

Giới thiệu Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình

Bối cảnh diễn ra câu chuyện Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình của tác giả Phương Đường QO là trong màn đêm cô độc, cô một thân đảm trắng tuyết vọng chạy trốn, cô không không chế được cảm giác sợ hãi chạy bước nào vấp ngã phải bước ấy, còn hắn, như con sói hoang ẩn nấp trong bóng đêm, thân nhiên đi phía sau cô, mỗi giờ lên nụ cười tà mị.

"Anh đừng qua đây..."

Trong mắt ánh lên một tia hoảng sợ, nàng tuyệt vọng hét lên.

"Thiên sứ của tôi, tôi đến đây rồi, em còn muốn trốn đi đâu?"

Đạp trước ánh trắng từ trong bóng đêm đi ra, hắn chậm rãi mở đôi mắt sắc nhọn như chim ưng cười lạnh giữ chặt lấy cô gái đang kiệt sức mệt mỏi vì chạy trốn trong người mình.

"Buông tôi ra... Cầu... A!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của cô gái đó vang lên, cắt ngang cả bầu trời đêm, khóe mắt, từng giọt lệ từ từ tuôn rơi.

Vì sao xuyên không? Vì sao vận mệnh lại đưa đẩy giam giữ cô mãi dưới thân hắn? Vì sao hắn lại không buông tha cô!

Ôm chặt lấy người phụ nữ ngón tình ngược trước mặt mình, hắn cố đè nén dục vọng của mình, tiếng thở dốc vang lên dồn dập, mê hoặc yêu kiều, ánh mắt hắn lập tức trở nên u ám.

"Buông tha em?"

Cúi xuống, hắn cẩn nhẹ lên tai cô, tiếng nói mờ ám vang lên như ma chú của quỷ Satan đến từ địa ngục: "Trừ phi tôi chết!"

Cố chấp mà kiên định, từng chút từng chút một thiêu đốt sự cường ngạnh, chống cự của cô toàn bộ đều biến thành tro, nếu như em có hóa thành ma thì tôi sẽ cùng em đồng hành trở thành Ma vương của em trừng phạt em!

Hắn vẫn mãi không biết, loại cố chấp này muốn chiếm giữ cô này có tên là... Yêu!

Mời bạn đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Trong màn đêm cô độc, cô một thân đảm trắng tuyết vọng chạy trốn, cô không không chế được cảm giác sợ hãi chạy bước nào vấp ngã phải bước ấy, còn hắn, như con sói hoang ẩn nấp trong bóng đêm, thân nhiên đi phía sau cô, mỗi giờ lên nụ cười tà mị.

"Anh đừng qua đây..."

Trong mắt ánh lên một tia hoảng sợ, cô tuyệt vọng hét lên.

"Thiên sứ của tôi, tôi đến đây rồi, em còn muốn trốn đi đâu?"

Đạp trước ánh trắng từ trong bóng đêm đi ra, hắn chậm rãi mở đôi mắt sắc nhọn như chim ưng cười lạnh giữ chặt lấy cô gái đang kiệt sức mệt mỏi vì chạy trốn trong người mình.

"Buông tôi ra... Cầu... A!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của cô gái đó vang lên, cắt ngang cả bầu trời đêm, khóe mắt, từng giọt lệ từ từ tuôn rơi.

Vì sao? Vì sao vận mệnh lại đưa đẩy giam giữ cô mãi dưới thân hắn? Vì sao hắn lại không buông tha cô!

Ôm chặt lấy người phụ nữ trước mặt mình, hắn cố đè nén dục vọng của mình, tiếng thở dốc vang lên dồn dập, mê hoặc yêu kiều, ánh mắt hắn lập tức trở nên u ám.

"Buông tha em?"

Cúi xuống, hắn cắn nhẹ lên tai cô, tiếng nói mờ ám vang lên như ma chú của quỷ Satan đến từ địa ngục: "Trừ phi tôi chết!"

Cố chấp mà kiên định, từng chút từng chút một thiêu đốt sự cường ngạnh, chống cự của cô toàn bộ đều biến thành tro, nếu như em có hóa thành ma thì tôi sẽ cùng em đồng hành trở thành Ma vương của em...trừng phạt em !

Hắn vẫn mãi không biết, loại cố chấp này muốn chiếm giữ cô này có tên là... Yêu!

Hắn, người đàn ông nắm giữ cấp bậc chức vụ cao cấp nhất trong lịch sử quân sự của Đức, được nhân dân đức ca tụng là người đàn ông phong độ, tuấn mỹ, tà mị mà lạnh khốc vô tình, mang một phong thái lạnh nhạt nhưng tàn nhẫn được xem như một vị ác ma khó lường, ý chí kiên định sắc đá, là một loại người đầy nham hiểm luôn luôn tìm mọi cách chinh phục những thách thức, đặc biệt là những loại người luôn tìm cách chống lại hắn, một người hành động theo chủ nghĩa độc lập và bí ẩn.

Lần đầu tiên gặp cô chính là khi cô vừa biết hồn mình đã xuyên đến một đất nước xa lạ, một niên đại hoàn toàn khác, trong một đêm mưa phùn lạnh giá, trong con bằng hoàng lưỡng cuồng, cô đã ngã vào lòng hắn, ngay trước mắt hắn, giống như một con thỏ trắng phương Đông yếu ớt, bất lực.

Lần thứ hai gặp cô, cô trông thật tao nhã cao quý, giữa một đám ồn ào hỗn độn xô bồ đầy những người là người xung quanh, cô lạnh nhạt cười, nói về sự trôi dạt của đế chế thứ Ba, như một đóa hoa trà vốn đại diện cho sự e dè nhưng lại toát ra dáng vẻ mạnh mẽ độc lập, khiến cho người khác phải mê mẩn muốn ngắt lấy, cũng khiến cho hắn sinh ra dục vọng muốn chiếm giữ cô làm của riêng.

Lần thứ ba gặp cô, cô gần như bị hắn tóm gọn, dưới màn đêm mê ly, cô bị hắn mạnh mẽ đưa vào phòng hắn, từ hôm đó trở đi, mỗi đêm đến đều cùng hắn đây đưa, trầm luân ngày một lún sâu.

Cô giống như chiếc chìa khóa duy nhất có thể mở được chiếc hộp Pandora, mà bên trong chiếc hộp đó chính là tên ác ma hắn.

Cô cố gắng chạy trốn, hắn thì tìm mọi cách bắt về; hắn hung ác, cô sinh hận; bên ngoài hắn tàn nhẫn thô bạo cố gắng thể hiện sự chiếm hữu, cường đại của mình, nhưng bên trong lại luôn thể hiện sự sùng ái yêu chiều cùng say đắm cô, muốn cô chỉ nhớ mình hắn đến khắc cốt ghi tâm, khiến cho cô không bao giờ dứt ra khỏi vòng trầm luân này.

Một khi hồn đã xuyên qua, cô – là thiên sứ thuần khiết phương Đông cùng với hắn – là ác ma của một Đế quốc, hai con người sinh ra vốn đã định không thể sống chung dưới một bầu trời, tại thời điểm năm 1933 ở nước Đức, ngoài miêu tả một đoạn bom đạn máu lửa tàn khốc của chiến tranh đế quốc còn có một giai thoại nói về chuyện tình cảm luyến lưu của đôi nam nữ!

...NO FUTURE...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tàn Nhẫn Tù Điệp 1: Không Thoát Khỏi Tôi

Munich, Nước Đức năm 1934.

Một tay chống lên vót cằm, Lạc Khuynh Thành yên lặng ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đáy mắt khẽ động lại chiếu rọi vài tia nắng chiều ảm áp, rồi ánh sáng đó của dần dần lụi tàn đi, ảm đạm, cuối cùng trời cũng đã tối đen cho nên ánh mắt của cô cũng trở nên tối tăm.

Màn đêm cuối cùng đã buông xuống, điều đó cũng có nghĩa lại thêm một ngày nữa trôi qua kể từ ngày cô chạy trốn khỏi hắn.

Thật tốt biết bao..

Nhẹ nhàng thở phào, đôi môi nhợt nhạt của Lạc Khuynh Thành chợt ním lại sau đó nở một nụ cười hạnh phúc vừa đơn thuần vừa xinh đẹp.

Tiếng xe lửa vẫn vang lên ầm ầm bên tai, rất ồn ã, lòng cô cũng bắt đầu trầm lắng xuống. Dường như, từ ngày rời khỏi anh, lòng cô mới bắt đầu yên ổn bình tĩnh trở lại..

Nhưng rồi đột nhiên, chỉ trong nháy mắt, đáy lòng cô vốn vừa mới tìm được sự tĩnh lặng đã lâu thì lại một lần nữa bị đánh vỡ hoàn toàn!

"Ồ ồ" tiếng còi của cảnh sát vang lên inh ỏi phía trước, xe lửa đang vững vàng chạy đều thì đột nhiên dừng lại, bị buộc phép phải dừng gấp cho nên cả toa xe ở phía sau đều theo quán tính đổ về phía trước khiến cho toàn bộ hành khách trên toa cũng trở tay không kịp.

Đưa tay giữ chặt lấy bàn, khó khăn giữ thăng bằng, Lạc Khuynh Thành cũng giống với toàn bộ hành khách ở đây đều mờ mịt không biết đã thành linh xảy ra chuyện gì, rồi không biết vì vì sao, lòng của nàng, bỗng nhiên đập thành thịch liên hồi.

Cảm giác này, rất quen thuộc, dường như phảng phất, hình bóng của hắn đang tới gần...

Ôm chặt lấy trái tim đang muốn vọt ra khỏi lồng ngực mình, kiềm chế cảm giác đau nhói ẩn sâu tận tâm khảm mình, Lạc Khuynh Thành không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Không, chắc chắn là không thể, hắn đã buông tha cho cô, sẽ không có chuyện hắn lại có thể thay đổi ý định đó?

Chỉ là cô không biết, cuộc sống vốn chính là tàn nhẫn như thế, sự thật chỉ luôn khiến cho người chờ mong phải đau đớn trong tuyệt vọng...

"Kiểm tra, tất cả xuất trình giấy tờ hết ra đây."

Đằng sau đám nhân viên phục vụ tàu chính là hai người đàn ông, nhìn kỹ lại chính là người của Đảng Vệ quân đang giả dạng, bọn họ đều mang một gương mặt dữ tợn hung ác, đôi mắt trũng lõm như cái chuông đồng, mặc dù chỉ liếc qua mặt từng hành khách một nhưng lại có chút cẩn thận đánh giá toàn thân đều toát ra sát khí đáng sợ, giống như đang tìm kẻ địch, khiến cho người khác cảm thấy bức bách khó chịu...

Toa tàu trở nên im ắng, ngoài âm thanh của nhân viên tàu vang lên thì không có bất kỳ ai dám mở miệng, Lạc Khuynh Thành nghe được tên nhân viên nào đó nói: "Vừa nhận được tin, có một số ít người Do thái vong lưu trà trộn lên tàu này, hai vị trưởng quan này chỉ là đi kiểm tra, mọi người hợp tác một chút, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Cảm thấy hơi yên tâm, Lạc Khuynh Thành đưa chứng từ ra, dù chỉ nói ngoài miệng là phối hợp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp thuần túy của người con gái phương đông kia vẫn không hề hết nghi ngờ.

Đối với một người ngoại quốc như cô, đến sống ở một đất nước xa lạ đương nhiên không thể tin tưởng bất kỳ ai, mà đặc biệt đối với thuộc hạ của hắn cô thừa nhận trong lòng luôn nảy sinh tính cảnh giác cùng hoài nghi.

"Cô, đứng lên, đi theo chúng tôi!"

Đảng Vệ Quân đứng đối diện nhìn Lạc Khuynh Thành, vành mặt hắt hàm sai khiến, khẩu khí cực kì khó chịu, Lạc Khuynh Thành ở nước Đức cũng gần một năm, sớm đã quen với chế độ tàn nhẫn ở đây cho nên đương nhiên biết rõ, nếu như ngay lúc này đây phản kháng bọn họ, kết cục đang chờ nàng phía trước chỉ có cái chết!

Thôi, dù sao bọn họ đã kiểm tra mình không có gì bất thường cho nên rất nhanh họ sẽ thả cô đi.

Khẽ nhíu mi không nguyện ý, Lạc Khuynh Thành đứng lên, đi xuống xe lửa cùng Đảng Vệ quân, ngay khi cô mới chạm xuống nền đất nơi nhà ga Munich thì đột nhiên quanh thân liền truyền đến tiếng nổ mạnh.

Là xe lửa! !

Lạc Khuynh Thành không khỏi bất ngờ sợ hãi theo bản năng quay đầu, mắt nhìn thấy một bóng dáng, lập tức bóng dáng đó ôm chặt lấy cô ngã xuống đất.

Tuy chỉ xảy ra trong chớp mắt, cho dù trước mắt mình chỉ là một mảng tối đen nhưng Lạc Khuynh Thành có thể đoán được, dùng chính tâm của mình, chính tim của mình mà khẳng định!

Mùi hương mãnh liệt đặc trưng của người đàn ông xông thẳng vào mũi cô, chỉ có hắn mới có! Cũng chính giờ phút này, Lạc Khuynh Thành mới biết được thì ra hương vị của hắn đối với cô mà nói cô đã khắc cốt ghi tâm nhớ rõ trong lòng!

Không, cô nhất định là đang nằm mơ, nếu không hắn làm sao có thể đột ngột ở đây, hắn đang ở Berlin cơ mà?

Nắm chặt đôi mắt, thở sâu, Lạc Khuynh Thành tìm cho mình một chút can đảm để mở mắt bỗng nhiên từ trong ngực người đàn ông đó ngẩng đầu lên...

Màn đêm buông xuống, trời đã bắt đầu tối sầm, nhưng chỉ bằng ánh đèn đuốc lập loé hai bên đường, niêm sáng toàn bộ thế giới, nhìn thấy từng đốm lửa chập chờn nơi đáy mắt hắn dữ tợn đến đáng sợ, người đàn ông với khuôn mặt giống như được tạc khắc tỉ mỉ rõ ràng, xuất chúng mà cao ngạo, lãnh khốc mà vô tình, chỉ có điều ánh mắt hắn dường như có tia gọn sáng?

Thật là hắn! !

Trái tim hung hăng vừa kéo, Lạc Khuynh Thành cảm giác chính mình phục lại ngã vào hắc ám cuối ngực, chỉ là nàng còn không kịp vì ngăn ngừa bình tĩnh bị ai, người, đã bị hắn nâng ôm lên.

"Thượng tướng, chủ mưu đã bị bắt, là phần tử còn sót lại của Đảng Cộng Hòa."

"Giết!"

Thản nhiên một chữ chính là tác phong từ trước đến nay của hắn, lãnh ngạnh hữu lực, tàn nhẫn thô bạo, không để cho ai có bất kỳ một con đường thoát.

Trong mắt buồn bã, Lạc Khuynh Thành từ chối đứng lên, nhưng mà, không quá phân giây gian, nàng liền bị hắn ném vào bên trong xe.

"Tiểu bạch thỏ, đã lâu rồi em vẫn đẹp như vậy."

Giữ chặt cô, ngón tay lạnh như băng của hắn lướt nhẹ trên gương mặt cô, hắn bỗng nhiên tà ác cong khóe môi, lạnh lùng cười.

Đây là em chủ động dâng lên cửa, đừng hòng mơ tưởng đến việc chạy trốn!

Đối với ý cười tình quái này của hắn càng giống như từng con dao sắc nhọn đang đâm thủng trái tim cô, khiến cô không thở nổi, tay không ngừng đánh loạn xạ trước ngực hắn, Lạc Khuynh cực lực phản kháng.

"Buông tôi ra. . . anh buông. . . A!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tàn Nhẫn Tù Điệp 2: Gặp Nhau - Hồn Xuyên Về Thời Đế Quốc

"A... !"

Một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên, rạch ngang bầu trời đêm yên tĩnh.

Bỗng nhiên mở hai mắt, Lạc Khuynh Thành trong cơn hôn mê dần dần tỉnh táo lại...

Ngực kịch liệt thở dốc phập phồng, cô nhẹ đưa tay lên vỗ về trái tim mình, cố gắng trấn an nhịp đập mạnh mẽ mà hỗn loạn, Lạc Khuynh Thành đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Con hẻm tối tăm trông nhỏ hẹp mà mờ ám, nương theo ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi, cô đại khái cũng đoán ra được một ít, kiến trúc thiết kế của những tòa nhà xung quanh chỗ nàng đang đứng không phải ở Trung Quốc, ngược lại, nó lại mang đậm phong cách của châu Âu, hơn nữa rất... Retro.

Này, là thế nào? Vì sao cảm giác lại kỳ lạ đến không chân thực như thế?

Cô nhớ rõ ràng sau giờ tan tầm, cô trở về nhà, ngay khi băng qua đường trước cổng công ty thì bị một chiếc xe đột ngột chạy đến dừng phải, thật ra thì một giây trước đó ,cô vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, mắt vẫn còn mở, nhưng bỗng dưng phát hiện sắc trời u ám , mà cô chợt nằm ở một nơi hoàn toàn quái lạ?

Một tay chống trên mặt đất, Lạc Khuynh Thành chậm rãi đứng lên, nhìn xuống người mình thì phát hiện quần áo của mình cũng đã thay đổi.

Cô nhớ rõ ràng mình mặc một bộ đồ công sở, nhưng sao đột nhiên lại thành một đôi thành một chiếc váy trắng bông dài tới mắt cá chân? Hơn nữa chất liệu vải trông rất cũ kỹ, mang đậm phong cách phương Tây.

Cô đưa tay sờ búi tóc kì lạ trên đầu mình, trong lòng Lạc Khuynh Thành đột nhiên nảy sinh một dự cảm không tốt, liền hít một hơi thật sâu, lần theo con ngõ nhỏ đi ra ngoài, càng đi tâm càng cảm thấy lạnh...

Cuối cùng cũng ra khỏi con ngõ nhỏ, không biết vì nguyên nhân gì mà trên ngã tư đường lúc này người xe đi lại nườm nượp, xung quanh tràn ngập không khí vui mừng, đèn hoa giăng đầy khắp hai bên đường, có mấy gian hàng bán thức ăn mang đậm hương vị Trung Quốc. Chỉ có điều, đa số người đi đường đều là những vị mũi cao mắt xanh – kiểu người châu Âu!

Cố gắng kiểm chế cảm giác tim đập thình thịch, Lạc Khuynh Thành như rời bời chạy nhanh về phía trước, mặc dù biết hành động của mình không được lễ phép, nhưng nàng phải biết rõ được nàng đang ở đâu cũng như chuyện gì đang xảy ra xung quanh nàng, đành nâng cánh tay lên kéo vài người đi trên đường vui vẻ hỏi chuyện với một người đàn ông châu Âu...

Nhưng ngay khi đối phương vừa mở miệng, trong lòng Lạc Khuynh Thành như chìm vào bể không đáy, lâm vào tuyệt vọng! ! !

Berlin, vì sao chỉ trong phút chốc, cô có thể đặt chân lên đất Berlin của Đức? Nhưng lại là năm 1933?!

Chả trách người xung quanh cô đều mang đậm hơi thở của thập niên 19, phụ nữ với những bộ trang phục kín cổ đầm xò rộng đàn ông thì lịch lãm với bộ âu phục đen tiao nhả, nhưng kỳ lạ thay, nàng sao lại ở thế kỷ này!

Nhưng chẳng phải cái này cũng là một chuyện may mắn với nàng sao? Vốn nàng rất muốn đến Đức để học sâu về ngành phiên dịch, nhưng ở cái thế kỷ này, chỉ sợ không biết tương lai mình sẽ về đâu ...

Tâm trạng Lạc Khuynh Thành trở nên u ám, mà ông trời dường như cũng thấu hiểu tâm tình nàng, bỗng dưng nổi lên trận mưa to, không người thân, không nhà ở, lang thang giữa một bầu trời lạ lẫm, lẻ bước dưới cơn mưa như trút.

Trước cổng chính khách sạn Caesar Hove, bóng dáng một người đàn ông với bộ quần phục đen đột nhiên đi ra...

Hắn giẫm lên ánh sáng le lói của đèn đường thân nhiên, lạnh lùng vững bước bước vào bóng đêm, dáng người rần rỏi, vẻ mặt đăm đăm.

Người đàn ông mang trong mình khí chất vương giả cao ngạo, chỉ trong chớp mắt với sự tồn tại và xuất hiện của hắn đủ khiến cho sắc màu xung quanh trở nên u ám. Thân hình cao lớn cùng với khuôn mặt đường như vô cảm với thế giới, cái cảm sắc nhọn làm bật lên sự cuồng nhiệt kiêu căng của hắn. Dưới màn mưa đêm u tối le lói thứ ánh sáng vàng từ ngọn đèn đường, gương mặt kiên cường mà lạnh nhạt, từng góc cạnh đường nét trên mặt lạnh lùng lạ thường, giống như là một người máy không có tình cảm nhân loại.

"Trường quan, đường xá rất trơn, ngài cẩn thận một chút."

Tên quản lý khách sạn lẻo đẻo theo sau người đàn ông với ý cười rạn rở trên mặt nhỏ giọng lên tiếng nhắc nhở, Ông nghĩ nếu có thể nói vài câu khiến người đàn ông trước mặt hài lòng, địa vị của hắn sẽ không chỉ dừng lại ở chức vụ quản lý.

Người đàn ông lạnh lùng không nói, chỉ ặng lẽ đi về phía góc đường, mà cùng lúc đó, có một bóng dáng thon gầy đang từ từ bước ra khỏi góc tối nơi hẻm nhỏ, là Lạc Khuynh Thành...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tàn Nhẫn Từ Điệp 3: Bánh Xe Định Mệnh

Mưa càng lúc càng lớn, bởi vì trời vẫn đang là mùa đông cho nên khi bị mưa dội xuống người, toàn thân nàng trở nên lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương. Đến mức Lạc Khuynh Thành không hề hay biết bản thân mình đang ướt sũng, sắc mặt trắng bệch, quanh thân toát ra loại hơi thở u buồn, cô đơn lẻ loi nơi xứ lạ...

Sống trên thế gian này bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành cảm thấy tuyệt vọng và bi thương nhất, cả thế giới rộng lớn nhưng lại không có chỗ cho nàng dung thân! ?

Mới vừa rồi, cô có đi lướt qua một cửa hàng bán đồ thủy tinh bên ngã tư đường, cô nâng mắt xem bộ dáng của mình lúc đó, không, trước mắt cô, hình ảnh phản chiếu trong gương chính là một cô gái xa lạ..

Cô gái này hình như là người Trung Quốc, nhìn tướng mạo của cô trông vẫn còn trẻ, có thể nói so với kiếp trước của cô thì trẻ trung hơn nhiều, dáng người mềm mại, nhỏ nhắn uyển chuyển, mỗi cái gợn tay nhắc chân cũng đủ khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy đó là một cô gái tao nhã, xinh đẹp. Khuôn mặt trông thanh thoát, thon gọn, cho dù không hề thoa son phấn nhưng vẫn không chìm đi vẻ xinh đẹp động lòng người vốn có của cô gái, là một vẻ đẹp thuần túy điển hình của người con gái phương Đông, chỉ tiếc, đây không phải là cô.

Lạc Khuynh Thành không biết rốt cuộc vì sao cô lại xuất hiện ở đây? Cô càng không biết, cô của bây giờ là ai? Ở một miền đất xa lạ đầy mùi lịch sử, một chút người thân quen cũng không có, cô biết phải đối phó với hoàn cảnh trở trêu này thế nào đây?

Đầu ngẩng lên trời, tiếp từng giọt nước mưa trên mặt, nước mắt ngấn dài rơi xuống. Cô lê đôi chân bước từng bước nặng nề, Lạc Khuynh Thành vô thức bước đi, cô không biết bản thân mình muốn đi đâu, chỉ có thể nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước, ít nhất như vậy, cái cảm giác sợ hãi đang nhen nhóm sâu trong nội tâm cô có thể dập tắt đi một ít, và chỉ một ít mà thôi.

Lạc Khuynh Thành có cảm giác bây giờ cô giống như một bóng ma cô hồn lang thang trên cõi trần gian, những việc xảy ra xung quanh mình đều không liên quan gì đến mình, chỉ một mình cô lưu lạc đến đây, cô độc, tịch liêu...

Mà cái người đàn ông đang đi về phía cô kia, tuy rằng phía sau có người hầu đi theo phía sau nhưng xung quanh hắn không hiểu sao lại toát ra một luồng khí lạnh lẽo, kiêu ngạo, giống như một cá thể độc lập không hề muốn dựa dẫm vào ai, vốn chỉ khí chất của hắn đã đủ khiến cho người khác phải ngước đầu nhìn và phục tùng.

Dưới màn đêm mờ ảo, âm thanh tiếng bước chân của người đàn ông đó chậm rãi vững chắc vang lên kết hợp với âm thanh giẫm đạp đầy hoang mang, tuyệt vọng nhẹ tựa mây khói của cô gái nhỏ bé tạo thành một bản nhạc rừng rợn, hai giai điệu này rõ ràng hoàn toàn tương phản, không hề có sợi dây liên kết nào để tạo thành bản hòa tấu hay. Nhưng ai nói trước được vận mệnh như bánh răng, một cô gái kì lạ hồn bay lưu lạc đến niên đại năm 1933, phải nếm trải nhiều biến cố thế nào.

Đúng vào thời khắc nào đó, khi bầu không khí xung quanh dần lắng đọng, khi tiếng còi của vài chiếc xe ba bánh cũ kĩ đã thôi vang lên, khi tiếng cú đêm vang lên bắt đầu chuyển đi săn mồi của mình, ngoài đầu lại, một đôi mắt sắc lạnh rơi thẳng vào con người đen kịt trống rỗng của cô gái, duyên phận là cái gì khiến bọn họ gặp gỡ nhau.

Đôi chân trần gót sen giẫm lên bột nước bước từng bước, cũng vì mái tóc cô bắt đầu rũ xuống hơn một nửa nên Lạc Khuynh Thành không có chú ý phía trước, cô bước ra khỏi góc tối, cả người không kịp phản ứng đổ ập vào lòng người đàn ông đang đi đến...

Đôi mắt sắc lạnh nhú lại, cả người đàn ông cương cứng lên, giống như một chiếc còi báo động, đáy mắt chuyển thành màu đỏ máu mang theo đầy sự chết chóc.

Ở khoảng niên đại đầy biến động biến cố này, việc Đảng Vệ quân phải đối đầu với nhiều kẻ ám sát phản động đã trở thành thói quen, mà hắn là nhân vật quan trọng, đứng đầu thủ lĩnh quân nhân, đương nhiên gặp nhiều nguy hiểm hơn người bình thường, mỗi giây mỗi phút đều không cho phép mình buông lỏng cảnh giác.

Bỗng nhiên hắn nâng cánh tay lên, cánh tay rộng lớn rắn chắc nhưng thon dài của người đàn ông hoàn mỹ đáp chính xác hai cổ tay của Lạc Khuynh Thành xoay ngược đặt ra sau lưng, động tác hắn vừa nhanh vừa gọn nhìn qua cũng biết hắn là người vốn được huấn luyện kỹ lưỡng. Thậm chí người quản lý theo hầu hắn phía sau cũng không thể nhìn kịp động tác của hắn, bất ngờ sợ hãi hét lên tiếng.

Cơ mà nạn nhân Lạc Khuynh Thành này lại có thái độ ngược lại, không hề phát ra tiếng kêu la gì.

Thật ra, sức lực người đàn ông dùng lên cổ tay của cô rất lớn, rất thô lỗ, cô có cảm giác cổ tay mình sắp lìa khỏi cánh tay nhưng cô lại không hề hay biết, thậm chí ngay cả phản ứng cơ bản của một cô gái nhỏ nhắn, yếu đuối nên cô cũng không hề biểu hiện ra.

"Buông ra."

Lạc Khuynh Thành cũng không liếc mắt nhìn người đàn ông đó một lần, cũng không giãy dụa, chỉ mở miệng, hai chữ tiếng Trung thân thuộc vang lên, lạnh bạc như nước...

Nghe được âm thanh xa lạ thốt lên, mày hắn không khỏi nhíu lại, giống như dò xét đánh giá con người cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng gắt gao nhìn chăm chăm cô, sau đó quay người cô lại đối diện với mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tàn Nhẫn Tù Điệp 4: chú Thỏ Trắng Phương Đông

Bỗng thời khắc đó, hắn vươn tay nắm chặt cằm Lạc Khuynh Thành nhấc lên, để khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện về phía hắn...

Từng giọt mưa vô tình rơi đầm đệp trên mặt nàng, hàng mi cong dài khẽ động theo tiếng rơi tí tách của mưa, mái tóc dài đen mượt dính bết vào người nàng trông vô cùng chật vật, vài giọt nước đọng lại quanh khóe mắt chậm chậm trôi theo từng góc cạnh trên gương mặt.

Một gương mặt thuần khiết, một vẻ đẹp mang đậm chất phương Đông, làn da nàng trắng nõn, đến mức trở nên trắng bệch xanh xao khi gặp phải thời tiết lạnh, nhìn cô không khác gì búp bê được làm bằng sứ trưng bày trong lồng kính, yếu ớt, dễ vỡ.

Vậy mà không hiểu sao, người đàn ông đó đột nhiên lại cảm nhận được tại hàng mi dài như cánh bướm đang rù xuồng kia, ngoài có bọt nước bám vào, còn có giấu một vài giọt nước mắt ẩn nhẫn.

Vậy mà không hiểu sao, người đàn ông đó đưa mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi tái nhợt như cánh hoa huệ trắng, mất hết sắc thái, hắn như thấy được vài vết cắn răng do cố nén đau thương mà ra, rõ ràng cô gái này rất quật cường, lại bên trong đó còn có một sự đau đớn, lạc lõng vô hình hiện hữu...

Chỉ cần liếc mắt một cái, người đàn ông có thể nhìn thấu được hết con người cô, suy nghĩ của cô. Cô đang sợ hãi, lòng của cô giống như một con thuyền chênh vênh không tìm thấy được bến đỗ, bơ vơ không chốn dung thân. Nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh, kiên định của cô khi nhìn hắn, dường như không có một chút tình cảm.

Đôi mắt cô rất đẹp, vốn đôi mắt to tròn đen láy này nếu như tinh nghịch hơn một chút, ngây thơ hơn một chút, chắc chắn sẽ còn đẹp hơn so với đôi mắt buồn của cô. Là người đàn ông từng trải, hắn chưa bao giờ thấy qua một người con gái nào có đôi mắt đẹp thuần túy đến vậy, con người dưới làn mưa phù dày đặc, giống như viên ngọc châu đen ngăm mình trong dòng nước trong veo, tinh khiết mà trong suốt, không hề có một chút tỳ vết, chỉ có hàng lông mi gọn sóng chọt dao động, là kinh hoàng, hắn biết, không phải là vì sợ hắn, vậy đến cùng là cô đang sợ gì...

Tạm thời là bây giờ, nàng không sợ hãi với hắn, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng một giây phút đứng trước mặt người đàn ông này đã hoàn toàn ảnh hưởng đến số mệnh của cô về sau, sợ hãi của cô đối với hắn rồi cũng xảy ra, ảnh hưởng của hắn đối với cuộc sống của cô về sau, cũng như sự tra tấn của hắn!

Một sự mâu thuẫn kết hợp tuyệt vời hiện ra trong đôi mắt to tròn đó, một con thỏ trắng nhỏ mảnh mai thuần khiết nhưng vẫn không từ bỏ sự quật cường!

Dưới màn mưa đêm, người đàn ông mạnh mẽ cường đại giống như một vị chiến binh huyền thoại thời trung cổ, đôi mắt như lưỡi hái Thần chết lóe lên một tia thương tiếc dễ dàng che giấu đi. Cô bé nhỏ chật vật nghèo túng nơi phương Đông này chỉ là một chú thỏ con vô hại, hắn đơn giản thô lỗ bỏ tay mình ra khỏi người cô...

Thoát khỏi móng vuốt của hắn, Lạc Khuynh Thành không hề tỏ bất cứ thái độ gì, lặng lẽ nâng bước đi về phía trước, không nói một chữ nào, chỉ như một cái khác không hồn ngã nghiêng lạc bước đi vào khoảng hư không nơi đất khách.

Cho tới bây giờ chưa có một người nào, đặc biệt là phụ nữ, đứng trước mặt hắn, có biểu tình không hề coi hắn ra gì như vậy!

Khỏe môi cong lên một nụ cười đầy ma mị, người đàn ông giấu đi sự khác thường của bản thân dưới đáy lòng mình, xoay người, bước chân vững vàng tiến thẳng đến góc đỗ xe đang chờ mình.

Chỉ trong chớp mắt, thân hình rắn rỏi cao to của người đàn ông biến mất, tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ đột nhiên biến mất, giống như làn khói độc kéo đến khiến cho tâm trí người ta sinh ra một cảm giác tiếc nuối...

Và nơi góc ngã tư đường một lần nữa trở về sự yên tĩnh vốn có của nó, không có một bóng người, giống như cuộc gặp gỡ vội vã bất ngờ vừa rồi chỉ như một giấc mộng phù hoa.

Hắn và cô, rõ ràng là hai người xa lạ, thế nhưng ngay thời điểm đó bánh xe vận mệnh đã khởi động, chậm chậm quay, vốn đường đi của hai người bọn họ chỉ như hai đường thẳng song song không có điểm giao, cứ như vậy cả hai đều không biết...cứ mãi đắm đầu đi thẳng đến nơi vực sâu.

Ngay tại con ngõ nhỏ, dưới làn mưa lạnh lẽo trong đêm tối bua vậy, ước hẹn của bọn họ chính thức được kí kết, dây dưa không ngừng...

Bánh xe quay đều trên con đường đầy trơn trượt, vừa mới đi lại vài giây, người đàn ông vẫn giữ thái độ trầm mặc đột nhiên mở miệng.

"Dừng."

Trong bóng đêm, không một ai hoàn toàn nhìn thấy biểu tình trên mặt người đàn ông đó, chỉ có thể nghe được âm thanh lạnh lùng thản nhiên mở miệng ra lệnh, giọng điệu uy nghiêm khiến người nghe không thể kháng cự, phảng phất đâu đó một loại hơi thở vương giả trời sinh, một chữ cất lên, uy lực vô cùng vô tận.

"Trưởng quan, ngài có..."

Khẽ nâng tay, ngăn câu hỏi của tên lái xe, người đàn ông mãi đưa ánh mắt không chút cảm tình nhìn bên ngoài cửa sổ, đáy mắt lạnh lẽo sắc bén như sấm chớp rạch ngang màn đêm để được nhìn thấy chủ tử con đó...

Lúc này, cô không còn lẻ loi một mình nữa, ngay một con phố lớn khác, có một người đang gấp gấp chạy về phía cô.

"Khuynh Thành, Khuynh Thành, em chạy đến đây làm gì hả?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tàn Nhẫn Tù Điệp 5: Cô Ấy Tên Là Khuynh Thành

Khuynh Thành?

Sững sốt, trong nháy mắt Lạc Khuynh Thành lập tức cứng đờ tại chỗ, như một con búp bê gỗ ngừng dây cót, đôi mắt to tròn đen láy mở to kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang hối hả chạy về phía mình, cô rất lâu...rất lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh...

Chẳng lẽ, chủ nhân của thân thể này cũng có tên là Khuynh Thành?

"Khuynh Thành, rốt cuộc em đã đi đâu vậy? Mọi người tìm em lâu rồi nhưng không người nào thấy em cả, em thật là, làm chị sợ muốn chết..."

Một cánh tay vươn ra trước mặt Lạc Khuynh Thành, nhẹ nhàng lau đi lớp nước mưa lạnh giá bám đầy trên mặt, sau đó lau đi lớp bụi bám làm lộ ra gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của cô.

"Mặt của em lạnh thế, có lạnh không?"

Người phụ nữ đó cẩn thận vỗ về khuôn mặt Lạc Khuynh Thành, chạm đến gò má lạnh như băng của cô, đầu ngón tay người phụ nữ đó khẽ run lên.

Ánh mắt người phụ nữ cup xuống, nhìn toàn thân Lạc Khuynh Thành từ trên xuống dưới, dáng vẻ lếch thếch, chật vật của cô gói thu nhỏ lại trong con người người phụ nữ đó, lo lắng bắt đầu bua vậy...

"Khuynh Thành, em có ổn không? Sao lại để mình bị mắc mưa thế này? Không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Khuynh Thành!! Khuynh Thành, tiếng gọi đầy quen thuộc, đầy nhung nhớ...

Người phụ nữ quan tâm hỏi han cô, giống như như dòng suối nước nóng ấm áp len lỏi vào từng ngóc ngách sâu thẳm trong trái tim. Sự cô lập suy sụp mới bao vây toàn thân Lạc Khuynh Thành nhanh chóng bị những cử chỉ quan tâm, những lời hỏi han săn sóc tận tình như tan biến đi...

Tay người phụ nữ ấy rất ấm, ấm lắm...cô chợt nhớ đến vòng tay cha mẹ đã từng âu yếm hỏi han cô thế này, rồi hơi ấm đó từng chút từng chút len lỏi vào trong trong lòng của cô.

Lạc Khuynh Thành cho rằng, hồn lưu lạc đến đây, cuộc sống trước mắt nhất định sẽ vô cùng khó khăn và lẻ loi; thậm chí cô cũng không biết rõ chủ nhân mà mình mượn xác này là người như thế nào, thân phận như thế nào, có người thân hay không, cô không hề nhìn thấy ánh sáng trên con đường đó, một con đường đen tối không có tương lai?

Nhưng rồi người phụ nữ này xuất hiện, xuất hiện vô cùng đúng lúc! !

Sự xuất hiện của người phụ nữ ấy, đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, giống như liều thuốc an thần trong đêm dài không ngủ được vì bất lực trước số phận, chính người phụ nữ đó đã cho cô biết rằng thì ra ông trời vẫn còn thương cô, cô không hề bơ vơ, không hề không chốn dung thân; thì ra, trong thế giới đầy rẫy nguy hiểm cùng lạ lẫm này, vẫn còn một tia nắng ấm áp bên cạnh cô, chăm sóc cô... !

Nhấp nháy môi, cô gạt mình sững sờ hồi lâu, rồi đột nhiên, Lạc Khuynh Thành "Oa" một tiếng, cô bật khóc.

Cô bất ngờ nhào về phía người phụ nữ đó, vùi đầu vào ngực cô ấy, ôm chặt lấy cô ấy. Lạc Khuynh Thành như một đứa trẻ không kiên dè, phóng túng lớn tiếng nức nở như muốn tống hết sự kinh hoàng cùng sợ hãi ra ngoài cho hả lòng hả dạ.

Cô không biết người phụ nữ này là ai, nhưng ngay giây phút cô ấy mang cho mình một tia hạnh phúc cùng ấm áp nơi vùng đất giá lạnh. Cô không cần gì phải tỏ ra kiên cường nữa.

Lạc Khuynh Thành lớn tiếng khóc òa lên, tiếng khóc mang theo sự ủy khuất cùng đáng thương vang dội quanh con phố vắng tanh bóng người.

Đột nhiên một tia chớp rạch ngang bầu trời đen kịt, trong không gian hỗn loạn u ám đầu năm 1933, giống như vết cắt sáng chói của con dao sắc bén báo hiệu một sự kiện đáng sợ sắp diễn ra...

Đôi mắt khẽ động, ánh mắt lạnh nhạt dừng trên người Lạc Khuynh Thành, người đàn ông đó bình tĩnh nhìn cô, không hề nháy mắt.

Bây giờ cô khóc không khác gì một đứa trẻ bị lạc mới tìm được gia đình, so với đáng về quật cường, đậm mạc cô tịch ban nãy thì hoàn toàn khác nhau. Thì ra cũng chỉ là một chú thỏ trắng nhỏ bất lực lạc mất người thân thôi, không có gì thú vị...

"Đi."

Thu hồi tầm mắt, người đàn ông thân nhiên buông một chữ phân phó người lái xe tiếp tục đi, không nhận ra chút ưu tư gì trong mắt hần, vẫn chỉ lạnh lẽo, vô tình là hai thứ làm nên con người hần. Rồi chiếc xe màu đen đó chậm chậm biến mất giữa cơn mưa vẫn không ngừng rơi...

Tại căn phòng ấm áp.

Cầm lấy chén trà gừng, Lạc Khuynh Thành miễn cưỡng tựa đầu lên cửa sổ, gương mặt thanh tú thanh tĩnh đến lạ.

Vừa rồi, cô đại khái biết được một chút thân phận của chủ nhân cơ thể này.

Cơ thể gốc bị cô đột nhiên xâm chiếm này cũng có tên là Lạc Khuynh Thành, người Trung Quốc, mới mười chín tuổi, cùng với chị gái của mình, tức là người con gái mới quan tâm hỏi han cô - Lạc Ngâm Tích đến Đức du học.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tàn Nhẫn Tù Điệp 6: Em Sẽ Bảo Vệ Chị

Lạc Khuynh Thành còn biết, nơi này là Berlin của Đức, hôm nay là ngày 1 tháng 1 năm 1933, Tết Nguyên Đán.

Tết Nguyên Đán ở phương Tây, cho nên dù trên đường mưa rơi như trút nhưng dọc con đường chính, phố phường vẫn trông rất náo nhiệt...

Chỉ là so với thời đại cô sống dường như không quá thú vị. Có lẽ vì đầu năm 1933 chính là khoảng thời gian chính quyền nước Đức bắt đầu rung chuyển, chính quyền Weimar - đảng Cộng sản lớn nhất ở châu Âu, và được nhìn nhận là "Đảng lãnh đạo" phong trào Cộng sản bên ngoài Liên Xô đột nhiên trở nên bất ổn, nhiều đảng phái bắt đầu mọc lên, trong đó bao gồm cả Đảng Quốc xã (NSDAP) của Adolf Hitler cho nên người dân cũng không có tâm tư

để ăn Tết.

• Cộng hòa Weimar (tiếng Đức: Weimarer Republik) là tên sử gia gọi chính phủ của nước Đức trong khoảng thời gian từ 1918 sau cuộc Cách mạng tháng 11, sau khi Chiến tranh thế giới thứ nhất kết thúc, đến khi Adolf Hitler được phong làm thủ tướng vào ngày 30 tháng giêng năm 1933 và đảng Quốc xã lên nắm quyền. Đây là lần đầu tiên nước Đức có một thể chế dân chủ lập hiến, bắt đầu từ ngày 9 tháng 11 năm 1918. Danh từ "Cộng hòa Weimar" không phải là tên gọi chính thức của chính quyền thời đó, vì lúc bấy giờ dân Đức vẫn gọi quốc gia mình là "Đế chế Đức" (tiếng Đức: Deutsches Reich). Sở dĩ có tên Cộng hòa Weimar là vì quốc hội của chính phủ này hội họp và viết bản hiến chương tại thành phố Weimar.

Anyway, dù sao chuyện này đâu có liên quan đến cô. Nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn bị cuốn vào dòng chảy của niên đại hỗn loạn này rồi, có lẽ, sau này cô còn có thể được tận mắt chứng kiến chính phủ Hitler lên nhậm chức, cũng tức là Đế chế thứ Ba được hình thành và đẩy thế giới vào thời kỳ đau thương nhất trong lịch sử nhân loại!

Cô khẽ thở dài, gục đầu xuống, nhấp một ngụm trà gừng còn ấm, đẩy lòng Lạc Khuynh Thành nặng nhưng trên mặt vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh. Cô sợ Lạc Ngâm Tích, chị gái của cơ thể này, sẽ vô cùng lo lắng.

"Khuynh Thành, em định ngồi mãi đó sao?"

Lạc Ngâm Tích bỗng nhiên đứng lên, từ bàn học đối diện đi đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, không ngừng quan tâm hỏi. .

"Vâng."

Mở miệng trả lời băng quơ, Lạc Khuynh Thành mở to đôi mắt đen láy sáng như trân châu đen, cố gắng che giấu một chút áy náy.

Vừa được Lạc Ngâm Tích mang về nhà, tắm rửa sạch sẽ, cô liền bịa một câu chuyện, nói dối rằng cô đột nhiên bị ai đó đập vào gáy sau đó hôn mê. Lúc tỉnh dậy thì không hề có chút ấn tượng gì, cái gì cũng không nhớ rõ. Vâng! Chi tiết cầu huyết trong mấy bộ phim Hàn xèng cũ rích được cô áp dụng để bảo toàn tính mạng, hòa nhập vào niên đại xa lạ này.

Nói về lịch sử của Đức, cô có cả một kho kiến thức rộng lớn trong đầu, đặc biệt là trong khoảng thời gian quan trọng và đầy biến động nhất bây giờ. Nhưng nếu nói về việc đột ngột xuyên đến đây để sinh tồn thì cô hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào, cô cần một thân phận để tồn tại và sống sót. Và sự xuất hiện của Lạc Ngâm Tích đã cứu thoát cô khỏi vũng bùn của sự vô lực, cho cô một cơ hội..

Thật ra, không phải cô không thể nói ra sự thật. Vì sợ câu chuyện của mình quá mức hoang đường, Lạc Ngâm Tích sẽ không tin. Cuối cùng chính mình sẽ làm cho cô ấy sinh lòng nghi ngờ, tương lai sau này của cô sẽ bước khó khăn hơn!

Hơn nữa, tuy thời gian tiếp xúc với người chị bắt đầu đi này rất ngắn, nhưng cô có thể cảm nhận được Lạc Ngâm Tích đối xử rất tốt với Lạc Khuynh Thành, tình chị em thâm thiết mà sâu sắc. Nghe cô nói đột nhiên mất trí nhớ, việc đầu tiên của cô chị Lạc Ngâm Tích làm chính là cố gắng an ủi và bảo vệ cô hết mực. Nếu vậy, việc gì cô phải bộc bạch rõ ràng sự thật, . . .

Xem ra, cô cần phải tìm hiểu con người của chủ thể này, nếu không mọi chuyện sẽ hoàn toàn bại lộ.

"Em đừng lo, chuyện gì không nhớ được thì đừng cố, về sau cứ sống khỏe mạnh, rồi mọi việc sẽ ổn thôi."

Buồng cốc trà gừng trong tay, Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Lạc Ngâm Tích, vỗ lên mu bàn tay cô, giống như an ủi. . .

"Khuynh Thành —— "

Lạc Ngâm Tích khẽ thở dài, nhếch mày nhìn Lạc Khuynh Thành, thấy cô có tâm sự cũng như ưu phiền trong người, Lạc Ngâm Tích bắt đầu đi lắc đầu, đều không nhớ ra chuyện trước kia, vậy làm sao con bé có thể sống tốt được? !

"Chị à, trước đây em là kiểu người như thế nào?"

Lạc Khuynh Thành do dự một lát xong mới dừng cảm hỏi những thắc mắc từ đáy lòng mình..

"Dịu dàng, lương thiện, đa sầu đa cảm, hơn nữa, lại là một cô bé rất nhát gan sợ gặp phiền phức." Cho nên từ khi sang Đức du học, cô mới trở thành chị gái của cô, trở thành người mẹ thứ hai của cô!

"Vậy bắt đầu từ nay về sau, em sẽ bảo vệ chị."

Nắm chặt bàn tay Lạc Ngâm Tích trong lòng bàn tay mình, Lạc Khuynh Thành khẽ cười chớp chớp mắt, đáng vẻ ngây thơ thuần khiết lộ ra vừa tao nhã lại xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Tàn Nhẫn Tù Điệp 7: Ngày 29 Tháng 01 Năm 1933

Vừa dứt lời, Lạc Khuynh Thành không nhận được cười khẩy.

Bảo vệ chị ấy? Bản thân mình bây giờ chỉ là một âm hồn mượn thân xác của người khác, mọi thứ xung quanh đều mới mẻ, xa lạ, bảo vệ chị ấy thế nào đây? !

Nhưng...

Các đốt ngón tay hơi nắm chặt lại, nắm chặt bàn tay Lạc Ngâm Tích hơn, nhìn đôi mắt ám áp của cô. Lạc Khuynh Thành tiếp tục giữ ý cười thanh nhã trên môi mình, đồng thời, âm thầm thề trong lòng: chỉ cần cô có năng lực, chỉ cần cô cố hết sức, cô nhất định sẽ bảo vệ tia nắng ấm áp duy nhất nơi thành phố xa lạ này.

Đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, bảo vệ Lạc Ngâm Tích, chính là tự bảo vệ chính bản thân mình, bảo vệ tính mạng của mình tại quốc gia xa lạ trong tương lai!

Thời gian như trôi nhanh như thác, sinh mệnh như thoi đưa, nhoáng mắt một cái đã đến ngày 29 tháng 1, nếu như tính từ khoảng thời gian hôn Lạc Khuynh Thành xuyên đến đây thì đã được gần một tháng.

Mấy ngày trước, cô bắt đầu sống một ngày mà ngỡ như một năm, mọi thứ xung quanh nàng hoàn toàn xa lạ khiến cô bị choáng ngợp, hoảng loạn.

Nhưng cô là một cô gái vốn kiên cường thích sự độc lập, theo thời gian trôi qua, cô dần dần thích ứng với vỏ bọc ngoài của mình, cho dù vẫn còn cảm giác hoảng sợ bàng hoàng. Nhưng ở trước mặt người khác, cô giấu sự yếu đuối, sợ hãi của mình dưới đáy lòng, giả vờ thích ứng với mọi hoàn cảnh...

Tuy có chút khó khăn, nhưng mưa dần rồi cũng tạnh, đi theo Lạc Ngâm Tích, cùng những người bạn cùng chí hướng ở phương Đông tiếp xúc trao đổi, cố gắng sắm vai một Lạc Khuynh Thành đã quen thuộc với đất nước này!

Sáng ngày 29 tháng 1 năm 1933, nhận được lời mời từ một người bạn đồng hương, Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích cùng nhau đi dạo phố.

Nói là đi dạo phố nhưng không hẳn đúng nghĩa của nó, bởi vì chỉ trong khoảng đêm nay hoặc rạng sáng ngày mai, để chế thứ ba sẽ được hình thành. Một loại không khí khẩn trương, căng thẳng bao trùm cả tòa Berlin, dân chúng nước Đức ai ai cũng cảm thấy bất an không yên. Dưới loại không khí đầy mùi áp lực, tài năng của du học sinh như cô hoàn toàn không một ai đếm xia...

Mặc cho Lạc Ngâm Tích nắm tay mình kéo đi, sóng mắt không ngừng đưa qua đưa lại nhìn mọi thứ xung quanh. Lạc Khuynh Thành giống như một đứa bé lạ lẫm thích khám phá thế giới bên ngoài, tò mò, hiếu kỳ, cẩn thận quan sát phong cảnh, kiến trúc xung quanh, đôi mắt của cô tròn xoe mở to như muốn khám hết tất cả những gì mình nhìn thấy dưới đáy mắt!

"Khuynh Thành, cậu thật sự khác xưa rất nhiều, trước kia cậu là một cô gái không hề thích dạo phố, một chút cũng không, có lời kéo thế nào cũng không chịu đi!"

Người bạn đồng hương cười tủm tỉm nhìn Lạc Khuynh Thành, cô lấy làm kỳ lạ nên chắc chắn nãy tiếng. Nếu nhắc đến thanh niên cảm kích chuyện đi xuống đường dạo phố thì không thể không nhắc đến Lạc Khuynh Thành.

Trước kia cô không khác gì một con chuột nhỏ, không bao giờ dám tự tiện ra khỏi cửa, chỉ cần nghe nói có người đàn ông Đức cỡi ngựa chạy qua thì đã lập tức hoảng hốt!

So với một Khuynh Thành nhát gan khi trước, thì Khuynh Thành mất trí nhớ này, rõ ràng đáng yêu hơn nhiều...

"Thật sao? Nghe có vẻ như thời thanh xuân trước kia của tớ thật sự rất vô vị?!"

Ánh mắt to tròn chuyển động, giả vờ vô tội nhìn cô bạn đồng hương, Lạc Khuynh Thành khẽ cười khẽ trên choker, khiến người bạn đó không khỏi giật mình!

Trời đất ơi, một mỹ nhân luôn luôn cứng nhắc nghiêm túc như Khuynh Thành cũng biết nói đùa?!

Cô bạn đồng hương biểu tình quá mức khoa trương, kêu lên một tiếng kinh sợ khiến cho Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích không nhận được bùm miệng cười liên tục. Một lúc sau, bao nhiêu câu chuyện cười được ba người bọn họ thi nhau kể, tiếng cười hoan hô sáng khoái vang lên khiến cho người khác nhìn vào cảm nhận được hương vị của tuổi trẻ đang bao bọc quanh các cô thiếu nữ bọn họ, vừa chói mắt vừa mê người...

Nhưng tiếng cười của bọn họ ngay lập tức bị dập tắt bởi một đám công nhân đột nhiên xuất hiện!

Đây chính là một cuộc biểu tình, số lượng công nhân hơn mười nghìn người, bọn họ đang tiến thẳng đến công viên – khu trung tâm trò chơi ở Berlin phản đối việc bổ nhiệm Hitler lên làm tổng thống.

So với bộ dáng tò mò kinh ngạc của Lạc Ngâm Tích và cô bạn đồng hương thì Lạc Khuynh Thành vẫn giữ một bộ mặt lạnh tanh.

Kéo tay hai cô nàng tấp vào bên lề đường thì đúng lúc đó, một chiếc xe con, từ ngõ góc đường, chậm rãi chạy đến...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tàn Nhẫn Tù Điệp 8: Một Lần Nữa Gặp Nhau

"Khuyh Thành, cậu đừng kéo tớ, tớ muốn xem một chút."

Giật tay mình ra khỏi tay Lạc Khuyh Thành, đáy mắt cô bạn đồng hương tràn ngập tò mò, cố gắng căng mắt nhìn, tuy khoảng cách giữ cô với đám người biểu tình đó không xa nhưng vì chiều cao quá khiêm tốn cho nên cô phải kiễng chân lên mới nhìn được rõ...

"Ồ đây xảy ra chuyện gì vậy? Đột nhiên xuất hiện nhiều người thế kia?"

"Bọn họ là những người chống đối lại kẻ nắm quyền Đế quốc Đức - Adolf Hitler."

Lạc Ngâm Tích cũng đáng yêu xem náo nhiệt, dùng mắt nhìn thẳng đám công nhân không ngừng gào đòi công bằng, cô cũng giống với tâm trạng của đại đa số dân chúng nước Đức, sắc mặt nghiêm trọng, thậm chí còn nhin không được nhẹ giọng bình luận.

Có lẽ, ai cũng tỏ thái độ tò mò xem thị phi, hơn nữa bản thân mình ở trong tình huống này, việc hiểu kì thì cũng không có gì lạ, chỉ có điều Lạc Khuyh Thành là người ngoại lệ!

Kiếp trước cô vốn là sinh viên học ngành phiên dịch tiếng Đức, nguyên nhân rất đơn giản, vì cô rất thích kiến trúc cũng như kỳ lạ với Goethe, bởi vậy cô tìm hiểu hết tất cả mọi thứ liên quan đến Đức, bao gồm cả lịch sử của nó...

Nếu cô nhớ không lầm thì vào ngày 30 tháng 1 năm 1933, gã trai trẻ không nghề nghiệp mới chỉ đặt chân đến nước Đức được 10 năm tên Hitler này chính thức bước lên vũ đài chính trị với tư cách Thủ tướng Đức. Các nhà sử học gọi tháng 1/1933 là "cột mốc cho sự ra đời của Đế chế thứ Ba" và cũng chính ngày đó đã đẩy thế giới vào thời kỳ đau thương nhất trong lịch sử nhân loại!

Hàng mi thanh tú hơi run rẩy, quét mắt nhìn đám công nhân đứng đó không xa đang biểu tình tập thể, Lạc Khuyh Thành bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn về phía chân trời xa xa.

Bầu trời trở nên mờ ám, như báo hiệu sắp có một trận mưa ập đến.

Cho dù số lượng người đảo chính có mạnh mẽ đến đâu thì không ai có thể ngăn cản được việc Đế chế Thứ Ba hình thành, và sau 12 năm 4 tháng 8 ngày tồn tại của Đế chế thứ Ba - khoảng thời gian đen tối nhất lịch sử nhân loại chính thức sụp đổ!

Ngay khi Lạc Khuyh Thành nâng mắt nhìn lên bầu trời thì đồng thời bên một góc đường, một chiếc xe hơi màu đen chậm chậm đi về phía cô...

"Trưởng quan, đường rất trơn trượt, đừng xuống xe."

"Dừng xe quan sát."

Âm thanh trầm thấp đầy sức uy lực vang lên, không ai có thể đoán được tâm tư của người đàn ông đó. Theo lời hắt ra lệnh, xe dừng lại cách một khoảng không xa nơi Lạc Khuyh Thành đang đứng, cửa kính xe, từ từ trượt xuống...

Lấy một miếng thuốc hàng hiệu, châm lửa lên đầu thuốc. Người đàn ông bày ra bộ mặt thần nhiên, có nét lạnh nhạt hòa cùng với ánh sáng mặt trời chiếu vào khiến khuôn mặt hắt trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết, tuy lạnh lùng nhưng vô cùng cao quý.

"Adolf • Hitler? Sao hán có thể leo lên vị trí này trong khi hán thậm chí không phải là con dân của Đức?!"

"Thật ra cũng không thể trách những người lên tiếng phản đối được, dù sao có ai bằng lòng để đất nước mình rơi vào tay của một tên ngoại quốc?"

Lạc Ngâm Tích nắm chặt tay Lạc Khuyh Thành phòng khi lạc đường, mở miệng trao đổi với bạn đồng hương.

Làn khói thuốc ma mị tan nhẹ trong không khí, thái độ tĩnh lặng kì lạ của cô gái đứng ngoài cửa xe khiến hán không khỏi tò mò, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén như chim ưng bỗng nhiên nâng lên mắt, người đàn ông đó nhìn về phía ngoài cửa sổ, trùng hợp phát hiện một sự thú vị trên gương mặt của cô gái, môi cô cong lên vừa phải, nhàn nhạt cười.

Dáng vẻ của Lạc Khuyh Thành lúc này, rất đẹp.

Ông trời dường như đã ban tất cả những gì hoàn hảo nhất cho cô, vóc dáng thon dài trắng trẻo, một đường cong chuẩn ba vòng hoàn hảo và một gương mặt yêu kiều khiến người ta phải mê mẩn. Đứng cạnh với đám người xung quanh, biểu tình của cô hoàn toàn khác với đại đa số những người có mặt ở đây. Cô chỉ lặng lẽ nhìn lên bầu trời, đôi mắt đen láy như trời dạt tìm kiếm thứ gì đó nơi sâu thẳm, toàn thân cô toát lên một khí chất thanh nhã, phảng phất sự thuần khiết như tiên nữ giáng trần, hoàn toàn khác so với thế giới ồn ào xung quanh, từ xa nhìn lại, cô vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ vì ngồi trên xe nên người đàn ông đó chỉ thấy được nửa khuôn mặt của Lạc Khuynh Thành. Nhìn chính diện, cô không khác gì một cô nàng Bạch Tuyết với đôi mắt trong suốt, hai má hơi đỏ hồng. Dưới bầu trời u ám, ảm đạm, nếu chỉ dùng hai chữ "xuất chúng" để hình dung vẻ đẹp của cô lúc này thì quả không xứng.

"Khuynh Thành, em đang cười gì thế?"

"Rõ ràng là cậu đang cười khinh tên Adolf • Hitler này a?"

Khẽ chớp mắt, hàng mày nhíu chặt, Lạc Ngâm Tích cũng bắt gặp nụ cười...

"Không, tớ cười vì chỉ thương hại đám người trước mắt đang phí công phí sức kia thôi, có chống đối cách mấy cũng vô ích."

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, âm thanh của Lạc Khuynh Thành vang lên rất nhẹ, từng sợi tóc đen dài óng mượt theo động tác của cô mà nổi lên một làn sóng nhỏ đâm thẳng lên bầu trời, vừa quý dị nhưng đẹp đến ma mị...

Vô ích?

Hai ngón tay cầm hồ điều thuốc bỗng chốc cứng đờ, làn khói trắng xám lượn lờ trước mặt, người đàn ông có chút ngần ngại, ngưng mi yên lặng nhìn thẳng về phía Lạc Khuynh Thành, hẳn không hiểu vì sao, rõ ràng âm thanh biểu tình và tiếng bàn tán của người dân xung quanh to đến mức đâm thẳng vào tai hẳn cho dù hẳn không muốn nghe thế nào đi chăng nữa. Ấy vậy mà chỉ một âm thanh nhỏ nhẹ của cô gái đó, hẳn lại nghe rất rõ. Rõ đến mức, trong toàn bộ cái nhìn của hắn bây giờ chỉ có duy nhất hình dáng xinh đẹp của cô gái phảng phất quanh mình, hẳn như đắm chìm trong thế giới của chỉ riêng cô!

Và bỗng nhiên, âm thanh trầm bổng của cô vang lên bên tai hắn...

Mặc cho âm thanh hỗn loạn, tranh cãi ồn ã xung quanh, hắn vẫn nghe rõ ràng câu cô thốt lên: "Ngày mai Hitler nhất định sẽ lên nắm quyền, ngay ngày mai."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tàn Nhẫn Từ Điệp 9: German Von Reggie Nord.

Hàng lông mi dài như hàng liễu nhẹ nhàng phe phẩy trong không khí, câu khẳng định của Lạc Khuynh Thành khiến cho tâm trí người đàn ông trên xe không khỏi run mạnh lên!

Hắn không thể phủ nhận, câu nói của cô như một khẩu súng bắn thẳng vào sâu trong thâm tâm hắn. Ngay cả hắn – một nguyên thủ có chức vị cao nhất trong Đảng, đối với sự tồn tại của nước Đức trong tương lai hẳn hầu như chưa bao giờ kiên định dám chắc. Hắn thật sự rất muốn biết, vì sao một cô gái mềm yếu, nhu nhược như cô, lại có thể khẳng định như vậy, hơn nữa, còn thản nhiên đối mặt với chuyện đó?

Phải biết rằng, trong mắt đại đa số người dân Đức, Hitler chỉ là một đứa con hoang lạc vào xứ sở của họ, một kẻ đáng chê cười giống như hình dung của mười nghìn công nhân quần chúng đang lên tiếng đảo chính!

Bọn hắn đều cho rằng một gã thanh niên lông bông không nghề nghiệp và địa vị xã hội, một kẻ từng bị bắt sau cuộc bạo loạn bất thành ở nhà hàng bia Bürgerbräukeller và bị kết tội là phản quốc, một kẻ sinh ra tại thị trấn Braunau am Inn của Áo, thậm chí còn là một trong số ít nằm trong phần tử kích động như Hitler thì có tư cách gì để trở thành vị lãnh tụ lớn của cả nước Đức! ?

Cô chỉ là một người phụ nữ như bao người phụ nữ xung quanh, với vẻ đẹp hấp dẫn ánh nhìn và đặc biệt thuần khiết mang đậm chất phương Đông, lại khiến tâm tư của hắn bị xáo trộn, có lẽ cô không biết gì, chỉ mở miệng đoán bừa, hay là vì cô... rất thông minh? !

Mặc cho tàn thuốc rơi xuống đầu ngón tay, đôi mắt nguy hiểm sắc nhọn đầy thâm thúy khẽ nheo lại, người đàn ông nhìn chăm chăm Lạc Khuynh Thành, giống như đôi mắt khát máu của một con mãnh thú bỏ đói chục năm, cuồng dã mà hung mãnh. Cho dù hẳn không có bất kỳ động tác gì nhưng tầm mắt sắc nhọn của hắn cũng đủ khiến cho Lạc Khuynh Thành đứng cách đó không xa phải run mình.

Vượt quá sức chịu đựng, Lạc Khuynh Thành mới thẳng người quay đầu nhìn về phía chủ nhân của đôi mắt đó, đôi mắt màu đen hắc ám giao tiếp với đôi mắt trong suốt của cô trong không khí...

Cô đã từng gặp người đàn ông này! Vào cái đêm cô lâm vào tuyệt vọng cũng như cô độc, hắn là người đầu tiên – người đàn ông đầu tiên cô vô tình gặp cho nên cô nhớ rất rõ hắn, đôi mắt hắn tuy rất đẹp, rất sáng nhưng bên trong con ngươi chính là một sự nguy hiểm đang lưu chuyển, hơn nữa ngay giờ phút này, đôi mắt của hắn rất giống với đôi mắt của một con mãnh thú đói khát muốn ăn thịt người, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào trong đó!

Bốn mắt nhìn nhau, môi mỏng cong lên một nụ cười tà mị tuyệt đẹp, người đàn ông khẽ cười khó hiểu, nụ cười quá anh tuấn chói mắt mang theo một loại hơi thở chiếm hữu mãnh liệt đủ dọa cho trái tim Lạc Khuynh Thành không ngừng đập liên hồi, dự cảm xấu bất giác xâm chiếm toàn lòng ngực!

Người đàn ông này thật cường đại!

"Đi".

Thu hồi tầm mắt cùng với cảm xúc, hắn đập tắt đầu mẩu thuốc lá, trầm thấp mở miệng, một chữ hắn vừa phát ra truyền vào không khí đủ khiến người nghe chấn động lòng người, giống như ma thuật của bùa chú...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tàn Nhẫn Tù Điệp 10 : Vào Hang Sói

German giờ lên tay, ngay lập tức có vài tên áo đen từ trong con ngõ nhỏ đi thẳng về phía Lạc Khuynh Thành...

Trái tim bang bang nhảy lên, dự cảm không ổn đột nhiên xâm chiếm cả người cô, cô nâng làn váy dài, quay người nhấc chân chạy ra một hướng khác ngã tư đường.

Nhưng dù sao cô cũng chỉ mang sức lực yếu ớt của một đứa con gái, mà thuộc hạ của German không chỉ là những người đàn ông có thể lực cường tráng mà còn là những quân nhân được huấn luyện khắc khe!

Bởi vậy, không ngoài ý muốn, Lạc Khuynh Thành vừa mới chạy được hai bước, thuộc hạ của German đã đuổi tay ôm chặt lấy người cô từ phía sau, sau đó vươn tay đập một phát sau gáy!

Hai chân mềm nhũn, ngay cả cơ hội mở miệng lớn tiếng kêu cứu Lạc Khuynh Thành cũng không có, trực tiếp bất tỉnh, ý thức dần mất đi, thứ cuối cùng mà cô nhìn thấy chính là đôi mắt lạnh nhạt băng hàn lóng lánh, thâm sâu giống như đáy biển, xuất hiện dưới đáy mắt nàng, giống như sợi dây từng vò hình trời chặt cô, không cho cô thoát khỏi vòng vây...

Bé cô gái bất tỉnh lên vai, thuộc hạ của German mặt không chút thay đổi khiêng nàng rời đi, giống như một tia chớp, tốc độ nhanh chóng khiến người ta không thể nào phát hiện ra...

Ngay tại tên thuộc hạ đó vừa biến mất thì xe của German đã bắt đầu khởi động rời khỏi ngã tư đường, giống như một bóng ma quý dị, chạy xuyên qua không gian hắc ám, phảng phất giống như chưa từng xuất hiện qua.

Xuyên qua cửa kính bên xe, nhìn hết toàn bộ sự tình vừa diễn ra, đôi mắt German, từ trong một góc khuất trong xe, vừa sâu sa, u ám lại lóe ra sự lạnh khốc, kiêu ngạo không ai bì nổi, khóe môi cong lên ý cười vô cùng nguy hiểm, giống như con mãnh thú vừa mới tiếp cận được mục tiêu!

Mà trên thực tế, người đàn ông tên German này chính là một con mãnh thú, tà ác mà tàn bạo, thủ đoạn vô cùng sắt đá, đối với ước muốn sống trong yên bình cả đời của Lạc Khuynh Thành thì hắn tuyệt đối chính là cai ngục! !

"A."

Âm thanh khàn đặc khê vang lên, từng sợi lông mi mỏng dài nhẹ nhàng chớp động, Lạc Khuynh Thành bắt đầu chậm chậm tỉnh dậy ...

Cố gắng thích ứng với điều kiện xung quanh, cô mông lung ngửi ra được một loại mùi hương rất đặc biệt, là sự kết hợp của mùi khói thuốc lẫn hơi thở cực nồng đậm của người đàn ông đang xâm chiếm lấy người cô! !

Đàn ông?

Là hắn, German, là tên đệ nhất ác ma của nước Đức!

Tâm bắt đầu cả kinh, Lạc Khuynh Thành nhanh chóng trấn tĩnh, mở mạnh hai mắt, cô theo bản năng lật người ngồi dậy.

Nhưng chưa kịp đứng dậy thì cô chợt phát hiện chân tay mình hầu như không thể nhúc nhích được! Bởi vì, cả tay lẫn chân đều bị trói lại!

Không, nghiêm túc mà nói không chỉ đơn giản là tay chân buộc chặt thành bó mà là tay chân cô bị trôi ở mỗi góc giường, khiến cho cả người cô hiện ra thành hình chữ đại...

Loại tư thế này, thành thật mà nói rất chi là hổ thẹn, có điều cũng may trên người cô quần áo vẫn không bị mất mát gì.

Thở phào nhẹ nhõm, không còn chống cự gầy dựa như trước, Lạc Khuynh Thành nghiêng đầu quan sát về phía bên trái...

Ấn ấn sau làn khói u ám mờ mịt của khói thuốc, mùi hương nam tính của đàn ông dần dần trở nên dày đặc hơn, nếu như cô đoán không nhầm thì người đàn ông đó có lẽ, chính là German.

Quả nhiên...

Vừa chớp chớp đôi mắt, thích ứng với thứ ánh sáng mờ mịt đó, lúc này Lạc Khuynh Thành mới nhìn rõ chân diện người đàn ông.

Trông điệu bộ của hắn hơi lười biếng dựa bên cửa sổ, mang theo làn khói mờ ảo, mặt không chút thay đổi thường thức cảnh đẹp bên ngoài.

Quả nhiên là người đàn ông tập hợp những cái gì hoàn hảo nhất và tinh tế nhất mà ông trời ưu ái, cho dù trên gương mặt góc cạnh đó vẫn giữ mãi vẻ lạnh lùng nhưng sự anh tuấn, điển trai vốn có của hắn đều khiến cho đàn ông trên Trái Đất này phải ghen tị!

Đáng tiếc, Lạc Khuynh Thành không có tâm trạng đi quan sát thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, lại càng không có ý nghĩ nào háo sắc với người đàn ông này! !

Tuy không biết rốt cuộc mục đích hắn bắt cóc cô là gì, thật ra cô chỉ gặp hắn có một lần, một lần vô ý ngã vào người hắn, nhưng rồi cũng không dây dưa thêm nữa, cô cũng không để tâm đến thái độ của hắn hôm đó...

"Thà tôi ra."

Tầm mắt chỉ lướt qua người German đứng một giây, Lạc Khuynh Thành khó chịu mở miệng nói một tiếng, là bằng tiếng Đức, âm thanh thanh thúy mà cam liệt, từng chữ phát âm đều rất thuần khiết.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tàn Nhẫn Tù Điệp 11 : Biết Tôi Là Ai Không?

Hai cặp mắt sắc bén của người đàn ông xuyên qua màn khói thuốc mờ ảo dường như không hề tỏ ra khác thường, phẳng phất không hề quan tâm đến mọi thứ xung quanh, mắt không hề chuyển nhìn Lạc Khuynh Thành.

Ấn nấp ở một góc tối, đứng một bên cửa sổ hút thuốc, chiếc lưng dài thẳng tắp tựa hoàn toàn vào vách tường, German vẫn mang thái độ lạnh lùng không buồn lên tiếng. Nếu như không có hơi thở cường đại của người đàn ông lan tỏa dày đặc cộng thêm cái không gian yên tĩnh đến đáng sợ đang hiện diện trước mắt cô thì Lạc Khuynh Thành thực sự sẽ cho rằng mọi thứ diễn ra ngay từ đầu chỉ đơn giản là ảo giác!

"Này, anh có nghe tôi nói không, nhanh cời dây trói cho tôi!"

Đôi môi một lần nữa hé mở, giọng nói mềm mại vang lên. Âm vực tăng lên mấy phần, trong con ngươi xinh đẹp mang theo một tia tức giận, nhưng dường như thái độ của cô không đá động gì đến German, hắn hoàn toàn coi cô như không khí!

Hít một hơi thật sâu, Lạc Khuynh Thành ép buộc bản thân mình phải trấn tĩnh. . .

Người đàn ông đứng đầu một tổ chức lớn như hắn, không phải là rất bận rộn với công việc sao? Hơn nữa hôm nay là ngày Hitler lên nắm chính quyền, với thân phận cao quý như hắn, lẽ ra phải cùng dân chúng vui mừng mới phải, sao lại có thể trốn tránh rút ra khỏi cuộc vui, rảnh rỗi trói một cô gái ngoại quốc trên giường cơ chứ?!

Được, xem như cô không tính toán chuyện này với hắn, cô có thể không rõ mục đích của hắn nhưng nếu hắn lo lắng cô chạy trốn, thì trói cô cái tư thế nào chẳng được, vì sao nhân lúc cô mê man lại trói cô thành cái tư thế nhục nhã này, giờ lại án binh bất động?

Rốt cuộc trong đầu hắn đang suy tính cái gì? ! Rốt cuộc hắn muốn làm gì với cô! ?

Quên đi, nếu hắn không quan tâm đến cô vậy thì đành phải tự lực cánh sinh thôi, cố gắng tự giải thoát bản thân đi! !

Vùng vẫy ở trên giường, vịn trước vịn sau, vịn tới vịn lui dùng đủ mọi cách, Lạc Khuynh Thành cố gắng thoát khỏi vòng trói buộc của dây thừng trên tay mình, nhưng có cố gắng đến mấy thì tất cả mọi công sức đều công cốc, bởi vì loại gút thắt trên dây trói chỉ có những người lính hải quân đã trải qua

khóa huấn luyện đặc thù mới làm được. . .

Cô càng giãy dụa, dây thừng sẽ càng siết chặt cho đến khi toàn bộ khe hở của cô đều bị sợi dây đó tàn nhẫn cướp đoạt !

Hai ngón tay mang theo điều thuốc xì gà hàng hiệu đang phun khói, bên tai nghe được động tĩnh nhỏ, rót cục trên gương mặt lạnh lùng đã có chút phản ứng . . .

Khỏe môi cong lên ý cười quỷ dị, hàm chứa ý sự khinh miệt , đôi mắt chim ưng của người đàn ông bỗng ngưng đọng, lãnh băng mà tàn khốc.

Giống như một tên thợ săn hung ác đang hưởng thụ quá trình chống cự của con mồi, German vẫn đứng yên đó nghe toàn bộ âm thanh rất nhỏ dội đến bên tai, cho đến khi tàn thuốc rơi xuống đầu ngón tay, hắn mới gạt dập tắt mẫu thuốc lá, sau đó đứng thẳng người.

"Tôi nghĩ cô là một cô gái thông minh."

Mỉm cười, cúi đầu...một thứ âm thanh đầy uy lực, nặng nề đột ngột vang lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh lắng đọng về đêm, German thoáng thả nhấc chân đi về phía trước, bóng người của hắn cũng chậm chậm dài ra dưới ánh trăng mờ tỏ. . .

Đây là câu đầu tiên mà hắn mở miệng nói với cô, giọng nói trầm thấp rất đàn ông khiến đối phương say đắm, có thể khẳng định rằng câu nói của hắn như một gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt cô, bởi vì, hắn đang trào phúng hành động tự cứu bản thân mình của Lạc Khuynh Thành , cực kỳ ngu xuẩn!

Lạc Khuynh Thành thông minh, đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn..

Ngắn ra một lúc, đáy lòng đột nhiên vô cùng khó chịu, Lạc Khuynh Thành bủi môi không chút khách khí phản bác lại: "Có thông minh thì cũng là người, cũng cần mạng sống!"

Hơn nữa, dưới tình huống này, phản xạ đầu tiên của con người chính là giãy dụa và kháng cự? Chẳng lẽ hắn cho rằng ai cũng như hắn, biến thái đến mức không cần còi trói cũng có thể chạy trốn? !

"Mồm mép thật lạnh lợi."

Mà điểm này, nằm ngoài dự đoán của hắn!

Thêm đêm nay nữa là lần gặp gỡ thứ ba, mỗi lần gặp cô gái này là mỗi lần được chứng kiến thêm một tính cách mới của cô, và vì sao mỗi lần gặp mặt, cô đều khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên và tò mò?

Đi đến bên giường, tao nhã ngồi xuống, nắm lấy cằm của Lạc Khuynh Thành vuốt ve, German khẽ cúi người xuống, cao ngạo đối diện với cô. . .

"Biết tôi là ai không?"

"German Von Reggie Nord, đệ nhất sói hoang nổi tiếng nước Đức!"

Cẩn rằng, từng chữ từng chữ một gằn ra, trên gương mặt tuyệt mỹ của Lạc Khuynh Thành không giấu được sự tức giận.

A, tên tuổi của hắn vang dội như thế, dù có là loại ếch ngồi đáy giếng như cô cũng sẽ biết đến!

Chỉ là không biết, hắn hỏi câu này là có ý gì?

Bộ trời cô còn chưa đủ, hắn muốn dùng danh tiếng lẫy lừng của mình để hù dọa một cô gái yếu đuối như cô? !

Nhưng sự thật thì Lạc Khuynh Thành phán đoán sai rồi, German hỏi như vậy chỉ để muốn xác nhận một điều.

Ngay thời điểm gặp nhau trên đường, ngay giây phút giao mắt với nhau, đáy mắt cô tràn ngập sự kinh hoàng, giống như một con sơn dương lạc bầy, điềm đạm mà có đôi chút đáng yêu; thế nhưng chỉ trong nháy mắt lại có lá gan đối diện với hắn, dùng thái độ tức giận nhìn hắn, một chút sợ hãi khi đó hoàn toàn không có...

Không, hoàn toàn đối lập, thậm chí lá gan của cô đã to hơn trước rất nhiều, bởi vì cô không giống một người phụ nữ tầm thường, đối mặt với loại tình huống này chắc chắn sẽ khóc lóc cầu xin tha mạng. Còn ngược lại, cô gái này, bình tĩnh ra lệnh cho hắn, yêu cầu hắn thả cô ra.

Trong lòng German có chút buồn bực, hắn không biết, vì sao trong một thời gian ngắn ngủi, tính tình của một người lại thay đổi lớn như vậy?

Mà sự thật chứng minh, cô có biết hắn, chỉ là hắn không biết, rốt cuộc cô là loại người như thế nào, đâu mới là con người thật của cô?

"Vậy hắn cô cũng biết, vì sao tôi bắt cô đến đây?"

Đáy mắt xuất hiện một tia lãnh ý, giọng điệu của German vẫn thản nhiên như trước, lại vô hình tỏa ra một loại uy hiếp đối phương, không cho họ có đường lui...

Thành thật mà nói, dưới tình huống hiện tại, nói không sợ hãi hoàn toàn không đúng. Nhưng vì Lạc Khuynh Thành biết rằng có sợ hãi đi chăng nữa cũng

chẳng ích gì, cũng có thể... cô không tin hẳn là loại đàn ông nổi tiếng với danh hiệu tàn bạo, không biết thương hương tiếc ngọc là gì.

"Đơn giản thôi, tôi đoán...."

Dấu đi giây phút kinh sợ ngán ngùi, không chớp mắt nhìn German, khẩu khí của Lạc Khuynh Thành vô cùng trấn tĩnh, làm ra vẻ anh hùng không sợ phong ba...

"Tôi với anh là hai người thuộc hai loại đẳng cấp khác nhau, có thể khiến cho anh phải phí công sức bắt trời tôi chỉ có một nguyên nhân."

Nhẹ nhàng mỉm cười, Lạc Khuynh Thành híp mi, môi cong lên ra vẻ như một người đàm phán chuyên nghiệp...

"Đàn ông ham muốn chiếm giữ phụ nữ."

Nói đến đây Lạc Khuynh Thành nhớ đến lần gặp mặt ngẫu nhiên nơi đầu đường, nhìn thấy ánh mắt đầy nguy hiểm của hắn trước khi đi, trái tim cô nhin không được co thắt lại!

"Không, có lẽ nói ham muốn chiếm giữ hơi cao thượng rồi, nói trắng ra thì anh đang muốn chơi đùa một cô gái ngoại quốc như tôi, xem xem có tư vị thế nào!"

Trong lúc nói chuyện, Lạc Khuynh Thành vẫn không nhúc nhích đưa mắt chống lại đôi mắt đáng sợ của người đàn ông bên cạnh, trong ánh mắt, dường như không hề có chút sợ hãi, một sự đối lập khác với sự sợ hãi đang xâm chiếm người cô, ..

Con ngươi của cô màu đen, là màu mắt hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua, một màu đen thuần túy, thành thực mà nói, con ngươi tinh xảo đặc sắc như viên trân châu đen quý hiếm vừa đẹp lại vừa trong trẻo, khiến cho người khác không nhin được muốn vấy bẩn, khiến nó không còn mang sự thuần khiết sạch sẽ vốn có!

Và chính sự kiên cường trong đôi mắt xinh đẹp của Lạc Khuynh Thành ngược lại càng khiến cho German ngày càng hứng thú...

Rõ ràng cô nên sợ hãi, thế nhưng lại rất bình tĩnh đối mặt với hắn, thậm chí còn có thể to gan vừa đủ để không mản đến hậu quả của lời nói đó.

Một cô gái ngoại quốc xa lạ, lại khiến cho German phải nghiền ngẫm.

Trầm mặc không lên tiếng nhìn chăm chú Lạc Khuynh Thành một lúc lâu, trong đôi mắt hắn xảy ra biến hóa, ánh mắt mơ hồ chuyển động, đôi đồng tử xanh biếc càng thêm u ám, hững hờ, khóe môi cong bỗng nhiên cong lên, trên gương mặt anh tuấn của German lộ ra ý cười nhợt nhạt, cùng với hơi thở nguy hiểm giống như một loại ma túy dung hợp lại một chỗ, khiến cho người khác không khỏi đắm chìm vào giấc mơ kỳ lạ do chính hắn mang đến, không một lối thoát.

Dưới tình huống bây giờ, ác ma ở trên, cô ở dưới, hắn vươn người lên trước, bóng hình gần như đã che phủ toàn bộ thân hình cô. Trên chiếc giường lớn mềm mại mang đậm phong cách phương Tây, da thịt dần dần dán vào nhau, khoảng cách quá gần, gương mặt điển trai từ từ xích lại gần cô, gần tới mức có thể nhìn rõ bóng mình phản chiếu trong đáy mắt cô, gần như có thể nhập toàn bộ mùi hương dịu nhẹ của cô vào hơi thở của mình, không khí vô cùng ái muội. . .

Mất to nhẹ nhàng chuyển động, đến lúc này rồi cô còn có tâm trạng nhàn nhả thưởng thức cảnh đẹp chứ? Nếu, nếu không phải đang trong bộ dáng xấu hổ dưới tình huống biến thái thế này, nếu không phải hắn dùng thủ đoạn bạo lực, nếu không phải từng lời nói, cử chỉ của hắn đều ẩn chứa sự nguy hiểm đến dọa người thì có lẽ, cô thực sự sẽ bày ra ánh mắt say đắm hưởng thụ, trong lòng âm thầm bình luận về đẹp tuyệt cấp của người đàn ông này!!

"Thật khó có thể tưởng tượng được, em đã thành công đánh thức sự hưng phấn trong tôi."

Buông lỏng đôi tay đang vuốt cầm Lạc Khuynh Thành, ngón tay thon dài hơi thô ráp đặt đến hai bên gò má cô, động tác giống như âu yếm an ủi của một đôi tình nhân. . .

Nhưng dường như, loại đụng chạm này khiến cho Lạc Khuynh Thành cảm thấy rất khủng bố, mỗi cái trượt trên má cô đều khiến cho Lạc Khuynh Thành không khống chế được nổi da gà, lo lắng càng tăng thêm một ít.

Có thể cô không muốn giương cờ chịu thua, lại càng không muốn nhận thua!!

Không cam lòng yếu thế nhìn chăm chăm German, da đầu Lạc Khuynh Thành khẽ run lên. . .

Cô chán ghét sự đụng chạm của hắn, càng chán ghét hơn ánh mắt của hắn khi nhìn cô, vừa bình tĩnh mà đậm đặc, vừa nghiền ngẫm thăm dò vừa sắc bén lạnh khốc, giống như ánh mắt của một tên thợ săn phát hiện được con mồi, sự chăm chú của hắn khiến cô có chút không cảm thấy tự nhiên.

"Anh muốn làm gì?"

Rất cục, vượt quá sức chịu đựng, né tránh đi ánh mắt sắc lạnh của German, Lạc Khuynh Thành không thể cứ tiếp tiếp đương đầu, giờ cô trắng mặt miệng, âm thanh vừa bình tĩnh nhưng kì thực trong lòng của cô đều đang run rẩy!

"Như em đoán."

Hơi thở lạnh băng lại mang theo hương nước hoa nam tính quyến với hơi thở thuần khiết của cô. Trên gương mặt anh tuấn của hấn phát ra một tia hứng thú nồng đậm, bàn tay hấn dùng sức kéo người cô sát vào. Mỗi tiến đến bên tai Lạc Khuynh Thành, những lời nói rơi xuống tai cô mơ hồ và trầm thấp, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng. German khẽ cười, ngữ điệu lạnh lùng. . .

"Choi, một, chút!"

Âm thanh mờ ám, lạnh lẽo vang lên, nụ cười của hấn càng trở nên mê đắm, giọng điệu trầm thấp lướt qua cổ cô, thành công kích thích cô rung mình thêm lần nữa.

Còn chưa kịp lên tiếng phản bác, thậm chí cả cơ hội phản ứng cũng không thì đã bị hấn cướp mất.

"Không, nói đúng ra là, chơi...em!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tàn Nhẫn Tù Điệp 12: Lộ Ra Bản Chất Ác Ma

Căn cứ vào ngữ điệu của hấn, đây rõ ràng chính là lời trêu chọc. Tuy thanh âm của hấn rất êm ái nhưng giọng nói đầy kiên định cùng nhàn nhã khiến người ta không cách nào đoán biết được tâm tư sâu thẳm kia. Hai chữ cuối hấn cố ý kéo dài âm vực, lộ ra bản chất của một con mãnh thú đang vờn con mồi, hơn nữa bên trong giọng điệu còn có chút ái muội và sự chiếm giữ! Kiểu ác ma luôn tìm cách trêu đùa một tiểu bạch thỏ tinh thuần mang đậm mùi vị hắc ám, đối với một cô gái bình thường mà nói, trong lòng sẽ tự động nảy sinh ra cảm giác bị khuất nhục !

Đầu "Bang" lên một tiếng, trong nháy mắt Lạc Khuynh Thành bị thái độ cùng lời nói công khai của German đánh úp, từ sâu thẳm trong tâm lập tức bùng lên tia lửa giận.

"Bộ tình tròng anh lên não rồi à, muốn đùa bốn thân thể tôi sao? !"

Cổ sức ngẩng đầu, hung hăng ném cho German một đôi mắt cảnh cáo, nháy mắt, trán của hấn cùng với trán người con gái bên dưới, xảy ra sự đụng chạm ngắn ngủi.

Tuy chỉ là một khoảng khắc ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho tình huống của hai người bỗng trở thành một đôi tình nhân đang hôn nhau ve vờ lẫn nhau.

Va chạm kích thích thể này lại khiến cho Lạc Khuynh Thành vô cùng phần nộ!

"Muốn chơi tôi thế nào thì làm ơn nhanh giùm chút, xả tức xong rồi thả tôi đi, cả đời này tôi không muốn gặp lại loại người như anh!"

Môi mọng mím chặt, mặt mày đỏ lựng thờ phỉ phò, Lạc Khuynh Thành mở to đôi mắt đen láy trong trẻo, dùng hết tất cả dáng vẻ giận dữ vốn có của mình để ra oai, oán hận trừng mắt nhìn German.

German nháy mắt có chút kinh ngạc, đôi tay mạnh mẽ mà cường tráng trụ hai bên người Lạc Khuynh Thành, ngay cả nhúc nhích hấn cũng không, đầu cũng không động, tiếp tục duy trì khoảng cách gần gũi với cô, hấn đưa đôi mắt thăm dò nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên nhếch môi cười.

"Tiểu bạch thỏ, em thật ngây thơ."

Câu nói mang theo ý cười yêu dã, giọng hấn trầm thấp lần nữa vang lên, tựa như một ly rượu vang đỏ tươi mát và tinh khiết, hoàn toàn khiến cho đối phương dễ dàng đắm say, nhưng cũng độc đến chết người!

Trái tim "Thịch" một nhịp, dự cảm không ổn bắt đầu đánh úp cô, Lạc Khuynh Thành dần dần mất đi chống cự...

Hấn nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hấn không chỉ đơn giản là muốn đùa bốn thân thể của cô? Đã như vậy rồi, hấn còn muốn gì nữa?

Nhưng, nhưng thật sự ngoài cơ thể cô ra thì không còn cái gì khác có giá trị với hấn!

Thật ra, Lạc Khuynh Thành cũng không có đoán sai, ngay thời điểm bắt đầu quả thật German chỉ muốn thân thể của cô, nhưng bây giờ, không những hấn muốn nắm giữ tư vị của cô thế nào, qua một hồi chơi đùa vừa rồi, đột nhiên hấn muốn thay đổi kế hoạch...

German cảm thấy, chỉ đơn giản chiếm lấy thân thể của Lạc Khuynh Thành, chẳng qua chỉ là hủy đi sự trong trắng của cô mà thôi, việc này dễ dàng như trở bàn tay, mà cô cũng không hề có ý định chống cự.

Với trò chơi này, đối với German mà nói, không hề có chút kích thích cũng như cảm giác bị khiêu chiến, cho nên sau khi chiếm đoạt xong sẽ không khiến cho hấn sinh ra cảm giác thành tựu, làm sao thú vị bằng việc vấy bẩn thêm trái tim của cô, vấy bẩn tâm tư của một cô thỏ trắng tinh thuần như tuyết?

Cho nên đột nhiên điều hần muốn hơn cả chính là hủy hoại... ý chí, lẫn trái tim quật cường của cô!

German biết, kiểu phụ nữ nhìn bề ngoài thì mềm yếu nhu nhược nhưng bên trong thì cứng rắn kiên định như Lạc Khuynh Thành, chỉ đơn giản một lần nhục nhã thân thể của cô sẽ không hoàn toàn hủy hoại được cô, nhưng nếu nhục nhã cả ý chí cùng tâm trí của cô, thì kết quả sẽ hoàn toàn khác, cô của khi đó, thậm chí cả linh hồn, đều sẽ cạn kiệt sức lực, hao mòn cho đến chết...

Chỉ đơn giản tưởng tượng thôi đã đủ khiến cho German vô cùng hưng phấn, từng tế bào thần kinh của hần đều theo sự kích thích đó mà căng lên.

Không thể không nói, German quả thật là một kẻ biến thái, sở hữu bản tính tàn nhẫn của một ác ma, tính cách cứng rắn như đá Granite, không thể phá vỡ, không chỉ hung ác tàn bạo mà còn là người đàn ông không có tính người...

Cho nên, về con bần khi chứng kiến sự tàn nhẫn diễn ra trước mắt, họ cảm thấy kinh tởm và buồn nôn, nhưng đối với loại biến thái như hần sẽ cảm thấy hưng phấn, sẽ cảm thấy kích thích trong quá trình từ từ giày vò con mồi cho đến chết, hần coi việc thường thức tác phẩm mà mình nhào nặn để chứng minh sự tồn tại của hần, khiến cho hần cảm thấy trên thế giới này vẫn tồn tại cái gọi là khiêu chiến.

Người như German trên thế giới này tồn tại cũng không nhiều, có thể có người tinh anh tài giỏi xuất sắc, cho dù có đặt trong tình huống khó khăn thế nào, một khi đã sẵn sàng nhập cuộc thì chỉ cảm thấy hứng thú hòa vào cuộc vui, cuối cùng tạo ra những kì tích khiến người khác chỉ biết thốt lên hai chữ "không thể", người đàn ông vừa khiến cho người khác sợ hãi đồng thời cũng không ngại làm cho người ta sùng bái ngưỡng mộ!

"Biết tôi ghét nhất là thứ gì không?"

Ngón tay hần vươn đến vuốt nhẹ vành tay trơn mềm của Lạc Khuynh Thành, giống như đang thưởng thức đá quý, German hồ hững mở miệng, nhàn nhạ giống như đàn thảo luận với cô về công việc nhà.

"Tuyệt!"

Nhắc tới tuyệt, trong tim người đàn ông rét lạnh đột nhiên xuất hiện một tia đau đớn, hai đồng tử màu xanh lam của hần từ từ tản ra một loại ánh sáng yêu mị mà lạnh lẽo, rợn rợn mà huy hoàng, nhưng nguy hiểm dị thường.

"Tuyệt rất trắng, nhìn rất chướng mắt, mỗi lần nhìn thấy chúng, tôi đều không khống chế được muốn vấy bẩn chúng, khiến chúng hoàn toàn bị nhiễm đen!"

German cúi đầu xuống mỉm cười nói, thanh âm trầm bổng giống như lời thoại vờn đuổi người trong bóng đêm, khiến cho Lạc Khuynh Thành không khỏi bắt đầu kinh hoàng...

Cô không biết, vì sao German lại nói với cô những lời đó? Mà thái độ của hần lại không một chút che giấu!

Có thể cô biết đáp án, nhưng không muốn nghĩ đến, càng cố gắng để ngoài tai những suy nghĩ của hần vừa nói, bây giờ điều duy nhất cô muốn biết đó chính là rốt cuộc hần muốn làm gì cô, phải làm thế nào hần mới bỏ qua cho cô! ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tàn Nhẫn Tù Điệp 13 : Càng Hưng Phấn!

"Em biết không, đôi mắt đen của em rất thuần túy, giống hệt với sự tinh thuần của tuyết, khiến cho tôi rất muốn...hủy nó đi!"

Hủy nó đi, không phải đúng theo nghĩa bóng là muốn tổn thương đôi mắt của Lạc Khuynh Thành mà bởi vì German biết rõ, đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, mọi suy nghĩ và hành động của cô đều biểu hiện ra đôi mắt, thường thì những người càng thuần khiết thì đôi mắt sẽ càng sạch sẽ.

Lạc Khuynh Thành – đôi mắt của cô dường như không hề mang một chút tạp chất, lần đầu tiên gặp cô, đã vô cùng mê người, càng khiến cho hần muốn phạm tội!

Hần muốn kéo cô gia nhập vào thế giới hắc ám của hần, muốn nhiễm đen sự quật cường lẫn thuần khiết của cô; hần muốn cô bị hủy hoại, từ thân cho đến tâm!

"Muốn hủy đôi mắt của tôi? Nếu làm như vậy có thể khiến anh bỏ qua cho tôi, được, vậy xin cứ tự nhiên!"

Giương cằm lên, Lạc Khuynh Thành kháng khái yêu cầu, âm thanh trong trẻo nhưng pha chút kiên định lạnh lùng, màu mắt đen láy trong suốt, không lộ ra một tia sợ hãi.

Thật ra chỉ là Lạc Khuynh Thành không muốn bày ra bộ dáng nhượng bộ yếu thế trước mặt German, nhưng cô nào có biết rằng, chính sự quật cường của cô lại là chất kích thích khiến cho tâm cơ của hần ngày một đen tối hơn!

Hắn thích vật có tính khiêu chiến, cô càng quật cường, hắn càng hưng trí, càng muốn nhanh tay hủy diệt. . .

"Không bảo bối, em hiểu nhầm rồi."

Ý cười của hắn càng đậm...

"Về mặt thân thể, đùa bỡn chỉ khiến tôi vui vẻ trong ngắn ngủi, về mặt tinh thần, mới thật sự khiến tôi hứng thú!"

"Àm", một tiếng nổ lớn từ trong lòng ập đến, cô không dám tin, hai mắt cô mở to hết cỡ, trong mắt ánh lên ngọn lửa giận, gắt gao trừng mắt German, cô nghiêng răng nghiêng lợi quát với hắn: "Biến thái!"

Sao có thể như vậy?! Tên này tuyệt đối là cái tên biến thái! Đại biến thái!

Cầm giận rống lên, Lạc Khuynh Thành nhìn không được vắng chữ bằng tiếng Đức...

Gặp phải cảm thú cùng lắm thì bỏ mạng, chứ gặp phải biến thái thì tuyệt đối sống không bằng chết!

Mà cô thà chết còn hơn rơi vào cái loại đại biến thái đang bày ra bộ dáng nắm chớp mũi mà đùa bỡn đến sống không bằng chết! !

Hàm răng cắn chặt môi dưới, cơ hồ như muốn rỉ ra máu, hai gò má vì tức giận mà đỏ ửng lên, chân động đậy, Lạc Khuynh Thành muốn nâng đầu gối lên. . .

Lạc Khuynh Thành vốn định hạ bệ German một cái, khiến hắn hoàn toàn tức giận, để hắn hận đến mức trực tiếp giết cô! Nhưng đầu gối vừa mới nhúc nhích thì đã bị kéo về, tâm Lạc Khuynh Thành bất chợt "Lộp bộp".

Xong đời rồi! Cô quên mất là chân mình đang bị trói chặt ở cột giường.

Ngay khi Lạc Khuynh Thành đang vô cùng ảo não thì bỗng nhiên German rút tay về, thay đổi tư thế quỳ một gối xuống giữa hai chân cô, bàn tay rộng lớn mang theo ma lực thuận thế sờ bên chân cô. . .

"Em rất thú vị, còn muốn đánh tôi?"

Theo đường nét hoàn hảo trên chân Lạc Khuynh Thành chân, cách một lớp vải bông dài của làn váy, German từng chút từng chút một dời tay xuống trên mặt vẫn mang ý cười nhạt.

"Không ngại nói cho em biết, em càng như vậy, chỉ khiến cho tôi... Càng hưng phấn!"

Dừng một chút, hắn hơi nhấn mạnh ba chữ cuối, tay của German đã hoàn toàn đặt lên mắt cá chân của Lạc Khuynh Thành, hai mắt thản nhiên di chuyển nhìn chăm chăm cô, sau đó cời dây kết ra khỏi chân cô.

Nhỏ giọng kêu một tiếng, Lạc Khuynh Thành có muốn cũng không dám đá về phía đó của hắn, bây giờ chân đã được tự do, cô càng phản kích, chỉ bằng ba chữ sắc lạnh "càng hưng phấn" hắn vừa tốt bụng nói với cô thật sự dọa chết cô rồi!

"Còn muốn?"

Lắc lắc đầu, giống như tiếc nuối nói nhỏ, giễu cợt ư một tiếng, sau đó váy áo đột nhiên bị xé tan, nắm chặt đầu gối Lạc Khuynh Thành, đôi mắt sắc lăm của German bỗng nhiên lạnh lùng!

"Bây giờ chúng ta nên bắt đầu trò chơi thú vị này như thế nào, tiểu bạch thỏ của tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tàn Nhẫn Từ Điệp 14: Trò Chơi Ba Giây

Đầu "Ông ơng" vang lên, trái tim nhỏ bé cô bị một câu của hắn dọa đến co thắt lại, đập liên hồi, âm thanh của hắn thổi vào tai cô vừa rét lạnh vừa nóng rực khiến cho ngay giờ phút này Lạc Khuynh Thành đã bắt đầu biết sợ hãi.

Chỉ dựa vào hai ba câu nói của hắn đã khiến đối phương run lên vì sợ hãi, quả thực sự tồn tại của hắn chính là điều nguy hiểm nhất trên thế giới!

Làm sao bây giờ, cô sẽ bị hắn trêu chọc đến chết mất !!!

Cô thì chỉ đơn giản bị hắn cường bạo, cũng tốt hơn là trở thành món đồ chơi của hắn, mặc hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay... !

Nhưng bây giờ... cô phải làm sao bây giờ, ánh mắt từ đây áp lực vô hình, căng thẳng khiến cô không thể phản kháng đã bắt đầu nổi lên bão táp, mà cô lại là người duy nhất phải hứng chịu phong ba bão táp, bơ vơ không chốn dung thân.

"Anh, anh buông tôi ra!"

Lạc Khuynh Thành hát cảm lên hét chói tai, âm thanh mềm nhẹ có chút run rẩy...

Cô đang sợ hãi, rất rất sợ hãi, cô phải làm thế nào? Là phản kháng hắn như trước?! Hay cô nên nghe lời hắn!

Thế nhưng đáng thương cho Lạc Khuynh Thành rằng cô chỉ biết cố chấp níu giữ một chút phần tôn nghiêm lại cho mình, cho nên hoàn toàn quên mất German là người đàn ông như thế nào? Thứ khiêu chiến tính chiếm hữu bẩm sinh của hắn chính là sự thanh cao và tự tôn của cô – là thứ hắn muốn vấy bẩn nhất. Và biến cô trở thành một phần trong thế giới hắc ám của hắn.

Nhưng cho dù thể xác có ở nơi địa ngục do hắn tạo ra thì linh hồn và tâm trí của cô vẫn thuần khiết như trước...

Vì hắn là ác ma, một ác ma không hề có tính người và chán ghét những vật trong trắng như tuyết!

Cho nên, cô càng quật cường, càng kiên quyết không chịu cúi đầu nhận thua thì đúng như lời hắn nói, hắn càng hưng phấn, hay nói cách khác, càng muốn chinh phục!

"Được."

Âm thanh của hắn trầm thấp, nghe không ra hiểu được suy nghĩ của hắn lúc này, Lạc Khuynh Thành mất vài giây ngẩn ngơ, cô còn tưởng bản thân mình nghe lầm . .

Một loại đàn ông vô tâm không có tính người như hắn, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô được? !

Quả nhiên...

"Chỉ cần em đảm bảo trong vòng ba giây có thể chạy thoát khỏi tay tôi, tôi sẽ bỏ qua cho em"

Ba giây, một khoảng thời gian ngắn như chớp mắt, với điều kiện đơn giản như thế, cô có khả năng làm được không? !

Trong lòng nhất thời mừng rỡ, Lạc Khuynh Thành còn tưởng rằng cơ hội của mình đã tới, gạt đầu như búa bổ, đôi mắt ánh lên một tia sáng ngời, đôi môi và cung hàm của cô tạo nên một đường vòng cung trông cuốn hút lòng người, chính là thứ vũ khí lợi hại đánh vào tâm lý hiếu kỳ mạnh mẽ của đàn ông – muốn chiếm đoạt làm của riêng. . .

Khỏe miệng thần nhiên cong lên, khinh miệt cười, German giơ tay lên tạo nhả mà nhẹ nhàng giống như một nghệ sĩ đàn dương cầm đang tấu nhạc, di chuyển đến cổ tay Lạc Khuynh Thành, cẩn thận cởi bỏ sợi dây thừng đang trói buộc cô.

Tuy mỗi va chạm của hắn khiến cho cả người cô không khống chế được mà run lên, nhưng Lạc Khuynh Thành vẫn cố tỏ ra cứng rắn, không thêm quan tâm đến cảm giác đang xâm chiếm đó, dù sao, chỉ cần có cơ hội chạy trốn là được!

Nhanh chóng lật người, Lạc Khuynh Thành giống như con lật đật bật dậy, nhảy xuống giường, ngay khi đôi chân trần cảm nhận được cái giá lạnh dưới sàn nhà len lỏi đến tận đáy sâu thâm tâm cô, cô cố vùng dậy bỏ chạy. . .

Ba giây, chỉ cần ba giây, cô có thể thoát khỏi hắn .

Chiếc váy cổ điển bị xé quá đầu gối không có cách gì che đậy, hai chân thon dài trắng như tuyết chuyển động tạo thành một đường cong trong không khí, Lạc Khuynh Thành âm thầm đếm thời gian, quả nhiên, cô vừa mới đếm xong giây thứ hai thì trước mặt cô bất ngờ hiện lên một bóng dáng màu đen, cả người tản ra loại khí chất âm u lạnh lẽo.

"A" Lạc Khuynh Thành sợ hãi kêu lên cố gắng tìm phương hướng hồng thoát sự bao vây của bóng ma đó, cô không muốn chết tâm, tiếp tục chạy, nhưng mà, cho dù có nỗ lực thế nào thì kết quả cô nhận được chỉ là hai chữ —— thất vọng!

Trái tim cô như bị một khối đá nặng chèn ép, đôi mắt trở nên âm đạm, Lạc Khuynh Thành kiệt sức đứng tại chỗ, thờ hồng hộc.

Rốt cuộc cô cũng đã lĩnh hội được một điều, rõ ràng, cô vốn không bao giờ thoát khỏi tay hắn, dẫu có trốn tránh thế nào, trong hiện thực vẫn luôn có một bàn tay túm chặt lấy cô, sau đó tàn nhẫn nói với cô rằng cô sẽ mãi là miếng mồi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tàn Nhẫn Tù Điệp 15 : Rất Sợ?!

Ở trước mặt hấn, cô chỉ là một con son dương cùng đường đang đợi chúa son lâm lâm thịt!

Về phần hấn mở miệng ra điều kiện cho cô cơ hội, chỉ là vì hấn muốn hưởng thụ cái cảm giác rượt đuổi, hưởng thụ quá trình nhìn thấy cô từ việc lóe lên hy vọng rồi sau đó tuyệt vọng...

Người đàn ông này, suy nghĩ của hấn thật sự biến thái đến cùng cực! ! !

Nhìn gương mặt kiệt sức đầy ảm đạm của Lạc Khuynh Thành, đáy mắt chợt lóe sáng, mi mắt cong lên, German bước từng bước một đến gần cô, mà cô, mỗi bước tiến của hấn chính là chân cô tự giác lui về sau, cho đến khi không còn đường thoát; cho đến khi, người đàn ông ma mị mang theo hơi thở lạnh lẽo, hoàn toàn bao phủ lấy cô...

Cánh tay trắng nõn cùng toàn bộ cơ thể cô áp chặt lên tường, thiếu nữ mềm mại phương Đông, kết hợp với người đàn ông sĩ quan nước Đức, trông cô vừa yếu đuối, vừa nhỏ nhắn mà mãnh mai, có thể nói đủ để khiến cho người khác sinh cảm giác thương tiếc.

Đáng tiếc, German không phải là người đàn ông tâm thường, tâm của hấn, rắn hơn cả sắt đá! Không cái gì dễ dàng lay động được hấn!

"Còn chạy sao?"

Cánh tay trắng kiệu của hấn nâng lên, xoa nhẹ lên cái gáy mịn màng trắng nõn của Lạc Khuynh Thành, German chậm rãi mở miệng, âm thanh đầy ma mị trầm thấp như lời thì thầm đến từ địa ngục, có ảnh hưởng lớn đến màng nhĩ của người thiếu nữ, thậm chí len lỏi đến trái tim.

Toàn thân cô nổi lên một tầng da gà, trái tim như bị ai đó bóp chặt, điên cuồng nảy lên, năm ngón tay nắm chặt vào nhau, Lạc Khuynh Thành cố gắng dặn lòng mình rằng phải bình tĩnh, nhất định không được hoảng sợ trong mọi tình huống.

Nhưng, mẹ nó, tất cả đều vô nghĩa!

Lòng bàn tay hấn thật lạnh, so với bề mặt sàn nhà mà cô đang dẫm lên còn lạnh hơn, mỗi một động tác di chuyển qua gáy cô kết hợp với hơi thở lạnh như băng của hấn, khám sâu trong lòng cô khiến cho cô không khỏi sinh ảo giác của sự đau đớn! !

"Rất sợ?"

Vuốt sang mái tóc Lạc Khuynh Thành, nhẹ nhàng đưa mũi đến ngửi, âm thanh hơi khàn đặc của German từ từ vang lên đậm chất đàn ông cùng quyến rũ, hấn hỏi cô hờ hững như không nhưng lại khiến đối phương có cảm giác áp bức vô cùng!

"Không! Ai nói tôi sợ anh?!"

Ngước cổ lên, đưa mắt trừng với German, Lạc Khuynh Thành oán hận nói, liều chết chứ quyết không chịu thua...

Chỉ là, tim cô vẫn không khống chế được phản bội lại chút lý trí cuối cùng của cô, mạch đập dữ dội, làn da trắng nõn giống như một đứa trẻ mới sinh chỉ vì sợ hãi mà không giấu được ửng đỏ, hấn có thể nghe được rõ ràng nhịp tim của cô đập nhanh hơn bình thường, cuồng loạn giống như một mưa rào với vũ đến!

Cô gái ngốc, rõ ràng là sợ đến phát run thế kia nhưng lại thích cổ tở ra mình cật mạnh, sự đối lập về cảm tính lẫn lý trí của cô, sự kiên cường đằng sau đáng vẻ yếu đuối của cô, đột nhiên khiến cho tâm hấn thoáng sinh ra một thứ cảm giác có tên là đau, mà German hấn, thật sự không hề thích cảm giác này, rất không thích! ! !

"Phải không?"

Hai tròng mắt màu xanh lam nổi lên giống như sóng biển dào dạt, thâm thúy mà lãnh băng, nguy hiểm mà yêu mị, German mở lòng bàn tay ra, dùng sức giữ chặt lấy cổ họng của Lạc Khuynh Thành!

"Thế này thì sao?"

Bóp chặt cổ họng Lạc Khuynh Thành, German chậm rãi cúi đầu, tới gần cô, đôi mắt đẹp đầy sát khí nhìn thẳng vào hai mắt cô, thậm chí hấn có thể nhìn thấy bản thân mình phản chiếu dưới con ngươi đang trừng mở lớn của cô.

"A..."

Rên lên một tiếng, đôi môi như cánh hoa đỏ tươi theo bản năng mở ra, Lạc Khuynh Thành muốn tìm lấy nguồn sống của mình...

Nhưng tất cả đều trở nên phí công, bởi vì xung quanh cô, ngoài hơi thở dày đặc đầy nam tính của German thì tất cả đều không có, không có!

"Không, không sợ!"

Vẫn cố quật cường kiên trì như trước, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của Lạc Khuynh Thành dần dần đỏ bừng lên, trong miệng ngoan cố phun ra từng chữ một, ngay cả hô hấp cũng dần mất đi, nhưng cô không hề có ý định chịu thua.

Với một cơ thể mềm mại yếu đuối đặc trưng của người phụ nữ phương Đông, vị sĩ quan ác ma nước Đức chỉ dùng một phần ba sức lực nhấc cô bổng lên không. Cô không chịu nổi cảm giác bất an, hai chân đạp đá lung tung liều mạng giãy dụa, nhưng một cô gái yếu đuối như cô, sao có thể làm đối thủ của German?

Hắn sẽ giết nàng! Điều đó là thật sự!

Có một tia thông khổ, tựa như ngọn gió bay tới, bao trùm tầm nhìn của Lạc Khuynh Thành, cô khó khăn hô hấp trừng mắt nhìn German, trong sự giãy dụa vô vọng, Lạc Khuynh Thành chậm rãi nhắm chặt đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tàn Nhẫn Từ Điện 16 : Nụ Hôn Cuồng Nhiệt Của Ác Ma

Ngay giờ phút này, Lạc Khuynh Thành chính thức ngủ rũ được hơi thở nồng đậm của tử thần...

Cô tin rằng, thật sự tin rằng, German chắc chắn sẽ ra tay giết cô!

Bàn tay của hắn, một giây trước còn lạnh như băng thế nhưng chớp mắt một cái lại trở nên nóng bỏng như lửa thiêu, khiến nàng có cảm giác như bị treo lên dàn hỏa thiêu bằng một sợi dây thừng quanh cổ, hô hấp của mình dần dần bị tước đoạt đi, mạnh mẽ như vậy, thô bạo như vậy, hung tàn như vậy! !

Tự tìm cái chết à?! Cô ở trước mặt hắn, nhỏ bé không khác gì một chú kiến nhỏ, sức lực yếu ớt không ngừng kích thích hắn...

•Cạn nôi...=.= *

Hắn là ma quỷ, thậm chí trái tim còn hơn cả hấp huyết quỷ! !

Cũng tốt, chết như vậy cũng tốt, dù sao chẳng qua cô chỉ là một linh hồn lưu lạc đến một quốc gia xa lạ, cô ở thế giới này, vốn không hề là một phần của nó!

Chỉ tiếc một điều là tình chị em giữa cô và Lạc Ngâm Tích mới vừa bắt đầu, nhưng kết thúc lại không phải vì bệnh tật mà chết ...

Nắm chặt hai mắt, hàng lông mi hơi run rẩy, nghĩ đến đó, từng giọt lệ ảm đạm rơi xuống từ khóe mắt Lạc Khuynh Thành.

Giọt nước mắt của cô gái xinh đẹp, trong sáng phương Đông, nóng bỏng rơi xuống cánh tay của German, âm thanh tí tách vang lên. Thử âm thanh đó như hồi chuông thức tỉnh đánh vào lòng hắn, trái tim của hắn không tự chủ được mà run lên!

Ánh mắt kiệt ngạo mà tuần mỹ thốt nhiên nhẫn lại, thần nhiên dừng lên gương mặt tuyệt vọng của Lạc Khuynh Thành, nhìn rõ được sự tái nhợt không còn hồng hào nơi hai gò má, bỗng nhiên bàn tay của German hơi buông lỏng.

Tìm được nguồn sống, từ lực tay trên cổ cô đang dần thả lỏng, lá phổi cô nhanh chóng tiếp nhận, giống như hương vị của nước ô mai tươi mát trong veo, giống như hơi thở của sinh mệnh, nhưng mỗi lần hô hấp là mỗi lần cổ họng cô nghẹn lại vì đau đớn, đó chính là món quà mà hắn ban cho cô!

Lạc Khuynh Thành ôm ngực, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn mở ra điều chỉnh hô hấp của mình. Lạc Khuynh Thành nghẹn đến ho khan, nước mắt cũng chực ào ra, có thể là do cô chưa kịp lau đi. Nhưng thậm chí cả cơ hội tìm lại được khả năng hô hấp cho mình hắn cũng không, German - tên suýt chút nữa đã đoạt lấy đi tính mạng của cô nhanh chóng vờn tay giữ lấy cảm cô lên vuốt ve...

Sau đó đột nhiên siết chặt, nhấc cằm cô lên, chỉ ngắn gọn trong nháy mắt, môi Lạc Khuynh Thành bị ngăn chặn!

Đó là một cánh môi mọng đầy nam tính, mang theo hơi thở quyến rũ đặc trưng mà mãnh liệt, là hơi thở chỉ của riêng German ...

Trái tim co rút lại, Lạc Khuynh Thành kinh ngạc mở to con ngươi, không biết làm sao nhìn chằm chằm vào German, thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt

của nàng phản chiếu qua con người màu xanh thuần túy lạnh lẽo của hắn.

Hắn hôn cô? Sao hắn có thể hôn cô? ! Sao hắn có thể làm như vậy! ?

Hôn môi, đối với suy nghĩ của Lạc Khuynh Thành chỉ có những đôi yêu nhau thật lòng, những lúc rung động cho nhau cũng là lúc họ dùng cách thức này để biểu đạt tình cảm của bản thân, một tình yêu tự nguyện thuần túy mà chân thành...

Cho dù không phải tình yêu thuần túy nhưng tốt xấu gì, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì trong hoàn cảnh này, trong khoảng khắc này, sao có thể phát sinh ra loại chuyện như vậy?!

Không, không thể nói đây là một nụ hôn đơn giản, không thể dùng tính từ thuần túy để hình dung là chính xác hơn là sự xâm chiếm, bởi vì, ngay khi hai cánh môi chạm nhau, nụ hôn của hắn như đang trừng phạt, ra sức cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô, cũng muốn nuốt hết tất cả ý chí của cô.

Nụ hôn của hắn như đang cắn người, nhanh nhẹn dũng mãnh, cuồng loạn, tràn đầy khí phách thậm chí có thể dùng hai từ "bạo ngược" và "chà đạp" để hình dung.

Phải chăng vì quá kinh ngạc đến mức não bộ không kịp phản ứng, Lạc Khuynh Thành chỉ biết ngây người ra như một con búp bê rối gỗ. Hay cũng có thể vì tham lam muốn điều chỉnh lại hô hấp của mình sau khi thoát khỏi ngưỡng cửa của tử thần cho nên cánh môi hơi mở ra, tạo điều kiện thuận lợi cho German xâm nhập vào trong khoang miệng...

Bàn tay lớn giữ chặt sau gáy Lạc Khuynh Thành, khiến cho cổ cô ngẩng lên cao, nhẹ nhàng áp cô sát vào tường, lưỡi German tiến quân thần tốc chiếm đoạt quần lấy cánh môi cô, hô hấp của hai người triền miên, đan cài cùng với sự ấm nóng và ám muội quấy bực.

Không hổ là German, tính cách cường ngạnh thô bạo thì không bàn cãi gì nữa, thậm chí ngay cả hôn cũng khí phách, mê hoặc đối phương đến vậy!

"A..."

Môi khẽ hé mở thở một tiếng yêu kiều, bị hôn đến từng dây thần kinh đều căng lên, Lạc Khuynh Thành không cam lòng dùng lực quăng nắm đấm vào ngực German hông cố gắng giãy dụa.

Sống ở cả hai thời đại, nhưng chỉ có giờ phút này có thể xem như đây chính là nụ hôn đầu của cô.

Cô vốn để lại nụ hôn đầu quý giá cho người đàn ông mà mình yêu thương nhất, thế nhưng cuối cùng lại bị hắn dễ dàng cướp đoạt. Tuy biết rằng, một khi đã rơi vào tay hắn, thì sự trong sạch của cô rất khó để giữ lại nhưng sự không cam lòng vẫn khiến cô cảm thấy day dứt!

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà cô lại để mặc hắn muốn làm gì thì làm? !

Từng nắm đấm vụn nhỏ rơi xuống ngực German như hạt mưa, liên hồi không có ý định dừng, Lạc Khuynh Thành bị hôn đến nghẹn, khuôn mặt đỏ bừng như máu, cô bắt đầu thở dốc ...

Sự kháng cự của Lạc Khuynh Thành dường như khiến cho German bắt mắt vô cùng. Bàn tay lớn duỗi ra lần nữa, kéo cô khóa chặt vào lồng ngực mình, bị trói buộc trong vòng tay hắn, hai cổ tay lại bị bàn tay to lớn của hắn giữ chặt, không thể nhúc nhích, cô chỉ biết một lần nữa chống cự mạnh mẽ với nụ hôn càng lúc càng sâu, bá đạo mang đầy tính chiếm hữu...

Hơi thở nam tính thuần túy của hắn lướt qua trán cô, tìm cô đột ngột đập liên hồi. Ánh mắt hắn như ngọn đuốc, vừa có sự mê hoặc, vừa có sự tỉnh táo lý trí. Nhất thời cô không biết phải làm thế nào, vô thức muốn né tránh ánh nhìn trực diện của hắn. Nhưng hắn nào dễ dàng để cô làm theo ý muốn của mình, hắn nâng cằm cô lên khiến cô ngửa đầu, nụ hôn của hắn vừa điên cuồng vừa hoang dại. Cô càng kháng cự, càng giãy dụa, thì đầu lưỡi càng môi hắn càng thâm nhập sâu vào khoang miệng cô.

"Ừm..."

Nhẹ nhàng thở ra, Lạc Khuynh Thành cảm thấy lồng ngực như căng ra, hô hấp dần trở nên khó khăn, nước bọt không khống chế được mà tràn ra, bên tai truyền đến loại âm thanh "Chặc chặc" càng tăng thêm phần mỉa mai, cô vừa thẹn vừa giận, hai bên vành tai đều đã đỏ ửng lên.

Gã đàn ông thôi tha chết tiết! Khốn nạn ! Hôn thì cũng đã hôn rồi, hôn gì mà lắm thế? Người ngoài nhìn vào còn tưởng bọn họ là đôi uyên ương lâu năm bây giờ mới có dịp gặp lại!

Trong mắt bị nhiễm một tầng sương mù mờ ảo, nhưng vẫn gắt gao trừng mắt nhìn German, Lạc Khuynh Thành vẫn không từ bỏ ý định chống cự, cố vùng vẫy, chớp thời cơ cắn môi hắn...

Thân hình cường tráng của hắn đột nhiên cứng đờ, cảm giác đầu lưỡi truyền đến một tia đau đớn, German hơi chớp mắt.

Đám cắn hắn?

Giỏi lắm!

Cô gái chết tiết, là gan so với tướng tượng của hắn còn to hơn! ! !

Đột nhiên nụ hôn của người đàn ông dần trở nên mạnh mẽ và ngang tàng hơn, giống như nghiền nát mọi thứ trên đường đi, hân đường như đang gặm nhấm môi và lưỡi cô, khiến cô đau đớn,...

Lạc Khuynh Thành bị hân hôn đến tê dại vì đau đớn, cô còn chưa tìm cơ hội đánh trả thì đột nhiên đầu lưỡi của cô, trở nên đau xót!

"A!"

Mùi vị gì đang tràn trong khoang miệng cô thế này, vừa tanh vừa ngọt, sau đó một luồng chất lỏng màu đỏ tươi chảy ra theo khóe miệng, Lạc Khuynh Thành thực sự bị tình cảnh này chọc cho tức đến điên người rồi!

Tên khốn chết tiệt! Còn ai biến thái bằng anh trên thế giới này không?! Còn ra tay trả thù cô? Đúng là loại đàn ông hiểu chiến có thù tất báo!

Cần còn dùng sức như vậy làm gì, muốn cắn đứt lưỡi người ta luôn à! ! !

Vừa ăn đau vừa tức giận, Lạc Khuynh Thành cắn giận trừng mắt nhìn German, đáy lòng âm thầm chửi thề...

"Rất tức giận?"

Buông lỏng tay Lạc Khuynh Thành ra, hân nhấc bổng cô lên nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên đùi hân, thân người hân dần dần áp sát, gương mặt điển trai từ từ xích lại gần cô, gần tới mức có thể nhìn rõ bóng mình trong đáy mắt cô, gần như có thể đem toàn bộ mùi hương dịu nhẹ của cô nhập vào hơi thở của mình. German dùng trán mình đặt lên trán cô, những lời nói rơi xuống tai cô mơ hồ và trầm thấp, giống như đôi tình nhân đang níu non những lời yêu thương, nhưng thực tế thì chỉ giống như tiếng gọi báo tử của tên ác ma nào đó, không phải là cái dạng suy nghĩ yêu đương kia!

"Hân không giết được người!"

"Phi" một tiếng, Lạc Khuynh Thành bày ra thái độ kinh thường tức giận thờ phỉ phò, cổ nén đau đớn chống đối lên tiếng..

Đúng vậy, rất tức giận ? Cô hận không thể bầm hân như bầm thịt heo!

Hân đưa khuôn mặt tuấn tú tới gần cô, đôi mắt màu lục băng lạnh còn mang theo một chút suy xét

"Thật đáng yêu."

Khóe môi hơi động, cúi đầu cười, German lại lần nữa dán chặt môi mình vào môi Lạc Khuynh Thành, nhưng so với sự cuồng dã ban đầu thì nụ hôn này vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp giống như một vị hoàng tử đang nhắm nháp ly rượu vang đỏ trong tay mình...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tàn Nhẫn Từ Điệp 17: Tôi Nhớ Em Còn Có Một Người Chi!

Môi mỏng nhẹ dán chặt lên môi Lạc Khuynh Thành, German bắt đầu đưa lưỡi thăm dò, nhẹ nhàng liếm láp, sau đó, môi dùng trên khóe môi Lạc Khuynh Thành, động tác âu yếm mà chậm chạp lau đi vết máu, mỗi động tác của hân khiến nàng không tự chủ được run rẩy một chút.

Mỗi cái đụng chạm của người đàn ông này, đều như mỗi nhát dao mờ ảo mà chí mạng đâm thẳng tận sâu trái tim nàng, khiến nàng không khỏi đau nhói, cơ thể run lên bắn bật!

"Cô bé ngốc, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, em, phải chịu đựng."

Nếu không, niềm vui duy nhất giữa cuộc sống tẻ nhạt mà tôi phải trải qua sẽ biến mất, lúc đó em cũng sẽ không còn trên thế gian... !

Yên lặng cười lạnh dưới tận đáy lòng, German nhẹ nhàng thổi ra từng chữ, cực nhẹ nhàng, tựa như cơn gió lạnh thổi qua, rót thẳng vào xương cốt của cô!

"Bây giờ, coi nó ra!"

Đôi mắt lạnh nhạt màu xanh lam đột nhiên trở nên ám muội, ẩn sâu bên trong là sự cuồng quay của bão táp, German đột nhiên giơ tay giữ chặt ót của Lạc Khuynh Thành!

Đầu óc "ong" một tiếng, trước mặt một màu đen bao phủ, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng thì, tầm mắt lại một lần nữa khai sáng, nhưng cô chợt phát hiện, đầu của mình đang dừng lại ở giữa hai chân hân..

Đối diện trước mặt cô chính là thứ tượng trưng độc nhất của người đàn ông, cho dù cách một lớp quần áo dày nhưng cô có thể ngửi rõ được mùi dương cương nồng đậm bao phủ quanh chớp mũi, đó là mùi hương đặc trưng thuộc của riêng hắn, cô biết.

"Cởi nó ra!"

German đặt đôi bàn tay to lớn lên bờ vai mỏng mềm yếu của Lạc Khuynh Thành, tinh tế vuốt ve, khó chịu lặp lại lần hai...

Ba chữ đơn giản nhưng trắng trợn thế kia! Lạc Khuynh Thành thông minh như vậy, lẽ nào không hiểu ý tứ của hắn? !

Chỉ là, làm sao có thể được! Cho dù có giết cô, cô cũng sẽ không làm loại chuyện nhục nhã đến mức đó, huống chi đối tượng lại là hắn! ?

Lạc Khuynh Thành khẽ cắn môi, dùng sức lắc đầu, theo bản năng mở miệng cự tuyệt ...

"Không..."

Không, không thể! Tuyệt đối không thể!

Đáy mắt lóe lên một tia ngoài ý muốn, German đã sớm dự đoán cô bé này sẽ quật cường không chịu khuất nhục, nhưng nếu cô dễ dàng đáp ứng, chẳng phải trò chơi sẽ rất nhàm chán sao... !

Hắn thích loại cảm giác kích thích này, một người đàn ông, vật có tính khiêu chiến, thì kết quả sẽ thu về lạc thú.

Cánh môi tà mị cong lên, German nhẹ nhàng bế Lạc Khuynh Thành lên, bước từng bước một đặt cô bên giường, trói chặt cô trong phạm vi của hắn, vừa lúc để cô đối diện giữa hai chân hắn.

Tư thế, rất chi là chặt vật...

Cố gắng mím chặt môi, chống đỡ thân mình, Lạc Khuynh Thành rất muốn đứng dậy nhưng German lại nhanh hơn cô một bước.

Đôi bàn tay như vòng trói buộc tự động nắm lấy mái tóc của Lạc Khuynh Thành, chuẩn xác khống chế ý niệm đào thoát của cô, German hơi hơi dùng sức ép Lạc Khuynh Thành phải ngẩng đầu nhìn về phía hắn, da đầu run lên vì đau đớn...

Loại tư thế này không khác gì mấy cô nữ nô nằm quỳ úp sấp trước triều cống tế thần linh, so với một cô gái hồn xuyên từ thế kỉ tự do 21 tới thì sao có thể nhẫn nại chịu đựng được? !

Đôi mắt trong suốt sáng rồi nở nộ trùng mở lớn không có ý định khuất phục, đôi môi mím chặt cong lên một đường cong quật cường, Lạc Khuynh Thành rất muốn giãy dụa nhưng chỉ sợ trong quá trình đó, da đầu của cô sẽ bị kéo đứt đến chết mất!

Nhưng tiếp theo đó, cuối cùng cô cũng không tìm cách chống cự hay nhúc nhích nữa, không phải vì không muốn mà là bất lực...

Bởi vì hắn nói: "Tôi nhớ rõ, em còn có một người chị"

Âm thanh trầm thấp đầy mê hoặc của người đàn ông chậm rãi vang lên, vừa thản nhiên nhưng lại lộ ra hơi thở nguy hiểm... !

Chị cô! Sao hắn biết được cô có chị! ? Rốt cuộc hắn còn biết gì về cô nữa? !

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thật Đáng Yêu!!!

Đột nhiên giật mình, Lạc Khuynh Thành thất thần trong vài giây...

Cô cắn môi, cố nén cảm giác đau đớn truyền từ da đầu, bày bộ dáng cứng rắn nhìn thẳng vào đôi mắt thích thú trên đầu của hắn.

"Anh muốn làm gì?"

Âm thanh có phần hơi đứt quãng, có lẽ là do run rẩy, tuy khuôn mặt Lạc Khuynh Thành đang dần tái nhợt đến mất máu, nhưng vẫn không mất dáng vẻ xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành... !

"Không làm gì cả."

Nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, German tà mị buông một câu, mũi nhọn lãnh khốc chia ra bốn phía...

"Chẳng qua, đột nhiên muốn chơi cô ta..."

"Chết tiệt! Anh dám!"

Lạc Khuynh Thành nổi giận lên tiếng, tức giận đến run người, German dám đánh cược, nếu như quả thật ánh mắt có thể là vũ khí giết chết người thì hắn đã sớm bỏ mạng dưới tay cô từ lâu...

"Nếu anh dám động đến chị ấy, tôi, tôi, tôi giết anh!"

Nổi giận rống lên, đôi mắt trong suốt ánh lên một tia tuyệt vọng, chỉ trong chớp mắt, Lạc Khuynh Thành đột nhiên ý thức được thì ra, mỗi lần đứng trước mặt hắn, nghe những lời uy hiếp của hắn, tâm cô đều không ngừng sợ hãi...

Cô biết rõ mỗi tiếng quát lớn của cô chỉ là mạnh mẽ ngoài miệng thôi, còn muốn đối đầu với hắn thì cô không thể.

Ông trời ơi, vì sao lại đặt cô trong hoàn cảnh này? ! Rốt cuộc cô đã làm gì nên tội, vì sao ngay cả năng lực phản bác cô cũng không có! ?

Hận, giờ phút này Lạc Khuynh Thành không thể làm gì khác ngoài việc ôm hận, liệu cô còn cách nào khác sao?

Kiến càng hăm cây, chỉ sợ, không khác gì đang ám chỉ cô...

Người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn không dời mắt nhìn mọi biểu cảm biến đổi trên gương mặt cô, từ cứng rắn mạnh mẽ, đến bất lực, tuyệt vọng, cuối cùng là phần hận, trên gương mặt anh tuấn của hắn không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng rồi đột nhiên...

German bỗng nhiên ngửa đầu cười lớn, sau đó cúi đầu nặng nề phun ra vài chữ, trùng trùng điệp điệp như tiếng đồng hồ đếm ngược của quả bom hẹn giờ vang lên đập thẳng vào trái tim của Lạc Khuynh Thành, khiến cô không khỏi run sợ!

"Quả nhiên, em thật đáng yêu."

Giết hắn?

Trên thế giới này, có vô số người muốn giết hắn, nhưng chỉ có một câu của cô vừa rồi đủ đã động đến tâm hắn!

Không biết cô gái Phương Đông như cô có đủ bao nhiêu sức lực để giết hắn, cho dù có giẫm lên con kiến chỉ sợ cô cũng không đủ dũng khí, ấy vậy mà dám mạnh miệng đòi lấy mạng hắn?

Quả nhiên sự ngu ngốc của cô thật đáng yêu! !

Đôi mày thanh tú nhăn lại, Lạc Khuynh Thành nghe phát tức với hai chữ "đáng yêu" từ miệng German, Lạc Khuynh Thành rất muốn lên tiếng mắng hắn một câu, nhưng lúc này, cô lại lựa chọn trầm mặc...

Không thể gào lên, chỉ biết giấu sự phẫn nộ của mình dưới tận đáy lòng, bộ dáng yếu ớt, vô vọng của cô ngày càng rõ rệt lộ ra, giờ cô còn mạnh miệng được sao? ? ! Giờ cô còn phản kháng vô ích được sao, để rồi thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn sao! ?

"Yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi tuyệt đối sẽ không động đến cô ta."

Người phụ nữ đó, hắn không có hứng thú, có gì phải tốn thời gian chơi đùa?

Mới vừa rồi đề cập đến, chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để uy hiếp dọa con, coi như chỉ là cách duy nhất khiến cô có thể thỏa hiệp, đương nhiên, chỉ là tạm thời . . . !

Ngoan ngoãn nghe lời...

Ánh mắt càng ngày càng lạnh nhạt, vừa nghe một câu của German, tâm Lạc Khuynh Thành mỗi lúc một trầm xuống đáy biển sâu thăm thẳm.

Hừ, nghe lời, trong mắt hắn, cô không khác gì một người đàn bà đê tiện, quỳ trước mặt hắn, phục vụ vì hắn sao? !

Cô hận hắn, hận đến mức chỉ muốn tình nguyện chết, cũng không muốn

...

Nhưng Lạc Ngâm Tích là ngọn lửa ám áp tồn tại trong thế giới cô độc của cô, sao cô có thể chỉ vì bản thân mà đẩy chị ấy vào nguy hiểm? Tuy cô không làm hại chị ấy nhưng cô chính là nguyên nhân gián tiếp hại chị ấy!

Sự thật tàn nhẫn như vậy, cô làm không được, thật sự làm không được! ! !

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này không những chảy dòng máu của một ác ma mà trí thông minh còn rất hơn người, hắn nắm lấy điểm yếu duy nhất của cô một cách chuẩn xác, mà cô, ngoài ngoan ngoãn thỏa hiệp ra, còn sự lựa chọn nào khác sao...

"Được, tôi làm."

Hít sâu một hơi, Lạc Khuynh Thành lấy hết can đảm, dùng giọng điệu lạnh băng giống như German, lên tiếng...

"Có điều anh phải đồng ý với tôi, từ ngày mai trở đi, anh không được phép động đến một sợi tóc của chị ấy!"

Tuy nói điều kiện trao đổi với hắn, đối với cô mà nói, phần thắng không lớn là bao, thậm chí là bằng không, nhưng cho dù không nắm chắc thì Lạc Khuynh Thành cũng muốn đánh cược một phen!

Hơn nữa, không hiểu vì sao tuy bản tính của hắn máu lạnh vô tình, nhưng tận sâu trong thâm tâm cô như mách bảo rằng người đàn ông đó vẫn có thể bàn điều kiện được, ví dụ như tình huống hiện nay...

Dùng sức xiết chặt nắm đấm, từng đầu ngón tay lướt mà khảm vào da thịt, Lạc Khuynh Thành trừng mắt nhìn German, cắn giận thầm mắng bản thân mình thật ngây thơ, vì sao dưới tình huống này rồi lại còn chút mong đợi sự đồng ý của hắn? !

Cũng may sự mong đợi đó không làm Lạc Khuynh Thành thất vọng, bởi vì đây chỉ mới là lợi thế để tạm thời ép buộc cô thuận theo ý hắn, chứ German hoàn toàn không có hứng thú với Lạc Ngâm Tích...

"Có thể."

Âm thanh trầm nhiên trầm thấp của người đàn ông đại diện cho bóng đêm vang lên, giống như một cơn gió lạnh buốt, thổi vào tai Lạc Khuynh Thành, lại giống như cây kéo sắc bén cắt đứt toàn bộ dây đàn buộc chặt tâm trí cô...

Môi mọng hé mở, Lạc Khuynh Thành chậm rãi thở phào một hơi, nhưng, ngay khi tâm vừa cô vừa mới thả lỏng, âm thanh tà mị của German lại quanh quẩn bên tai cô.

"Bây giờ thì, coi nó ra."

Nhiều lời làm gì, bắt nạt cô gái ngây thơ này còn màn dài phía sau !!!

"... . ."

Thâm trầm hít một ngụm khí lạnh, hai nắm tay bỗng nhiên buông lỏng, Lạc Khuynh Thành run rẩy vươn tay về phía quần sịp của German.

Từng ngón tay trắng bệch mềm mại không xương, nhẹ nhàng khoát lên lưng quần của German, vừa nhu nhược khuấy phục nhưng lại có chút kiên cường rõ ràng đối lập, hình ảnh mâu thuẫn ấy, đan lại vào nhau đập vào mắt German tạo ra một bức tranh mị hoặc độc đáo...

Chỉ tiếc, tuy hình ảnh đẹp rung động lòng người, nhưng giây phút đó, Lạc Khuynh Thành không thể khống chế được khắp người cô đang run lên vì sợ hãi.

Cô cắn chặt răng, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi bỗng nhiên mở hai mắt, giống như một vị dũng sĩ sắp phải hy sinh, vẻ mặt kiên định nhìn về phía quần lót hắn.

Sự run rẩy, chần chừ của cô, đến cuối cùng đã không thể quay đầu lại được nữa, không lối thoát, không đường về; và cũng chính giây phút đó, chiếc hộp tình yêu của hai người, cũng chính thức mở ra...

Làn da màu đồng trông y như pho tượng, nhất là... hai chân thon dài, rắn chắc; còn có... vật tượng trưng nam tính ẩn đằng sau lớp quần lót dày đàn hồi lộ ra dưới tầm mắt cô, lại đang dần sưng lớn!

Một giây sau, vật nóng bỏng cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc, "Ba" một tiếng, âm thanh mờ ám đột nhiên vang lên vang dội khắp phòng.

Đó là thứ của hắn, đập thẳng vào mặt nàng, đã nặng còn, còn tròn...

Bởi vì cô bị ép ngồi quỳ dưới thân hắn, đầu bị giữ chặt cho nên khi lấy nó ra khỏi quần sịp thì không kịp phòng bị.

Đầu óc "ong" lên, trái tim Lạc Khuynh Thành như gặp phải cú sốc co rút lại, hai gò má ban đầu còn vương chút hồng hào như đậm phần sáng bóng thì nháy mắt trở nên tái nhợt.

Chuyện này...

Sao lại lớn như vậy?

Quan trọng hơn là, thật đáng sợ!

Tồn tại ở cả hai kiếp người, nhưng đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành được tận mắt "thường thức" cự vật của đàn ông, cho đến bây giờ cô không hề biết, thì ra, vật tượng trưng cho người đàn ông, lại có hình dáng "trưởng thành" đến mức này ! ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tàn Nhẫn Từ Điện 19: Thật Mê Người!

Quả thực nó không khác gì con người hẳn, có một sự xâm chiếm cùng lực đàn hồi tuyệt đối, giống như một con mãnh thú nguy hiểm đột ngột xuống trần gian!

Hơn nữa, nó quá lớn, nếu không chứng kiến tận mắt thì cô tuyệt đối sẽ không biết, thì ra niềm kiêu hãnh của người đàn ông lại có hình dáng ghê tởm đến vậy?

Hãy nói chính xác hơn, những gì nó biểu hiện ra chính là bản tính của German! ?

Ác ma chính là ác ma, mà bảo bối của hắn, cũng mang bản sắc hung ác đến thế! !

Mắt hồn vại giấy, hai mắt ngậy đại ra nhìn chăm chăm vào khối thịt to lớn gần ngay gang tấc, đầu Lạc Khuynh Thành giống như bị đặt trong chảo nóng, tim không ngừng đập hỗn loạn, trên gương mặt nhỏ của cô không giấu được sự kinh hoàng tột độ, theo bản năng quay đầu, muốn trốn...

"Lại không nghe lời? Hừm?"

Nắm mái tóc Lạc Khuynh Thành kéo trở về, đôi bàn tay lạnh lẽo của ác ma thủ sẵn trước ót cô, ép cô phải thần phục hung vật trước mặt lần nữa, âm thanh hần khàn khàn, lại ẩn chứa sự mất kiên nhẫn, nguy hiểm vô cùng. . .

"Tôi..."

Nhắm chặt hai mắt, trong lòng Lạc Khuynh Thành mâu thuẫn không thôi, nhưng có mâu thuẫn cũng ích lợi gì trong khi hơi thở của cô hoàn toàn bị bao vây bởi mùi dương cương đậm đặc gắt gao vờn quanh.

Càng ngày càng đặc, khi đôi mắt hoàn toàn bị bóng đêm chi phối, khi khứu giác của cô được hoạt động hết công suất thì mùi hương đó càng nồng đậm khiến cô không cách nào thoát khỏi hiện thực...

"Sờ nó!"

Đôi môi lạnh bạc khẽ mở, German không để tâm đến đáng sợ hãi bối rối của Lạc Khuynh Thành, trực tiếp thấp giọng ra lệnh...

Thời gian hẳn cho cô đã đủ lâu! Nếu như dựa vào tác phong làm việc của hắn, hắn đã nổi giận từ lâu rồi, đâu có khả năng để cho cô có thời gian mà run sợ, mà hắn lại kìm nén cảm giác muốn giết người? !

Quả nhiên, German cũng không biết rằng, tự một nơi sâu thẳm trong tim, cô gái xinh đẹp Phương Đông - Lạc Khuynh Thành này, chính là ngoại lệ đầu tiên của hắn!

Xem ra, càng nôn nóng khó nhịn, cô lại càng không muốn hợp tác...

Đôi bàn tay mềm mại nhẹ run rẩy, cứng đờ giữa không trung, trong mắt vẫn giữ nguyên vẻ khó tin nhìn chăm chăm vật khiến người khác sợ hãi trước mặt, Lạc Khuynh Thành thật sự không có cách nào thuyết phục chính mình, cũng không dám chạm nó.

"Tôi... không."

Cắn môi, cổ nuốt ngụm nước bọt, nói lắp bắp hai chữ, Lạc Khuynh Thành dần rơi vào đường cùng.

Không phải cô cố ý, mà bởi vì, cô thực sự không thể a!

Tuy đã trải qua hai kiếp, ở kiếp trước vì mãi cố gắng kiếm tiền nuôi sống mẹ già sống an ổn qua ngày, với một tính cách bướng bỉnh, suốt ngày chỉ lo bốn ba làm việc, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương, càng chưa bao giờ được ai thông tư tưởng về việc liên quan đến quan hệ giới tính, cho nên, đối với chuyện nam nữ mà nói, cô chưa có một tí kiến thức trong đầu huống chi là kinh nghiệm từng trải. Rồi ở cái kiếp này, Lạc Khuynh Thành, cũng chỉ như một trang giấy trắng!

Cho nên, cô thật sự không biết, rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu, phải làm như thế nào thì mới được coi là....phục vụ cho hắn.

"Sao thế? Không biết làm thế nào? !"

Hắn lên tiếng kháng nghị tính giật tót Lạc Khuynh Thành, âm thanh ma quỷ từ German âm u phát ra, lại mang theo một tia thần nhiên mà hèn mọn, còn có chút Lạc Khuynh Thành nghe không hiểu được tâm tư hắn..

Nhưng hèn mọn thì, cô biết.

Người Phương Tây, cho dù là nam hay nữ, cho dù tồn tại ở niên đại nào, thì loại chuyện như thế này xảy ra cũng rất bình thường, những loại người làm việc trong một tổ chức cấp cao như hắn thì lấy việc quan hệ xác thịt làm một thú vui để thư giãn áp lực trong cuộc sống cũng chẳng có gì là lạ, cho nên đối với bọn họ, ở cái tuổi của cô, thì những chuyện như vậy họ đều phải trải qua.

Nhưng cô là người Châu Á, cho dù có sang đây du học thì cái bản tính bảo thủ tuyệt đối không bao giờ thay đổi được, chứ nói chi đến việc cùng lung tung với đàn ông trên giường? !

Cố gắng đè nén cảm giác xấu hổ dưới tận đáy lòng khi vừa phát hiện ra mình không hề có kinh nghiệm trên giường, trầm thấp ừm lên một tiếng, ánh mắt thoáng lướt nhìn thấy đuôi lông mày nơi khóe mắt vẫn không tan đi được sự mất kiên nhẫn trong nó, không hiểu German sẽ trả lời thế nào, cũng không có nói gì nữa.

Một phen cầm lấy tay Lạc Khuynh Thành, kéo nàng cùng đến "nguồn suối" của hắn, German đặt tay cô lên đó, trượt tới trượt lui..

Giờ phút này, cho dù hắn không dùng ngôn ngữ để thể hiện nhưng dựa vào hành động của hắn, cũng đã quá rõ ràng câu trả lời của hắn là gì --

Lạc Khuynh Thành, cô nên biết phải làm thế nào, phải nắm vật đó ra sao, lực mạnh yếu mức nào mới có thể lấy lòng hắn tốt nhất?

Tùy ý dạy hai lần lên xuống, German bỗng buông tay Lạc Khuynh Thành ra, miễn cưỡng nằm trở lại đầu giường, đôi mắt hơi nhắm lại, một cánh tay đưa ra phía sau gối lên đầu, bộ dáng của hắn vừa tà mị vừa tuần lễ, có chút hương thụ tràn ra nơi đáy mắt...

Cô rất đẹp, lại là người đầu tiên khiến hắn lần đầu tiên cảm nhận được, con gái phương Đông, cũng có thể mê người đến mức này.

Nếu không mê người thì hắn cũng không hà tất phải vội vàng chúc mừng nguyên thủ mấy câu rồi từ chối ở lại khi vừa ngẫu nhiên gặp cô trên đường, để rồi nóng lòng không thôi muốn trực tiếp bắt cô về đây...

Vốn ban đầu hắn tính biến cô thành món đồ chơi, chơi chán rồi thì sẽ vứt đi, nhưng sau khi cô tỉnh dậy, cái miệng nhỏ nhắn quật cường cùng với đôi mắt đen láy trong suốt xinh đẹp giương lên trừng hắn, biểu thị rõ dù có chết cũng không chịu khuất nhục, buồn cười, rõ ràng yếu ớt như vậy, mỏng manh như vậy,, lại mang một ý chí kiên cường, mạnh mẽ.

Cho dù cô chưa nói gì nhưng hắn biết rõ, tận đáy lòng cô bây giờ ghét hắn bao nhiêu, không, thậm chí là hận hắn !

Loại phụ nữ từ trước đến nay, mỗi khi nhìn thấy hắn thì mừng rỡ như điên, hai mắt thì sáng lên như vớ được kim cương, giống như hận không thể lập tức hiến thân cho hắn, còn cô gái tên Lạc Khuynh Thành này thì vẫn là người con gái đầu tiên hắn thấy khác biệt...

Cho nên bỗng nhiên, hắn không muốn thả cô đi nhanh như vậy, thậm chí cũng không muốn trực tiếp giữ lấy cô nhanh như thế.

Có khiêu chiến con mồi, rồi từng bước từng bước xâm chiếm, mới có thể khiến hắn cảm giác thành tựu, cũng khiến thú vui của hắn kéo lên cao đến đỉnh điểm... !

Xem ra, bây giờ cho dù cô có quý xuống trước mắt hắn, cho dù vẻ mặt chán ghét và đầy mâu thuẫn của cô vẫn chưa xua tan đi nhưng cuối cùng vẫn không thể thuận phục hắn!

Thế nhưng, coi bộ thô trắng này đang tỏ vẻ rất không cam lòng nên hắn cũng cao hứng một chút!

Đáy mắt nhắm lại, lộ ra một tia lạnh lẽo, tay hắn đột nhiên vươn ra xoa nhẹ lên đầu vai non mịn của Lạc Khuynh Thành, ...

Hắn chưa từng sờ qua đầu vai nào gầy yếu như cô, không thô, hơn nữa so với con gái quốc gia bọn hắn thì lại mềm mại, nhỏ nhắn, xúc cảm tốt vô cùng, thậm chí còn có chút hồng nhật sáng bóng hiện ra, theo góc độ của hắn thì trông không khác gì cánh bướm non nõn, hấp dẫn mà mà câu người.

Nha đầu kia thật non mềm! ! !

Tay chuyển lên mái tóc của Lạc Khuynh Thành, tinh tế thưởng thức xong rồi đột nhiên một cánh tay khác của German đưa xuống đến dây khéo nơi thắt lưng, dùng sức kéo xuống!

Lạc Khuynh Thành lập tức cứng đờ, vừa ngượng ngùng lại vừa tức giận, tất muốn đứng dậy tát cho hắn một cái, không thì trực tiếp đánh chết hắn cũng được, nhưng cô đánh đâu lại hắn...

"Tiếp tục."

German lạnh giọng ra lệnh, sau đó tiếp tục với tay vào bên trong thưởng thức sự mềm mại nơi hai bầu ngực của Lạc Khuynh Thành, hô hấp của hắn, có chút biến đổi... .

Có lẽ là vì sợ hãi cho nên lòng bàn tay của cô trở nên lạnh lẽo kết hợp với sự nóng rực nơi bụng bùng khí thể của hân, hai trạng thái đối nghịch mà lại tiếp xúc nhau, chẳng khác gì như nước với lửa dung hòa, nhìn thì có vẻ gian nan nhưng lại mang đến cho người đàn ông một loại cảm giác kích thích đến cực hạn!

Môi khẽ cong lên cười tà mị, German không chút biểu tình trên mặt giờ đây lại lộ ra vẻ mặt hưởng thụ khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tàn Nhẫn Từ Điệp 20: Lựa Chọn...

German chớp mắt hưởng thụ sự mềm mại do đôi bàn tay Lạc Khuynh Thành mang đến, giống như một vị quân vương cổ đại đang tận tình hưởng thụ sự phục vụ của nữ nô...

Nhưng Lạc Khuynh Thành không phải nữ nô, con người cô có cái tôi rất cao, chưa bao giờ chịu để người khác uy hiếp, cho nên cô sẽ không dễ dàng hoàn toàn thuần phục hân!

Hầm răng gắt gao cắn chặt môi dưới, Lạc Khuynh Thành dùng sức nghiến chặt, thậm chí còn có cả tơ máu trào ra, nhưng cô lại ngoảnh mặt làm ngơ, tay, cũng bị ép bức mà tiếp tục...

Nhắm đôi mi đắm lệ, né tránh đôi mắt đầy tính xâm chiếm của German, đôi mắt trong trẻo của Lạc Khuynh Thành, dần dần, biến đổi.

Khóc, cô muốn khóc, rất muốn òa khóc...

Có đánh chết cô cũng không tưởng tượng được, đôi bàn tay cô lại đang nắm lấy vật ghê tởm của người đàn ông! ?

Càng khó có thể chấp nhận được là cô đang thực sự quỳ dưới chân hân, làm loại chuyện nhục nhã không khác gì kỹ nữ : là lấy lòng!

Cô không phải là gì của hân, việc gì phải lấy lòng hân? !

Cô thực sự không cam lòng, nhưng ba chữ Lạc Ngâm Tích cũng đã đủ khiến cô phải thỏa hiệp...

Lông mi nhẹ nhàng chớp động, giống như giận hờn gì đó, Lạc Khuynh Thành cắn giận dùng sức nắm chặt tay dùng sức với ý đồ muốn khiến cho German đau đớn!

Quả nhiên, cô vẫn còn quá non nớt ...

"Thế nào, không phục?"

Nháy mắt nhìn được ý đồ của Lạc Khuynh Thành, German không khỏi khinh miệt cong môi, nghiêng mắt bề ngễ nhìn nàng...

"Đừng choáng váng, cái này cũng giống như thanh kẹo đường thôi."

Quả nhiên là cô bé ngây ngô thuần khiết, đến cả điểm đó cũng không hiểu! ?

"Ngược lại, em càng dùng sức, tôi sẽ càng... dễ chịu!"

Hân cong lưng, môi mòng lạnh lẽo mon trón lên vành tai cô, hân hé miệng, khẽ cắn cô, giống như một loại khiêu khích, dùng những lời nói khó nghe kèm theo hô hấp nóng bỏng nặng nề kích thích Lạc Khuynh Thành.

Không biết có phải vì âm thanh ma mị đầy quyến rũ của hân hay bị một màn trêu chọc vừa rồi đã thành không khiến cả người Lạc Khuynh Thành run lên...

"Câm miệng!"

Lạc Khuynh Thành cắn chặt răng, cắn hận phun ra hai chữ cảnh cáo, mặt mày ngược lại ửng hồng lên, thậm chí cả hai bên vành tai cũng trở nên đỏ đậm không khác gì màu máu, kiêu diễm ướt át, quyến rũ lòng người...

Vừa giận dữ, vừa xấu hổ, tất cả đã quá đủ với cô, thế mà hân vẫn không ngừng dùng những ngôn từ thấp hèn để đầu độc cô!

Đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành lộ dáng vẻ thẹn thùng trước mặt German, tuy rằng trong lòng tức giận ngập tràn nhưng có thể nói cảm giác

ngượng ngùng đang chiếm ưu thế...

Nói thật ra thì, bộ dáng của cô lúc này, quả thực xinh đẹp vô cùng.

Độ cong tuyệt đẹp của cô, vàng trán trơn bóng, mái tóc mượt mà đen tự nhiên, có một vài sợi nghịch ngợm dính lên mặt cô, đen cùng trắng đan cài vào nhau tạo nên một bức tranh vừa cổ điển, vừa đẹp đến mê hoặc tâm người. Giờ đây, một chút phấn hồng bên má khiến cho vẻ đẹp duy mỹ càng tăng thêm phần quyến rũ động lòng người.

Đôi mắt màu hồ lam đột nhiên tối sầm lại, German dường như cảm giác được sự biến đổi của cơ thể mình, thứ kiêu ngạo của hắn đang không ngừng lớn lên...

Giống như nó đang biểu đạt sự kích động của hắn, vừa hung mãnh vừa chiếm đoạt, Lạc Khuynh Thành cảm nhận được sự lớn lên của nó bên cả kính rên lên một tiếng, cô bị dọa đến mức muốn rút tay lại.

Rất, đáng sợ!

Cô ngỡ rằng, lớn đến mức đó là đủ, nhưng không ngờ, "của hắn" còn có thể lớn hơn? !

Biểu cảm của Lạc Khuynh Thành hoàn toàn đủ để lấy lòng German, lồng ngực hắn không khỏi chấn động, hắn cúi đầu cười lên tiếng rồi vươn tay kéo mạnh cô vào lòng mình...

"A..."

Nháy mắt, cả người Lạc Khuynh Thành ngã vào lòng German, có lẽ vì hắn dùng lực quá mạnh cho nên cô không kịp né tránh nên trán cô đồng thời va lên ngực hắn, lực hắn dùng rất mạnh, mạnh đến mức khiến bờ môi yếu mềm của cô phải cất lên tiếng rên đầy đau đớn.

Cánh tay ngò sen nhanh chóng mở ra, theo bản năng quàng lấy cổ German, Lạc Khuynh Thành dùng sức ôm lấy hắn, ổn định thân mình...

Động tác của Lạc Khuynh Thành vô cùng tự nhiên, có thể nói là xuất phát từ bản năng, nhưng đối với German mà nói, thì loại tư thế này, lại quá mức gần gũi.

Bởi vậy, khi cô đột nhiên ôm chầm lấy hắn, ngay giây sau đó, cả người hắn đột nhiên cứng đờ!

Sau khi ý thức được hành động của mình, Lạc Khuynh Thành nhanh chóng thu tay về, muốn lui về sau nhưng lại bị hắn ngoan cố giữ chặt, không cho phép cô nhúc nhích...

Mới vừa rồi phải khuất nhục hầu hạ hắn, giờ đối mặt với tư thế này, Lạc Khuynh Thành khó mà chấp nhận nổi.

Thân thể cô với thân thể hắn, dán chặt vào nhau, nửa trên hai người đều lỏa lồ, da thịt hoàn toàn tiếp xúc âu yếm nhau, thậm chí hai bên có thể cảm nhận rõ được nhịp tim của đối phương. Tư thế này, quá gần gũi, quá thân thiết, chỉ có những đôi tình lữ yêu nhau sâu đậm mới có khả năng làm thế...

Cho nên, cô không chấp nhận nổi tình huống trước mắt, cô muốn chạy trốn nhưng hắn không hề cho cô cơ hội để làm thế!

Lạc Khuynh Thành buồn bực vô cùng, tiếp xúc gần đến mức này, hắn không thấy xấu hổ sao? !

Trên thực tế thì German cũng là người không thể thích ứng, với tính cách của hắn từ trước đến nay, đều chưa bao giờ cho phép bất kỳ người phụ nữ nào ôm ấp hắn như lúc này, cho dù có kiếm tình thú để giải khuây thì hắn luôn trong tình trạng thanh tịnh, không để ai có thể chạm vào hắn.

Quả nhiên, bây giờ, đối mặt với cô gái tên Lạc Khuynh Thành, hắn lại phá vỡ nguyên tắc của mình!

Cảm giác hai thân thể trần trụi tiếp xúc lẫn nhau, hành động quá mức thân mật như thế này, lẽ ra hắn phải tỏ ra chán ghét, nhưng cuối cùng không hiểu vì sao, hắn lại có cảm giác kích thích đến không ngờ...

Cảm giác này, khiến hắn chỉ muốn cô...càng nhiều?

Mi nhỏ khẽ động, cánh tay trắng kiện cứng ngắc trong giây lát, vốn phải buông cô ra German lại thay đổi bàn tay mình xuống sống lưng trắng tuyết của Lạc Khuynh Thành rồi chậm rãi xuống phía dưới...

Vẫn duy trì tư thế ôm ấp, Lạc Khuynh Thành ngồi vững chắc trên đùi, từng chút một đi xuống rồi sau đó German nắm lấy "tuyến phòng ngự cuối cùng" của cô, dùng sức xé rách!

Đóa hoa thủy tinh từ từ nở rộ, trong nháy mắt, cả người Lạc Khuynh Thành hoàn toàn trần trụi sạch sẽ, giống như một đứa trẻ mới chào đời...

Móng vuốt của người đàn ông giống như một sợi lông tơ, nhẹ nhàng lướt qua vùng cỏ thanh khiết, lưu luyến vài giây, rồi sau đó, không quan tâm đến dáng vẻ cứng nhắc và run rẩy của Lạc Khuynh Thành, hắn không hề báo động trước mà đưa tay vào dò xét!

"Đau..."

Đôi mắt đẹp của cô mở lớn, kinh ngạc trừng mắt nhìn German, Lạc Khuynh Thành thật sự không dám tin.

Sao hán lại làm chuyện này với cô! ?

Cảm giác tồn tại mà hán mang đến cho cô quá xa lạ, Lạc Khuynh Thành khó chịu vặn vẹo thân mình, cô cắn răng, nhẫn nại chịu sự xâm nhập của hán, đáy lòng... ùy khuất bắt đầu tràn đầy...

Vừa lòng chứng kiến được sự ngây ngô của Lạc Khuynh Thành, nghe được âm thanh hấp khí lạnh của cô, German đang trong trạng thái trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Trong căn phòng cổ điển sang trọng mà âm u, cô nghe được âm thanh trầm thấp của hán: "Tôi chưa dễ chịu đủ đâu."

Phí công, Lạc Khuynh Thành gắt gao cắn môi, khóe mắt bập bênh nước đọng, cô phải chịu khuất nhục và phần hận!

Vừa rồi cô đã hèn mọn không khác gì nữ nô, bây giờ hán còn muốn thế nào nữa! ?

"Tiếp tục lấy lòng tôi, hay là để tôi ra tay trực tiếp với em, chọn đi."

Một thứ âm thanh phảng phất như ác ma đang ban phát ân huệ cho thiên thần sa ngã, ném sự lựa chọn về phía Lạc Khuynh Thành, German lại bắt đầu động tay, chọc vào bên trong hai cánh hoa non mềm tấc nghẹn của cô, khẽ nhấn mạnh nhẹ chùng mực, khiến cô vừa khó chịu, đau đớn vừa sinh ra một thứ cảm giác đầy cảm dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tàn Nhẫn Từ Điệp 21: lại Đây!

À, lựa chọn?

Hán chỉ không khác gì một con dao găm, rạch đi cảm thấy thẹn thùng đang bủa vây trong cơ thể cô, thậm chí hán còn lún sâu móng vuốt của mình làm ra vẻ chiếm hữu thương thức món đồ chơi, gần như nuốt chửng nữa, hán đã phá vỡ đi tầm chắn bảo vệ cuối cùng của cô...

Đó là bằng chứng cho sự trinh trắng của cô, dưới tình cảnh bây giờ, cô, còn có thể lựa chọn được sao? !

Hai tay khoanh lại trước ngực, phí công che đậy cảnh sắc, môi cắn chặt đến rướm máu, cả người Lạc Khuynh Thành trở nên cứng ngắc, trừng mắt nhìn German, đồng tử đen láy mang theo sự phẫn nộ lẫn cả ùy khuất!

Chỉ là, không hề có oán hận...

Cho dù có phần nộ thế nào, đau đớn khắc sâu đến nhường nào thì sâu trong đôi mắt cô vẫn chỉ biểu đạt sự tức giận thuần túy, không phải là đôi mắt hận thù như hán mong đợi.

German không hiểu, một cô gái chưa bao giờ trải qua cảm giác nhục nhã lớn nhất trong đời mình, làm sao cô vẫn không hận hán?

Cánh môi mòng bạc cong lên, đậm đậm cười, sau khi đánh giá đôi mắt của Lạc Khuynh Thành xong, ngón tay German nhẹ nhàng di chuyển chạm đến tầng chướng ngại vật mỏng manh...

Xử nữ ! Cô gái phương Đông này, tại sao lại có thể toàn vẹn không tỳ vết thế kia?

German là người phương Tây, đã quen mắt với không biết bao nhiêu phụ nữ phương Tây phóng khoáng, còn Lạc Khuynh Thành lại là người con gái mà hán lần đầu tiên gặp – đã ở độ tuổi trưởng thành nhưng vẫn giữ được tâm thân nguyên vẹn!

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng từ tận sâu trong đáy lòng hán đã xuất hiện cảm giác khác thường, cảm giác bập bênh giống như mây trôi, vừa xa lạ, vừa mới mẻ khiến hán không biết phải định nghĩa cảm giác này là, có thể chỉ mình hán rõ, hán là rất vui sướng ...

Được lắm, vậy từ đầu đến cuối cô sẽ là người phụ nữ của riêng hán, hay nói cách khác, càng chịu tra tấn càng lớn, sẽ khiến cô khắc sâu hình ảnh của hán trong lòng cô hơn, đau đớn của cô, cũng sẽ khám phá sâu trong tim cô hơn!

Một khi máu trinh nữ ướt đầm bộ váy trắng, hình ảnh cô vô lực yếu ớt như mẫu thủy tinh, chỉ cần chạm vào đã vỡ tan, chắc chắn cảm giác đó sẽ rất đau, vậy có phải một khi tước đoạt sự trong sạch của cô, cô sẽ hận hán?

Nào, không vội, hán muốn từ từ chơi đùa cô, nhất định phải hủy hoại cô, từ từ xác đến tâm hồn... !

"Xem ra, em muốn dùng nơi này."

Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, German thấp giọng lên tiếng, làm như thân nhiên thờ dài nhưng lại từng bước một ép bức Lạc Khuynh Thành đến chân tường của sự tuyệt vọng... !

"Đừng!"

Liều mạng lắc đầu, Lạc Khuynh Thành khó xử phát hiện ra giọng của mình giống như đang cầu xin hân?

Nói tóm lại, cô vẫn chỉ là một cô gái, cho dù bị hân sờ lằn, thậm chí còn đùa giỡn một cách ác liệt, nhưng cô vẫn giữ cái tia hy vọng cuối cùng rằng hân sẽ dừng lại, không xâm phạm cô, kết cục thì vẫn phí công bảo vệ vô ích...

Hơn nữa, nơi đó của hân, đáng sợ như vậy, to lớn đến dọa người thế kia, chỉ liếc qua thôi đã đủ dọa cô sợ chết khiếp, làm gì còn lá gan để yên cho hân xâm phạm? !

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đau đến chết đi sống lại!

Dù sao, trong mắt hân cô cũng chỉ là một nữ nô hèn mọn phục vụ cho hân, chẳng qua là một lần thôi, cô có thể chịu đựng được! ! !

Đáng tiếc, Lạc Khuynh Thành vẫn còn quá non nớt, không hiểu rõ bản chất ác ma của German ...

"Không muốn?"

Đuôi lông mày khẽ cong lên, German lạnh lùng hừ một tiếng, hân dùng một cánh tay khác nâng cằm Lạc Khuynh Thành lên vuốt ve rồi chậm rãi xoa nhẹ môi cô, động tác dịu dàng đến dọa người!

"Vậy dùng chỗ này đi!"

Âm thanh ma quỷ vang lên, trong nháy mắt đủ khiến linh hồn Lạc Khuynh Thành sợ đến mức muốn thoát khỏi xác...

Đôi mắt trong suốt bỗng nhiên trũng lớn hết mức, cô không dám tin nhìn thẳng German, vẻ mặt đầy kinh sợ.

Này, nơi này?

Tay hân chỉ vào chính là , là miệng của cô? Cô thật sự không hiểu sai ý hân? !

"Không cần phải suy nghĩ."

German mỉm cười, thu tay về nhưng lại tiếp xúc bên miệng Lạc Khuynh Thành, biểu tình lãnh khốc, mang theo một cảm giác rét lạnh đến đáng sợ...

"Trước tiên ném thử hương vị của chính mình đi."

Ngón tay thô ráp ma quỷ của German vuốt ve qua lại cánh môi mỏng của Lạc Khuynh Thành, đôi mắt nửa hí toát lên ý vị sâu sa, ngữ điệu trầm thấp, mỉa mai thậm chí còn rất giống như đang tán tỉnh, đáng tiếc, không thể, tuyệt đối không thể có khả năng này xảy ra!

"Làm đi!"

Hân cắn môi quát lên một tiếng lãnh khốc, đôi mắt đen láy của Lạc Khuynh Thành mở lớn hết cỡ, cố gắng không chế từng giọt lệ đang chực trào, không cho nó rơi xuống...

Hồ đồ, khốn nạn! Tên này là đại ma đầu của nhân loại!

Sao hân có thể, có thể ép cô dùng miệng, còn để cô ném phải hương vị của mình trên ngón tay hân? !

Nữ tử quật cường như vậy, thực tại làm cho German kinh ngạc...

Chắc, xem ra nước mắt của cô, rõ ràng đã tụ đầy quanh hốc mắt nhưng đồng tử vẫn trũng mờ lớn, có lẽ chết cũng không chịu rơi xuống...

Một cô gái quật cường như vậy, thật khiến cho German không khỏi kinh ngạc.

Thật khiến lòng người rung động.

Tự đáy lòng nổi lên một thứ cảm giác khác thường chày qua, hình như có chút đau đớn, German khẽ nhíu mày, hân cực kỳ ghét loại cảm giác khác thường này, vì thế nên mới muốn... hủy cô!

"Nhớ kỹ thân phận của em!"

Đôi mắt ung du nhìn thẳng vào Lạc Khuynh Thành, tay nơi cầm cô cũng bắt đầu dùng sức khiến cô sinh đau, hân đang cảnh cáo cô...

Chẳng qua cô cũng chỉ là món đồ chơi rẻ tiền mà hần nhất thời cảm thấy hứng thú! Sao có thể để cô ngang ngược đến mức này! ?

"Liếm!"

Bàn tay lớn của hần lại đặt lên ót Lạc Khuynh Thành một lần nữa, dùng lực nhấn ép cô phải dùng tư thế khuất nhục lần nữa quỳ trước "sự ngang tàng" của hần, không khác gì một nữ nô lệ quỳ cúng bái một chiến thần...

"Chú ý rằng nanh của em, dám cả gan làm gì quá phận, tôi sẽ khiến cho cả khu chung cư Kelly chôn cùng em!"

Khu chung cư Kelly, là chỗ ở của Lạc Khuynh Thành, nơi đó, được xem là khu kí túc xá cho các sinh viên du học, ngoài Lạc Ngâm Tích ra thì vẫn còn rất nhiều du học sinh phương Đông đến đây sinh sống, hay có thể nói, đó cũng là nơi đây ấp hơi ấm của quê hương mà Lạc Khuynh Thành cảm nhận được tại nơi xứ lạ này...

Những lời cảnh cáo của German rõ ràng là lời đe dọa, hần không ngại bộc lộ sự ti bi trắng trợn của mình trước kẻ khác, việc hần gọi nhất chính là nắm được điểm yếu của đối phương, sau đó dồn ép đến đường cùng. Hần có thể điều tra cô đến bực này chứng tỏ thế lực của hần không lồ đến nhường nào! ?

Lạc Khuynh Thành hít sâu một hơi, cố nén cảm giác muốn nôn mửa, chậm rãi, chạm vào...

Môi mọng run rẩy, ẩn chứa hơi thở lạnh như băng tán ra, nhẹ nhàng chạm vào lớp vải bên ngoài, Lạc Khuynh Thành vừa thẹn nhưng phần lớn là sợ!

Nó thật sự quá đáng sợ! Đáng ghê tởm đến nỗi không nói nên lời, thậm chí còn có thể đóng đưa trước môi cô!

Vừa lớn, vừa nóng nhiễm đầy mùi vị dương cương như vậy...

Cô thật sự không thể! Hôn nữa, khó có thể nhẫn nhịn được!

Lập tức cứng ngắt tại chỗ, nhắm chặt mắt để quên đi tình cảnh trước mắt, Lạc Khuynh Thành không dám nhúc nhích, càng không biết phải làm thế nào.

Đôi mắt trở nên bông rất vì ứ đọng những giọt nước mắt mặn chát, cô rất muốn khóc thét lên, sao lại đi đến tình huống này, cô không biết cô đã gây ra chuyện ác gì để rồi ông trời lại muốn dùng cách này trừng phạt cô, để cô rơi vào trạng thái đau khổ, tuyệt vọng!?

"Mở miệng, ngậm vào."

Mỉm cười, German miễn cưỡng dựa đầu vào giường, bắt đầu nói nhỏ, Lạc Khuynh Thành không hiểu rõ, vì sao loại ác ma như hần lại có thể hoàn mỹ sở hữu một chất giọng trầm thấp đàn ông đến ai cũng say mê thế này?

Không, tất cả chỉ là nguy trang của hần, là hần đang dụ dỗ người trần mắt thịt như cô sa đọa, thậm chí là ném thẳng xuống địa ngục trần gian mà thôi! ! !

Hốc mắt lại bắt đầu ngấn nước, cả người trở nên căng thẳng, vẻ mặt mang theo sự ngượng ngùng cùng sỉ nhục, Lạc Khuynh Thành ngoan ngoãn, mở miệng ra...

Hai mắt German khép hờ, thở một hơi dài hưởng thụ.

Yêu tinh, cô tuyệt đối là yêu tinh hạ phẩm!

Loại tiếp xúc này cô chưa bao giờ làm qua, mà nay chỉ cần một động tác của hần lại khiến cô không thể không trải nghiệm qua.

Tuy rằng động tác vẫn trúc trắc cứng nhắc như trước nhưng lại gây cho hần một loại khoái cảm chí mạng đến không ngờ!

Miệng thật mềm, khoe mắt cay xè, cô thật khổ sở, nhưng hần thì thoải mái hưởng thụ, chỉ có hô hấp của hần có hơi trầm nặng hơn bình thường.

Hai tròng mắt nhắm chặt đến đau đớn, cô quỳ sắp xuống làm ra loại chuyện nhục nhã này nhưng lệ vẫn ngoan cố không rơi xuống, tuy tận sâu trong lòng cô, sớm đã tàn lụi vì tuyệt vọng. . .

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đã giằng co được bao lâu, đến khi lòng Lạc Khuynh Thành đã bắt đầu chết lặng, còn German vẫn không có ý định buông tha.

Tức giận trào lên, hai con ngươi từng mở lớn, Lạc Khuynh Thành vứt bỏ ngoài tai những lời đe dọa vừa rồi của hần, hung hăng cắn một phát!

A, cô gái này!

Vẫn không nghe lời như thế!

Răng nanh của cô rất sắc nhọn, giống như móng vuốt của mèo con, tuy rằng ban đầu có chút đau đớn nhưng chẳng mấy chốc trở thành một loại khoái cảm không ngờ!

Thất lung như bị khoáy cảm tập kích, German rên lên một tiếng trực tiếp nắm lấy cầm Lạc Khuynh Thành, ép cô không thể cắn hấn thêm lần nữa. . .

Một tay giữ lấy ót Lạc Khuynh Thành, tay khác nắm lấy cầm cô, German bắt đầu chạy nước rút, đến bước cuối cùng..

Cả người cứng đờ, mạnh mẽ thờ hắc ra, rốt cuộc German cũng thư thái hoàn toàn, còn Lạc Khuynh Thành, liệu có được buông tha. . .

Yết hầu nổi lên một loại chất lỏng ghê tởm, Lạc Khuynh Thành lập tức muốn phun ra khỏi miệng mình nhưng hấn nào để cho cô toại nguyện, dùng sức nắm lấy miệng cô, cúi đầu quát: "Nuốt xuống!"

Không ngừng lắc đầu, Lạc Khuynh Thành hoàn toàn hoảng sợ. . .

Không, đừng, thứ bẩn thỉu của hấn, cô không muốn nuốt vào bụng! !

Tồn nghiêm đã đánh mất, giờ còn ép cô phải làm như vậy?

Nhưng sự thật rõ ràng, cô đều bị hấn điều khiển, kể từ lúc bắt đầu, cô đã bị hấn khống chế . . .

German dùng sức, nắm lấy cầm dưới, mạnh mẽ nhấc lên ép buộc Lạc Khuynh Thành phải trực tiếp nuốt thứ chất lỏng đó, rồi mới chịu buông cô ra.

Che miệng lại, bắt lực ngã vào đầu giường, Lạc Khuynh Thành không ngừng ho khan, nước mắt vì bị sặc mà tuôn ra. . .

Cô thực sự đã nuốt vào? !

Vì sao, vì sao lại đối xử với cô như vậy? Rốt cuộc cô đã làm gì sai! ?

Vừa tức vừa hổ thẹn, Lạc Khuynh Thành lật người sang một bên, giấu mặt vào gối, trước đến mức cả người đều run rẩy.

Bây giờ nước mắt Lạc Khuynh Thành mới không khống chế được mà giọt ngắn giọt dài rơi xuống..

Đồ thói tha! Nhất định sẽ có một ngày, cô sẽ giết hấn, nhất định!

"Ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không sao."

Thân hình cao lớn hoàn mỹ của German miễn cưỡng dựa lên đầu giường, hấn giống như một vị chiến thần cổ đại dùng mãnh, mỗi một cái mở miệng, mỗi một cái liếc mắt đều khiến đối phương cam chịu phục tùng. . .

Cả người tiếp tục run rẩy như lá phong vào thu, Lạc Khuynh Thành vẫn vùi mặt vào gối, nước mắt giàn giụa, không nói một lời.

Không sao?

Động tới hấn, nức cười, không sao mới lạ!

Ngoan ngoãn nghe lời? Hừ, là đang ép cô hoàn toàn vứt bỏ đi tự trọng từ thể xác đến tinh thần, hoàn toàn thỏa hiệp thì có?

Không, tuy rằng Lạc Khuynh Thành cô chỉ là một nữ du học sinh, nhưng cũng có tự trọng của mình! Cô là người Châu Á, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ cúi đầu chấp nhận thua bởi một tên ác ma biến thái ở đế quốc phương Tây! Tuyệt đối không!

"Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tàn Nhẫn Từ Điện 22 : Không Vội, Chúng Ta Còn Nhiều Thời Gian

Có lẽ là vừa mới thoải mái về thể xác lẫn tinh thần, nên sự thiếu kiên nhẫn trong lời nói của German vẫn chưa thể hiện ra, đối với sự phốt lò của Lạc Khuynh Thành, hấn cũng không có tức giận mấy. . .

Sự khác thường của hấn dường như đâu đó đã tâm đến Lạc Khuynh Thành, cả người cô đang dần lún sâu vào sự bi phẫn và uất ức, tức muốn chết đây thì làm sao còn nhận ra lòng tốt ngấm ngấm của hấn? !

"Anh còn muốn gì nữa? !"

Không nhìn hấn, cũng không thèm nhúc nhích, Lạc Khuynh Thành chỉ duy trì tư thế nằm sấp trên giường, nghiêng rặng nghiêng lợi hừ lạnh một tiếng!

Đôi mắt kiêu ngạo, lạnh lẽo khế nhãn lại, German đã chạm đến giới hạn của sự kiên nhẫn. . .

Nhấc chân, ôm lấy vòng eo Lạc Khuynh Thành, hơi dùng sức, hấn ôm gọn cô nhấc lên, kéo về phía mình!

Toàn bộ quá trình, động tác của German vô cùng linh hoạt, nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp mắt, thay cho một trạng thái yên tĩnh lạ lùng chính là cả người Lạc Khuynh Thành ngã vào lòng hấn, đầu áp vào lồng ngực rắn chắc. . .

"Nhớ kỹ thân phận của em!"

Cánh tay trắng kiện khê nâng lên, vòng quanh eo thon Lạc Khuynh Thành, ánh mắt German nheo lại đầy nguy hiểm. . .

Đây là lần đầu tiên trong một thời điểm mà hấn phải lặp lại một câu đến hai lần, cũng chính là để nhắc nhở cô, kiên nhẫn của hấn đối với Lạc Khuynh Thành, hoàn toàn đã tan thành mây khói!

"Ở trước mặt tôi, em chỉ có nghe lệnh."

Bây giờ, trong lòng German chỉ coi Lạc Khuynh Thành như tù binh của hấn, như một món đồ chơi không hơn không kém, cả người tràn ngập giọng điệu đùa bỡn, khinh miệt, cô chỉ giống như thứ thuốc an thần những khi hấn cảm thấy nhàm chán, hơi đầu mà xem cô khoa tay múa chân?

Cho nên, trước mặt hấn, ngoài với thân phận là một nô lệ phải biết ngoan ngoãn nghe lời thì Lạc Khuynh Thành không là cái gì trong mắt hấn, huống chi là lạnh giọng chất vấn hấn!

"Không có chuyện đó đâu!"

Tuy rằng hai gò má vẫn chưa hết nóng bỏng chỉ vì màn phục vụ đầy hồ thẹn vừa rồi, nhưng thần sắc của Lạc Khuynh Thành vẫn toát lên vẻ lạnh lùng. . .

Cô ngẩng đầu lên, cả người tạo nên một đường cong tuyệt mỹ giữa không khí, vừa lạnh lẽo vừa xinh đẹp khác thường. Lạc Khuynh Thành nhìn chăm chăm vào mắt lạnh của German, ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao độc, chỉ cần nhìn vào đó một giây thôi cũng đủ khiến đối phương mất mạng!

"Cả đời này anh đừng mong tôi sẽ cúi đầu chịu nhún nhường trước anh, đúng, anh là sĩ quan, nhưng tôi không phải là tù binh của anh, càng không phải là nô lệ của anh!"

Sĩ quan thì sao, thượng tướng đứng đầu đế chế thứ ba thì sao, đệ nhất sói hoang nước Đức thì sao? Đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, chẳng qua chỉ là một cái mác không hơn không kém, há nào cô thêm đề trong lòng, sẽ không vì những lời uy hiếp của hấn mà sợ hãi thỏa hiệp!

Nghĩ như vậy, trong lòng Lạc Khuynh Thành căm ghét hấn không thôi, rất muốn thoát khỏi móng vuốt của German. Nhưng cô nào hay biết, bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay, kể từ lúc hôn cô xuyên đến thế giới này, từ sinh mệnh đến linh hồn cô đã sớm bị đảo lộn, một cuộc sống bình yên như cô mong muốn ngay từ đầu đã không hề tồn tại, kiếp nạn của cô đã gắn với sự dấy dưng của sĩ quan đế quốc - German này từ lâu rồi...

Thân phận của hấn, vận mệnh của hấn, từ giây phút cô và hấn chạm mặt nhau nơi góc đường hôm đó, cũng chính là giây phút cả đời cô – dù có phản kháng hay né tránh thì vẫn không có chuyện thoát khỏi lòng bàn tay hấn, giống như sợi dây tơ màu đỏ rực tựa như máu kết lại, càng trốn tránh nó càng thắt chặt.

"Không vội."

Không giống như dự đoán của Lạc Khuynh Thành rằng hấn sẽ nổi giận mà German chỉ thản nhiên cúi đầu cười ra tiếng, âm thanh tà mị, mê hoặc giống như ly rượu vang ủ lâu năm, say đắm lòng người, đáng tiếc, ngữ điệu ấy, đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, như chất giải rượu, khiến cô tỉnh táo vô cùng!

"Chúng ta còn nhiều thời gian."

Đồ chơi thời, phải dạy dỗ từ từ, hấn muốn chậm rãi cắt bớt đi móng vuốt sắc bén của cô, để cuối cùng, chú thỏ con xinh đẹp này, nhất định sẽ bị German hấn thu phục!

Ấn chứa vài giọt lệ chưa khô, Lạc Khuynh Thành duy trì tư thế trừng mắt nhìn German!

"Khóc sao?"

Nâng cằm Lạc Khuynh Thành lên, đôi mắt khế nheo lại, bình tĩnh dùng vài giọt nước mắt còn đọng nơi khóe mi, German nhỏ giọng như nỉ non...

Chắc chắn, nước mắt sao?

Đã lâu rồi hấn chưa nhìn thấy thứ này?

Trong trí nhớ của hấn, lần cuối cùng hấn rơi lệ chính là trận tuyết năm hấn mười hai tuổi. Kể từ đó trở đi, con người hấn bắt đầu thay đổi, máu lạnh, ngoan

độc; tâm cũng ngày một sắc đá, lạnh lẽo hết như băng tuyết vĩnh cửu. Chỉ có sinh mạng hần mới khiến hần cảm nhận được hần vẫn còn là một con người tồn tại trong cái thế giới này...

Nào ngờ cô gái mạnh mẽ liều chết không thỏa hiệp này, lại bởi vì một màn khuất nhục vừa rồi mà rơi nước mắt.

Cũng đúng thôi, cô vẫn chỉ là một cô nhóc non nớt ...

Ánh mắt tà mị tiếp tục lạnh lùng neho lại, ngón tay giờ lên nhẹ nhàng quệt đi một giọt nước mắt trên má Lạc Khuynh Thành, giọt nước mắt trong suốt nằm gọn trên tay hần.....

Giống như ác ma, ngón tay German chậm chậm đưa lên môi mình,...

Mặn.

Thì ra, vị của nước mắt, là mặn đắng ...

Nhưng vì sao, hần lại cảm thấy trong sự mặn đắng đó lại ẩn chứa hương vị ngọt ngào kỳ lạ, rất giống cô?

Kính ngạc nhìn German, Lạc Khuynh Thành hơi bất ngờ nhú mày...

Cô không rõ, rốt cuộc hần bị cái gì? Vì sao đột nhiên lại ném nước mắt của cô! ?

Mà cô, giống như bị trúng phải tà, bỗng nhiên cảm thấy, động tác vừa rồi của hần, có chút khó hiểu ...là dịu dàng? !

Đôi mắt xinh đẹp mông lung bỗng trũng lớn, Lạc Khuynh Thành bình tĩnh nhìn German, một đôi mắt sắc hẹp màu lam, thâm thúy như biển, giờ phút này cô có thể nhìn thấy rõ bản thân mình hần in qua con người sâu thẳm của hần.

Đôi mắt màu lam, thật lòng mà nói thì đôi mắt hần dường như rất sâu lắng, tựa mặt biển thăm thẳm, giống như một con sói đầu đàn trong đêm, mặc dù trầm tĩnh nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm, khiến cô cảm thấy bất an...

Vừa dứt dòng suy nghĩ, đột nhiên cô cảm thấy hơi thở mình trở nên hỗn loạn, cô không rõ vì sao bản thân mình lại miên man suy nghĩ về hần như vậy, mà cái nhìn chăm chăm của hần khiến cô trở nên khấn trương, tim đập rộn ràng không ngớt?

Điên rồi! !

Hần là tên điên, sao cô lại nảy sinh cảm giác với sự cuồng loạn của hần! ?

Hàng mi dài xinh đẹp khẽ động, Lạc Khuynh Thành có chút chán ghét tư thế ái muội của hai người, đầu ngả sang một bên, mà hần, ngay giây sau đó, đã sớm buông cô ra...

German đứng dậy rời giường, đáng vẻ cũng vô cùng tiêu sái cuồng ngạo nhưng trong mắt cô, con người này cực kỳ thâm sâu khó lường. Dường như bất kỳ lúc nào hần cũng có thể nhìn thấu tâm tư cô, cho nên hần không thèm liếc nhìn cô một lần, trực tiếp đi thẳng về phía nhà tắm.

Lẽ nào hần không lo đề phòng cô sẽ chạy trốn?

Lẽ nào hần chắc chắn, cô sẽ không dám chạy trốn? Hay là hần khẳng định, cô không thể chạy trốn? !

Dù bất kỳ trường hợp nào xảy ra, Lạc Khuynh Thành cũng không muốn đoán gài đoán non nửa, cô muốn chạy trốn, bắt lấy cơ hội này để chạy trốn!

Nâng thân mình dậy, vội vàng nhảy xuống giường, Lạc Khuynh Thành nắm chặt bộ quần áo tả tơi của mình, rón ra rón rén đi tới cửa...

Trái tim không khỏi hồi hộp này lên, Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng xoay nắm đấm cửa, quả nhiên, cửa khóa trái, không mở được!

Mọi đường thoát của cô, hoàn toàn bị phong tỏa!

Lạc Khuynh Thành không vì thế mà từ bỏ hy vọng, tiếp tục vặn cửa, chỉ sợ nó phát ra âm thanh, nhưng có làm gì cũng vô dụng, vẫn cứ vô dụng, rõ ràng nó chẳng nhúc nhích là bao!

Gấp đến muốn đập cửa, Lạc Khuynh Thành chạy đến cửa sổ, vốn xem có khả năng nhảy xuống được không, nhưng nào ngờ, tìm hiểu tình hình bên ngoài mới phát hiện ra, ban công nơi cô đang đứng cao đến nhường nào! ?

Đầu một trận mê muội, dọa liền tim đập đều đình chỉ nhảy lên, vỗ về ngực, Lạc Khuynh Thành dựa tại tường bên thờ phì phò...

Cô bị mắc chứng sợ độ cao, không những sợ độ cao mà dù có cho cô mười lá gan cô cũng không dám nhảy xuống ở một độ cao nơi cô đang đứng, nhảy xuống thì kết cục chỉ có chết! ! !

Ảo não cúi đầu, trong lòng Lạc Khuynh Thành không ngừng cân nhắc có nên nhảy hay không, và vì suy nghĩ nhập tâm quá mức cho nên cô không nhận ra người đàn ông ác quỷ đang lặng lẽ đứng một góc chứng kiến toàn bộ hành động của cô,...

"Muốn chạy trốn?"

Âm điệu trầm thấp đầy mùi tra khảo vang lên rõ ràng, giống như tiếng sấm đầu mùa, dọa Lạc Khuynh Thành không khỏi giật mình thét chói tai...

Tên này là quý à! Chưa kể là bản tính, mà hành động, cử chỉ cũng nhẹ như không!

"Vô dụng thôi!"

Ngoài đầu trừng mắt nhìn German, vốn Lạc Khuynh Thành không định quan tâm đến lời của hắn, nhưng những lời nói lạnh lẽo đầy mùi cảnh cáo vang lên khiến cô không thể không run rẩy!

Rõ ràng cô vẫn chỉ là một cô nhóc suy nghĩ đơn giản, quá non nớt, mọi suy nghĩ tâm tư của cô đều viết hết lên mặt, chỉ cần hắn liếc mắt nhìn đã hoàn toàn nhìn thấu tâm tư cô...

Một nụ cười quý mị như thể hải lòng vì đã bắt được con mồi, toàn thân toát lên vẻ kiêu ngạo của kẻ đi săn, hắn đưa đôi mắt đầy chế giễu nhìn Lạc Khuynh Thành, có lẽ vì sự kinh hoàng của cô khiến hắn thỏa mãn, nhưng cũng có thể vì sự không nghe lời của cô khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Sống trên đời này, đây là lần đầu tiên có một người khiến hắn nảy sinh hai trạng thái đối nghịch nhau như vậy, còn lại là phụ nữ!

Hai tay khoanh trước ngực, thân hình cao lớn tựa như người mẫu thần nhiên đứng quan sát phản ứng của cô, German không nói gì nữa, gương mặt cương nghị của người đàn ông tràn đầy vẻ nam tính, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở, khóe môi hơi cong lên, có vẻ rất hứng thú, lại mang theo chút tà mị bất cần...

Trong lòng Lạc Khuynh Thành vô cùng mâu thuẫn, cô rất buồn bực, rõ ràng là mình đang chạy trốn khỏi hắn, nhưng vì sao thái độ của hắn vẫn bình thản thế kia, thậm chí còn có chút hứng thú quan sát cô! ?

Lẽ nào hắn đã lường trước việc này? Hay là, hắn biết chắc rằng cô sẽ không dám nhảy! ?

"Thử đi?"

Đôi mắt đầy ngoan rất độc, chỉ trong nháy mắt đã đọc được suy nghĩ của Lạc Khuynh Thành, German nhẹ giọng nói, khóe môi hắn chỉ nhếch lên nụ cười mang ý mỉa mai nhè nhẹ...

Biến thái! ! !

Tận đáy lòng cô không khỏi phi nhổ, hung hăng trừng mắt nhìn German, Lạc Khuynh Thành quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, hai nhò tay nhấn siết chặt lấy bệ cửa sổ, trong lòng rối rắm vô cùng...

Con người cô vốn cao ngạo, tính khí thì ngang ngược, không bao giờ chịu nổi cảnh bị người khác khinh miệt, thách thức, nhất là German, cô càng không muốn bị hắn coi thường! Cho nên vừa nhìn thấy nụ cười đầy khinh bỉ của hắn, cô thật sự tức đến nghẹn họng!

German cúi đầu cười, tiếp tục xem kịch vui trước mắt, biểu tình lạnh nhạt dường như không nhìn thấy, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương...

Hắn biết chắc cô không dám nhảy, nên bây giờ chẳng qua chơi đùa với cô một chút, tâm lý biến thái - bản chất tiềm ẩn của người có xu hướng thích ngược đãi bên trời dậy, hưởng thụ nhìn cô đưa ra quyết định.

Lạc Khuynh Thành khẽ cắn môi, lá gan kiên cường của cô bắt đầu teo lại, vừa nhìn xuống dưới thôi cũng đủ khiến cô choáng váng muốn ngất xỉu...

Thì ra, đúng là cô không dám nhảy! Hay là thôi đi!

Đáy mắt ánh lên một tia phiền muộn, Lạc Khuynh Thành đã quyết định buông tha cho bản thân, gót chân nhẹ nhàng xoay lại, cô muốn rút lui, nhưng ai biết được, ngay khi mũi chân vừa động thì đột nhiên đột nhiên từ phía sau có một sức mạnh to lớn đánh úp cổ cô, là German, hắn nhanh nhẹn như một con báo, giữ chặt lấy ót cô, đẩy cả người cô nhào ra ngoài cửa sổ..

"Không phải muốn chạy trốn sao?"

Tiếng cười lạnh lẽo đầy ma quỷ vang lên, động tác của German cực kỳ thô lỗ, không hề biết đến cảm giác thương hương tiếc ngọc là gì...

"Tôi giúp em!"

Lời vừa dứt, cánh tay trên cơ thể chợt căng thẳng, German đột nhiên thêm lực, giống như muốn nâng cả người Lạc Khuynh Thành lên, ép hơn nửa trên của cô nhào ra bên ngoài!

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tàn Nhẫn Từ Điệp 23: Phải Ngoan Ngoãn Nghe Lời, Biết Không?

Tiếng la hét sợ hãi không ngừng vang lên bốn phía, chỉ nhìn thoáng ra bên ngoài thôi, cả người Lạc Khuynh Thành trở nên mềm nhũn vô lực, mồ hôi lạnh tuôn ra từ hai bên thái dương. . .

"Ác ma! Đồ đại ma đầu! Nhanh buông tôi ra! Buông ra!"

Cổ họng thét đến mức bóng rít, Lạc Khuynh Thành quá mức sợ hãi, từng giọt nước mắt mang theo sự tuyệt vọng chậm rãi lăn bên hai gò má, cô không thể nhận ra bây giờ trên mặt cô đang đầm mồ hôi hay là đầm mùi vị chất của nước mắt. . .

Đến tận bây giờ, Lạc Khuynh Thành mới biết được, thì ra cô sợ chết đến mức này!

Cô không hiểu nổi, đã từng chết một lần? Vì sao vẫn bị cảm giác sợ hãi xâm chiếm?

Thân hình yếu đuối mềm mại bắt đầu run lên dữ dội, hai mắt cô từ từ nhắm lại, đầu óc trở nên căng thẳng cùng trống rỗng, hai tay giữ chặt lấy bệ cửa sổ, hai chân Lạc Khuynh Thành dường như đứng không vững, muốn ngã khụy xuống, giống như một con cá chết đuối, không còn sức để gầy dựa.

Làm sao cô có thể địch nổi German?

Dùng hết toàn bộ khí lực, nhưng hy vọng nhỏ nhoi vẫn không giúp ích được cô là bao, đầu cô hoàn toàn hướng ra ngoài không khí, gió lạnh nhảm thẳng vào thanh quản cô, khiến cô có muốn khóc lớn cũng không ra tiếng. . .

Tiếc rằng, cho dù có kêu khóc thì German cũng không mảy may động tâm, nương tình. Một tay hắn siết chặt lấy tay cô, một tay khác đặt lên đỉnh đầu cô, sắc mặt hắn lạnh tanh âm trầm, ngay có cái rét lạnh bên ngoài cũng không bằng biểu tình của hắn lúc này.

Lạc Khuynh Thành run rẩy, cảm thấy hô hấp dần bị hắn tước đoạt, cô rất lạnh, và cả sợ hãi, nếu tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ chết trong tay hắn mất.

Rốt cuộc cô đã đắc tội với ai, vì sao phải đối xử tàn nhẫn với cô như vậy?

Vì sao!

Không, cô không khóc nữa, cô không muốn phải rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng trước mắt hắn thêm lần nào nữa! Cho dù có chết đi!

Cấn chặt răng, cô mím chặt môi, dần dần mất đi sức lực, chóng cự bắt đầu yếu đi, hô hấp cũng nhạt nhòa hơn.

Cứ ngỡ rằng, cô sắp phải chết thêm lần nữa thì ngay giây phút hô hấp dần tan biến, German đột nhiên túm lấy cô kéo về, giống như một loại ban ân, buông lỏng cô ra. . .

Lạc Khuynh Thành ngã ngồi trên mặt đất, mạnh mẽ lấy lại hô hấp của mình, cô không ngừng run rẩy lui về phía tường, hàm răng không ngừng run lên căm cập!

Hắn cúi người, chạm vào từng sợi tóc còn vương trên mặt cô, rồi từ từ đi xuống, nắm lấy cằm cô, nhắc lên!

"Thò con của tôi, còn muốn chạy trốn nữa không?"

Hai mắt vô thần, Lạc Khuynh Thành vẫn còn đắm chìm trong cảm giác khủng hoảng, đôi môi mòng quặt cường lắm bẩm nói: "Tên ác ma này. . . đồ ác quỷ! Muốn giết tôi thì giết đi... để tôi chết đi..."

"Đã bảo em phải ngoan ngoãn nghe lời, cuối cùng lại cãi lời không nghe."

Môi mòng khẽ động, German nở một nụ cười lạnh khó hiểu, nhẹ nhàng vén tóc rối cô ra phía sau, ngón tay hắn, bỗng nhiên dịu dàng vuốt ve hai gò má lạnh lẽo của cô.

"Về sau phải ngoan ngoãn, biết không?"

Mặt hắn cúi thấp xuống, môi khẽ lướt qua hàng mi còn run rẩy của cô, rồi sau đó dừng lại nơi cánh môi đỏ đầy vết cắn vì cam chịu, hắn nhẹ nhàng vuốt ve, động tác dịu dàng, thân mật như đôi tình nhân đang yêu, lời nói vừa nhẹ tựa lông hồng, giống như một lời tâm tình...

Sao có thể như vậy, vì sao một giây trước còn tàn nhẫn, ngoan độc thì giây sau đó lại dịu dàng ôn nhu thế kia! ?

Lạc Khuynh Thành cắn môi, ngay khi cô cho rằng hân sẽ hôn lên môi cô thì đột nhiên bàn tay to chuyển hướng kéo cả thân mình nhỏ nhắn của cô ôm trọn vào lòng, bế cô đi về phía giường.

Toàn bộ sức lực đều bị rút cạn vì cảm giác đứng trên bờ vực của cái chết vừa rồi, khuôn mặt cô chôn vào trong lồng hân, mái tóc đen mềm mại che khuất đi bờ vai mảnh khảnh. Cô nhắm chặt mắt, hàng lông mi cong dài cụp xuống làm cô trở nên yên tĩnh, không còn đáng vẻ ương ngạnh, bướng bỉnh như vừa nãy, lại vô cùng đáng yêu.

Tựa vào lồng hân, Lạc Khuynh Thành cảm nhận được sự ấm áp trong lòng người đàn ông, sự ấm áp của hân khiến cô liên tưởng đến chiếc lò sưởi ấm áp mỗi đêm đông cô cùng quây quần bên gia đình, cô không dám mở mắt ra để nhìn rõ gương mặt anh tuấn xuất hiện sự dịu dàng hiếm có dành cho cô..

Loại cảm giác này kỳ diệu, rõ ràng cô rất căm giận hân, nhưng vì sao, nằm trong lòng ngực hân, cô lại cảm thấy ấm áp giống như hương vị của tình thân thể này?

Đáng tiếc, vì sao tâm hân, lại lạnh, vì sao...

Cô chậm chậm mở mắt nhìn rõ biểu tình trên gương mặt người đàn ông, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén ban nãy của hân đâu rồi, ánh mắt đó khiến cô rất sợ, thật sự rất sợ, nhưng vì sao, cảm nhận được hơi thở nóng rực nơi đỉnh đầu, cô có cảm giác như khối băng tan ấy, đang dần dần tan chảy?

Cảm giác này vô cùng tồi tệ, hơn nữa lại khiến cô cảm thấy buồn nôn...

Cô nhìn nhầm rồi sao, hay là cô đang nằm mơ?

Với sự tàn nhẫn và vô nhân tính của hân thì ấm áp ở đâu ra? !

Cho nên, cô không nên có loại tư tưởng đó với hân, bây giờ cô chỉ có hận hân đến thấu tận xương!

Lạc Khuynh Thành mạnh mẽ cắn môi, khắc chế suy nghĩ muốn đẩy German ra khỏi người mình, cả cơ thể cứng ngắc dựa vào lồng hân, tùy ý để hơi thở cực nóng của hân cướp lấy hô hấp lạnh lẽo của mình, cảm nhận được nhiệt độ xuyên thấu qua sự tiếp xúc giữa da thịt lẫn nhau, dần dần, len lỏi sâu vào lòng cô...

Cảm nhận được hô hấp đều đều của hân, có vẻ như, hân đã ngủ trước?

Hân là kiểu người hung mãnh, cho dù có ngủ say thì cũng chỉ là một con sư tử đực, ai dám trêu chọc hân, kết cục tuyệt đối là sống không bằng chết!

Mà cô, cho dù có chán ghét loại tiếp xúc thân mật này, cho dù có muốn chạy trốn đi chẳng nữa thì cũng không ngờ đến mức giật lấy lồng sư tử chạy thoát thân, dù có vậy nhưng con đường tương lai phía trước của cô chính là – có chết cũng không phục hân. . . !

"Nhắm mắt lại ! Ngủ! Nếu không tôi sẽ giết em ngay tại đây!"

Âm thanh trầm thấp đầy tính đe dọa vang lên trên đỉnh đầu Lạc Khuynh Thành, dọa cô sợ hãi một phen run lên. . . !

Tên này, đang trong thời kì mãn kinh à?

Nếu không thì tính cách sao mà nắng mưa thất thường như vậy? Khi thì biến thái, khi thì âm âm dương dương khó hiểu!

Lạc Khuynh Thành không biết rằng, German đột ngột lạnh giọng lên tiếng cảnh cáo là chỉ vì hàng lông mi của cô...

Hàng lông mi của cô mỏng dài, hơn nữa rất mềm mại không ngừng chớp động, lướt qua lồng ngực trần trụi của German, hành động vô thức của cô gần như một ngọn lửa làm tan chảy tim băng đá của hân. Nhẹ nhàng giống như một con mèo cào, hân thật sự không biết đêm nay sẽ tiếp tục chơi đùa cô kiểu gì, nhưng hân cảm thấy thứ bị cào không phải là ngực hân, mà là tâm!

Mềm mại như lông chim non, khiến hân ngứa đến không khống chế được bản thân. Mà hân – một kẻ luôn gán cái biểu tượng "tàng băng ngàn năm không tan chảy"- chưa bao giờ cho phép cái loại cảm giác ngứa ngáy ấy xâm chiếm tâm mình? !

Bởi vậy, cô muốn hay không thì hân cũng phải mở miệng quát cô thò con này một chút, giọng điệu bá đạo không khác gì một tên thổ phi chuyển thế! !

Bối môi không nói gì, tuy Lạc Khuynh Thành không cam lòng nhưng vì sinh mạng cô đang bị ác ma nắm giữ cho nên đành ngoan ngoãn nhắm mắt lại...

Hai cánh tay rắn chắc của German ôm trọn thất lưng cô, giống như bảo vệ một món đồ quý giá, Lạc Khuynh Thành hơi cuộn thân mình, mềm mại nằm gọn trong ngực hân.

Từ lúc bắt đầu, cô chưa lần nào thoát ra khỏi sự sợ hãi, khiếp đảm do hân mang đến, và rồi, có thể dần dần, không biết là bị nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ người hân, hay là bị hơi thở đều đều của người đàn ông khiến cô có cảm giác an toàn, ý thức cô trở nên mơ hồ, sau đó, chìm vào giấc ngủ...

Đêm, rất dài, ngoài cửa sổ cổ điển đậm chất châu Âu, một đế chế mới được hình thành, giống như sự trỗi dậy của một mặt trời chói lọi. Còn bên trong phòng, một sĩ quan đế quốc cùng với một nàng tiên sứ phương Đông, một đôi vốn không thể đứng cạnh nhau, nay vận mệnh của bọn họ, cũng bắt đầu thay đổi. Gặp được hân, ở bên cạnh hân, Lạc Khuynh Thành - là tìm thấy một bầu trời mới, hay là rơi xuống địa ngục.

Ngày hôm sau, Lạc Khuynh Thành là tiếng chuông điện thoại đánh thức .

Trong không khí bị bao phủ bởi một làn khói dày đặc, cô đột nhiên mở mắt, cảnh giác nhìn xung quanh. Đập vào mắt cô đầu tiên chính là nửa trên trần trụi rắn chắc, cường tráng của người đàn ông, một khuôn ngực hoàn mỹ giống như vị chiến thần Hy Lạp cổ đại.

Ngước mắt lên, nhìn vào khuôn cằm vuông vắn của người đàn ông, lên cao nữa là đôi môi mỏng, và cuối cùng là đôi mắt màu xanh lam quyến rũ, đẹp đến cướp hồn của German ...

Ông trời ơi, vì sao ông lại đối xử không công bằng với nhân loại như vậy? Rõ ràng hắn là một tên ác ma, tội ác tày trời, vì sao lại sở hữu một khuôn mặt hoàn mỹ đến mức cướp hết cả nhan sắc của toàn bộ đàn ông trên thế giới cơ chứ! ?

Môi mỏng bĩu môi cong lên, Lạc Khuynh Thành nhìn thấy đáy mắt trong suốt của hắn, hắn nửa nằm trên đầu giường, tóc tai lộn xộn trông rất giống loại đàn ông hư hỏng ẩn chứa bên ngoài, tay cầm lấy điện thoại, miệng ngậm một điếu thuốc, mặt không chút thay đổi nghe đối phương nói chuyện...

Cảm nhận được Lạc Khuynh Thành đã tỉnh dậy, đôi mắt nhẹ nhàng chuyển động, cúi đầu nhìn dáng vẻ ngây thơ khi tỉnh ngủ của cô. Bỗng nhiên hắn nhún mày, tuy rằng không tỏ ý cười, nhưng trên gương mặt tuần lễ xuất hiện một tia tinh nghịch, lại vô hình toát ra luồng khí lạnh, giống như một con báo săn vừa bị đánh thức, mỉa mai hoặc mà nguy hiểm, dù là một người căm ghét hắn như Lạc Khuynh Thành, cũng không thể không sùng sốt, nhìn dáng vẻ của hắn đến thất thần.

Kẹp điện thoại giữ bên tai, tay trái gờ điếu thuốc lên vừa lòng nhấp môi, sau đó, mặt vẫn tiếp tục không thay đổi lắng nghe đối phương đầu dây bên kia...

Cô hơi thất vọng, vì sao hắn chỉ dùng tay trái?

Nhanh chóng che dấu đi sự thất thần trong phút ngắn ngủi, Lạc Khuynh Thành bực bội quét mắt về phía tay phải của German, lúc này mới phát hiện...

Sắc, sắc lang! !

Gương mặt xinh đẹp của cô đột nhiên ửng hồng, Lạc Khuynh Thành buồn bực về khả năng của các giác quan mình.

Năm ngón tay trực tiếp đi vào, xoa nắn bộ ngực của Lạc Khuynh Thành...

"Anh bỏ tay ra!"

Vừa xấu hổ vừa thấp giọng, đẩy bàn tay không thành thực của hắn ra...

"Chờ đó, tôi sẽ đến."

Thần nhiên buông ra một câu, German cúp điện thoại, rồi sau đó, không nhanh không chậm hút điếu thuốc, tay phải vẫn không vì sự can thiệp của cô mà buông rơi, thậm chí còn dùng sức chen chúc xoa nắn thành đủ các loại hình dạng, mục đích chính là để nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ, đáng yêu của cô!

Lạc Khuynh Thành bị hắn chọc đến nổi quạu, dùng lực đánh mạnh lên tay hắn, đương nhiên là muốn hắn thu tay về. Ai ngờ German không những không rút lui mà còn thừa cơ tiến tới, lợi dụng lúc cô đang mải mê chiến đấu với cánh tay trắng kiện của hắn, cúi thấp đầu xuống...

Ở một cự ly gần với Lạc Khuynh Thành, ánh mắt tà mị của German hơi nheo lại, mi nhỏ nhẹ nhàng cong lên, ác ý thời một luồng khói thuốc dày đặc.

Hiện dưới làn khói thuốc trắng chính là gương mặt tuần tử, góc cạnh của người đàn ông, vừa gọi cảm, vừa quyến rũ chết người. Chỉ tiếc rằng, hành động của hắn đủ khiến cho Lạc Khuynh Thành sắc khói đến ho khan, còn sức đâu mà thưởng thức "cảnh đẹp"? !

"Khụ! Anh, anh,... Khụ khụ! !"

Càng ngày càng quá đáng! ! !

Thu tay đang giằng co với German về, cô vội vàng bịt mũi, quay mặt qua một bên, hờ hững nhìn nước mắt cũng muốn trào ra ...

Lạc Khuynh Thành ho khan còn không kịp, hướng chỉ là tìm cách vớt vác bản thân đang bị nhào nặn bởi bàn tay tà ác của hắn?

Cái này, có khả năng là muốn bắt nạt cô, có khả năng là muốn cô phân tâm để hắn không phải gặp trở ngại, có xảy ra khả năng nào thì German cũng đã thành công chiếm tiện nghi cô!

Môi mỏng cong lên ý cười hài lòng, tựa nửa người lên đầu giường, German nửa híp mắt, tiếp tục miễn cưỡng phả khói, bên tai không ngừng vang lên âm thanh ho khan của Lạc Khuynh Thành...

Không thể không nói, người đàn ông này quả thực rất xấu xa, ăn hiếp Lạc Khuynh Thành còn chưa nói, đã thế còn cảm thấy vui vẻ trong lòng khi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của cô!

Thỏ con của hắn thật đáng yêu, xem ra có thể lấy khói thuốc làm vũ khí để ăn hiếp cô rồi... !

Chương 25: Tàn Nhẫn Từ Điện 24: Chạy Trốn?!

Trên thực tế, hành động vừa rồi của German, thật ra được xem như là một loại tán tỉnh, nếu như đối phương là phụ nữ phương Tây, nhất định sẽ nhận ra ẩn ý trong hành động đó, tiếc rằng, Lạc Khuynh Thành là phụ nữ phương Đông, hơn nữa kiến thức về phương diện này lại hoàn toàn ngu ngốc, cho nên có nghĩ cũng không ra . . .

"German! Anh là đồ khốn nạn!"

Hai mắt đầm chứa đầy nước mắt, Lạc Khuynh Thành tức giận dùng nắm đấm tay đánh thẳng vào ngực hắn, âm thanh giận dữ vang lên nhưng hắn nào có quan tâm. Bởi vì điều khiến hắn chú ý hơn cả chính là một từ xưng hô đầy hấp dẫn mà cô dành cho hắn. . .

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên hắn, cũng đã nhiều năm, rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên có người gọi hắn bằng cái tên đó.

German, tuy là tên hắn, nhưng đồng nghiệp trong quân đội đều chỉ có thói quen gọi hắn là Thunder, một cách nói cách lấy từ họ của hắn —— Reggie Nord.

Một chữ đơn giản, rõ ràng khúc chiết, hắn nghe riết cũng thành quen, còn về phần những người khác, không ai dám hô thẳng đích danh tên của hắn, chỉ có một loại tên gọi cung kính bọn họ dùng mỗi khi gặp hắn đó là -

"Reggie Nord tiên sinh", hoặc một tiếng "Trưởng quan".

Vậy mà giờ phút này, một chữ German phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, tuy âm điệu pha chút tức giận căng trào nhưng vẫn không mất sự trong trẻo, cao vút, khiến cho hắn không tự chủ được mà cảm thấy lòng mình nảy sinh một loại cảm giác khác thường, là cảm giác thân thuộc, giống như một cô tình nhân đang nũng nịu hắn. Chỉ là, cô không hiểu mà hắn cũng không hiểu. .

Cô chỉ là giận quá hóa bực nên mới hô thẳng tên hắn để phát tiết, còn hắn chỉ nghĩ rằng, vì đã lâu chưa nghe ai thốt ra cái tên này nên cảm xúc mới trở nên khác thường.

Đem tàn thuốc bắn ra, thân hình to lớn đột nhiên di chuyển, trong nháy mắt, German hoàn toàn áp Lạc Khuynh Thành dưới thân mình. . .

Trên thấy trên mặt Lạc Khuynh Thành vẫn không xua được sự tức giận, German bèn ngưng mắt thản nhiên nhìn nàng.

"Không lớn."

Đang trong trạng thái bực bội xen lẫn một ít lo lắng, Lạc Khuynh Thành đột nhiên nghe được hai tiếng German nhẹ nhàng thốt lên, khiến đầu óc cô không khỏi chấn động. . .

"Cái gì?"

Hả? Không lớn? Cái gì không lớn?

Hắn nói gì, cô nghe không hiểu! ?

"Nhưng rất mềm."

Ánh mắt u ám của German chợt ánh lên một tia tà mị, hơi thở tràn ngập mùi hương nam tính xen lẫn mùi thuốc lá khiến bầu không khí xung quanh trở lại mập mờ khó tả. German lại đưa bàn tay lên bầu ngực cô lần nữa, nhẹ nhàng sờ, bỗng nhiên hắn có một cảm giác thoải mái khi cứ trêu đùa cô thế này, tà ác cười.

Quả thật không lớn, không giống như phụ nữ phương Tây, cho dù có nở nang, căng đầy thì cũng không sánh bằng sự non mềm, nhỏ bé như cô, vừa đủ để hắn có thể ôm trọn trong lòng bàn tay..

Bầu ngực tròn trịa phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, hình dạng vừa đều đặn, mềm mại, lại trơn bóng, có độ đàn hồi ổn định, trông rất xinh đẹp, và lại còn yêu kiều, giống như một quả đào mật mọng nước, tinh thuần, tươi non, cực kỳ mê người, quả thực khiến cho hắn thích thú đến mức không muốn buông tay!

"Ồng" một tiếng, trong nháy mắt cô như bị ai đó tạt một xô nước bông, cuối cùng Lạc Khuynh Thành mới bắt đầu hiểu ra, hai gò má đỏ ửng vốn chưa kịp tiêu biến thì giờ đây lại càng thêm mãnh liệt, cả người như hóa thành một cây kẹo hồ lô đỏ mọng ngọt ngào, nằm dưới thân German. . .

Gã đàn ông chết tiệt thói tha! Không chỉ có tính cách thô bạo như ác ma, mà còn háo sắc không ai bằng!

"Cút đi!"

Lạc Khuynh Thành xấu hổ chết đi được, cũng tức muốn chết rồi, cô cắn môi, nhấc chân định đạp hấn nhưng lại bị hấn nhìn thấu chủ ý, dễ dàng ngăn lại. .

Đôi mắt nguy hiểm khê neo lại, sắc mặt lạnh lùng, German cúi đầu, há miệng cắn môi Lạc Khuynh Thành.

Hắn là German, tất nhiên sẽ không cho phép bất cứ người phụ nữ nào dám vô lễ trước mặt hắn, huống chi là mỏ miệng hỗn xược, bất kính như cô? !

"Cái miệng nhỏ của em chỉ thích hợp để liếm tôi."

Không chút cố kỵ giẫm đạp lên tôn nghiêm của Lạc Khuynh Thành, German bỗng nhiên cúi đầu ngậm lấy cánh hoa tường vi đỏ mọng, hung hăng cắn một phát, xem như là trừng phạt nhẹ đối với thái độ bất kính vừa rồi của cô, khiến cô không nhận được đau há miệng thờ đốc.

Cắn xong, hắn không hề lưu luyến buông cô ra, đứng dậy bước xuống giường.

"Mặc vào!"

Cầm lấy một bộ quần áo sạch sẽ không biết hắn đã chuẩn bị từ khi nào ném cho Lạc Khuynh Thành. . .

Mặc dù không biết hắn muốn cô làm gì, nhưng giờ phút này ngoan ngoãn nghe lời vẫn là lựa chọn sáng suốt nhất.

Làm người thì phải biết thức thời, huống chi, cô cần phải tìm cơ hội để chạy trốn, bây giờ cơ hội duy nhất của cô chính là rời khỏi căn phòng quái ác này. . .

Cúi đầu, Lạc Khuynh Thành không phải kiểu người lè mề, cho nên nhanh chóng mặc vào.

Cột gọn mái tóc lên, Lạc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn về phía German, hắn đã sớm chỉnh tề quần áo, mi nhỏ nhú lại, giống như đang kiên nhẫn đợi cô?

Những tia sáng âm áp của mặt trời xuyên qua lăng kính cửa sổ, chiếu rọi lên người German, nhuộm sáng một tầng màu âm đạm.

Đối nghịch với thứ ánh sáng mặt trời ấy chính là một bộ quần phục chỉnh trang màu xanh sẫm, bên tay áo có in lá cờ đặc trưng của nước Đức, đáng người hấn cao lớn mà thẳng tắp, đôi mắt sắc lạnh, bờ môi dưới hơi cong lên phảng phất nét ngang tàng, lãnh khốc. Khuôn mặt vốn điển trai, nam tính giờ đây, dưới bộ quần trang kia lại như điểm tô cho sự oai vệ lẫm liệt. Về đẹp bá khí mà hoàn mỹ của hắn thật khiến cô sinh ra ảo giác, ảo giác tựa như hắn là một vị thần cổ đại, đầu đội trời chân đạp đất, thẳng tiến về phía cô. . .

Chỉ tiếc, hắn không phải vị thần, mà là ác quỷ, là con cháu của Diêm vương!

Lắc đầu cố quên đi dáng vẻ uy phong của hắn, German giống như hiểu được suy nghĩ của Lạc Khuynh Thành, chậm chậm lại gần, đánh gãy ánh mắt mê muội chìm đắm của cô, hắn khê nhếch miệng đặt tay sau lưng, không nói một lời, chỉ đứng yên tại chỗ giống như là im lặng chờ đợi binh lính báo cáo.

Nhìn thấy cô đã xong xuôi, German bèn xoay người, thông thả bước từng bước vững vàng, đôi giày quân đội mạnh mẽ giẫm đạp lên sàn, âm thanh leng keng mà hữu lực. Phía sau hắn còn có âm thanh vụn nhẹ của tiếng giày phụ nữ, ngây ngô đi theo sau phụ họa. Hai thứ âm thanh: một trầm ổn, một thanh điệu đan cài vào nhau giống như một bản nhạc hòa tấu, mà hắn và cô hầu như không nhận ra cả hai người họ đều là người phối nhạc. . .

Rụt rè đi sau lưng German, Lạc Khuynh Thành bước từng bước một, cố gắng trấn định trái tim mình.

Cô muốn chạy trốn, cô phải tìm thời cơ để trốn thoát khỏi đây!

Mắt mở to hết mức cẩn thận quan sát trước sau chung quanh phòng, Lạc Khuynh Thành mới phát hiện, thì ra, cô đang ở trong một quán rượu?

Vươn tay kéo dây buộc tóc xuống, từng sợi tóc dần dần buông xõa che kín hai bên mặt, đi sau lưng German, bước chân Lạc Khuynh Thành trở nên chậm dần. . .

Thứ mà Lạc Khuynh Thành muốn chính là thời điểm đông khách đến, khi hắn chỉ mãi lo một mình đi trước, lợi dụng lúc hắn không chú ý, cô sẽ lập tức lẩn vào đám đông, sau đó bỏ chạy.

Nhưng cô nào hay biết, ngay khi bước chân đầu tiên báo hiệu sự trì hoãn của cô rơi vào tai hắn, môi mỉm German cong lên, nụ cười nửa miệng của hắn giống như quỷ dữ báo hiệu tai họa sắp ập xuống, khoé môi rung động khiến người khác cảm thấy vô cùng bất an, ánh mắt của hắn sâu thẳm thăm, nổi lên một tia hứng thú. . .

Hắn biết rõ hết thảy, giống như có một con mắt thứ ba sau lưng quan sát mọi hành động của Lạc Khuynh Thành, mọi nhất cử nhất động của cô đều bị hắn nằm trong lòng bàn tay!

German của lúc này, không khác gì một con báo đang vờn mồi, âm hiểm hung ác, rõ ràng biết "âm mưu" của cô nhưng lại cố ý làm như không để tâm. Hắn đang đùa, đang hưởng thụ quá trình vờn mồi, rồi sau đó, khi và tia hy vọng của cô lóe lên, hắn sẽ lập tức tàn nhẫn mà đập tắt!

Môi cong lên ý cười tà mị, German thong thả tiếp tục trầm ổn bước đi, nhận lấy bút trong tay tên nhân viên, cụp mắt xuống ký một chữ lên hóa đơn, tư thế vô cùng cao ngạo mà tao nhã.

Ngay khi hần thấp đầu ký tên, tay Lạc Khuynh Thành bắt đầu xoắn lại, cô nín thở quan sát mọi hành động của hần, gót chân không ngừng lùi về phía sau, trên gương mặt xinh đẹp, trắng trẻo kia không ngừng hiện lên vẻ khẩn trương và đề phòng. . .

Hai mắt vẫn không rời đối tượng, rồi sau đó, thừa dịp tầm nhìn của hần bị chắn, cô liền lập tức cắn răng sai dài bước chân, thực mạng chạy ra ngoài quá rượt.

Hàng lông mi dài khê động giống như cánh quạ đen uể oải vươn mình, trong ánh mắt lóe lên một tia hứng thú, German tiếp tục thờ ơ ký hàng chữ trên giấy, trong lòng giống như được gắn thêm một chiếc đồng hồ báo thức, bấm giờ vô cùng chính xác, ngay khi Lạc Khuynh Thành chỉ còn một bước chân nữa sẽ chấm dứt kiếp nạn của cô thì hần chợt xoay người, động tác không nhanh không chậm, hờ hững rút súng..

Bờ môi cong lên một đường cong hoàn mỹ, German giờ súng lên, nhắm ngay bên chân Lạc Khuynh Thành, các khớp tay bắt đầu co lại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tàn Nhẫn Từ Điệp 25: Đùa Với Cô Thật Vui

Quả nhiên, "Pằng" một tiếng, viên đạn bắn ngay dưới chân Lạc Khuynh Thành, khoảng cách giữa gót chân nàng với viên đạn lệch nhau khoảng vài centimet, viên đạn bay thẳng đến chậu hoa gần đó, từng cánh hoa hồng đỏ chói run rẩy rơi xuống. . . !

Hững hờ vô tư nổ súng, quả thật đây chính là phong cách của German, vốn là người đàn ông đã quen với niềm kiêu ngạo ngút trời, chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác, thứ hần muốn đạt được chính là sự thái độ ngoan ngoãn và phục tùng của con mồi.

"A" một tiếng kêu đầy sợ hãi, người người ôm đầu lo sợ liên tục nhìn bốn phía, bối rối trốn chạy. Còn về phần Lạc Khuynh Thành thì bị một phát súng của hần dọa đến mức lập tức đứng yên tại chỗ. . .

Bên tai bị ù đi khi tiếng súng vừa phát ra, cô đứng bất động trước cổng quán rượu, giờ phút này cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập dồn dập, đập mạnh liệt đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng!

Cho dù chưa hề quay đầu lại nhưng Lạc Khuynh Thành cũng đủ biết, người nổ súng chính là German, bởi vì, chỉ có hần mới dám làm việc đó, và cũng chỉ có duy nhất một người là hần mới tàn bạo như thế! !

Bản năng lại thôi thúc, hai tay nắm chặt thành quyền, Lạc Khuynh Thành dường như đã đưa ra quyết định sáng suốt cho mình, kiên định nhấc chân rời đi.

Đi sao, không hần, vì đứng ra phải dùng từ chạy để hình dung.

Bản tính kiên cường, không chịu khuất phục dấy lên, cho nên cô bỏ hết lại sau lưng lời răn đe, khống chế của hần, giờ cô không màng đến bất cứ thứ gì ngoài tự do. . .

Dù sao thì nếu hần muốn giết cô, điều đó là có thể, cô cũng không có ý định trốn tránh, hơn nữa, nếu đã muốn chạy thoát thì vì sao lại bỏ cuộc giữa chừng chứ! ?

Đáy mắt xẹt qua một tia kiên định, và đối với quyết định này của Lạc Khuynh Thành, German hoàn toàn không dự liệu được. . .

Ai cũng đều sợ chết, huống chi là một cô gái non nớt nhỏ bé như cô?

Theo bản năng của German mách bảo, chỉ cần một phát súng của hần thôi. Cho dù có mạnh mẽ đến mức không khóc thì cũng bị dọa đến bay hồn. Nhưng kết quả lại không hề ăn khớp, ngoài tỏ ra thái độ sừng sốt trong vài giây thì ngay cả một tiếng thét chói tai cũng không có!

Xem ra, đúng là hần đã quá xem thường cô gái này rồi, sự gan dạ và sáng suốt của cô, thật khiến người ta phải nể phục. . . !

"Mười một bước."

Khẽ cong môi mỉm cười, German cất giọng nói lạnh nhạt mà hoàn mỹ khiến cho đám người ở tại hiện trường im bật trong kinh hoàng và sợ hãi.

Còn cô, một câu ba chữ của hần phát ra khiến cô không khỏi hoang mang, khó hiểu phá lệ đứng lặng!

Mười một bước? Ý của hấn là gì?

"Rời thêm một bước nào nữa, tôi sẽ khiến cho toàn bộ người sống trong khu chung cư Kelly đó, thiêu chết cùng em!"

Sự trầm mặc, bình tĩnh của hấn giống như một tảng băng cực lớn, rơi xuống đầu cô không tiếng động, từ từ trói chặt lấy cơ thể cô. Loại đàn ông này, cho dù phát ngôn nói gì cũng đều tạo cho người đối diện một áp lực không thể diễn tả thành lời. Hơi thở đầy chết chóc của German như khiến cho toàn bộ quán rượu chìm trong một vùng băng tuyết giá lạnh, vẫn chỉ lặng lẽ cười, có điều tàn nhẫn còn chưa có kết thúc ở đây. . .

Đây là một câu dài nhất mà hấn nói với cô, và cũng đủ để khiến cho cô trở nên khiếp đảm!

Cô đứng cách hấn khoảng mười bước chân, vậy ý của hấn, có phải là nếu nhấc thêm bước nữa thì sẽ có một người phải trả giá đắt vì hành động của cô sao? !

Không, không thể! Cô chỉ đơn giản là muốn chạy trốn, mà nếu điều này lại thành công khiến hấn phải ra tay giết chết bao nhiêu sinh mạng vô tội thì cô thà chết còn hơn!

Trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện lên một tia tuyệt vọng, bước chân dừng lại, xoay người, Lạc Khuynh Thành bị đẩy vào trong tình cảnh không biết phải đi lại chỗ German thế nào.

Thì đột nhiên, đúng lúc này...

"Khuynh Thành!"

Âm thanh trong trẻo của một người phụ nữ vang lên, giọng điệu ẩn chứa một sự lo lắng tốt độ phát ra từ sau lưng Lạc Khuynh Thành, là Lạc Ngâm Tích. . .

Tối hôm qua, sau khi bị lạc Lạc Khuynh Thành giữa đường, Lạc Ngâm Tích mới vội vàng chạy về điểm hẹn xem tình hình thì phát hiện không có ai đứng đó ngoài chiếc kẹp tóc đã bể ra làm hai của Lạc Khuynh Thành bị rơi trên đường, thoát nhìn trông rất ghê người.

Lúc ấy, từ tận đáy lòng của Lạc Ngâm Tích bắt đầu nảy sinh một cảm giác bất an kì lạ, cô có cảm giác như con bé Khuynh Thành đang giấu chuyện gì đó?

Thời gian Lạc Ngâm Tích phát hiện ra Lạc Khuynh Thành bị bắt cóc cũng không quá lâu, vừa đủ để vài người thừa thốt nơi góc phố quen được chứng kiến toàn bộ tình huống phát sinh. . .

Cầm bữa lấy tay một người đi đường, Lạc Ngâm Tích vội vàng lên tiếng hỏi, người nọ đương nhiên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, họ chỉ biết trời rất tối, khoảng cách họ đứng lại khá xa cho nên không nhìn rõ diện mạo của kẻ bắt cóc, nhưng nhìn cách ăn mặc, họ đoán hình như là người trong quân đội.

Còn có thêm một phát hiện nữa, lúc ấy trên đường, tại nơi bắt cóc có một chiếc xe Mercedes màu đen dừng ở đó. Tuy chỉ trong khoảng thời gian ngắn nhưng biển số xe quá ấn tượng đến mức họ không thể nào không chú ý tới!

K-0001, biển số xe này, dường như toàn bộ cả nước Đức mà nói chỉ có thượng tướng German • Von Reggie Nord – người đàn ông đại diện cho sự cao quý, không chỉ có thân phận đặc biệt của hấn mà còn cả quyền lực to lớn và uy nghiêm ngút trời!

Tuy Lạc Ngâm Tích không dám tính đến trường hợp chuyện Lạc Khuynh Thành bị bắt cóc có liên quan tới thượng tướng German. Nhưng theo lời kể lại của người đi đường thì Lạc Ngâm Tích vẫn cứ mơ hồ nhận ra có điểm gì đó không đúng, lẽ nào là hấn, nếu không, làm sao trùng hợp đến mức đó. . .

Nhất thời, tim Lạc Ngâm Tích như hoảng sợ đập liên hồi! !

Thượng tướng German, ngoài vị nguyên thủ có uy quyền còn tồn tại trên cái nước Đức này thì với cái bản chất ác ma, hung tàn thô bạo đã ăn sâu vào trong người, chẳng có gì là không thể cả. . .

Nếu em gái nhà mình thật sự bị hấn bắt cóc, vậy thì hậu quả sẽ không tránh khỏi tàn khốc và đau thương!

Tuy cũng không thể xác định được nhưng không có nghĩa là Lạc Ngâm Tích lại không cho mình một tia hy vọng. Một tiếng cảm ơn người đi đường, cô lập tức bắt xe chạy về khu chung cư Kelly, tìm vài người có thể giúp cô tra vài thông tin về German. . .

Mặc dù không dám tiếp cận German, nhưng chiếc xe Mercedes của hấn thật sự quá chói mắt và nổi bật đến mức đêm đó dân chúng dường như cuồng loạn chạy theo xe của hấn đến tìm đến quán rượu hoàng gia Caesar Hove.

Biết rằng biết cái mạng nhỏ của mình đang treo lên sợi dây thăng trầm mong khi mạnh bạo điều tra nơi ở của German, nhưng Lạc Ngâm Tích vẫn bất chấp bắt xe chạy tới Caesar Hove.

Kết quả, có thể xem như là tổn công vô ích, trước sảnh bảo an của quán rượu, còn chưa kịp bước chân vào cửa thì đã bị cảnh vệ hung hãn giữ còn hồng tống cổ Lạc Ngâm Tích ra ngoài. . .

Nhưng Lạc Ngâm Tích vẫn ngoan cố không rời đi, cô sợ nếu như bỏ đi rồi, chẳng may German rời khỏi đây, điều đó đồng nghĩa với việc cô đã bỏ lỡ cơ

hội duy nhất tìm thấy tung tích Lạc Khuynh Thành .

Tết nguyên đán vừa trôi qua không bao lâu, thời tiết vẫn còn đang vào giữa mùa đông, vì cứu em gái ruột của mình, Lạc Ngâm Tích mặc kệ cái giá lạnh đang bủa vây khắp người mình trước một góc tường ven đường gần quán rượu Caesar Hove, đôi mắt không một giây phút chớp động nhìn chăm chăm trước cửa quán rượu, cứ như vậy một đêm trôi qua.

Vừa lạnh, lại vừa đói mệt , chân tay Lạc Ngâm Tích bắt đầu bần rần, ánh mắt dần trở nên mơ hồ cho đến khi cô nhìn thấy được thứ mà mình mong chờ.
..

Trước cửa, thân hình nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành đập vào mắt cô, cô lập tức đứng dậy chạy nhanh đến đó.

Tuy rằng hai chân đã gần như bị cái lạnh đóng băng đến cứng ngắc, nhưng Lạc Ngâm Tích vẫn cố gắng mạnh mẽ nhắc người lên lê bước, không dám lãng phí một phút giây nào, trực tiếp đến chỗ Lạc Khuynh Thành.

Dù có nguy trang tốt đến mức nào nhưng rồi suốt một đêm dưới cái rét đậm đó thì trên gương mặt Lạc Ngâm Tích vẫn lộ rõ vẻ tiều tụy, sắc mặt trắng bệch, môi khô tím tái đến nứt nẻ, ấy vậy mà vẫn kiên cường chịu đựng đến cứu mình. Trái tim Lạc Khuynh Thành dường như xót xa đau lòng đến độ cả hốc mắt...

Chờ mình lâu như vậy, tuy chị ấy coi một đứa mượn hồn như mình như là em gái ruột nhưng loại cảm giác ấm áp, đầy che chở bảo bọc này thì đã đủ cù lừa thiêu đốt trái tim cô. Gương mặt cô ửng hồng vì hạnh phúc, hơn nữa đối với một đứa du học ở một nơi xa lạ, đó không chỉ đơn giản là sự ấm áp!

Lạc Ngâm Tích chờ cô đến tận bây giờ, thật sự không uổng công sức tới qua cô đã hy sinh...

"Chị."

Nắm chặt một bên góc áo, Lạc Khuynh Thành không dám cử động, cũng không dám nhúc nhích, chỉ đứng yên tại chỗ nhẹ giọng ní non một tiếng, hốc mắt càng lúc càng ửng đỏ, âm thanh có chút gì đó nghẹn ngào...

Cô rất muốn, rất rất muốn chạy đến chỗ Ngâm Tích, ôm chặt lấy chị ấy, khóc một trận cho thỏa nỗi uất ức, nhưng không thể, cô không thể, càng không dám!

Cho dù tâm có đau đến nhường nào, cô cũng không dám đùa giỡn với biết bao nhiêu mạng người ở khu chung cư Kelly. . .

"Chị đi đi! Đi mau! Chị mau chạy đi!"

Quay đầu nhìn vào đôi mắt German, thấy hấn đang có xu hướng đi về phía mình. Một lần nữa, đáy lòng như có tảng đá đè nặng, quá sức chịu đựng của mình, Lạc Khuynh Thành hoảng hốt hét lớn hồng cánh báo Lạc Ngâm Tích chạy đi, đương nhiên là dùng tiếng Trung.

Tuy rằng không hiểu, nhưng tâm tư của German kín đáo, sâu sắc hơn người, làm sao mà không đoán ra cô đang ám chỉ điều gì?

Trào phúng mím môi cười nhạt, hai chân rần chắc dưới chiếc quần quân phục vũng vàng bước đi, từng bước từng bước một, âm thanh trầm thấp phát ra bởi sự tiếp xúc của đôi giày với mặt sàn cứ từng chút một đập vào trái tim Lạc Khuynh Thành. . .

"Chị mau chạy đi, em cầu xin chị đó!"

Lo lắng không xua được nỗi đầy mắt, cô kinh hãi rùng lên với Lạc Ngâm Tích, giọng của Lạc Khuynh Thành có rơi run rẩy, biểu hiện trạng thái khủng hoảng và lo sợ của cô lớn đến mức nào...

Có gì đó rất không đúng khi Lạc Khuynh Thành đang cố gắng biểu đạt ý gì đó với mình, Lạc Ngâm Tích nhanh chóng phát hiện ra, đột nhiên lập tức đứng yên tại chỗ, gương mặt nhìn thẳng về phía Lạc Khuynh Thành, đôi mắt của cô, ẩn chứa nhiều sự hoài nghi.

"Chạy đi, mau chạy đi..."

Môi mềm đỏ mọng hơi đóng mở, âm thanh nhẹ như cánh hồng thoảng đặt trên đầu môi, Lạc Khuynh Thành không ngừng lặp lại hai chữ này, đôi mắt đẹp trong suốt vô thức nhìn về phía Lạc Ngâm Tích ra hiệu, chạy đi, mau rời khỏi chỗ nguy hiểm này đi!

Nhưng cho dù nghe có hiểu đi chăng nữa thì Lạc Ngâm Tích cũng không có chuyện một mình rời khỏi đây. Cô chỉ có một đứa em gái, hai chị em nương tựa nhau mà sống trên cái mảnh đất khách xa lạ này, làm sao có thể bỏ rơi đứa em mình mà chạy trốn được cơ chứ? !

Hơn nữa, cho dù có muốn chạy thì cũng chỉ sợ là không kịp nữa rồi. Bởi vì bước chân của German đang ngày càng lại gần, Lạc Khuynh Thành biết, chỉ còn vài centi nữa thôi hấn sẽ hoàn toàn đứng bên cạnh cô. . .

Trái tim đập liên hồi, nhanh chóng xoay người, Lạc Khuynh Thành giang hai tay che chắn trước mặt German...

"Anh đã hứa với tôi là sẽ không động đến chị ấy!"

Không hổ danh là người phụ nữ mà German hấn coi trọng, rõ ràng bên ngoài thì sợ hãi đến mất mặt, rõ ràng là khiếp đảm đến mức chân tay rã rời, ấy thế mà mỗi lần ở trước mặt hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn luôn giữ vẻ lạnh nhạt, thoát nhìn trong rất bình tĩnh. Lời vừa phát ra khỏi miệng đều

có lý lẽ riêng, rất có phong thái!

Hắn không thể không nể phục cô, trước tình huống này mà còn dám dùng điều kiện để trao đổi với hắn? Thậm chí giọng điệu còn mang tính ra lệnh đầy chắc nịch!

Chẳng lẽ, một phát súng vừa rồi hoàn toàn không đủ đá động gì đến lá gan của cô gái này sao, sự cảnh cáo của hắn coi như công cốc sao?

"Đúng là tôi đã đồng ý, nhưng bây giờ là cô ta tự dâng mình đến trước cửa."

Môi mông hơi cong lên, German cúi đầu nói một lời, đôi mắt sâu thẳm vừa như đáy đại dương, vừa xanh thẳm như một đốm xanh chiếu sáng tận chân trời xa xôi, cũng lóe sáng, nhưng cũng lạnh như băng . .

Thật ra thì vừa rồi hắn không hề có ý định ra tay với Lạc Ngâm Tích, có điều nhìn thấy thô con thông minh nhà hắn nghĩ oan cho hắn hay dùng mấy loại thủ đoạn bí ối để uy hiếp cô, cho nên nếu không làm chút gì đó như điều cô đang lo lắng thì với một kẻ như German hắn, chẳng phải sẽ có tiếng mà không có miếng sao ? !

"Anh sai rồi! Đây là nơi công cộng, ai cũng có quyền đến, đương nhiên cũng bao gồm cả chị ấy, đúng không?"

Âm thanh vũng vàng vang lên, Lạc Khuynh Thành không chút khách khí đáp trả về, từng câu từng chữ đều có lý. . .

Đây là lần đầu tiên, có người dám tranh cãi bác bỏ lời của hắn, và cũng lần đầu tiên có người dám trực tiếp mở miệng chỉ trích hắn sai, cô gái này, can đảm lắm!

Môi mông lạnh ý cong lên, mặt không chút thay đổi đứng lên người Lạc Khuynh Thành, gương mặt điển trai toát lên một phong thái hờ hững ẩn chứa một tia hứng thú, đủ dọa người . . .

Quả nhiên, hắn còn chưa kịp ra tay làm gì đó để thô con nhà hắn phải khiếp sợ thì đột nhiên có người đi đến.

Cũng là một người đàn ông thân mặc quân trang, cách một bàn trà dài mười cm, tên của hắn là Gavin, chức vụ là thượng úy, trưởng hộ vệ của German.

Đi nhanh đến bên German, che môi lại nhỏ to nói mấy câu gì đó với hắn.

"Ừm."

Nhẹ giọng đáp ứng, quét mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường to lớn ở giữa địa sảnh, đôi mắt German thấp thoáng âm trầm, lại lần nữa quay nhìn Lạc Khuynh Thành . . .

Hừm, biểu tình ương ngạnh, sắc đá của cô thật khiến người khác nhìn vào phải động tâm!

Chỉ tiếc, thời gian của hắn không cho phép, nếu không, thật muốn đùa cô một chút. . .

Vẫn duy trì gương mặt lạnh lẽo đó nhìn thẳng vào mắt Lạc Khuynh Thành, dưới đôi mắt đầy khản trương của cô, thượng tướng German chậm rãi nâng tay cầm súng lên.

Nói thật ra thì đáng về đó của German, cực kỳ dọa người, ít nhất, đã thành công khiến cho Lạc Khuynh Thành bắt đầu cảm thấy sợ hãi!

Tuy chỉ ở cùng hắn qua một đêm ngắn ngủi, nhưng đủ để cô nhận ra rằng, thứ khiến cô sợ hắn, không phải là khi hắn thô bạo hung tàn, mà là khi ánh mắt hắn quá mức trầm tĩnh, trầm tĩnh đến nỗi khiến cô hít thở không thông. . .

Dù thế nào cô cũng là một người giỏi quan sát, nhưng đối với một German bây giờ, cô không thể nào đoán được hắn đang nghĩ gì lúc này. Ngoại trừ nguy hiểm, còn có cảm giác khản trương, trái tim đập rộn ràng không ngớt, hẳn quá mức bình tĩnh lại có khả năng che giấu cảm xúc mình quá tốt!

Người đàn ông giỏi mưu tính lòng người như hắn quả thật quá thâm hiểm, giống như một cái hố sâu không thấy đáy, chỉ cần cúi đầu liếc nhìn thôi đã liên tưởng đến cảnh tan xương nát thịt, không thể nào đứng dậy mà bước tiếp được!

Lạc Khuynh Thành không biết, người đàn ông với thân phận thượng tướng cao quý kia, rốt cuộc có ảnh hưởng một chút gì với German không, hay nói cách khác là liệu hắn có nghĩ đến danh dự mà tha cho chị mình một lần không! ?

Trái tim giống như bị một bàn tay rộng lớn ai đó bóp chặt, Lạc Khuynh Thành lo lắng vô cùng, mắt không dám chớp động dõi theo từng động tác của hắn, chỉ sợ lơ là một chút là hắn sẽ khiến cho ai đó bị thương. . .

Nói thật, khi German vừa nâng súng lên, theo góc độ quan sát của Lạc Khuynh Thành mà nói thì điều đó lại là động tác chuẩn bị nổ súng giết người.

Con người sợ hãi co rút, đầu bắt đầu nóng lên, Lạc Khuynh Thành không một chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhào vào lòng German...

Chương 27: Tàn Nhẫn Từ Điệp 26: Khóc Lóc Cầu Xin

Cơ thể to lớn đột nhiên trở nên cứng ngắt, đối với cái ôm bất thành linh của Lạc Khuynh Thành, German có hơi hoài nghi. . .

Đôi mắt màu lam quyến rũ hạ xuống, German nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, bàn tay cầm súng không tự chủ được đưa hòng súng hướng ra xa khỏi người cô, tránh việc không may làm cô bị thương.

Hắn không ý thức được, hành vi vừa rồi của mình đều xuất phát từ bản năng, cũng là xác định rõ đối với German mà nói sự tồn tại của Lạc Khuynh Thành là để hắn bảo vệ. . .

"Chẳng qua vì chị ấy lo lắng nên mới tới tìm tôi, cũng không có ý hại người gì đâu, làm ơn đừng làm tổn thương đến chị ấy, đừng làm thế!"

Cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo, non mềm dòn sức ôm chặt lấy hông German, Lạc Khuynh Thành run rẩy lên tiếng. . .

Có lẽ vì quá lo lắng cho sự an nguy của Lạc Ngâm Tích, hay là vì cô quá mức sợ hãi, đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành bày ra giọng điệu cầu xin một cách yếu ớt với hắn.

Khóe mắt ẩn chứa vài giọt nước mắt, theo từng câu từng chữ cô nói mà lẳng lặng rơi xuống hai bên gò má. Lòng cô bây giờ nóng như lửa đốt, Ngâm Tích là tia nắng ấm áp duy nhất trên thế giới xa lạ này, hắn không thể giết chị ấy, tuyệt đối không thể! !

Đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, German hoàn toàn hiểu vì sao cô lại hành động như vậy. . .

Thì ra, cô đang hiểu lầm động tác của hắn, thật ra vừa rồi hắn chỉ muốn cất khẩu súng đi thôi.

Quả nhiên là một cô thỏ nhát gan mà, người thông minh như cô lẽ ra phải phân biệt được chứ, thậm chí còn ngoắc ngoáy ôm hắn không ngừng cầu xin!

Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm hắn, loại cảm giác này...

Bên tai vang lên âm thanh nỉ non đầy thương tâm của người con gái, đôi mắt khẽ động, German quét mắt nhìn Gavin, ý bảo hắn đưa Lạc Ngâm Tích rời khỏi đây, đừng khiến cho hắn phải thêm chán ghét!

Khẽ gật đầu, tiến lên một bước, Gavin túm lấy cánh tay Lạc Ngâm Bích lôi ra ngoài quán rượu, nhưng cô cũng ngoan cố không hợp tác, kinh hãi hét lên một tiếng.

"Chị!"

Tim đập nhanh đến hỗn loạn, quay đầu lại nhìn thấy Lạc Ngâm Tích như vậy, Lạc Khuynh Thành nắm chặt cánh tay của German, cô vội vàng lên tiếng.

"German, anh buông tha cho chị ấy đi, có được không? !"

Lúc này đây, giọng nói đầy thiết tha cầu khẩn của Lạc Khuynh Thành mỗi lúc một sâu, hơn nữa, còn mang theo tiếng khóc đầy nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống hai gò má, rồi đáp xuống sàn quán rượu sần, "Lách chách" vang lên, truyền vào tai vì ác ma nào đó, dù chỉ là một âm thanh nhỏ nhưng đủ khiến ai đó nghe xong thật chói tai! ?

Mây rậm nhàn lại, nhìn chăm chú vào mặt Lạc Khuynh Thành, cánh tay trắng kiện nâng lên, German đột nhiên ôm lấy Lạc Khuynh Thành, dùng sức tím cả người cô kéo ra ngoài. . .

Lạc Khuynh Thành nào dễ dàng chịu người khác điều khiển, bèn xoay người theo bản năng vung nắm đấm lên lồng ngực hắn, từng tiếng nấc lên đầy nghẹn ngào.

Cô muốn chạy thoát khỏi hắn, sau đó đi cứu chị mình. Dù có cứu không được chẳng nữa thì có cùng chết với nhau cũng không sao. Nhưng sức hắn ôm cô quá lớn, ngay từ đầu cô đã không thể nhúc nhích được, may mắn cũng không thể!

Trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, vô vọng. Cơ thể mềm mại bắt đầu buông lỏng, hai bàn tay nắm chặt không còn đánh hắn nữa, chỉ vô lực áp lên ngực German, hình thành một loại tư thế y lại dựa dẫm. Theo bản năng cô muốn nắm lấy áo hắn nhưng vì bộ quân trang thẳng quá mức, lại vô cùng chắc chắn cho nên cô có nỗ lực đến mấy cũng không làm được. . .

Cánh tay vô lực rũ xuống, lại lần nữa vây quanh ở thất lưng German, Lạc Khuynh Thành ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đầy hừng hờ của hắn, hai mắt nhắm lệ lưng tròn nhìn hắn.

"Tôi xin anh, German, coi như tôi cầu xin anh, đừng động đến chị ấy, có được không? Chị ấy vô tội!"

Dựa vào lồng ngực chắc chắn của vị sĩ quan để, cô gái phương Đông bày ra bộ dáng ủy khuất cầu xin, tiếng khóc nỉ non vang lên, hai mắt đầm lệ, có thể nói là, đầm đìa đáng yêu. . . !

Quả nhiên Lạc Khuynh Thành cũng hoàn toàn không ngờ, cô lại có thể tùy tiện khóc lóc trước mặt German như vậy, biểu hiện của cô bây giờ...so với biểu hiện cứng rắn của cô mấy giờ trước ở cùng hắn... là biểu hiện của sự ỷ lại.

Mi mắt hắn lại lần nữa nhấn thêm mấy phần, đối với dáng vẻ khóc đến thương tâm của Lạc Khuynh Thành, trong lòng German thực sự rất khinh thường không vừa mắt . Quan trọng hơn là, bộ dáng của cô khiến cho tận đáy lòng hắn sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, sợ phải đối diện với những giọt nước mắt của cô, và vì thế mà cổ họng nghẹn đắng đến khó chịu.

"Câm miệng! Nín khóc cho tôi!"

Lạnh lùng quát lên, khẩu khí độc địa của German lại bắt đầu nổi lên. Hiếm khi người ta nghe được giọng điệu buồn bực khó chịu của vị thượng tướng luôn mang một chiếc mặt nạ trầm ổn và vô cảm...

Khóc khóc khóc! Lúc nào cũng chỉ biết có khóc! Hắn đã nói muốn động vào cô ta chưa, khóc lóc thì được cái gì hả ? Sợ cái gì mà sợ hả ! ?

German vô cùng buồn bực, mà Lạc Khuynh Thành nào có biết...

Sụt sịt cái mũi, cô tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn German, những giọt nước mắt đọng nơi khóe mi, trên gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành thoáng hiện ra một tia không sợ chết mở miệng hỏi : "Vậy anh tha cho chị ấy nha."

Cái gì, cô gái, lá gan em càng ngày càng lớn đấy, dám nói điều kiện với tôi, đúng là em không muốn sống nữa mà! !

Đáng chết! ! !

Cô gái vụng về đáng chết như em, lẽ ra tôi phải trực tiếp bóp em chết tươi mới đúng! !

"Thà cô ta ra!"

Cắn chặt răng, German thấp giọng quát Gavin...

Âm thanh cực lạnh đầy ảm đạm vang lên, hắn cất giọng nói lạnh nhạt kèm theo một luồng hơi thở đầy nham hiểm toát ra, sự tức giận, sự đè nén đủ sức dọa đám người xung quanh đại sảnh, tất cả đều không nhận được run sợ!

Dáng vẻ đáng sợ, tính tình bất ổn, giống như một tên bạo quân, vốn cứ ngỡ tất cả những thứ này chẳng qua cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, hôm nay vừa chứng kiến, quả là danh bất hư truyền. Đừng nói là phong thái tàn nhẫn, đầy uy lực của hắn mà chỉ cần biểu tình lạnh nhạt, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, cộng thêm thứ âm thanh trầm thấp đầy uy quyền giống như một kẻ phán tội nơi địa ngục đủ khiến cho những người có mặt ở đây đều rét run... !

Dưới hàng chục ánh mắt khiếp đảm của mọi người ở đây, German chậm rãi sai bước, cánh tay trắng kiêu vờn qua trước người Lạc Khuynh Thành.

Mạnh mẽ nhét Lạc Khuynh Thành vào trong xe, đôi chân dài hữu lực cũng theo đà mà vào xe...

Lau đi gương mặt ướt đầm lệ với lệ, cũng không thèm nhìn lấy German một lần, bàn tay nhỏ nhắn chỉ dùng lực bấu lấy cửa kính trên xe. Lạc Khuynh Thành luyến tiếc đưa mắt nhìn chằm chằm bên ngoài, chỉ khi nhìn thấy Gavin thực sự bỏ qua Lạc Ngâm Tích, lòng của cô mới dần thả lỏng.

Nhưng ngay sau đó, nhịp tim của cô lại bắt đầu căng thẳng!

Bởi vì, vừa mới lấy lại được tự do, Lạc Ngâm Tích lập tức đuổi theo.

"Khuynh Thành, Khuynh Thành..."

Dưới bầu trời âm u của nước Đức, từng cơn gió lạnh không ngừng tập kích, mỗi bước chân của Lạc Ngâm Tích như được gắn thêm tảng băng, nặng nề mà đầy mệt mỏi, cô dùng hết toàn bộ sức lực còn lại, sống chết đuổi theo.

Nhưng điều đó chỉ khiến cô tuyệt vọng trong đau đớn khi phát hiện khoảng cách của cô với Lạc Khuynh Thành ngày càng kéo xa.

Cho dù có xa nhau thế nào, Lạc Khuynh Thành vẫn có thể nhận ra được sự sợ hãi cùng với nét bất lực trên gương mặt Lạc Ngâm Tích...

Ngón tay dùng sức nắm chặt thành quyền, mãi nhìn Lạc Ngâm Tích đuổi theo đến mức té ngã, bước chân loạng choạng như muốn ngã đi. Hốc mắt Lạc Khuynh Thành vô đã khô cạn giờ đây lại nóng lên, nước mắt cứ vậy mà yên lặng tuôn ra.

Chị à... !

Tự sâu trong đáy lòng, cô âm thầm gọi tên Lạc Ngâm Tích, cô đau lắm, cả tâm can đều rất đau, từ trước đến nay cô chưa từng nếm trải cảm giác đau đến mệt mỏi như vậy!

Vốn là một hồn ma lang thang tới một quốc gia xa lạ, chỉ có cô độc làm bạn. Nhưng vì sao, vì sao lại cho cô một người thân, vì sao lại cho một kẻ cơ nhỡ như cô một người chị, vì sao phải khiến cho lòng cô bị buộc chặt bởi sự ràng buộc sâu đậm này?

Ngâm Tích ơi Ngâm Tích, đừng đối xử tốt với em nữa, càng cũng đừng vì em mà đuổi theo, sẽ bị thương đó. Bởi vì em không phải là em ruột của chị, tuy rằng em rất muốn...

Cả người vô lực áp sát vào cửa sau của kính xe, nước mắt không ngừng lăn tràn, tầm mắt Lạc Khuynh Thành, cứ chỉ nhìn vào một điểm cố định, tuy rằng, khoảng cách đã dần xa, để lại cô một cái chấm đen nhỏ.

Lại khóc, còn cố gắng che giấu đi âm thanh của sự tức tưởi, nhưng với đôi tai đầy nhạy bén của German thì đủ để nghe được âm thanh tí tách tí tách rơi trên mu bàn tay cô. . .

Mi vừa mới nói lòng ra thì một lần nữa nhột nhạt nhẵn lại, một tay kéo Lạc Khuynh Thành vào trong lòng mình.

German cúi đầu lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ừ rừ đang run rẩy khóc trong ngực, Lạc Khuynh Thành có ý định né tránh, cô không muốn German nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình được, đương nhiên, hẳn là ai, sao có thể cho phép cô né tránh hẳn! ?

Giống như một nghệ sĩ đang thích thú khảy đàn dương cầm, German hạ lưu nắm lấy cầm Lạc Khuynh Thành nhắc lên, nhẹ vuốt cầm cô!

Bị bắt buộc phải ngẩng đầu lên, khuôn mặt hẳn hiện ra rõ ràng trước mắt cô, thậm chí cô có thể nhìn thấy rõ gương mặt đầm lệ thông qua con ngươi xanh thẳm của hắn ...

Lần đầu tiên có một cô gái khóc một cách thoải mái và vô tư như cô, và cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người con gái khóc thảm thiết trước mặt hắn như vậy.

" Xấu lắm !"

Giọng nói hoàn mỹ của sự lạnh lùng vang lên, German ghét bỏ buông hai chữ đầy cay nghiệt. . .

Thật ra thì, không xấu.

Không, không chỉ không xấu, mà nhìn cô trong bộ dáng nhu nhược, yếu ớt thế này, thậm chí hắn còn cảm thấy rất đẹp . . .

German không hiểu được, lẽ nào hắn có vấn đề về mắt! ?

Hàng lông mi dài khê động, chiếc mũi cao thon của cô ửng đỏ trông giống như mũi của một chú thỏ non, rõ ràng là xấu đi được, nhưng vì cái quái gì, hắn lại cảm thấy sắc đẹp của người phụ nữ này không tùy thuộc vào diện mạo hay trong cách trang điểm. Sắc đẹp của cô thể hiện trong đôi mắt.

Đó là cánh cửa của tâm hồn và thường thường, hắn còn có thể cảm nhận được trái tim cô qua những giọt nước mắt đó. Khiến hắn cảm thấy động lòng, tận sâu trong tâm hắn hơi nổi lên cảm giác khác thường! ?

"Để tôi nhìn thấy một giọt nước mắt nào nữa của em, tôi sẽ móc mắt em ra!"

Khẽ cong môi mỉm cười, German bắt đầu mở miệng vô lý ra lệnh. . .

Quên đi, không nhìn vào đôi mắt cô là được rồi!

Tâm tình vô cùng khó chịu, hắn vừa dứt lời thì một bàn tay lớn mạnh mẽ giữ lấy ót Lạc Khuynh Thành, German ấn chặt cô vào trong lồng ngực mình. . .

Đột nhiên bị ấn chôn sâu vào trong ngực người đàn ông, hơi thở nam tính của hắn đột ngột xông thẳng vào mũi, trong nháy mắt Lạc Khuynh Thành cảm thấy có chút ngáy ngời.

Bạo quân! Anh đang cố tình gây sự phải không?!

Khóc cũng không cho cô khóc, đây là quyền cá nhân của cô, dựa vào cái gì mà hắn còn muốn can thiệp đến! ?

Lông mi nhẹ nhàng chớp động, tuy nghĩ là vậy, càng không cam lòng để mặc cho German đùa nghịch, nhưng Lạc Khuynh Thành cũng đã ngoan ngoãn không dám khóc nữa. . .

Nằm yên lặng trong ngực German, hai bàn tay nhỏ bé nhẹ nắm thành quyền, đặt lên lồng ngực hắn. Lạc Khuynh Thành im lặng vô cùng, nhu thuận giống như một con mèo ngoan.

Nghe được tiếng tim đập đều đặn của hắn, đột nhiên cô cảm thấy quá mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi . .

Ni non vài tiếng, vì tiêu hao quá nhiều thể lực, hơn nữa còn khóc một trận thừa sống thiếu chết, cho nên bây giờ cô cảm thấy sức lực của mình như bị ai đó trút cạn.

Sau này vận mệnh của cô sẽ như thế nào? Liệu hắn có chịu bỏ qua cho cô không? Khi nào hắn mới chịu thả cô ra ngoài? Nếu hắn không tha cho cô, vậy

rốt cuộc cô biết phải làm gì bây giờ? !

Đó là vấn đề nguy cấp mà cô rất muốn tìm cách giải quyết, nhưng bây giờ, cô đã quá mệt mỏi, thậm chí cũng không buồn nhấc tay lên đánh hấn một trận, huống chi là ép buộc chất xám hoạt động?

Quên đi, nghỉ chút rồi tính, dù sao ở trong ngực hấn thể này, có liều chết cũng không trốn được!

Yên lặng dựa vào người German, mặc hấn ôm, Lạc Khuynh Thành chậm rãi nhắm chặt hai mắt...

Không hiểu vì quá mệt mỏi hay là vì nghe được từng nhịp đập đều đặn phát ra từ lồng ngực hấn, Lạc Khuynh Thành bắt đầu thả lỏng cơ thể mềm mại, tay bắt đầu nói lỏng, dần dần, cơn buồn ngủ ập đến.

Một loạt quá trình diễn biến hành động của cô đều lọt vào ánh mắt German, sự mềm mại của cô, từ tối hôm qua đến bây giờ hấn đều chưa bao giờ phủ nhận, chỉ nhiều dây của cô cũng đủ lấy lòng German hấn...

Vòng tay trước người Lạc Khuynh Thành, đôi mắt rũ xuống, đôi môi cong lên hình cánh cung, không tự chủ được mà dùng sức thắt chặt vòng tay, lặng yên nghe tiếng hô hấp đều đều của cô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tàn Nhẫn Từ Điệp 27: Bỏ Trốn !!!

Biển số xe k-0001 Mercedes vững vàng chạy trên con đường cái rộng lớn, bên trong xe là một dáng người đàn ông rắn rỏi, lười biếng nhắm mắt ngồi tựa đầu ra sau thành xe, khuôn mặt lạnh lùng ẩn sau bộ quần trang, lạnh nhạt, mơ hồ tựa như làn sương sớm nhưng không hề có sự nguy hiểm hay uy hiếp. Có thể là vì có sự hiện diện của người nào đó đang nằm trong ngực hấn, hai tay dịu dàng ôm lấy cơ thể yếu đuối nhỏ nhắn, mềm mại của cô gái khiến cho khối băng trong tim hấn dần dần tan chảy...

Giống như một bức tranh tuyệt đẹp, xuyên thấu qua cửa xe, tựa như một vị nữ thần mặt trời chỉ có thể đứng xa để ngắm chứ không dám vọng tưởng chạm vào, phảng phất như ngoài hấn ra thì không kẻ nào có đủ can đảm để làm vậy.

Cô gái ngủ rất ngon lành, sở hữu một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, vẻ đẹp tinh tế, môi mềm phỉếm hồng, hàng mi như mực vẽ. Vẻ đẹp ấy khó miêu tả thành lời, mềm mại mà đáng yêu, diễm lệ mà không thể đến gần, mái tóc dài đen mượt cột đơn giản giờ hơi rối tung lại càng khiến cô trông trở nên quyến rũ, kiều mỹ một cách bất nguyên tắc, như một chú mèo lười, mềm mại trong lồng ngực chủ nhân nó, cả người cô tan ra một loại hơi thở nhẹ dịu khiến cho tảng băng nhất quán lạnh lùng như hấn cũng phải phá lệ mà ấm áp...

"Thượng tướng, đã đến nơi rồi ạ."

Mercedes chậm rãi tiến vào cửa một tòa nhà cao tầng rồi ngừng lại, âm thanh bình tĩnh không chút gợn sóng của tên lái xe vang lên. Trong toàn bộ quá trình hấn đều ngồi với một tư thế thẳng đứng, có động cũng không dám dù chỉ là một động tác gãi ngứa, ánh mắt càng không dám nhiều chuyện nhìn tất cả diễn biến phía ghế sau xe, sợ rằng chỉ cần liếc mắt một cái thì. . .

Hấn còn là lính của German, vì tham gia một khóa huấn luyện khắc nghiệt cho nên bất kỳ thời điểm nào hấn luôn giữ dáng vẻ nghiêm túc, không có bất cứ lơ là!

Rũ đôi mắt xuống, mặt German không chút thay đổi quét qua Lạc Khuynh Thành...

Cánh tay buông lỏng, vốn German muốn thô lỗ ném Lạc Khuynh Thành nằm xuống chỗ ghế ngồi, nhưng vì nhìn thấy gương mặt không chút phòng bị, lại có điểm đáng yêu của cô khi ngủ khiến hấn không tự chủ mà nhẹ nhàng đặt nàng xuống. . .

Ánh mắt trở lại với vẻ cao ngạo và lạnh đậm, đặt Lạc Khuynh Thành thoải mái ngồi yên trên ghế sau rồi vươn tay đẩy cửa.

Đôi chân dài đưa ra ngoài cửa, German vừa bước xuống xe thì một trận gió lạnh lập tức ập vào người, xuyên qua thân mình cao lớn của hấn len lỏi vào khoảng rộng bên trong xe, đánh úp đến Lạc Khuynh Thành. . .

"Ủm" một tiếng, hai tay vô ý thức khoanh lại trước ngực, mắt vẫn nhắm như muốn chìm sâu trong giấc mộng, theo bản năng Lạc Khuynh Thành rụt người lại. Vừa hay một màn này lại lọt hết vào mắt của German, trong mắt hấn chỉ toàn là sự yếu đuối yếu ớt của cô.

Mùa đông ở Nước Đức rất lạnh, mà thể chất của cô lại quá yếu so với phụ nữ ở phương Tây, thêm nữa quần áo cô mặc trên người, vốn đã rất đơn bạc mỏng manh, giờ chuyện không chịu nổi lạnh cũng là điều đương nhiên.

Một tay nâng lên, chạm lấy cúc áo trên áo choàng ngoài, German đang định mở nó ra thì lại bị một thể giới tuyết trước mặt đập vào, khiến hắn không khỏi ngửa mặt. . .

Một giây sau, cứ như thể không có gì xảy ra, mà động tác vừa rồi của German chỉ xem như là đang sửa sang lại nếp gấp mà thôi.

"Phanh" – mạnh mẽ đóng cửa xe lại, bước chân vững vàng in dấu trên mặt tuyết, German đi nhanh về phía trước, dáng vẻ của hắn vô cùng hấp dẫn, ngay mỗi đường nét trên con người hắn đều toát lên phong thái ưu nhã cùng cao quý. . .

"Thunder, cậu xác định cứ để cô ấy ở trong xe sao?"

Đi theo sau German, Gavin hơi nghi hoặc lên tiếng hỏi...

Đây là nơi ở của thủ tướng, nếu như cô gái nước ngoài này tỉnh dậy, trường hợp bị phát hiện, hay xuống xe chạy loạn xạ thì cái tội danh này, chỉ sợ dù có là thượng tướng thì cũng không gánh nổi!

"Cô ấy không ngốc như cậu tưởng."

Đôi mắt sâu thẳm kia toát lên vẻ tà mị, mê hoặc lòng người, môi mỏng cong lên một đường cong hoàn mỹ. German thần nhiên buông một câu nói, giọng điệu cực kỳ tự tin, chắc nịch, tựa như hắn rất tin tưởng Lạc Khuynh Thành. . .

Nhưng trên thực tế, đúng là thế thật. German được mệnh danh là người đàn ông có năng lực phán đoán đặc biệt, đôi mắt màu lam như sông băng kia, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu được lòng đối phương, đôi mắt sắc bén mà nguy hiểm tột cùng.

Hơn nữa, tiếp xúc với cô chỉ qua một buổi tối, German biết chắc Lạc Khuynh Thành là một cô gái thông minh, cho dù có liều mạng muốn chạy trốn cũng không ngốc đến mức hành động ở một nơi cấm kỵ như đây! !

Đương nhiên, có đôi khi cô trông rất ngốc nghếch, giống như lúc cô ở trước sảnh lớn quán rượu, có lẽ, là vì chưa đủ hiểu bản chất và tác phong của hắn. . .

"Trông coi cô ấy cẩn thận ! Nếu tỉnh dậy thì nói với cô ấy đây là đâu."

Đầu cũng không thèm quay lại, chỉ nhướn mày lạnh giọng buông một câu. Thân hình rắn rỏi của German hòa cùng với vài tia sáng mặt trời chiếu rọi, giẫm đạp những bông hoa tuyết trên nền tuyết trắng xóa, vẫn cứ hắc ám, âm trầm như vậy...

"Thunder, cuối cùng nguyên thủ quốc gia đã lên nắm chính quyền, tương lai của chúng ta, tiền đồ của chúng ta, phải nói là không có điểm dừng!"

Thoải mái ngồi trên chiếc ghế da xa hoa, một người đàn ông với đôi chân to vắt chéo đặt tùy tiện lên bàn, vẻ mặt lười nhác mang chút hưởng thụ. . .

Tên hắn là Hobart - Von Antonio, là một trong những thành viên có quân hàm tương đối quan trọng trong Đảng Vệ quân, vị trí, tước hiệu so với German, dĩ nhiên thấp hơn một cấp, đó là trung tướng.

"Xem ra, gia nhập vào Đảng Vệ quân đúng là quyết định sáng suốt! Thật sự phải cảm ơn cậu, Thunder, lúc trước nếu không nhờ có cậu, làm sao tôi có thể biết đến cái lực lượng hùng hậu như Đảng vệ quân được."

Nâng ly rượu, nghiêng đầu nhìn về phía German, cặp mắt của Hobart thần nhiên tựa đoá lan từ, ý cười tràn đến đáy mắt, biểu lộ hết sự hài lòng và thoải mái của mình. Ngoài mặt thì tỏ ra mình là một con người dễ tính, hòa đồng, nhưng trên thực tế thanh danh của hắn cũng chẳng tốt đẹp hơn German là bao, vì thế, người đời đặt cho hắn một cái tên là... Biến thái!

Hobart có được danh hiệu này bởi vì cách hắn biểu hiện bên ngoài với bản chất bên trong của hắn hoàn toàn khác biệt.

Nụ cười thân thiện đặt nơi khóe môi, dụ hoặc đối phương không tự chủ được mà muốn tiếp cận, nhìn thì trông hiền lành vô cùng, nhưng một khi đã tra tấn người thì thủ đoạn tàn bạo đến không ngờ, thậm chí có thể dẫn đến tử vong, ấy vậy mà trên môi hắn vẫn giữ nguyên nụ cười máu lạnh, thật sự quá biến thái !!!

"Khách khí."

Một tay nhẹ nâng cao chân ly rượu, một tay kia đút vào túi quần, thân hình to lớn miễn cưỡng dựa vào cửa sổ, German cũng không buồn nghiêng đầu nhìn về phía Hobart, âm thanh vẫn lạnh nhạt như trước vang lên.

"Nếu thật lòng muốn cảm ơn, thì phải có thành ý!"

Đôi mắt màu xanh lam thần nhiên hướng ra ngoài cửa sổ, môi mỏng cong lên hình cánh cung sắc bén...

Một nụ cười không hề nhiệt tình, cũng không một chút chân thành, khóe môi hắn chỉ nhếch lên nụ cười mang ý mỉa mai nhẹ nhàng, chỉ hờ hững như nước chảy.

Nghe thì cứ như một câu nói giỡn, nhưng trên thực tế, không hề đơn giản như vậy, một câu đố của German tựa như một cú đâm chí mạng vào mặt Hobart.

German và Hobart quen biết nhau cũng khá lâu. Ngoài mặt thì cứ ngỡ như "hợp tình, hợp tính", nhưng trên thực thì hoàn toàn ngược lại bởi vì, ngay từ đầu Hobart đã không hề nể phục German.

Hobart là một kẻ vô cùng tự cao tự đại, hẳn cảm thấy chỉ có hắn mới là giỏi giang nhất, nhưng còn German, bất kỳ hắn ở đâu, làm gì đều giỏi hơn hắn một bậc, điều này khiến cho Hobart cảm thấy thất bại vô cùng, càng không chịu cam lòng.

Bởi vậy hàng năm từ tận đáy lòng Hobart luôn cất giấu một nỗi ghen đáng mang tên "German", cho dù hắn có làm cái gì cũng muốn phân tranh cao thấp với hắn ta, thậm chí cả việc hắn tham gia vào Đảng Vệ quân, cũng là bởi vì muốn so tài hơn thua. . .

Nhưng, nhiều năm trôi qua, kết quả vẫn không thay đổi, hắn vẫn không thắng nổi German, ngay cả quân hàm, cũng cao hơn hắn một bậc!

Về việc Hobart luôn giấu diếm loại tâm tư đó, người khôn khéo như German làm sao lại không nhìn ra?

Chỉ là, hắn không thêm quan tâm thôi!

German cũng là một người đàn ông cực kỳ tự phụ, hẳn thích những thứ gì có tính khiêu chiến, hơn nữa cũng không ngại bất cứ nguy hiểm gì,

Hobart muốn hơn thua với hắn, vậy thì việc gì hắn lại không ra tay thỏa mãn hắn, cũng như giúp cho cuộc sống của hắn cũng đỡ phải trôi qua nhàm chán! !

Mất thấy German không thèm liếc nhìn hắn, Hobart thật sự bị thái độ của hắn chọc tức đến điên người, hai tròng mắt trừng lớn như muốn nổi quạu, từng tia máu lộ ra rõ ràng. Có điều chỉ trong nháy mắt, hắn nhanh chóng che giấu, khôi phục về bộ dạng bình thản vốn có. . .

"Ngoài cửa sổ có cái gì đáng để cậu nhìn mãi như vậy!?"

Đứng lên, chậm rãi bước đến đứng bên cạnh German, cùng đưa tầm mắt mình theo tầm mắt hắn hướng ra ngoài cửa sổ. . .

Hobart buồn bực vô cùng, có cái gì đáng để xem ngoài một vùng tuyết trắng xóa bao phủ với mấy chiếc xe con đậu bên ngoài, chả có gì đặc biệt hấp dẫn đến mức phải nhìn cả!

"Cậu không biết tuyết rơi rất đẹp sao?"

Một màu trắng thuần túy, rất sạch sẽ, tựa như cô gái phương Đông nào đó đang say giấc nồng bên trong xe, cô như một thiên sứ hạ phàm, sinh ra là để bị chiêm bái bởi hắn, từng chút, từng chút một...

Môi hắn vô thức nhếch lên một nụ cười vô cùng tà mị. Ẩn dưới những sợi tóc dày chính là cặp mắt hẹp dài của hắn đang loé lên tia nguy hiểm, hắn chậm rãi thu đi vẻ ưu tư của mình, chuyển mắt nhìn về phía Hobart, tao nhã giờ ly rượu, tỏ ý kính mời.

Hobart cũng khẽ mỉm cười, giờ ly rượu lên cạn cùng German, âm thanh chói tai của tiếng thủy tinh va chạm vang lên trong không khí. . .

"Tôi không ngờ nha, một Thượng tướng máu lạnh, một sĩ quan được thủ tướng trọng dụng lại có tính cách giống đàn bà – thích ngắm tuyết đấy!?"

Hobart vừa chạm ly xong đầu hơi ngẩng lên "Ha ha" cười to, không chút khách khí chế nhạo German. . .

Không chút quan tâm đến một câu trào phúng của Hobart, chỉ nhún vai quay đầu lại, một lần nữa đặt tầm mắt mình hướng về phía chiếc xe có biển số k-0001 hiệu Mes, German từ tốn nhấp một ngụm rượu, gương mặt vẫn hững hờ, lạnh lùng như trước, nhưng sắc mặt tựa như cũng có chút dao động. Đôi mắt cương nghị phản chiếu hình bóng của vài bông tuyết rơi trên đường càng tăng thêm vẻ đẹp vốn có.

Nhưng đôi mắt của hắn chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước, lặng lẽ có rút lại!

Bởi vì, Lạc Khuynh Thành đã tỉnh...

Lông mi chớp động, lấy tay chống đỡ thân mình, Lạc Khuynh Thành chậm rãi ngồi dậy.

Theo bản năng cô đưa tầm mắt có hơi mờ mông lung của mình tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của German. . .

Khắp nơi chỉ một màu nắng nhạt chiếu rọi vào xe, đầu óc Lạc Khuynh Thành từ trạng thái mơ hồ đã bắt đầu thanh tỉnh khi phát hiện không có đối tượng ở đây!

Hắn ta không có ở đây, sao lại không có ở đây! ?

Hai mắt trở nên sáng ngời, theo bản năng Lạc Khuynh Thành đương nhiên là muốn chạy trốn, cả người nhẹ nhàng nghiêng một góc 45 độ, khễ khàng đưa tay về phía cửa xe, rồi đột nhiên, cô cứ có cảm giác có một cặp mắt sắc bén nào đó ở xa xa trên tòa cao ốc kia lạnh lẽo quan sát mọi động tĩnh của cô!

Loại cảm giác này không khác gì là ánh mắt hắn đang đặt lên người cô, cảm giác quen thuộc nảy sinh, trái tim lập tức co rút lại, Lạc Khuynh Thành ngừng

đầu lên, quả nhiên không ngoài suy đoán, lọt vào mắt cô là đôi mắt lạnh lẽo đầy quen thuộc của ai đó.

Tuyết trắng rơi giữa nền trời âm đạm với chút tia sáng nhàn nhạt, cô nâng mi lên, còn hần thì rừ mi xuống, hai đôi mắt ấy trong một khoảng thời gian nhất định đã gặp nhau, khoảnh khắc ấy, ngỡ như hình ảnh của đối phương ngưng đọng trong con ngươi sâu thẳm, là vĩnh viễn.

Nhưng nói thì dài như xảy ra lại chỉ trong chớp mắt, bởi vì giây tiếp theo, Lạc Khuynh Thành liền lập tức đẩy cửa xe, nâng bước chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tàn Nhẫn Từ Điệp 28: Là Ngu Ngốc Hay Thông Minh?!

Nhưng vừa bật cửa ra thì trước mắt cô xuất hiện một bóng người, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra đó là một tên lính với gương mặt xa lạ.

Hắn là người vừa mới nhận được lệnh của German, canh giữ trông chừng Lạc Khuynh Thành.

"An phận chút đi! Đây là tổng hành dinh của thủ tướng, một người ngoại quốc như cô nếu tự tiện xông vào một khi bị phát hiện thì so với chết thì kết cục còn thảm hơn!"

Sắc mặt âm trầm lộ ra vẻ hung tợn, tên binh lính đó uy nghiêm mở miệng cảnh cáo cô, bày ra thái độ vô cùng hèn mọn nhìn Lạc Khuynh Thành. . .

Đúng như vậy, ở tại cái thời điểm này, một người ngoại quốc như cô, đi đâu cũng sẽ gặp mặt cái thể loại nguy hiểm không lường trước được này.

Mặc dù biết được điểm ấy nhưng Lạc Khuynh Thành vẫn không thoái mái chút nào.

Thế giới này là của chung, có ngoại quốc đi chăng nữa thì cũng là người, hơn nữa cô là một cô gái đơn thuần, lương thiện, đâu giống mấy bọn sói hung ác như bọn hắn, vì lý gì phải chịu đựng cảnh đối xử bất bình đẳng này! ?

Thái độ khắc nghiệt của tên lính đó khiến lòng tự cao của Lạc Khuynh Thành bị chà đạp, cô có chút tức giận, cắn răng. Nhẫn nhịn, lúc nào cũng phải nhẫn nhịn, thật sự là quá sức chịu đựng của cô rồi!

Nhấc chân lên, thẳng tiến đến giữa hai chân tên lính, mạnh mẽ làm một cước cơ bản, Lạc Khuynh Thành lợi dụng sơ hở bỏ chạy!

Ánh mắt German trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù dày đặc, hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc xuyên qua bộ quân trang tuyệt đẹp chậm rãi lan tràn, hần đột nhiên nắm chặt ly rượu, gân xanh nơi mu bàn tay nổi bạo rõ lên trông thấy.

Cô gái chết tiệt này, dám chạy trốn? Em dám chạy trốn!

Ở một nơi đầy quyền lực và uy nghiêm thế này, em còn không an phận, dám chạy? Là ai cho em lá gan lớn vậy hả?!

Nghĩ đến đây, ly rượu "Choang" một tiếng, từng mảnh thủy tinh sắc nhọn rơi xuống sàn nhà. German thực sự bị cô chọc cho tức giận, dứt khoát xoay người sải bước ra ngoài, bây giờ hắn rất muốn trực tiếp bóp chết Lạc Khuynh Thành, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nhịn!

"Thunder?"

Tâm trạng vô cùng buồn bực, nâng mắt nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, quan sát được một màn trước sân lớn, đôi mắt Hobart bắt đầu chớp động.

Vừa rồi có phải là một cô gái?

Tổng hành dinh trông coi nghiêm mật như vậy, thế quái nào lại có phụ nữ lọt vào đây? !

Coi tình hình kia, chắc Thunder muốn tự mình giải quyết rồi?

Việc này, đúng là thú vị ...

Hàng mi cong lên vui sướng khi thấy người gặp họa, Hobart xoay người nhanh chóng đuổi theo German.

Bởi vì Lạc Khuynh Thành, cho nên trước sân lớn vốn dĩ rất yên tĩnh giờ lại thêm náo nhiệt.

Thật sự là không thể không bội phục lá gan của Lạc Khuynh Thành, biết rõ đây là nơi ở của Hitler, biết rõ bản thân mình sẽ bị tình nghi là kẻ ám sát trà trộn vào đây và sẽ chết dưới một làn đạn, nhưng điều đó vẫn không ngăn được bước chân cô chạy nhanh về phía trước.

Chỉ tiếc, chạy không được vài ba bước đã bị đám lính gác xung quanh bao vây.

Kéo chó săn đến hung hãn sửa trước mặt Lạc Khuynh Thành, nghênh đón cô còn có vài tên lính chia súng vào cô, đội đồng bọn báo việc này tới thủ tướng hồng nghĩ cách giải quyết.

Nhưng thủ tướng còn chưa đến thì German đã nhanh tay hơn.

Hắn nâng chân lên, quần giày nặng nề đá vào chân Lạc Khuynh Thành. Cô nhìn không được đau, rên một tiếng, quỳ phịch xuống nền đất. Lập tức cảm giác lạnh thấu xương xuyên qua lớp váy mỏng, len lỏi vào trong cơ thể cô.

Một tay nắm tóc Lạc Khuynh Thành kéo lên, German dùng sức kéo lên, ép cô phải ngẩng đầu nhìn hắn!

Rất đau, Lạc Khuynh Thành cảm thấy da đầu của mình đều bị hắn kéo đều muốn rách toạc, nhưng cô lại không thể kêu ca, càng không thể khóc! !

Cẩn rằng nghiêng chặt cổ nên đau đớn, Lạc Khuynh Thành ngoan cố trừng mắt nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của German. Cho dù có quỳ trên mặt đất, nhưng phong thái quyền rũ, sự hấp dẫn của cô từ ánh mắt đến dáng người, hơi thở của sự kiên cường và can đảm đặc trưng của cô khiến cô không khác gì một thánh nữ thu hút ánh nhìn từ người đối diện.

"Ban ngày ban mặt dám xông vào tổng hành dinh của thủ tướng, không muốn sống nữa phải không? Được lắm, tôi giúp cô toại nguyện!"

Mang một dáng vẻ bình tĩnh như thường lệ, German rút khẩu súng bên hông mình, chuẩn xác đặt lên giữa huyệt thái dương trên trán Lạc Khuynh Thành..

Động tác giữ cò súng hiện ra rõ nét giữa cái bầu không khí rét lạnh, "Cùm cụp" một tiếng, âm thanh rợn người vang lên, giống như Satan máu lạnh đến đón thêm một mạng người xuống địa ngục . . .

"Khoan đã."

Một âm thanh bình tĩnh lên tiếng, chỉ trong nháy mắt đã cứu được mạng nhỏ của Lạc Khuynh Thành, là của thủ tướng, hắn vừa nhận được tin nên mới chạy đến đây.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Báo cáo thủ tướng, tình hình cụ thể thế nào chúng tôi vẫn chưa nắm rõ, chỉ là nghe được tiếng thét chói tai của kẻ này nên mới đuổi theo."

Đứng bên cạnh mấy con chó săn phát cuồng, tên lính hơi run rẩy trả lời tay chỉ về phía cái tên lính khác đang mang về mặt trắng bệch vì sợ hãi, là tên lính vừa bị Lạc Khuynh Thành đá trúng chỗ hiểm.

"Thưa thủ tướng, tôi được giao nhiệm vụ đến đây tuần tra, vừa nãy băng qua chỗ này thì nhìn thấy cô ta đột nhiên từ đâu chui ra, định lại gần hỏi chuyện thì cô ta liền tung chân lên đá tôi!"

Không dám mở miệng nói thật, chỉ đứng đó run lên cầm cập, hắn làm việc dưới quyền của German, hôm nay nhận được lệnh bí mật trông coi cô gái này, nhưng nếu để lộ ra bên ngoài, chỉ sợ chết là con đường mà hắn phải đối mặt!

Bây giờ, người có thể giúp đỡ hắn giấu diếm chỉ còn có ngài ấy, nếu như ngài nể tình đứng ra nói vài câu, lúc đó cơ hội giữ lại mạng nhỏ của hắn cũng rất cao.

Nhưng tên lính đó quả nhiên rất khôn khéo vì xem nhẹ sự vô tình và máu lạnh của German.

Giờ súng lên, đổi hướng nhắm ngay đầu tên lính, "Đoàng" một tiếng, đôi mắt German cũng không hề chớp động, mặt không chút thay đổi bóp cò bắn đạn xuyên trán hắn.

"Có mỗi một người phụ nữ cũng ngăn không được, phận là lính không xứng để sống!"

Lạnh lùng hừ một tiếng, German lại lạnh lùng hướng nòng súng sang tên lính đang đứng cầm xích dắt chó săn kia.

"Đoàng", lại một phát súng nữa vang lên!

"Trách nhiệm của bản thân cũng không dám đứng ra đảm đương, đáng chết!"

Liên tiếp giết chết hai người, mà lý do của German đều hoàn toàn hợp tình hợp lý, tuy rằng rất tàn bạo, máu lạnh vô tình nhưng điểm này lại khiến Hitler rất hài lòng.

Bọn hắn là người của Đảng Vệ quân, cần phải có tố chất này, không được phép nương tay hay lưu tình. Tầm nhìn xa trông rộng, khả năng nhìn nhận vấn đề, tài mưu lược cũng chính là một trong số điều kiện tiên quyết để trở thành một kẻ đứng đầu quân đội!

Nhìn ở một góc độ nào đó, German giống như đang thực hiện một buổi thẩm tra. Nhưng thực tế, xét về góc độ của Lạc Khuynh Thành mà nói thì bên ngoài sự tàn bạo, máu lạnh của hắn thì ẩn sâu bên trong nó lại mang dụng ý khác, giống như hắn đang... Bảo vệ cô! ?

Bảo vệ cô?

Nhiều chắt mảy, Lạc Khuynh Thành ghé tòm với cái suy đoán phi lý của mình!

Ngu ngốc! German là người đàn ông không có tính người, đến nước này rồi, bản thân hắn còn không ngại giết thêm vài tên nữa thì lấy đâu ra cái loại suy nghĩ cứu cô chứ? !

Ngẩng đầu, đôi mắt thanh tuyền ngậy ngốc nhìn chăm chăm German, Lạc Khuynh Thành thật sự không đoán ra được rốt cuộc trong lòng hắn đang toan tính điều gì, nhưng tiếc là ngoài khuôn mặt lạnh tanh với đôi mắt huyết lệ kia thì cô không chờ đợi trước có thể theo mặt hắn trên nhìn ra cái gì, chỉ tiếc, trừ bỏ lạnh như băng, cái gì đều không có. . .

Đúng lúc này, Hobart đi thông thả bước đến trước mặt cô.

"Nói, cô vào bằng cách nào? Có mục đích gì?"

"Ba" một cái tát mạnh lên gương mặt cô, Hobart cũng bắt đầu lên tiếng thăm vấn, hay nói chính xác hơn, là đang cố thể hiện khả năng của mình hòng lấy lòng thủ tướng.

Hai gò má bị ấn đau mà đỏ ửng lên, đưa đôi mắt giận dữ nhìn thẳng vào mắt Hobart, Lạc Khuynh Thành cố nén đau đớn, hít một hơi thật sâu rồi mở miệng: "Tôi đến đây để đưa rượu, vì mãi ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh mà bị lỡ mất chuyến xe về, kết quả thì bị đuổi bắt thế này đây."

Nếu cô nhớ không lầm thì khi vừa co giò chạy khỏi xe, cô phát hiện có vài xe chứa rượu Bordeaux của Pháp được mở ra, trên rượu cũng không có dấu hiệu thuộc về Đảng Vệ Quân cho nên cô đoán số rượu này được đưa vào từ bên ngoài.

Không thể không nói, Lạc Khuynh Thành thật sự rất thông minh, trước tình huống thừa sống thiếu chết lại có thể bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa, tuy rằng không thể trực tiếp thoát khỏi sự kiểm soát của German, tuy rằng cô không đoán được rốt cuộc dụng ý thật sự của hắn là gì, nhưng cô cũng không đến mức ngốc nghếch bán đứng hắn.

Vừa rồi là cô còn mơ hồ, chỉ có một ý nghĩ là muốn chạy trốn nên không biết nghĩ!

Ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, ít nhất cô còn có một con đường là sống sót, nhưng một khi tiết lộ sự thật, hắn sẽ không chết mà cô thì tuyệt đối không còn đường sống, hay, có lẽ sẽ sống không bằng chết.

"Bảo cáo thủ tướng, đúng là vừa rồi có xe rượu đi vào."

Là vì để chúc mừng sự kiện mới lên nắm chính quyền nên mới yêu cầu riêng một xe chở rượu đến. Cũng là vì chính mình yêu cầu nên hắn vẫn nhớ rõ điều đó.

"Ừ."

Mu bàn tay ở sau người, nhẹ nhàng đưa lên, Hitler thân nhiên vuốt râu ừ một tiếng.

"Thủ tướng, xin hãy để chuyện này cho tôi xử lý, đảm bảo ngài sẽ vừa lòng!"

Một lần nữa lại kéo tóc Lạc Khuynh Thành, làm bộ lơ đãng đẩy bàn tay ghé tòm của Hobart đang tự nhiên đặt lên cằm cô, German lễ phép xin chỉ thị, nhưng người ngoài lại có thể nhìn thấy rõ ràng lòng tự cao và sự không tôn trọng cấp trên từ thái độ của hắn.

"Được, vậy giao cho cậu. "

Phất phất tay, thủ tướng không muốn nhiều lời đành xoay người trở về, hắn chưa bao giờ hoài nghi tác phong làm việc của German, hơn nữa hắn cực kỳ yên tâm và tin tưởng hắn.

Thực tế thì đúng là vậy, ở trong quân đội, ngoài bộ mặt lạnh nhạt và máu lạnh ra thì German chưa bao giờ có bất cứ phụ nữ nào bên người. Huống chi là vì một người con gái mà phá vỡ nguyên tắc, cho nên giao cô ta cho hắn, cũng rất an tâm.

"Không vội, trước hết ở lại uống rượu."

Người đàn ông phía trước vừa nghe xong bèn bật cười, nụ cười đầy ý tán dương nồng đậm. German lên tiếng trả lời, ánh mắt vẫn bình thản không hề có chút tôn trọng. Rồi chỉ trong nháy mắt, hắn khẽ rũ mi, con ngươi ánh lên một sự âm đậm, âm u!

"Đến đi, trời đứng lên, nhét vào xe tôi, chống mắt lên mà canh chừng cẩn thận."

Đôi mắt đầy cảnh cáo trừng về phía Lạc Khuynh Thành, ánh mắt tràn ngập lửa giận, âm thanh German lạnh nhạt vang lên, âm thanh tựa có thể chấn động núi sông. . .

"Đi mau! An phận đi!"

Tên lính bên cạnh Gavin lập tức quát lên vài tiếng ra lệnh, áp giữ Lạc Khuynh Thành đi về phía xe.

Nhìn hình bóng Lạc Khuynh Thành rời đi, tuy rằng trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể tìm được câu trả lời. Hobart chỉ đành phải từ bỏ, xoay người cùng đi với German trở về phòng.

"Hôm nay cậu lại lập công lớn rồi."

Đi song song cùng German, Hobart cong môi cười nhạt, trên gương mặt tuấn dật phi phàm của hắn ẩn chứa nụ cười đầy ý tán thưởng, có thể nói điều là dự hoặc thể nhân, nhưng rất dễ nhận ra, trong câu nói đó còn hàm chứa sự ghen tị sâu sắc. . .

"Cậu cũng muốn lập công?"

Nghiêng đôi mắt ngạo nghễ liếc nhìn Hobart, German nhướn mày, khóe môi gợi cảm cong lên ý cười trào phúng lên tiếng.

Chỉ có loại người luôn chỉ biết nghĩ đến chuyện ganh đua với người khác, mới có thể mở miệng nói ra hai chữ "lập công" không đáng đó!

Bị thô lỗ nhét vào trong thùng xe, tay chân đều bủn rủn đến rã rời, môi mọng cong lên, gương mặt thanh tú của Lạc Khuynh Thành dần dần hiện ra một tia không cam lòng và phẫn nộ.

Nhưng cô còn cách nào khác đâu?

Vừa rồi là cô quá hấp tấp nghĩ đến chuyện chạy trốn cho nên không biết tính toán, suy nghĩ chu đáo! Ông thầy già trên lớp cô còn dám hơn thua không coi ra gì huống chi là việc hắn cố giam giữ cô!

Thật sự Lạc Khuynh Thành không hiểu nào mình rốt cuộc có bị chảy nước không, đột nhiên không ngừng không nghĩ sinh ra một loại cảm giác lạ lùng? Chẳng lẽ tới hôm qua bị hắn tra tấn còn chưa đủ sao? Bây giờ lại sinh ra cảm giác....ý lại vào hắn? !

Hoang đường, quá hoang đường!

Hàm răng trắng ngần khê cắn môi, hai tay bị trói sau lưng, hai chân bị trói dính chặt vào nhau. Lạc Khuynh Thành bị cái giá lạnh bên ngoài ập tới, lạnh đến mức cả người run lẩy bẩy. . .

Thùng xe lạnh như băng, hai gò má bông rât vì cái tát ban nãy, chính lúc này cô mới nhận ra vừa rồi cô phải chịu đựng cảm giác nhục nhã đến cực nào.

Cô không muốn chết, cô muốn giữ cái mạng quý giá này để hưởng thụ nhân sinh quan trên đời, cô còn phải bảo vệ Ngâm Tích, đưa chị ấy về nước sống những ngày bình dị, cho nên, tạm thời cô chỉ đành phải nhẫn nại, đợi đến khi tìm được cơ hội, cô nhất định sẽ bỏ trốn!

Hàng loạt ý tưởng nảy sinh trong đầu, rồi không biết tự khi nào, không biết đã bao lâu, Lạc Khuynh Thành cảm thấy kiệt sức, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, hai mắt khê nhắm, lại lần nữa rơi vào trạng thái ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tàn Nhẫn Tù Điệp 29: Là Thương Tiếc?!

Thời tiết rất lạnh, nhiệt độ trong xe bắt đầu trở nên thấp dần, tuy cửa đã đóng hoàn toàn nhưng vì là mặt sau của xe, gió lạnh vẫn không ngừng lùa vào khe rãnh khiến cho các cơ của Lạc Khuynh Thành trở nên run rẩy, răng thì đánh run cầm cập. Cô co người lại tạo thành tư thế ngủ của em bé.

Mở cửa xe, toàn bộ hình ảnh của cô đều lọt vào mắt German, đó là hình ảnh của một cô gái yếu ớt và vô cùng đáng thương.

Cô thực sự quá nhỏ và yếu đuối. . .

Hàng mày chau lại bỗng giãn ra, mí khê chớp động. German khoát cánh tay lên thành xe, lực tay giữ tại cửa xe không tự chủ được mà nhẹ nhàng đóng lại.

Ngồi trên ghế lái phụ, đáy mắt Gavin thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng hắn cũng không dám mở miệng nói gì, chỉ làm giống như German, đóng nhẹ cửa xe lại.

Nâng mắt quan sát thái độ của German ngồi phía sau, do dự một hồi cuối cùng Gavin mới mở miệng lên tiếng. . .

"Thunder, giải quyết cô ấy thế nào?"

Tuy cấp bậc chỉ là một phụ tá của sĩ quan, nhưng trong mắt German, Gavin không hề mọn như những tên khác. Ngược lại, quan hệ của hai người bọn họ vô cùng tốt, đặc biệt là khi làm việc trong quân đội, bọn họ còn coi nhau như hai người bạn thân.

Bởi vậy, những lúc không có người ngoài, Gavin đều trực tiếp gọi German một tiếng "Thunder", ngữ điệu vô cùng thân thiết, thái độ cũng rất chân thành và thân mật. Mà German, cũng chỉ ở trước mặt hắn mà thoải mái biểu lộ cảm xúc thật của mình, những cảm xúc mà người ngoài vốn dĩ không bao giờ có thể chứng kiến được – sự tin tưởng của hắn dành cho Gavin. . .

"Mang về."

German nhẹ mỉm cười, thân nhiên nói hai chữ khiến cho đáy lòng Gavin liên tục bị những đợt sóng đập vào, cả người vì khiếp sợ và kinh ngạc mà khẽ run lên.

Mang về? !

Sao Thunder lại muốn đưa cô gái ngoại quốc này trở về biệt thự của mình?

Phải rõ một điều rằng, cô ta là người phụ nữ có lá gan nháo loạn cả tổng hành dinh của thủ tướng, đã hai người vì sự nông nổi của cô ta mà hy sinh một cách vô ích! Giờ lại mang cô ta về nhà... không thể nào...

Hơn nữa, hành động mang phụ nữ về nhà mình - đây là việc chưa bao giờ xảy ra từ trước đến nay, hoàn toàn không giống với phong cách làm việc của Thunder, quá bất ngờ!

"Không cần khuyên tôi, tôi biết, có điều..."

Đầu cúi thấp, tầm mắt dừng người con gái đang run rẩy trên ghế, đáy mắt German thoáng chớp động, tựa như hàng ngàn đợt sóng vỗ bập bênh nơi đại dương mênh mông, nhưng ngay cả hắn tạm thời cũng không hiểu rõ được sự phức tạp trong cảm xúc của mình. . .

"Cô ấy, tôi phải mang về."

Đúng vậy, phải mang về!

Tuy rằng không biết vì sao ý định này lại nảy sinh trong đầu một cách vô thức, có lẽ German chắc chắn biết đáp án cho câu trả lời này, hắn muốn đưa cô trở về cho dù có bất chấp thủ đoạn nào đi chăng nữa!

Đã quyết định như vậy, Gavin đương nhiên cũng không muốn nhiều lời bèn thu hồi tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, để lại không gian riêng tư cho German và Lạc Khuynh Thành. . .

Lạnh đến run rẩy, Lạc Khuynh Thành theo bản năng cong người lại giống như một con tôm vừa bị luộc chín.

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của người con gái mỗi lúc một tái nhợt, hàng mày sắc sảo của người đàn ông không khỏi khó chịu mà nhăn lại.

Bàn tay German, giống như bị ma quỷ sai khiến, chậm rãi nâng lên hướng về phía gương mặt của Lạc Khuynh Thành, thoáng cảm nhận được cơ thể lạnh như băng của cô, hai tay đột nhiên nắm chặt thành quyền.

Quên đi, cô lạnh hay không, có bị đông chết hay không cũng không liên quan đến hắn! ?

Đó là chưa kể, hành động ngu xuẩn ban nãy của cô suýt chút nữa hại chết hắn! Không mạnh tay trừng phạt cô xem như đã là hắn quá nhân từ với cô rồi! Cho dù, cô hoàn toàn có tư cách bán đứng hắn.

Nắm đấm mỗi lúc một siết chặt, German bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tay mạnh mẽ chỉnh sửa quân y của mình, không hề quan tâm đến Lạc Khuynh Thành, có vẻ như hắn rất quyết tâm khi để mặt cô chết cóng thế này. . .

Nhắm mắt lại, German vốn định nghỉ ngơi một lát, nhưng không hiểu sao tâm trạng hắn không cách nào yên ổn được, phảng phất có chuyện gì đó mà hắn vẫn còn cảm thấy bức rứt, ràng buộc khiến hắn không thể an tâm.

Vẫn duy trì tư thế ngồi tào nhả, sắc mặt German vẫn hoàn toàn bình tĩnh, người khác nhìn vào không hề nhận ra được sự khác thường trên gương mặt hắn. Mà nắm đấm tay lại chưa lúc nào buông lỏng. Chỉ có ở thời điểm mấu chốt, vô tình hắn mới lộ rõ nỗi lòng chân thật nhất. . .

Biểu hiện của hắn, thoát nhìn, cứ như đang đấu tranh nội tâm..

Không biết rốt cuộc thời gian trôi qua bao lâu, nội tâm giằng xé, mâu thuẫn vẫn liên tục diễn ra cho đến khi Gavin xuống xe. . .

Gật đầu nói lời tạm biệt với Gavin, tầm mắt dừng trên người hắn cho đến khi bóng lưng đó vừa khuất, German mới thu mắt trở về.

Hai luồng suy nghĩ đối nghịch cứ quay cuồng trong đầu hắn mãi đến khi vượt quá sức chịu đựng, hắn lại lần nữa nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, nhìn chăm chú vài giây, cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp, cúi người xuống quan sát hai mắt đẹp đã sưng tấy. Đột nhiên, mi mắt khẽ động, thấp thoáng quét qua một chút cảm xúc kỳ lạ mà hắn không hề phát hiện ra. . . là thương tiếc.

Vươn tay, nhẹ nhàng cời mấy sợi dây thừng trói buộc chân tay Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Thành mông lung cảm nhận được cơ thể tê cứng, lạnh ngắt của mình bất ngờ được bao bọc bởi một vòm ngực ấm áp, rắn chắc mà an toàn, thậm chí còn có hơi ấm quen thuộc bủa vây khắp hai gò má cô, hơi thở cực kỳ nóng bỏng mà ngọt ngào khiến máu đông trong người cô dần dần tan ra.

"A. . ."

Khẽ rên một tiếng, bị mắc kẹt trong giấc mộng ngọt ngào, cơ thể Lạc Khuynh Thành không tự chủ được nhích sát người vào chiếc lò sưởi đầy ấm áp kia.

Cánh tay đặt trước ngực mình chậm rãi buông ra, đôi tay dính chặt người vào nguồn cung cấp khí nóng, khuôn mặt nhẹ nhàng cọ tới cọ lui, tham lam hít lấy hít để hơi ấm xung quanh, Lạc Khuynh Thành ôm mỗi lúc mỗi chặt, cơ thể dần dần thả lỏng, hàng lông mày bắt đầu giãn ra. . .

Đôi mắt âm trầm bắt đầu dịu dàng hơn, German lặng lẽ siết chặt vòng tay, điều chỉnh tư thế cho Lạc Khuynh Thành thoải mái nằm trong ngực mình. Hiện tại, hẳn không quan tâm đến những sai lầm cô đã gây ra, nói chính xác là chỉ có một chút, nhưng cũng chỉ là một chút thôi.

Hắn thật sự đã rất tức giận, nhớ lại hành động ngu xuẩn của cô, hẳn của lúc đó, đã thật sự hận không bắn một phát đạn mà giết chết cô! Mặc dù hẳn biết, cô hoàn toàn có thể phản bội hắn, bán đứng hắn. Nhưng cô lại lựa chọn cách giữ bí mật, bảo vệ hắn.

Chỉ là hắn không rõ, cô là một người con gái thông minh, đã biết rõ chạy trốn ở một nơi an ninh nghiêm ngặt, thế mà vẫn ngoan cố hành động?

Vì sao? Cô muốn tìm mọi cách thoát khỏi vòng kiểm soát của hắn đến mức đó sao, bất chấp cả cái chết gần kề? !

Mi nhỏ nhủ chặt, con người lạnh của German khẽ rút lại, ánh lên một tia nguy hiểm, cánh tay vòng qua người Lạc Khuynh Thành, cũng dần dần thắt chặt. . .

Nằm trong lòng hắn, Lạc Khuynh Thành thực sự vô cùng nhỏ bé và yếu đuối.

Thực tế thì Lạc Khuynh Thành cũng không lùn, chỉ là rất gầy, khung xương nhỏ hơn so với con gái phương Tây. Hơn nữa thân hình rắn chắc và to lớn của German khiến hắn vô cùng nổi bật cho nên cô càng trở nên nhỏ bé, yếu ớt.

Hai người một nam một nữ ôm nhau, tuy rằng gương mặt người đàn ông vẫn máu lạnh, vô tình như cũ nhưng một màn này lọt vào mắt một người khiến người đó không khỏi khiếp sợ!

Là Hobart, vốn đường về của hắn ngược đường với German , nhưng vì muốn đi mua một chút đồ, nên bèn quay đầu xe, đi chung đường với German.

Gavin vừa mới xuống xe, German lại không cho xe chạy, dừng bên vệ đường trong giây lát. Tuy ngắn nhưng lại vừa đủ để xe Hobart chậm chậm đuổi kịp chạy lên.

Ngay khi German cúi người xuống, đúng lúc xe Hobart đi lướt qua xe hắn, theo bản năng hắn quay đầu nhìn, nhưng chưa kịp nhìn thấy bóng dáng của German thì hắn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bởi vậy hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm vào trong.

Chỉ trong nháy mắt, xuyên qua tấm kính xe, Hobart nhìn thấy rõ German ngồi thẳng người, trong lòng còn ôm thêm một người con gái!

Đây chẳng phải là cô gái ngoại quốc mới vừa rời gậy rồi ở tổng hành dinh của thủ tướng sao!

Gương mặt người con gái hoàn toàn chôn vùi vào lồng ngực của German, Hobart im lặng quan sát cô, cảm giác duy nhất hắn cảm nhận được chính là sự nhỏ nhắn và yếu đuối của cô, dựa vào lồng German, tận hưởng sự ấm áp và vòng ôm căng chặt của hắn, đủ khiến cho hắn phải. . . Thương tiếc!

A, thương tiếc?

Đúng vậy, người con gái này thật sự khiến cho người khác nảy sinh cảm giác thương tiếc. Mới vừa rồi, nếu không phải vì muốn lấy lòng thủ tướng, hẳn cũng không nỡ mà ra tay đánh cô.

Chỉ là vì sao, bây giờ German lại ôm cô? Đó là chưa kể hắn luôn đối với đàn bà phụ nữ rất tàn nhẫn, vô tâm vô tình, mà người con gái này, mới vừa rồi gây họa, chọc tức hắn ta thế nào? Ấy vậy mà bây giờ còn có thể dịu dàng bảo vệ, hành động dùng hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, tạo cho cô cảm giác an toàn, bình yên khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc?

Hơn nữa vì sao hắn cứ có cảm giác hai người này có quen biết với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tàn Nhẫn Tù Điệp 30: Cô...thật Đẹp !!!

Đúng lúc Hobart đang nảy sinh hoài nghi thì cũng là lúc người đàn ông bạo lực với tính tình thay đổi thất thường nào đó đột nhiên nhả mày ghét bỏ, cánh tay siết chặt bỗng buông lỏng. Trong giây lát liền ném Lạc Khuynh Thành lên ghế ngồi.

"Uhm" một tiếng, Lạc Khuynh Thành đau đớn mơ màng tỉnh lại, xoa nhẹ cái ót nhức nhối phía sau, cả người cô vẫn còn đang mơ màng với giấc mộng cho nên mơ hồ nhìn xung quanh, biểu tình không chút phòng bị, ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh tanh của German.

Quả nhiên, chỉ vì một giây không bị này của cô nên ngay sau đó đã bị German tập kích . . .

Cả người run lên, đôi môi tái nhợt khẽ động, đôi mắt mơ màng vô lực nhìn một cánh tay German giữ lấy người mình, cánh tay khác, nương theo chân Lạc Khuynh Thành, từng chút, từng chút một hướng lên trên.

Không thể nghi ngờ lần này động tác này của hắn chứa đầy sự nguy hiểm tiềm ẩn. Về mặt lạnh như băng của German làm sao lại có nửa phần của sự thương tiếc lúc này, đáy mắt rõ ràng đang ánh lên màu máu, sát ý dày đặc. Đầu ngón tay hắn tiếp xúc đến từng điểm mẫn cảm của cô khiến cô không khỏi sợ hãi..

Giật lui về phía sau, Lạc Khuynh Thành bị cảm giác lo sợ xâm chiếm, bắt đầu giãy dụa, cổ tay lại bị German nắm chặt, rồi sau đó...

"Anh muốn làm cái gì... A!"

Theo bản năng thét một tiếng chói tai ngay khi thứ âm thanh giòn giã, nghe như tiếng xương vỡ vụn vang lên.

Đau, đau quá! !

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành tái nhợt đến không một chút máu, cô cảm thấy toàn thân mình đều đau đớn đến run rẩy, từng giọt lệ không ngừng theo khóe mắt rơi xuống.

Vì sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy? Có thể đối xử bạo lực với cô như vậy?

Vì sao hắn lại có quyền làm thế!

Tiếng thét thê thảm của người con gái, dù có cách hai lớp kính thủy tinh nhưng vừa đủ lọt hết vào tai Hobart, không hiểu sao, tim hắn ngay một giây đó chột co thắt lại đến nhức nhối!

Một cô gái mảnh mai như cô , chết tiệt, Thunder cũng có thể xuống tay được?

Bực bội vùng chân bắt chéo, quét ánh mắt sáng ngời nhìn German, tầm mắt dừng trên người Lạc Khuynh Thành đang giãy dụa vì đau đớn. Bất đắc dĩ lắc đầu, Hobart tỏ vẻ tiếc hận, hắn quên mất rằng bản chất của người kia là gì, kẻ máu lạnh kia là ai?! Thật sự là quá biến thái!

"Đây là bài học dạy cho em về sau phải thông minh một chút."

Ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo chột lóe, mặc kệ cảm giác khác thường đang len lỏi khắp đáy lòng, German nắm lấy cằm Lạc Khuynh Thành vuốt ve, sắc mặt hơi thâm trầm, đáy mắt là một màu xanh sâu thẳm như đáy biển đại dương, cả người lộ ra hơi thở đầy nguy hiểm và mờ ám ..

Cấn răng cố nén nước mắt, Lạc Khuynh Thành bị ấn đau đến vã mồ hôi lạnh, cô trừng mắt nhìn German, sau đó mạnh mẽ quay đầu, quật cường không thêm nhìn hắn, cô thật khổ sở.

Tay đặt tùy ý lên đùi, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, trên mặt Hobart ẩn hiện một tia hứng thú.

Ồ, có ý gì đây...

Tuy rằng không nhìn thấu được mối quan hệ mờ ám giữa German và Lạc Khuynh Thành nhưng Hobart cảm thấy bây giờ không phải là tìm hiểu vấn đề, biết đến đây, đã đủ rồi.

"Đi thôi, chạy xe đi."

Khắc ghi toàn bộ bức tranh hiếm có này vào đáy mắt, Hobart quay đầu lại nhìn về phía trước, mở miệng lệnh cho tài xế lái xe. Đáy lòng Hobart đắc ý dào dạt, cứ cho rằng sẽ âm thầm bắt được điểm yếu của German nhưng hắn lại không biết rằng, ngay khi vừa mới quay đầu đi thì dáng vẻ của Hobart đã đập vào mắt German. Đôi mắt hắn chột tới sầm lại, từng mũi tên lạnh lẽo từ mắt hắn bắn ra bốn phía! !

Không khác gì một con báo săn, German đối với những chuyện bị theo dõi thế này rất nhạy bén, chỉ cần qua vài giây ngắn ngủi, hắn đã có thể trói gọn đối phương một cách triệt để, đúng là một kẻ biến thái lạ thường!

Con người xanh lam đầy tia máu lạnh nhìn chằm chằm vào xe của Hobart, German thu hồi tầm mắt, đáy lòng vô cùng tức giận. . .

Xem ra, hắn phải làm gì đó để rửa não cho Hobart rồi!

Thật phiền phức ! Đều là họa em mang đến đó ! !

Cứ trầm mặc như vậy, càng nghĩ hần càng phần hận, đợi đến khi xe chạy về biệt thự. Sau khi xe dừng lại, khoe môi cong lên hình cánh cung lạnh lùng, thô lỗ bắt lấy hai cánh tay Lạc Khuynh Thành. German hờ hững nhìn cô, không thèm quan tâm đến nét mặt đầy đau đớn của cô. Cánh tay trắng kiện một lần nữa lại căng ra, dùng sức kéo hai cánh tay cô lên đỉnh đầu!

"A! Rốt cuộc... rốt cuộc anh muốn làm cái gì ? Nếu anh cứ như vậy, chỉ bằng trực tiếp giết chết tôi đi!"

Âm thanh uất ức, thảm thiết phát ra từ cánh môi mỏng manh mà tái nhợt của cô, cả người Lạc Khuynh Thành đau đớn run lên, nhưng mà vì quá đau nhức, có lẽ cô không cảm giác đau gì nữa ?

Hở?! Không đau nữa?!

Ngần ra, Lạc Khuynh Thành mới lập tức phản ứng lại, thì ra, tay cô không phải bị hần bẻ gãy mà là vì tay cô bị trật khớp, hành động của hần vừa rồi, là đang nắn xương cho cô mà thôi.

Sừng sốt vài giây, kinh ngạc nhìn về mặt ghét bỏ của German, Lạc Khuynh Thành bỗng nhiên bực bội. Lập tức giẫy dụa ra khỏi người hần..

Người đàn ông này đúng là có bệnh mà! Đồ biến thái!

"Anh bệnh hả! Chọc người khác thì vui lắm sao? ! Có bản lĩnh thì anh bẻ gãy tay tôi luôn đi! Làm mấy chuyện thừa thãi làm gì? ?"

Nhắc người ngồi dậy, đối diện với đôi mắt màu lam lãnh băng của

German, Lạc Khuynh Thành có đủ can đảm, tức giận cố gắng thể hiện, hét lớn vào mặt hần.

"Anh nghĩ rằng bây giờ anh giúp tôi thì tôi sẽ cảm kích anh sao? Hừ! Nằm mơ! Đồ ác ma! Đồ bệnh thần kinh! Từ trước đến nay tôi chưa từng gặp loại đàn ông biến thái như anh!"

Tức giận gân cổ mắng, Lạc Khuynh Thành lấy hết dũng khí lớn tiếng quát tháo, thật sự cô muốn đâm một nhát dao giết chết hần. Nhưng cô nào biết, bộ dạng này của cô, trông rất hoạt bát và thẳng thắn... là bộ đáng mà từ cô chưa bao giờ để lộ ra trước mặt hần.

Bởi vì tức giận, sắc mặt cô không những vui đi về tái nhợt mà ngược lại có chút hồng hào, hai mắt linh động phun ra lửa giận, trông rất đáng yêu, như một cô linh tinh nhỏ bé chứa linh khí bức người.

Hàng mày khẽ nhích, German không những không giận mà còn bật cười, khoe mắt lộ ra ý cười sùng nịch mà ngay cả bản thân hần cũng không nhận ra, gương mặt đầy phần nộ giống như một con mèo nhỏ đang xù lông khiến tâm hần không khỏi ngứa ngáy. Tay không tự chủ mà được mà nâng cằm cô lên, cúi người xuống.

"A..."

Đuôi mắt khẽ động, cảm nhận rõ hương vị nồng đậm đầy nam tính của người đàn ông, toàn bộ trái tim Lạc Khuynh Thành giống như bị bàn tay hần bóp chặt.

Đồ bạo quân nắng mưa thất thường! Vừa mới ăn hiếp cô xong liền trở mặt muốn hôn cô sao! ?

Đầu óc hần rốt cuộc đang nghĩ gì ? !

Tận lực giẫy dụa, Lạc Khuynh Thành tức đến mức muốn đánh người, chỉ tiếc, cô chưa kịp ra tay thì bàn tay to của hần đã cường chế vòng qua lưng cô, bị hần kéo lấy. Sức đàn ông so với cô thực hơn rất nhiều. Ngay sau đó, cô như con thỏ con bị German ôm chặt vào lồng ngực rộng lớn, rắn chắc không có cách gì nhúc nhích...

Cơ thể cao lớn của German, như pho tượng đồng cứng rắn mà mạnh mẽ, đồng thời lại có phần hoang dại, hấp dẫn của một con chúa sơn lâm. Còn cô, bị hần áp chặt dưới thân hần, giống như một con thỏ trắng yếu ớt nhu nhược, ngoại trừ phải cúi đầu thỏa hiệp ra thì không còn chỗ nào để trốn. . .

Chỉ tiếc, Lạc Khuynh Thành cô, cả đời này, không biết đến hai chữ "thỏa hiệp" là gì!

Lạc Khuynh Thành dùng sức chống cự, lắc đầu, đôi tay đã tính đặt trên lồng ngực người đàn ông bắt đầu đánh lên. . .

Đôi mắt màu xanh lam đặc trưng khẽ nheo lại, German nhanh tay giữ chặt hai cánh tay không an phận của Lạc Khuynh Thành lên trên đỉnh đầu, rồi hần vươn một bàn tay khác, trực tiếp xé rách chiếc váy trên người cô. Giờ phút này đây, không hiểu vì sao, động tác nóng vội của hần khiến cho cô có cảm giác như là hần đang dần mất kiên nhẫn! ?

Quả thật, German không thể kiềm chế cảm xúc mình hơn nữa, hần cảm thấy, mọi hành động, lời nói của Lạc Khuynh Thành đang dần dần tác động đến suy nghĩ và tâm trí hần, hần muốn hủy hoại cô ngay lập tức, sau đó nhanh chóng vứt bỏ, để nội tâm không phải đấu tranh với nhiều cảm xúc khó hiểu nữa!

Cảm nhận nguy hiểm đang rình rập, Lạc Khuynh Thành bắt giác sợ hãi, mỗi lúc một giây dựa mạnh hơn hông thoát khỏi sự khống chế ngày một gấp gáp của hắn.

Lạc Khuynh Thành nghe rõ được âm thanh vỡ vụn của tiếng vải vóc bị bàn tay thô bạo nào đó xé đi. Cô sợ hãi nhấc chân lên với mục đích muốn đạp một cú thật mạnh vào giữa hai chân German, thế nhưng, đúng lúc này...

"Cốc, cốc" hai tiếng đột nhiên vang lên, có ai đó bên ngoài đang gõ cửa kính xe.

Một chút nữa thôi môi sẽ hoàn toàn dán chặt lên môi Lạc Khuynh Thành, sắc mặt German lúc này vô cùng khó coi, tính cuồng phách và nguy hiểm dần lộ ra nơi đáy mắt. . .

Là kẻ nào! Kẻ nào dám trực tiếp đến quấy rầy hắn? !

Nhanh chóng thu lại dáng vẻ mạnh bạo chiếm hữu, German hồ hững ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa xe, lúc này mới phát hiện, thì ra người bên ngoài là... Hobart!

Đến cũng nhanh đấy !

Đôi mắt màu lam trở nên sắc bén, thấp thoáng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, khắc nghiệt đến rùng mình. Hắn buông Lạc Khuynh Thành ra, không chút hoang mang đứng dậy, rồi sau đó, đẩy cửa xe. . .

"Tự dung muốn tìm cậu uống rượu, vừa nghe quán gia nói cậu mới về nhà chưa có xuống xe nên mới tự mình đến đây."

Đứng ở cạnh cửa, không đợi German mở miệng, Hobart tự giác lên tiếng giải thích trước. Trong quá trình nói chuyện, dường như hắn cố ý di chuyển đầu mình, hướng tầm mắt nhìn vào phía trong xe. . .

Không biết là vô tình hay cố ý, toàn bộ thân hình to lớn của German đều che chắn trước người Lạc Khuynh Thành, nếu không phải vì cô luống cuống tay chân chỉnh sửa chiếc váy bị xé rách trên người mình, thì có cố gắng đến mấy Hobart cũng không thể phát hiện ra được.

"Thì ra còn có người trong xe?"

Hobart vờ kinh ngạc, theo quán tính cong môi lên nở nụ cười bất đắc dĩ, nhận lỗi nói : "Thật là tôi vô ý vô tứ, không phiền đến cậu chứ?"

"Cậu vừa nói gì?"

Không trả lời câu hỏi của Hobart, lặng lẽ sải bước xuống xe, trên khuôn mặt anh tuấn của German xuất hiện một tia hứng thú, cánh môi mỏng tuyệt đẹp chậm rãi cong lên, bạc môi nói ra câu lạnh nhạt:

"Vừa rồi còn chưa uống đủ?"

Thân hình rắn rỏi của hắn đứng đối diện với Hobart, sắc mặt âm u khó đoán của hắn khiến đối phương một phen rét lạnh, âm thanh của hắn như đùa như không nhưng đủ tàn khốc, vô tình gây áp lực cho đối phương.

"Tôi cho rằng, cậu không phải là một kẻ nghiện rượu."

Một câu đủ dẫm đạp mấy cái lý do xiên vẹo của Hobart, thậm chí còn đập tắt hoàn toàn mưu đồ bất chính của hắn. . .

Gương mặt Hobart chợt cứng đờ, hắn có ngờ rằng German lại trực tiếp nói những lời này với hắn, ý cười ngưng trệ, một tia xấu hổ chợt quét qua.

"Cứ coi như là tôi nhớ cậu đi!"

Khóe môi cong lên, Hobart giả ngu cười lớn hai tiếng, dùng câu đùa của mình xóa tan mọi sự u ám của German. . .

Núp dưới bóng lưng vững chãi của German, Lạc Khuynh Thành hậm hực sửa sang lại chiếc váy, vênh tay nghe cuộc đối thoại của bọn hắn, tâm không khỏi sinh ra một tia hèn mọn.

Chỉ giỏi lừa người, hừ, đạo đức giả!

"Thunder, người ở phía sau cậu là ai? Bí mật giấu đồ, không phải là tác phong làm việc của cậu nha!"

Mặt không chút thay đổi quét mắt nhìn Hobart, German cũng không lên tiếng trả lời hắn, thính giác âm thầm nghe ngóng động tĩnh phía sau, khi cảm nhận được Lạc Khuynh Thành đã làm xong công tác, hắn không nói một lời nào, sải chân bước về phía cổng lớn của biệt thự. . .

German vừa rời đi, toàn bộ hình ảnh của Lạc Khuynh Thành lập tức lọt vào mắt Hobart.

"Thì ra là cô gái vừa rồi à? !"

Giả ngốc, Hobart vô tội bật một câu. Lạc Khuynh Thành nâng đôi mắt lạnh lùng quét về phía hắn, sắc mặt hơi trầm xuống, mang theo một tia phần nộ dừ

đội.

Người đàn ông này cô nhớ rất rõ, chính là kẻ mới tát cô một cái thật đau!

Lạc Khuynh Thành là người có thù tất báo! Những kẻ mà cô khắc ghi trong đầu mình! Đội một ngày cô có năng lực, nhất định sẽ báo thù!

Con người màu đen trong suốt chợt lóe lên vài tia lấp lánh như vì sao giữa dải ngân hà. Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn của cô khiến cho Hobart hơi thần người ra!

Cô gái này...

Tại sao vừa rồi hắn không phát hiện ra, cô là một người con gái... thật là xinh đẹp! !

Có lẽ vì lạnh nên hai má cô hơi đỏ ửng, nhưng không những tôn được làn da trắng trẻo, mịn màng mà còn có nét động lòng người. Cô xinh xắn hệt như một con búp bê, mái tóc màu đen dài, được buộc lại rất đẹp tuy có hơi rối loạn nhưng, lúc ẩn lúc lại khiến cho cô trông đẹp quyến rũ đến mê người...

Cứng đờ tại chỗ, tầm mắt Hobart vẫn dõi theo bóng dáng Lạc Khuynh Thành đang chạy theo German, dáng người cô vừa nhỏ bé lại vừa yêu kiều, bước chân dù có nặng nề, kiên định nhưng thoạt nhìn vẫn không có chút tình nguyện.

"Không phải muốn uống rượu sao?"

Nếu đã muốn đóng kịch thì việc gì tôi lại không nhập cuộc vui!

Khẽ xoay người nhìn về phía Hobart, khẩu khí German có vài phần không tốt. . .

"Không muốn uống thì cút!"

Đừng làm bản mặt hắn!

Trầm giọng quát lên, ánh mắt German thần nhiên quét về phía Lạc Khuynh Thành, quan sát đôi mắt quát cường của cô khi nhìn Hobart, khóe miệng chợt cong lên ý cười nhạt. . .

Giỏi lắm, xem ra bộ dáng đáng sợ kèm theo lời cảnh cáo của hắn đã thu phục được cô, còn biết thức thời mà cư xử. Có điều, thái độ nhu thuận của cô, hắn biết chỉ là giả vờ mà thôi, hắn dám đánh cược rằng, một khi rời khỏi phạm vi quản lý của hắn, cô tuyệt đối sẽ liều mạng chạy trốn! Bởi vì hắn biết, ẩn giấu đằng sau sự yếu đuối, mỏng manh kia chính là một viên ngọc trong suốt mà cứng rắn! Kiên cường đến... Động lòng người!

"Xin lỗi, vừa nhìn thấy người đẹp nên mới luyến tiếc không rời mắt được, giống như khi cậu thường thức vẻ đẹp của tuyết vậy đó!"

Nắm tay đưa lên miệng ho khan vài tiếng, che dấu sự thất thần ngắn ngủi kia, Hobart nhanh chóng đi theo, khẽ cười vài tiếng trêu chọc German, chỉ trong giây lát, bóng lưng hai người đàn ông cao lớn khoác lên bộ quân phục chợt biến mất trước cổng chính. . .

Theo đuôi bọn họ phía sau, Lạc Khuynh Thành bước vào phòng, cũng không tỏ thái độ sốt ruột đánh giá tình huống lạ lẫm xung quanh giống như người bình thường. Ngược lại, cô chỉ thờ ơ quét mắt nhìn cấu trúc tòa biệt thự, sau đó chân tự động bước lên lầu. . .

Tuy rằng không biết nên đi đâu, càng không biết nên làm gì? Có thể Lạc Khuynh Thành chỉ nghĩ rằng, cô không muốn ở chung một nơi với hai người đàn ông kia, cho nên muốn tránh mặt bọn hắn, mà ngoài sảnh chính biệt thự thì đi lên lầu là biện pháp tốt nhất.

German là người đàn ông rất nguy hiểm, bất cứ người phụ nữ nào hắn cũng có thể xuống tay trừng trị được, cũng tuyệt đối không phải loại đàn ông lương thiện. Cho nên một khi tên German có tâm tình không tốt, biết đâu hắn lại bắt tay với tên kia dạy dỗ cô, nếu vậy chẳng phải cô sẽ...

"Đứng lại!"

German vừa đi vừa tao nhã cởi áo khoác ngoài, đưa cho tên quản gia đang cung kính đứng một bên.

Cả thân hình cao lớn của German ngồi yên vị lên sofa.

"Ai cho em đi?"

Ngồi xuống, lấy ra một chiếc bật lửa, German tùy ý gõ nhẹ nhàng chiếc bật lửa lên vị trí chỗ ngồi bên cạnh hắn, tư thế vừa đàn ông quyến rũ mà đầy gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tàn Nhẫn Từ Điệp 31: Thật Sự Chỉ Coi Là Một Món Đồ Chơi?!

Cúi thấp đầu, chậm rãi lấy điều xì gà lên châm lửa, dáng vẻ lười biếng phả ra làn khói trắng mờ ảo, German quét đôi mắt lạnh lùng về phía Lạc Khuynh Thành, cô vẫn đứng bất động tại chỗ, không nhúc nhích.

"Đến đây rót rượu."

Thần nhiên buông ra bốn chữ, lại mang theo quyền uy tuyệt đối quyền uy, là mệnh lệnh, khiến cô không thể kháng cự!

"Thunder, vì sao lại đưa cô ta về đây?"

Ngồi đối diện German, thoải mái ngả lưng ra sau, yểu điệu bắt chéo chân, Hobart hỏi một câu tựa vô tình. . .

"Chơi đùa."

Môi mông vô tình cong lên, German nhẹ giọng đáp, thái độ hờ hững, rõ ràng hắn không quá chú trọng đến lời mình vừa nói ra.

"Chơi đùa? Làm tình nhân à? Reggie Nord cậu không có bị ngốc ở đâu đó chứ?"

Con người khế động, Hobart làm như lơ đãng liếc nhìn về phía Lạc Khuynh Thành. . .

Ban nãy hắn không phát hiện ra cô gái này thực sự rất có bản lĩnh và khí chất, vừa tinh khiết lại rất mê người, khiến hắn không nhận được và thu tầm mắt về.

"Đừng quên, vừa rồi cô ta nháo loạn ở tổng hành dinh thủ tướng!"

Ngoại quốc, chỉ bằng thân phận này thôi cũng đã đủ mang cho Thunder một đồng phiền phức, huống chi bây giờ còn mang cô ta về đây phục vụ hắn, hắn không ngờ đến mức làm ra loại chuyện chơi đùa với lửa có ngày chết cháy, đó là chưa kể chuyện hắn càng không bao giờ quan tâm đến sắc đẹp!

Trong quân đội có biết bao kẻ qua lại với tình nhân, một đêm, hai đêm...nhưng Thunder thì lại khác, hắn chưa từng động chạm đến bất cứ người phụ nữ nào hay là có suy nghĩ đồi trụy khác, giờ lại đưa ra cái lý do như thế, đương nhiên Hobart lại càng thấy tò mò!

"Tôi không thích chơi trò tình nhân."

Quét mắt liếc nhìn Hobart như muốn cảnh cáo hắn " Cậu biết rõ mà còn cố hỏi", người đàn ông chậm rãi phun khói thuốc.

"Cô ấy vô tội, chỉ là sợ ý đi vào đó thôi."

Xuyên qua làn khói trắng mờ ảo như mộng, German hí hóp mắt nhìn chăm chú vào Lạc Khuynh Thành.

Cô dường như không thích ứng với tình huống, sau khi nhận được rượu từ quân gia liền đơ người đứng tại chỗ, điều này cũng không có gì lạ so với những gì hắn nghĩ.

Chỉ là, sao có thể để cô ngây ngốc thế được? Bây giờ Hobart đang ở trước mặt, cho dù có nhục nhĩ đi chăng nữa, cô cũng phải cắn răng mà chịu đựng diễn một màn đùa giỡn với hắn!

"Em tính chuẩn bị để tôi chờ đến khi nào?"

Âm thanh từ tính của người đàn ông mang theo sự lạnh lùng có chút thiếu kiên nhẫn, German nghiêng người lấy ly rượu trên bàn lên. . .

"Hay là muốn tôi dạy cả cách rót rượu cho em? Hửm?"

Giơ ly rượu lên, chậm rãi chuyển đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, thanh âm mỉa mai hoặc mà quyến rũ trầm thấp vang lên, chân dài giờ ra tìm tòi về phía trước sau đó linh hoạt quét qua.

"Bộp" một tiếng, Lạc Khuynh Thành lập tức quỳ xuống mặt sàn, không, là trước mặt German...

Lạc Khuynh Thành phẫn nộ, theo bản năng muốn đứng dậy thì trong nháy mắt đầu gối của cô bị áp chế, là chân của German, đôi giày cứng rắn không chút lưu tình giẫm lên, thoải mái mà kiềm hãm ý định muốn chạy thoát của cô!

Cho dù có tốn bao nhiêu khí lực thì cũng vô ích, so với sức lực của Lạc Khuynh Thành thì hắn mạnh hơn nhiều!

Gã đàn ông chết tiệt! Sẽ có một ngày, cô chặt gãy bàn chân này của hắn!

Lạc Khuynh Thành cắn răng cố chịu đựng đau đớn, có chết cô cũng không bao giờ mở miệng cầu xin tha thứ. . .

"Thế này mới ngoan."

Mỉm cười, âm thanh đầy mê hoặc của người đàn ông ẩn hiện một tia tà ác khó nhận ra. . .

"Rót!"

Một chữ lạnh lùng phun ra, German dùng sức dậm chân ra lệnh.

Ánh đèn mờ nhạt dừng trên mặt hắn, hé ra khuôn mặt điên đảo chứng sinh, cả người như tản ra hơi thở nguy hiểm, mỗi cái nháy mắt của hắn như muốn tiến lên cắn nuốt con mồi, trong mắt lạnh như băng khiến cho cô không khỏi rét run, hắn là người máu lạnh, sự sống đối với hắn mà nói thật quá đỗi bình thường.

Lạc Khuynh Thành hít sâu một hơi đè nén cảm giác uất nghẹn của mình, cô quý thẳng người, bàn tay trắng nõn hơi căng thẳng cầm rượu rót vào ly, tự đáy lòng, phần nộ đã sớm biến thành một ngọn lửa hùng lực đủ để thiêu cháy một cánh rừng. . . !

Môi mọng mím chặt, Lạc Khuynh Thành cố ý đổ đầy rượu vào ly rồi nâng lên dâng tận miệng hắn, nhưng hắn không những không tiếp mà chỉ cúi thấp người xuống, môi chậm rãi tiếp xúc với thành ly, đồng thời, còn đưa lưỡi lướt qua ngón tay thon dài của cô, sau đó, nhẹ nhàng cắn lên!

Trái tim theo động tác của hắn mà run lên, đầu ngón tay bị một trấn áp mà ẩm ướt đánh úp, cả người cô như tê dại đi, theo phản xạ, cô vội giật tay mình ra, vô tình làm rơi ly rượu trong tay.

"Ba" một tiếng, ly rượu vỡ vụn, thứ chất lỏng màu đỏ sậm chậm chậm lan ra mặt sàn...

Đồ vô liêm sĩ! Dám khiêu khích cô!

Lạc Khuynh Thành cắn môi, lườm mắt trừng hắn, cô tức giận đến run người lên, phần nhiều là nội tâm vô cùng bối rối, cô không biết bản thân mình lúc đó rốt cuộc là bị làm sao? Vì sao ngay khi hắn ngậm ngón tay cô vào miệng hắn, cô lại sinh ra thứ cảm giác gọi là... bị điện giật?

Đuôi mắt nhướng lên, mí mắt chớp động, sắc mặt German trở nên âm trầm hơn trước, dưới chân lại lần nữa dùng lực mạnh hơn!

"A" – một tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên, Lạc Khuynh Thành đau đến trắng mặt, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn đầy trán...

"Chắc chắc", Hobart lắc đầu lấy làm tiếc hận : "Thunder, sao lúc nào cậu cũng thô lỗ vậy hả?"

"Đã sớm nói với cậu rồi, đối xử với phụ nữ phải thật dịu dàng, giống...vậy nè."

Đứng lên, Hobart cúi người xuống đưa tay khoát lên vai Lạc Khuynh Thành , nửa ôm cô đứng dậy. . .

Đợi đến khi cô đứng vững, Hobart đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Lạc Khuynh Thành, sau đó hắn chậm rãi cúi người xuống, mục tiêu lần này là thăm dò đầu gối của cô.

Lạc Khuynh Thành hốt hoảng theo bản năng lui về phía sau, né tránh sự đụng chạm của Hobart, cả người trở nên căng thẳng, vẻ mặt mang theo một tia phùng bị.

Với phản ứng của Lạc Khuynh Thành, hoàn toàn là bản năng tự vệ tự nhiên, ai bảo hắn là kẻ dám vút cho cô một cái tát rõ đau?

Bởi vậy, với người như hắn, cô đã tự hình thành cho mình một tấm lá chắn bảo vệ vững chắc, cô sợ hắn sẽ ngược đãi cô giống German.

Có thể trên thực tế, hành động của Hobart chỉ đơn giản là muốn quan tâm và thân mật với cô hơn.

Một tay ôm bình rượu, một tay giữ chặt làn váy, cô xấu hổ nhìn hắn khựng người lại giữa không trung, giờ phút này cô mới ý thức được, thì ra, gã này chỉ muốn lau vết bẩn giúp cô? !

Năm ngón tay cuộn lại tào nhả đút vào túi quần, Hobart đứng thẳng người đối diện với Lạc Khuynh Thành, môi mọng cong lên ý cười hiền hoà, trên mặt không thấy mấy may một tia trách cứ hay xấu hổ. . .

"Phiền em giúp tôi rót một ly."

Khẩu khí lễ phép vừa đàn ông, vừa lịch thiệp, Hobart xoay người ngồi trở về chỗ cũ, tầm mắt nhìn về phía German nhàn nhạt nói như thực như không : "Tôi biết cậu sẽ không ngu ngốc đến mức để cô gái ngoại quốc này làm tình nhân!"

"Hơn nữa, người tinh tráng như cậu mà trông cô ấy nhỏ nhắn, yếu ớt thế kia, làm sao chịu nổi được? Nếu chẳng may, mới bị cậu làm hai hiệp thì đã chết toi trên giường rồi! Ha ha!"

Hobart khẽ cười, giờ ly rượu ra thích thú nhìn Lạc Khuynh Thành rót rượu, hắn không hề cố kỵ với những ngôn từ bỉ ổi hắn phát ra, so với ý cười thân

thiện của hắn thì hoàn toàn tương phản!

Cúi đầu xuống, mười đầu ngón giữ chặt trong lòng bàn tay, từng tia lửa giận lóe lên trong mắt Lạc Khuynh Thành, mới vừa rồi còn áy náy với hắn, bây giờ thì một chút cũng không!

Nếu như có thể, cô rất muốn ném bình rượu trong tay mình vào gương mặt giả tạo của gã đàn ông đó, cô chưa bao giờ gặp qua loại đàn ông thô bỉ hơn so với ngoại hình ưa hình như hắn.

Quả nhiên là bè bạn của German, rắn chuột một ô! Đều khiến người ta chán ghét! !

Nghe bên vẫn còn động lại tiếng cười cợt chói tai, đáy lòng Lạc Khuynh Thành không thôi phẫn nộ, cô không biết vì có gì cô phải hạ mình rót rượu cho hắn như một nữ nô?!

"Nếu không phải tình nhân thì cậu giữ cô ấy lại làm gì? Không đến mức trở thành bình hoa di động đó chứ? Cô ấy đẹp mê người thế kia, tôi không tin cậu đủ kiên nhẫn để không thịt người ta!"

Nghiêng người ngả ngón quét mắt gương mặt đầy uất ức của Lạc Khuynh Thành, Hobart nhìn không được thảm thán. . .

Cô thật sự rất đẹp, chưa từng có một người phụ nữ nào thu hút ánh nhìn đầu tiên của hắn như cô, hơn nữa, lại là một cô gái ngoại quốc !

Thứ ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn chùm to lớn mang đậm phong cách Phương Tây với nét cổ kính lấp lánh màu kim cương dừng lại trên gương mặt trong trẻo mà nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành, dù có nét nhợt nhạt như người bệnh nhưng nhìn theo góc độ của Hobart mà nói, khuôn mặt thanh tú với cái cổ trắng nõn, tóc dài mềm mại, giọng nói nhu hòa cùng với biểu tình ẩn nhẫn, nhất là cặp mắt kia quá mức mê lệ, con ngươi trong trẻo tựa ngọc thủy tinh, động tác của cô tuy vụng về nhưng lại khiến cho thị giác cùng xúc giác hắn bị kích thích đến vạn phần. Hắn như trầm mê vào vẻ đẹp của cô không có lối thoát.

Ánh mắt quá mức chuyên chú của Hobart ẩn chứa một tia điên cuồng chiếm giữ mà ngay cả bản thân hắn cũng không có phát hiện ra cho đến khi đáy mắt German cũng đồng thời dừng trên người Lạc Khuynh Thành, rồi chuyển qua Hobart, con ngươi chột trằm xuống, lóe lên một tia sát khí!

"Chuyện của tôi, từ khi nào đã đến lượt cậu lắm miệng? !"

Đôi mắt bắn từng mũi tên sắc nhọn, lạnh băng về phía Hobart, ngữ điệu trầm thấp của German chậm rãi vang lên phảng phất một tia khí phách cao ngạo.

"Chỉ là tôi có hứng thú với cô ấy thôi, tôi đang nghĩ nếu cậu chơi chán rồi thì có ném lại cho tôi thưởng thức không?"

Hobart bĩu môi vô tội lên tiếng, mà hai người nghe còn lại mang hai luồng cảm xúc khác biệt nhau, cô là tức giận, còn hắn, lại kinh ngạc!

"Tôi nhớ rằng, cậu không phải kiểu người thích phụ nữ kém hấp dẫn."

Đáy mắt lóe lên một tia nguy hiểm, âm thanh German càng lạnh lùng hơn trước, thậm chí còn mang theo một chút khinh bỉ hèn mọn. . .

Những lời của German, thật ra hoàn toàn là đang che chở cho Lạc Khuynh Thành, chỉ là thủ đoạn nói chuyện của hắn quá cao siêu, giọng điệu lại bình tĩnh lạnh nhạt, hững hờ như có như không khiến người khác không nhìn ra được đầu mối là cảm xúc thật sự của hắn, bởi vậy, ngoài bản thân mình ra thì không một ai có thể nghe ra được đây không chỉ là một câu cười cợt chọc tức Hobart !

Không, có lẽ chính bản thân hắn cũng chưa nhận ra, là do hắn che giấu cảm xúc quá sâu, hay là vì nội tâm quá quật cường và ngoan cố không để lộ tình cảm thật của mình. . .

Ngẩng đầu lên, Hobart cười càng sáng lạn: "Đúng là xúc cảm khi chạm vào những cô nàng hấp dẫn thì không chẻ vào đâu được!"

"Nhưng, phải có đôi lúc thay đổi khẩu vị chứ."

Hobart thản nhiên buông lời, quét đôi mắt thâm trầm nhìn Lạc Khuynh Thành, sau đó nhấp một hơi cạn sạch rượu trong ly. . .

"Rót thêm ly nữa."

Ý cười vẫn thân thiện và hiền hòa như vậy, Hobart nâng chén nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, khẽ nghiêng đầu, đôi mắt đào hoa nhẹ chớp động, âm thầm giờ trò tán tỉnh cô. . .

Đây là bản năng của Hobart, lợi dụng ngoại hình ưa nhìn kết hợp với một khuôn mặt vô tội, vô hại thì hắn hoàn toàn đủ tự tin khiêu khích, hấp dẫn phụ nữ!

Mày chột nhủ lại, đáy lòng dần dần bị lo lắng xâm chiếm, German không biết vì sao hắn không thể nào ưa nổi cái nhìn đầy thâm tặc của Hobart dành cho Lạc Khuynh Thành!

Mặc kệ lòng hắn có rối bời thế nào, hắn thu lại vẻ lo lắng trong lòng mình, khóe môi lẳng lẳng cong lên ý cười quỷ dị. . .

"Rót cuộc cậu tới đây là để uống rượu hay ngắm gái?"

Hừ, có gan sai khiến Lạc Khuynh Thành rót rượu cho hần, còn nhân cơ hội đó mà gần gũi cô, thật khiến cho người ta chướng mắt!

"Vừa uống rượu ngon, vừa ngắm cảnh đẹp, cậu không biết đây là thú vui của con người sao?"

Bắt gặp ánh mắt khó chịu của German, Hobart giả hoạt cười. . .

"Thunder, tôi nói thật đấy, nếu chơi ngán cô gái này rồi thì đừng quên người anh em tôi đây."

Có lẽ, chỉ những thời điểm then chốt, Hobart mới lòi ba chữ tình anh em ra?

"Không hề."

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng ly rượu, con ngươi hẹp dài lóe lên một tia nguy hiểm, khóe miệng nhẹ cong lên, bỗng nhiên German cười quỷ dị. . .

"Có điều cậu cũng biết, tôi không thích đồ của mình bị người khác dòm ngó hay đụng vào, cho nên một khi tôi vẫn chưa có ý định từ bỏ thì cậu tuyệt đối đừng mơ tưởng có được cô ấy."

Ý cười của German hằn sâu nơi đáy mắt, ý lạnh phóng ra tứ phía.

Đồng thời, German cũng đưa mắt quan sát phản ứng của Lạc Khuynh Thành, trông cô nàng bây giờ có vẻ rất tức giận, gương mặt trở nên lạnh lẽo như băng, mím môi chặt thế kia, hần là nén giận trong lòng đây!

Cô tức giận, đương nhiên hần biết, có lẽ, bản tính cứng rắn không chịu khuất nhục của cô vẫn khiến cho hần dâng lên một thứ cảm giác đau xót lạ lùng trong lòng.

Nhưng còn biện pháp nào đâu, ai bảo cái tên chó ăn tạp Hobart này tự mình tìm tới cửa! Ai bảo cô đứng trước mặt hần dụ dỗ, quyến rũ người lung tung! ?

Huống chi, cô chỉ là đồ chơi của hần, cúi đầu làm kẻ bề dưới là điều đương nhiên, không phải sao?!

Không hề dự đoán rằng German sẽ trả lời như vậy với hần, thậm chí còn giống như đang uy hiếp cảnh cáo hần, Hobart hơi ngẩn người hé miệng nhẹ giọng cười.

"Rượu cũng uống đủ rồi, tôi cần phải trở về."

Lại lần nữa uống một hơi cạn sạch rượu, Hobart đứng dậy, tay có ý định ôm lấy Lạc Khuynh Thành. Về ngôn ngữ cơ thể cơ bản ở phương Tây, họ đều luôn cởi mở và ít kiêng kỵ gì, ôm hoặc hôn má chỉ là hành động chào tạm biệt rất phổ biến thường.

Nhưng Lạc Khuynh Thành lại không quen, càng rất bài xích người này cho nên nhanh chóng né ra, sắc mặt lạnh như băng.

Hobart hơi bực bội với thái độ của cô, nội tâm âm u vô cùng, tiếp tục cười hiền hòa nói tạm biệt với German.

"Đúng rồi, ngày mai có buổi tiệc tụ tập, đừng quên mang cô ấy theo."

"Đừng quên tôi không thích tham dự mấy loại tiệc tùng kiểu đó."

Mây khề nhừ chặt, khẩu khí German có chút theo kiên nhẫn...

Tiệc tùng?

Nói dễ nghe vậy thôi, chẳng qua chỉ là đám đồng nghiệp trong quân đội tụ hội lại làm chút việc dâm loạn, thực là một đám ô hợp! !

"Lần này cậu trốn không thoát đâu, tôi đã thay mặt cậu đồng ý rồi, đám người đó hình như rất vui mừng, còn chờ mong được nhìn thấy cậu cơ đấy. ."

Hobart nhướn mày lên, mỉm cười vì đắc ý, chắc German đang rất khó chịu đây!

Là ai cho hần lá gan dám thay mặt hần đưa ra quyết định này nọ! ?

Môi mông cong lên, German cũng không nói lời nào, chỉ nghiêng mắt nhìn chằm chằm Hobart, ánh mắt cực kỳ lạnh, dù da mặt có dày cỡ nào, trong lòng Hobart cũng có chút bất an. . .

"Đi một lần đi, coi như tham gia tiệc chúc mừng là được mà."

Hobart cười hề hề biện hộ cho mình : "Vừa lúc cậu cũng có bạn gái, nếu cậu không muốn bọn họ tò mò thì mang cô ấy theo luôn đi, dù sao cũng chỉ là đồ để chơi đùa."

"Hay là, nói cô ấy là đồ chơi chỉ là cái cớ để nguy trang sự thật rằng, cậu không muốn chơi đùa cô ấy?"

Đuôi lông mày lần khấc mắt đều cong lên ý cười, trên thực tế, những lời mà Hobart vừa nói mang đậm mùi đe dọa, hẳn đang nghi ngờ German, hay nói cách khác, nếu thật sự German không xem Lạc Khuynh Thành như một món đồ chơi thì đây mới chính là điều phiền phức nhất!

German rất rõ điều này, đám sói đói có khắp mọi nơi, mỗi ngày đều luôn rình rập tìm thời cơ nắm thóp đối phương, một khi đã tìm được điểm yếu rồi, bọn họ sẽ không từ mọi thủ đoạn thâm tóm tin tức hữu dụng, như vậy, tương lai của hắn, sẽ gặp phiền phức không ngừng.

Quên đi, dù sao cô cũng chỉ là món đồ chơi của hắn, mang đi chơi một chút cũng không sao cả!

Không biết là hắn đang tự thuyết phục mình hay đang trốn tránh thực tại, German thoáng nghiêng đầu nhìn chăm chăm Hobart, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu. Sau đó, khước miệng, có chút cong lên ẩn chứa ý cười đầy trào phúng, lại càng như đang cất giấu một vẻ đẹp đã tính khó cưỡng lại, khó phục tùng. . .

Thành thật mà nói, tự đáy lòng German rất rõ ràng, thậm chí cả Lạc Khuynh Thành, cũng biết sẽ phải gặp phiền phức, có thể nói rất nhiều là đằng khác. Chỉ là hắn không muốn thừa nhận, lại càng không can tâm tình nguyện cho rằng hành vi của mình rõ ràng là đang bảo vệ cho Lạc Khuynh Thành.

"Xem ra cậu đồng ý rồi."

Vừa lòng bật cười, nói một tiếng tạm biệt, Hobart liếc mắt đầy ẩn ý nhìn Lạc Khuynh Thành, sau đó xoay người rời đi, tiếng bước chân nhịp nhàng lộ ra một chút đắc ý. . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tàn Nhẫn Từ Điệp 32: Lạnh Như Bóng Đêm, Rốt Cuộc Ai Mới Âm Áp?!

"Tụ tập đó là gì? Vì sao hắn nhất định cứ phải ép anh đi, còn đòi mang theo cả tôi! ?"

Hobart vừa biến mất khỏi cửa, Lạc Khuynh Thành không chút nể nang dậm chân đi đến trước mặt German, cô cúi đầu hùng hổ hỏi tựa như một món đồ chơi không chút quyền lợi đủ can đảm tỏ thái độ với chủ nhân, làm ra vẻ ngang hàng với German.

"Đi rồi biết."

Chậm rãi nâng ly rượu, German miễn cưỡng mở miệng nói nhỏ, ngữ điệu của hắn nghe ra có chút bức dọc, khó chịu, vốn tưởng hắn không hề quan tâm đến cô, nhưng trên thực tế, hắn rất tức giận, bởi vì, cô gái này lại dám lung tung quyền rũ người! ?

Chỉ bằng ánh mắt say đắm của Hobart khi nhìn cô chăm chăm cũng đủ khiến hắn phát điên muốn chọc mù hai mắt hắn ta! Dám nhìn người phụ nữ của German hắn sao?!

Còn người phụ nữ đó, cô chẳng khác gì một con hồ ly xinh đẹp, phải hủy gương mặt đó đi mới yên tâm được! Để cô cứ đi hấp dẫn đàn ông như thế!

Nhìn thấy đã muốn giết cô rồi!

Đáng tiếc, Lạc Khuynh Thành nào hay biết tâm tư mà hắn đang nghĩ, tự đáy lòng cô có dự cảm không tốt, cô cứ cảm thấy cái buổi tụ tập đó như mò chôn cô vậy!

"Tôi không đi!"

Đáy mắt xẹt qua một tia kiên định, Lạc Khuynh Thành dứt khoát một câu!

Ly rượu màu đỏ thuần chậm rãi lắng xuống, bóng hình hoàn mỹ của Lạc Khuynh Thành đọng lại trên mặt thủy tinh khiến cho cô càng trở nên mờ ảo khó nắm bắt...

"Lại không nghe lời rồi."

Nâng cánh tay lên, vuốt nhẹ thành ly, German tạo nhả uống một hơi cạn sạch, âm thanh của anh cực nhẹ, cực trầm thấp giống như đôi tình nhân đang tình cảm ní non, khiến cho người ta không khỏi mê đắm vì sức quyến rũ và sự đàn ông của hắn. . .

Nhưng ngay khi lời nói vừa dứt cũng là lúc năm ngón tay của hắn thắt chặt trên thành ly, German dùng sức bóp chặt ly rượu!

Chỉ trong nháy mắt, âm thanh chói tai của tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, Lạc Khuynh Thành ngẩn người tro mắt nhìn German, cô thậm chí còn cảm thấy, từng mảnh thủy tinh đó đang đâm sâu vào da thịt mình . . !

Cô cắn môi, rũ mắt nhìn về phía tay German, trong lòng tự hỏi.

Là hẳn không vui sao, rốt cục cô cũng cảm giác được, chỉ là, vì sao? Là vì cô kháng cự sao? Nhưng ai bảo hẳn muốn dẫn cô đi đến đó chịu bị tra tấn, không kháng cự mới chuyện lạ!

Còn nữa, hẳn... không đau sao?

"Có đi hay không, không phải do em quyết định."

Đứng lên, tùy ý lắc tay, cầm lấy bình rượu trong tay Lạc Khuynh Thành ngửa đầu nhấp một ngụm, sau đó cúi người xuống, nắm lấy cằm của cô vuốt ve, German nhắm ngay miệng của cô, trực tiếp, hôn xuống!

Lạc Khuynh Thành ngửa đầu, vì trời tay không kịp, nên ngay khi môi hẳn tiếp xúc môi cô, mùi rượu cay nồng lập tức xộc thẳng vào khoang miệng, kích thích vị giác của cô. Cảm giác rất khó chịu, nhưng vì không thoát khỏi được sự khống chế của hẳn nên chỉ có thể phí công vô ích lấy tay đánh vào ngực hẳn, hơi thở nặng nề kháng nghị, giống như một con cá mắc cạn.

Lạc Khuynh Thành khó chịu khiến cho tâm trạng của German tốt lên được phần nào, cô như vậy mới khiến cho Hobart thuận mắt hơn!

"Ngoan một chút, thì em mới không chịu đau khổ."

Dán lên cánh môi non mềm có hơi sưng đỏ của Lạc Khuynh Thành, German hơi híp mắt bắt đầu tìm kiếm đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm khước môi còn sót lại vài giọt rượu, vô cùng mị hoặc, quyến rũ...

Buông Lạc Khuynh Thành ra, thấy cô ho sặc sụa, hẳn đột nhiên thu hồi ánh mắt mơ hồ của mình, lạnh nhạt nói : "Lên lầu tắm rửa, thay bộ váy bản này ra!"

Trên người cô có nhiễm mùi của Hobart, không tới gần cũng ngửi được rõ, hẳn rất chi là không thích! ! !

Nói xong, không tiếp tục nói chuyện với Lạc Khuynh Thành, German xoay người đi thẳng về phía cầu thang.

Trong toàn bộ quá trình bước đi, hẳn ngửa đầu thoải mái duỗi người vận động, dù chỉ là một động tác đơn giản nhưng lại rất đàn ông và cool.

Cơ thể rắn chắc mà to lớn của German mang theo một kiểu đẹp nguy hiểm khó tả, từng động tác của hẳn, cho dù chỉ là động tác rất nhỏ cũng vẫn không lấp đi phần khí thế bức người, ...

Biến thái! Ác ma! Đại dâm đảng!

Vì sao lại sở hữu dáng người cao lớn điển trai mà đàn ông như thế chứ? Thật bất công!

Lạc Khuynh Thành bĩu môi, làm mặt xấu với bóng lưng đầy hấp dẫn của German, mặc dù không cam lòng nhưng đành bất đắc dĩ, theo chân hẳn lên lầu. Bước vào phòng cùng German, Lạc Khuynh Thành không nói không rằng thẳng tiến phòng tắm, lúc bấy giờ cô mới nhận ra một sự thật đáng cay, không có nước ấm! ?

Bộ người đàn ông này có da lộp bằng đồng sắt sao? Trời lạnh cóng thế này mà không có nước ấm, ai mà chịu tắm nổi đây!

Hay là, hẳn đang muốn trả thù cô, cho nên cố ý không cho cô dùng nước ấm ? !

Quơ quơ nắm đấm lên, tức giận cắn răng khí thế bước ra ngoài.

Trong phòng cũng không bật đèn, đèn vườn hoa ngoài cửa sổ lúc này lập lòe mờ ảo mà óng ánh, nghe có vẻ khó tin nhưng đây lại là phong cách của German phong cách, hẳn thích hưởng thụ cảnh trời đêm hắc ám cùng với không gian tĩnh mịch.

Trong bóng đêm, gương mặt tĩnh lặng của người đàn ông ẩn hiện dưới làn khói trắng khiến cho Lạc Khuynh Thành không ngừng dõi mắt về phía hẳn. Nhưng hiện thực lại đưa cô trở về, miễn cưỡng thu tâm mắt, cô nhú mày tỏ ra tức giận, hừ, điên gan thật, cô không thể không thừa nhận, người đàn ông như hẳn thật anh tuấn và đàn ông!

Nghe được tiếng bước chân của Lạc Khuynh Thành, trong bóng đêm, cặp mắt dài hẹp của người đàn ông tựa như tảng băng trôi lơ lửng giữa biển sâu, hai tròng mắt lóa sáng như hai viên thủy tinh, ánh mắt hẳn sắc bén có mang theo một tia nguy hiểm giống như con chim ưng hùng mạnh, chỉ cần liếc mắt nhìn hẳn thôi cũng đủ khiến người ta không khỏi sợ hãi.

German không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn Lạc Khuynh Thành, tầm mắt rất mờ nhạt nhưng cũng rất bức người.

Ngay khi ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông đặt lên người mình, Lạc Khuynh Thành bất an đứng yên một chỗ, cô không chịu nổi cảm giác bức bách mà hẳn mang đến cho cô, cô thậm chí cảm thấy, sự bình tĩnh mấy ngày qua sắp không duy trì nổi. Cũng có thể vì cô cảm thấy năng lực mình hiện giờ quá yếu

đến mức mỗi lần đứng trước hần, tôn nghiêm cùng lòng tự trọng của mình đều bị hần nuốt chửng, bởi vậy, chỉ còn cách cố gắng vực dậy, từng chút, từng chút một..

Bước chân nhỏ nhặt như vụn gót sen, cô sò soạng bên cạnh bờ tường, quả nhiên như mong muốn, có một cái công tắc.

"Cạch" một tiếng, đèn sáng lên chiếu sáng khắp phòng.

Dưới ngọn đèn sáng rực đỏ, nửa trên cường trắng mà to lớn của người đàn ông hoàn toàn lộ ra ngoài không khí, với hình thể cân xứng và hoàn hảo của kiểu đàn ông chuẩn mực châu Âu kết hợp với khối cơ bắp rắn chắc.

Khuôn mặt lạnh lẽo lên, giống như bị cái gì châm phải mắt, Lạc Khuynh Thành không ngừng chớp mắt, cũng không nói lời nào, cũng không thèm nhìn về phía German, đáy lòng căm giận không thôi!

Biến thái! Mùa đông lớn thế này, đó là cô chưa tính sổ hần chuyển không chịu đóng cửa sổ, gió lạnh tuyết rơi đầy trời, ấy vậy mà hần cũng chỉ mặc độc nhất một cái quần đùi màu đen! Hừ, khoe thân kia là muốn cho ai xem? ! Cho lạnh chết hần! Hừ —!

Ánh mắt tà mị đánh giá Lạc Khuynh Thành từ trên xuống dưới, sắc mặt German hơi trầm mang theo sắc u ám, thân hình thon dài đứng lặng người bên cửa sổ trong giây lát sau đó khảy lớp tàn thuốc đi, hần tiêu sái quay trở về...

Dưới ánh đèn chùm vàng huyền ảo, thân hình cao lớn lập tức xuất hiện trước mắt cô, tuy nhìn không rõ lắm nhưng hơi thở nguy hiểm lẫn cái nhìn sắc lạnh của hần xuyên qua không khí khiến cô không khỏi giật mình giật lùi về sau.

Cả người theo bản năng run lên, Lạc Khuynh Thành kinh nhảy hạ, ban đêm lãnh không khí, giống nhau đột nhiên trong lúc đó liền theo thoáng mát rộng rãi mở ra cửa sổ tuôn ra tiến vào, tiến vào của nàng trong cơ thể, như tơ như lũ đầy đưa trước, rất lạnh.

"Tôi... không có nước ấm, tôi sợ lạnh, cho nên không tắm."

Ngẩng đầu, giống như sợ German sẽ lên tiếng trách cứ, theo bản năng Lạc Khuynh Thành mở miệng giải thích trước, trong lời nói vừa kinh hoàng, lại có chút sợ hãi.

Không, thật ra cô cũng không sợ hãi mấy, nếu không, cô cũng sẽ không nói rõ lý do nàng cũng sẽ không tại kế tiếp đúng lý hợp tình yêu cầu hần vì nàng cung cấp nước ấm!

"Tôi sợ lạnh, hơn nữa sức đề kháng không tốt, mỗi lần gặp lạnh sẽ sinh bệnh, mùa đông lạnh cóng, anh là chủ cái biệt thự này lẽ ra phải có hệ thống nước nóng chứ?"

Ngẩng đầu lên, Lạc Khuynh Thành không chút sợ hãi nói, German cũng nên thế mà, phải biết chăm sóc bản thân mình!

Giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười, German hơi kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Thành sau đó lạnh lẽo nhún mày.

Cô gái này, đến bây giờ vẫn không sợ hần?

Lá gan cũng lớn thật! Lại còn dám mở miệng ồn ào lý sự này nọ với hần! ?

Lẽ nào cô không ý thức được, hành động ương ngạnh của cô, còn bày vẽ cổ quan tâm đến tình trạng sức khỏe của người khác, có hơi... thân mật quá mức?

Quả thật, bộ dạng của Lạc Khuynh Thành, nhìn qua tuy chỉ thấy vẻ tức giận của cô nhưng thái độ lại không giống như đang đối xử với kẻ thù, mà ngược lại, là đang hờn dỗi trách cứ người yêu mình.

"Tôi cũng không dùng nước ấm."

Không chỉ không có nước nóng, từ trước đến nay cả biệt thự hần đều không hề có hệ thống cung cấp nước nóng. Bởi vì, chỉ có cảm giác lạnh lẽo mới đủ khiến hần tỉnh táo, tỉnh táo với nỗi đau khắc sâu trong tim, thấu tận tâm can, để không thể quên mùa đông năm đó!

Cũng là lý do vì sao khi Lạc Khuynh Thành tiến vào phòng, cô chỉ cảm thấy luồng không khí lạnh đến xương tủy không ngừng đánh úp lên người mình ...

Bình tĩnh phá lệ giải thích một câu, German nâng tay nắm lấy đầu vai Lạc Khuynh Thành, bất thành linh vòng tay ôm lấy eo cô vác cả người cô lên vai, thân nhiên bước chân vào phòng tắm.

"German! Anh, anh làm gì đó? Nhanh thả tôi xuống, tôi không muốn tắm nước lạnh, lạnh chết cứng tôi mất!"

Trong phòng đã đủ lạnh rồi, hơn nữa chỉ cần đứng ngoài cửa sổ, gió lạnh ủa vô thôi, cô đã cảm thấy như mình đang đứng giữa miền cực lạc, nếu như phải tắm nước lạnh, cái mạng nhỏ của cô nhất định sẽ đi tong!

Tay nhỏ không ngừng đầm mạnh lên tấm lưng trần trụi mà lạnh lẽo của German, hai chân Lạc Khuynh Thành đá đập lung tung giầy dụa, miệng không ngừng chửi thề khiến cho German hoàn toàn mất đi tính kiên nhẫn bèn nâng lên tay, hai tay dùng trên hông của cô, đánh lên một phát!

"Nghe lời, không được ầm ỹ!"

Nghe lời?! Cái khẩu khí buồn bực pha lẫn sự khó chịu, vừa thô dặt vừa rất lạnh lẽo, nhưng hắn không biết bản thân mình vừa mới tỏ thái độ ...giống như đang đổ dành sừng vật mình.

Thật ra, không biết bắt đầu từ khi nào, German đã cư xử với Lạc Khuynh Thành rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng một cách bất thường. Mặc dù vẫn bắt nạt cô, hành hung cô nhưng che giấu trong đó chính là sự thỏa hiệp của hắn đối với cô, đôi khi lại mâu thuẫn đến rầu lòng, và không biết từ khi nào, tâm hắn cũng bắt đầu luân hãm vào đó. . .

Chỉ là, hiện giờ hắn vẫn chưa nhận ra, mà cô, cũng không biết.

"Tôi không ! Không ầm ỹ!"

Lạc Khuynh Thành đỏ mặt cứng người trên đầu vai của người đàn ông, được một lúc hai chân bắt đầu không an phận tiếp tục đá đập lung tung, là do cô xấu hổ . . .

Rõ ràng cô đang rất nghiêm túc giận hắn , nhưng vì sao hắn lại cảm thấy cô chỉ đang làm ồn với hắn! ?

Loại tình huống này, sao cô có thể ầm ỹ được? Huống chi, cho dù có làm ồn thì đối tượng cũng không thể là hắn!

Cô không biết rốt cuộc cô đã tạo cái nghiệt quỷ gì, đương không đi lạc vô cái miền lạnh lẽo này, làm chuyện gì cũng phải lo lắng tính toán cẩn thận, đã thế còn gặp phải hắn, đen hơn nữa hắn chính là một tên đại ác ma độc ác, nhẫn tâm nhất thế giới!

Giờ nắm đấm ra, Lạc Khuynh Thành vẫn không chịu từ bỏ đấm lên người hắn, tức chết đi được, rốt cuộc cái gã đàn ông này được làm bằng gì vậy ? Vì sao cô đánh mà hắn không thấy đau, còn tay cô lại muốn phỏng rộp lên vì sưng tấy! ?

"Biết điều một chút!"

Âm thanh thô bạo quát lên, German đặt Lạc Khuynh Thành xuống sàn phòng tắm, thô lỗ coi bỏ chiếc váy trắng trên người cô, sau đó lấy vòi sen giúp cô. Dưới ánh đèn sáng ngời, áp lực từ người hắn mang đến vô cùng cường đại. . .

"Rửa!"

Phải nhanh rửa sạch sẽ toàn bộ dơ bẩn ngày hôm nay! Đáng ghét!

"A!"

Rồi đột nhiên, nguồn nước lạnh như nước băng từ đỉnh đầu xối xả ập xuống, cả người Lạc Khuynh Thành không ngừng kêu lên, cô sợ hãi muốn chạy trốn nhưng lại bị hắn túm trở về. Như một con mèo nhỏ không thích để bộ lông mình bị hóa băng khi gặp nước lạnh muốn tìm mọi cách thoát khỏi móng vuốt người đàn ông nào đó nhưng không thành. Toàn thân bị khống chế nằm gọn trong lòng hắn, phía sau là cảm giác tê tái như chạm vào băng, đỉnh đầu tê rần, còn phía trước, chính là bị lồng ngực rộng lớn khỏe khoắn...

"Lạnh quá..."

Lạnh quá, rất rất lạnh, lạnh đến cứng cả xương tủy, từng lỗ chân lông như muốn giãn ra hết mức, nước lạnh theo lỗ chân lông ngấm vào từng tế bào trong cơ thể cô khiến cô có thể cảm nhận được sự tê cứng của khớp xương!

Cứng ngắc nằm trong lòng German, Lạc Khuynh Thành lạnh đến độ mỗi đều tím tái. Mọi tia lý trí hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo, chợt cô nhận ra cơ thể mình không còn lạnh lẽo như trước, không biết là vì đã thích ứng được với môi trường, hay là vì nhiệt độ cơ thể hắn?

Rũ mắt xuống, nhìn thấy một dòng nước đã chậm rãi men theo từ sợi tóc Lạc Khuynh Thành chui thẳng xuống viền tai, German không tự chủ được nâng tay lên, động tác từ tốn mà nhẹ nhàng, tựa như một cặp tình nhân đang chủ động âu yếm thân thiết nhau..

Ảnh hưởng của người con gái này đối với hắn ngày một rõ rệt và có xu hướng bành trướng hơn so với tưởng tượng của hắn. Mới vừa rồi ở trên xe, nếu Hobart không kịp thời xuất hiện thì hắn thật sự sẽ muốn cô ngay tại đó! Tuy miệng nói muốn hủy hoại cô rồi lập tức vứt bỏ, nhưng trên thực tế, hắn biết, hắn không nỡ.

Chưa từng có một người con gái nào có đủ năng lực để gây cho hắn cảm giác nôn nóng và bất an như cô, càng không có một người con gái nào như cô có thể dễ dàng quấy nhiễu tâm hắn!

Bây giờ, cô đang nằm ngoan ngoãn trong lòng hắn, tuy cả người đều cứng ngắc nhưng cũng còn đâu đó chút quật cường không chịu dang tay ôm lấy hắn. Thế nhưng phần cơ thể mềm mại nhẵn nhụi của cô lại kẻ sát trước người hắn đồng thời sự yếu ớt của cô khiến hắn không nhịn được, thân dưới bắt đầu có phản ứng!

Ngày qua ngày hắn đã quen với việc tắm rửa và trải qua cảm giác băng lạnh của nước, về lý mà nói, lẽ ra hắn phải khống chế được thể nhưng vì sao, ngày khi ôm chặt lấy cô, hắn có chút ngẩn người, thậm chí không nỡ rời xa cơ thể mềm mại của cô ! ?

Không, hắn không nên như thế, cả đời này, thứ gắn liền với hắn chỉ có lạnh lẽo và bóng đêm! Không thứ gì có thể khiến hắn dao động được, mà nếu có

thì cũng không bao giờ tồn tại!

Men theo hai gò má Lạc Khuynh Thành, German chậm rãi lướt bàn tay mình xuống từng chút từng chút một...

Hắn là German, đối với những thứ gây trở ngại với hắn, phản ứng đầu tiên chính là tiêu diệt.

Quên đi, cô gái nhỏ này có giữ lại cũng là tai họa của hắn, chi bằng cứ tiêu hủy đi!

Xoa nhẹ lấy bờ gáy trắng nõn của Lạc Khuynh Thành, đôi mắt nguy hiểm khẽ nheo lại, bàn tay giống như nhiễm ma chường từ từ mở rộng, năm ngón tay khẽ động định bóp chặt lấy cổ Lạc Khuynh Thành.

Nào ngờ, ngay khi các khớp ngón tay bắt đầu cử động thì Lạc Khuynh Thành cuối cùng cũng không chịu nổi lạnh lẽo, cô gắng tiến vào lồng ngực với sự ấm áp đầy dụ hoặc, từng chút một, cô nâng tay ôm chặt lấy hắn...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tàn Nhẫn Từ Điệp 33: Tự Tập - Cho Tôi Mượn Cô Ấy Chơi Chút!

Là một thiếu nữ, hành động này hoàn toàn chỉ là theo bản năng mà cử động, như một loại dựa dẫm, chẳng khác gì một kẻ lạc giữa chốn Bắc Cực đột nhiên tìm thấy được tổ ấm.

Cô khó chịu nhích người mình tiếp xúc gần hơn với nửa trên của hắn. Rõ ràng ở đằng sau cô, gió vừa thổi, nước lạnh không ngừng xâm chiếm từng lỗ chân lông trên người cô. Rõ ràng là rất lạnh, nhưng vì sao người cô cũng có thể cảm nhận được... Ấm! ?

Cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng tinh trắng của German, cô càng ôm càng siết chặt, theo bản năng muốn gần gũi hắn hơn, hai gò má lạnh lẽo cũng bắt đầu tiếp xúc với lồng ngực trần của hắn, giống như một con mèo hoang ý lại tham lam tận hưởng nhiệt độ cơ thể trước người hắn.

Cô biết hành động của mình bây giờ rất đáng xấu hổ, cũng biết mình đã mạnh miệng tuyên bố với lòng rằng có chết cóng cũng không chạm vào người hắn! Nhưng làm sao bây giờ, người hắn rất ấm, thật sự rất ấm, hơn nữa ngay khi bị nguồn nước lạnh ập tới, cảm nhận cơ thể mình đang dán chặt vào da thịt trần trụi của hắn, còn có hơi nóng rực truyền đến từ dương cương của người đàn ông. Tuy rằng không đáng kể, nhưng cũng đủ thỏa mãn đến mê người, hoàn toàn đối lập so với cảm giác lạnh như băng mà cô phải trải qua!

Lạc Khuynh Thành không hiểu vì sao trên thế giới lại cũng tồn tại loại người có hai thái cực đối lập như thế?

Rõ ràng hắn là một ác ma có bản tính thô bạo âm trầm, cả người nhiều lúc phun ra một loại sương vô hình khiến những người xung quanh phải đông cứng vì lạnh, nhưng vì sao, ngực hắn lại ấm áp được như vậy?

Rất ấm, có thể khiến cô liên tưởng đến lò sưởi ở nhà, cô dán người mình vào hắn, trên đầu lại có nước đá đánh úp, băng cùng lửa ấm, hai trạng thái đối nghịch tiếp xúc với nhau...

"Lạnh lắm . . người anh ấm thế này...tôi mệt lắm, đừng tra tấn tôi nữa . . . Có được không? ..."

Đôi môi tím tái giật run, Lạc Khuynh Thành lâm bẫm lên tiếng cầu xin hắn, cánh tay càng siết chặt lấy người hắn. German hơi ngẩn người, bàn tay vốn nắm chặt trên cổ cô chỉ trong chớp mắt liền vô lực buông xuống.

Là một người đàn ông điềm tĩnh, chưa bao giờ có thứ gì có thể uy hiếp hoặc dễ dàng khiến hắn dao động. Nếu có, hắn sẽ lập tức thủ tiêu ngay. Động tác lưu loát, sẵn sàng dứt khoát trước mọi tình huống, tuy nhiên, khi đối mặt với dáng vẻ yếu ớt và đáng thương của cô, hắn, hắn lại dao động . . .

Không được như thế, lẽ ra hắn phải nhanh tay bóp lấy cổ cô, giống như

bóp chết một con kiến, đúng vậy, là dùng sức, không hề nương tay bóp chết cô!

Nhưng vì sao, bị cô ý lại ôm chặt mình, quả tim hắn, tựa như bị một sợi lông tơ mềm mại vô hình quét qua?

Đứng yên một chỗ, mặt cho dòng nước lạnh xối xuống rửa trôi, German đau đầu xoa thái dương, một phen kéo Lạc Khuynh Thành qua, lấy khăn lau còn sạch sẽ lau người cô. Động tác của hắn vô cùng thô lỗ cho đến khi cảm thấy ổn thỏa. Hắn bèn vươn tay lại bế cô lên giường, môi mím chặt, không nói một lời. . .

Bộ dạng của hắn lúc này, thật sự có hơi khủng bố , tâm tình thất thường chả ai nắm bắt nổi, khi thì trầm ổn như núi Thái Sơn, khi thì lại bùng lên như ngọn núi lửa!

Đêm nay là đêm thứ hai cô ở cùng hấn nhưng Lạc Khuynh Thành mới chợt phát hiện ra điều cô sợ nhất chính là bộ dạng đó của hấn, mở miệng nói những lời lạnh lẽo đã rất khủng bố với cô rồi, bây giờ cái gì cũng không nói, cứ mang bộ mặt âm trầm khó đoán thế kia, chả biết rốt cuộc hấn đang nghĩ gì trong đầu, lẽ nào định âm thầm hành hạ cô đến tan xương nát thịt sao? !

Chỉ sợ đến cuối cùng, mình chết thế nào cũng không hay!

"Anh muốn làm... cái gì? Tôi rất mệt, rất khổ sở... anh không được tra tấn tôi!"

Lạnh đến công người, Lạc Khuynh Thành mở miệng nói chữ được chữ mất.

"Câm miệng!"

Không hề kiên nhẫn lạnh lùng quát, German thô lỗ bỏ mặc Lạc Khuynh Thành trên giường, sau đó từ từ lại gần.

Lạc Khuynh Thành cứ cho rằng, German sẽ tiếp tục cái màn bại hoại sỉ nhục cô như tối hôm qua, hay là hấn sẽ ép buộc cô thuần phục trước hấn, nhưng trên thực tế, không hề phát sinh ra những chuyện như cô tưởng tượng.

Không, không chỉ có hề phát sinh, mà ngược lại cô còn cảm giác rất an toàn. Tuy động tác của German vẫn còn thô lỗ mãnh liệt khiến cho da cô phải đau rất nhưng khi cánh tay hấn mở ra... Ôm lấy cô! Chỉ là đơn thuần ôm mà thôi!

"Thả... A!"

Lạc Khuynh Thành ngẩn người, vừa định mở miệng cự tuyệt thì bàn tay to lớn của German lập tức giữ chặt lấy ót cô, dùng chút sức trực tiếp ấn cô chui tọt vào lòng mình, giống như lúc trước, mạnh mẽ mà bá đạo.

Hai tròng mắt chậm rãi đóng lại, cảm nhận Lạc Khuynh Thành vẫn còn không chịu từ bỏ giấy dựa, German lười biếng mở miệng nói: "Yên nào!"

Rõ ràng giọng điệu đều rất thản nhiên, có phần hờ hững nhưng vì sao khi lọt đến tai Lạc Khuynh Thành thì cơ thể lẫn trái tim cô hoàn toàn hóa đá. . .

Dựa vào lòng German, cả người Lạc Khuynh Thành đều trở nên cứng ngắc tựa như tảng băng vùng Bắc Cực, trên thực tế, vừa mới trải qua một trận sống chết với nước lạnh kia, cơ thể cô cũng bị đóng thành băng rồi.

Thật sự là hiểu hấn đang nghĩ gì! Vừa mới cuồng bạo thô lỗ như ác ma, giờ lại đổi mặt thâm sâu trầm lặng như biển! Thần kinh!

Hơi thở mãnh liệt của hấn thật sự rất đậm, có lẽ bởi vì hấn mới tắm xong, hô hấp của hấn kết hợp với bầu không khí lạnh lạnh xung quanh, vừa gây cho cô cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, càng không ngờ mùi hương nam tính đặc trưng trên người hấn lại khiến cô cảm thấy rất dễ ngủ.

Lạc Khuynh Thành không biết, hay là vì mùi hương nam tính của hấn không giống với những người đàn ông khác? Hay là, vì mùi hương này chỉ có hấn, mới có? !

Phòng thật sự rất lạnh, trông từ cửa sổ ra bên ngoài, có lẽ còn lạnh hơn, ngoài cái gã đàn ông thói đang ôm mình...

Thật ra hấn ôm cô không chặt lắm, cánh tay to lớn rắn chắc như khúc gỗ to lớn vòng ra trước người cô, cho dù có lạnh thế nào, cô cũng cảm thấy ấm áp hơn . . .

Đồ biến thái! ! !

Lạc Khuynh Thành nghĩ, ở một nơi bao phủ những tuyết là tuyết này, hoàn toàn có đủ điều kiện để tránh rét, ai mà chịu nổi cái thời tiết khắc nghiệt này được? !

Chẳng lẽ nằm trong phòng, hấn không sợ bị chết công sao? !

Lạc Khuynh Thành rung mình âm thầm mắng chửi German, sau đó không tự chủ nằm gọn trong ngực hấn, thiếp đi lúc nào không hay...

Đắp một tấm chăn mỏng manh, một tay miễn cưỡng vòng trước người Lạc Khuynh Thành, một tay kia ôm lấy bầu ngực mềm mại, German nửa nhắm con ngươi, tựa như đang thưởng thức một món đồ chơi thú vị, khi thì xoa nắn, khi thì nhẹ nhéo, vẻ mặt trông rất thỏa mãn.

Một đêm giá lạnh dài đằng đẵng trôi qua, nằm ngoài dự tính của Lạc Khuynh Thành.

Ngày hôm sau, sự yên ổn trong lòng cô bắt đầu bị đánh vỡ! ! !

Mới chạng vạng sáng.

Đi theo German, Lạc Khuynh Thành buộc phải tham gia cái thể loại được gọi là tụ tập, thật ra cũng là một đám sĩ quan tạp nham đến ăn nhậu.

Khó khăn bước chân đi vào, còn chưa đi hết sảnh chính thì Lạc Khuynh Thành đã nghe không biết bao âm thanh ái muội đến ghê tởm của đám đàn ông bên trong truyền đến, thậm chí còn có người, sau khi vừa nhìn thấy cô đến còn khoa tay múa chân, không biết là vì đông đảo, hay là vì đang biểu đạt họ

không dám tin vào mắt mình?

Theo sau German, Lạc Khuynh Thành cố gắng ngăn chặn cái cảm giác buồn nôn từ nội tâm mình, giương mắt nhìn lên, mới phát hiện, khắp nơi đều là người những người khoác trên mình bộ quân trang! Một số thì đeo biết bao nhiêu huy hiệu chiến tích với quân hàm chứng minh thân phận, hơn nữa thoát nhìn lướt qua, quân hàm không hề thấp...

Chẳng lẽ, đây là buổi tụ tập của những người có thân phận máu mặt trong Đảng Vệ quân?

Nhìn thoáng qua một lát, Lạc Khuynh Thành liền rũ mặt xuống, làm vẻ ngoan ngoãn.

Ánh mắt bọn đàn ông ở đây nhìn qua chả có tên nào là thiện cảm, đó là chưa kể vài tên còn có loại ánh mắt dâm tà hết nói nổi, thậm chí không xứng đáng để so sánh với súc vật. Kể từ khi đặt chân lên mảnh đất xa lạ này, cô cũng thường xuyên bắt gặp những loại tình huống trước mắt, chỉ là, cô chưa có nhận thức rõ ràng.

"Ha ha, Thunder, rốt cuộc cậu cũng chịu đến đây, là lần đầu tiên nha, thật không ngờ đấy!"

"Đúng là không ngờ thật, hôm qua Hobart có nói với tôi, ban đầu còn không tin, Reggie Nord cậu là ai, có bao giờ chịu đến những buổi tụ tập thế này đâu?"

Cầm ly rượu đỏ trong tay, đám người đại biểu tụ thành thành tốp ba tốp năm rải bước tiến đến, nghênh đón German, nửa là vui đùa nửa là trào phúng, dù gì cũng là xã giao thông thường, bọn họ đã sớm quen rồi.

"Chờ các người bắt đầu bữa tiệc! Đi thôi!"

Ngửa đầu uống cạn rượu, thần nhiên ném ly rượu xuống đất, sau đó đi về hướng cái người đàn ông vừa mới đi vào phòng VIP, người đàn ông đó tên là Ramiro, là chủ nhân của căn phòng VIP này, cũng giống như German, hẳn là một Thượng tướng.

Trong phòng, một đám người với thân phận cao quý tụ tập, nhưng ở quân hàm là Thượng tướng cũng rất ít người, ngoài Ramiro ra thì người còn lại – chính là cái người lần đầu tiên đặt chân tới đây - German . . .

Bước chân thông thả đi tới, tay lớn vươn ra ôm chặt Lạc Khuynh Thành bên hông mình, không màng đến mấy ánh nhìn khó hiểu xung quanh, German thần nhiên đi đến vị trí Host, lười biếng đưa mắt quét một vòng sau đó dẫn đầu ngồi xuống, kiêu ngạo thế này, thì chỉ có mình hắn làm được!

Hơn nữa, với khí chất lịch lãm nổi bật nhất phòng, cả người tản ra một loại phong thái lãnh tụ khiến vạn chúng không thể không thần phục, cuồng phách mà nguy hiểm, khiến người khác phải kính sợ, bởi cho dù có muốn nói xấu hắn cũng không ai dám dè dặt, càng không dám biểu hiện ngoài mặt. . .

Ngồi đối diện ghế German, vỗ nhẹ tay "bộp bộp", Ramiro chậm rãi đứng dậy, tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Trò chơi bắt đầu khởi động, mới nhìn qua ngỡ như lần tụ tập này chỉ đơn giản mang tính giải trí, nhưng mấu chốt ở đây chính là mỗi người bọn hắn đều chơi vui đến quên trời quên đất!

Từng tiếng vỗ tay vang lên, từ một góc cửa, một đàn cô gái mặc một bộ váy trắng với chiếc áo đen trễ ngực ưỡn ẹo đi đến, bê thức ăn lên, có trật tự và phối hợp nhịp nhàng duyên dáng dọn lên trước mặt mỗi vị sĩ quan, động tác thuần thục như vậy, xem ra được huấn luyện rất nghiêm khắc.

Tuy sĩ quan cũng được huấn luyện rất khắc nghiệt, nhưng bản chất, cũng chỉ là một đám sói hoang!

Từng tốp ba tốp năm bắt đầu tụ lại nói chuyện, ăn uống vui vẻ với nhau. Thỉnh thoảng còn có vài tên đuôi tay sờ mông mấy cô gái đứng cạnh, có người không hề nề nang ai đưa thẳng tay mình chui tọt vào váy họ, buông những lời đùa giỡn, lời nói dâm tục mà bản thiếu.

Lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành tận mắt chứng kiến loại hình bao ôm này, chỉ biết ghen hòng cúi đầu, cô cảm thấy ghê tởm vô cùng!

Đúng là một lũ vô liêm sỉ! Chả tên nào đứng đắn tên nào!

Con người trong treo đen lách ánh lên một tia ghét bỏ, cúi thấp đầu xuống, Lạc Khuynh Thành im lặng quỳ gối bên người German, nhìn có vẻ nhu thuận mà mềm mại..

Quý ! Là khi gã đàn ông này vừa bắt đầu ngồi xuống đã ép cô bán quỳ bên cạnh hắn, mặc cho đầu gối cô có phải chịu đựng sự lạnh giá dưới sàn nhà, quả nhiên là độc ác! Cũng là một dạng với đám người kia thôi. Hừ! Chả có gì tốt đẹp!

"Thunder, cô gái mà cậu dạy dỗ là người thế nào vậy?"

Dù có hứng thú nhìn German, Ramiro vẫn cười rất đậm bạc, từ lúc bước vào phòng, chỉ có duy nhất một mình hắn là nhìn về phía Lạc Khuynh Thành bằng ánh mắt chân thành mà thân mật. . .

Chỉ là hắn chân thật nội tâm sao? Cũng thực sự giống như hắn biểu tượng giống nhau, ôn nhu mà thân mật sao? Điểm này, chỉ sợ, chỉ có hắn chính mình, tài năng chân chính hiểu được đi?

Mặt không chút thay đổi nhìn về phía Ramiro, German kéo kéo mồm mép: "Miệng Hobart lớn như vậy, có lẽ cũng biết rồi, nhiều chuyện cái gì?"

Huống chi, hôm qua hấn cũng đến tổng hành dinh, sao lại không nhận ra Lạc Khuynh Thành được?

Thái độ ngạo mạn của người đàn ông, từ lời nói cho đến ngữ điệu, là tác phong không thể đổi được của hấn rồi.

"Ha ha, đúng là chỉ có cậu mới hiểu tôi!"

Hobart nâng ly rượu ngửa đầu cười, sờ sờ cái mũi. Ramiro cũng chỉ cười trừ, hấn và Hobart nói chuyện, cực kỳ tự nhiên với nhau, dường như đối với thái độ của German vừa rồi hoàn toàn không để ý.

Trò hay của bữa tiệc bắt đầu, một đám thiếu nữ có nước da trắng nõn ả ẩn hiện đằng sau lớp váy mỏng tan từ bên ngoài duyên dáng đi vào.

Trên mặt trang điểm cực đậm, nhìn từ dáng người cho đến dung mạo đều xinh đẹp, quyến rũ hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Sau một vòng trình diễn, các thiếu nữ đó bắt đầu múa máy đủ loại, nào là múa cột, nào là múa bụng với ánh mắt mê hoặc quyến rũ người nhìn, có người còn phô bày những tư thế khiêu khích cánh đàn ông. Một số thì được coi trọng, một số thì bị thô lỗ kéo ra ngoài. Nhưng đám người đó, không ai dám giãy dụa hay phản kháng, thậm chí còn cười duyên, thuận thế ngã vào ngực đám đàn ông đó, tùy ý để bọn họ giờ trò.

Lạc Khuynh Thành ngẹn hống nhìn trần trối, cái này chẳng phải là hết sức quá quất hay sao? Đó là chưa kể bọn họ còn tùy tiện trao đổi phụ nữ trong tay mình với nhau, phóng đảng khiêu khích, từng tiếng cười đùa dâm uế tràn ra không ngừng.

Cố nén suy nghĩ muốn nôn mửa, tự đáy lòng Lạc Khuynh Thành đột nhiên trở nên sợ hãi, lẽ nào, lẽ nào German cũng đối xử với cô như vậy?

Chơi chán rồi thì vứt bỏ cô, để cho đám đàn ông ghê tởm kia muốn làm gì thì làm, làm bẩn cô! ?

Quả nhiên sợ cái gì thì cái đó sẽ đến...

"Thunder, mượn cô gái bên cạnh cậu chơi chút đi."

P/s:

Đối mặt với một chữ "chơi" của đồng nghiệp trong quân đội, liệu German sẽ phản ứng thế nào? Hấn thật sự sẽ ném Khuynh Thành cho bọn hấn mượn chơi sao? Nếu Khuynh Thành thực sự khuất phục thì sao? Nếu không, chuyện gì sẽ xảy ra?

Từ khi bắt đầu, tác giả có viết Khuynh Thành đã thoát khỏi vòng tay của German, hơn nữa là do German chủ động thả cô đi, liệu có nguyên do gì trong đó?

Hobart và Ramiro, hai người này sẽ đóng vai trò gì? Lạc Ngâm Tích thì sao?

Liệu tương lai của Khuynh Thành sẽ thế nào? Khúc mắc của cô và German liệu có được giải quyết?

Mọi nghi vấn về hận thù, ân oán, tình cảm từ từ sẽ được hé mở

Xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu, up thêm chương đầy thành ý cho nè...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Tàn Nhẫn Từ Điệp 34: Cơ Hội, Đến Rồi

"Thịch" một nhịp, trái tim Lạc Khuynh Thành, nhảy mất như rơi vào lãnh cốc, ở nơi đó không nhìn thấy ánh sáng bầu trời, chỉ bao phủ bởi một làn sương mờ đục, lạnh lẽo...

Mượn cô chơi? Chơi thế nào? Chẳng lẽ là chơi cô giống như với đám thiếu nữ phóng đảng đó, muốn làm nhục thế nào là làm sao?

Đám đàn ông đó, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi đã đủ thấy ghê tởm, giờ còn có chuyện cho phép bọn hấn tới gần cô, thậm chí còn khiến cô phải khuất nhục hầu hạ bọn hấn? !

Không, cô không cần! !

Cô tình nguyện bị một mình tên German biến thái gì đó chơi đùa, mặc cho hấn muốn đùa bỡn thế nào cũng được. Cô không muốn trở thành một đứa trẻ sơ sinh còn nằm trong tã lót, muốn bị ném đi đâu thì ném, muốn vũ nhục thế nào cũng mặc kệ!

Đó là chưa kể chuyện trong sạch của cô bị hủy hoại, quan trọng nhất là lòng tự tôn của cô, cả một đời hy vọng và giữ gìn, đều bị phá hủy !!!

"Tôi nói cậu nghe, cô gái này thoát nhìn thật sự rất mê người, cả tôi cũng có chút hứng thú, thế nào, cậu còn muốn chơi không? Nếu chán rồi thì ném cho tôi, hàng tươi hàng mới thế này, bỏ đi thì quá lãng phí a! Để cho anh em chúng ta một phen ném thử! Có câu "có phúc cùng hưởng" mà, ha ha!"

Một câu nói, không nặng không nhẹ nhưng lại khiến cho người nghe cảm thấy chói tai, Lạc Khuynh Thành dám khẳng định, mỗi tên trong đám người này, ai cũng đều nghe rõ được, đó là lý do tại sao toàn bộ ánh mắt của bọn hắn đều hướng về phía cô, ánh mắt, rất... đậm đặc, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, còn có ghê tởm và buồn nôn lại lần nữa dâng lên cổ họng.

Thậm chí cô còn nhận ra, giờ phút này bản thân mình không khác gì một nữ nô, mặc cho ánh mắt của bọn họ, tùy tiện xâm phạm!

Hàng lông mi khẽ run rẩy, Lạc Khuynh Thành nâng mắt nhìn về phía German, màu mắt trong trẻo, quật cường vô cùng, ẩn trong đó lại có tia kinh hoàng...

Quả nhiên là cô bị dọa đến tim đập dữ dội, thậm chí cô còn không bao giờ tưởng tượng có một ngày bản thân mình sẽ trở thành đồ chơi cho bọn hắn, vậy thì cô tồn tại trên đời này có ý nghĩa gì?

Càng bị ai hơn là, bây giờ cô phát hiện ra, cô lại tỏ thái độ ý lại, lấy lòng German, để cho hắn đừng nhìn tâm mà vứt cô cho đám ô hợp đó.

Người đàn ông này, là người đàn ông duy nhất cô có thể dựa vào, ít nhất là vào lúc này. Hắn yên lặng ngồi đó, vẫn khí chất đậm đặc tôn quý. Chỉ là khi hắn nhìn vào đôi mắt cô, đột nhiên lại có chút âm u...

"Đừng."

Lắc đầu, đôi tay bấu chặt đầu gối của German đến mức căng cả quần. Mọi anh đào hé mở, Lạc Khuynh Thành nhỏ giọng ní non, không phải mang hàm ý cầu xin, chỉ đơn giản là... ý lại.

Tao nhả nâng ly rượu, German cũng không hề mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn về phía cô, trong con ngươi xanh thẳm màu đại dương dường như pha chút băng lạnh, bỗng nhiên, hắn nâng tay lên,捏 lấy một bên má cô, lực không hề nhẹ, khiến cho làn da non mềm của cô ứng đỏ lên...

Hắn đang tức giận, tuy rằng trên gương mặt bình thản của hắn không hề biểu hiện bất kỳ biểu tình gì, nhưng có thể chỉ cô mới biết, thậm chí là khẳng định.

Chỉ là vì sao? Rõ ràng người tức giận phải là cô mới đúng, không phải sao?

Lạc Khuynh Thành nào biết rằng, German đang... ghen tị!

Hắn chỉ biết, cô gái bên cạnh hắn là một tiểu hồ ly mê hoặc người! Đi đến đâu cũng có thể quyến rũ biết bao nhiêu chàng đàn ông! Về sau hắn không thể để cô bước ra khỏi cổng, dù chỉ một bước!

Mọi mong cong lên, German không nói một lời lạnh lẽo nhìn Lạc Khuynh Thành, đáy mắt dường như nổi lên sóng dậy, có thể cô cũng không biết, lại càng không muốn phỏng đoán, bây giờ điều duy nhất cô thầm nghĩ chính là bảo vệ chính mình...

"Đừng giao tôi cho bọn hắn!"

Bị捏 đến mức không thể nhúc nhích, Lạc Khuynh Thành cứng người, có muốn động cũng không thể, nhưng ngữ điệu trong lời nói đều rõ ràng và chắc nịch, giọng điệu rất lạnh, rõ ràng là đang trong tình trạng khốn đốn, thế nhưng thái độ của cô lại khiến cho người khác sinh ra cảm giác như một nữ thần được tôn thờ. Ngay khi nghe được một câu của cô, trong đầu German chỉ suy nghĩ: Cô, chỉ có thể là người mà hắn khắc sâu.

Ít nhất, ý của cô là, cô tình nguyện chỉ đi theo một mình hắn, cô không muốn bị đám đàn ông với cái nhìn ghê tởm như hổ đói đang rình mò ngồi đối diện cô kia!

Những lời Lạc Khuynh Thành nói, hoàn toàn đang lấy lòng German.

Và chúc mừng em, em đã thành công!

Đáy mắt thay đổi sang một tia tà mị, hắn quyến rũ cúi người, lướt môi mình qua vành tai cô, mở miệng...

"Đút cho tôi."

Khàn khàn hai chữ, trầm ổn mà chắc nịch, vừa êm tai, dễ nghe, vừa bá đạo cường đại, nhưng mấu chốt là, siêu cấp gọi cảm!

Đầu quả tim run lên, Lạc Khuynh Thành nuốt nước miếng lo âu, tuy không biết vì sao hắn lại đưa ra yêu cầu này nhưng cô biết bây giờ mình phải ngoan ngoãn nghe lời hắn, bèn đưa tay lên bàn, cầm lấy đồ nhắm chậm rãi đưa lên bên môi German. Sống trên đời, đây là lần đầu tiên cô bày bộ dáng này với hắn, vừa nhu thuận mà mềm mỏng...

Cô không được phép ngỗ nghịch hắn, có lẽ, lấy lòng hắn, sẽ tạm thời khiến hắn hài lòng, tính mạng cô cũng tạm thời bình an.

Nhìn lên đôi mắt cầu khát sự che chở của Lạc Khuynh Thành, đáy mắt German hoàn toàn không hề lưu chuyển, nhưng tâm hần, lại giống như bị một mẩu thủy tinh trong suốt đâm vào, bắt ngờ run lên!

Cô gái kiên cường này, rõ ràng đang sợ hãi, thế mà lại cố gắng giữ bình tĩnh, thật khiến cho hần phải nhìn cô bằng cặp mắt xưa!

Hoi nâng mày, German tiếp tục duy trì sự trầm mặc, ngay khi Lạc Khuynh Thành cho rằng hần sẽ rất tức giận, nào ngờ hần chậm rãi mở miệng, cắn lấy đồ nhắm sau đó đồng thời ngậm lấy ngón tay cô...

Khẽ hít mắt dài hẹp, biểu tình mỉa hoặc của German kết hợp cùng với xúc cảm nơi đầu lưỡi ẩm áp đang chậm rãi chuyển động nơi đầu ngón tay cô khiến lòng cô như bị hần quấy nhiễu.

Đột nhiên, giống như bị dọa, cả người Lạc Khuynh Thành lập tức run lên, giống như bị điện giật, vừa có chút ngửa, lại vừa...

Kinh ngạc đến bối rối cả tim, có lẽ vì động tác khó tin của German, hay là vì cái gì. Khi hàm răng của hần cùng với môi dưới tiếp xúc với ngón tay, cô như ngọc lạng ngẩng đầu nhìn hần, thế nhưng hần không có ý định buông ra, biểu tình dụ hoặc, đầu lưỡi theo đầu ngón tay mà tôn lên vẻ sắc tình, về chuyện này, cô chưa lần nào trải qua, nhưng cũng biết...

Lạc Khuynh Thành thật sự không rõ vì sao hần lại thích sử dụng chiêu này? Có thể cô không phải tình nhân của hần mà theo như hần đã khẳng định, cô chỉ là sủng vật mà thôi! Hơn nữa bây giờ còn ở trước mặt nhiều người!

Liên tiếp nhiều tiếng rít lạnh vang lên, đám người trong phòng, tuy là những người đã quen với việc chịu đựng gian nan biển lửa, sóng to gió lớn, thế nhưng trước một màn động tác của German này, bọn họ đều có chút ngỡ ngàng.

Động tác của German, lại hấp dẫn ánh mắt của Hobart đang ngồi cách đó không xa, ngạc nhiên thay, hần không hề có tâm trạng để chơi đùa với cô thiếu nữ xinh đẹp nào, chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ, nâng ly rượu, yên tĩnh nhìn về phía Lạc Khuynh Thành...

"Về sau phải ngoan."

Cầm dưới bị nắm chặt đến đau xót, Lạc Khuynh Thành bị German nâng cầm lên, sau đó hần vỗ nhẹ khuôn mặt cô, động tác tùy tiện giống như đang dỗ dành một con chó nhỏ...

"Tôi không thích đồ chơi của mình bị người khác động vào, cô ấy, tôi chơi chưa đủ."

Đón biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc từ mọi người, German ngẩng đầu, mở miệng, đạm mạc nói, ý cười nơi khóe môi vừa có chút cực đoan vừa cao ngạo tự đại, mặc dù lạnh lùng nhưng nó là một sự hài hòa với vóc người và cử chỉ của hần, tựa như một chiến thần cô đại, hoàn mỹ bức người...

Ý tứ đã rõ, German không muốn đưa Lạc Khuynh Thành cho bọn hần mượn, nhưng thay vì dùng cách thức thẳng thừng từ chối, để không lộ ra rằng bản thân mình đang gián tiếp bảo vệ Lạc Khuynh Thành, hần chỉ đánh dùng một câu đó để đánh lạc hướng đám đàn ông khác dục kia.

Nhưng còn lòng cô, lại như trầm xuống đáy biển, hơn nữa phần nhiều là đau đớn! !

Chơi chưa đủ...

Vậy, nếu chơi đủ rồi thì sao?

Nếu có ngày đó, cô sẽ bị vứt bỏ lang thang bên ngoài, rồi mặc cho bọn họ đùa bỡn, làm nhục? !

Lạc Khuynh Thành cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn, cô vừa tức giận, vừa hoảng sợ rù mí mắt, cô dùng hành động thay có lời kháng nghị của mình!

"Đã nói Thunder sẽ không đồng ý mà, các người cứ nặng nề không tin!"

Hobart làm ra vẻ tiếc hận, lắc lắc đầu khẽ cười, nhìn qua thì trông hiền lành, nhưng khi mi mắt vừa rủ xuống, sát khí thoáng lướt qua...

"Vậy chờ cậu chơi chán đi, đến lúc đó, tuyệt đối đừng có quên chúng tôi! Hàng ngon thế này, nói thật, tôi vừa nhìn đã nhìn không nổi rồi!"

Đón lấy tầm mắt đầy lạnh lẽo của German, một tên sĩ quan cả lo phát phờ cười cười, một tay gờ ly rượu, tay khác lưỡi biếng đặt lên đùi thiếu nữ ngồi bên cạnh, sau đó chột nhéo, động tác vô cùng phóng túng mà dâm uế khiến cho người khác buồn nôn...

"Reggie Nord cậu muốn đàn bà loại nào thì có loại đấy, một người lực lưỡng như cậu đây, thể lực tốt như vậy, mà cô ấy yếu kiêu mềm mại đậm chất phương Đông, chơi trong một thời gian ngắn thì không sao, chứ chơi lâu dài thì có ngày cũng bị cậu chơi đến thâm đấy! Ha ha!"

Nửa là vui đùa nhưng phần lớn là những lời bần thiêu, khiến cho đám đàn ông xung quanh bắt đầu cười ầm lên. German cũng không mở miệng, môi mòng cong lên một đường cong tuyệt mỹ, lại càng không lên tiếng trả lời, vẫn đáng vẻ cao ngạo đầy quyền lực...

Bàn tay đặt trên đầu gối German lặng lẽ bắt đầu nắm chặt, Lạc Khuynh Thành dùng sức nắm đến mức trên làn da mỏng manh trắng nõn nhanh chóng lộ ra gân xanh.

Chuyến đi lần này, đối với cô mà nói, chính là một sự sỉ nhục vô cùng! Đều do hần! Sẽ có một ngày, cô sẽ hoàn trả lại tất cả! ! !

Đùa giỡn đã qua, đám đàn ông bọn họ lại lần nữa nâng ly uống rượu, nói chuyện phiếm, phóng đăng vẫn tiếp tục phóng đăng, vô cùng náo nhiệt, bầu không khí trong lành giờ lại lặng yên bị nhiễm bẩn bởi mùi vị nồng nặc của sự thối nát đáng ghê tởm. Điều này khiến trong đầu Lạc Khuynh Thành liên tưởng đến mấy chữ—— hồ rượu rừng thịt!

Có lẽ, hậu cung của mấy tên hoàng đế cổ đại cũng được hình dung thế này, quả nhiên là, ghê tởm vô cùng! !

Lạc Khuynh Thành cắn răng cúi đầu, không dám cử động dù chỉ là một chút ngoan ngoãn, nhu thuận ngồi bên cạnh German, đây là hiện thực sao?

Còn lòng của cô, không lúc nào là không nghĩ đến chuyện chạy trốn!

Chạy trốn, trốn khỏi lòng bàn tay ma mãnh của hắn, điều cô muốn nhất, chính là nó ...

Hơn nữa trải qua chuyện vừa rồi, cô lại càng muốn thoát khỏi hắn hơn, tâm lý người đàn ông như hắn biến thái một cách khác thường, tính tình thay đổi thất thường. Một giây trước còn ra tay che chở cho cô thì ngay giây sau đó hắn liền cảm thấy chán ghét, khi thì bị sự phản kháng của cô chọc tức, khi thì coi cô như một thứ đồ chơi rác rưởi muốn vứt thế nào thì vứt, thế chẳng phải cô chết chắc rồi sao? !

Không thể được, cô không thể cứ ngồi mãi đây chờ chết, cô muốn chạy trốn, cô nhất định phải chạy trốn, lập tức, ngay lập tức!

Đây là nơi ở của các sĩ quan thượng đẳng, thủ vệ canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, cô biết, chỉ dựa vào một mình cô sẽ không thể nào trốn thoát được, có lẽ, người mà cô cần tìm chính là Ramiro?

Lạc Khuynh Thành cắn môi lặng lẽ đánh giá xung quanh, trong lòng không ngừng tính toán đường thoát thân, ngay khi cô bất hạnh không biết nên bắt đầu từ đâu thì, cơ hội, đến rồi...

P/s: Mai lại có chương mới...vui không nào? * Vui vui vui ta cùng vui tung bừng trên khắp chái đất"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tàn Nhẫn Từ Điện 34: Chạy Trốn, Dùng mỹ Nhân Kế

Buổi tiệc rượu thối nát vẫn tiếp tục diễn ra, Lạc Khuynh Thành cúi đầu, đôi tay siết chặt đặt trên đùi German, thậm chí không phải chờ khi hắn mở miệng yêu cầu, hay bắt buộc, cô liền tự giác nhào người về phía hắn...

Thật ra, tất cả không phải hoàn toàn là cô tự nguyện, càng không phải là vì cô muốn gần gũi với hắn, chỉ là đôi tay rắn chắc của hắn đang giữ hông cô, vì lực nắm có dùng sức cho nên cô cảm thấy đau nhức, bên phải bắt đầu dĩ nhiên lên người hắn để giảm bớt lực tác động, cô không còn cách nào khác mà.

Hơn nữa, cô nào chưa nếm qua mấy lần muốn thoát khỏi bàn tay hắn, nhưng mỗi lần như vậy, chỉ cần cô động một chút thôi, cái tên khốn nạn nào đó nhanh tay hơn cô gắt gao giữ chặt, không cho cô rời khỏi phạm vi của hắn!

Đại ác ma! Biến thái! ! !

Dưới đáy lòng âm thầm chửi thề, Lạc Khuynh Thành tức đến mức rất muốn đâm hắn một nhát, quả nhiên, vào lúc này, hắn bỗng buông cô ra...

Thì ra là vì Gavin đến, hắn cúi người xuống đi về phía German, sau đó ghé sát bên tai nói gì đó.

"Thất bại."

Đứng lên, khẽ gạt đầu với Ramiro đang ngồi đối diện, German chỉ đơn giản nói hai câu, vẻ mặt đạm mạc mà lãnh ngạo, một chút ý xin lỗi cũng không có!

Nói xong, German bèn rũ mắt quét về phía Lạc Khuynh Thành, dùng ánh mắt ra lệnh cho cô đi theo hắn, rồi sau đó xoay người rời đi...

Thật ra, không cần German ra lệnh, Lạc Khuynh Thành cũng sẽ tự động đi theo hắn, dù sao, cô không thể ở lại một mình một nơi chứa một đồng các thể loại tạp nham, dơ bẩn; nơi đây những con hổ đói nhỏ dãi luôn rình rập con mồi. Mà German, chính là nơi an toàn duy nhất mà cô yên tâm dựa vào, cô còn muốn chạy trốn khỏi hắn cho nên mới không ngốc đến mức để mình đơn độc ở đây.

Nếu không đi, chỉ sợ cô sẽ bị ăn tươi nuốt sống mất ! !

"Thượng tướng Ramiro, thủ tướng vừa mới điện báo, nói tìm Thunder có chút việc, cậu ấy đi nghe điện thoại, thất bại."

Đối diện trực tiếp với Ramiro, Gavin mỉm cười giải thích thay German lý do vì sao đột nhiên rời đi, đây cũng chính là công việc thường ngày của hắn, ai bảo tên cao ngạo nào đó, làm việc luôn không coi ai ra gì?

"Đi đi, nếu thủ tướng tìm thì nhất định có chuyện quan trọng, điện thoại ở trong thư phòng."

Buồng ly rượu trong tay đồng thời đứng lên, theo nét mặt Ramiro cũng không nhìn ra biểu hiện không hài lòng hay là phẫn nộ về thái độ cao ngạo của German, hắn chỉ mỉm cười hồi đáp Gavin, cử chỉ động tác đều rất phải phép và lịch sự...

Người đàn ông này rất lịch lãm và gia giáo, có lẽ được dạy dỗ rất đàng hoàng?

Hơn nữa hắn là chủ nhân của biệt thự này, có lẽ, hắn là người thật sự có thể giúp cô.

Lạc Khuynh Thành run rẩy quét mắt nhìn Ramiro, trong mắt xuất hiện một tia thỉnh cầu cứu trợ ần ần thoáng hiện...

Lạc Khuynh Thành hy vọng Ramiro có thể hiểu ý của cô, càng hy vọng hắn bỏ chút lòng thương hại mà trợ giúp cho cô.

Đôi mắt to tròn đen láy của người con gái Phương Đông, quả thật rất đặc biệt, đây là màu mắt mà người phương Tây như bọn hắn chưa bao giờ thấy qua, trong suốt mà thuần túy. Khi ánh đèn chùm vàng nhẹ nhàng rơi xuống màn đêm, nó giống như một viên thạch pha lê đen, sáng chói đến loá mắt, khiến cho người khác chỉ cần vô thức liếc nhìn vào đã rung động, rồi sau đó sẽ sinh ra cảm thấy thương tiếc. Đó là chưa kể giờ phút này, ánh mắt của cô, còn mang theo một tia khẩn cầu, tựa như một lớp màng sa mỏng bao phủ, vừa có chút đầm đạm đáng yêu...

Trái tim đột nhiên đập lệch nhịp, hai bàn tay buồng lỏng của Ramiro lặng lẽ nắm chặt.

Cô gái này, thoát nhìn đẹp đến... quyến rũ lòng người.

Nắm đầm dần dần thả lỏng. Ramiro bùng ly rượu lên, tiếp tục trò chuyện với đám đồng nghiệp xung quanh, vô tình, đôi mắt tựa như liếc về hướng Lạc Khuynh Thành rồi đi.

Ramiro cho rằng, tín hiệu mà Lạc Khuynh Thành vừa mới trao đổi bằng mắt với hắn, chỉ có mỗi mình hắn mới biết, nhưng hắn lại không hay, Hobart cũng là người thấy rõ.

Thật ra thì từ lúc Lạc Khuynh Thành bước vào cửa cùng với German, đôi mắt Hobart đã không lúc nào rời khỏi người cô, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú, cũng đồng thời quan sát German, vốn để tìm một chút manh mối cho lập luận mơ hồ của hắn – xem bọn họ có nảy sinh cái gì khác thường hay không? Kết luận cuối cùng, đúng như lời German nói, cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà hắn ta nhìn trúng...!

Có điều, còn chưa kịp nhìn thấu được sự khác thường của German và Lạc Khuynh Thành thì hắn đột nhiên lại phát hiện ra, cô lại cầu xin sự giúp đỡ của German?

Không thể không thừa nhận, cô gái phương Đông này quả thật có đủ bản lĩnh để khiến cho người khác giới phải động lòng thương tiếc, chỉ cần một cái liếc mắt đầy nhạt nhẽo của cô thôi cũng đủ khiến người khác tim đập chân run, nhìn không được muốn gần gũi với cô hơn, giúp cô phôi bỏ mọi phiền não, loại bỏ hết mọi chướng ngại vật!

Chả trách, chả trách vì sao Thunder cứng đầu của chúng ta lại luyến tiếc không nỡ buông tay ...

Có điều sự tình càng lúc càng rắc rối khi không hiểu vì sao cái loại trong căn bã, ngoài nhả nhặn như Ramiro, lại cũng lọt vào danh sách muốn giúp đỡ cô?

Không, không đúng, nhìn thì hiền lành vậy thôi chứ tâm của hắn, so với kẻ khác, đen không ai bằng, không có chuyện lương thiện như vậy! Hơn nữa, cho dù hắn có thực sự ra tay giúp đỡ thì chắc chắn sẽ mượn tay Lạc Khuynh Thành để lật đổ German...

Quả thật, mặc dù Hobart có chút biến thái, nhưng những điểm quan trọng hắn đều quan sát và phân tích cực kỳ chính xác.

Luôn bày trên mặt ý cười hòa nhã, đối với ai cũng đều khoan dung, lý lẽ xác đáng, trong mắt đồng nghiệp, Ramiro là một người có phẩm hạnh rất tốt. Tuy nhiên, trên thực tế, tâm địa hắn hiểm độc hơn bao giờ hết, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ giúp Lạc Khuynh Thành, hơn nữa có một điều hiển nhiên rằng ai ai cũng đều ghen tị German, chỉ chờ có thời cơ là lập tức nắm lấy nhược điểm của hắn khiến hắn cút khỏi vị trí đó mãi mãi...

Nhẹ nhàng lắc ly rượu thủy tinh, Hobart rũ mắt nhẹ nâng ly rượu, giấu con ngươi sâu thẳm dưới hàng mi dài, hắn im lặng âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Ramiro.

Quả nhiên, không như Hobart dự tính, ngay khi Lạc Khuynh Thành rời đi cùng với Gavin được vài bước thì Ramiro đã không chịu nổi ...

Nắm chặt lòng bàn tay, giống như hạ quyết tâm gì đó, nhấc ly rượu uống một hơi cạn sạch, Ramiro nghiêng đầu nói với các chiến hữu của mình.

"Tôi đi toilet, các cậu ở lại chơi trước, cứ tự nhiên."

"Tôi nói mà nghe, là bàng quang của cậu hoạt động tốt, hay là lại bắt đầu kiểm soát lấy lý do này nọ để rời khỏi bữa tiệc? Bọn tôi nghi lắm, có phải trong biệt thự có giấu một mỹ nhân đẹp tuyệt sắc, nhìn nhìn không nổi mới xin ra ngoài một mình vụng trộm nhăm nháp!"

Không biết là ai thuận miệng tiếp lời như vậy khiến cho cả đám người bên trong bật lên tiếng cười, bủa vây khắp cả một căn biệt thự đầy u ám, thật lâu không có cách gì bảo hòa...

Cong miệng cười nhạt, Ramiro không lên tiếng phản bác, cũng không tỏ ý tức giận, chỉ lắc lắc đầu, cố tình làm ra vẻ "Thật hết nói nổi đám người này" rồi sau đó đứng dật rồi đi.

Đôi môi bí ẩn cong lên một nụ cười trào phúng lại như hiểu ý người, sau khi vừa nhìn thấy hình bóng Ramiro biến mất, Hobart cũng đứng lên, không nói một lời, yên lặng rồi đi...

Dù sao đêm nay hẳn cũng không có hứng thú với rượu chè cùng với một đám đàn ông chỉ lo trao đổi phụ nữ, vui đùa âm ỉ. Thứ mới mẻ hấp dẫn hơn chính là thăm lặng xem kịch hay.

Đi theo Gavin, ngay khi định bước chân đi lên lầu hai, Lạc Khuynh Thành đột nhiên ngừng lại...

Về phần German, đã tự mình đi thẳng vào thư phòng, đứng như lời Gavin vừa nói, đi tiếp điện thoại của thủ tướng.

Cuối hành lang có một tấm cửa sổ hướng nhìn ra ngoài, trùng hợp có thể miễn cưỡng thấy được nơi bữa tiệc đang diễn ra, Lạc Khuynh Thành chớp mắt, lấy có nhàm chán đưa mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, sau đó ánh mắt chột lóe lên sáng ngời nhìn chăm chú về hướng mà Ramiro đang đi, trong lòng luôn thầm cầu nguyện, hy vọng hẳn có thể giúp cô, cho dù mục đích của hẳn có thể nào, nhưng chỉ cần cho cô một cơ hội để cô thuyết phục hẳn là được!

Trái tim bắt đầu căng thẳng đập liên hồi, chỉ trong giây lát, Lạc Khuynh Thành ngạc nhiên nhận ra, Ramiro động đậy!

Hắn đứng lên, dùng nụ cười thân thiện của mình chào hỏi gì đó với đám người xung quanh sau đó rời khỏi tiệc, cho dù không biết có phải đến giúp cô hay không nhưng cũng đủ khiến cô vô cùng kích động...

Nhích một bước lại xem thế nào, Lạc Khuynh Thành cô vĩnh viễn không bao giờ phó mặc cho số phận, ngồi đây chờ chết. Chỉ cần có một tia hy vọng, dù mong manh đến nhường nào, cô cũng phải thử!!

Giấu nắm đấm trong tay áo, dường như vượt quá sức chịu đựng, Lạc Khuynh Thành quay đầu nhìn về phía Gavin...

"Tôi đau bụng quá, muốn đi toilet."

Rõ ràng là muốn cầu xin hẳn cho cô đi, nhưng ngữ điệu lại không hề hèn mọn...

So với hiện trạng của cô bây giờ, thật ra Gavin có chút nể phục cô, ngoài Thunder ra, chưa có kẻ nào đủ phúc đức để hẳn vui lòng phục tùng, đó là chưa kể cô gái trước mắt - Lạc Khuynh Thành đúng là không chỉ đơn giản là một cô gái nhát gan tầm thường. Cho dù là có đối mặt với đối tượng quyền lực và đáng sợ như Thunder, cô cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi, lại càng không hề khúm núm. Dù bộ dạng có thảm hơn nữa thì chỉ sợ cô cũng không hề tỏ ra tuyệt vọng, mà ngược lại, ý chí sắc đá và kiên cường của cô lại càng trở nên vượt trội, quả nhiên là một cô gái hiếm có!

Thế nhưng, ngay cả như vậy, tâm tính của hẳn cũng không hề bất định, càng không bởi vì nể phục cô mà đối xử khác với cô, lẫn lộn việc công với việc tư...

Dù sao, người con gái càng thông minh, lanh lợi thì hẳn càng phải đề cao cảnh giác!

"Toilet ở tầng một, mà tôi đang phải canh chừng ở đây."

Nói cách khác, bây giờ hẳn không có rảnh để đi theo trông chừng cô, đồng nghĩa với việc, hẳn sẽ không để cô một mình đi toilet...

"Anh thử đau bụng xem nó khó chịu đến nhường nào, đàn ông to cao như anh lại nỡ nhẫn tâm ăn hiếp con gái?"

Đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, bày ra bộ dạng đau đớn đến thấu ruột gan, Lạc Khuynh Thành cố ý ngân giọng trách mắng, sau đó lại có điểm mềm yếu, không phải cầu xin, mà là ...cố tình yếu thế, hơn nữa còn ngơai đen láy trong trẻo, lại long lánh sáng bóng chớp chớp kia khiến sự đáng yêu và dễ thương của cô chạm đến tận sâu thẳm trái tim người đàn ông!

Đây là lần đầu tiên trong đời, Lạc Khuynh Thành lại cố ý dùng chiêu "mỹ nhân kế" với một người đàn ông, tuy rằng biểu hiện không rõ ràng nhưng với khả năng bộc lộ bây giờ thì đủ làm ứng cử viên nhận tấm vé trở thành diễn viên.

Không hiểu sao, đột nhiên cả trái tim Gavin chợt mềm nhũn, miệng giống như không theo sự sai khiến của bản thân...

"Đi nhanh chút!"

Tuy giọng điệu còn hơi nghiêm khắc, nhưng so với thường ngày đã không còn cứng nhắc, Lạc Khuynh Thành mấp máy môi, nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó thông thả mà bước đi. Mà Gavin, vì nhận được sự giúp đỡ thăm lặng của ai đó nên vẫn luôn dõi theo cô, hẳn đánh giá tình hình, thời gian German cần nhiều thời gian, cho nên nếu bản thân có biến mất một chút, cũng không có việc gì.

Đi đến góc cầu thang, Lạc Khuynh Thành nâng bước chân sải dài đi xuống, lập tức chạm mặt với Ramiro.

Nâng làn váy lên, Lạc Khuynh Thành vừa đi vừa nhìn hẳn, đôi mắt lóe sáng, giống như cái nhìn ban nãy, có chờ đợi, có khẩn cầu, còn có đôi mắt vừa nãy vừa đối diện với Gavin, là nhu nhược...

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, bộ dáng của cô lúc này hoàn toàn rung động lòng người, vừa đáng yêu vừa kiều diễm. Ramiro nâng mắt lên nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, trong mắt lóe lên một tia mơ hồ khó hiểu, cho dù không rõ ràng, nhưng có lẽ cô cũng mơ hồ đoán được.

Đúng như dự đoán của cô, tên Thượng tướng Ramiro này, tuyệt đối là người dễ dàng bị cô thuyết phục, đương nhiên, để xem cô thuyết phục hắn thế nào...

Chỉ là bây giờ, cơ hội tiếp cận hắn cô không hề có, làm sao bây giờ?

"Đi đi, đi nhanh chút."

Theo sát phía sau Lạc Khuynh Thành, Gavin bỗng nhiên lên tiếng thúc giục, không biết phải làm sao, Lạc Khuynh Thành chỉ đành buồn bã thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào toilet, về phần Gavin, chỉ đứng tại chỗ bên ngoài, tầm mắt thần nhiên cố định về hướng toilet, để tránh việc cô lợi dụng thời cơ chạy trốn...

"Thunder sao?"

Đi thong thả bước đến trước mặt Gavin, Ramiro biết rõ còn có ý hỏi, ngay khi hắn vừa mở miệng thì Hobart cũng đồng thời đi đến, âm thanh của đế giày da vang lên phá tan bầu không khí u ám nơi đại sảnh...

"Sao tất cả lại tập trung ở đây? Đang đợi người sao?"

Hobart mỉm cười, cũng biết mà còn có hỏi, bước từng bước đi đến đứng đối diện Gavin, không biết rốt cuộc là vô tình hay cố ý, chỗ đứng của Hobart, vừa vặn che đi tầm mắt của Gavin...

So với Gavin thì Hobart cao hơn hắn một chút, dáng người cũng lực lưỡng hơn. Ngoài ra đứng bên cạnh hắn Ramiro, hai người có chiều cao cũng tương đối ngang hàng, cùng đứng sừng sững đối diện Gavin, tất nhiên khiến cho tầm nhìn của hắn bị hạn hẹp, hơn nữa vì Hobart cố ý, cho nên chỉ trong nháy mắt, Gavin không nhìn về phía Lạc Khuynh Thành.

Mà Lạc Khuynh Thành, lấy cớ là đi toilet, nhưng vẫn lặng lẽ trốn đằng sau cửa, cẩn thận quan sát tình hình. Ngay khi Hobart nhanh chóng ngăn cản tầm mắt của Gavin, cô lập tức nắm bắt cơ hội, rón ra rón rén chạy ra khỏi hành lang, trốn ở sau lưng ghế sofa cách đó không xa...

Không thể không thừa nhận, hành động của Lạc Khuynh Thành vừa gan dạ nhưng cũng thật sáng suốt, sofa cùng với hàng lang, hai vị trí gần nhau như thế mà cô cũng dám trốn! Lẽ nào cô không sợ một khi Gavin động đậy sẽ phát hiện ra cô sao? !

Gavin là một quân nhân được huấn luyện bài bản, tầm quan sát của hắn hết sức sâu rộng, cho dù vừa rồi Hobart có cố ý nói chuyện để che chắn cho Lạc Khuynh Thành chạy trốn thì hắn vẫn đủ mẫn cảm để phát hiện ra từng động tĩnh nhỏ nhất, nghe có vẻ, như là tiếng bước chân, cô gái đó !

"Không ổn, bên toilet có động tĩnh!"

Hai mắt nhú lại, Gavin vội bước đi về phía toilet, mà Hobart, cũng đồng thời theo qua...

Hai người bọn hắn đồng thời đi tới ghế sofa, Lạc Khuynh Thành lập tức đứng dậy.

Ramiro đứng trước hành lang, tầm mắt hắn chạm đến ánh mắt cô, trái tim cô khẽ run lên !!

Cô không biết vì sao hắn lại giúp mình? Nếu hắn không ra tay giúp đỡ, thậm chí còn lớn tiếng báo tin cho Gavin, nói như vậy, kết cục của cô chỉ sợ sẽ còn thảm hơn, nếu German biết được, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!

Có điều cũng may, cô không có nhìn lầm Ramiro, ít ra thì ánh mắt vừa rồi của hắn đã ám chỉ rõ ràng... nguyện cho cô một cơ hội.

Khóe môi cong lên, Ramiro giờ lên tay chỉ tay về phía cổng chính, dùng môi mấp máy không lên tiếng nói câu "Ra khỏi cửa chạy sang bên trái".

Nói xong, Ramiro liền nâng bước chân đi theo Gavin cùng Hobart, còn về phần Lạc Khuynh Thành, sau khi được hắn chỉ đường thì tiếp tục công cuộc đào thoát...

Bước chân của cô gái rất nhẹ, tựa như con gió xuân thổi thoảng bên ngoài cửa mà thôi quét, ngăn ngui vài giây, tình hình càng trở nên kích thích lạ lùng, trái tim Lạc Khuynh Thành, thậm chí vì sự liều mạng của mình mà đập liên hồi!

Nhưng cô không dám dừng lại, chỉ cô chạy nhanh về phía trước, cho dù có sợ hãi thế nào, cô cũng phải tiếp tục chạy, nếu như chần chờ thêm phút giây nào hoặc là quay đầu lại, cô sẽ chết không toàn thây! ! !

Đi nhanh đến cửa toilet, Gavin vô cùng sốt ruột, mặc kệ mọi thứ xung quanh, hắn nâng chân lên đập mạnh cánh cửa đang khép hờ!

"Ầm" một tiếng, hắn hùng hổ đi vào, xem xét kỹ từng góc ngóc xung quanh cẩn thận, không hiểu sao, không phát hiện ra bất kỳ thứ gì...

Mẹ kiếp! Mới nháy mắt mà người đã không thấy đâu? ! Cô gái ngoại quốc này, gan đúng là to bằng trời! Còn dám trốn! ?

"Sao thế này, người đâu?"

Đứng ngoài cửa, trên mặt Hobart lộ ra bộ dáng lo lắng quan tâm nhủu mày hỏi : "Ai vậy? Là cô gái Phương Đông mới vừa ở trong bữa tiệc đó sao?"

Hobart giả ngu rất thật, thật đến mức cả Gavin đang sốt ruột tìm Lạc Khuynh Thành, cũng không nhận ra...

Có điều Gavin không phải hạng người ngốc như tưởng tượng, hẳn chỉ nguyên trung thành với một người là German, dù sự tình có liên quan gì đến Thunder, hẳn cũng sẽ không bao giờ để lộ ra!

Môi nhếch lên ý cười nhạt, Gavin cũng không lên tiếng đáp lời, chỉ nhẹ xoay người, đi nhanh ra ngoài. Ngay khi hắn đi đến cửa chính, vốn có thể lập tức chạy ra đuổi theo nhưng lại bị Hobart đột ngột khoát tay lên cửa, cản đường hắn chậm trễ vài giây.

Quả nhiên, chỉ một vài giây ngăn ngại này thôi cũng đủ cho Lạc Khuynh Thành thành công chạy biến khỏi cửa, rẽ ngoặc sang trái, coi như là tạm thời trốn thoát...

"Không tìm thấy người sao?"

Ramiro cũng bình tĩnh đi đến, cau mày hỏi, thoạt nhìn tâm tình cũng không khác Gavin là bao..

"Kỳ lạ, toilet không có gì thông ra ngoài, lại càng không có cửa sau, cửa sổ lại nhỏ như vậy, cô ấy không có khả năng chui qua được."

"Tôi đi tìm!"

Nhìn hai người đàn ông đứng đối diện, Gavin ý bảo bọn hắn nhường đường, không biết vì sao, hắn có cảm giác hai người đàn ông này đang cố ý kéo dài thời gian của hắn, mà quan trọng hơn, ngay từ đầu đã là cố ý làm khó hắn!

Mạnh mẽ rời đi, Gavin trở về đại sảnh, nhìn khắp xung quanh, trong mắt lóe lên một tia tự trách...

Sai lầm này, là lần đầu tiên hắn phạm phải trong đời làm quân nhân, thật không thể tha thứ được! !

"Tôi đi gọi vài binh lính đến đây hỗ trợ cùng nhau tìm"

Ramiro ném một câu, không đợi Gavin trả lời, hắn bèn xoay người lập tức rời đi. Đúng ngay khi bóng dáng hắn biến mất tại cửa cũng là lúc từ miệng lầu hai xuất hiện một bóng đen cao to rắn rỏi.

P/s: Xem phản ứng của anh có tức giận k..liệu có tìm ra được người không...đón xem vào....chưa xác định được....

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tàn Nhẫn Tù Điệp 36 : em Sai Rồi, Thật Ra Tôi Có Thể Tệ Hơn.

Là German, hắn vừa mới nói chuyện xong cùng thủ tướng.

Ai ngờ mới rời mắt được một chút đã không nhìn thấy Gavin và Lạc Khuynh Thành, thậm chí còn nghe có động tĩnh bên dưới, dường như... có chuyện gì đó xảy ra?

Đừng nói là có liên quan đến cô gái không an phận đó chứ? Cô nhóc này luôn không biết nghe lời, nhất định đã gây ra chuyện gì rồi!

Quả nhiên...

"Thượng tướng, là sai sót của tôi, lại để cô ấy chạy thoát!"

Vừa thấy bóng dáng German, Gavin tức tốc chạy lên lầu, đứng trước mặt hắn, mở miệng nhận tội, trong giọng điệu đều ảm chứa một tia ảo não và tự trách...

"Là tôi thất trách, xin Thượng tướng trách. . ."

"Nói rõ tình huống trước đi."

Giơ lên tay, ngăn Gavin nhận tội, sự trầm mặc và bình tĩnh của German khiến cho vẻ lạnh lùng vốn có của hắn như được điểm tô thêm. Đến cả Hobart nghĩ rằng hẳn sẽ tỏ ra giận dữ và không ưng thuận, cũng đều ngỡ ngàng.

Không biết, rốt cuộc và vì người đàn ông này nguy trang quá tốt hay là thật sự hắn không thèm để tâm?

"Vâng!"

Gavin mở miệng nói hết mọi tình hình vừa rồi cho German. . .

German là người thông minh, khi Gavin còn chưa có nói xong, mọi chuyện đều sáng tỏ, hắn biết, Hobart cố ý!

Cất bước đi xuống lầu, cũng hướng về phía Hobart, German thân nhiên cong lên một ý cười lạnh nhạt. . .

Hắn cũng không hề nói gì, chỉ bình tĩnh quan sát Hobart, ánh mắt lạnh như băng, còn có ẩn chứa vài tia sắc nhọn, tựa như một con đại bàng hung dữ chỉ cần cất qua da mặt dày của Hobart thì đối phương hoàn toàn không chống đỡ được .

Cũng có thể nói, động cơ của mình Hobart chưa bao giờ cố ý giấu diếm, bởi vì ngay từ đầu, hắn đã có chủ ý xấu đánh vào German. . .

"Thunder, tôi thừa nhận vừa rồi có một phần là tôi cố ý, có điều, tôi làm như vậy là để cho cậu thấy rõ bộ mặt thật của Ramiro."

Nâng lên tay, bày tỏ thái độ cầu xin tha thứ với German, không cần hắn mở miệng, Hobart lập tức chủ động thừa nhận, cười vô tội. Hắn kể lại toàn bộ sự việc mà hắn nhìn thấy được ở trong tiệc rượu, lời kể không những không khoa trương mà thậm chí còn cố ý đâm chọt dăm mẩu vài câu, khiến cho Ramiro trở thành một kẻ ti tiện, huông chi mục đích của hắn là muốn chọc giận German!

Chỉ tiếc, German là ai? Chẳng nhẽ hắn ngu ngốc đến mức không nhìn thấu được động cơ của tên Hobart này là đang cố tình lạm dụng câu chuyện để đùa bỡn hắn? Lẽ nào chỉ cần Hobart khiêu khích vài ba câu, hắn sẽ sùng gan lên giận dữ? !

"Tôi không ngờ Ramiro lại làm như vậy, được lợi gì cho hắn chứ?"

Cong môi cười khinh bỉ, German lạnh lùng cười, cố ý tiếp lời Hobart, tỏ ra mình là một kẻ rất ngốc nghếch. . .

"Sao lại không được lợi? Thunder, bình thường Ramiro hay tỏ ra hòa nhã, hiền lành, nhưng thực tế hắn vẫn luôn tìm mọi cách để lật đổ cậu, nhưng cho đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm ra nhược điểm của cậu ngoài cô gái xinh đẹp Phương Đông kia, cậu nghĩ xem, đây là cơ hội ngàn năm có một, dù sao cô ấy cũng chỉ là một cô gái đơn thuần, yếu đuối, tính tình dễ bị lung lay. Tôi đoán, có lẽ hắn nghĩ lầm rằng cậu và cô ấy có quan hệ mờ ám gì đó, muốn nhân cơ hội làm rõ nghi vấn của mình nên mới lợi dụng cô ấy để lật đổ cậu! Mục đích rõ ràng rành rành như thế, cậu còn không nhìn ra sao? !"

Ngoại quốc, chỉ bằng thân phận này cũng đủ gây cho German biết bao nhiêu phiền phức, chơi đùa thì không sao, chứ mà nếu hắn thật sự ...

Hobart nhún vai, rõ ràng là rất sốt ruột, nhưng lại cố ý làm bộ bình tĩnh, chỉ tiếc, vì mãi lo lằng thuyết phục German cho nên hắn không biết rằng hắn đã vô tình làm lộ chân tướng mọi chuyện...

Cái gọi là chi vì đối phó với tình cảnh trước mắt mà ngu xuẩn làm lộ nhược điểm của mình ra, giờ phút này, Hobart, là một ví dụ điển hình!

Nếu là khi xưa, Hobart sẽ không ngốc đến mức đó, nhưng bây giờ, chỉ cần một câu ngắn gọn của German đã kéo hắn hoàn toàn nằm trong bẫy, hay nói cách khác, phơi bày toàn bộ âm mưu từ bấy lâu nay hắn giấu trong lòng ra trước mặt đối thủ. . .

Con người màu hồ lam chợt lóe lên một tia sắc lạnh, bình tĩnh nhìn vào mắt Hobart, German cong khóe miệng, nếu như ban đầu là ý cười đầy châm biếm thì thái độ của German lúc này, tựa như một vị thẩm phán, nhìn thấu lòng người!

Đầu óc chấn động, Hobart đột nhiên ý thức được, mình đã bị rơi vào tròng!

Mới vừa rồi hắn không ý không tứ kể chuyện, nghe như có vẻ đang bêu xấu Ramiro, nhưng thực tế thì cũng một phần nào đó phân trần âm mưu bấy lâu mà hắn ấp ủ trước mặt German, . .

Reggie Nord chết tiệt! Đúng là một tên cáo già! Bản thân mình cũng ngốc thật! Sao có thể dễ dàng bị hắn lừa gạt như thế?!

Hobart nuốt nước miếng, nội tâm có chút chột dạ, mồm mép nhẹ kéo ra ý cười ngốc, nửa là để che dấu nửa là nói lảng sang chuyện khác : "Nhưng biết đâu hắn lại chỉ ham muốn sắc đẹp, muốn vụng trộm thưởng thức một phen cũng không chừng."

"Vụng trộm thưởng thức?"

Nhàn nhạt mỉm cười, giống như đang chậm rãi nhấm nuốt câu chuyện, âm thanh German nhẹ tựa lông hồng, nhạt như gió xuân, vô hình lại lộ ra khí thế cường ngạnh pha lẫn một tia nguy hiểm khó lường...

Rõ ràng chỉ là đơn giản lặp lại những lời Hobart nói, rõ ràng cũng chỉ đơn giản có bốn chữ, nhưng German lại có bản lĩnh biến nó thành lời, giống như, tên khốn nạn nào chán sống dám có lòng ham muốn Lạc Khuynh Thành, dám có tư tưởng muốn động chạm vào cô thì chỉ sợ kẻ đó chết không toàn thây!

"Yên tâm, cô ấy trốn không thoát đâu."

Biệt thự Ramiro, thủ vệ canh phòng nghiêm mật, chỉ dựa vào một người con gái yếu đuối như cô, không thể có đủ khả năng chạy trốn?

Đương nhiên, nếu quả thật ngay từ đầu Ramiro không nổi lòng trắc ẩn, ra tay giúp đỡ cô, thì mọi chuyện sẽ khác...

Người con gái đáng chết này! Dám lên lút sau lưng hấn làm chuyện quyến rũ đàn ông? !

Đợi đến khi bắt em trở về, xem tôi có giết chết em không!

Con người hơi nheo lại, chiếc cằm kiêu căng lạnh như băng lộ ra dưới ánh sáng mờ nhạt. Bộ quân phục làm thủ công hoàn mỹ thể hiện khí chất quý tộc lạnh lùng, ánh mắt hấn cùng với bộ mặt bình tĩnh lạnh lùng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hấn, khiến người khác càng không dám tới gần, Gavin biết, một khi tìm được, kết cục của Lạc Khuynh Thành, chỉ sợ sẽ thê thảm vô cùng!

"Vừa rồi cậu nói, Ramiro ra ngoài gọi người?"

"Đúng vậy, hấn nói xong thì nhanh chóng rời đi."

Đi rất gấp, đến mức khiến cho bọn hấn có muốn từ chối, cũng đều không được!

"Đến hỏi xem, hấn có thật sự phái người đi tìm hay không? Hoặc là hỏi rõ xem, có kẻ nào nhìn thấy hấn chạy về hướng nào không, sau đó trở về báo lại cho tôi."

Lạnh nhạt phản phó, bước chân thon dài của German tao nhã đi đến chỗ sofa phòng khách, chậm rãi ngồi xuống. . .

"Thunder, cậu chắc chắn sẽ tìm được cô ấy sao?"

Nhìn German không tỏ ra hoang mang gì, Hobart hơi ngẩn người, rồi sau đó nhanh chóng giấu đi bộ dáng thất thần, cùng hấn ngồi xuống. . .

Cũng không mở miệng đáp lời, cũng lười quan tâm đến Hobart, German lấy một điều thuốc châm lửa hút, gương mặt tuấn tú của German dưới ánh sáng đỏ lập lòe, dường như trông càng tà mị, hòa cùng bóng đêm kỳ dị loá mắt.

Dường như có chút mất mặt, Hobart khẽ sờ cái mũi, xấu hổ cười cười, rồi cũng không nói gì, âm thầm che giấu đi con người mờ ám nơi đáy mắt. . .

Hấn thề, nhất định sẽ có một ngày, phải khiến cho Reggie Nord khuất phục dưới thân mình, mỗi một thứ, toàn bộ hấn sẽ lấy về! Để xem lúc đó hấn còn dám kiêu ngạo nữa không!

Qua một khoảng thời gian, bầu không khí chìm vào một mảng yên tĩnh, trong không gian rộng lớn của đại sảnh, ngoài hai người đàn ông ra thì chỉ có làn khói mờ ảo tỏa ra trôi nổi giữa màn đêm đầy mê ly. Bất ngờ, ở cửa xuất hiện bóng dáng của Gavin đang trang nghiêm đi vào.

Theo thông tin được cung cấp từ bọn lính bảo vệ thì sau khi Ramiro ra lệnh cho bọn họ xong thì chạy về hướng trái khu biệt thự. . .

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm khẽ động, German giữ chặt ngón tay mình lên đầu thuốc lá đang còn cháy dở, đáy mắt ánh lên một tia lạnh lẽo mà nguy hiểm, âm u khó lường!

"Không cần đuổi theo."

Ném ngắn gọn bốn chữ, German đứng dậy, sải bước đi ra khỏi cửa, bước chân vững chắc giẫm lên mặt đất, theo hướng trái khu biệt thự mà đi. Còn về phần Hobart, tuy cũng rất muốn đi theo nhưng vì sợ một câu cảnh cáo lạnh lùng của hấn nên đành không dám hành động lỗ mãng. . .

Cùng lúc đó, ngay một góc bức tường đằng sau vườn hoa nhà kính.

Bóng đêm rất mờ ám, hơn nữa lại vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh hô hấp của mình, Lạc Khuynh Thành dường như không nghe được bất cứ động tĩnh nào. Loại yên lặng mà chờ đợi thế này là kiểu tra tấn người dã man nhất. Hơn nữa cô không biết mình phải đối mặt với tình huống gì kế tiếp, mạng sống của cô, tiền đồ của cô như một mảng mờ mịt không nắm chắc được.

Đôi tay nắm chặt làn váy, Lạc Khuynh Thành hít một hơi chậm rãi lấy lại tinh thần, trong lòng thầm cầu nguyện sẽ không có chuyện gì xảy ra, sớm muộn gì thì ngày này cũng tới thôi. . .

Không biết đã qua bao lâu, tiếng đồng hồ tí tách vang lên không ngừng, Lạc Khuynh Thành không biết mình phải chờ ở đây đến khi nào, cô chỉ biết lòng mình đang ngày một nôn nóng, cô không biết phải làm gì để giết thời gian, chỉ đành phải kiểm chế bản thân, tiếp tục...chờ!

Tựa người lên tấm kính thủy tinh, Lạc Khuynh Thành khép hờ đôi mắt, nhìn về khoảng không phía xa, trong lòng không khỏi chua xót.

Từ sau khi hôn xuyên đến đây, mặc dù vẫn còn mơ hồ khi sống ở một nơi đất khách quê người, nhưng cô vẫn là một cô gái tự do, thích hưởng thụ cuộc sống độc lập của một du học sinh thời đại, bình yên mà an toàn.

Nhưng bây giờ, cô lại biến thành một món hàng của người khác, không có giá trị gì ngoài chức năng mua vui cho một tên ác ma!

Nếu chỉ đơn giản như vậy, có lẽ cô còn cố cắn răng mà chịu được, cô nghĩ dù gì sẽ có một ngày hấn chơi chán rồi vứt bỏ cô, nhưng mới vừa rồi, tại tòa

biệt thự này, cô thật sự bị dọa đến sợ hãi, cô không muốn bị người khác độc chiếm như một món đồ chơi, dễ dàng bị bọn họ giẫm đạp, trao đổi chơi đùa, đến cả chút tôn nghiêm cũng không có !

Cô biết việc mình chạy trốn sẽ khiến cho German phần nộ đến nhường nào. Nhưng cô không chịu đựng nổi, dù sao hấn cũng biết, mỗi phút mỗi giây cô luôn tìm mọi cách trốn thoát khỏi hấn, không phải sao ? !

"Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Chìm đắm trong sự phức tạp của dòng suy nghĩ, Lạc Khuynh Thành bị giật mình vì âm thanh trầm thấp của người đàn ông. . .

Là Ramiro, hấn lặng lẽ đạp bóng đêm, không một tiếng động đến gần Lạc Khuynh Thành, âm thanh của hấn vang lên gần đến mức cả làn da cô cũng dễ dàng cảm nhận được hô hấp của hấn đang phả vào.

Lạc Khuynh Thành không tự chủ được hơi rùng mình nổi cả da gà, cô giật nảy người nhanh chóng quay người lại.

Quan sát ý cười trên gương mặt của Ramiro, tâm trạng bất an của cô bắt đầu lắng xuống được mấy phần. . .

"Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Mỉm cười, Ramiro lặp lại câu hỏi vừa rồi, ngữ điệu vô cùng trầm ổn, không hiểu sao lại tạo cảm giác an toàn cho đối phương. . .

Có lẽ, đây chính là ưu điểm mà ông trời đã ban tặng cho hấn, mỗi một cử chỉ, lời nói của hấn đều tạo cảm giác ấm áp cho người đối diện, khiến cho người khác phải vứt bỏ hết mọi hàng phòng bị, đôi lúc lại giống như German, cho dù không mở miệng, một thân lẫn khí cũng đủ khiến đối phương kinh sợ!

"Xin anh giúp tôi rời khỏi đây."

Lạc Khuynh Thành hít một hơi thật sâu rồi mở miệng, nhìn thẳng vào đôi mắt của Ramiro, thậm chí cô có thể thấy rõ được hình ảnh phản chiếu của bản thân mình trong con ngươi hấn. Nhận ra mình hơi cứng nhắc, cô lập tức mỉm môi cười, cố gắng tạo bầu không khí thoải mái và tự nhiên...

"Rời khỏi đây?"

"Đúng thế, tôi muốn thoát khỏi German, mà một mình tôi không thể làm được. Đây là biệt thự của anh, anh là người duy nhất có thể giúp tôi, cho nên, xin anh."

Một mạch nói ra, cố gắng tạo sự mềm mại trong lời nói của mình khi nói chuyện. Vô tình vén vài sợi tóc rối ra phía sau tai, động tác cực kỳ tự nhiên mà tao nhã, nhưng trên thực tế thì, tay cô, vô cùng cứng nhắc. . .

Cô biết bản thân mình giờ đây quyến rũ mà quyến rũ người đến mức nào.

Cô chỉ không ngờ, lại có một ngày chỉ vì muốn chạy trốn mà dùng đến cách khoe sắc khoe dáng! ?

Có thể nói, đây là bi ai lớn nhất trên thế gian!

Bây giờ, thứ cô hy vọng, chính là sự yếu đuối của mình, đủ để tác động người đàn ông tên là Ramiro này, nếu không, cô thật sự sẽ chết!

"Dựa vào cái gì cô tin tôi sẽ giúp cô?"

Đứng đối diện Lạc Khuynh Thành, Ramiro hỏi trắng vấn đề, nghe được vậy, Lạc Khuynh Thành nhin không được cười. . .

"Thượng tướng, một mình anh xuất hiện ở đây cũng đủ chứng minh rồi."

Mà Lạc Khuynh Thành cô, không phải ngu ngốc đến mức cả điểm này cũng không hiểu.

Thật không ngờ, cô gái không những có vẻ đẹp hấp dẫn mà đầu óc cũng có chút thông minh? Dưới tình huống khẩn trương như vậy, cô còn có thể giữ được bình tĩnh cho mình, quả là không dễ. . .

Hơn nữa, rõ ràng là đang cầu xin trốn thoát nhưng cô không hề có chút hèn mọn, nụ cười trên đôi môi anh đào đỏ mọng kia, vừa đẹp, lại vừa trong sáng, thật... đẹp!

"Được lắm, vậy trước tiên nói cho tôi biết, rốt cuộc hai người có quan hệ gì? Cô nên biết, hấn là người đàn ông có tiếng là chưa bao giờ gần gũi với bất kỳ người phụ nữ nào, càng có nhiều người phụ nữ ao ước muốn đứng ở vị trí của cô. Vì sao cô lại muốn rời khỏi hấn? Tôi nghe nói, cô từng tới tổng hành dinh thủ tướng nháo loạn, còn kinh động đến thủ tướng, lẽ nào lúc đó hai người đã quen biết từ trước? Thân phận của cô rất đặc biệt, tôi giúp cô, chẳng phải sẽ tự tìm phiền phức cho mình sao?"

Ramiro mở miệng hỏi trực tiếp, ngữ điệu nghe có vẻ tự nhiên như không, nhưng thật ra, là đang giấu cảm xúc của mình. Lạc Khuynh Thành là một người đủ thông minh để nhận ra, bởi vì âm vực của hấn có chút khác thường. . .

Lạc Khuynh Thành vốn cho rằng, Ramiro sẽ khác biệt so với những người đàn ông khác. Nghĩ rằng hắn giúp cô chỉ xuất phát từ sự là xuất phát từ nam nhân bảo hộ tâm lý, dù sao, biểu hiện của cô vô cùng đáng thương, giống kiểu một cô gái yếu đuối, không nơi nương tựa. Vậy mà, một câu của hắn đủ để cô biết cô thất vọng cỡ nào.

Xem ra, người đàn ông này làm việc đều có mục đích, không phải loại người tốt như bên ngoài.

"Là tự tôi muốn rời khỏi hắn, chỉ đơn giản như thế thôi, dù sao cũng không có ai lại muốn làm đồ chơi của người khác."

Phối hợp với lời trước đó, Lạc Khuynh Thành khẽ nhủ mảy, thoát nhìn trông rất bị thương và buồn rầu. Cô cẩn thận trả lời, cho dù có muốn chạy trốn German, nhưng không hiểu sao, cô lại không muốn bán đứng hắn, càng không muốn khiến cho khoảng cách hai người họ nói rộng ra...

"Thượng tướng, tôi chỉ là một du học sinh không có tiền án, tiền sự mà thôi, anh giúp tôi, coi như là làm việc thiện, không có gì phiền phức cả."

Thân hình hơi run rẩy, tạo ra một tư thế hoàn mỹ. Khi nói chuyện, Lạc Khuynh Thành cổ đáng thương cúi đầu vắn về thất lưng, mỗi động tác của cô vừa tự nhiên quyến rũ người đối diện, vừa đáng yêu ngây thơ tựa như một cô nhóc. Coi cô giả tạo cũng được, nhưng giờ ngoài cái này ra, thì cô không biết làm gì mới tốt. . .

"Tôi còn trẻ thế này, anh thật sự muốn bỏ mặc tôi, để tôi bị người khác ăn hiếp sao?"

Khẽ nghiêng đầu nhìn hắn, ngữ điệu Lạc Khuynh Thành vừa nhẹ nhàng mà dịu dàng, từng một chữ phun ra khỏi miệng giống như một cô bé đáng yêu đang làm nũng. Đôi mắt đen láy mở to chớp chớp, trông rất đáng thương.

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thôi đã đủ khiến cho đối phương đau lòng đến đứt từng khúc ruột, hận không thể trực tiếp ôm lấy cô, vuốt nhẹ đầu cô an ủi, sau đó bắn một phát súng chí mạng vào cái người dám ăn hiếp cô!

Không thể thừa nhận rằng, Lạc Khuynh Thành có dư thừa phong thái này, hơn nữa cô cũng cực kỳ thông minh, cô biết lợi dụng ưu điểm của mình để nắm thóp nhược điểm người đàn ông, khiến họ phải đau lòng thương tiếc.

Nhưng Ramiro không phải thuộc loại đàn ông vô dụng hám sắc, cho nên nào có dễ bị cắn câu trước sự quyến rũ đơn giản của cô . . .

Môi cong lên ý cười khó hiểu, Ramiro nhìn thần sắc Lạc Khuynh Thành, thái độ cũng dịu dàng đi vài phần : "Chỉ là một cô gái trẻ, nhưng lại đẹp như vậy, quả thật khiến cho người khác thương tiếc vô cùng, chỉ có điều, lý do này vẫn chưa đủ thỏa mãn để tôi giúp cô, trừ phi, cô có thể cung cấp thông tin cho tôi."

"Ví dụ như?"

"Scandal của Reggie Nord ."

Màng tai "Ông ông" rung động, hai mắt đột nhiên trừng lớn, Lạc Khuynh Thành không có lường trước được Ramiro lại yêu cầu như vậy. . .

Ý hắn là muốn cô nguy hại chứng cứ, khiến cho thanh danh của German bị phá hủy sao?

Scandal?! Điều này đối với một quân nhân mà nói, nhất là những người quyền cao chức trọng, tuyệt đối là điều kiêng kỵ, có thể dễ dàng hủy diệt con đường công danh và sự nghiệp của một vị sĩ quan, cho dù có là người mà thủ tướng coi trọng như German, một khi scandal bị rò rỉ ra bên ngoài, hơn nữa còn có người cố tình thổi thục đặc điều sau lưng thì dù có là ai đi chăng nữa cũng không thể bảo vệ được hắn!

Đó là chưa nói đến việc tiền đồ bị hủy hoại, mà thậm chí cả đời này hắn sẽ phải sống trong sự kỳ thị của dư luận, không còn tia hy vọng để rửa sạch . . .

Lạc Khuynh Thành cắn môi, kinh ngạc nhìn Ramiro, tự đáy lòng cô không ngừng tự hỏi, cô thật sự hận German đến mức phải khiến cho cả đời hắn hoàn toàn bị hủy hoại sao?

Không, không hề, tuy hắn là một người đàn ông cuồng bạo, hung tàn như ác ma, nhưng chỉ có thể thôi, đến bây giờ hắn vẫn chưa làm chuyện gì xúc phạm đến cô!

"Còn hơn thế nữa, bạo lực làm tổn thương đến một du học sinh nước ngoài... Đợi đã, chỉ cần cô nghĩ gì thì cứ nói hết cả ra, tôi sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho cô."

"Hắn không có xấu xa như vậy."

Lạc Khuynh Thành mạnh mẽ lắc đầu, có muốn nghĩ cũng không dám nghĩ, cô theo bản năng lên tiếng phản bác. Bỗng nhiên, lời vừa dứt, từ đâu gần đó truyền đến một giọng nói trầm thấp, tà mị, tựa như màn đêm nuốt chửng vạn vật.

"Em sai rồi, thật ra, tôi còn có thể tệ hơn."

Chân dài sải bước từ trong bóng đêm đi ra, German khẽ cười lạnh, nhìn Lạc Khuynh Thành, con ngươi màu lam sáng rực dưới trời đêm tựa như nhìn thấu lòng cô, sắc mặt âm trầm tựa biển sâu, ẩn hiện trong đó còn có một tia tức giận...

Xong rồi, hắn giận rồi ! Hắn sẽ giết cô mất!

"Thịch" một tiếng, trái tim đột nhiên đập lệch nhịp, Lạc Khuynh Thành bị dọa đến mức muốn xoay người bỏ chạy. Nhưng German lại nhanh như tia chớp, lập tức vươn cánh tay mạnh mẽ mà rắn chắc của mình ôm chặt lấy eo cô, kéo cô trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tàn Nhẫn Tù Điệp 37: Thỏ Con À, Em Thật Không Ngoan!

Quàng qua đầu vai Lạc Khuynh Thành, đi được hai bước, German nghiêng đầu nhìn về phía Ramiro.

Đối với chuyện German đột nhiên xuất hiện, cả người hắn đều tê cứng, giống như đang nằm mộng, ý cười thân thiện ngày nào cũng quên mất, cho đến khi nhận ra thì đã muộn...

"Ramiro, muốn lật đổ tôi, nếu thật sự có chút bản lĩnh, tôi tuyệt đối chống mắt lên chờ!"

Mà không cần phải hành động như vừa rồi, lợi dụng một cô gái yếu ớt tay trái gà không chặt. Thật là bỉ ổi, đúng là một sự sỉ nhục lớn đối với danh dự của quân nhân, hơn nữa, cũng là đối với danh dự của một thẳng đàn ông!!!

Làm sao hắn có thể nghĩ rằng chỉ bằng một cô nhóc yếu đuối như Lạc Khuynh Thành đây có thể nguy hại chứng cứ, lật đổ hắn được chứ? Đúng là quá coi khinh German hắn rồi!?

Một tiếng nói lạnh như băng vang lên ném thẳng vào mặt Ramiro, German không hề muốn nhìn gương mặt đều giả của hắn thêm lần nào nữa, chỉ ôm lấy Lạc Khuynh Thành sai bước rồi đi, bước chân trầm ổn mà có lực, âm thanh cộp cộp của đế giày tựa như trống đánh vào lòng Lạc Khuynh Thành, khiến cho cô, vô cùng hoảng sợ... !

"Buông tôi ra! Anh buông tôi ra!"

Lạc Khuynh Thành vùng vẫy, gương mặt cô tràn ngập sợ hãi mà hoảng loạn, cô liên tục đánh vào người German, không ngừng kinh sợ kêu lên...

Cô sợ, thật sự rất sợ, vừa rồi tuy không nhìn ra được cảm xúc của German thông qua sự biến hóa trên gương mặt hắn, nhưng đôi mắt lạnh lẽo, u ám của hắn tựa tảng băng ngàn năm kia đủ để cô rõ ràng một điều.

Hắn đang tức giận, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô chứng kiến hắn giận đến trình độ này, cô biết, cô nhìn là biết! ! !

Nếu đã như vậy, cô sẽ không thể nào phản kháng được nữa, vậy thì cô sẽ thật sự chết! Hắn sẽ giết cô!

Liên tục sợ hãi hét lên, Lạc Khuynh Thành mắt không chế bởi nỗi sợ hãi German, cho dù cô biết, càng làm vậy, German sẽ càng tức giận hơn ... !

Mới vừa rồi, hắn vẫn đứng nấp ở một góc chết, ngưng mắt quan sát cuộc đối thoại giữa cô và Ramiro, toàn bộ đều nghe rõ ràng.

Vốn German cho rằng, hắn sẽ tức giận, đối với chuyện Lạc Khuynh Thành to gan chạy trốn, nhưng sự thật lại chứng minh, không phải ...

Lạc Khuynh Thành muốn chạy trốn, chuyện này cũng không đến mức lạ lẫm, trong đôi mắt xinh đẹp của cô, giống như có chứa một tia sinh mệnh.

Có thể nói, mỗi lần nhìn vào, hắn có thể thấy rõ được sự nóng vội và khát khao tự do của cô. Cho nên, nếu bắt được cơ hội bỏ trốn thì cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Có lẽ điều khiến hắn tức giận chính là, cô lại dễ dàng thân mật nói chuyện với Ramiro. German nhận ra một điều, so với việc cô gái nhỏ này bỏ trốn thì hắn càng phần nộ hơn khi biết cô dám dùng sắc đẹp của mình đi quyến rũ người khác! ! !

Vừa rồi, đứng trước vườn hoa nhà kính, tìm thấy Lạc Khuynh Thành đang đứng ở một góc tối. Hắn không thể phủ nhận, trong cơ thể hắn có một luồng khí nóng bao trùm chạy loạn xạ, không chỉ có phần nộ mà phần nhiều là muốn chinh phục dục vọng. Hắn thích loại cảm giác rình mò và đuổi bắt con mồi, thích hưởng thụ quá trình săn mồi. Trong cơn phần nộ còn ẩn chứa một niềm thích thú, phần thích thú đó lấn át cả phần tức giận. Nhưng tất cả đều tan vỡ cho đến khi nụ cười yếu ớt của cô rơi vào đáy mắt hắn!

Cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ cười với hắn lần nào... Thậm chí, ngoài thái độ lạnh nhạt, xa cách cùng tức giận ra thì cô chưa bao giờ lộ dáng vẻ ấy. Vậy mà bây giờ, mới chỉ gặp mặt có một lần, cô đã cười ngọt với Ramiro? Cười rất tự nhiên, mà còn ...rất đẹp!?

Hơn nữa, trong suốt cuộc đối thoại, cô còn cố tình bày ra bộ dáng xinh đẹp, quyến rũ rung động lòng người! ?

Em cho rằng mình làm vậy là không ai nhìn ra mục đích sao? Em cho rằng tất cả những kẻ bên ngoài đều là thằng ngốc, không nhìn thấu được sao? !

Lẽ nào cô không biết, mỗi một động tác của cô, tuy cố ý cứng nhắc, vừa trúc trắc lại non nớt, chỉ cần liếc mắt nhìn hấn đã có thể nhận ra, lúc đó hấn thật muốn cười to chế nhạo cô! ! !

Con bé chết tiết này! Đúng là ngu xuẩn hết mức! Chưa tính số chuyện dám chạy trốn hấn, giờ lại còn lên lút sau lưng hấn tìm thằng đàn ông khác làm chỗ dựa! ?

Được lắm, tìm chỗ dựa cũng đúng, dù sao đây cũng là biệt thự của Ramiro, cô muốn cầu xin hấn giúp đỡ, quả thật không có gì là sai, đúng là hấn phải dành lời khen ngợi đến cô vì sự thông minh, nhưng khôn kiếp! Làm sao cô dám cố ý bày ra bộ dáng phong tình, lợi dụng dáng vẻ ngây thơ, xinh đẹp của mình, lợi dụng sự yếu đuối và nhu nhược của mình để dụ dỗ Ramiro? !

Cho dù vừa mới tiếp xúc, cũng không có hiểu biết cô là bao. Nhưng đôi mắt của German rất lợi hại, hấn biết, Lạc Khuynh Thành không phải là kiểu con gái tùy tiện phóng đảng như những người con gái khác, hấn biết cô thậm chí còn không biết bản thân mình có thể đẹp đến mức nào!

Nhưng mẹ nó chứ! Mới vừa rồi, chỉ mới đây, cô dám là lợi trước người đàn ông khác ?

Không còn cách nào khả thi hơn ngoài phải đi đến bước đường cùng là chọn chiêu "Mỹ nhân kế" sao? !

Hừ, Ramiro thì có cái gì tốt, đáng để cô phải tình nguyện chủ động hy sinh làm thân mình làm chuyện này! ?

Lẽ nào, cô muốn rời khỏi hấn đến mức đó, đến mức không tiếc bán đứng nhan sắc của mình? !

Nếu hấn không tìm ra cô, hoặc không ra mặt lời cô đi, lẽ nào cuối cùng Lạc Khuynh Thành sẽ thật sự chủ động hiến thân! ?

Về điểm này, German không muốn nghĩ đến, càng không muốn tưởng tượng ra, bây giờ trong đầu hấn đang bị lửa giận bao bọc, hấn cảm thấy tâm can mình cứ chốc lại sưng máu lên, thậm chí còn có xu hướng muốn bành trướng... !

Nếu cứ tiếp tục nghĩ, hấn thề, không cần Lạc Khuynh Thành tác động, hấn sẽ trực tiếp lấy tay bóp chết cô, lập tức, lập tức! ! !

"Buông tôi ra...Anh buông tôi ra!"

Bà vai người đàn ông thật cứng, Lạc Khuynh Thành cứ điên cuồng như vậy cho đến khi cảm thấy đầu óc choáng váng đến khó chịu, thậm chí mỗi bước chân của German khiến cho cô cảm thấy hoa mắt đến muốn ói ra!

Cô tiếp tục kháng cự, nội tâm của cô bây giờ rất hoảng loạn, cô cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra ...

"Anh muốn mang tôi đi đâu..."

"Câm miệng! Ổn nữa tôi giết em ngay lập tức!"

Hàng mi dày như điêu khắc chột nhẵn lại, môi German mím chặt giận dữ.

Ừm..

Cứng đờ, Lạc Khuynh Thành dường như không phục, cũng không muốn nghe lời German, cho dù âm thanh của hấn có lạnh lẽo, ghê người đến mức cô chưa từng nghe qua.

Cũng cho đến giờ phút này, Lạc Khuynh Thành mới biết, thì ra, người đàn ông này còn có thể lạnh lùng hơn, đáng sợ hơn, cũng càng ác ma hơn! ! !

"German, anh biết rõ tôi là người cực kỳ ghét cuộc sống không tự do, ràng buộc, anh cũng biết tôi khao khát đến mức không kiên nhẫn được, muốn lập tức rời khỏi anh, tôi không hiểu anh giữ tôi lại bên người để làm cái quái gì? Hôm nay cho dù anh có bắt được tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ từ bỏ cơ hội trốn thoát, anh là Thượng tướng của một đế quốc, nhất định sẽ có rất nhiều việc, thậm chí trong tương lai, khi đế quốc phát triển giàu mạnh, anh sẽ có cả núi công việc để giải quyết, chắc chắn sẽ không có thời gian giám sát tôi, tôi trốn rồi, anh sẽ không bị phân tâm nữa, đúng chứ? Cho nên, thả tôi đi, có được không?"

Lạc Khuynh Thành cắn môi ghé sát vào vai German mở miệng nói, lời nói ẩn chứa sự khẩn thiết...

Dù sao, chuyện đã đến nước này rồi, bị hấn trực tiếp vác trở về còn giấu diếm gì nữa?

"Tôi nói rồi, câm, miệng!"

Đôi mắt híp lại nhú chặt, German dường như nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ...

Thả em đi? !

Trải qua biết bao nhiêu lần dạy dỗ, vì sao em vẫn chưa học được cách từ bỏ? !

Xem ra, là do tôi quá chiều chuộng, nuông chiều em, nhưng đêm nay, em, chết chắc rồi!

Cười lạnh, môi cánh cong lên một đường cong trào phúng, German lặng lẽ cười nhạo sự ngây thơ của Lạc Khuynh Thành...

Cho dù không nói thêm gì nữa, luồng khí lạnh lẽo xung quanh người German kết hợp với hơi thở nặng nề của hắn, nó thậm chí còn xuyên qua cả da thịt Lạc Khuynh Thành, thấm vào tận xương tủy cô khiến cô đột nhiên run lên!

Xong rồi! Đêm nay hình như cô thật sự chọc giận hắn rồi!

Lạc Khuynh Thành thật sự cảm giác được bản thân mình như con mồi đang bị đặt lên thớt, mặc cho German cắt xẻ!

Quả thật, đêm nay, Lạc Khuynh Thành chính là một món ăn ngon miệng được dâng lên để thỏa mãn khẩu vị của German. Hắn không chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô mà hắn còn muốn nghiền cô ra thành bột vụn phấn! Hắn muốn cả đời này cô phải ghi nhớ kỹ, nhớ kỹ rằng tất cả đều là hắn cho cô, dù có là đau đớn hay tuyệt vọng, lẫn cả khuất nhục! ! !

Cánh tay trắng kiện mạnh mẽ giữ chặt Lạc Khuynh Thành, nâng chân lên chuẩn xác đập vào khóa cửa trong vườn hoa nhà kính. "Cạch" một tiếng, tiếng cánh cửa kính đóng lại vang lên, cũng đồng thời làm kinh động đến người phụ nữ!

Thôi xong! Hắn mang cô tới đây làm gì? !

Từng bước một, đến cả đầu cũng không thèm quay lại, German nhắc chân lại lần nữa đập lên cửa, lực vô cùng lớn đến mức cả bức tường thủy tinh cũng đều chấn động, thậm chí Lạc Khuynh Thành lo sợ rằng nếu hắn cứ tiếp tục như vậy thì cả khu vườn kính sẽ bị hắn đập đến sụp đổ mất!

Đại ác ma! Biến thái! Dùng sức như vậy là muốn hù ai đấy? !

Phía trên khu vườn có một chiếc đèn chùm thủy tinh lớn. German lờ mờ nâng tay vỗ lên vách kính, chẳng mấy chốc toàn bộ trong không gian được thấp sáng bằng ánh đèn màu vàng nhạt dịu nhẹ.

Ánh sáng mờ ảo chiếu vào từng đóa hoa đang kỳ nở rộ, nhuộm sắc cho những bông hoa màu trắng tinh, khung cảnh tựa như chốn thần tiên, đẹp đến mức khiến người khác có cảm giác không chân thật. Cảnh đẹp là vậy nhưng lại có người không thèm thưởng thức, còn Lạc Khuynh Thành thì vô tâm đi vòng quanh quan sát!

"German, anh đưa tôi tới đây làm gì... A!"

Còn chưa kịp hỏi xong câu hỏi, thậm chí còn chưa kịp cất đi bộ dáng mê mẩn cảnh đẹp trước mắt thì đầu óc đột nhiên xoay cuồng. Cơ thể Lạc Khuynh Thành đã bị German mạnh mẽ đặt lên vách tường kính thủy tinh.

Một tay vung lên, áp lên mặt kính, tay còn lại giữ chặt lấy vòng eo thon thả của Lạc Khuynh Thành, thân hình to lớn ôm gọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, cứ như vậy, cô bị German vây chặt giữa tường kính và lồng ngực rắn chắc của hắn...

Tường kính lạnh như băng, lồng ngực người đàn ông lại ấm áp, đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, như bị tra tấn bởi hai luồng thái cực đối nghịch!

Dưới ánh sáng mờ ảo tựa như ánh hoàng hôn buổi chiều tà, một người đàn ông anh tuấn khoác trên mình bộ quân trang, mạnh mẽ áp chế người con gái xinh đẹp phương Đông, cơ thể to lớn vạm vỡ với dáng đứng trầm tư, khí chất khẳng khái, kiên cường. Mà người con gái trong lòng mình, vừa yêu kiều nhỏ nhắn, vừa mềm mại nhu nhược. Hình ảnh hai người họ kết hợp với nhau tạo nên hình ảnh phản chiếu trên mặt đất, hai cái bóng giao thoa hình thành nên một mặt cắt đẹp tựa như tranh vẽ trắng đen, kiều diễm mà say đắm lòng người...

"Thỏ con à, em thật không ngoan, dám vụng trộm chạy đi quyến rũ đàn ông, là tôi không thỏa mãn em sao?"

Cúi người xuống, German chậm rãi nói từng chữ một, ngữ điệu lạnh lẽo như băng tuyết, khuôn mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, kiên nghị, chiếc mũi thẳng, bờ môi hơi mỏng khê nhếch lên, dường như có một sự ngạo mạn không thể diễn tả, đó là một thứ cảm giác chiếm hữu khi nhìn khuôn mặt của hắn. Con người màu xanh lam đặc trưng thực sự rất đẹp, nhưng đáng buồn thay, sâu trong con người đó chỉ có một loại âm trầm, lạnh lẽo, tựa như địa ngục trần gian!

Nhưng tất cả điều đó cũng không bằng mấy lời cuối cùng German, khiến tâm trí Lạc Khuynh Thành như bị chấn động. . .

Hắn biết, hắn biết cô làm trò sao? Hắn không có ở hiện trường, làm sao hắn biết được chứ? !

"Anh nói bậy gì đó! Tôi không có!"

Lạc Khuynh Thành giật mình, ngây ngốc nhìn German vài giây, sau đó hất cằm, ương ngạnh lên tiếng phản bác, liều chết cũng không dám thừa nhận. . .

Tuy không biết dụng ý của hắn là gì nhưng cô không ngốc đến mức phải thêm tội danh cho mình, chắc chắn tên đại ma đầu này sẽ nắm lấy nhược điểm của cô, thậm chí còn giữ đó làm thứ uy hiếp cô, cô biết phải làm thế nào bây giờ?

À, đến nước này rồi còn không ngoan ngoãn thừa nhận lỗi sai, đã thế lại dám to gan bảo hắn nói bậy? Em muốn chết sớm sao? !

"Xem ra, thường ngày tôi quá dung túng cho em cho nên em mới dám lừa gạt tôi?"

Đôi mắt dài hẹp phóng ta từng mũi tên băng, vừa thâm trầm mà lạnh mạc, giống như một con báo săn ẩn nấp ở sâu trong rừng rậm, hơi thở đậm chất dã thú mãnh liệt mà nguy hiểm, mỗi một chữ phát ra từ miệng German đều không khác gì từng chiếc răng nanh của con báo săn đó cắm vào sâu trong tim Lạc Khuynh Thành, khiến cô có khóc cũng không được, mà cười cũng không xong. . . !

Hai chữ hần nói là gì? Dung túng?

Đã vậy ánh mắt hần nhìn cô khi phát ngôn ra hai chữ ấy? Sao lại có thể thân thiết mà sùng nịch được chứ, hần đã từng đối xử với cô như vậy sao?!

Lẽ nào trong mắt hần cho rằng, đối xử tàn nhẫn, hung bạo với cô là ảo giác sao?! Hay là hần cho rằng, việc hần luôn ăn hiếp cô là hành động dung túng cô!?

"Hừ!" Một tiếng, Lạc Khuynh Thành nhin không được liếc trắng mắt nhìn German, biểu tình cứ như một con sư tử cái hung hãn. . .

"Hay thật! Đường đường là đàn ông, dám làm thì phải dám chịu, cho nên làm ơn đừng nói những lời không có căn cứ đó đi! Anh đối xử với tôi tệ thế nào, tôi còn chưa tính sổ, gì mà dung túng tôi cơ chứ? !"

Đối xử tệ?

Ồ, đúng rồi, nếu cô không đề cập đến ba chữ này thì suýt nữa German quên mất việc ban nãy cô đã...bảo vệ hần.

Con nhóc ngu xuẩn này, rõ ràng là đang năn nỉ kẻ thù của hần giải cứu hòng thoát khỏi vòng tay của hần, cho dù có bất cứ yêu cầu gì cũng không hề do dự mà đáp ứng Ramiro, ngoại trừ việc làm hồng thanh danh của hần!

Quả nhiên là đàn bà, trái tim lúc nào cũng mềm yếu, chỉ sợ có một ngày bị kẻ địch nắm thóp. . .

"Hình như em vẫn chưa chứng kiến cái gọi là tệ nhất của tôi thì phải? Đêm nay, tôi sẽ cho em biết rõ ràng!"

Nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lạc Khuynh Thành, German chậm rãi nói từng chữ một, đôi mắt dài hẹp khẽ neho lại ẩn chứa thứ ánh sáng lạnh lẽo bên trong. . .

Bộ dáng của hần lúc này thật đáng sợ, tựa như Satan ở dưới tầng địa ngục, quá nguy hiểm và dọa người!

"Anh! Đừng. . .tên ác ma này! Đừng lại gần tôi!Đừng!"

Lạc Khuynh Thành bị hù không hề nhẹ, cô dùng sức lấy khuỷu tay đánh lên người German, ý đồ định đẩy hần ra rồi chạy thoát thân, nhưng người hần rất cứng rắn, có dùng lực cách mấy cũng không xoay chuyển được hần, thậm chí còn khiến hần ép chặt vào cô hơn. . .

"Ác ma?"

Khóe môi cong lên, mặc cho cánh tay nhỏ bé đang đâm lộn xộn trên ngực mình, German không để ý cười nhạt, khi sự mềm mại của cô chạm vào cơ thể cường tráng của hần, cho dù có qua một lớp áo nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được sự run rẩy và hoảng loạn của cô, tâm tình hần, đột nhiên nảy sinh một tia mâu thuẫn. . .

Nhưng, cô không muốn phải yếu thế trước mặt hần, càng không thể lộ đáng sợ hãi!

Cô luôn ngốc như vậy, dù đó chỉ là một tia hy vọng cuối cùng, cô cũng sẽ kiên cường không bỏ cuộc. Cô biết, hy vọng, chính là động lực duy nhất giúp cô có thể kiên trì tồn tại, mà tồn nghiêm, chính là thứ có thể khiến cô đủ dũng cảm để chống lại uy quyền của người đàn ông trước mắt mình. . .

"Tôi có đi dụ dỗ đàn ông hay không cũng đâu liên quan đến anh?"

Cẩn nhẹ cánh môi, Lạc Khuynh Thành mở to mắt, không một tia sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của người đàn ông.

Đôi mắt hần thật đẹp, con ngươi màu xanh trong vắt tựa nước biển, vừa thâm thúy lại đẹp u mi, nhưng có lẽ không ai dám to gan để nhìn vào mắt hần mà cẩn thận đánh giá, lý do vì chỉ cần nhìn thấy hần, ai ai đều cũng sợ đến hồn bay phách tán, cộng thêm cái nhìn đầy áp lực và nguy hiểm của hần thì có muốn cũng không dám nhìn lâu, làm gì có chuyện cẩn thận quan sát vẻ đẹp của đôi mắt hần?

Có thể Lạc Khuynh Thành không phải là loại người thích đi lấy lòng người khác, lại càng vì chút lợi riêng mà bán đứng bản thân. Điều duy nhất cô muốn làm bây giờ chính là mạnh dạn đối diện với hần, chỉ trích sự tàn nhẫn của hần khiến cho hần thay đổi cách nghĩ, sau đó sẽ buông tha cô...

"Anh chẳng qua chỉ là một kẻ bi ối, chỉ biết dùng mọi loại thủ đoạn ức hiếp phụ nữ! Chuyện tôi làm, anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Tôi có quyền rũ, dụ dỗ đàn ông hay không, cũng không nằm trong phạm vi kiểm soát của anh, dựa vào cái gì mà anh cứ thích vênh mặt hát hàm sai khiến người khác thế hả? !"

Ánh mắt quật cường như một loại khiêu khích, bên trong tản ra một tia ngoan cố, bướng bỉnh đâm thẳng vào mắt German.

Thành thật mà nói, bộ dáng của cô lúc này rất đẹp, vừa mạnh mẽ, giống như đóa hoa sen đá – một trong những loài hoa biểu tượng cho sự mạnh mẽ, ý chí kiên cường và không chịu đầu hàng trước những thử thách của cuộc sống, vẻ đẹp của cô tỏa ra luồng ánh sáng khiến cho German thất thần trong giây lát. . .

Nhưng, những lời tiếp theo cô nói, hoàn toàn không đẹp chút nào!

"Hơn nữa, cho dù tôi có dụ dỗ đàn ông hay không cũng không liên quan đến kinh tế nhà anh! Cơ thể là của tôi, suy nghĩ cũng là của tôi, tôi muốn sà vào lòng ai, yêu ai, quyến rũ ai cũng không liên quan đến tiền đồ nhà anh? Đừng nói là đi dụ dỗ gì gì đó, dù có là chủ động đi hiến thân, hay cùng người đàn ông khác lên giường thì cũng không tới phiên anh quản! Đồ đại ác ma vô tâm, vô tính!!"

Lạc Khuynh Thành nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, đầu óc cô giờ đây trống rỗng, những uất ức đã không còn nghẹn trong lòng nữa. Cô ngẩng đầu nhìn German, liêu liếm nói những lời từ tận đáy lòng. . .

Chủ động hiến thân! Cùng người đàn ông khác lên giường!

"Thịch" một tiếng, trái tim trầm xuống, lửa giận nhuộm đỏ con ngươi màu lam kia, German nắm chặt tay thành quyền. . .

"Con mẹ nó, em lặp lại lần nữa xem!"

Quăng nắm đấm lên, hướng về phía Lạc Khuynh Thành, mang theo cả tiếng thét đầy sợ hãi, German làm một đấm đầy uy lực lên tường, cách mặt Lạc Khuynh Thành không xa là mấy.

Lạc Khuynh Thành bị dọa đến quên cả hô hấp, cô ngơ ngác nhìn German, không biết mình có nghe nhầm không, vừa rồi cô mơ hồ nghe được âm thanh vỡ vụn "Răng rắc" của tấm kính thủy tinh?

Lạc Khuynh Thành cắn môi, rồi đột nhiên mới ý thức được, vừa rồi mình mới nói ra những lời ngu xuẩn gì đó!

Xong cô rồi, sao cô có thể vô tư mắng hấn được, hấn sẽ tức đến thét ra lửa mất!

"Không cần lo! Chỉ cần anh thả tôi đi là được!"

Sắc mặt tái nhợt tựa như bông tuyết trắng bên ngoài căn phòng kính trồng hoa, Lạc Khuynh Thành đẩy mạnh German ra, thét một tiếng chói tai, sau đó chạy về phía cửa ra. Nhưng, người đàn ông như hấn được ví như loài báo săn, chỉ cần một cái nhấc tay, hấn đã túm cô hoàn toàn xoay người lại, lại một lần nữa bị ép chặt lên cửa kính.

Lực rất mạnh, rất đau, đầu óc choáng váng vô cùng, Lạc Khuynh Thành cảm nhận được cả người mình như đang lơ lửng đến không trung, cặp mắt sắc bén của hấn như gọng kiếm dán lên người cô!

Cô thì có bao nhiêu sức lực, cho dù có vùng vẫy thì ở trước mặt hấn, cô vẫn chỉ là một con kiến nhỏ bé. Rõ ràng, cô không có cách nào lay động được hành động tàn bạo của người đàn ông cuồng dã này.

German tức giận, thực sự rất tức giận, là con thịnh nộ chưa bao giờ hấn trải qua, chỉ vì một câu từ chính miệng cô nói—— cùng người đàn ông khác lên giường.

"Vốn tôi định chơi đùa với em thêm chút nữa, cho nên mới không muốn em sớm như vậy, có điều bây giờ..."

Gục đầu xuống, cười lạnh bên tai Lạc Khuynh Thành, German từng chút một nhích gần về phía cô, gần đến mức cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng phả lên hai gò má lạnh của cô, rõ ràng là nóng, nhưng vì sao trong lòng cô cảm thấy rét run không thôi!

Thậm chí cô sợ hãi khi hơi thở nhẹ nhàng mang theo ý cười lạnh lẽo trên môi mỏng German chậm rãi tiến vào tai cô, khiến màn tai cô chấn động, thẳng đến tim mình!

Cả người đột nhiên run lên, Lạc Khuynh Thành liêu liếm chết gãy dựa, vừa sợ lại hoảng loạn nói : "Đừng! Anh thả tôi ra, để tôi đi!"

Nhưng, ngay khi cô dùng toàn lực hồng thoát khỏi hấn thì bỗng nhiên âm thanh thô ráp của tiếng vải bị xé rách truyền thẳng vào tai cô, lập tức, luồng không khí lạnh xâm chiếm da thịt cô. . .

Lạc Khuynh Thành ngẩn ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô không phải là đứa ngốc ngây thơ không biết tiếp theo German sẽ muốn làm cái gì?

Đó là chưa kể, ý đồ của German, biểu hiện quá rõ ràng!

Chỉ là, lẽ nào cô tình nguyện để hấn thực hiện được sao, can tâm trao tấm thân thuần khiết này cho hấn?

Hơn nữa còn dưới tình huống này, nếu hấn thật sự xuống tay với cô, vậy chẳng khác gì là cưỡng bức? !

Không, cô không cần!

Hấn hung hãn mà tàn bạo như vậy, bây giờ con thịnh nộ của hấn đang ở mức đỉnh điểm, nếu...sẽ đau chết cô mất! Thả bắn một phát súng vào đầu cô còn hơn là để hấn hành hạ cô!

"Đồ vô liêm sỉ! Thả tôi ra! Buông ra!"

Lạc Khuynh Thành phản kháng ngay một lợi hại hơn, nhưng sức lực của German rất lớn, hấn chỉ ngoảnh mặt làm ngơ nhìn cô, mục đích của hấn rất rõ ràng, chính là bắt cô. . .

German cau mày, có chút không kiên nhẫn nâng cằm Lạc Khuynh Thành lên, hung hấn hôn lên...

Sao cô có thể bài xích hấn đến mức này, đến bây giờ vẫn còn cắn răng không quy phục hấn?

Có điều, đúng là...ngu xuẩn!

Bóp hàm Lạc Khuynh Thành, German dùng sức khiến cho hàm cô đau đớn, buộc phải thả lỏng khớp hàm. Hấn nhân cơ hội đó hoàn toàn đem đầu lưỡi mình chui tọt vòng trong miệng cô, đầu lưỡi điều luyện quần lấy lưỡi cô, từng chút từng chút mút vào, ép cô phải ngửa đầu lên, nhận hết hơi thở và mùi vị đàn ông đặc trưng chỉ thuộc về hấn.

Trong cổ họng phát ra vài tiếng kháng nghị, Lạc Khuynh Thành không cam lòng, cô cảm thấy nhục nhã, tận sâu trong trái tim mình dâng lên một loại cảm xúc khó có thể diễn đạt thành lời, là cảm giác sợ hãi hay hoảng loạn muốn chạy trốn.

Đầu óc trống rỗng, Lạc Khuynh Thành dùng sức cắn lên lưỡi German!

CHắc chắn sẽ rất đau, bởi vì cô nghe rõ được âm thanh buồn bực hấn rên lên, nhưng vì sao hấn còn không chịu buông thả miệng cô, từng giọt máu đỏ tươi, hòa cùng với nước bọt, điên cuồng trong khoang miệng. . .

Hấn hôn thật đáng sợ, người đàn ông này đúng là ác ma!

Hơn nữa, rõ ràng là cô làm hấn bị thương, nhưng vì sao hấn chẳng phản ứng một chút nào, còn cô thì bị dọa bởi sự bá đạo và cường bạo của hấn.

Chống đỡ không nổi, cô không tự chủ được thả lỏng người, bị hấn thừa dịp mà ép cô phải nuốt hết máu của hấn...

Chuyện gì thế này? Không dung buộc cô phải uống máu hấn? Muốn máu cô với máu hấn kết hợp lại sao?

Người đàn ông này, điên thật rồi!!

Không biết rốt cuộc đã giằng co bao lâu, đến khi Lạc Khuynh Thành cảm thấy da đầu mình run lên, toàn bộ ý thức đều bị nụ hôn mãnh liệt này mà trôi dạt đến phương nào. Ngay sau đó, cô bị hấn bế lên giữ chặt bên hông.

"Đừng, cầu xin anh, đừng làm vậy."

Lạc Khuynh Thành gấp gấp lắc đầu, cuối cùng cũng chịu lên tiếng cầu xin, cô biết, hấn thật sự muốn cô ngay tại đây.

Chỉ tiếc, sự điên cuồng của German kết hợp với đôi mắt màu lam nhiễm đầy tơ máu kia là câu trả lời tốt nhất.

"Bây giờ mới biết cầu xin tha thứ sao?"

Môi cong lên ý cười nhạo, German chậm rãi nói bên tai Lạc Khuynh Thành, ngữ điệu lạnh lẽo mà trầm thấp...

"Muộn rồi!"

Hai chữ cuối cùng vừa đặt lên đầu môi, German không chút khách khí, trực tiếp đưa bản thân mình đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tàn Nhẫn Từ Điệp 38: nhớ Kỹ, Đau Đớn Đây Là Của German Tôi Cho Em.

Thậm chí đến cả quần áo German cũng không thèm cởi, chỉ đơn giản kéo khóa quần vừa đủ, không hề có màn dạo đầu, cả phản kháng cô cũng chưa kịp chuẩn bị thì hấn đã nâng eo cô lên, gấp gấp tiến vào...

Ở nơi chưa từng có ai đụng chạm đến chặt chẽ bao lấy dương vật của người đàn ông, thật khiến cho hấn, có muốn tiến bước nữa cũng khó khăn.

Choáng váng hít một hơi thật sâu, sau khi phá tan tấm màng mỏng manh trở ngại kia, German không thể phủ nhận, nội tâm mình dâng lên một loại cảm xúc vui không tả nổi.

Người con gái này sạch sẽ đến quá mức quy định, cô vừa trắng tinh tựa tuyết, trong vắt tựa nước mùa thu, trong đến mức khiến hấn rất muốn...nhiễm bẩn cô! !

"Đừng, cầu xin anh, đừng động nữa!"

Hơi thở Lạc Khuynh Thành dần dần mỏng manh, cô thấp giọng gượng mình cầu xin German, đây là lần đầu tiên cô sống trên đời mặc kệ lòng tự tôn của mình mà hèn mọn cầu xin người khác...

Ngay thời khắc ngày, cô không mản đến cái gọi là tôn nghiêm và chí khí của mình nữa, cô chỉ hy vọng, hấn sẽ nương tay, khiến cho cô bớt đau đớn hơn.

Bởi vì, quá đau, thật sự, đau đến vô bờ bến! ! !

Nhưng trên thực tế, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu...

"Tôi đã nói với em, bây giờ cầu xin tha thứ, đã muộn rồi!"

Cười lạnh, German nặng nề lên tiếng, vậy đối hồ lam sắc băng mắt trong, lại có màu đỏ tươi tại thiêu đốt, như hỏa diễm, càng ngày càng mãnh liệt, Lạc Khuynh Thành tự nhiên biết vậy là cái gì, vậy là nam nhân nhất nguyên thủy tham lam, giữ lấy, cùng với, điên cuồng!

"Em biết không, đã lâu tôi chưa nhìn thấy mình chảy máu, mà bây giờ chính em là người ban phát, cho nên để báo đáp món quà của em, cái tôi sẽ cho em sẽ là... sự đau đớn!"

To gan lắm, cũng dám cần hấn đến chảy máu được? !

"Nhớ kỹ, đau đớn này là của German tôi cho em."

Đáy mắt nhiễm một lớp sương mù giá lạnh, gương mặt tuần tú, điển trai mang theo vẻ đẹp hủy diệt thể giới, hơi thở đậm mùi sa đọa. Cả người như tản ra hơi thở nguy hiểm, mỗi bước như muốn tiến lên cắn nuốt con mồi, cho dù khẩu khí của hấn rõ ràng rất trầm tĩnh nhưng lại khiến cho Lạc Khuynh Thành sinh ra cảm giác hoảng sợ chưa từng có...

"Không, đừng!"

Bờ lưng tuyết trắng dính sát lên chiếc cửa kính lạnh như băng, Lạc Khuynh bị dọa sợ đến run rẩy bầy, cô không ngừng lắc đầu cầu xin hấn dừng lại...

Nhưng mỗi một tiếng cầu xin, mỗi một tiếng nấc của cô, ngược lại khiến cho hấn càng thêm thô bạo và cuồng dã, lực nơi thất lưng đưa đẩy ngày một nhanh hơn. Rồi bất ngờ, không để cô kịp chuẩn bị tâm lý, German dùng sức nhấn vào cơ thể cô!

"A!"

Đau đớn đến ngửa đầu, bị dương vật to lớn của hấn đâm vào khiến Lạc Khuynh Thành có cảm giác như mình bị hấn xé rách thành hai nửa. Cô đau đến mức thét gào, quá chân thật, tất cả mọi sự đau đớn mà hấn mang cho cô, quá rõ ràng và khác thường.

Nước mắt lăn dài bên má, từng giọt từng giọt ướt đẫm khuôn mặt bất lực của cô, sắc mặt dần dần tái nhợt, mày nhíu chặt vì khó chịu. Cảm giác máu tanh từ giữa khe đùi chậm rãi chảy xuống, kết hợp với lớp mồ hôi mỏng, một hình ảnh thật tuyệt mỹ...

Có lẽ, hình ảnh đẹp nhất đối với một người đàn ông chinh phục phụ nữ, chính là được nhìn thấy máu trinh rục đỏ bám dính lên bộ đầm trắng của họ.

Không hề có chút dịu dàng và tiếc thương, sức lực to lớn, mạnh mẽ của người đàn ông khiến Lạc Khuynh Thành cảm giác như cả cơ thể mềm nhũn của mình bị người nào đó dữ tợn dùng dao đâm vào một nhát ngay tim!

Khít chặt như vậy khiến Lạc Khuynh Thành đau đến muốn ngất xỉu, cổ và gáy ngửa ra đằng sau tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, trên gương mặt cô, một tia hy vọng cuối cùng, hoàn toàn bị German hung mãnh tước đoạt!

Lẽ ra cô sẽ không phải chịu đau đớn như vậy, nhưng vì đối phương là German, là người của địa ngục, là ác ma vô nhân tính, hấn không hề biết tiết chế dục vọng, từng cú nháp của mình, hấn sử dụng toàn lực, giống như một vị chiến thần cổ đại phi ngựa trên địa bàn vừa thắng trận, tay cầm guom trực tiếp uy hiếp đưa cô từng bước từng bước vào thế giới của hấn, thế giới của sự đen tối và khuất phục...

Người đàn ông này, rõ ràng là ác ma! ! !

Thật sự...hấn thật sự làm thế với cô, hấn thật sự cho cô nếm cảm giác đau đớn tựa ranh giới của sự sống và cái chết, nỗi đau khắc cốt ghi tâm!

Mà cô, cuối cùng cũng được chứng kiến rõ sức mạnh thật sự của hấn, sự đáng sợ của hấn, khiến cô hoảng hồn đến bực nào..

Lạc Khuynh Thành vừa đau, vừa hận!

Vì sao đôi mắt của hấn, cơ thể của hấn, và tâm của hấn, vì sao không thể đồng nhất với nhau?

Lẽ nào thượng đế thích trêu ngươi, muốn tạo ra một loại người có sở thích làm bạn với Satan? Không thể, nếu vậy thì còn phải tạo ra gương mặt điển trai và cao ngạo thể làm gì, hấn rất đẹp, nếu một ngày được nhìn một mặt dịu dàng không lạnh lùng của hấn thì gương mặt của hấn đủ tư cách so sánh với thiên sứ. Với gương mặt thiên sứ đó, với đôi mắt màu lam xinh đẹp đó, vì sao thượng đế còn ban cho hấn cái quyền được kiêu ngạo, được hành hung, được ức hiếp và khống chế người khác! ?

Hận đời bất công, hai hàm răng cắn chặt cánh môi sưng đỏ, thậm chí có thể nhìn thấy rõ tơ máu. Lạc Khuynh Thành không hề tiếp tục cầu xin mà chỉ đơn giản trừng mắt nhìn German.

Cô gái, không, phải nói là người phụ nữ Lạc Khuynh Thành mới đúng, sở hữu con ngươi đen láy mà trong suốt, đôi khi lại sâu thẳm tựa như biển hồ không đáy, giờ đây lại run rẩy nhìn hấn, toàn bộ cảm xúc của cô, từ tức giận đến phẫn hận, đến căm ghét, thậm chí là có cả niềm kiêu hãnh còn sót lại...tất cả đều hiện hữu trong đôi mắt cô!

Có thể nói đó chính là điều làm nên vẻ đẹp độc nhất của cô, vừa mạnh mẽ nhưng có phần yếu đuối...

Bị đôi mắt của Lạc Khuynh Thành chiếu tướng khiến cho German có hơi thất thần. Chưa bao giờ hấn nhìn thấy một đôi mắt nào kiên cường và xinh đẹp như cô, cũng chưa bao giờ bị cái nhìn đó làm cho ngây người, hấn không rõ ràng vì sao, cho dù có bị hấn làm nhục từ thể xác đến tinh thần, nhưng người phụ nữ này lại không mấy may to ra sợ hãi yếu thế?

Ngay từ đầu, cô đã không chịu đầu hàng hấn, luôn tìm mọi cách chống đối hấn thậm chí là chán ghét sự đụng chạm của hấn. Một người phụ nữ yếu đuối như cô, trải qua bao nhiêu lần, cũng không bao giờ chịu từ bỏ, gắng gượng nâng cao đầu, thật sự là rất... đáng yêu quá mức cho phép!

Âm thanh rên rỉ vang lên nhẹ nhẹ giữa bầu không khí yên tĩnh xen lẫn mùi thơm dịu của hoa, rồi từng giọt nước mắt tuyệt vọng vô thức lăn xuống, sau đó là sự kiên cường bất khuất thể hiện trong đôi mắt đầm sương, toàn bộ quá trình đó, chẳng khác gì một phát súng chí mạng, khiến người khác phải... Tim đập chân run!

Cô nhóc này đúng là không đơn giản! German tin chắc rằng, một người mạnh mẽ sở hữu vẻ dung nhan tuyệt đẹp như vậy, một khi nở rộ dưới thân hấn, sẽ là một bức tranh quyến rũ và gợi cảm đến nhường nào! Cả đời này, hấn sẽ không bao giờ quên!

"Không phục?"

Cong môi dụ hoặc cười, đôi mắt màu lam lạnh lẽo hiện ra một tia hưng phấn, lại bởi vì dục vọng mà đỏ rực lên, German cúi đầu xuống, cắn nhẹ lên vành tai Lạc Khuynh Thành, không cho cô có cơ hội thích ứng, thất lưng linh động nhấp thêm một cú, mãnh liệt tiến công...

Theo sự dẫn dắt của German, Lạc Khuynh Thành chỉ cảm thấy cả người mình như tan rã thành từng vụn mảnh nhỏ, mỗi một vụn đều thấm đẫm máu tươi, máu tươi, không ngừng chảy xuống...

Ngoài tiếng thét chói tai của mình ra thì cô không còn nghe bất cứ âm thanh nào khác, chỉ sợ bây giờ bị sự xô xuyến hung mãnh của hấn khiến cô không muốn phải nghe thêm bất cứ âm thanh ghê tởm nào của mình, nên đành cắn chặt răng, ngăn cho nước mắt không được rơi, ngoan cố nhìn chằm chằm vào con ngươi xanh lam cướp đoạt hồn người.

German không hiểu vì sao Lạc Khuynh Thành càng quật cường thì thẳng nhóc dưới thân hấn lại như được cổ vũ, kích thích cho hấn không ngừng đùa bỡn cô dưới thân mình!

"Em biết không, em cứ thế này thì tôi lại càng muốn làm em đến chết."

Hương vị của cô, thật sự rất ngọt, hấn cứ muốn như vậy mà.. làm cô tới chết mới buông tha ! !

Hơi thở cuồng bạo của German như chứng tỏ sự kiểm chế của hấn khi ra vào cơ thể cô, mồ hôi tí tách rơi trên gương mặt Lạc Khuynh Thành, trông hấn có vẻ khó chịu.

Cả người cô co giật run lên, mắt nhìn xuống thì đột nhiên chứng kiến cảnh German đang chống đỡ eo cô, tay không an phận tùy tiện khuấy đảo nơi đó của cô.

German nhìn người con gái mê man dưới thân, lại nhẹ nhàng đụng chạm vào làn da tuyết trắng của cô theo mỗi lần xâm nhập. Bộ dáng mỉa mai hoặc cùng đôi mắt còn động lệ kia đã cướp đi tâm trí hấn, khiến hấn mất bình tĩnh, muốn chọc hư cô. Còn Lạc Khuynh Thành không ngừng xấu hổ với sự hạ lưu và lừa dục vọng của hấn...

Thật một môi, thật đau đớn, cơ thể yếu ớt bị hấn tra tấn hồng thỏa mãn sinh lý hấn đã khiến cho toàn bộ lòng tự tôn của cô bị thiêu trụi, đã vậy hấn lại còn dùng những lời hạ lưu dơ bẩn mà nhục nhã cô!

"Đi ra, anh đi ra mau. . .a. . ."

Lạc Khuynh Thành yêu kiều thờ đốc một cách mê loạn, cô liều mạng ngửa đầu ra sau, cổ và lưng cong lên một đường cong duyên dáng và tuyệt mỹ.

Cuối cùng, cô không thể chịu nổi sự mạnh mẽ của hấn, bèn tức giận mở miệng, hận bản thân mình không cắn chết hấn ngay lập tức!

[Thì rõ ràng cô đã "cắn chết" hấn ngay từ đầu còn gì... "cười dâm tà"]

Bên trong lại không ngừng co thắt, bài xích vật to lớn giữa hai đùi cô ra ngoài, nhưng sự điên cuồng tựa ác ma của German làm sao dễ dàng để cô thoát khỏi hắn?

Không, hắn không những không muốn mà thậm chí còn muốn đâm vào sâu trong cơ thể cô, hung hăng chiếm đoạt cô !!!

"Rõ ràng căng như vậy, ngoài miệng còn giả vờ muốn tôi tha cho em, nói tôi biết, có phải em đang rất dễ chịu không?"

Hít một ngụm khí lạnh, hai bầu ngực căng tràn của Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng cọ sát vào lồng ngực hắn, German nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, ánh mắt ánh lên vài tia máu mang theo hơi thở ham muốn nhục dục. Rồi đột nhiên cảm giác sáng khoái mãnh liệt kia ập đến khiến cô như muốn nổ tung, phá hủy mọi giác quan cùng lý trí cô. Bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy đầu vai hắn, móng tay trên bàn tay mảnh khảnh cũng bấm thật sâu lên bả vai rắn chắc. Từng lỗ chân lông ngày càng mở rộng ra thừa nhận sự xâm lược của hắn, hơn nữa, những lời hắn nói, khiến cô không chỉ tức giận mà còn nảy sinh ra khoái cảm kích thích lạ thường.

Lẽ nào, lẽ nào cô đang dần chìm đắm trong sự dẫn dắt của hắn, lẽ nào cô cũng biến thái như hắn?

Không, cô không muốn, cô không cần!

Con người phản chiếu nụ cười lạnh nhạt của ác ma, cánh môi mỏng vì chống cự mà lộ ra tơ máu, men theo khoe môi mà chảy xuống, Lạc Khuynh Thành cố nén khoái cảm xa lạ đang dần sinh sôi trong cơ thể mình, bất chấp quay đầu sang một bên, không muốn đối diện với đôi mắt xinh đẹp cuồng dã của hắn, không muốn chứng kiến quá trình hắn xâm chiếm cô, trên gương mặt cố giấu đi sự đau đớn và nổi bất an...

Cô gái này quá mức mạnh mẽ và kiên cường! Rõ ràng cơ thể đã không còn bài xích kích thích của hắn, đã bắt đầu đi theo dục vọng của bản thân, thế nhưng còn không chịu biểu hiện ra ngoài?

Âm thanh rên rỉ của cô ngọt ngào như vậy, ní non như vậy, yêu kiều như vậy khiến hắn cảm thấy êm tai vô cùng, cho nên hắn muốn nghe âm thanh đó nhiều hơn nữa....

"Lại đây, bảo bối, chúng ta chơi kích thích một chút."

Cong khéo môi cười gian xảo, đáy mắt ánh lên ý cười hư hỏng, mạnh mẽ đâm sâu vào cô vài lần. Sau đó, German vỗ lên gương mặt Lạc Khuynh Thành, nói một câu mờ ám khó hiểu, sau đó bỗng cúi người bế cô lên, giống như bế một đứa trẻ sơ sinh, đi về hướng bên phải khu nhà kính trồng hoa...

Bị German đột ngột ôm lên, Lạc Khuynh Thành không tìm được điểm tựa, hốt hoảng vòng tay sau gáy hắn leo bám, cô biết hành động của mình đáng phi nhũ tới đâu, không dung lại chủ động dâng thịt lên miệng sói, nhưng cô còn sự lựa chọn nào đâu, nếu không làm vậy cô sẽ ngã chết mất! Mà cô thì chưa muốn chết!

Đối với sự chủ động thân mật của Lạc Khuynh Thành, German khẽ cong môi cười hài lòng, lại thân nhiên bước đi, trong quá trình di chuyển, người đàn ông không hề có ý định cho cô gái đáng thương đó có cơ hội được nghỉ ngơi, mỗi bước đi lại dùng lực tại thắt lưng nhấc lên, sự va chạm khiến da đầu Lạc Khuynh Thành run lên, vùng kín không ngừng bị ma sát khiến cô khó chịu muốn chết.

Không biết phải nói gì nữa, tuy ban đầu đúng là có đau đến chết đi sống lại nhưng ngay giây phút này cô mới có cảm giác như mình đang đứng trước ngưỡng cửa chờ Từ thần đến rước.

Đây mà là thứ của đàn ông sao?

Nó quá đáng sợ, Lạc Khuynh Thành sợ hãi vô cùng, cô không ngờ bản thân mình lại lâm vào tình cảnh này, càng không chế hắn, cô lại càng không thể nào kháng cự dục vọng hắn mang đến cho cô, cho dù có bất kỳ lý do gì đi chăng nữa, bây giờ cô buộc phải thừa nhận điều đó...

Hơn nữa bây giờ cô không rảnh đâu bận tâm đến chuyện đó, bởi thứ làm cô lo sợ hơn chính là mấy chữ hắn vừa nói "Chơi kích thích một chút" !

Tên đại ác ma này lại muốn làm cái gì nữa đây? Lẽ nào hắn tra tấn cô còn chưa đủ sao? !

"Anh muốn làm cái gì? !"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tàn Nhẫn Từ Điệp 39: Tim...đau?!

Lạc Khuynh Thành hung dữ căm giận nhìn German, vừa sợ lại vừa bối rối...

Có lẽ cô không biết rằng, càng sợ hãi bao nhiêu, cô lại càng kích thích dục vọng của hắn phát ra bấy nhiêu!

Môi kéo ra một đường cong hoàn mỹ, German yên lặng bế cô đi về phía bên phải nhà kính, một tay ôm chặt eo Lạc Khuynh Thành, tay còn lại nắm lấy dây kéo mảnh che, dùng lực, rồi sau đó, mạnh mẽ kéo xuống... !

"German!"

Úc chế không được thét lên một tiếng kêu đầy sợ hãi, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một tia kinh hãi và bối rối...

Người đàn ông chết tiệt này, vì sao...vì sao hắn có thể làm thế với cô? !

"Cuối cùng cũng chịu nói?"

Hồ hấp trở nên nặng nề, German ghé mũi mình sát bên tai Lạc Khuynh Thành, lời nói và ngữ điệu của hắn mang theo sự nguy hiểm và áp lực.

Đồng thời, hắn ôm Lạc Khuynh Thành xoay người, để lưng cô đối diện với lồng ngực hắn, phần ngực phía trước áp sát vào tấm kính thủy tinh trước mặt, còn hắn, vẫn tiếp tục quá trình đưa đẩy ra vào bên trong cô...

"Thế nào, như vậy, có kích thích không?"

Bàn tay di chuyển xuống phóng túng nắm trọn lấy bầu ngực trắng tuyết của Lạc Khuynh Thành, tấm kính thủy tinh phản chiếu ngược gương mặt yêu nghiệt của German, hình ảnh vừa quyến rũ lại vừa đậm chất chiếm hữu của một người đàn ông đi săn, hung hãn khiến người khác phải giận sôi máu, gọi cảm khiến người khác không nhận được phải chảy nước miếng thèm thuồng, mà Lạc Khuynh Thành cũng không phải ngoại lệ!!!

"Hừ!"

Tên quỷ ác ma! Đúng là tội ác tày trời!

Nếu hắn không có động đến dây khởi động tấm mảnh đó thì Lạc Khuynh Thành không bao giờ biết rằng, thì ra bên ngoài tấm thủy tinh này chính là nơi tổ chức tiệc rượu, nơi có những màn ôm ôm ấp ấp ghê tởm, quan trọng nhất là, đám sói cuồng dâm kia, bây giờ đã không còn bình tĩnh như ban đầu, người thì quấy tung bùng, người thì ôm hai người đàn bà đứng lắc lư...

Khoảng cách gần như vậy làm cho Lạc Khuynh Thành thoáng lo sợ, nếu bọn họ có vô tình ngẩng đầu nhìn lên khu nhà kính trồng hoa này, nhất định sẽ thấy rõ cô, thấy rõ từng chút một!!

Đồ bại hoại! Sao hắn có thể nghĩ ra cách này để vũ nhục cô!? Bộ chiếm lấy cơ thể cô còn chưa đủ với hắn sao? Còn muốn những người ở đây xem trò? !

Qua tấm thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn màu vàng mờ nhạt, cô bị buộc phải ép sát người lên mặt kính, phía sau phải chịu đựng sự mạnh mẽ của người đàn ông ác ma, với một tư thế nhục nhã và xấu hổ, dưới một tình huống vô cùng khó xử và mất mặt. Làm sao cô có thể cắn răng làm ngơ được đây?

Chỉ mới là điểm khởi đầu kích thích trong quá trình chinh phục cô mà thôi? Nhưng, đủ khiến lòng tự tôn cô, hoàn toàn vỡ vụn !

"Đừng, German, đừng đối xử với tôi như vậy, cầu xin anh..."

Hoảng sợ nhìn về phía đằng xa xuyên qua tấm thủy tinh, đúng lúc này, Lạc Khuynh Thành đột nhiên phát hiện có người nhìn qua phía bên này, nước mắt không kiềm được rơi xuống, cô thấy mình quá xấu hổ và tủi nhục vô cùng. Cuối cùng, cô đã khóc, khóc thê lương và đầy đau khổ.

Cơ thể, không hiểu vì bị dọa hay là bị kích thích, vùng kín giữa hai chân cô không ngừng co thắt mãnh liệt...

Đôi mắt thốt nhiên nheo lại, nặng nề thờ dốc, con ngươi màu xanh luôn lạnh lùng của German giờ đây lại trở nên cực kỳ u ám, eo không ngừng truyền đến cảm giác nhức nhối, một loại khoái cảm chết người!

"Đáng chết! Cũng dám cần tôi?"

Là muốn hại hắn mất mặt sao? !

Bị cô co thắt lại suýt chút nữa bắn ra, German cắn chặt răng, lỗ mũi thờ dốc mãnh liệt hơn, hắn giữ chặt cảm Lạc Khuynh Thành, thô lỗ ra vào hơn lúc trước, ngay sau đó hắn mạnh mẽ đóng đưa thất lưng, cả người đột nhiên run lên, gầm nhẹ một tiếng, rồi tiếp tục tiến công cuồng dã...

Khuôn mặt tái nhợt bất lực áp lên tường kính thủy tinh, mặc cho hắn nắm mọi quyền điều khiển trong tay. Dưới ánh đèn mờ lung chiếu rọi khắp căn phòng, Lạc Khuynh Thành không những nhìn thấy được những đóa hoa đủ màu sắc chói lọi, mà còn thấy rõ được hình ảnh gợi tình trên đó...

Trên mặt thủy tinh, Lạc Khuynh Thành nhìn thấy gương mặt tà ác của người đàn ông, càng nhìn thấy rõ bộ dáng chật vật của mình khi mặc cho người đàn ông đó từng chút một tàn phá.

Người đàn ông mặc một thân quân phục hoàn mỹ, khí chất cao quý cùng hơi thở lãnh khốc luôn luôn tỏa ra trên người hắn. Hắn đang ngang tàng mà chiếm giữ cô, bàn tay giữ chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô. Còn cô không thể không chế nổi sự vĩ ngạn của hắn mà thờ gáp. Tiếng thờ dốc của người đàn ông hòa cùng tiếng kêu thanh thanh của người con gái, khiến cho căn phòng kính trở nên nóng bỏng lạ thường.

Hắn buộc cô, ép cô dính sát người lên tấm thủy tinh, nước mắt, hơi thở tựa khối sương bao phủ hai đôi mắt xinh đẹp của Lạc Khuynh Thành, có thể ngay cả khi nhìn thấy bản thân mình bị người đàn ông chiếm hữu, hắn dùng sức đến mức cả người cô nảy lên bật bật, khiến cả tâm và tim cũng theo đó mà run lên...

Khung cảnh thật tàn nhẫn!!

Cô đau, rất đau, rất mệt mỏi, cô không có làm gì sai, vì sao hắn lại phải tra tấn cô đến mức này, chỉ bằng hắn trực tiếp giết cô chết đi cho rồi? Cô không muốn sống như thế này nữa!

Đôi mắt trong trẻo đau khổ nhắm chặt, cô không muốn tiếp tục nhìn cảnh tượng đáng sợ phản chiếu lên tấm kính đó thêm bất kỳ giây phút nào nữa. Nhấn nhặn, rồi lại nhặn, cô không chịu đựng nổi nữa, càng không muốn kiên trì thêm nữa...

"German! Anh buông tôi ra! Đừng để cho người khác nhìn thấy! Hức hức! Tôi không muốn!"

Âm thanh nghẹn ngào bật ra khỏi cổ họng, Lạc Khuynh Thành khóc la thành tiếng, mồ hôi trên trán kết hợp với nước mắt tạo thành từng giọt lớn chảy xuống, "Lạch cạch" rơi xuống sàn, thật khiến cho người khác cảm thấy đau lòng...

Rốt cuộc là cô đau khổ đến bao nhiêu mới có thể khóc thê thảm nhường này?

German cau mày nhìn những giọt lệ men theo mặt thủy tinh rơi xuống, tiếng khóc của cô nghe như những đứa trẻ sơ sinh đáng thương. German cảm thấy lòng tự tôn của đàn ông hơi bị chà đạp nên dừng động tác lại một chút, hắn ôm mặt Lạc Khuynh Thành quay lại đối diện với hắn...

"Khóc cái gì? Lẽ nào tôi không làm em dễ chịu sao?"

Vốn hắn nghĩ rằng cô sẽ hưởng thụ khoái cảm trước sự tra tấn thô lỗ của hắn, nào ngờ vì sao, khi nhìn thấy nước mắt của cô rơi xuống, không hiểu sao tim mình như bị ai đó bóp nghẹn, thậm chí còn khiến hắn cảm thấy rất đau! ?

Đau? ...Tim đau?

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa trải qua cảm giác này?

"Tôi hận anh! Hận anh! Anh buông tôi ra! Tôi không muốn bị người khác nhìn thấy! Đừng có biểu diễn mấy trò dơ bẩn đó cho người khác xem! Đừng!"

Há miệng hung dữ cắn ngón tay đang vuốt ve bên miệng cô, Lạc Khuynh Thành lấy lại tinh thần, điên cuồng chống đối phản kháng hắn, cô cho rằng, một màn xấu hổ và bại hoại này nhất định sẽ hấp dẫn mấy tên cuồng dâm ngoài kia. Nhưng bất chợt, cô liếc mắt nhìn xuống, khi bọn họ ngược nhìn lên đây, thái độ...rất chi là tự nhiên...

Cứ như, bọn họ không nhìn thấy cái gì cả?

"Biết mình ngốc chưa?"

Cong môi thần nhiên cười, German nhẹ cúi đầu xuống cắn vào tai Lạc Khuynh Thành, đẩy mắt ánh lên một tia hứng thú thưởng thức vẻ mặt ngây ngốc của cô gái ngờ nghệch nào đó, ...

Rất thông minh, vượt qua cả tường tượng của hắn, dưới hoàn cảnh này, cũng đủ tinh táo nhận ra sự bất thường bên ngoài, khiến hắn không thể không khen ngợi.

Nhưng, thật ra, cô còn ngốc lắm, rất ngốc, vì sao cô có thể cho rằng, hắn dễ dàng để mặc cho thằng đàn ông khác nhìn thấy thân thể cô? Vừa rồi chỉ có ý, mục đích chính là để hù dọa cô, xem thử gương mặt hoảng hốt và sợ hãi của con thỏ con này đáng yêu đến mức nào. Tiếc rằng, tuy thành công nhưng dọa cô đến khóc thê lương thế này, hắn cảm thấy rất...

Lo lắng!

"Anh... anh... anh dọa tôi sợ chết đi được!?"

Đầu óc run lên từng đợt, từng té bào thần kinh đã không còn căng thẳng như trước, Lạc Khuynh Thành chớp chớp đôi mắt, quay đầu nhìn về phía German, hốc mắt còn đọng lại vài giọt lệ chưa kịp rơi, giống như là vũng nước nhỏ sau trận mưa phùn đầu xuân, đáng thương đến động lòng người...

Bộ dạng của Lạc Khuynh Thành, thực sự rất đẹp, biểu tình của cô giống như một cô nhóc bướng bỉnh đang bực bội vì bị người khác chọc ghẹo, khẩu khí giống như là kẻ oan ức, tính khí vừa trẻ con vừa đáng yêu, nhưng cũng không kém phần to gan.

Trái tim, không hiểu sao chợt mềm nhũn, lồng ngực khẽ chấn động, lần đầu tiên trước mặt cô, German thấp giọng cười, một nụ cười không khinh bỉ, không lạnh lùng, không giáo hoạt, chỉ đơn giản là vui vẻ, vui vẻ một cách chân thực...

Gã đàn ông thối tha! Rõ ràng là làm chuyện xấu, ấy vậy mà cũng có tâm trạng cười vào mặt người khác cho được?!

"Đồ xấu xa! Quỷ bắt nạt! Bộ thích ăn hiếp tôi lắm hả?!"

Môi sưng đỏ hơi chu ra, Lạc Khuynh Thành giờ nắm đấm, trừng mắt nhìn hấn, tuy là đang trút giận, nhưng âm thanh kiêu kiêu, mềm mại không có một chút hăm dọa đối phương mà quan trọng hơn là toàn bộ tầm mắt nọ đề phòng bên ngoài đã bắt đầu rơi xuống. Cô không còn ngụy trang bản thân cũng như tâm trạng dần dần buông lỏng. Lần đầu tiên trước mặt German, cô để lộ ra bản chất chân thật nhất của mình, ngữ điệu có mang theo một chút nũng nịu...

"Tôi nói rồi, tôi còn có thể tệ hơn."

Âm thanh pha lẫn một tia sung sướng của người đàn ông vang lên nhàn nhạt trong không khí, German nhẹ nhàng ôm chặt lấy Lạc Khuynh Thành, vàng trán âu yếm áp lên trán cô, German thấp giọng thì thào...

"Hơn nữa, sở thích của tôi chính là ức hiếp người khác, chẳng phải em là người biết rõ nhất sao?"

Khuôn mặt của cô bắt đầu bao phủ bởi một tầng lửa nóng, tóc dài đen óng như thác nước chảy xuống rồi tung, mang theo mùi mồ hôi, rất hỗn loạn, thoát nhìn trông thô lỗ vô cùng, nhưng cô nào biết rằng, trong mắt người đàn ông nào đó, toàn bộ hình dáng cô đập vào mắt hấn, đều trở nên quyến rũ và mê hoặc...

Hơn nữa, ngoài gương mặt xinh đẹp của cô, ngoài dáng hình gợi cảm của cô, ngoài làn da trắng trẻo có điểm chút dấu đỏ của cô, thì còn có nơi đó, mềm mại và non hồng, khiến cho hấn cảm thấy mê đắm trong dục vọng...

Không thể phủ nhận một điều, hấn thực sự yêu chết bộ dáng của Lạc Khuynh Thành bây giờ, quyến rũ đến động lòng người! Hấn cũng hận bản thân không xuống tay mạnh hơn mà ức hiếp chết cô! Để cho cả đời này, trong mắt cô, trong tim cô chỉ có khác mỗi tên hấn!!

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông hòa cùng với hơi thở nam tính tiếp xúc lên từng tế bào da của cô, gần đến mức những cử chỉ thân mật này chỉ dành cho những đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết. Không hiểu sao một cử chỉ này, một lời nói này của hấn lại khiến cô cảm giác như hấn đang "thả thính" cô, hừ, yêu nghiệt. Cô trừng mắt nhìn hấn, miệng nhỏ nhắn oán giận nói: "Tôi ghét anh! Đồ chỉ biết ăn hiếp người khác..."

Ăn hiếp?

"Em cảm thấy chưa đủ?"

Nghiêng người khẽ cười, trong con ngươi thâm thúy kia mang một tia cao ngạo tà mị đến bức người, German khiến kẻ đối diện vô thức trầm mình xuống biển hồ, nơi mà hấn ngự trị...

"Đi thôi, tôi đưa em đến chỗ đông người!"

Ác miệng nói ra, cố ý dọa Lạc Khuynh Thành, German khẽ cười bên tai Lạc Khuynh Thành khiến cô bị dọa đến thét chói tai lên.

"Đừng! Tôi không muốn người khác xem!"

Ôm chặt cổ German, nhào lên người hấn leo bám, Lạc Khuynh Thành bị dọa sợ đến run rẩy cả người...

Cái tên điên này, bộ trong đầu hấn chỉ có suy nghĩ muốn bắt nạt cô thôi sao, cô biết, hấn là loại người nói được làm được! Cô thà chết chứ chả muốn cho người khác chứng kiến cảnh mình bị hấn chà đạp thế nào đâu!

Mà mình cũng điên thật mà! Mới trong vài giây ngắn ngủi bị nụ cười hiểm ác của hấn mê hoặc, thậm chí còn nghĩ rằng thật ra hấn cũng là một người đàn ông dịu dàng?!

Bởi vì khản trương, bên dưới lại tiếp tục một đợt co thắt, cắn chặt lấy "bảo bối" của German đến căng nứt, yết hầu bắt đầu gọi cảm trượt lên xuống sau đó gầm lên một tiếng dài, người đàn ông tựa như một con sư tử đầu đàn chuẩn bị xâm chiếm lãnh thổ, điên cuồng chiếm đoạt người phụ nữ dưới thân! !

Khiến cho người ta cảm thấy khoái cảm tuyệt đỉnh, tựa như gió lốc quét qua mỗi một tác da thịt của Lạc Khuynh Thành xâm nhập vào hàng triệu sợi dây thần kinh, quá kinh hãi, quá bất ngờ, ban đầu là đau, đau đến thống khổ, bây giờ cảm giác lại khiến cô chìm đắm trong sự ngọt ngào khó nói nên lời?!

Cô chưa từng nếm trải qua cảm giác lạ thường đó cho nên cô không ngừng sợ hãi, thậm chí cô không biết được mình có bệnh gì không? Hay là thật ra, bản tính của cô là ...phóng đảng! ?

Lông mi nhẹ run rẩy, Lạc Khuynh Thành cắn môi nghiêng đầu sang một bên, không hề liếc nhìn về phía German, so với việc nói rằng cô không tình nguyện thì thật sự mà nói, là cô không dám...

Người đàn ông này là ma, không chỉ luôn tìm mọi cách để hủy hoại cô mà thậm chí có thể truyền hơi thở và bản chất đen tối nhiễm độc sang người mình, khiến một người chưa bao giờ nhiễm bụi trần như cô phải trầm luân lún sâu vào mỗi cử động của hấn.

Từ từ trượt xuống tấm kính thủy tinh, Lạc Khuynh Thành mang theo vài giọt lệ còn đọng lại nơi khóe mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi cả một ngày đến đêm như được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa, toàn bộ màn đêm trở nên mù mịt, mê ly nhưng, đưa mắt nhìn ra xa hơn nữa, lại là một khung cảnh khác.

Bầu trời đêm không trăng hắc ám, thật sự rất ghê người, tựa như người đàn ông đang thân mật chiếm lấy cô, về mặt quyến rũ kết hợp với ánh mắt âm u, vô tình chạm vào đáy lòng sâu thẳm trong cô...

Cả một đêm, một mồi mặc cho hấn ham muốn rồi lại điên cuồng đâm vào, ngay từ đầu cô đã không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt, đã sớm vượt qua giới hạn và khả năng của mình, cô không biết rốt cuộc mình đã hôn mê bao lâu, rồi lại bị hấn đâm vào cứ như thể muốn xuyên thấu qua cơ thể cô, tiến sâu vào tận linh hồn cô, đã qua không biết bao nhiêu lần cao trào.

Chỉ còn lại duy nhất một thứ mà cô nhớ rõ, đó chính là đôi mắt hẹp dài ẩn hiện bên trong là con ngươi màu xanh đặc trưng sắc lạnh đẹp đến đoạt hồn người...

Trong toàn bộ quá trình, hấn đều dùng loại ánh mắt này, khóa chặt cô, ánh mắt không hề bình thản, lạnh nhạt, mà là một loại lửa nhiệt tình chưa bao giờ cô thấy ở hấn. Ánh mắt đó, chỉ cần liếc nhìn thôi cũng đủ khiến cho cô e thẹn, ngón chân khó chịu đến co quắp lại.

Cho tới bây giờ Lạc Khuynh Thành vẫn không biết rằng, thì ra đôi mắt người đàn ông này, không chỉ là vũ khí vô hình để giết người, đe dọa người mà còn có thể nóng bỏng, gọi cảm... !

Vóc người của hấn, động tác của hấn, mạnh mẽ và cường đại ép cô phải rơi xuống vực sâu không đáy, mãi mãi.

Cuối cùng, Lạc Khuynh Thành không biết mình trở về biệt thự bằng cách nào, cả người chỉ mơ mơ màng màng, đủ để cô vẫn còn cảm nhận cái vật cứng của hấn rong đuối trong cơ thể mình. Làm sao mà không tức giận cho được, cô thật sự muốn giết một chân đạp hấn!

Gã đàn ông thôi tha, rốt cuộc anh làm xong chưa hả, có để cho tôi yên không? Bộ hấn không thấy mệt sao, không thấy chán sao!?

Đây là lần đầu tiên của cô, đau muốn chết đi sống lại, còn hấn thì không ý không tứ, không quan tâm đến cảm nhận của người khác? Chẳng khác gì một con sói hoang bị bỏ đói chực nham!

"German, liệu mà bắn hết tinh đến chết luôn đi!"

Mí mắt nặng nề không mở ra nổi, cô dùng âm thanh khàn đặc có pha chút nức nở bực bội la lên, sau đó Lạc Khuynh Thành không chịu nổi được nữa, lại một lần nữa ngất đi, ấn tượng duy nhất chính là hình ảnh German với khóe môi cong lên ý cười tà mị...

Đáng chết! Đồ điên! Còn cười nhạo cô nữa hả? Đợi bà đây tỉnh dậy xem, có sức lực rồi, nhất định sẽ đánh chết hấn, phải rửa hết nỗi nhục ngày hôm nay!!!

Bắn ... bắn tinh đến chết?

Còn đủ sức để nguyên rủa hấn sao?

Đúng là... Đáng yêu chết mất! ! !

Cô gái Phương Đông này nói cũng lý lẽ không kém nhỉ? Vì sao trước kia hấn không phát hiện ra, cô là một cô nhóc lạnh lùng lạnh miệng? Khẩu khí nói chuyện cũng đáng yêu không kém, rõ ràng phải gọi là hận hấn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, rống cũng dùng hết sức có thể, coi bộ cho dù có cho hấn chết bao nhiêu lần, cũng không đủ xả nỗi hận trong người cô.

Nhưng không hiểu vì sao, dáng vẻ của cô, lại khiến cho hấn liên tưởng, cô chỉ đang làm nũng hấn? !

Hơn nữa cô hòng cô, trải qua một đêm bị hấn dạy dỗ và hành hạ thì đã sớm nói không ra hơi, mỗi một lời nói ra đều vô lực mà mềm mại vô lực, càng nghe càng giống tiếng kêu nhỏ nhắn của thỏ con, thật sự là rất đáng yêu.

Sống trên đời này, đây là lần đầu tiên German cảm thấy đàn bà không chỉ có mã ngoài để trưng bày...

German nâng tay lên, xoa mặt Lạc Khuynh Thành, không khống chế được mà dịu dàng giúp cô lau mồ hôi, rồi nhẹ nhàng cúi đầu, cơ thể hấn, dường như không còn nghe theo lý trí mình nữa.

Môi, nhẹ nhàng đặt lên trán Lạc Khuynh Thành, một nụ hôn không hề chứa dục vọng hay có ý đồ bất chính, chỉ đơn giản và rất đỗi bình thường, là sự ân cần và dịu dàng từ trước đến nay hấn chưa từng đối với ai như vậy, ánh mắt không còn sự lạnh lẽo của thường ngày, thay vào đó là sự ảm áp phảng phất chút... cưng chiều.

Chỉ tiếc, Lạc Khuynh Thành đã sớm mê man bất tỉnh, bỏ lỡ mất khoảnh khắc hiếm hoi của ai đó.

Ngoài phòng, tiếng chim chóc ríu rít bên ngoài cửa sổ, những tia nắng đầu ngày chiếu qua khung cửa, tình nghịch trái lên cánh tay trắng kiêu của người đàn ông. Cánh tay trần ngập sức mạnh, cũng rất dịu dàng vòng qua thân thể cô, khiến phần lưng mềm mại của cô dán sát vào vòm ngực vững chãi của hấn. Trên gương mặt điển trai của hấn, thấp thoáng xuất hiện một nét đẹp nguy hiểm tựa Satan nhưng ẩn chứa trong đó là có sự dịu dàng!

Qua một đêm kích tình, quan hệ giữa German và Lạc Khuynh Thành, trở thành một trạng thái kỳ diệu nào đó, hấn xâm chiếm cơ thể cô, hấn thỏa mãn, còn cô từ bên trong lẫn bên ngoài, đều là dấu ấn của hấn, một nửa là đau đớn, nửa là đau thương...

Sự thô bạo của người đàn ông này, thật sự không khác với lời đồn, tính tình biến đổi thất thường, vào thời khắc mọi quy luật giới hạn của Lạc Khuynh Thành hoàn toàn bị phá vỡ thì hấn không hề biết tiết chế cảm xúc, tùy ý làm bậy, không coi cảm xúc người khác ra gì.

Sau khi cảm thấy tâm trạng tốt lên một chút, German mới có thái độ kiên nhẫn với Lạc Khuynh Thành như vậy, thậm chí còn chủ động chăm sóc cô.

Những lúc muốn khiêu khích cô, đùa giỡn cô, đương nhiên, hắn sẽ không bao giờ từ bỏ những cơ hội đó. Không phải hắn không đau lòng cho cô, chỉ là hắn thích hưởng thụ, khám phá mọi cung bậc cảm xúc của Lạc Khuynh Thành khi bị hắn trêu chọc, chọc cho đến khi cô phải khóc đến mờ hai mắt, đến khi cô phải bày ra bộ dáng đáng thương trước mặt hắn. Rõ ràng là rất muốn hắn, thế nhưng lại kiên quyết quật cường không chịu cúi đầu, càng không đồng ý cầu xin tha thứ, đánh thức khát vọng chinh phục vốn có trong bản năng của hắn!!

Khi tâm trạng không tốt, hoặc không có bất cứ chút ưu sầu gì, Lạc Khuynh Thành sẽ trải qua tình trạng trầm thương gấp ngàn lần bình thường, bởi vì vốn dĩ thế giới nơi mà hắn thuộc về là địa ngục, mà bản chất của hắn là người đàn ông mạnh mẽ và cuồng nhiệt, ngay cả khi trên giường, không biết kiềm nén dục vọng bản thân, bằng mọi cách thỏa mãn niềm vui và khoái cảm, tận hưởng đến khi nào Lạc Khuynh Thành... cảm thấy bị dục vọng đè chết mới thôi!

Ngay khi ở dưới thân German, Lạc Khuynh Thành mới khắc sâu cái cảm giác đau đớn tột cùng, cô rút cuộc cũng đã hiểu cái gì gọi là tình yêu độc chiếm, người đàn ông này một khi đã biến thành một tên ác ma cuồng bạo thì cô sẽ bị hắn ép đến khổ nước mới thôi! Hại cô đau đến thở không nổi, thậm chí còn phải bật ra những tiếng rên rỉ đầy dục vọng.

Có lẽ Lạc Khuynh Thành không biết rằng, ngay khi cô bị hắn mãnh liệt tiến công, thật ra, cô đã gây cho German một sự rung động mà trước nay hắn chưa từng trải qua bao giờ. Chưa có một người phụ nữ nào đủ sức quyến rũ để khiến cho một người đàn ông như German, đệ nhất sói hoang nước Đức phải mê muội như vậy..!

Rõ ràng, hai chữ "mê muội", hoàn toàn phù hợp để có thể hình dung cảm xúc của hắn, sự say mê của hắn với Lạc Khuynh Thành tựa như một loại độc không có thuốc giải.

Ở nơi đó liên tục căng ra khiến "cậu nhỏ" của hắn bị kích thích đâm vào chọc ra không ngừng, mà sự bướng bỉnh của cô, tự cao của cô, khoảnh khắc khi cô cắn chặt quai hàm cố không phát ra tiếng rên rỉ vì thích thú trông mê người đến mức hận bản thân không hung hăng mà xé rách cô!

Đương nhiên, không chỉ có những lúc trên giường hắn mới cảm nhận được con người của cô thú vị mà trong quá trình tiếp xúc cô, bắt nạt cô. Lạc Khuynh Thành đã đem đến cho hắn bao nhiêu điều độc đáo, sức quyến rũ của một cô gái đậm chất phương Đông, tựa như sợi lông tơ mềm mại vô hình đi thẳng vào cơ thể hắn, mà sâu hơn nữa là đến trái tim băng giá của hắn.

Chỉ tiếc, sợi tơ này quá mỏng lung và quá mỏng manh cho nên German không thể nào phát hiện ra, mà Lạc Khuynh Thành cũng không có cách gì thăm dò được...

Trên thế giới này, yêu là việc khó khăn nhất mà con người phải nếm trải qua, ở mọi lứa tuổi, ở mọi thời điểm dù là đẹp nhất của tuổi thanh xuân hay là khi tóc đã điểm muối tiêu, con người cũng luôn cất giấu một câu chuyện tình yêu đẹp giữ riêng cho mình, nhưng có người sẽ lựa chọn cách chia sẻ với nhau câu chuyện tình yêu đó, có lẽ là để tìm được nửa kia của mình, nhưng lại có những người, lựa chọn cách im lặng, giống như German và Lạc Khuynh Thành; và có những người, lại lựa chọn cách né tránh, họ không muốn lún sâu vào thứ tình yêu mà họ nghĩ họ mãi sẽ không bao giờ có được, họ đấu tranh tư tưởng, bởi hồi và do dự, giống như, Hobart.

Một buổi sáng đẹp trời, không còn gió lạnh, không còn tuyết rơi, mặt trời ấm áp chậm rãi nhô lên từ chân trời đằng Đông...

Trong phòng ngủ của tòa biệt thự.

"Sao không ăn đi?"

German rũ mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, gương mặt điển trai và anh tuấn không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng nếu quan sát kỹ, có thể thấy ẩn hiện trong đôi mắt màu lam trong trẻo kia, không biết là vì ánh mặt trời chiếu vào hay là một duyên cớ nào khác, vừa sáng ngời, lại có chút ưu tư lặp lờ vấy quanh con ngươi xanh thẳm đó, thỉnh thoảng lại pha chút tình nghịch, giống như đắc ý sau khi vừa thực hiện thành công âm mưu nào đó!

Hừ! Đắc ý cái quái gì! Loại đàn ông chỉ biết bắt nạt con gái yếu đuối, bộ chưa đủ mắt mặt sao còn bày ra cái mặt không có chút hối lỗi hay có ý định xin lỗi hả?!

Gò má không hiểu sao lại đỏ ửng, cô xấu hổ trừng mắt nhìn German, cực kỳ buồn bực và chán nản!

Bị tên siêu cấp biến thái hành hạ suốt cả một đêm, vốn bụng dạ cũng trống rỗng, cũng một muốn chết, mới vừa mờ hai con mắt ra đã bị hắn bắt chẹt...

Được rồi, nếu còn có lòng tốt để cô ăn cơm bổ sung thể lực thì cô đã không tính toán với hắn làm gì, đằng này, trên thực tế lại không phải như vậy a!!!

Không, còn hơn cả thế nữa, tên biến thái vô lại này, thậm chí còn cố ý đem bữa sáng tới tận phòng, à không, tới trước mặt cô. Bản thân mình ăn vui vẻ thì chả chấp nhặt gì, đằng này chỉ mới có động đũa thôi mà hắn đã dùng vũ lực áp chế cô, chả khác cái tính tình của một tên bạo quân, xin hỏi, anh thế này thì tôi ăn như thế nào hả! ?

Nghiến răng chịu bị German khống chế ngồi lên đùi hắn, Lạc Khuynh Thành bày ra vẻ mặt phẫn nộ, đôi mắt trừng lớn, bên trong con ngươi chứa đầy lửa giận, đủ lớn để thiêu trụi cả cánh rừng, nếu có thể thì cô cũng muốn chính ngọn lửa ấy thiêu chết German đi cho hả giận...

Nhưng mà cô không biết rằng, càng phẫn nộ bao nhiêu thì cá tính chân thật nhất của cô càng bị lộ trước mặt German bấy nhiêu, và điều này lại khiến cho ác ma rất hưng phấn và thoải mái hưởng thụ!

Hải lòng với biểu hiện buồn bực của Lạc Khuynh Thành, German khẽ cong khỏe môi cười nhạt, nâng lên tay, gấp đại một miếng beefsteak nhỏ, sau đó liếc mắt đưa tình thẳng đến bên miệng Lạc Khuynh Thành, sắc mặt trầm lạnh nhìn cô, không nói gì...

Đầu óc Lạc Khuynh Thành như chìm vào một mớ bòng bong, trong nháy mắt cô không biết phải phản ứng với hành động của hắn thế nào.

Động tác của hắn đây là...là muốn đút cô ăn sao? Cô thật sự không có đoán lầm chứ!?

Có lẽ vì quá khiếp sợ trước một màn này, Lạc Khuynh Thành không cách gì kéo hồn mình về, chỉ ngồi im như phỗng trong người hắn, một cái nháy mắt cũng không...

"Sao thế, bị tôi làm đến mức phản ứng chậm thế này à?"

Giọng người đàn ông lạnh nhạt mà có chút không ưng ý, German mạnh mẽ dùng đầu ngón tay khiêu khích miệng Lạc Khuynh Thành, động tác linh hoạt đưa một miếng beefsteak nhét vào miệng cô.

"Thượng tướng, trung tướng Hobart tới chơi, đang chờ trước cửa."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tàn Nhẫn Tù Điệp 40: Trong Mắt - Kinh Ngạc

Lại dùng sức mạnh với cô, German rút tay về, vốn muốn nhét một miếng thịt bò beefsteak còn nguyên đút vào miệng Lạc Khuynh Thành, nào ngờ, đúng lúc này, ngoài cửa có người đi đến, là quân gia.

Đứng cách German không xa, âm thanh rõ ràng của quân gia kính cẩn vang lên, rõ ràng là người cao tuổi, nhưng lưng vẫn còn thẳng tắp và trông cũng không đến nỗi yếu ớt!

Tuy hận hắn đến mức nghiền răng nghiền lợi, nhưng có một điều Lạc Khuynh Thành không thể phủ nhận, German có tố chất của một kẻ lãnh đạo tài ba, có lẽ đó là bản tính trời sinh ra hắn được chỉ định là một đế hoàng thông trị thế giới, kể cả người hầu trong biệt thự, dù chỉ là một nô bộc hay chỉ là một tên làm vườn quen thì cũng được huấn luyện bài bản, mỗi động tác, cử chỉ đều có một sự chuyên nghiệp bên trong, dứt khoát và linh hoạt...

Vì vậy, việc ai người nấy làm, một tổ chức có trật tự có sắp xếp hoàn hảo thì chủ nhân chỉ việc an ổn bản thân là đủ, bầy tôi tới chỉ việc kính cẩn cư xử đúng với vị trí của mình, quan trọng là, chủ tới bọn họ làm việc rất hiểu ý nhau, cho dù chức vụ có cao có thấp đi chăng nữa, thì không ai có bất cứ tư tưởng ví như tranh chấp chức vụ hay lục đục nội bộ để được chủ nhân ưu ái, mọi người làm việc rất đoàn kết và gắn bó với nhau.

Nhất là ngay từ đầu, Lạc Khuynh Thành còn tưởng nhầm rằng mình đi nhầm đến một cơ sở tổ chức lớn nào đó? Nào ngờ là căn biệt thự cao cấp đậm chất quân nhân!

Chế độ quản lý khắc khe giống như đang sống trong quân đội, có ngăn nắp và trật tự, tất nhiên cũng có mặt tốt và mặt xấu của nó, mặt tốt ở chỗ, hiệu suất làm việc của người làm ở đây rất cao và chất lượng nhưng lại quá cứng nhắc, đến cảm giác ấm áp của một đại gia đình cũng không có, trong nhà, chỉ có một màu giá lạnh làm chủ đạo, giống như bản thân German...

Theo lời quân gia nói, tay German lập tức dừng trên không trung, hàng lông mày rậm vì thế mà cũng nhíu lại tỏ vẻ khó chịu. Hắn cũng không mở miệng hạ lệnh, càng không nói gì, chẳng lảng lạng dùng nĩa ghim một miếng thịt bò nguyên vẹn, tiếp tục nhét vào miệng Lạc Khuynh Thành...

Vốn Lạc Khuynh Thành đang chờ German sẽ buông mình ra đi tiếp Hobart...!

Nhưng ai ngờ German lại...

Cho dù có ghét bỏ thế nào, dù có chơi bằng mặt cũng không bằng lòng, thì Hobart cũng là đồng nghiệp của hắn trong quân đội nhưng sao cái tên cứng đầu này..., lại kiêu ngạo và quá phận như vậy!!!

Hơn nữa cô là người châu Á, cô không thích những bữa ăn sáng đầy dầu mỡ và quá nhiều chất đạm, đương nhiên bao gồm cả thịt, điểm đó lẽ ra hắn phải là người rõ hơn ai hết, thế mà hắn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, ép buộc cô phải nuốt mấy thứ đó...

Bờ mông mềm mại đặt gọn trên đùi German, Lạc Khuynh Thành thờ phỉ phò trừng mắt nhìn hắn, dù biết hắn cũng chả đem mấy thái độ của cô để trong mắt nhưng cô vẫn không chấp nhận chịu thua.

Trong toàn bộ quá trình, động tác của German chưa kể là chẳng có một chút dịu dàng mà đằng này còn cực kỳ thô lỗ, nhưng Lạc Khuynh Thành cũng không biết bản thân mình bị gì nữa, đương không cô cảm nhận được trong động tác cứng nhắc và cưỡng ép đó còn có chút thương tiếc?

Tuy chỉ có một chút, nhưng đã đủ khiến cô cảm thấy sợ hãi!

Không, tuyệt đối không thể, hán là ác ma, không có tim gan, không có nhân tính! Sao bản thân mình lại vì chút hành động bất thường của hán mà bị hán mê hoặc được chứ? Huống chi hán là kiểu người rất thô lỗ nữa!

"Ngoan một chút, ăn no mới đủ sức dứt tôi ăn."

Vồ nhẹ vào mặt Lạc Khuynh Thành, bỗng nhiên German nhẹ cúi thân xuống ôm cô lên, chọn một tư thế thân mật hết mức có thể, cuối cùng German cũng chịu mở lời vàng lời bạc, giọng nói âm u mà lơ đãng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh lúc đầu...

Bị người đàn ông ác ma ôm mình một cách thân mật quá mức làm cho Lạc Khuynh Thành không khỏi cảm hận bản thân lại vô dụng đến mức để mặc hán bắt nạt thế này, đã vậy còn nghe hán nói bóng nói gió không chút nhả ý, khiến khuôn mặt vốn nóng bỏng của cô phải ửng đỏ lên vì xấu hổ!

Sắc...sắc lang! German là đại sắc lang! Là sắc lang nhất quả đất này!

Mới sáng sớm đã nói những lời không đứng đắn? Rõ ràng, rõ ràng mới vừa kết thúc cách đây không lâu...

Cô thật sự rất hoài nghi, trong não hán ngoài việc nghĩ đến chuyện này ra thì các trung tâm thần kinh khác của hán có trưng ra để thừa thãi không!?

Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền, nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực to lớn của German, tuy rằng có hơi kháng cự nhưng tóm lại vẫn phải dựa vào sức lực của hán để chống đỡ thân mình, nếu không cô sẽ té xuống mất...

"Em nghĩ gì thế? Sao mặt lại đỏ?!"

Giống như đang mớm thức ăn cho một con sùng vật, German tiếp tục nhét miếng thịt vào miệng Lạc Khuynh Thành, từng chút từng chút một, cho đến khi hán cho rằng cô đã no, German mới chịu buông tha cho cô. Hán chậm rãi giờ ngón tay có vài dấu vết chai sạn do trải qua quá trình cảm sủng mà thành vuốt ve an ủi cánh môi cô, rồi sau đó, mon trón một cách ái muội, ngả ngón nói ra nghi ngờ của bản thân...

"Đồ sắc lang! Tôi không phải đồ ăn!"

Cố sức quay đầu sang hướng khác tránh khỏi bàn tay của German, Lạc Khuynh Thành tức giận, nhịn không được mà hét lên...

Đứt hán ăn? Ai cho hán ăn!

Ngày nào cũng chỉ biết biến cô thành nô lệ tình dục để ngược đãi, bộ ăn cả tội qua còn chưa đủ no sao? Còn chưa thỏa mãn sao? Rốt cuộc hán còn muốn gì nữa! ?

Cho dù Lạc Khuynh Thành có tự nhủ thầm bản thân mình rằng không bao giờ quan tâm đến người đàn ông lòng dạ quỷ quyệt như German. Cho dù hán có làm cái gì, cô cũng cóc thèm quan tâm! Bởi vì, không quan tâm hán mới là sự chống cự duy nhất mà cô làm được, nhưng...nhưng hán thật sự là ác ma, mỗi một giây một phút, mỗi một động tác, cử chỉ, lời nói của hán đều khiến cho cô tức đến điên gan!

Đâu phải là cô chưa từng thử qua biện pháp đó, nhưng vì tính cách của hán quá bùng nổ, lại cứng đầu tranh hơn thua với sự kiên trì của cô cho nên mới nói hán thà chết chứ không bao giờ vứt bỏ cô, một khi cô không để ý đến hán, hán sẽ tìm mọi cách để ép buộc cô! Hành hạ cô đến chết đi sống lại mới thôi!!!

Vì để đảm bảo bản thân ít phải chịu tra tấn đi, tốt nhất là, vẫn nên để ý đến hán, quan tâm thì quan tâm, việc gì cô phải né tránh, hơn nữa, mỗi một chữ phun ra từ miệng hán cũng chỉ toàn là những lời mang ý đùa giỡn, chọc ghẹo cô, với cái bản tính kiêu ngạo của hán thì có gần cổ cái lại cũng không bằng!

Tất cả cũng đều là vì hán là đồ hám sắc!!!

Tiếp nhận mọi cơn tức giận và quả trách từ cô, yét hầu chấn động kêu gọi cười nhẹ, German hé miệng cắn lên vành tai nhỏ bé của Lạc Khuynh Thành, day nhẹ để trừng phạt cô : "Tôi chỉ nói là muốn em dứt bữa sáng cho tôi, em nghĩ đi đâu vậy?"

"Hay là em thật sự muốn dùng cơ thể mình để cho tôi ăn, hửm?"

Hơi thở người đàn ông trở nên nóng rực, từng chút một phả lên tai Lạc Khuynh Thành, tựa như gió xuân thối ba thối vào mặt, chạm nhẹ vào sợi dây lòng khiến cô không tự chủ được mà trầm luân vì say mê. . .

"Anh!"

Sao có thể đùa ác với cô như vậy hả!? Rõ ràng, ý của hán nói ra rất đen tối, hại cô hiểu lầm càng thêm hiểu lầm! Tất cả đều tại hán!

Uất ức trừng mắt, Lạc Khuynh Thành đuối lý, không biết vì quá thẹn thùng hay là vì tức giận, cô thật sự muốn giết chết cái tên German này, bực thật, không dung lại bị hán chọc quê...

Đồ xấu xa, cô thật sự không hiểu cái dáng vẻ lạnh lùng và nghiêm túc của hán chạy đi đâu mất? Từ khi nào hán lại trở nên giống một kẻ phúc hắc và hay trêu chọc người khác như thế? Trong bụng chỉ nghĩ toàn chuyện xấu khiến người ta cảm thấy mất mặt vô cùng!

Ý thức được tâm trạng của mình cũng không tởn nên German đành thu tay về, miễn cưỡng ngả lưng ra ghế, khuôn mặt trở về trạng thái vô tình lạnh lùng

thường ngày...

"Tôi phiền em."

German nhướng mày thản nhiên mở miệng nói một câu bất thành linh khiến Lạc Khuynh Thành không khỏi giật mình ngây ngốc!

Cái gì?

Lạc Khuynh Thành cảm thấy cái tên này vui buồn dễ dỗi, chẳng biết đâu mà đối phó, cô nghĩ mình cũng có đôi lúc thông minh, có thể phán đoán được suy nghĩ và cảm xúc của người khác thông qua sự thay đổi nét mặt, nhưng còn bây giờ, mọi ý tứ của hắn, cô hoàn toàn không dễ gì nắm bắt được!

Không kiên nhẫn để cô ngồi đó kéo dài thời gian, ánh mắt German trở nên sắc lạnh hướng đến bàn đồ ăn, sau đó trực tiếp đưa mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, đuôi mắt dài hẹp nguy hiểm nheo lại...

Con người màu lam ánh lên một tia uy hiếp, nhìn chăm chú Lạc Khuynh Thành vài giây, German cúi đầu, một thứ âm thanh phát ra từ yết hầu của hắn: "Hừm?"

Thấy từng động tác của hắn, Lạc Khuynh Thành ngỡ ngàng ngây ngốc tại chỗ, lẽ nào hắn muốn cô...

Á...cái tên chết tiệt này! Vì sao, vì sao một giọng thanh quản nhẹ nhàng phát ra thôi cũng gọi cảm mà mê người được như vậy a?

Rõ ràng, rõ ràng hắn là kẻ xấu, là người đàn ông xấu xa nhất mọi thời đại a! Thượng đế thật không công bằng !!!

Hầm răng nhẹ nhàng cắn lên bờ môi mỏng, do dự trong giây lát, Lạc Khuynh Thành mới ngại ngần cầm lấy dao nĩa, cúi đầu im lặng cắt nhỏ một miếng thịt bò beefsteak, sau đó, ngoan ngoãn giờ nĩa ăn chuyển đến bờ môi của German...

Nhưng nào ngờ, hắn không có bất kỳ động tác nào, cũng không mở miệng chịu ăn, đôi mắt hẹp dài khẽ chớp, German nâng tay lên, hắn giờ ngón trỏ thon dài của mình nhẹ nhàng đặt lên môi Lạc Khuynh Thành, khóe môi quyến rũ cong lên nói rõ ý tứ của hắn.

Cái gì? Ý của hắn là gì?

Cả gương mặt Lạc Khuynh Thành có thể nói là đỏ bằng cái mông khi, hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy, cô tức giận trừng mắt nhìn German,...

Khốn nạn! Khó hầu hạ như vậy! Cô mặc kệ!

Bảo cô dứt cho hắn ăn, được, vậy cô không oán giận một câu mà thuận theo ý hắn, phục vụ hắn ăn uống đầy đủ. Nhưng...nhưng mà hắn...hắn được đăng chân lên đăng đầu, còn đòi phải dùng chính miệng cô dứt cho hắn ăn?

Hắn buống bình ép cô phải dùng miệng để đưa thịt vào miệng hắn? Loại tư thế ngồi nhục nhã này cô chịu quá đủ rồi, bây giờ còn ép bức cô đi đến bước đường này sao?

Miệng của cô không phải vạn năng, nhưng ở trước mặt hắn, tự nhiên lại trở thành thứ vạn năng !

Rốt cuộc hắn muốn cô phải làm thế nào đây? Chẳng phải cô cũng chỉ là một món đồ chơi của hắn thôi sao? Làm ơn đi, cô không phải con rối, cô cũng có cảm xúc, cũng biết khóc, cũng biết buồn, cũng biết nhẫn nại!?

Loại dùng miệng trao đổi với đối phương chỉ dành cho những cặp đôi yêu nhau, yêu nhau sâu đậm, cuồng nhiệt mới có thể làm chuyện đó, còn đối với cô, đây là động tác vượt quá phạm vi mà cô nhận thức...

Nhưng, German là ai, hắn muốn làm cái gì, cho dù lão già Thiên Vương có ngăn cản hắn thì hắn cũng không bao giờ từ bỏ, một khi đã đưa ra mục tiêu thì hắn tuyệt đối phải thu được kết quả!

"Tôi cho rằng, với tính cách của tôi thì em là người rõ nhất mới phải."

Không thuận theo, chính là chịu bị trừng phạt, một câu ám chỉ rõ ràng như thế làm sao Lạc Khuynh Thành không hiểu được chứ?

Sắc mặt đột biến, cả người cứng ngắc ngồi trong lòng hắn, Lạc Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, ngậm miếng thịt bò beefsteak vào miệng, cô nhắm tịt mắt nhồi người tiến gần đến gương mặt German...

Khóe môi ác ma, nhẹ nhàng cong lên, giống như đang thưởng thức bữa ăn đang dâng đến bên miệng mình, German nâng tay lên, giữ chặt ót Lạc Khuynh Thành, trong quá trình cô đem miếng thịt đó đưa vào miệng hắn, hắn nhanh chóng lợi dụng thời cơ đưa lưỡi vào miệng cô, làm một nụ hôn sâu kéo dài, thậm chí khi kết thúc còn gọi cảm liếm nhẹ khóe miệng cô!

"Để Hobart tiến vào."

Chơi đùa đã đủ, German buông Lạc Khuynh Thành ra, đưa mắt nhìn lão quản gia lễ phép đứng yên đó, trầm giọng ra lệnh một câu, ông lên tiếng đáp lời sau đó xoay người rời đi. Bị đứng chờ ở cửa rất lâu chắc là tên đó sắp phát cáu rồi...

Cầm lấy khăn ăn, German hồ hững lau lên miệng Lạc Khuynh Thành, rồi sau đó, động tác cực kỳ quý phái vứt đại khăn ăn lên bàn.

"Xuống đi, cút xa chỗ này một chút!"

Tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt Hobart! ! !

Cái tên Hobart này là hạng người đầu giả, tuy rằng trước kia cũng thỉnh thoảng đến hỏi thăm hân, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ thỉnh thoảng, còn bây giờ level được nâng lên một cấp, khi không có việc gì cũng cố gắng mò qua biệt thự hân cho bằng được, từ khi nào nhà của hân đã trở thành sân rác của tên đó?

Chỉ bằng cái gương mặt giả tạo của hân thôi cũng đủ cho German cảm thấy phiền phức và chán ghét vô cùng, đúng là khiến cho mắt hân bị ô nhiễm mà! Hơn nữa hân ta còn thường xuyên lợi dụng thời cơ để ngắm nhìn Lạc Khuynh Thành, lúc đó hân chỉ hận bản thân mình không trực tiếp móc hai mắt hân ta ra! ! !

Suy nghĩ đến điều đó, đáy mắt German chợt lóe lên một tia nguy hiểm, ẩn sâu bên trong chính là sự máu lạnh và hung ác...

Trải qua mấy ngày sống chung cùng hân, Lạc Khuynh Thành không dám tự cho rằng mình hiểu rõ hân một trăm phần trăm, nhưng cũng đoán được hai ba phần thái độ thông qua nét mặt hân. Cô hơi run rẩy, cẩn thận leo xuống rồi khỏi người hân, sau đó, cũng không thèm liếc nhìn hân lấy một lần, nhấc chân chạy ra cửa.

Tính khí của gã này cứ như tiết trời tháng sáu, nắng mưa thất thường, mới vừa rồi tầm mắt của hân trở nên nguy hiểm mà lãnh huyết như vậy, nếu mà không mau chạy đi thì chỉ sợ chết không chốn dung thân...

Ngã người lên ghế salon, châm một điếu thuốc nhàn nhạ phả khói, làn khói thuốc lơ lửng trong không khí tựa như một màn sương ảo diệu ôm lấy dáng người và khuôn mặt điển trai của hân. Giờ phút này German tựa như một vị thần Apollo tái thế sở hữu một gương mặt tuấn mỹ ưa nhìn, hơi thở nhọt nhọt mà mị kết hợp với đôi mắt hẹp dài nhẹ chớp động xuyên thấu qua màn sương khói, ánh mắt đó không hề từ bỏ việc dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái, cho đến khi, con người chợt co rút lại, xuất hiện trước mặt cô chính là Hobart.

Cái tên khốn nạn này! Tốc độ đến cũng nhanh thật!

Nhìn thấy Hobart đang đứng trước mặt mình, sắc mặt Lạc Khuynh Thành đột nhiên trở nên lạnh ngắt, so với việc lòng bàn chân tiếp xúc với cái giá lạnh của bề mặt tuyết trắng thì cũng không khủng bố bằng...

Mỗi lần gặp gã đàn ông này là mỗi lần chán ghét ngày thêm sâu sắc, không hiểu sao, cứ nhìn vào cái nụ cười giả tạo trên gương mặt cũng miễn cưỡng được xem là anh tuấn, ý cười của hân rất đẹp, vừa rạng rỡ vừa tràn trề sức sống, so với nụ cười của một người đàn ông bình thường thì còn tươi hơn vài phần, nhưng thực tế mà nói, trong con người kia không biết có bao nhiêu ý nghĩ đen tối, âm u vụt qua! So với German mà nói thì trong bụng cô toàn là những suy nghĩ xấu của tên này hơn, quan trọng hơn là, gã ta ngại chọc phá mình không đủ quan mình chính đại nên mới luôn bày trò chọc lén, đùa giỡn người khác sau lưng.

Bởi...mỗi lần đối mặt với Hobart, Lạc Khuynh Thành mới nhận ra một điều, thật ra so bản tính hung tàn ác ma của German thì cô thà nguyện để cho German hành hạ cô còn hơn là phải nhìn thấy cái gương mặt hiền hòa mờ ám và ghê tởm của Hobart.

Hừ, là người đàn ông xấu xa thích bắt nạt cô, còn thường xuyên bày trò đùa giỡn chọc tức cô, cô càng mất mặt vô lực bao nhiêu thì hân lại vui vẻ thỏa mãn bấy nhiêu. Đương nhiên, tuy không biểu hiện ra mặt nhưng cô biết thứ mà hân hứng thú nhất chính là ăn hiếp cô!

Khi tâm tình hân không được tốt thì đột ngột trở thành một tên đại ác ma tàn nhẫn nhất của thế giới, luôn ép cô làm đủ mọi loại chuyện nhục nhã hòng cô phải chịu cúi đầu khuất phục hân, tất cả lòng tự tôn và kiêu ngạo của cô đều bị hân nhấn chìm đắm đuối, thậm chí có đôi lúc cô nhìn không được muốn đâm một nhát dao chí mạng vào tim hân! Đôi khi cô chỉ đành bất lực tức tưởi mà òa lên khóc, nhưng, ngay cả khi như thế, cô cũng không sợ hãi hân là bao, lại càng không lo lắng mình sẽ chết vì tâm bệnh, bởi vì người đàn ông này, mọi thủ đoạn hành hạ của hân đều thể hiện ra ngoài mặt, không bao giờ đâm lén sau lưng, hay che giấu bất cứ động tác gì để chờ cô sa lưới! Không giống Hobart.

Cộng thêm việc tiếp xúc với hân được vài ngày, Lạc Khuynh Thành cũng biết rõ thêm một điều, thì ra trên trái đất này còn có một loại hư hỏng có tên là - German. Tàn bạo, hung dữ, nhưng quang minh chính đại, hơn nữa, rất trung thực và chính chắn, hân chưa bao giờ biết đến việc giấu diếm hay phủ nhận điều gì, cho dù có là giết người...

Không giống như cái tên đang đứng trước mặt cô, hừ, cái tát của ngày hôm đó, cô còn chưa xóa nợ với hân đâu, nhưng coi bộ thái độ của hân kia, chắc là đã quên?

Quên ...

Sẽ có một ngày, cô sẽ hất cằm mà nhắc nhở cho hân biết! Nhất định!

Nhấc chân hậm hực bước đi, Lạc Khuynh Thành đi rất nhanh lướt qua người hân hòng tránh phải nhìn thấy gương mặt ghê tởm của Hobart thêm lần nào nữa. Nhưng, còn chưa kịp đi xa là bao thì cái tên mặt khi đó lại không hề có ý định tha cho cô, hơn nữa đôi mắt sáng lấp lánh của hân đã đập tắt mọi cảnh cáo ngầm của cô quăng đến cho hân.

Rõ ràng trên nét mặt và thái độ của Lạc Khuynh Thành tỏ ý chán ghét và khinh thường rõ rệt, nhưng cái vị "Hobart mặt dày" đó lại không mảy may để tâm...

"Hi, người đẹp Dora~ "

Dora, là tên phiên âm nước ngoài của Lạc Khuynh Thành, không biết Hobart đã hao tổn bao nhiêu công sức mới moi được thông tin cá nhân của cô.

"Mấy ngày không gặp, tôi thấy em càng xinh đẹp hơn trước thì phải, sắc mặt cũng tươi tắn hơn a."

Đôi tay khựng lại trước mặt Lạc Khuynh Thành, tình tứ đánh giá cô từ cao xuống thấp, ngữ điệu nhẹ nhàng và thân thiện của Hobart vang lên nhàn nhạt trong không khí nhưng tận sâu trong nội tâm hắn, dâng lên một cảm giác nuối tiếc và buồn bã,...

Nhìn gương mặt trắng nõn với gò má ửng hồng, da thịt cô như tỏa ra hương thơm dễ chịu của hoa, đôi con ngươi lưu ly xinh đẹp động lòng người ẩn hiện dưới hàng mi dài che khuất, có lẽ là được German "phục vụ" rất thoải mái! Một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, mấy ngày trước còn non hồng tựa như một quả anh đào mọng nước, bây giờ thì vẻ đẹp ấy lại trở nên quyến rũ và hút hồn lòng người! Khiến cho người ta không kiềm nén được dục vọng mà xông tới, hung hăng ...cắn một phát!

Ông trời quả thật rất bất công, cái gì tốt đẹp cũng chỉ ban cho Reggie Nord!

Rõ ràng hắn cũng có thua kém gì hắn ta đâu? Vì sao một mỹ nữ châu Á động lòng người thế kia lại không phải thuộc quyền sở hữu của hắn? !

Không, không hoàn toàn đúng, hôm qua hắn có tình cờ gặp được một mỹ nữ người Phương Đông nhưng vẻ đẹp của cô ta không thể nào sánh bằng Khuynh Thành mà thôi, có điều, cũng giữ lấy mạng của cô ta, miễn cưỡng trở thành quân cờ của mình để mua vui cho bản thân..

Nhớ tới người con gái hôm qua vô tình gặp đó, ánh mắt Hobart thoáng thay đổi, khi thì hưng phấn kích động vì đắc ý, đương nhiên, phần nhiều vẫn là sự nguy hiểm và mưu tính!

Không kiên nhẫn để cùng hắn chơi trò mèo vờn chuột, mặc kệ Hobart muốn làm gì, Lạc Khuynh Thành liếc mắt nhìn hắn, sau đó né tránh khỏi đường chặn của hắn để rời đi.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ có lẽ là cô không phải rẽ vào một căn phòng nào đó, cũng không thêm quẹo lên lầu trên và là thông thả bước trước tiếp ra khỏi cổng chính, quan trọng là, bộ dạng của cô, hình như là muốn... Chạy trốn!

Nhưng kỳ lạ hơn, một người muốn chạy trốn, cho dù không hề hoảng hốt thì đi cũng không đến mức thông dong như cô?

Bước chân ung dung bình thản còn chưa nói, ngay cả thái độ cũng vô cùng bình tĩnh! Giống như cô là chủ cái nhà này, muốn đi đâu đó ra ngoài cho khuấy khỏa, nhưng tình cảnh của cô bây giờ, German không bao giờ có chuyện thả cô một mình ra cửa...

Chạy trốn một cảnh hồ hững như thế, đây là lần đầu tiên Hobart chứng kiến, cảm giác như nơi này không phải là một cái nhà giam cầm tù túng hủ diệt cái gọi là khao khát tự do của cô, mà cứ như đây chính là nhà của cô...

Thú vị, cô gái này quả nhiên thú vị cực kỳ, trước mặt German vậy mà cũng dám tỏ thái độ như thế?

Khóe miệng cong lên một tia hứng thú đậm sâu, hắn chậm rãi xoay người nhìn về phía German, giả vờ này ra bộ mặt bất ngờ, thấp giọng cảnh báo :
"Thunder, cô gái kia coi bộ ghét cậu lắm, còn có ý định muốn trốn kia!"

Âm thanh Hobart rất lớn cùng với thái độ vô cùng kiêu ngạo, ẩn chứa một tia đắc ý, thậm chí còn ném cho German một cái ánh nhìn trào phúng hơi khoa trương...

Mẹ nó ! !

Bước chân lập tức khựng lại, Lạc Khuynh Thành đen mặt, tay nắm chặt thành quyền, tức đến mức muốn đánh người!

Thằng khốn Hobart này, chưa kể cái sự bi ối vô liêm sỉ của hắn, đằng này còn dám tố cáo cô? !

Ai nói cô muốn chạy trốn? Bộ hắn thấy kẻ nào to gan đủ để chạy trốn trước mặt chủ nhân mình rồi hả? Cô chỉ muốn đi ra ngoài dạo xung quanh một chút, hơn nữa, cho dù có muốn trốn hay không thì chuyện của cô, việc quái gì hắn phải bon chen này nọ! ?

Lạc Khuynh Thành biết rõ bản thân mình cũng rất muốn thoát ra khỏi nơi này, cho dù có chạy thì cũng vô ích. Nếu không, German cũng không an tâm mà ném một mình cô ở trong biệt thự, thậm chí là muốn cô đi đâu thì tùy...

Chẳng qua, biết thì biết thế chứ cô cũng biết khả năng và giới hạn của bản thân, thích trốn thì trốn, nhưng, có chạy trốn trước mặt German đi chẳng nữa thì cũng chỉ kích thích cho cái bản tính biến thái của hắn mà thôi. Cô đương nhiên biết có ngốc mới chộc giận German, nhưng ai bảo cái cửa không đứng tự nhiên mở ra? Cô nhất thời kích động, hai mắt sáng quắc, quên hết mọi luân lý thường ngày, bao gồm cả vị German đang ngồi sau lưng nhìn chằm chằm mình.

Tay nhỏ nắm chặt thành quyền, cô run rẩy vài giây sau đó bỗng nhiên quay người, chủ động đi thẳng đến trước mặt Hobart...

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp Lạc Khuynh Thành, cô lại chủ động quay đầu nhìn về phía hắn, Hobart vẫn giữ thái độ cười cợt trên mặt, lòng bàn tay giấu kín trong túi quần, lặng lẽ nắm chặt thành quyền, từ tận sâu trong nội tâm hắn chút chút rồi bởi lần kích động, hơn nữa quan sát thái độ lạnh lùng và

khó lường trên gương mặt nhỏ nhắn kia, không hiểu sao hắn lại hơi khản trương, tuy biết nói vậy cô sẽ tức giận nhưng chỉ cần cô đừng dùng thái độ xa cách và chán ghét đối diện với hắn, thì trong lòng hắn mới cảm thấy thỏa mãn và dễ chịu một chút.

Nhưng mà hành động tiếp theo của Lạc Khuynh Thành khiến hắn ngỡ như đang nằm mơ!

"Chuyện của tôi, không cần anh lo! Đồ biến thái! Coi nhìn lại bản thân mình đi! Làm ơn lần sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, chỉ tổ rước thêm phiền phức!"

Vừa dứt lời, Lạc Khuynh Thành nâng chân lên, đá một cái rõ đau lên đùi Hobart...

Một tên German, đã quá đủ khiến cô đau đầu, dựa vào cái gì nữa quãng đời còn lại của cô lại phải dính dáng với tên đó, dựa vào cái gì?!

Con gái châu á một khi đã tức giận thì cũng không kiêng nể ai, cô dồn hết toàn bộ sức mình lên một bên chân, thứ ánh sáng mặt trời ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy đáng người cô khiến cô trông như một vị tinh linh giáng trần, với ánh hào quang chói lòa hấp dẫn mắt người...

Ngẩn ngơ ra, hai đầu ngón tay kẹp lấy điều thuốc còn đang cháy dở hơi dùng sức nắm thật chặt, đáy mắt German đột nhiên hiện lên một tia ngạc nhiên.

Không biết dạo này có phải vì hắn quá dung túng cho cô hay là bản chất của cô vốn là con người kiêu ngạo, một khi đã chạm đến một giới hạn nào đó của cô, cô sẽ không đơn giản bỏ qua, bởi vì, ẩn sâu trong cái vẻ bề ngoài điềm đạm, ít nói đó chính là một cô gái bản lĩnh và đầy cá tính, không dễ chịu bị người khác ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tàn Nhẫn Từ Điệp 41: chuyện Nhỏ Thôi, Để Cô Ấy Chơi

Muốn nắm bắt được nội tâm chân thật nhất của một người, muốn khai thác hết toàn bộ tài năng tiềm ẩn của một người thì phải đặt người đó vào vòng nguy hiểm, để mọi bản chất của họ được phát huy và bộc lộ ra bên ngoài!

Vì thế, German bắt đầu dung túng Lạc Khuynh Thành từ những tình huống nhỏ nhất phát sinh, hơn nữa, con người hắn vốn không thích tính toán nhỏ nhặt với người khác, cho dù đối tượng có là cô thì hắn cũng vẫn thả cô bay nhảy trong phạm vi của mình...

Nhưng, lẽ nào sự dung túng của German dành cho Lạc Khuynh Thành, chỉ vì lý do này thôi sao?

Đáp án, có lẽ chỉ mình hắn biết, nhưng tạm thời hắn vẫn chưa nhìn ra...

"Mẹ nó! Fuck!"

Động tác của Lạc Khuynh Thành quá bất ngờ khiến cho Hobart không kịp phòng bị, đầu lớn thét lên một tiếng, Hobart nhin không được văng tục...

"Fuck mẹ anh! Biến thái! Đồ thần kinh!"

Tay nhỏ nắm chặt, Lạc Khuynh Thành thản nhiên ngẩng đầu đối diện với con thú điên đang phẫn nộ, không chút khách khí mở miệng đáp trả Hobart...

Đây là lần đầu tiên trong đời cô thô bạo mở miệng nói tục với người khác thế này, cô biết bây giờ mình rất không thực nữ, nhưng vì cô không muốn phải nhẫn nại với hạng người tiểu nhân như hắn, không thể nhẫn được nữa!

Tên Hobart này, có so sánh với bọn ruồi bọ thì con xúc phạm đến lũ côn trùng đó nhiều, mỗi lần nhìn thấy hắn là mỗi lần cổ họng cảm thấy ghê tởm, muốn nôn tại trận, chưa hết, lại là loại đàn ông thích đánh phụ nữ nữa chứ!!!

Cái tên German kia, dù có độc địa như ác ma, dù mỗi ngày đều luôn kiểm chuyện ăn hiếp cô, nhưng hắn chưa bao giờ ra tay đánh cô, nhiều lắm, nhiều lắm thì mỗi lần ở trên giường, hắn luôn thay đổi, biến hóa khôn lường biện pháp tra tấn cô thôi...

Bộ dáng của cô nhóc bây giờ trông to gan lớn mật nhỉ? Một chút sợ hãi cũng không có, lại còn nói lý với người khác, hai đôi mắt to tròn đen láy dưới ánh mặt trời dịu nhẹ rơi xuống, trông cô như một nàng tiên xinh đẹp lần đầu xuống trần, rất mê người, quan trọng là thái độ và hành vi của cô lúc này rất đáng yêu và dễ thương, hai gò má đỏ phình ra to thái độ tức giận, miệng ním chặt hất cằm làm ra vẻ không thua kém người khác....

German nhin không được ngửa đầu bật cười sáng khoái...

Thật ra, quan hệ giữa hắn và Hobart không hề tốt một chút nào, mỗi lần gặp mặt với Hobart để trao đổi chuyện công, nhiều lắm hắn cũng chỉ lạnh nhạt hờ hững đáp lại Hobart mà thôi, ngoại trừ có vài lần thô bạo đánh đấm nhau vài trận, chứ chưa bao giờ hắn động cước vào "chỗ đó" của hắn ta.

Ngay cả German hẳn còn chưa bao giờ động qua thì kẻ bên cạnh hẳn càng không cần phải nói, hầu như không có kẻ nào dám ra tay vì tệ gì Hobart cũng được xếp vào loại sĩ quan có uy nghiêm cao.

Nhưng ngay giây phút vừa rồi, bị một cô gái Phương Đông đập cho ra cái dạng này thì...cô quá can đảm!

Nhìn biểu tình của Hobart thế kia, quả thực so với việc giẫm phải phân chó thì càng khó coi hơn, mặt vừa đen lại vừa khó coi. Có thể nói trong lòng German hẳn vô cùng thoải mái a! Cuối cùng cô cũng giúp hẳn báo thù một chút! Thỏa mãn! Quá thỏa mãn!!

German vui vẻ bật cười, tiếng cười phiêu du hòa tan trong không khí ấm áp của một buổi sáng không tuyết rơi, nặng nề cắt ngang màng nhĩ của Hobart, trông Hobart bây giờ thật khó coi, môi mím chặt thờ đốc, sĩ diện và lòng tự tôn của hẳn, sắp không chịu được nổi rồi!

Nhóc con chết tiệt này, dám gọi chân đá hẳn, thế mà cô cũng dám? ! Là ai cho cô lá gan này! ?

Còn có tên Thunder chết tiệt kia nữa, không ra mặt nói giúp hẳn vài câu thì thôi, đằng này còn cười nhạo trên nỗi đau của người khác? !

"Nhóc con chết tiệt! Muốn chết sao? Dám đá ông mày hả! ?"

Hobart thịnh nộ rít găng gào lên, tay gơ lên thành nắm đấm bay thẳng đến mặt Lạc Khuynh Thành...

Con người chậm rãi trừng lớn, Lạc Khuynh Thành cũng không sợ hãi mà hét chói tai như những người con gái bình thường khi gặp phải tình huống bất ngờ này, cũng không hề biểu hiện bất kỳ sự kinh hoàng gì trên nét mặt, chỉ nhẹ nhàng né tránh đòn trước mặt, quả nhiên, lại một lần nữa cô nhìn Hobart bằng đôi mắt khác xưa.

Cái gã tởm tệ này, không những biến thái có tiếng có tăm, mà còn có hành vi bạo lực với phụ nữ. Tuy chỉ đá hẳn có một cái thôi, nhưng tệ gì cô cũng là con gái, hẳn là một thằng đàn ông to con lớn xác, lại chỉ vì chút đau này mà đòi gờ nắm đấm đánh cô!? Đúng là không đáng mặt đàn ông!

Lạc Khuynh Thành né tránh rất nhanh, nhưng vì Hobart tệ gì cũng là một quân nhân đã được huấn luyện nhiều năm, khả năng tập kích hay đánh úp đối phương đương nhiên là dày dặn kinh nghiệm, tay chân linh hoạt mà mạnh mẽ dứt khoát. Cho dù có né có trốn thì cũng không thể tránh khỏi một đòn, ngay khi quả đấm đó sắp dừng trên mặt cô thì đúng lúc này...

"Đủ rồi!"

Một cánh tay rắn chắc từ đâu bên cạnh xuất hiện, chặn ngang nắm đấm của Hobart, là German, cho dù không cần ngẩng đầu lên, cho dù hẳn không lên tiếng, nhưng cô biết, bởi vì sống cùng hẳn một thời gian không lâu, cô đã sớm quen được mùi hương nam tính đặc trưng trên người hẳn, thoang thoảng quanh chóp mũi cô...

Lạc Khuynh Thành không biết phải định nghĩa cảm giác khó hiểu của mình lúc này thế nào, vì sao cô lại nhớ rõ mùi hương đậm vị ác mại? Vì sao cô lại không bài xích mùi hương đó.

Tò mò hơn là, vì sao một người cao ngạo đang ngồi ở phòng khách hưởng thụ lại chạy đến đây?

Đúng là khoảng cách giữa hẳn với cô không xa, nhưng lại không quá gần, cần phải mất một khoảng thời gian, thế nhưng động tác di chuyển của hẳn chỉ ngắn gọn trong nháy mắt...

Hơn nữa, hành động vừa rồi là sao? Giúp cô sao? Vì sao? Quá vô lý.

Cô không tin hẳn lại có lòng tốt như vậy!

Nặng cần phản môi, con người Lạc Khuynh Thành lóe lên một tia nghi hoặc nhìn German, không nói được một lời, có thể là do hẳn không thêm để ý đến cô...

"Gì đây?! Tôi không nhìn lầm cậu đấy chứ, Thunder? Ra tay giúp cô ta sao? Lẽ nào vừa rồi cậu không nhìn thấy cô ta vô lễ đá tôi thế nào hả?!"

Hobart rất tức giận, vô cùng tức giận, cho dù có mê muội với sắc đẹp của Lạc Khuynh Thành đi chăng nữa thì cũng không trầm mê đến mức có thể mặc cho cô leo lên đầu lên cổ hẳn ngồi! Dù sao, sĩ diện của người đàn ông, mới là thứ quan trọng nhất!

Dường như không màng đến thái độ giận dữ của Hobart, bàn tay to lớn nhẹ thả lỏng, hơi đẩy lực về phía trước, hồ hững thu hồi động tác của hẳn rồi rút về tay, German lạnh lùng vút một câu : "Đồ chơi của tôi, chỉ tôi mới có quyền được động vào, cậu..."

"Sẽ làm bản cô ấy!"

Trong suốt cuộc nói chuyện, ánh mắt của German nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Hobart, cao ngạo mà thờ ơ, thậm chí còn ẩn hiện một tia khinh bỉ, tạm dừng chuyển thăm dò nội tâm Hobart, lại một lần nữa hẳn lạnh giọng nhẹ nhàng nói nhỏ một câu "Cậu sẽ làm bản cô ấy", khiến cho toàn bộ lòng tự tôn và sĩ diện của Hobart bị dẫm nát dưới lòng bàn chân người...

Cuối cùng không nhịn được đã kích, cả người trở nên cứng nhắc hoàn toàn, Hobart tức đến mức nhìn không được muốn cho German ăn đòn, làm một trận quyết đấu sinh tử, chỉ có điều, hẳn không có lá gan đó.

Thân thủ của Thunder, trong quân đội không người nào là không biết, càng không có ai có khả năng địch nổi. Một khi hắn đã ra tay thì nhẹ nhất là bỏ nửa cái mạng chứ tuyệt đối không có chuyện để đối phương rời đi dễ dàng...

Hơn nữa với tính cách của hắn thì một khi đã thật sự bị chọc giận đến mức phải ra tay thì hắn kẻ đó đang liều chết với cái mạng của chính bản thân mình, mỗi một đòn của hắn đều là đòn chí mạng, vừa mạnh mẽ vừa hung bạo. Có một lần vì quá tự mãn với bản thân, không phục với khả năng của hắn cho nên mới cùng hắn so tay vài ba lần, ai ngờ mỗi lần so tay đó thì mình là người thảm bại nhất!

Thằng oắt này thật không phải người! Mỗi chiêu đều là chiêu độc! Rõ ràng thoát nhìn qua không dùng mất bao nhiêu là sức nhưng một khi lực đâm hạ xuống trọng tâm, hắn cũng đã đủ nhận kết quả là học máu ngã xuống đất! Thậm chí có một lần hắn còn nằm trên giường bệnh gần một tháng...

Nói gì thì nói thân thủ của Hobart không hẳn không phải thuộc loại đáng nể trong quân đội nhưng cũng được xếp hạng có quyền cước không tệ, thế mà chỉ qua mấy chiêu đã bị German không chế, đúng là có chút...mất mặt, cũng thực sự không dám ra tay thử thách hắn thêm lần nữa.

Nhìn ra dáng vẻ mâu thuẫn trong con phần nộ của Hobart, German nhẹ cong môi khinh miệt cười, sau đó chậm rãi di chuyển tầm mắt, nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, không hề dao động mở miệng.

"Về phần em, cút đi!"

Ngữ điệu chắc nịch, có khuynh hướng ra lệnh, lời nói lạnh lẽo tựa băng tuyết không chút nào lay chuyển khiến cho người ta không thể nào đoán ra được rốt cuộc sâu tận bên trong nội tâm hắn đang nghĩ gì, rốt cuộc đâu mới là con người của hắn, mà Lạc Khuynh Thành, lại không có tâm tư để thăm dò...

Tuy lần này xem như hắn cứu cô, nhưng trong lòng cô, hắn vẫn chỉ là một tên trướng thôi!

"Hừ —!"

Quắc mắt rời đi, Lạc Khuynh Thành hung hăng trừng mắt nhìn German, trong đôi mắt to tròn ẩn hiện một tia quật cường không thôi!

Trùng xong, cô cũng không quan tâm đến phản ứng của German sẽ như thế nào, chỉ đứng đứng xoay người, nâng bước đi về phía vườn hoa...

Thái độ của Lạc Khuynh Thành, mang theo một ý vị khiêu khích nồng đậm khiến cho bản thân Hobart cho rằng, dù bất cứ giá nào German cũng sẽ không thể trầm mặc hơn nữa mà lên tiếng dạy dỗ con nhím non này, nhưng ai ngờ, ngay cả một chút khó chịu hắn cũng không biểu hiện ra mặt, vẫn là sự lạnh nhạt và xa cách thường ngày, thật là tức muốn chết mà!

Có lẽ vì phải nhẫn nhịn quá nhiều nỗi nhục cho nên thay vì kinh ngạc thì Hobart cảm thấy buồn bực nhiều hơn...

"Thunder, chỉ là một món đồ chơi thôi mà, việc gì cậu phải bao che cho cô ta!?"

Che giấu đi oán hận cùng sự bất bình dưới đáy lòng, Hobart hậm hực thu tay về đút vào túi quần, xoay người đứng đối diện về phía German, trầm giọng đem câu hỏi nghi hoặc trong lòng ra hỏi!

Thái độ ngay lập tức được thay đổi, trở về vẻ mặt hòa nhã ban đầu, đúng là có thể nói, so với mấy diễn viên hát hí khúc ở Trung Quốc thì còn chuyên nghiệp hơn, tự nhiên đến mức khiến cho người ta không nhìn ra một chút sơ hở trong đó, thiếu chút nữa phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi...

"Chuyện nhỏ thôi, cứ để cô ấy chơi."

Một tay cầm điều thuốc đang cháy dở, German nhàn nhạt buông một câu như có như không.

Làn khói thuốc trắng chậm rãi theo môi hắn mà hòa tan vào trong không khí, vừa quyến rũ đậm chất đàn ông, vừa nồng nặc hương vị quý phái...

Chuyện nhỏ mà thôi.

Khóe miệng khẽ run rẩy, màu mắt của Hobart bắt đầu trở nên tối sầm đi, hắn cảm thấy lòng tự tôn của mình bị cái tên Thunder này chà đạp đến không còn manh giáp gì nữa rồi! Vì sao hắn có thể để mặc cho một cô gái nhỏ bé tùy tiện "chơi", lại còn chỉ là chuyện nhỏ? Chẳng phải là đang sỉ nhục hắn sao? Đúng là... Đáng chết!!

Những lời nói của German, chủ yếu là muốn mượn cơ hội để giẫm đạp lên sĩ diện của Hobart, khẩu khí có phần ngạo mạn mà vô tình, nhưng trên thực tế, vẫn có chút hàm ý sâu xa của sự dung túng bên trong ngữ điệu của German, chỉ tiếc, vì Hobart quá mức tức giận, cho nên, không thể nào phát hiện ra.

Nhưng Lạc Khuynh Thành, sau khi nghe được, lại không khỏi ngẩn người.

Hắn, sao có thể...

Tận sâu dưới đáy lòng mình, Lạc Khuynh Thành bỗng nổi lên một đợt sóng dữ dội, cô còn chưa kịp tỉnh tã tìm hiểu nguyên nhân vì sao lại nảy sinh loại cảm giác rối loạn này thì đã bị những lời tiếp theo của Hobart cắt ngang, khiến cô hoàn toàn khiếp sợ!!!

"Thunder, dạo này cũng lạ thật, tần số gái Phương Đông xuất hiện bên người chúng ta ngày càng cao thì phải, cậu thì có Dora, còn tôi, tối hôm qua mới

sẵn được một con mồi, tên của nó hình như là Shirley thì phải."

Shirley, là tên nước ngoài của Lạc Ngâm Tích.

Ngay khi cái tên vừa thốt ra khỏi miệng Hobart thì cả người Lạc Khuynh Thành như hóa đá!

Shirley, là Ngâm Tích sao?

Không, không thể có chuyện đó được, tên Shirley rất phổ biến, ai cũng có thể mang tên đó, không phải chỉ riêng mỗi Ngâm Tích! Nhưng vì sao, vì sao tự đáy lòng cô dâng lên loại dự cảm bất an, người Phương Đông sang đây du học không nhiều, mà...

"À, đúng rồi, tên tiếng trung của cô ấy là Lạc... Ngâm Tích."

P/S: Vì mai có lịch học dày nên đành post trước hạn cho các nàng đọc...nhớ đón chờ chương mới của Ta nha...*hôn gió*

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tàn Nhẫn Từ Điệp 42: Ác Ma Vĩnh Viễn Chỉ Là Ác Ma

Ngay khi Lạc Khuynh Thành đang đấu tranh tư tưởng trấn an bản thân thì đột nhiên bên tai vang lên âm thanh trầm thấp mang theo ý cười quỷ dị của Hobart, chính giờ phút đó, đáy lòng của cô, mới thật sự bị rơi xuống vực sâu thăm thẳm!

Ngâm Tích, sao có thể là Ngâm Tích được?

Theo German đi vào phòng khách, Hobart tò mò ngoái đầu nhìn vào đôi mắt thất thần của Lạc Khuynh Thành, thấy biểu tình ngây ngốc cùng với bóng lưng cứng ngắc của cô, hắn không khỏi đắc ý bật cười...

Đồ phụ nữ đáng chết, rốt cuộc cũng đã có thể nắm được điểm yếu của cô, dám đá hắn sao? Dám không thêm đề hắn vào mắt sao? Xem hắn mượn cơ hội này chính chết cô! !!

"Lạc, à, nếu tôi nhớ không lầm thì, búp bê Dora đây, cũng mang họ Lạc nhỉ? Không phải trùng hợp thể chứ, đừng nói hai người các cô là chị em ruột nha? Chúng ta thật có duyên với nhau! Sẵn hai con mồi đều là người một nhà! Ha ha!"

Ngừa đầu sáng khoái cười, Hobart đắc ý nói ra những lời khó nghe, nhưng German lại không hề quan tâm, ngay cả một cái liếc mắt thăm dò cũng không hề...

Kẹp giữ đầu thuốc còn đang cháy giữa hai ngón tay, German bước từng bước trầm ổn trở về phòng khách, tự tận đáy lòng hắn, đối với một câu "thân thiết" của Hobart thì nhất thời hiểu rõ.

Lạc Ngâm Tích sao?

Cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ hèn mọn, yếu đuối, không có tiền đồ, gia thế, lại không có thế lực chống đỡ, vậy việc gì Hobart phải bắt giữ cô ta, cô ta có gì đáng lợi dụng?

Tuy Lạc Ngâm Tích là chị gái của Lạc Khuynh Thành, nhưng German không hề để ý đến, cho nên đối với những lời Hobart nói vừa rồi, cũng chỉ giống như một con gió nhẹ thổi qua từ tai này lọt hết sang tai kia..

Nhưng việc German không thêm đề ý, cũng không đồng nghĩa với việc Lạc Khuynh Thành không để tâm tới.

Không, cô không chỉ để tâm mà thậm chí còn đối với sự việc này rất sốt ruột và lo lắng. . . !

"Đứng lại!"

Từng bước chân vùn vụt nhanh chóng chạy đến trước mặt Hobart, hai tay dang rộng hông ngăn cản bước chân của hắn. . .

"Anh vừa mới nói người đó là Lạc Ngâm Tích? Anh đưa cô ấy đi đâu rồi?"

Lạc Khuynh Thành biết, bây giờ cô đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, cho nên thái độ phải tử tế một chút. Nhưng dưới tình huống này, cho dù có một chút, cô cũng không làm được, cô không phải kiểu người khép nép, mặc cho số phận an bài, càng không phải là người vì mục đích trước mắt mà đi nịnh hót lấy lòng một kẻ sở khanh như Hobart!

"Chắc, chắc, chắc, gấp gì cơ chứ? Sao thế, lẽ nào Shirley, à không, là Lạc Ngâm Tích có quan hệ gì với em sao? Sao em phải quan tâm đến cô ta như vậy? Chẳng phải em không muốn quan tâm đến chuyện của tôi à?"

Chẳng phải em một mực không muốn nhìn thấy mặt tôi sao? Đột nhiên lại đổi ý vậy?"

Không không chế nổi sự tức giận của mình, vì Lạc Khuynh Thành chủ động tới gần, vì dáng vẻ căng thẳng mà xù lông lên của cô, Hobart nhìn không được đắc ý cười thâm trong lòng, trên mặt cũng không giấu được ý cười vui vẻ, cao ngạo vô cùng. . .

"Chuyện gì nên biết thì anh cũng đã rõ rồi, giả ngu làm gì?"

Gã đàn ông ghé tới! Rõ ràng đang bày mưu toan tính xấu xa gì đó, cô dám đánh cược rằng đây chính là mục đích mà hôm nay hắn đến tìm German, cũng chỉ có một mục đích này thôi, biểu hiện rõ như vậy rồi, giả ngốc cái gì nữa? Cần thiết sao?!

Cắn chặt răng, Lạc Khuynh Thành buồn bực không thôi, cô hận không thể lại gần hắn đá thêm vài phát dưới hạ thân hắn, nhưng điều này là không thể, cô chỉ có thể nhẫn nhịn, khuôn mặt lạnh tanh kết hợp với đôi mắt sắc bén, trực tiếp bắn hàng ngàn mũi tên băng về phía Hobart. . .

Nhưng Hobart còn chưa hề lên tiếng đáp trả thì cái vị đang đứng bên cạnh hắn đã bắt đầu có động tác.

"Đi xuống!".

Khẩu khí rất đậm đặc, nhưng cũng đủ biểu đạt sự khó chịu của German, là chủ nhân của cái nhà này, hắn còn chưa lên tiếng phát biểu ý kiến thì một nữ nô như cô có quyền gì. . .

Hắn có thể cho phép cô ngỗ nghịch với kẻ khác, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép cô dám hỗn xược trước mặt hắn, thậm chí hắn không muốn chuyện này phải lặp đi lặp lại nhiều lần!

"Không đi!"

Hai chữ đầy sự kiên định và cứng đầu phát ra từ miệng Lạc Khuynh Thành, cô vẫn duy trì tư thế ngẩng cao đầu, lạnh lùng chống mắt nhìn German, dùng ánh mắt và cử chỉ vô hình của mình để nói với hắn, hắn lạnh, cô còn có thể lạnh hơn!

Hơn nữa, chuyện gì có liên quan đến sự an nguy của Ngâm Tích, thì có đánh chết cô cũng không chùn bước!

"Xác định?"

Lại hai chữ lạnh như băng, tuy rõ ràng không có chủ ngữ nhưng một khi lọt vào tai người nghe thì ai cũng nhận ra được, âm điệu đó, chỉ có ác ma mới sở hữu được, lạnh băng mà nguy hiểm...

Nhưng dù có đe dọa cô đến mức nào đi chăng nữa thì lá gan bây giờ của Lạc Khuynh Thành đã lớn hơn trước rất nhiều, cũng một phần lý do vì dạo này cô và hắn tiếp xúc gần gũi thân mật với nhau, hơn nữa gần đây hắn cũng không có chỉ trích hay trừng phạt cô quá mức nên lá gan cũng to một cách bất ngờ.

"Tôi xác định!"

Tiếp tục mạnh mẽ chống đối, trên gương mặt đáng yêu thường ngày lộ ra sự kiên định và quật cường, Lạc Khuynh Thành không biết đến bốn chữ "điếc không sợ súng" chỉ mạnh miệng hét lên: "Đây là chuyện của tôi với Hobart, không cần anh quản!"

Cô và Hobart nói chuyện, không cần hắn quản. . .

Điều thuốc ở giữa ngón tay lập tức bị bóp chặt đến biến dạng, German thân nhiên đưa tầm mắt sắc lạnh quét về phía Lạc Khuynh Thành, mặt dùng cũng là ánh mắt thường ngày nhưng lại thành công khiến cho tâm trí Lạc Khuynh Thành rơi xuống vực sâu.

Xong rồi, hình như vừa rồi cô có hơi xúc động, hắn, tức giận rồi!

Nuốt nước miếng, dưới tầm mắt mờ mịt của German, Lạc Khuynh Thành chậm rãi lui về phía sau vài bước nhỏ, rõ ràng là vì quá sợ hãi nên mới có phản ứng muốn chạy trốn. Nhưng không hiểu sao cô lại cứ không cam chịu bỏ cuộc, cầm dưới nhẹ nhàng ngẩng cao, cô quét mắt nhìn về phía Hobart, một lần nữa mở miệng khai thác thông tin có liên quan đến Lạc Ngâm Tích, cô ngây thơ cho rằng, một khi cô chuyển chủ đề đi thì German, có lẽ, sẽ dời lực chú ý lên người cô đi, sau đó sẽ không còn tức giận nữa. . .

Nhưng, German là ai, là loại người dễ dàng bị cô lừa gạt sao?

Khóe môi hơi cong lên, tiếng cười khinh miệt đầy ý vị châm chọc lan tỏa trong không khí. Chân dài nhẹ nhàng nhấc lên, hướng về phía trước, sau đó tay lẹ lẹ nắm tóc Lạc Khuynh Thành, ép cô phải ngẩng đầu cao lên đối diện với hắn, rồi sau đó, hắn nâng một tay đang cầm điều thuốc còn cháy dở lên, hướng đầu thuốc về phía cái cổ trắng nõn của cô, dùng sức đè xuống!!

Đầu thuốc lá còn đang nhiễm đỏ màu của lửa sống thế mà bị German không chút lưu tình tiếp xúc lên bên cổ trái xinh đẹp của Lạc Khuynh Thành, thậm chí ngay cả Hobart, cũng không khỏi thương xót thay mà rít lên một ngụm khí lạnh...

"A!" Âm thanh thâm thiết của người con gái vang vọng cả đất trời, không chỉ biểu thị sự đau đớn không gì sánh bằng mà còn rất tê lương thống khổ, mùi khét thuốc ghê tởm thân nhiên quần quýt quanh chớp mũi.

German hơi nhú mày, đối với tiếng kêu thâm thiết và gãy dựa chống cự của Lạc Khuynh Thành, cánh tay không chút xê dịch, vẫn hờ hững dùng hai ngón tay tiếp tục dùng sức ấn lên cổ cô, giống như cô Lạc Khuynh Thành chính là cái gạt tàn, mà hắn, coi chuyện này như một thói quen thường ngày của mình —— ấn đầu thuốc dập tắt lửa!

Lạc Khuynh Thành cố cắn răng, liều chết không chịu phát ra tiếng kêu thâm thiết lần hai, cô đau đến độ hốc mắt đỏ lên, nước mắt lưng tròng..

Đau, đau quá, thật sự đau quá! Cảm giác bỏng rát trên cổ truyền đến khắp cơ thể khiến cô cảm thấy như bị bỏng toàn thân!

Thì ra, thì ra mất ngày nay, khuôn mặt bình thản cùng với dáng vẻ điềm đạm thường ngày chẳng qua chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi, ác ma, vĩnh viễn chỉ có thể là ác ma! Hơn nữa dù có nỗ lực thay đổi thì cũng không cách gì tẩy sạch bản chất của hắn!

Tuy tàn thuốc rất mỏng và nhẹ, nhưng vì nó được đốt cháy bằng lửa nên một khi chạm trực tiếp vào da thịt thì loại đau đớn này, nếu không trải nghiệm qua, thì không có cách nào thấu được. . .

Mà hắn còn cố chấp ấn giữ không buông, mặc cho thứ ánh sáng lập lòe đỏ hồng của lửa dần dần thiêu cháy làn da mịn màng non nớt của cô, tạo thành một cái lỗ vừa tròn bằng đầu mẫu thuốc, sau đó từng chút một tiến của cơ thể cô, khiến cô không còn cách nào để trốn thoát.

Thậm chí cho dù bây giờ khung cảnh bên ngoài có mặt trời rạng rỡ chiếu tia nắng ấm áp xuống vạn vật, nhưng luồng khí lạnh vẫn không ngừng ập đến, hơn nữa, thể chất của Lạc Khuynh Thành vốn không chịu được cái lạnh, cho nên ngay khi cảm nhận được hai luồng thái cực đối nghịch kết hợp lên da thịt cô, có mình đông da sắt đến đâu cũng biết được nó đau đớn đến nhường nào!

"Khiêu khích tôi? Đúng là ngu xuẩn!"

Dùng sức tiếp tục ấn, không biết đã phải giữ tư thế này bao lâu, tóm lại, cuối cùng German đã phát tiết đủ, thu cánh tay về, ném điếu thuốc dở dang xuống mặt đất, mà đáng sợ hơn, chính là hành động quỷ dị của hắn tiếp theo, ngay cả Hobart đang đứng bên người hắn cũng không đoán ra được. . .

German chậm rãi nâng tay hắn lên, vuốt nhẹ cổ Lạc Khuynh Thành, di chuyển tới chỗ vừa mới bị đốt rồi khẽ dừng lại, nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve, phui lớp tàn thuốc còn sót lại trên cổ cô.

Tàn thuốc có thể dễ dàng phui đi sạch sẽ, nhưng còn tui nhục và đau đớn, lẽ nào có thể dễ dàng bị xóa đi sao?

Nén nhục nhả cắn chặt răng, gặn dữ trừng mắt nhìn German, Lạc Khuynh Thành cố nén cảm giác đau đớn từ da đầu truyền đến, phun thẳng một tiếng "Phì" vào mặt hắn!

Ác ma! Tính cách khó đoán điên cuồng như quái vật!

Hơi hơi nghiêng đầu né tránh, đối với thái độ chống đối và phản kháng của Lạc Khuynh Thành, German chỉ hờ hững không để tâm, chẳng qua, nói không dễ tâm không đồng nghĩa với việc hắn không tìm cách đối phó với con thỏ trắng này. Bỗng nhiên hắn cúi người xuống, đưa môi mình nhẹ nhàng áp lên chỗ vừa mới bị bỏng trên cổ Lạc Khuynh Thành. . .

"Cổ đẹp như vậy, sao lại không có dấu ấn của tôi được? Em nói thử xem có đúng không, hửm?"

Nhẹ thủ thí bên tai Lạc Khuynh Thành, German thấp giọng mờ miệng, cuối cùng kết thúc bằng một thứ âm thanh tà mị "hửm" như khiêu khích như đùa cợt. Đón lấy tâm mất kinh ngạc của Hobart, hắn bỗng nhiên há miệng, cắn mạnh xuống cổ cô!

"A..."

Toàn thân như hóa đá, bờ môi đỏ mọng của Lạc Khuynh Thành không kiên trì được mấy máy run rẩy dữ dội, cổ họng gào lên một tiếng hét rõ to, không biết rốt cuộc cô hét lên là vì đau đớn, hay là vì muốn giải phóng mọi nỗi nhục nhả mà mình phải nhẫn nhịn.

Tên khốn! Dùng sức như vậy, cổ cô chắc chắn chảy máu tới nơi rồi! Sẽ có một ngày, cô sẽ khiến cho hắn phải trả giá gấp trăm gấp nghìn lần, sẽ có một ngày, cô phải đâm lên người hắn hàng chục hàng vạn lỗ thủng!

Mùi máu tươi nhàn nhạt thoang thoảng quanh chớp mũi, German nhẹ nhàng liếm một cái, sau đó ngẩng đầu lên.

"Về sau, không được phép chọc giận tôi."

Trầm giọng đưa ra mệnh lệnh, cánh tay nắm tóc Lạc Khuynh Thành chậm rãi buông ra, dùng sức đẩy mạnh cô ngã nhào ra sau. Dưới ánh sáng dịu nhẹ của ánh dương, bên trong con người màu xanh lam hiếm hoi sâu thẳm tựa như biển cả với cặp lông mày hẹp dài, tuy đẹp là thế, đàn ông là thế, nhưng khóe mắt lại ló lên một tia sắc bén lạ thường, vừa lạnh lùng, lại vừa cao ngạo bề nghệ, thâm trầm như biển sâu, chỉ cần tò mò liếc mắt nhìn vào thì nạn nhân sẽ mãi không tìm được điểm đích...

Một đôi mắt máu lạnh như vậy, lại được tạo hóa ban cho một người đàn ông vốn mọi đường nét trên khuôn mặt đều hoàn hảo và sắc xảo không gì sánh bằng, một phần quyến rũ, một phần bí ẩn khó dò lòng người, một phần lạnh nhạt lạnh lùng, một phần u ám, âm lạnh, quả là vừa mê người đến mức chỉ

muốn giữ bên mình, vừa chói mắt và máu lạnh khiến người khác phải giật mình!

"Thunder, cô đẹp thế mà cậu cũng ra tay cho được, đúng là tàn nhẫn a!"

Thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của German, Hobart nửa là vui đùa nửa thật tình hỏi, nhưng cuối cùng lại không nhận được hồi âm từ đối phương, chỉ có lạnh lùng quét về phía hắn, thay đổi thái độ nói :

"Có gì nói mẹ đi, còn không thì xéo!"

"Đừng có vội tức giận như vậy, hôm nay tôi tới đây gặp cậu là có chuyện muốn đề nghị, liệu cậu có muốn chơi trò đổi con mồi không?"

Chơi trò trao đổi con mồi?

Ngồi ở bên ngoài tuyết lạnh, băng tuyết từ từ ngấm dần vào trong bộ đầm mỏng manh, từ đáy lòng Lạc Khuynh Thành dâng lên một cảm giác lo sợ...

Chơi, ý của Hobart nói là, lẽ nào hắn đã đùa bỡn Ngâm Tích rồi sao?

Sao có chuyện đó được, điều này là không thể!?

Còn chưa tính chuyện trong sạch của mình bị German lấy đi, vì sao loại bị kịch này lại tiếp tục tiếp diễn lên người Ngâm Tích? Vì sao!

Cô hòng dâng lên một loại cảm giác nghẹn khuất đến đau rất, toàn thân giờ đây lạnh lẽo vô cùng, ngấm dần vào cả tim gan, cô ngỡ ngàng ngồi bệch trên nền tuyết trắng xóa, cô thật muốn xông thẳng vào trong, lớn tiếng chất vấn Hobart, ép hắn phải nói rõ ràng sự tình cho cô biết, nhưng mà, cô không dám, là thật sự không dám, ít nhất, bây giờ cô không có lá gan làm vậy...

German là người đàn ông thâm sâu khó lường, là một đại ác ma tâm tình bất định, bản tính của hắn xấu xa vô cùng, suốt ngày chỉ biết tìm mọi cách ức hiếp cô, hủy hoại căn cốt từng ý chí của cô, cô mất mạng cũng không có gì to tát, nhưng còn Ngâm Tích, cho dù cô không coi trọng tính mạng của bản thân mình thì vì Ngâm Tích, vì muốn cứu chị ấy thoát khỏi vũng bùn đen tối, cô cũng sẽ cố gắng trân trọng bản thân mà tiếp tục sống tốt.

Lạc Khuynh Thành biết, chỉ có bảo toàn sức lực thì cô mới có thể đủ năng lực để cứu Ngâm Tích...

Còn Hobart, gã biến thái đó, làm sao cô không ghét hắn cho được, ghét đến mức chỉ cần hình ảnh hắn xuất hiện dưới mắt mình đã cảm thấy ghê tởm cả người chứ huống chi là bị hắn đùa bỡn! Càng không muốn ở lại bên người hắn làm con rối của hắn! Không cần!

Nhưng lẽ nào, lẽ nào German sẽ đồng ý sao? Tính tình của hắn hay thay đổi, khó đoán, biết đâu chỉ vì chút hứng thú mới lại liền thay đổi tâm tình, tuy nhìn chung hắn đối xử với cô không tệ, nhưng hầu hết là bắt nạt và ức hiếp cô.

Hô hấp chợt ngưng đọng, cô cảm thấy nhịp đập nơi tim mình dần dần giảm tốc độ, Lạc Khuynh Thành dựng thẳng lỗ tai mình lên, hết sức chăm chú nghe động tĩnh bên trong, cô muốn nghe câu trả lời của German, hoặc cũng có thể nói, cô muốn biết rõ thái độ của hắn khi đưa ra đáp án, nhưng không hề, những gì cô nghĩ lẽ ra phải có thì hoàn toàn không.

German, không hề nói gì, cũng không lên tiếng trả lời Hobart, hắn chỉ đưa lưng về phía cô đang ngồi nghe lén, tiếp tục nhấc đôi chân hữu lực, trầm ồm đi thẳng vào trong phòng.

Đáng chết! Rốt cuộc thái độ này của hắn là ý gì? Là ngầm đồng ý sao?

Nếu thực sự là vậy, cô biết phải làm sao bây giờ, còn Ngâm Tích biết phải làm sao bây giờ!?

Một người tốt như Ngâm Tích, một người tàn bạo như German, sao có thể để chị ấy bị hắn hủy hoại cho được? Còn hắn, vì cái gì vừa mới cướp đi sự trong trắng của cô, lại đổi mặt muốn chiếm đoạt Ngâm Tích thêm nữa?!

Đương nhiên, cô không biết rõ liệu Ngâm Tích có còn trinh trắng nữa hay không, về điểm này cô còn phải im hơi lặng tiếng đến khi nào nữa, thật đau đầu, đầu óc cô bây giờ rất rối bời, toàn bộ lượng máu trong người đều sắp dồn lên não rồi, ngoại trừ âm thanh xào xạc của tiếng lá rơi bên ngoài, cô không còn nghe được bất cứ âm thanh nào từ hắn, đúng là khổ não!!

Đôi tay nhỏ nhắn vô thức nắm chặt thành quyền đặt trên nền tuyết trắng, Lạc Khuynh Thành không ngừng hít một hơi thật sâu, cô thầm nhủ với bản thân, bây giờ cô chỉ có tin tưởng chính bản thân mình, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, cho nên cô tuyệt đối không thể tỏ ra hoảng sợ vào lúc này, càng không thể mất lý trí mà làm loạn, cô phải tìm mọi cách để... !

"Thunder, sao cậu không nói gì thế? Rốt cuộc là cậu nghĩ thế nào, hay là có ý tưởng gì không tiện nói ra? Hôm nay tôi tới tìm riêng cậu, là muốn nói cho cậu biết trước chuyện tốt này, dĩ nhiên tôi muốn cậu là người biết đầu tiên!"

A, chuyện tốt, thì ra, ở trong mắt Hobart, hai chị em Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích cùng gặp nạn, là một chuyện tốt để lấy lòng German – là việc tốt! Khiến tâm tình của German sáng khoái và vui vẻ là niềm vui của hắn!

Hơn nữa, những lời hắn nói ra thật giả tạo đến buồn nôn, thật quá mức chịu đựng, một người thông minh như German, lẽ nào không nhận ra...

"Đừng có bày cái bộ mặt giả dối đó trước mặt tôi, trong đầu cậu đang nghĩ gì, lẽ nào tôi còn không biết?"

Đi đến sô pha tiêu sái ngồi xuống, German không hề nề nang chút mặt mũi nào cho Hobart, hừ lạnh lên tiếng, trực tiếp đi vào trọng tâm vấn đề, cứ như cách nói chuyện "phũ phàng" thế này đã sớm thành thói quen của bọn họ. Cho dù Hobart có là người mất sĩ diện thì cùng lắm thì cũng chỉ biểu môi phản ứng, đa phần đều cong miệng cười, cứ như chuyện German thẳng thừng chọc thủng mặt mũi mình là một đặc ân, là một vinh dự đối với Hobart hẳn! !

"Được rồi mà, nếu đã biết tôi nghĩ gì thì như vậy đi, cậu nghĩ thế nào? Cho tôi một câu trả lời chắc chắn đi, đừng có úp úp mở mở. Con người tôi ngu dốt, suy nghĩ nông cạn cho nên không có đoán được cậu đang nghĩ gì đâu..."

"Tôi nói rồi, cậu sẽ làm bản cô ấy!"

Cho nên, không cho phép ngắm ngẫm đi tiếp cận Lạc Khuynh Thành, càng không cho phép chạm một sợi lông tơ trên người cô! Về điểm này, chính là nguyên tắc của hắn, không kẻ nào có thể vi phạm! Ai cũng không thể!

"Hơn nữa, tôi không có hứng thú với phụ nữ."

Lời sao ý vậy, German hẳn, chỉ có hứng thú với một mình Lạc Khuynh Thành, tuy chút hứng thú này, không biết xuất phát từ đâu, càng không biết, hứng thú này liệu có thể kéo dài bao lâu, nhưng chỉ cần hắn còn hứng thú với cô ngày nào thì hắn sẽ bảo vệ an toàn cho cô ngày đó... !

"Yên tâm, nếu cậu đã lên tiếng xác minh trước, vậy thì tôi sẽ không động vào cô ấy."

Hắn không phải thẳng thiếu não, cho nên mới không dám chọc giận Thunder, không thì có khi chết khi nào không hay biết! Đương nhiên, tuy vừa rồi rằng hắn khẳng định một câu như vậy, nhưng thật ra tự sâu trong đáy lòng hắn vẫn còn tơ tưởng loại suy nghĩ đó...

Tuy không có nhiều tương tác với Lạc Khuynh Thành, cũng không nói chuyện với cô nhiều là bao, nhưng không hiểu vì sao Hobart lại bị cô hấp dẫn ngay từ cái nhìn đầu tiên, khiến hắn mỗi lần gặp cô đều muốn nhìn ngắm cô, gần gũi với cô, thậm chí là, có được cô!

Từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ trải qua loại cảm giác này nên có chút bối rối, hơn nữa ngay khi biết được bản thân mình không thể chiếm được cô, hắn cảm thấy mất mát lạ thường, đã có thứ gì đó mách bảo hắn rằng phải buông tay đi, đừng tiếp tục dây dưa với cô ấy nữa, điều đó sẽ chỉ khiến cho bản thân hắn thêm đau khổ hơn mà thôi, nhưng hắn không làm được, thật sự không làm được...

Nói hắn thích cô thì cũng không đến mức đó, dù sao, nếu cô dám ngỗ nghịch với hắn, làm mất mặt hắn, thì hắn sẽ không hề thương tiếc mà trừng phạt cô, giống như vừa rồi; nhưng nếu nói hắn không thích cô, vậy thì phần tình cảm đó phải định nghĩa làm sao đây, một ngày không gặp được cô, trong đầu hắn không ngừng vương vấn hình bóng cô, nhớ về cô, rốt cuộc đó là cái gì?

Đó cũng là lý do vì sao Hobart luôn tìm mọi cách hòng muốn trao đổi công việc với German, bởi vì, hắn thật sự không đoán ra được rốt cuộc là mình đang nghĩ gì, chỉ có tiến chậm rãi tiến từng bước một, rồi lặng lẽ tìm đáp án. Cái này gọi là, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, ...

"Có điều, cậu cũng không cần phải đưa ra câu trả lời sớm như vậy đâu, tôi nghĩ, có lẽ cậu chưa từng tiếp xúc qua bất kỳ người phụ nữ nào nhỉ? Tuy cô ấy không xinh đẹp bằng Dora, nhưng vóc dáng cũng không tồi, ít nhất chỉ cần nhìn vào đôi mắt nhỏ bé của cô ấy, cậu sẽ không chịu nổi mà muốn ôm chầm vào lòng. Như vậy đi, cậu đừng vội vàng từ chối, chờ tôi trở về sắp xếp mọi thứ, chọn ra một ngày tổ chức tiệc tụ tập, đến lúc đó, cậu nhân cơ hội đến xem hàng, nếu như thật sự cậu không nảy sinh bất cứ hứng thú gì với cô ấy thì từ chối lời đề nghị của tôi cũng chưa muộn."

Nhớ lại chuyện tình tối hôm qua, vốn rất muốn bạo hành cô nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương cùng với giọt nước mắt long lanh đọng trên gò má, cô bị dọa đến thét chói tai liên tục, đáy mắt Hobart chợt lóe lên một tia nham hiểm...

Ha, làm sao bây giờ, cô gái đó làm sao hắn có thể nở ra tay hành hạ cô, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia, cũng chưa từng bị bất cứ đàn ông nào chạm qua, nếu đột nhiên Thunder thay đổi chủ ý, đồng ý trao đổi, vậy không phải hắn cũng có chút đau đầu sao?

Suy xét kỹ một chút thì Hobart chợt nhận ra bản thân mình có hơi...luyến tiếc, không nỡ mang ra trao đổi, hắn rất muốn nghĩ ra cách gì đó để có được hai người phụ nữ xinh đẹp trong tay! !

"Không..."

Môi mỏng hé mở, theo bản năng German định từ chối, nhưng chữ "thể" còn chưa kịp đặt lên đầu môi thì cả người hắn bỗng trở nên trầm mặc...

Đối với hành vi xuất phát từ bản năng vừa rồi, hắn cảm thấy khó hiểu vô cùng, thậm chí còn muốn phỉ nhổ bản thân! !

Vì sao lại thẳng thừng từ chối, là vì một con thỏ trắng kiên cường có tên Lạc Khuynh Thành mà "thù thân" sao? Tự khi nào, cô đã trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong lòng hắn? Vì sao hắn lại không muốn, vì sao hắn lại lo lắng cho cô? Hơn nữa hắn thậm chí còn không muốn đi gặp người phụ nữ đó, tiếp xúc với người phụ nữ đó, thậm chí là trở thành người phụ nữ của hắn, chỉ khiến hắn thêm chán ghét...và chột dạ?

Chán ghét? Vì sao? Lẽ nào hương vị của cô lại ngọt đến mức khiến hắn trở thành một kẻ điên vì nghiện, ngay cả những người phụ nữ khác hắn cũng không thèm để mắt đến!?

Chột dạ? Vì sao đột nhiên hắn cảm thấy tim mình trống rỗng lạ thường?!German hẳn, chưa từng thề non hẹn biển với Lạc Khuynh Thành, càng chưa bao giờ hứa hẹn với cô điều gì, hắn muốn chạm vào ai thì chạm, quan hệ với ai thì quan hệ, vì cái quái gì phải chột dạ?! Giống như một người chồng trốn vợ đi ngoại tình!

Quả thực điên mất thôi, lẽ ra hẳn không nên có loại tư tưởng này!

German không tiếp tục mở miệng, vẫn giữ vẻ mặt đậm mạc, tuy không chính miệng đồng ý với đề nghị của Hobart, nhưng hẳn lại không lên tiếng phản đối, thái độ quá mức mơ hồ, ngược lại Hobart là người hài lòng nhất, bởi vì, chỉ có nảy sinh mâu thuẫn, mới có thể cho hẳn thấy được German có lo lắng, có để tâm.

Dưới đáy lòng đắc ý cười lạnh, Hobart mỉm cười tiếp tục mở miệng kéo dài thời gian, nhưng lại bị German mặt lạnh đuổi ra khỏi cửa.

Vốn hẳn cho rằng, sẽ nhân cơ hội này được nhìn ngắm Lạc Khuynh Thành, ai ngờ, vừa mới rời khỏi cửa phòng đã không nhìn thấy cô đâu. Hình dáng nhỏ nhắn với gương mặt tuyệt mỹ hiếm có, đôi khi lại kiên cường, sắc đá, có cá tính, có đáng yêu, khiến đáy lòng hẳn, rất lâu không thể thoát được hình ảnh đó!

Trong bóng đêm, ngoài cửa sổ, bóng đêm tựa như đáy biển, đen tựa như bị mực vấy lên, ánh trăng lưỡi liềm lặng lẽ nấp sau tán cây, khiến toàn bộ thế giới đều chìm trong một bầu trời đêm mông mị...

Ở trong phòng ngủ lúc này, cũng có một khung cảnh không kém phần mông mị phiêu đăng...

Nằm tư thế quỳ úp sấp trên giường, hai cánh tay bị người đàn ông mạnh mẽ giữ chặt ở phía sau lưng, hai gò má hồng hào chôn sâu dưới gối, Lạc Khuynh Thành cố gắng cắn chặt răng, không để cho bản thân mình phải phát ra bất cứ loại âm thanh yêu kiều gì hay đại loại là như cầu xin.

Nhưng, bờ lưng nõn nà trắng tựa tuyết của cô vẫn không thể che giấu được khoái cảm thật sự cô đang nhận được hẳn, cơ thể không ngừng run rẩy, trải rộng ra để toàn thân, cảm giác quá chân thật và hư không khiến cô bắt đầu muốn bỏ cuộc!

Rõ ràng Lạc Khuynh Thành biết, hai luồng khoái cảm và đau đớn luôn đi song song với nhau, nhưng chỉ cần một động tác ra vào chí mạng của hẳn đã đủ công phá bức tường kiên cường của cô, German chậm rãi cong môi quyến rũ cười, dường như nắm được mọi điểm yếu của cô, hẳn nhẹ nhàng vươn tay ra ôm lấy hai bầu ngực cô, điên cuồng đưa đẩy, toàn bộ đều nhằm vào điểm nhạy cảm, và hôm nay, hẳn lại khai quật thêm một địa phận mới...

Chôn sâu mặt vào trong gối mềm, Lạc Khuynh Thành liều chết không chịu phát ra tiếng, nhưng đột nhiên nhận được sự đâm chọc ác ý của German, yết hầu cô, vẫn không khống chế được, mà bật lên một thứ âm thanh nức nở, nghe rất êm tai.

P/s: Rốt cuộc tâm tư của cái tên này là sao? Nói chung Ta có thể tổng kết lại bằng hai cụm từ : phức tạp và cố chấp. Còn Khuynh Thành : cảm tính lẫn ác lý trí trong mọi suy nghĩ nên chuyện tình hai người này lộn độn, nhưng thế mới trân quý những lần hai người này nhận ra tình cảm của họ không hề đơn giản chỉ là hai đường thẳng song song và có một lúc nào đó, đặt trong tình cảnh nguy cấp, họ mới hiểu rõ con tim mình... bỏ qua cái tôi của bản thân...để hoàn thiện tình yêu đó....

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tàn Nhẫn Tù Điệp 43: Mở Rộng Trái Tim

Nghe được thứ âm thanh yêu kiều của cô, động tác người đàn ông hơi chững lại, tiếp theo đó, hẳn lại dùng sức mãnh liệt hơn vừa rồi, cánh tay mạnh mẽ ôm Lạc Khuynh Thành nhắc lên! !

Không kịp phòng bị, càng không có thời gian để kháng chế, Lạc Khuynh Thành "A" lên một tiếng chói tai, theo quán tính cong người ngửa ra sau, cô của lúc này kết hợp với mái tóc đen nhánh cùng với thắt lưng thon thả, tạo nên một đường cong hoàn mỹ trên không trung, hình dáng của cô, nhẹ nhàng như chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn. Tựa như Chân Lạc*, "dung nghi tĩnh lặng nhàn nhã, dáng vẻ nhu mì khoan thai, tiếng nói đầy mê hoặc" rung động lòng người ...

Bị một màn quyến rũ của cô kích thích, người đàn ông như con mãnh thú nhất thời bùng nổ, điên cuồng bắt đầu sung huyết mà đâm ra rút vào, khiến cô không trở tay kịp, bị hẳn đánh thẳng sâu đến tận giới hạn bên trong, khiến đầu óc trở nên quay cuồng!

Con người hẳn là thế, biến hóa đủ mọi loại hình thức hòng ép cô phải khuất phục, ép cô phải thỏa mãn cảm giác và ham muốn của hẳn, khiến cô phải chịu không biết bao nhiêu sự trừng phạt và tra tấn về thể xác lẫn tâm hồn, cho dù có trải qua bao nhiêu lần, cô cũng vẫn như vậy, không có cách gì kiềm chế được, huống chi là chống cự ...

Vì sao khi sinh ra thể chất của người đàn ông lại khác xa người phụ nữ đến như vậy? Cô và hẳn, khác biệt quá lớn, hẳn cao lớn vững chãi, cô mềm yếu, nhỏ nhắn, căn bản không thể phản kháng!

Hơn nữa mỗi lần quan hệ với cô, hẳn tựa như một vị chiến thần giữa sa trường, mãnh liệt và quyết tuyệt. Như lưỡi hái tử thần, khiến cả người cô luôn luôn trong tình thế bị động, tất cả mọi tế bào đều thu mình lại. Đến cả nơi sâu nhất trong cơ thể cũng vì sự xâm nhập khổng lồ và dã man mà co rút và bài xích theo bản năng. Trừ những ngày cô có kinh nguyệt, thì mỗi đêm hẳn đều ham muốn cô, dục vọng của hẳn áp bức cô đến đòi mạng, không chỉ có một lần, mà là rất nhiều lần, ở rất nhiều thời điểm, cho dù rõ ràng có là ban ngày ban mặt đi chăng nữa thì chỉ cần hẳn từ quân đội trở về, có thời gian, hoặc là cô vô tình làm động tác gì đó gợi lên dục vọng của hẳn thì ngay chính tại chỗ đó, hẳn sẽ giữ chặt cô, bám dính lấy cô, bắt đầu thực hiện màn ân ái!

Lạc Khuynh Thành không hiểu được, lẽ nào tất cả mọi đàn ông trên thế giới này đều như vậy, hay là chỉ có mình hắn?

Cô không hiểu, cũng không muốn hiểu! Bây giờ điều mà cô muốn lúc này chính là ngủ một giấc thật sâu, sau đó, hoàn toàn phớt lờ hắn, không quan tâm đến cái tên đại ác ma điên cuồng này thêm lần nữa! !

Bất an lại hoảng hốt đồ ửng trái dài lên khắp da thịt, Lạc Khuynh Thành nức nở vô lực thừa nhận sự điên cuồng và bạo cuồng của German, không biết rốt cuộc hắn đã làm cô mấy lần, cho đến khi hắn nhẹ nhàng cắn vành tai cô găm lên một tiếng đầy uy lực, phun thứ chất lỏng nóng bỏng vào trong cô, lúc này hắn mới chịu buông tha cô. Mà cô, sau khi trải qua nhiều trận kích tình mãnh liệt thì sức lực đã hoàn toàn cạn kiệt, xương cốt rã rời, tiếp tục hôn mê...

Ôm Lạc Khuynh Thành, hơi thở hơi gấp gáp, nghe được tiếng thở đều của cô, German chậm rãi lấy lại tinh thần.

Cô lại ngất đi, đã làm cô mấy lần, thế mà thể lực cô vẫn không chịu nổi mà ngất đi? Rất nhiều lúc, hắn đang tận hưởng đến tầng khoái cảm thì lại vì sự mệt mỏi của cô... mà bỏ tay!

Nâng cánh tay rắn chắc chạm đến hộp thuốc lá bên đầu giường, German lấy một điếu thuốc châm lửa, lặng lẽ tựa người lên đầu giường hút thuốc.

Cánh tay còn lại thì vẫn giữ nguyên tư thế bá đạo ôm trọn Lạc Khuynh Thành vào lòng mình, để đầu của cô nằm thoải mái trong ngực hắn, vô hình chung động tác của hắn lộ ra một chút gì đó thuộc tính chiếm hữu!

Buổi sáng hôm nay, đúng là hắn có hơi mạnh tay với cô, chắc là cô đã rất hận hắn. Về điểm này hắn có thể chắc chắn, vì trong suốt quá trình làm tình, cô hoàn toàn kháng cự và kiềm nén khoái cảm của mình...

Người phụ nữ này thật đúng là, tính khí bướng bỉnh, ngoan cố không ai bì được. Mỗi lần trong lòng có chuyện gì đó không vui, hay bức bối về chuyện gì đó thì ngay cả nói chuyện cô cũng không buồn lên tiếng, cô dùng sự trầm mặc thể hiện sự kháng cự và thái độ bất mãn của mình. Mà tính khí hắn cũng không kém cô là bao, thậm chí có thể dùng hai chữ "tàn bạo" để hình dung. Hắn không thể chịu đựng nổi thái độ coi thường của cô, rất nhiều lần, khi nhìn thấy dáng vẻ yên lặng, nhẩn nhai làm ra vẻ không quan tâm đến tất cả mọi thứ xung quanh, hắn sẽ không kiềm chế được mà tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Sau đó sẽ tùy tình huống phát sinh và tùy phản ứng của cô mà hình thức trừng phạt sẽ biến đổi linh hoạt, còn cô, lại luôn quật cường, chỉ biết cắn răng chịu đựng, không bao giờ chịu hé răng cầu xin hắn, mặc hắn dạy dỗ cô thế nào, cô cũng không thêm quan tâm!

Loại cảm giác này, thành thật mà nói, khiến hắn cảm thấy mình quá thất bại, German hắn, người đã trải qua bao nhiêu năm tháng gian khổ trên chiến trường, để đổi lại vị trí cao quý như bây giờ, ai ai cũng luôn muốn nịnh nọt hắn, tung hô hắn, bày tỏ thái độ tôn thờ cung kính với hắn. Có nhiều người còn phải tôn biết bao nhiêu thời gian và sức lực để làm hắn hài lòng, để chỉ đơn giản là đổi lại một nụ cười ưng thuận của hắn! Đương nhiên với những chuyện xảy ra, dường như hắn đã xem nó như một thói quen.

Nhưng cô thì không, cô không chỉ không có ý định lấy lòng hắn, thậm chí còn luôn tìm mọi cách kiếm chuyện với hắn, chọc hắn nổi điên!

Đúng là từ trước đến nay hắn chưa bao giờ gặp loại phụ nữ nào giống như cô, cho dù là nam hay nữ...

Tính cách bướng bỉnh, kiên cường của cô, phải nói là không thích trải qua cảm giác thua thiệt người khác, chỉ biết "lấy đá mài đá", "dùng kim cương cắt kim cương", luôn cứng đầu đối chọi với hắn. Cho dù rõ ràng cô biết rõ một khi hắn nổi giận thì cô sẽ phải hứng chịu hậu quả gì, nhưng chính vì sự cố chấp của cô là động lực để thúc đẩy cô tiếp tục giữ thái độ chống đối, ngẩng đầu cao ngạo, tựa như một vị nữ thần xinh đẹp và tôn quý, đang trừng mắt nhìn hắn, liều chết để bảo vệ lòng tự tôn của bản thân.

Mà cô của khi đó, đúng là có ngốc với đi ngang nhiên đối nghịch hắn!

German không thể nghĩ ra được lý do vì sao, chẳng phải cô rất thông minh sao?!

Nếu biết rõ việc chọc giận hắn, kết cục sẽ trở nên rất thảm, vậy thì vì sao cô không chịu ngoan ngoãn nghe lời hắn, tỏ ra yếu đuối một chút? Cho dù thứ mà German ấn tượng nhất ở Lạc Khuynh Thành chính là sự chân thật, không giả dối, nhưng chỉ cần cô tỏ thái độ mềm mỏng một chút, giọng điệu ngọt ngào, dễ nghe một chút thì có lẽ hắn sẽ thương tiếc và không bắt nạt cô hơn. Sẽ không xảy ra tình trạng giống như sáng nay, ở trước mặt Hobart, dùng thuốc lá trực tiếp... làm bỏng cô!

Cô đau lắm, hắn biết, không chỉ có đau bởi vì bị lửa làm cho bỏng rát, cảm giác đó hắn cũng đã từng trải qua, mà còn vì tiếng kêu thê lương thảm thiết của cô cùng với sự run rẩy không ngừng ở hai bờ vai nhỏ bé.

Thật sự mà nói thì, ngay khi đưa đầu thuốc nóng bỏng đó xuống cổ cô, hắn đã có một chút hối hận vì hành động quá tay của mình. Tuy chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng cũng đủ khiến hắn khiếp sợ bản thân mình, mỗi một quyết định của hắn, một khi đã thực hiện thì dù thắng hay thua, thành hay bại, hắn cũng chưa bao giờ hối hận, đó cũng là nguyên nhân vì sao, hắn lại không chịu dừng lại, bởi vì, hắn không muốn bản thân mình lâm vào cảm giác kỳ lạ đó...

Mà khi bờ môi cô vang lên từng tiếng kêu thảm thiết, trái tim hắn, giống như viên đá thủy tinh rơi xuống vực sâu, đến một điểm giới hạn, viên đá vỡ vụn thành từng phiến, từng mảnh! Tuy rằng rất nhỏ, nhưng hắn cũng rõ ràng cảm nhận được.

Cái cảm giác này, có tên gọi là "đau lòng" sao?

Trái tim hắn, đã hoàn toàn chết theo khoảng thời gian năm mươi tuổi về trước, đã hoàn toàn yên lặng đóng băng. Nhiều năm trôi qua, hắn lấy sự lạnh

lùng, máu lạnh cùng với trái tim hóa băng của mình để đấu tranh và tồn tại, càng cường đại, càng mạnh mẽ hơn, hẳn mới có cảm giác mình còn sống trên thế giới này, có trải qua thương tích, trải qua lạnh giá, trải qua đau đớn, hẳn cũng chỉ như một đê vương không tìm không phổi, không biết cảm giác đau đớn là gì. Nhưng cô là ngoại lệ, một người phụ nữ ngoại quốc, chỉ ở chung với cô vài ngày, lại có thể khiến trái tim hẳn trải nghiệm nhiều cung bậc cảm xúc như thế...

Ban đầu vì tò mò với vẻ đẹp đặc trưng của cô nên mới tìm mọi cách thỏa mãn tính tò mò đó. Sau khi kiểm nghiệm xong, hẳn không hiểu trái tim mình đã lạc nhịp thế nào ngay từ khi bắt đầu có ý nghĩ muốn giam giữ cô, muốn chiếm hữu cô, cảm giác khác thường và kỳ lạ, khó có thể định nghĩa được trong cái thế giới đen tối và máu lạnh – nơi mà German thuộc về.

Là một thế giới chỉ có máu và máu, có quyền lực và địa vị, có hờ hững và vô tâm. Thậm chí cho tới bây giờ, bản chất tàn ác và hung bạo đã ăn sâu vào máu của hẳn, dù có phát sinh ra tình huống gì, tâm tư hẳn cũng không hề dễ dàng lay chuyển, chỉ có khi đối mặt với cô, tâm tình mới có chút lay động!

Vì sao khi nhìn vào đôi mắt của cô, hẳn lại đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian đau đớn của quá khứ, khi mẹ hẳn rời bỏ hẳn, để hẳn một mình tồn tại ở nhân thế. Có phần nộ, có lạnh lùng, đúng là rất giống nhau, chẳng qua, con người của mẹ so với cô phức tạp hơn nhiều, bà không bao giờ bỏ rơi người thân, luôn chăm sóc lo lắng cho hai anh em bọn hẳn, còn có...

Đột nhiên hẳn cảm thấy vị khói thuốc quá đáng chất, khiến cho yết hầu trở nên chua xót khó chịu, German nhúm mày vút điều thuốc vào trong gạt tàn, cúi đầu nhìn Lạc Khuynh Thành.

Cô ngủ rất sâu, có lẽ là rất mệt đây, cũng đúng thôi, đêm nay hẳn dùng sức để hành hạ cô, cô thì lại cố tỏ ra kiên cường, cứng đầu, giọt lệ cứ theo đó mà thấm đầm gối ôm, nhưng điều đó chỉ khiến cho dục vọng của bản thân hẳn được kích thích mạnh mẽ hơn, khát vọng chinh phục và sự độc chiếm, trong cơ thể hẳn sản sinh ra một thứ nhiệt huyết sung mãn, kết cục, bản thân mình đã làm ra chuyện gì với cô, tất cả đều nằm ngoài tầm kiểm soát... !

Tuy vết thương rất nhỏ xuất hiện trên cái cổ cao nhỏ nhắn, trắng ngần, tựa như một viên bạch bích, hoàn mỹ không tỳ vết, cho dù có nhỏ thế nào đi chăng nữa thì cũng là một loại vết thương xấu xí, là một thứ sinh ra vốn không thể nào đứng ngang hàng với sự xinh đẹp, khiến cho đối phương cảm thấy thương xót, không nổi!!

Vì thế, hàng lông mày lại tiếp tục chau lại, con ngươi chợt lóe lên một tia đau lòng, vừa hối hận, vừa thương xót, nhưng bởi vì thứ cảm xúc này xuất hiện quá nhanh, cũng biến mất quá nhanh nên không ai có thể bắt giữ được thứ cảm xúc phức tạp đó, càng không cách gì đoán ra.

Nhẹ nhàng vuốt ve vết thương, càng nhìn càng cảm thấy vết thương này thật ngứa mắt, môi mím chặt tỏ ý khó chịu, German bỗng nhiên nhấc thân, bước xuống giường, thân hình to lớn nổi bật giữa căn phòng ngủ u ám, đen tối, hơi thở đã tĩnh bắt đầu tản ra trong không khí, khiến cho người ta không thể hô hấp được...

Lấy chai thuốc mỡ từ trong hộp thuốc tiện lợi, trở về bên giường, German khẽ khàn ngồi xuống, lấy một chút thuốc mỡ từ trong chai, lặng lẽ thoa lên cổ Lạc Khuynh Thành.

Thuốc mỡ lành lạnh tiếp xúc lên bề mặt da, bởi vì nhiệt độ ấm nóng của màn kích tình vừa rồi vẫn chưa kịp tan đi nên hai luồng nhiệt nóng lạnh đột nhiên kết hợp với nhau khiến cho Lạc Khuynh Thành dù có đang ngủ say vẫn cảm thấy có chút kích thích.

"A..."

Nhẹ rên một tiếng, cơ thể nhỏ bé của Lạc Khuynh Thành khẽ giật lên, giống như có xu hướng tỉnh dậy, thì đúng lúc này đây mắt German bắt ngờ xuất hiện một tia khản trương, khản trương vì sự động tác và hành vi của mình sẽ bị cô phát hiện.

Cũng may, Lạc Khuynh Thành chỉ không thoải mái trở về, theo bản năng vịn vào người, không có tỉnh giấc, đồng tử từ trạng thái hơi co đã bắt đầu thả lỏng, German tiếp tục giúp cô thoa thuốc mỡ, nhẹ nhàng mát xa quanh vùng vết thương..

Bị thuốc mỡ lạnh lẽo kích thích, Lạc Khuynh Thành như mơ hồ ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô khẽ nâng cánh tay nhỏ nhắn lên, hướng về phía bên cạnh, theo thói quen định ôm German.

Cô rất sợ lạnh, dưới cái thời tiết hanh khô giá lạnh này thì cả người cô như hóa thành một viên đá bị ù trong lớp băng khó tan, còn German thì lại rất ấm áp, cho dù trời có lạnh cách mấy thì cả người hẳn cũng giống một cái lò sưởi, thích vô cùng, cho nên mỗi đêm, may là nhờ có cơ thể của hẳn sưởi ấm cho cô, chứ nếu không có lẽ cô sẽ bị chết cứng từ thuở nào, hơn nữa bây giờ, cả người cô toàn bộ đều trần trụi, không một lớp vải che thân, nói không lạnh sao được?

Không may sao, hôm nay lại không giống mọi hôm, German đột nhiên không nằm bên cạnh cô, mà là ngồi ở bên giường cho nên tất nhiên Lạc Khuynh Thành không ôm được hẳn..

Mi nhỏ nhắn lại, biểu tình kháng nghị, khó chịu, miệng nhỏ nhắn chu lên, giống như một đứa trẻ con bất mãn vì bị ai đó lấy đi đồ chơi của mình.

Một loạt biểu cảm của cô hoàn toàn rơi vào đáy mắt German, đáy mắt người đàn ông thoáng chút vẻ động tâm, hẳn hạ thấp người...

Đuôi lông mày cong lên biểu hiện ý cười thích thú, German chậm rãi ôm Lạc Khuynh Thành lên, dùng cả cơ thể rắn chắc và ấm áp của mình tiếp xúc với làn da lạnh trên người cô, hơi ấm dần dần ngấm vào từng tế bào trong cơ thể. Sự thô ráp của hẳn kết hợp với cái nhẵn mịn của cô hình thành một sự tương phản rõ rệt...

"A... German..."

Nhiệt độ quen thuộc của người đàn ông bắt đầu truyền đến, tập kích lên từng lỗ chân lông khiến Lạc Khuynh Thành bất giác thoải mái, tự nhiên ôm lấy "cái lò sưởi di động", mặt mày thỏa mãn áp lên ngực hắn, nhẹ nhàng mà sát cọ cọ, thì thào nhỏ giọng nói.

Âm thanh Lạc Khuynh Thành nhỏ như tiếng muỗi kêu, người bình thường rõ ràng không thể nghe ra được cô đang râm rì cái gì, nhưng German lại loáng thoáng mơ hồ nghe ra được...là cô đang gọi tên hắn...

Chậm rãi đưa tai mình ghé sát bên môi Lạc Khuynh Thành, German nửa híp đôi mắt, cẩn thận nghe, quả nhiên, đúng là cô đang gọi tên hắn, âm thanh cô, vừa mềm mại, vừa yêu kiều quyến rũ, lại còn có chút hờn giận!

Cô nói: "German, tôi ghét anh...thôi đi."

Đây là câu mà cô đã từng nói ... ở trên giường, thì ra cả trong lúc ngủ cô cũng luôn cho rằng hắn còn đang ép buộc cô, thì ra cả trong lúc ngủ, cô vẫn không ngừng chán ghét hắn; thì ra, cả trong giấc mơ, trong đầu cô cũng đều là hình ảnh của hắn... !

Ghét thì cứ ghét, dù sao hắn cũng không cảm thấy bài xích với câu này.

Lại lần nữa cúi đầu German lặng lẽ ngắm nhìn người con gái nhỏ nhắn xinh đẹp trong lòng mình, cô trông chả khác một con mèo nhỏ với bộ lông trắng tinh mềm mại, tuy miệng luôn nói rằng chán ghét hắn, nhưng biểu cảm trên mặt lại hồn nhiên và dễ thương đến lạ. Nhất thời, trái tim đột nhiên mềm nhũn, vô lực như kẹo bông gòn, đáy lòng người đàn ông bỗng nhiên trở nên ngọt ngào khác thường...

Có điều, hàng lông mi vẫn không ngừng nháy lại, đúng là có chút phá hỏng cảnh quang mỹ cảm.

Môi mông, không kiềm chế được mà phủ lên vàng trán Lạc Khuynh Thành, hôn nhẹ, German dịu dàng dùng chính môi mình, vì cô mà xoa dịu nếp nhăn trước trán đó...

Màn đêm ám dạ, thật đẹp, thật mê ly, quyến rũ, dụ dỗ lòng người, khiến đối phương bất giác mở rộng trái tim mình, bộc lộ hết mọi tâm tư giấu kín sâu dưới đáy lòng. Cho tới bây giờ, người đàn ông luôn gắn liền với sự tàn bạo và máu lạnh kia, cho dù trong mắt người con gái đó, có lẽ chỉ tồn tại một kẻ độc tài, một ác ma máu lạnh không hơn không kém, nhưng hắn lại vô tình mở cửa trái tim mình, dù chỉ là một khe hở bé, nhưng để làm được điều này, hắn phải rất khó khăn, khó như lên trời!

Nhưng tiếc thay, một màn dịu dàng và đầy tâm tư này lại không được chính Lạc Khuynh Thành tận mắt chứng kiến, được bao bọc bởi một nguồn nhiệt ấm áp, quen thuộc, cô rất nhanh lại tiếp tục rơi vào giấc ngủ sâu, ngủ thẳng một mạch đến khi bình minh mới lại bắt đầu, một ngày không bình yên, lại đến ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tàn Nhẫn Từ Điệp 44 : Nội Tâm, Quá Mệt Mỏi

Ngày hôm sau, vừa kết thúc bữa điểm tâm, German quay người đi dạo sau hoa viên, để lại Lạc Khuynh Thành một mình một cõi ngồi ăn cơm ở phòng ăn...

Đồ thứ đàn ông chết tiệt! Đại ác ma! Có ăn cơm thôi cũng quản cô, cô có ăn hay không là quyền của cô, việc gì mới sáng đã ném thẳng tay cô vào phòng ăn, đúng là gã biến thái!

Ngồi yên ở vị trí chỗ ngồi, nhìn bóng lưng German dần dần khuất xa, Lạc Khuynh Thành nhin không được thấp giọng rửa thầm, trên gương mặt vẫn duy trì trạng thái không mặn không nhạt...

Chỉ ngay khi German làm một động tác xoay người tuyệt mỹ hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lạc Khuynh Thành mới chậm rãi đứng lên, ôm lấy thất lưng, khe khẽ xoay người thả lỏng cơ thể.

Đúng lúc này, quản gia xuất hiện tới thu dọn bàn ăn.

Con người trong trời đột nhiên trùng lớn, lóe lên một tia giao hoạt, Lạc Khuynh Thành rón rén đạp chân lên thảm sàn, chạy nhanh về phía quản gia...

"Ông quản gia, hôm qua khi German và Hobart đang nói chuyện thì ông cũng ở đó phải không, vậy ông có thể cho cháu biết, lúc đó bọn họ đang bàn chuyện gì được không ạ?"

Những lời hôm qua Hobart nói giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm thủng lòng cô, để lại một vết sẹo dài không thể khép miệng được, trong lòng cô không giây phút nào thôi lo lắng, nhưng dù có tra hỏi thế nào, German cũng không hề hé răng nửa lời, nói chuyện với hắn chả khác gì nói chuyện với người chết, miệng còn không thèm nhấp mảy, thậm chí có cạy cũng không mở ra!

Cô biết German là người làm việc có nguyên tắc riêng của mình, đối với những người dám hé răng tiết lộ chuyện riêng của hân ra bên ngoài, dù chỉ là việc rất nhỏ, chắc chắn kẻ đó sẽ bị nghiêm trị không tha, nhưng cô không còn cách nào khác ngoài việc kiểm chút ít thông tin trên người lão quân gia.

Cánh môi tựa đoá anh đào hồng nhạt giữa tiết xuân hơi cong lên, để lộ gò má cao với ý cười nhợt nhạt trong suốt, đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành mở miệng cười, cũng là nụ cười mà cả chính German cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua, vừa rất đẹp, rất tươi sáng, và cũng quá mức chói mắt...

Thật ra, đây không hẳn là lần đầu tiên cô cười ở tại khu biệt thự của German, tuy bình thường cô bị hân tra tấn rất thảm, đôi khi lại hận bản thân không thể lập tức rời khỏi người này bỏ trốn đâu đó thật xa, nhưng cô cũng không phải là loại không biết nhìn người, cô biết, German là German, mọi chuyện hân làm, hân đều không quan tâm đến việc người khác phải nghĩ thế nào, phải đánh giá bình phẩm ra sao, có lý lẽ, có chính kiến, có mục đích rõ ràng, không chơi trò ném đá giấu tay. Điều mà cô ghét hân, đôi lúc cảm thấy hận hân có lẽ chỉ là vì hân có qua lại với những người mà cô chán ghét hay kết giao với những loại người cần bả!

Cô không phải là kiểu con nít ranh cố kiếm chuyện gây sự, cô biết đạo lý đối nhân xử thế là như thế nào, cho nên sẽ không có loại thái độ oán độc hay gắt gỏng với người khác, huống chi, Lạc Khuynh Thành biết rõ, nếu cô muốn thành công thoát khỏi vòng kiểm soát của German, chỉ dựa vào một mình cô thì tuyệt đối không thể, cho nên cô cần sự giúp đỡ từ bên ngoài, mà chỉ có những người làm trong biệt thự German, mới đủ khả năng giúp cô...

Bởi vậy, cô mới muốn tìm mọi cơ hội, tiếp cận những người thân cận hân, cứ như vậy, với bản tính cứng đầu của mình, cô sẽ dần dần "làm quen" từng người một, đương nhiên, cô không có gốc mà tự nhiên làm những chuyện không có lợi cho bản thân, vì sự nghiệp cứu vớt niềm khát khao tự do và tìm cho mình một cuộc sống bình yên như bao người, cô đành phải cố tỏ ra tự nhiên hết mức có thể để người khác không nhìn ra được mục đích của cô, thái độ, đương nhiên phải hòa nhã và tốt tính một chút, phải lịch sự và dịu dàng một chút.

Tuy nói là tiếp cận bọn họ đều có mục đích nhưng cũng không thể phán Lạc Khuynh Thành cô là người vốn không lương thiện, thật ra đây là bản chất mà ông trời đã ban cho cô, vốn dĩ cô là một người luôn thân thiện với người khác, đối xử rất chân thành và tốt bụng với mọi người, cộng thêm cái diện mạo xinh đẹp trời xinh nữa kia, càng khiến cho người ta dễ dàng tin yêu và muốn gần gũi với cô hơn...

Hơn nữa, ở kiếp trước, Lạc Khuynh Thành là một thông dịch viên, cần đủ các loại kỹ năng giao tiếp muôn hình vạn trạng để đối phó trước mọi tình huống phát sinh nên có thể nói về mặt social communication, đây là sở trường mà cô giỏi nhất. Vì thế, cô sẽ tận dụng mọi cơ hội, để gói gọn trong nửa tháng sẽ nhớ mặt hết tất cả đám người làm trong biệt thự German, sau đó sẽ tạo mối quan hệ thân thiết, trước hết bắt đầu từ—— lão quân gia!

Tuổi của ông cũng đã lớn, tính tình cũng hiền lành, tốt bụng, hay giúp đỡ người khác, hơn nữa ông còn có một cô cháu gái, cùng tuổi với Lạc Khuynh Thành, tình cảm ông cháu cũng thâm thiết không gì ngăn nổi cho nên làm việc ở nơi xa quê, ông rất nhớ cô cháu gái đó. Bởi vì nhớ nhung cô bé, nên ông mới có cảm giác quen thuộc với Lạc Khuynh Thành, mỗi khi ở bên cạnh cô, ông sẽ cảm thấy thanh thản và dễ chịu hơn, hơn nữa cô thỉnh thoảng hay kể chuyện cười cho ông nghe nên ông cảm thấy cô luôn mang cho mình cảm giác giống như đang ở cùng với cháu gái mình.

Chính vì thứ cảm giác kỳ diệu đó nên lão quân gia đối xử với Lạc Khuynh Thành rất khác biệt, giống như đang quan tâm, chăm sóc cháu gái mình vậy, ánh mắt hiền lành quá đôi đôn hậu, hơn nữa mỗi ngày phải chứng kiến cô chịu đau chịu đớn, tự đáy lòng ông không khỏi đau lòng mà thương tiếc cho cô, tuy rằng ông không có đủ quyền để lăm miệng, lại càng không có lá gan để đứng ra lên tiếng nói giúp cô...

Đúng là một cô bé đáng thương, là một cô bé nhỏ ở nơi xứ lạ đến đây, mới hai mươi tuổi đầu, đương tương lai sáng lạn ngời ngời, lẽ ra phải được sống trong vui vẻ, hạnh phúc, cùng bạn bè tụ tập, vui chơi, hưởng thụ khoảng thời gian đẹp đẽ của tuổi thanh xuân ngắn ngủi. Cuối cùng lại bị Thượng tướng nhìn trộm, bị bắt nhốt ở căn biệt thự u ám lạnh lẽo như vậy, cả ngày không được phép bước chân ra ngoài, thậm chí còn bị Thượng tướng làm nhục, đúng là rất đáng thương, khiến ông có chút đau lòng.

Nhưng đau lòng hơn cả chính là rõ ràng là phải chịu đựng bi thảm, chịu đựng khổ hình nhưng con bé này, gần như không hề tỏ ra bi quan hay tuyệt vọng gì cho cam, thậm chí suốt ngày còn tươi cười, trò chuyện với ông, thái độ rất lạc quan...

Mỗi lần nhìn thấy con bé cười, trái tim ông, hoàn toàn trở nên mềm nhũn, ảm áp hân lên, con bé này, luôn tìm cách chọc ông cười, chỉ vì chỉ muốn ông vui vẻ.

Bởi vậy, nếu có thể giúp được chút gì đó cho Lạc Khuynh Thành, lão quân gia sẽ cố gắng sức mình để giúp đỡ, cho dù ông biết rõ hậu quả mình phải gánh đáng sợ đến bậc nào, sẽ chọc cho Thượng tướng tức giận đến bậc nào, nhưng...

"Ông cũng chỉ nghe trung tướng Hobart đề nghị lấy hai chị em cháu ra... trao đổi để chơi đùa, nhưng mà Thượng tướng cũng không có đồng ý, nói là không có hứng thú với chị cháu."

Đi đến bên bàn ăn, cúi đầu dọn dẹp, bên khốe mắt cẩn thận xem xét bốn phía, lão quân gia hạ thấp giọng mở miệng nói, cố gắng tỏ ra thần nhiên như đang an phận làm việc, mà Lạc Khuynh Thành, thì lặng lẽ ngồi bên cạnh ông, cầm lấy mẫu bánh mì ăn, mặt mày lạnh nhạt, phảng phất chỉ đơn giản im lặng ăn bữa sáng, hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì, nhưng trên thực tế, trong lòng cô, theo lời của quân gia nói, hoàn toàn trở nên bớt lo lắng hơn, thật là trái tim cô chưa bao giờ trải qua nhiều loại cảm giác phức tạp như vậy!

Nhưng, không phải lúc mà thả lỏng thần kinh khi lão quân gia vừa nói vậy, bởi vì sau đó, tâm trạng an ổn lập tức bị ném thẳng xuống vực...

Lão quân gia cúi đầu thông thả dọn dẹp, tiếp tục nói: "Có điều sau đó trung tướng Hobart lại khuyên Thượng tướng, bảo ngài đừng nên gấp gáp kết luận, nói là tạo điều kiện cho hai người bọn họ gặp nhau, sau đó, xem có hứng thú hay không rồi hãy quyết định."

Mẹ nó tên chó Hobart, hân coi Ngâm Tích là hàng hóa sao? ! Còn bảo German đến xem hàng nữa! ? Đúng là cái tên đáng chết! ! !

Ngón tay bắt ngừng dùng sức, bóp xẹp ổ bánh mì, Lạc Khuynh Thành vẫn tỏ ra bình thản như trước, thoạt nhìn còn giống như vừa rồi, nhàn tản ăn bữa

sáng, nhưng trên thực tế thì biểu hiện đã có chút tức giận!

Lạc Khuynh Thành rất tức giận, hận không được một đao con đem Hobart đâm chết quên đi, nhưng là hiện nay, nàng càng quan tâm, cũng là German trả lời...

"Vậy anh ta trả lời thế nào?"

Anh ta, tất nhiên là đang ám chỉ German, khẩu khí rất tùy hứng, không nề mặt bất kỳ ai khiến cho lão quản gia vô cùng bội phục...

Chỉ sợ cũng chỉ có con bé này, trải qua biết bao nhiêu lần bị ngược đãi, tra tấn mới có thể giữ được dáng vẻ trầm ổn đề cập đến đối phương, trái tim của nó, hẳn rất mệt mỏi?

"Thượng tướng không có lên tiếng, ông cũng không dám nhìn mặt ngài ấy, nên không biết rốt cuộc ngài tỏ thái độ gì."

Thật ra cho dù có nhìn thì cũng không tìm được chút manh mối gì, về điểm này, không ai không biết...

Nhưng kể cả khi như vậy, trong lòng Lạc Khuynh Thành vẫn không thể không nổi bão, bất an lo lắng.

Không lên tiếng a...

Đứng ở góc độ khách quan mà xem xét tính cách của German thì, nếu đã không thích hoặc không hài lòng với yêu cầu của đối phương thì dù có chém đầu, hẳn cũng sẽ nhất quyết từ chối, nhưng lần này, hẳn lại không lên tiếng ý kiến, điều đó đồng nghĩa với việc, hẳn có đề ý đến cuộc trao đổi này sao?

Hồ đồ, khôn nạn! Hủy đi trong sạch của cô, cô chưa tính sổ xong, đằng này còn có ý định xâm hại Ngâm Tích? Đùng là một kẻ tham lam đến ghê tởm!

Đưa bánh mì lên môi, răng nghiền chặt bánh mì, Lạc Khuynh Thành vừa tức vừa giận, vừa lo lắng cho Ngâm Tích, đồng thời không hiểu sao, trong lòng lại dâng lên một thứ cảm giác phiền muộn không rõ ràng, khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Vì vậy, cô bèn cầm cốc sữa nhấp một ngụm để xua tan cảm giác đắng chát và... mệt mỏi...

"Vậy ông quản gia, Hobart có nói cụ thể khi nào thì đi xem mặt không ạ?"

"Không có, trung tướng chỉ nói khi nào có thời gian sẽ điện thoại liên lạc sau."

"Vậy, ông quản gia, ông có thể giúp cháu một chút được không ạ?"

Con người đen láy thuần túy hơi chuyển động, Lạc Khuynh Thành nhỏ giọng nói với lão quản gia vài câu, để ông có thể giúp cô đề ý điện thoại, nếu Hobart có gọi tới thì nhất định phải báo cho cô biết...

Điện thoại trong biệt thự đều qua tay lão quản gia trước, sau đó ông mới báo cáo lại cho German, cho nên, ông là người tiếp nhận thông tin trực tiếp nhất.

Tuy nếu chuyện này mà lộ ra, bị Thượng tướng bắt được, thậm chí có thể chết, nhưng con bé này quá đáng thương, bây giờ chị nó lại gặp nguy hiểm, chỉ cần lấy đôi mắt tội nghiệp mà khao khát nhìn ông thôi đã đủ khiến ông mềm lòng, làm sao có chuyện từ chối nó được?

Hơn nữa, chuyện này cũng không đến nỗi khó khăn, chẳng qua là thông báo cho cô biết khi nào Hobart điện tới, còn về phần nội dung cụ thể, chắc phải để con bé tự mình điều tra, ông không có khả năng giúp cô hơn được. . .

Nhỏ giọng đáp lời, bụng chén bát rồi đi, bầu không khí lại chìm đắm trong sự yên lặng không một tiếng động, vừa mới rời khỏi đây không lâu, ông lại lần nữa xuất hiện trước mắt Lạc Khuynh Thành.

Lão quản gia đưa mắt ra hiệu cho Lạc Khuynh Thành, báo cho cô Hobart vừa gọi điện. Trái tim đột nhiên nảy lên thành thạch, cô hít một hơi thật sâu, nhấc làn váy lên lên lút lên thẳng lầu hai, đứng trước thư phòng German.

Bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải nghe lén được cuộc điện thoại này, cô nhất định phải tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc cái tên Hobart biến thái đó đang âm mưu cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tàn Nhẫn Tù Điệp 45 : Quân Trang - Cũng Có Hồn

Tựa như con mèo nhỏ, nhấc gót sen hồng nhẹ nhàng bước thẳng đến khe cửa thư phòng, rồi dừng lại...

Cửa phòng cũng không có khóa nên cô tìm cho mình một chỗ ẩn nấp thích hợp, chừa thêm một cái khe hở nhỏ. Còn chưa xem xét tình hình chung quanh thì chợt nghe được thứ âm thanh lãnh lẽo quen thuộc vang lên, cứ nghĩ là German đang nói chuyện với Hobart, nhưng nào ngờ, đầu dây bên kia, lại không phải.

Nghe khẩu khí của German rất nghiêm khắc, còn mang theo một chút hàn ý đủ lạnh để đông chết người, so với bình thường thì kinh khủng và bức người hơn nhiều, dường như, hắn đang tức giận?

Tức giận? Trong nhà cũng đâu có ai đến tận cửa làm phiền, ai lại khiến hắn tức giận đến mức này?

Đầu óc có chút mê mang, vì mỗi lưng nên phải cố nhường người lên đôi tư thế, Lạc Khuynh Thành bạo dạn đưa mắt nhìn bên trong..

Theo khe hở nhỏ nhỏ này, chỉ cần liếc một cái thôi Lạc Khuynh Thành đã đủ nhìn thấy thân hình to lớn của German, một tay cầm điện thoại, tay kia thì kẹp một điều thuốc hạng sang còn cháy dở, đưa lưng về phía cửa sổ thủy tinh lớn nhìn khung cảnh bên ngoài. Bóng lưng thẳng tắp vô cùng vững chãi kết hợp với bộ quần trang đầy uy mãnh, quả nhiên càng khiến cho bản thân hắn thêm anh tuấn và nổi bật, hoàn mỹ vô cùng.

Đồng phục quân trang của nước Đức được thiết kế rất trang nhã, đối với đối tượng mặc là German – một người đàn ông với vóc dáng vạm vỡ và cân đối, bộ quần trang như được tô điểm thêm sự xuất chúng và uy nghiêm. Bình thường vốn đã nam tính, rắn rỏi bao nhiêu thì khi diện quân phục lại càng hấp dẫn bấy nhiêu. Từ khí chất và đến phong cách đều rất đàn ông và vững chắc.

Bởi vì ngày nào cũng phải ra ngoài nên để thuận tiện, hắn luôn khoác trên mình bộ quần trang. Bình thường, cô hiếm khi ngắm kỹ dung nhan của hắn ở vị trí gần bởi vì mỗi lần bị hắn đè ép, cô chẳng hề có tâm trạng đi thưởng thức dáng vẻ đàn ông của hắn, mặc kệ hắn muốn làm gì. Ấy thế mà giờ chỉ cần liếc nhìn qua góc nghiêng thân thánh kia thôi cũng đã đủ khiến trái tim cô đập lệch một nhịp, trong phút chốc, cô đứng ngắm hắn đến ngây ngẩn cả người.

Bản thân hắn vốn đã là người đàn ông của sự thành công và xuất chúng, mà Lạc Khuynh Thành biết, hoặc có thể là không biết, thì ra hắn luôn là người đàn ông nổi bật ở bất cứ phương diện!?

Cô không phải là loại con gái hám sắc, cũng không phải là loại mắt kém, nhưng chỉ cần đứng ở góc độ này thưởng thức mà nói, người đàn ông này, đúng là quá đẹp trai, quá anh tuấn... Quá quyến rũ, đến mức khiến người khác phải ganh tị!

Có lẽ, ông trời đã quá ưu ái cho hắn, cùng là bộ quần trang như bao người đồng cấp bậc, nhưng đây là lần đầu tiên cô sinh ra cảm giác rung động, thì ra quần áo, cũng bởi vì người mặc mà trở nên có thần, có hồn đến lạ!

Giờ phút này hắn đứng ngược hướng với thứ ánh sáng chói lòa bên ngoài, phảng phất một vài tia nắng nghịch ngợm chậm rãi bò lên theo từng đường nét, góc cạnh trên gương mặt, gần như toát lên vẻ hoàn mỹ và khí chất của một bậc đế vương, vô hình chung khiến cho đối phương lạc vào thế giới của sự mê hoặc, mà trong tưởng tượng của Lạc Khuynh Thành, đằng sau vẻ hào nhoáng, đẹp trai xuất thần của hắn còn có, phía sau lưng hắn, mờ ảo xuất hiện một đôi cánh rộng lớn, tựa như một con chim ưng đầu đàn sải cánh bay lượn thống trị cả trời không...

Xùy! Sao cái tên thói tha này lại có thể đẹp trai đến mức kinh người vậy hả?! Nội tâm thì ác độc chẳng ai bằng, đúng là trời sinh quá lãng phí tài nguyên!

Nắm chặt sườn cánh cửa, chớp mắt, thu lại dáng vẻ mê đắm của mình vừa rồi, Lạc Khuynh Thành cắn giận mắng thầm trong lòng, tiếp tục nín thở quan sát tình hình...

Cô chợt nhận ra, trong phòng không chỉ có mỗi mình German mà trước mặt hắn còn có một vị dáng người nhỏ gầy, thắt lưng cong xuống một góc chín mươi độ, tuy giả đang đưa lưng về phía cô, nhưng cô có thể nhận ra người này, là ông lão làm vườn, người giúp việc lớn tuổi nhất trong biệt thự của German.

Tiếp xúc với ông vài lần, Lạc Khuynh Thành nhận ra ông là người có vẻ ngoài hiền lành, dễ gần, luôn cười với bất kỳ ai, là người cực kỳ dễ tính và cũng là người rất hiền lòng người...

Không chỉ biết đối nhân xử thế trong cuộc sống đời thường, ngay cả trong công việc, ông cũng là một người làm công rất chuyên cần và chăm chỉ, luôn là người thật thà, cần cù và chịu khó, ông chưa từng gây ra bất cứ sai lầm gì, dù chỉ là lỗi nhỏ nhất, ít nhất, khi cô nhìn thấy ông, cũng cảm thấy ông là một người giúp việc lương thiện, với cả, ông cũng lớn tuổi rồi, cái tên ác ma German này, đang yên đang lành tự dung tức giận mắng ông cái gì? !

Cho dù chỉ biết ngồi đây im hơi lặng tiếng nghe ngóng tình hình, không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra nhưng Lạc Khuynh Thành khẳng định rằng, người không đúng là German, dù sao tính tình của hắn nắng mưa thất thường, không ai dám chắc mà lường trước được, rõ ràng có động chạm gì hắn, chỉ là một ông lão làm vườn, ấy thế mà cũng nổi bạo lên... !

Cẩn mật, cô cố gắng duy trì hô hấp nhẹ một chút, chuyên chú quan sát từng động tĩnh diễn ra trong căn phòng, thân hình hoàn hảo của German cùng với dáng vẻ lừng lững của ông lão làm vườn giả hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Lạc Khuynh Thành. Cô nhận thấy sắc mặt của German bây giờ rất khó coi, phải nói là phẫn nộ, tức giận quá lớn ông lão làm vườn.

Âm thanh hắn vốn đã lạnh lẽo, không chứa một tia ấm áp hay hòa nhã, giờ còn mang theo lửa giận bùng lên, hung dữ không gì bằng. Đừng nói là đương sự, mà kể cả cô đang lén lút quan sát từ xa cũng bị âm thanh đáng sợ của hắn dọa sợ đến giật nảy mình, thậm chí Lạc Khuynh Thành cảm thấy đầu óc mình cũng theo đó mà "Ông ơng" chấn động !

Đã cố gắng áp chế hơi thở của mình nhẹ nhất có thể để tránh bị phát hiện, Lạc Khuynh Thành tự cho mình đã trốn rất an toàn, nhưng nào ngờ, tiếng động khe khẽ của tiếng bước chân ngay từ lúc bước chân vào đây, đã bị German – một con người nhạy bén luôn đề cao cảnh giác, chứng kiến toàn bộ...

Bước chân của cô lướt nhẹ như mây, nhưng đủ khiến hấn thềm khảng định trong lòng, cho dù có hóa thành tro, hấn cũng dễ dàng nhận ra.

Nhưng vốn German cho rằng Lạc Khuynh Thành chẳng qua chỉ đơn giản đi ngang qua mà thôi, dù sao, tính tình của cô cũng lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Ngoại trừ những khi ở trước mặt hấn, luôn bày tỏ thái độ muốn chạy trốn ra thì cô hoàn toàn không thích quan tâm đến những thứ xảy ra xung quanh mình. Hơn nữa, hấn biết cô luôn tìm đủ mọi cách để né tránh hấn càng xa càng tốt, huống chi, đây là thư phòng của hấn – là nơi cấm địa không cho phép bất kỳ kẻ nào thập thò qua, cho nên hấn không hề nghĩ, cô sẽ lại có ý nghĩ lớn mật muốn chủ động tiếp cận...

Bởi vậy, khi thấy cô vẫn cứ đứng yên trước khe cửa thư phòng, hấn cũng chưa làm ra chuyện gì, nhưng ai ngờ, đợi lâu như vậy, sao cô ấy còn chưa chịu đi?!

Nhấn nại không phải là tính cách của hấn, đã thế còn đang trong tình trạng thịnh nộ điên cuồng, máu nóng lên não, cô cứ như vậy, chẳng phải là đang muốn tìm chết sao!?

"Không cần giải thích nhiều, thu dọn đồ đạc của ông rồi cút đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa, nếu không đừng trách tôi vô tình bắn chết ông!"

Đôi lông mày đầu đậm, đuôi mỏng hoàn mỹ nhẹ nhàng chau lại, đáy mắt ánh lên một tia sắc lạnh và thiếu kiên nhẫn, German lạnh giọng răn đe ông làm vườn một câu, vừa dứt lời mệnh lệnh cuối cùng, hấn mang điều thuốc còn vương vẩn mùi khói trắng, tay kia cầm lấy tờ văn kiện, hai chân bước đi trầm ổn, tao nhã rời khỏi phòng...

Người con gái ngu ngốc này, đúng là không biết trời cao đất dày là gì, dám nghe lén hấn nói chuyện! ?

Tuy bước chân German rất trầm, nhưng từ góc nhìn của Lạc Khuynh Thành, không hiểu sao cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi!

Xong rồi, hấn phát hiện ra cô rồi!

Đồng tử lập tức giãn nở, Lạc Khuynh Thành buông lỏng cánh cửa, lao đảo lùi về sau muốn xoay người chạy trốn, nào ngờ, bên tai cô, đồng thời vang lên tiếng than khóc khẽ nhẹ của ông lão làm vườn...

Theo bản năng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, ông lão đang quỳ gối trên sàn nhà, vurun tay, ôm lấy cổ chân German, đầu khò gào thét cầu xin German đừng đuổi lão đi, trên gương mặt già nua, thấm đẫm nước mắt đầy tang tóc.

Tuổi của ông cũng đã lớn, đầu đầy tóc bạc trắng, vẻ mặt đáng thương mang theo vài nếp nhăn điểm chấm đôi môi, bộ dáng gầy ốm, yếu đuối của ông thoát nhìn trông nhất tị nghiệp. Đã vậy còn phải quỳ gối trước một người trẻ tuổi hơn mình, ôm lấy chân kẻ đó, mặc kệ tôn nghiêm mà cầu xin một cách hèn mọn như vậy, thật khiến cho người ta tan nát cõi lòng!

Một cảnh tượng bi thương như thế, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi đã đủ khiến đầu óc Lạc Khuynh Thành trở nên rối mù, cô rất muốn chạy vào trong nâng ông lão đáng thương này dậy, an ủi ông đừng khóc nữa. Mà không hiểu sao, cô lại cho rằng tuy German là một người có tâm địa độc ác, máu lạnh, nhưng khi đối mặt với người lớn tuổi bỏ hết mọi tôn ti mà hèn mọn cầu xin, có vô tình đến mấy cũng sẽ mềm lòng.

Nhưng, sự thật luôn phủ phàng, không hề, phán đoán của cô, hoàn toàn sai...

Không, không chỉ sai, mà thái độ của German, thậm chí còn nằm ngoài dự kiến của Lạc Khuynh Thành.

Bị chộp lấy một cách bất ngờ, German giữ chặt điều thuốc, nhấc lên lên, không chút nề nang, dùng sức đạp đi!

Cú đạp của German, của một người dũng mãnh tựa như một chiến thần, thử hỏi có ổn không? Cho dù không mất bao nhiêu sức lực, nhưng bất cứ ai dính phải đòn này của hấn thì không thể nào chịu đựng được, huống chi là một ông già thân tàn yếu ớt! ?

Chỉ nghe âm thanh đầu đón vang lên, ông lão làm vườn bị đạp bay ra khỏi tầm với, ông ngã nhào ra sàn, trên gương mặt lộ ra vẻ chật vật đáng thương, ông đau đớn ho khan một tiếng, sau đó học ra máu...

Thảm thương như vậy mà ông lại không chịu từ bỏ, gắng gượng run rẩy nâng mình dậy, bò về phía German.

Trạng thái căng thẳng của thần kinh bắt đầu trở nên rời rạc, cảnh tượng đập vào chướng mắt thế kia, cô không chịu nổi nữa rồi...

Đối xử bạo lực với một người già, đúng là không có tính người!

Lạc Khuynh Thành biết, biện pháp thông minh nhất chính là cô nên biết mình biết ta, giả vờ như mình không nhìn thấy gì, cũng không nghe gì, càng không thể vì tính tình bướng bỉnh của mình mà xuất đầu lộ diện. Và lại, bản thân mình còn không tự bảo vệ nổi cái mạng nhỏ bé này, huống chi là có bản lĩnh và năng lực đi cứu người khác?

Nhưng tình huống gai mắt như thế, dù có muốn quên đi, rũ bỏ đi cũng không thể, thờ ơ sao? Xin lỗi, cô không làm được, cô nhìn làm người rồi, German này, không khác gì một tên cầm thú đội lốt người!

Tuy cô chẳng phải là thánh mẫu nhân từ gì, nhưng cũng không đến mức máu lạnh, vô tình, đối mặt với loại tình huống trên mà chịu ngoảnh mặt làm ngơ!

"German!"

Ngưng mắt nhìn ông già làm vườn quỳ phục xuống sàn run rẩy, đôi mắt Lạc Khuynh Thành như bị hàng vạn mũi tên đâm vào, đâm đến đau xót.

Cô mạnh dạn đẩy cửa ra, bước chân vào thư phòng, đáng đi hùng hổ, không nể nang thân phận của mình - thân là tù nhân, không chút quyền lợi, tiếng nói trong cái biệt thự này, ngược lại, càng giống như một nữ chủ nhân ...

"Sao anh có thể đối xử với người già như vậy!? Lương tâm của anh đâu, bị chó gặm rồi sao! Vì sao anh có thể tàn nhẫn đến mức đó?! Anh quá đáng lắm!"

Đứng trước mặt German, Lạc Khuynh Thành giống như một con thỏ yếu đuối, thấp bé, yếu đuối đến đáng yêu, mềm mại đến mức chỉ cần hất vung một nắm vào người cô, cô sẽ chết tươi tại chỗ. Kỳ lạ thay, thái độ và biểu hiện của cô lại hoàn toàn khác với vẻ ngoài, đầu ngẩng cao lạnh lùng, chứng tỏ không biết sợ chết là gì, xen lẫn trong đó còn ẩn chứa chút cao quý tựa như một vị nữ thần, ánh mắt cô lạnh lẽo như nhún nhún oán trách hân...bạo hành người già.

Một cô gái phương Đông nhỏ bé, cùng với một người đàn ông phương Tây cao lớn, chỉ cách nhau khoảng ba bước chân, nhưng không hiểu sao, chỉ cần liếc nhìn vào mắt hân, trong lòng nổi lên một cảm giác sợ hãi, Lạc Khuynh Thành nhìn không được mà đỏ mặt hời hợt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tàn Nhẫn Tù Điệp 46 : Thì Ra Cô Đã Trách Lâm Hân!

Cô thấp người bé hòng thì thế nào? Cô chẳng sợ, vẫn cứ ngẩng cao đầu đối diện với hân, lớn tiếng nói lý...

Quả thật đúng là hợp tình hợp lý, trong tiềm thức của Lạc Khuynh Thành, việc đối xử kính trọng với người già chính là lễ nghi phép tắc quan trọng nhất của người Trung Quốc. Phải khiêm tốn, lễ phép với người lớn tuổi, cho dù, cho dù biết bản chất của German không phải loại người hay xuống nước nể mặt ai, thái độ thì không mặn không nhạt, hay dùng hành động thay cho lời nói, hân không quan tâm người khác nghĩ gì cũng được, nhưng cũng không đến mức phải thô lỗ đá người khác như vậy!

Hướng chi, cô vừa mới chứng kiến rõ ràng, là hân tàn nhẫn muốn đuổi ông làm vườn đi, người ta khổ sở cầu xin đáng thương muốn chết, chưa tính chuyện hân không những không đồng ý, đằng này còn hung ác động chân động tay! Đúng là không phải người! Không phải!

Bị Lạc Khuynh Thành bắt ngờ chạy vào, rống hét đến sừng sốt, German ngưng mắt nhìn cô, bộ dạng cô bây giờ chẳng khác gì một con báo nhỏ đang chống đối lại con đầu đàn, miệng không nhìn được mà cong lên cười khinh miệt...

Lương tâm?

Không có tâm, lấy gì có lương tâm!?

Cô gái này, gan cũng to vượt ngoài tưởng tượng của hân rồi, cho tới giờ chưa có kẻ nào dám cả gan hét thẳng vào mặt hân như thế cả, càng không có kẻ nào dám hiên ngang hung hân kêu gào, chỉ trích hân không phải này nọ, ấy vậy mà con thỏ bé nhỏ này cũng dám! Ai cho em lá gan này hả?!

Đuôi lông mày nhíu chặt lại tỏ vẻ khó chịu, German nhấc chân lên, bước về phía Lạc Khuynh Thành, vừa mới bước một bước, hân quan sát dấu vết hồng nhạt có hình dạng méo mó do đầu thuốc lá tạo nên trên cổ Lạc Khuynh Thành, đầu ngón tay bắt đầu thả lỏng, thả điều thuốc rơi xuống sàn...

Không hiểu sao trong lòng hân chợt căng thẳng và lo lắng lạ thường, có lẽ là vì sợ bản thân mình giận cá chém thớt, nhất thời xúc động mà ra tay làm bồng cô?

Điều thuốc còn đang cháy dở rơi xuống tấm thảm dày, mùi khét khó chịu xông vào chóp mũi, German nhấc chân giẫm lên dập tắt tàn thuốc, sau đó mới cất bước thong thả đi về phía Lạc Khuynh Thành...

Lạc Khuynh Thành khó khăn nuốt nước bọt, sợ hãi lùi về phía sau, động tác giẫm lên đầu mẩu thuốc lá vừa rồi quá nguy hiểm, khiến cho cô sinh ra một loại ảo giác rằng, thứ mà hân muốn đi dưới mũi giày chính là cô!

Không, không thể là ảo giác, với tính tình của hân thì làm sao hân đủ kiên nhẫn chịu bị người khác khiêu chiến trước uy quyền của hân, làm sao hân có thể để mặc cô tùy tiện làm bậy, chắc hân nội tâm hân bây giờ, thật sự rất muốn giết chết cô...!

Nhưng, rõ ràng đánh người là hân sai, rõ ràng bản thân hân không bằng loài cầm thú, đến cả người già cũng không tha!

Lạc Khuynh Thành là người có quan điểm rõ ràng, đứng trước một kẻ không đáng mặt đàn ông như German, cho dù hân có hành hung với mình, cô cũng không muốn lộ vẻ mặt bị hù dọa cho hân nhìn, càng không muốn cứ chưa đánh trận mà lùi bước, mặc dù trên thực tế thì cô còn sợ hân còn hơn sợ

cọp, cô sợ hấn sẽ dùng những loại thủ đoạn vũ lực khiến người khác trở tay không kịp...

Lửa giận bất ngờ thiêu đốt hoảng sợ trong đôi mắt, Lạc Khuynh Thành mím môi cắn chặt răng, hai tay nắm thành quyền cố gắng trấn an bản thân, đứng yên tại chỗ ngăn đầu đối diện với German, cô tiếp tục lạnh giọng phần nộ quát : " Anh muốn làm gì?! Bị tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận, muốn dùng vũ lực với tôi, trừng phạt tôi? !"

"Tôi nói cho anh biết, đừng mơ tưởng đến việc dùng vũ lực khống chế tôi! Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, nếu đã làm chuyện sai trái thì tốt nhất anh nên thẳng thắn thừa nhận, rút lại những lời anh vừa nói với bác làm vờn đi!"

Nghe ra thì giọng điệu đã lớn mắt hơn ngày thường, đúng là khiến cho người khác không khỏi bội phục, dùng khí này của Lạc Khuynh Thành, dưới con mắt của German mà nói, chính là một sự ngu xuẩn, ngu xuẩn đến hồng nào!

Môi bất giác cong lên hình lưỡi cung, thân hình to lớn rắn chắc của German, giống như một loại mây mù chứa khí độc đang chậm rãi tới gần, đứng trước Lạc Khuynh Thành, vẫn duy trì tư thế cao ngạo, hấn giờ tay lên ...

Đột nhiên, đúng lúc này, cửa vang lên tiếng gõ cửa, là Gavin.

"Thượng tướng, thủ tướng có lệnh triệu hồi, cần ngài nhanh chóng tới đó."

Bàn tay vừa mới đặt lên vai Lạc Khuynh Thành thì nhận được tin từ Gavin, German cũng không buồn ngẩng đầu, chỉ dùng đầu ngón tay mình nhẹ vuốt ve lên vùng bị bóng trên cổ, giống như một nghệ sĩ chơi đàn dương cầm, tư thái vô cùng thanh thoát và hoa lệ. . .

Chỉ cần một cử chỉ chạm lên vết thương trên cổ Lạc Khuynh Thành, trong lòng German đột nhiên dâng lên một thứ cảm giác lạ thường, giống như muốn an ủi xoa dịu nỗi đau cho cô, động tác cực kỳ nhẹ nhàng chậm rãi khiến người ngoài nhìn vào lại cho rằng hành động của hấn giống như người con trai đang bày tỏ tình yêu vô hạn với người con gái mình yêu, nhưng trong mắt Lạc Khuynh Thành, lại khiến cô nổi cả da gà vì ớn lạnh.

"Món nợ này, nhớ kỹ cho tôi, đợi tôi trở về, sẽ tính sổ sau!"

Vuốt ve một lúc, German bỗng nhiên sờ lên mặt cô, vô nhẹ nhàng lạnh giọng nhắc nhở, rồi sau đó, hấn nâng tầm mắt nhìn về phía Gavin, trầm giọng hô lên một chữ "Đi", liền sải bước rời khỏi thư phòng, trong miệng còn không quên nói cái gì đó mà "lôi đi", rồi còn " không được phép giữ lại". . .

Tuy rằng không biết German muốn làm gì, có điều, quân hàm của hấn cao như thế, địa vị lại quan trọng như thế, bây giờ để quốc thứ ba lại đang vùng lên cầm quyền, từ chế độ, quản lý,...đến cấp bậc cũng phân chia lại toàn bộ, cộng thêm cả việc sắp xếp giải quyết đám nhân công đang biểu tình chống đối chế độ, bởi vậy, hàng ngày hấn luôn trong tình trạng bề bộn công việc, nên vừa nhận nhiệm vụ liền lập tức vội vàng rời đi.

Thật ra cho dù có ở nhà, khuya muộn hấn vẫn luôn bận rộn với tình hình quân sự lẫn chính sự. Lạc Khuynh Thành cũng không biết được điểm này, đơn giản chỉ vì mỗi lần, đợi đến khi hấn dùng cơ thể mình làm gối ôm sưởi ấm cô, đợi đến khi thấy cô đã lâm vào giấc ngủ sâu, hấn mới chậm rãi tiếp tục giải quyết công việc, đương nhiên, hấn chưa bao giờ thừa nhận rằng thứ duy nhất mà hấn muốn cảm nhận chính là quá trình hưởng thụ cảm giác được cô ôm ấp, đợi đến lúc tâm tình bình ổn, cũng là lúc cô mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ, không hơn. . .

Nhưng Lạc Khuynh Thành là người duy nhất không biết.

Trong phòng German có máy sưởi, có điều nó chỉ vừa mới xuất hiện ngay khi có hơi ấm của cô ở đây. Từ sau ngày cô ép buộc sống trong căn phòng này, mỗi đêm, sau khi đều bị hấn hung hăng yêu thương một phen, hấn luôn đi đến thư phòng, chỉ với điều kiện là cô đã ngủ an giấc, trước khi rời đi còn bật lò máy sưởi ấm lên, đương nhiên, là lặng lẽ . . .

Và nếu như không có quá nhiều công việc đến mức phải đến thư phòng để giải quyết thì máy sưởi cũng không cần bật lên, bởi vì hấn vốn là con người quen sống dưới cái lạnh khắc nghiệt, hơn nữa cái cảm giác lạnh lẽo khiến cô mỗi lần ngủ xấu lại dựa dẫm vào hấn, tự giác chui vào lòng hấn tìm ấm áp, cả người hoàn toàn bám chặt lên người hấn, cho nên, chỉ cần có hấn ôm ấp, đã quá đủ rồi.

Tuy rằng không biết vì sao, cũng đã bao lần luôn tự phi nhỏ hành động của bản thân mình, nhưng German vẫn cứ đi theo tiếng gọi của bản năng, xem ra, việc cam đoan giữ gìn sức khỏe cho cô tỏ ngốc ngếch còn thích thú hơn là đùa bỡn cô!

Chỉ tiếc, cử chỉ đó, hành động đó của German chưa bao giờ lộ ra cho bất cứ kẻ nào biết, chỉ âm thầm và lặng lẽ, thậm chí cả nữ chính là Lạc Khuynh Thành cũng chưa từng thấy qua..

Hơn nữa, cô chẳng bao giờ bỏ công sức mình ra để đi nghiên cứu con người hấn, chỉ luôn tìm cách tránh xa hấn được ngày nào hay ngày ấy, tốt nhất là cầu mong cho hấn đừng có về nhà, như thế, cô mới không phải đối diện với hấn, chịu đựng cái vẻ mặt đáng sợ và lạnh lẽo của hấn!

Đợi đến khi hình bóng của hấn biến mất khỏi tầm mắt, Lạc Khuynh Thành mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. . .

Phù, may quá, may quá, thoát được một kiếp nạn.

Hít sâu lấy lại bình tĩnh, Lạc Khuynh Thành nhanh nhẩu chạy về phía lão làm vườn, cúi người dìu ông đứng lên ngồi xuống sô pha. Mới đầu ông còn không dám vì sợ German biết được sẽ trừng phạt mình, nhưng vì Lạc Khuynh Thành lại cứng đầu hơn ông nên có không muốn ngồi cũng phải ngồi...

Sức khỏe đã suy yếu đến mức này, ông còn lo lắng nhiều làm gì? Huống chi, coi bộ công việc mà thủ tướng gọi hấn đi, chắc phải mất một thời gian mới trở về, cho nên, cô có thể tùy thích, muốn làm gì làm.

Chạy đi lấy thuốc, rót một cốc nước, Lạc Khuynh Thành cho lão làm vườn uống thuốc xong, nhẹ nhàng vuốt lưng ông cho nhuận giọng, cô ôn nhu an ủi ông, để ông bớt đau buồn. . .

Vốn Lạc Khuynh Thành cho rằng, German là người có lỗi, nhưng mãi cho đến khi lão làm vườn kể lại toàn bộ câu chuyện của lão cho cô nghe, cô mới biết, là cô trách lầm hần!

Sự việc không giống như cô tưởng tượng, không phải vì German ý thế hiếp người, không có nhân tính, mà là, ông lão làm vườn nhận hối lộ người ngoài, từ sau khi tiếp nhận vị trí làm vườn, mỗi ngày ông âm thầm cho người lạ lén lút trà trộn vào biệt thự, ông làm vườn cho rằng, đối phương chẳng qua chỉ muốn quan sát kiến trúc của biệt thự, nhưng ai ngờ, người đó là sát thủ! Hần canh chừng bên trong, biết được chuyện mỗi sáng sớm German đều ra sau khuôn viên biệt thự luyện bắn, cho nên tên sát thủ mới lặng lẽ tìm chỗ nấp, đợi German xuất hiện, liền cho ăn một phát đạn.

Đương nhiên, hần không có khả năng bắn được German, việc mà tên sát thủ đó làm, chỉ là không biết lượng sức mình, nhưng không đồng nghĩa với việc German lại bỏ qua không truy cứu?!

Chỉ trong một thời gian ngắn, German đã tra ra được lão làm vườn là người đã bán đứng hần. Trên đời này, điều hần thống hận chính là chứa chấp những kẻ bất trung. Nếu dựa theo nguyên tắc sống của hần thì kẻ đó có lẽ đã chết dưới họng súng của German rồi, nhưng có lẽ vì niệm tình ông là người già nên German cũng không có làm vậy, chỉ đơn giản đuổi ông đi.

Thật ra thì tuy German là người thô bạo, nhưng thực sự trong lòng hần vẫn còn chút tình người, bị ám sát, cái loại chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ được. Nếu đổi thành quy củ trong quân đội thì có lẽ lão làm vườn đã chết trước tuổi.

"Ông biết ông sai rồi, tại sao ông có thể dễ dàng bị tiền làm cho mờ mắt, ông cứ nghĩ cứ cho hần vào ngắm biệt thự mà thôi, ai ngờ kẻ đó. . ."

Rũ đầu lau nước mắt, lão làm vườn ảo não tự trách, Lạc Khuynh Thành nghe xong chỉ biết há miệng, trong phút chốc không biết phải nói gì.

Thì ra, là cô trách nhầm hần. . .

Nhưng dù vậy thì hần cũng không cần phải hung ác thế chứ!

Đáy lòng dâng lên đủ loại cảm xúc phức tạp, Lạc Khuynh Thành không biết ai mới là người đáng trách, hơn nữa, cô chỉ là một kẻ ngoài cuộc nên cũng không có quyền gì phán xét ai sai ai đúng.

Vì sao ông làm vườn phải nhận hối lộ?

"Ông có một thằng cháu, vì lần trước bệnh nặng phát tác, ông lo lắng đưa nó đến bệnh viện chữa trị, vì không có tiền, mà bệnh lại càng thêm nặng, ông thật sự đi đến bước đường cùng mới bị đồng tiền làm mờ mắt nên..."

"Ông đợi đã."

Nhớ ra trong phòng German có chút ít tiền, không chút nghĩ ngợi liền lập tức chạy đi lấy, cô coi cái biệt thự này như nhà mình, không chút khách khí!

"Cho ông, về sau tuyệt đối đừng làm loại chuyện này nữa."

Cầm tiền đưa cho lão làm vườn rồi khỏi phòng, Lạc Khuynh Thành nhân tiện đến thăm cháu trai của ông, là một cậu thiếu niên cực gầy, hình như mới mười tám tuổi.

Quả nhiên, đúng là cậu thiếu niên này mười tám tuổi, nhưng lại là người suy yếu chút nữa khiến sinh mệnh của Lạc Khuynh Thành, phải hứng chịu tai ương!

P/s: Vậy là kẻ thù hay là tình địch...phải khiến cho Khuynh Thành gặp tai ương...đón xem chương sau vào tuần sau nha các tiểu bảo bối!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Tàn Nhẫn Từ Điệp 47: Thiếu Niên Khô Ngô, Chất Phác

Có lẽ bởi vì đau ốm hàng năm phải nằm bẹp trên giường nên thể chất cậu thiếu niên này vô cùng gầy yếu, so với đám bạn cùng lứa thì trông nhỏ bé hơn một chút.

Nhưng, vì hần thuộc kiểu người phương Tây, cho nên dù có thấp bé thì so với người Đông phương thì cao lớn hơn. . .

Vừa nhìn thấy cậu thiếu niên, trái tim Lạc Khuynh Thành, có chút đau đớn.

Mười tám tuổi...

Độ tuổi tươi đẹp nhất của tuổi thanh xuân, hẳn mới chỉ là một đứa trẻ a!

Lạc Khuynh Thành đau lòng nhìn cậu thiếu niên, hắn gắng gượng ngồi dậy, miệng không ngừng ho khan khiến cô lo lắng vội vàng chạy đến vỗ lưng xoa dịu, sắc mặt vô cùng tái nhợt, rõ ràng trong người rất khó chịu, nhưng vẫn cố gắng gửi cho cô một nụ cười tươi tắn, dường như hắn đối với sự xuất hiện của cô, rất vui mừng...

Vui mừng, điều đó là đương nhiên, là một người chỉ biết nằm cứng trên giường, đau ốm triền miên, ít khi được ra ngoài chơi đùa cùng bạn bè, mà hắn vốn cũng không có bạn bè cùng trang lứa để chơi nên hắn rất muốn có một người bạn thân để giải bày tâm sự. Mà Lạc Khuynh Thành, xét về diện mạo thì có lẽ tuổi tác cũng không hơn hắn là mấy, đương nhiên là vui mừng không thôi, hơn nữa đối phương lại nữ nên hắn càng thêm vui vẻ.

Hắn đi cùng ông đến sống ở biệt thự German, vốn không làm việc, lại còn được ăn uống miễn phí qua ngày cho nên rất ít người hoan nghênh hắn, cho nên tính tình hắn cũng trầm lặng và ít nói hơn, luôn ru rú trong nhà...

Lạc Khuynh Thành là người con gái đầu tiên chịu bước vào phòng thăm hắn, chỉ bằng hành động nhỏ này thôi, cũng đủ khiến hắn vui mừng vì cảm động.

"Chào em, chị là Dora."

Đôi mắt cup xuống, nhìn cậu thiếu niên, Lạc Khuynh Thành cười lịch sự hỏi thăm, nụ cười trong sáng, thuần khiết như đóa hoa bách hợp. . .

Để một người nước ngoài gọi tên mình bằng tiếng Trung thì đúng là một việc khó khăn, sẽ rất khó đọc. Cho nên, Lạc Khuynh Thành cũng không giới thiệu tên mình bằng tiếng Trung. Khi nói chuyện, ánh mắt của cô vừa dịu dàng vừa ấm áp, mang theo một tia lo lắng, ân cần hỏi han, hoàn toàn không giống thái độ của một người bạn cùng lứa, mà ngược lại, thành thực trưởng thành như một người chị đang quan tâm em trai mình.

Khởi thân thể mà Lạc Khuynh Thành nhập hồn này cũng chỉ mới ở độ tuổi mười chín, nhưng kiếp trước của cô đã sắp hai mươi lăm tuổi, được rèn luyện để sớm quen với xã hội phồn hoa quay cuồng, nên có thể nói dù không đến mức trưởng thành, nhưng so với một thiếu nữ mười chín tuổi ở thời điểm này thì đúng là trầm tĩnh hơn nhiều, cô luôn có một sự hấp dẫn thú vị từ một người kiệm lời và không dễ giải bày cảm xúc của mình với người khác, một người luôn giữ kín những điều vui buồn cho riêng mình và không có nhu cầu cho bất kì ai biết.

Hơn nữa, em trai ư...

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên gương mặt tươi tắn và trong sáng, màu mắt Lạc Khuynh Thành lập tức trầm đi mấy phần...

Ở kiếp trước, cô cũng có một đứa em trai, chỉ là, khi thăng bé mới có mười lăm tuổi, chỉ vì cứu cô mà bị chết đuối, nếu bây giờ có thể sống tốt thì hẳn cũng trưởng thành giống như cậu thiếu niên trước mặt này. Có điều, so với em trai mình thì cậu thiếu niên này hoạt bát và sáng sủa hơn.

Cố gắng bình ổn tâm trạng đau buồn của mình, Lạc Khuynh Thành xem cậu thiếu niên này như em trai ruột của mình, ánh mắt ôn nhu và đầy trù mến của một người chị cả thuần túy. . .

Nhưng Lạc Khuynh Thành lại không hề biết rằng, nụ cười dịu dàng, xinh đẹp của mình cùng với ánh mắt ôn nhu đó, giống như một quả bom kẹo ngọt, khiến trái tim cậu thiếu niên, đập lỗ nhup!

Nụ cười của cô ấy... thật xinh đẹp a! Hơn nữa, lại rất chân thành! Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười nào có thể khiến nội tâm hắn trở nên ấm áp như thế. . .

Bởi vì bệnh tật, vì không có bạn bè, không có trải qua quãng thời gian tươi đẹp của tuổi trẻ, không có niềm vui giản đơn, ngay cả ánh sáng ấm áp của mặt trời hắn cũng hiếm khi thấy được. Ngày qua ngày buồn chán trôi qua, cậu thiếu niên đã sớm biến thành một cái bánh bao thiếu, cậu không biết phải làm sao để có thể thoát khỏi cái cuộc sống vô nghĩa đang gặm nhấm mình này, cho đến khi có sự xuất hiện của Lạc Khuynh Thành. Cô giống như một tiểu thiên sứ bước ra, nắm tay hắn kéo ra khỏi thứ bóng tối đang bủa vây hắn, ấm áp mà ngọt ngào, khiến hắn không khỏi hạnh phúc.

"Chào...chào chị, em là Marcus."

Loại cảm giác được quan tâm này khiến Marcus cảm thấy vui sướng lạ lùng, hắn cảm thấy mình cũng được coi trọng, nhưng phần nhiều vẫn là sự khấn trương, nói chuyện có chút lấp bắp. . .

Cho đến khi hắn chịu ngẩng đầu lên nhìn mình nói chuyện, Lạc Khuynh Thành mới nhìn rõ khuôn mặt của hắn, cô phát hiện ra, hắn có gương mặt rất tuấn tú, sáng sủa, con ngươi màu xanh nước biển sâu thẳm ánh lên một thứ ánh sáng trong trẻo, mang nét ngây ngô của một thiếu niên, chất phác mà tinh khiết.

Chỉ tiếc, bởi vì bệnh tật nên sắc mặt hắn có chút trắng bệch....

Sâu kín thờ dài, Lạc Khuynh Thành đột nhiên nhớ lại hồi ức năm đó, khi chứng kiến cảnh em trai chết trong vòng tay của mình, ở cái thời điểm đó, sắc mặt thăng bé so với Marcus còn tái nhợt hơn khiến cho đáy lòng cô trở nên nặng nề và lạnh lẽo.

Có lẽ vì chính thứ cảm xúc đau lòng trong nội tâm nên qua mấy ngày tiếp xúc, Lạc Khuynh Thành đã hoàn toàn xem Marcus giống như đứa em trai đáng

thương của mình.

Đúng như cô dự đoán, công việc của German quá bẽ bộn cho nên không có thời gian về nhà. Chỉ nhoáng một cái chớp mắt, một tuần lặng lẽ trôi qua, yên bình, vắng lặng, quả thực khiến cho Lạc Khuynh Thành có chút trống trải. . .

Đúng là bị German ngược đãi quen nên một ngày không ở cùng với hắn thì trong lòng liền bắt đầu sinh ra thứ cảm giác... nhớ nhưng?

Một tuần trôi qua, trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, cô liền chạy đến phòng Marcus, cùng hắn nói chuyện phiếm, chơi đùa giống như đang chơi với em trai nhà mình, rất vui vẻ và thích thú. Mà cũng trong khoảng một tuần này, từ khi xuyên hôn đến đây, ngoại trừ sống chung với Lạc Ngâm Tích thì đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành cảm thấy tâm hồn mình được thả lỏng và thanh thản nhất.

Marcus là một thiếu niên rất đơn thuần, hoàn toàn không hề tiếp xúc với thế giới ngầm đen tối, hay từng trải qua huấn luyện nghiệp vụ khắc nghiệt, cho nên trái tim và nội tâm cũng rất thuần khiết và sạch sẽ. Ở cùng với hắn, Lạc Khuynh Thành cảm thấy tự nhiên thoải mái vô cùng. . .

Ngày hôm nay thời tiết không tệ, không khí trong lành, còn có ánh sáng ấm áp của mặt trời xuyên qua tán cây. Sau khi kết thúc bữa điểm tâm sáng, cô liền ôm khay đựng thức ăn mang đến cho Marcus. Vì hắn rất gầy, lại suy nhược nên cô mang cho hắn mấy món ăn có dinh dưỡng, nên vỗ béo cho hắn mới được, tiếc rằng vì bây giờ thân phận cô cũng không đủ năng lực để làm nhiều điều cho hắn, nhưng nếu chỉ cần có cơ hội thì dù có một chút, cô cũng muốn giúp hết mình.

"Dora, là chị à!"

Một tiếng gọi đầy hân hoan, Marcus nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, vui vẻ cười, chạy lại chỗ cô..

Trông hắn bây giờ nhìn đã có sức sống hơn khi xưa, nhờ có sự giúp đỡ và cổ vũ của Lạc Khuynh Thành, hắn đã dần dần bước ra khỏi giường, khỏi căn phòng bốn góc tường lạnh lẽo, thử tìm thú vui để giải khuây.

Lạc Khuynh Thành nhìn thấy bộ dáng hoạt bát của hắn như vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm, ở tuổi này, đúng là phải nên như vậy.

"Đây là cái gì?!"

Chạy đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, Marcus đưa đôi mắt có chút khẩn trương nhìn nhìn chăm chăm cô, còn có chút do dự cảm thấy đang giấu sau lưng mình, đưa cho cô. . .

Điều, thứ trong tay hắn cầm chính là một con điều, nhìn đường nét thô ráp, đơn giản...có lẽ chủ nhân của tác phẩm này chính là hắn .

"Tự xem thử đi, hay lắm đó."

Nghe giọng điệu đầy hào hứng của Marcus, Lạc Khuynh Thành có chút buồn cười, đúng là chẳng khác gì thằng nhóc em nhà mình...

"Chị thích không?"

Hắn có biết cái gì đâu, con điều này chính là tác phẩm mà tối hôm qua hắn quyết định nội để nắn nỉ ông chỉ dạy cách làm, từng đường cong thô sơ ráp tháo không được hoàn mỹ cho lắm, ngay cả bản thân hắn còn thấy xấu xí, không biết cô ấy có ghét nó không?

Vừa khấn trương lại hơi lo lắng vu vơ mở miệng hỏi, trên gương mặt tuần tú của Marcus xuất hiện một tia chờ đợi, không hiểu sao điều này lại khiến trái tim Lạc Khuynh Thành trở nên ấm áp.

Có lẽ thằng bé đã dùng hết sự chân thành của mình để tạo nên con điều này, loại cảm giác ghen ngạo vì cảm động, trên thế giới, ngoài Ngâm Tích ra thì chỉ có hắn khiến cô sinh ra loại cảm giác ấm áp lạ kỳ này thôi...

Lạc Khuynh Thành vẫn sống rất chân thật, nghĩ thế nào, là biểu hiện thế đó, cũng quên mất độ tuổi của mình bây giờ, nhưng có lẽ cô không biết rằng, cách cô đối xử với Marcus, trong mắt cô chỉ đơn thuần là loại tình cảm chị em, nhưng trong mắt hắn, lại nảy sinh ra một loại hiểu lầm rất lớn.

Dù sao tuổi bây giờ của cô cũng xấp xỉ hắn, đương nhiên Marcus sẽ không bao giờ coi sự ôn nhu, lương thiện của cô chỉ vì thứ tình cảm chị em phát sinh, hay chỉ vì thương cảm cho hoàn cảnh khó khăn của hắn, ngược lại, hắn chỉ nghĩ, trong đôi mắt dịu dàng và ấm áp cô dành cho hắn, giống như loại ôn nhu của người yêu.

"Thích, Marcus giỏi quá!"

Thằng bé là loại người hay tự ti về bản thân, đôi lúc đa sầu đa cảm, sợ người khác đánh giá mình, cho nên dù có thế nào, cô cũng phải luôn khích lệ và động viên hắn, để hắn có thể tin tưởng vào bản thân mà tiến bộ.

"Chúng ta đi chơi thử đi."

Tuy không phải là cái thời gian thích hợp để chơi thả điều, nhưng vì được cô khen nên Marcus rất hưng phấn, nóng lòng muốn thử hiệu quả của nó!

"Ừm."

Thần nhiên cười, Lạc Khuynh Thành đặt đồ ăn sang một bên, cùng hắn chạy ra sau hoa viên, bắt đầu chơi thả điều. . .

Ngửa đầu nhìn lên trời, hai người, một nam một nữ vui vẻ thả điều, tiếu rạo, vì đây là trải nghiệm đầu tiên của bọn họ nên cả hai người đều không hề có kinh nghiệm, mà gió vào mùa đông lại lạnh lẽo vô cùng cho nên đột nhiên, bọn họ không giữ chặt được con thoi.

Bất ngờ hô lên một tiếng, mắt thấy con điều trước mắt muốn bay đi, Lạc Khuynh Thành vội vàng vươn tay giữ lấy, mà Marcus cũng đồng thời vươn tay ra muốn bắt lấy. . .

Điều, đúng là có bắt được, có điều, thứ Lạc Khuynh Thành bắt được là con thoi, còn thứ Marcus bắt được, lại là bàn tay nhỏ bé của Lạc Khuynh Thành.

Hai bàn tay bất ngờ tiếp xúc với nhau, Lạc Khuynh Thành hơi ngẩn ra, tuy rằng cũng không có phản ứng gì nhiều, nhưng vì xuất phát từ bản năng tránh tiếp xúc với người khác giới, Lạc Khuynh Thành vẫn vô thức mà rút tay về. Nhưng, Marcus thì lại khác, hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bàn tay căng ra giữ chặt lấy phần lưng cô, trong phút chốc, hắn không biết phải phản ứng thế nào.

Tuy gầy yếu nhưng dù sao Marcus cũng là một nam thanh niên đang ở độ tuổi tràn trề năng lượng cho nên sức lực so với Lạc Khuynh Thành thì lớn hơn nhiều, mà cô chỉ đơn thuần né tránh, không có dùng lực là bao, cho nên hắn cũng ngoan cố không cho cô thu tay về. . .

Lạc Khuynh Thành ngạc nhiên khó hiểu nhìn Marcus, thằng bé này bị sao vậy?

"Marcus?"

"Ồ, là em không đúng em, em không phải cô ý."

Xúc cảm mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay, Marcus không tự chủ mà dùng đầu ngón tay cái vuốt ve, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gọi trong trẻo pha chút ngỡ vực của Lạc Khuynh Thành, hắn bị dọa đến cuống quýt buông lỏng tay ra, ngốc nghếch giải thích, mặt mày cũng trở nên đỏ hơn, giống như là đứa trẻ mới bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu.

Lạc Khuynh Thành trả lại cho hắn một nụ cười hào phóng, đang định nói gì đó với hắn thì đột nhiên có ai đó gọi cô, âm thanh có chút lo lắng.

"Dora tiểu thư, Thượng tướng trở về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tàn Nhẫn Từ Điệp 48: Ghen Tị

Là người làm trong biệt thự,...

Kỳ thật, xe của German mới chạy vào trong sân mà thôi, nhưng hắn phải gấp rút báo tin cho Lạc Khuynh Thành, hắn lo Thượng tướng sẽ tới tìm Lạc Khuynh Thành.

German...

Anh ta trở về rồi...

Nhanh thật, cô chơi còn chưa đủ mà...

"Được, tôi lập tức về ngay."

Đôi mắt vốn đang trong trẻo thì đột nhiên trở nên tối sầm xuống, nội tâm bắt đầu âm ảm, bối rối nhỏ giọng đáp lời, Lạc Khuynh Thành quay đầu nhìn Marcus...

"Marcus, anh ta về rồi, chị phải đi trước, từ nay về sau, nếu có thời gian, chị sẽ đến thăm em."

Rõ ràng là, nếu chỉ cần trong nhà có sự xuất hiện của German thì Lạc Khuynh Thành cũng không dám chắc sẽ bảo đảm cho lời hứa của mình, cho nên cô chỉ đành dùng giọng điệu mềm mỏng nhưng không có chứa bất cứ điều hứa hẹn gì, cô không hy vọng, khi mà cả tương lai của bản thân mình còn chưa chắc chắn được thì lời hứa của mình sẽ giống như con dao hai lưỡi, dần dần bào mòn ý chí của thằng bé này, mà cô, sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi...

"Dora, chị đừng —— "

Giống như một loại ánh sáng lấp lánh tựa ánh sao chớp lóe nhìn Lạc Khuynh Thành, mang theo một tia thỉnh cầu tràn ngập sự dịu dàng, Marcus rất muốn nói với Lạc Khuynh Thành rằng, đừng đi, nhưng cô lại không cho hắn có cơ hội mở miệng, chỉ vội vàng xoay người, bước chân của cô rất gấp gáp, là sự

gấp gáp mà hắn chưa bao giờ chứng kiến ở cô.

Đôi mắt đột nhiên trở nên tối sầm lại, con ngươi đen láy đầy màu u tối nhìn chằm chú bóng lưng nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành, trong trái tim đơn thuần của Marcus, bất chợt nhói đau, có chút không nổi, lại lo lắng...

Tuy chỉ tiếp xúc với cô được bảy ngày, nhưng Marcus lại rơi vào vòng xoay tình ái với Lạc Khuynh Thành, một tình yêu mê đắm không có lối thoát, mỗi tình đầu của tuổi thanh xuân, một loại tình cảm trong sáng và thuần túy, và cũng có... sự cố chấp và bướng bỉnh.

Sinh ra trong hoàn cảnh không mấy khả quan, hơn nữa đối Marcus mà nói, Lạc Khuynh Thành là người bạn, cũng là người con gái duy nhất của đời hắn, cho nên về phần tình cảm yêu mến này, lại có phần cố chấp...

Mười tám năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Marcus cảm nhận được sự vui vẻ và thoải mái mà bản thân mình trải qua, và đây cũng là lần đầu tiên có người, rõ ràng không quen biết với hắn, lại thật lòng thật tâm tận tình quan tâm hỏi han hắn. Còn nữa, cô không những đẹp về ngoại hình và khuôn mặt mà còn cả về tâm hồn, cô là một người con gái rất lương thiện, hồn nhiên như vậy, dịu dàng như vậy... Đường như mọi cái tốt đẹp của thế gian đều được cô gái nhỏ bé ấy sở hữu tất, điều này khiến cho một kẻ ngây ngô chưa bao giờ ra ngoài tiếp xúc với người lạ như hắn, làm sao có thể kháng cự nổi?

Bởi vậy, trái tim Marcus, mới hoàn toàn chìm đắm, luân hãm ...

Nếu Lạc Khuynh Thành biết, sự quan tâm chăm sóc đơn thuần của mình lại khiến cho phần tình cảm yêu mến của Marcus ngày một lún xuống vùng bùn, chỉ sợ từ nay về sau, hắn sẽ tiếp tục như thế cho đến khi không tìm ra lối thoát cho mình. Hắn không có cách gì khống chế cảm xúc của mình, nếu như cảm tính dần dần lấn át lý trí của hắn, nếu như suy nghĩ bắt đầu chuyển sang hành động mang tính cực kỳ nguy hiểm – chiếm giữ cô, thì không biết trái tim của cô, có thuộc về hắn?

Cô không phải là loại phụ nữ máu lạnh, nhưng rõ ràng cô không hề có bất kỳ tình cảm nam nữ gì với Marcus, quan trọng hơn là, với tình cảnh bây giờ của cô, càng không cho phép cô có thêm gánh nặng đặt lên vai.

Cô là một cái hồn lang thang, may mắn nhập vào cái xác này, cái mà cô không nắm chắc được chính là vận mệnh của mình, nó giống như bánh răng đang xoay chuyển, cuốn cô vào vòng xoáy không lối thoát. Lẽ ra Marcus vốn phải sống một cuộc sống cô độc với cái thân thể luôn suy yếu, điều hắn cần, chính là một nhà kho yên tĩnh với xung quanh là bốn bức tường lạnh lẽo để dưỡng bệnh. Hắn không nên bởi vì cô mà lún vào vùng bùn của ái tình, để tránh bị liên lụy. Hơn nữa, đối phương là German – một người đàn ông mang đến cho người khác loại cảm giác chết chóc và khí tức bức người, một loại bá đạo và chiếm giữ mãnh liệt, nếu như mọi chuyện vỡ lẽ, chỉ sợ đến lúc đó, đối với Marcus mà nói, chết là sự trừng phạt nhân từ lớn nhất mà German phán xét... !

Nhưng Marcus hoàn toàn không hiểu điều này, lại càng không muốn hiểu, toàn bộ trái tim hắn và tâm can hắn, đã trao trọn cho Lạc Khuynh Thành, bây giờ, điều mà hắn muốn nhất, chính là khiến cô phải dành thời gian cho hắn, phải thuộc về hắn!

Trước đây, Marcus hoàn toàn mất đi tin tưởng vào cái gì gọi là hy vọng, đôi khi, chứng kiến cảnh ông mình vì phải chạy vạy chi trả một số tiền khổng lồ chỉ để chữa trị bệnh tật cho hắn mà sầu não, đã có lúc hắn nghĩ sinh mạng mình chẳng đáng để ông phải phí sức lực và tiền của để làm những điều vô ích như vậy, hắn hận vì sao bản thân mình không sớm rời khỏi thế giới này nhanh một chút! Bởi vì, hắn là một kẻ vô dụng, chỉ có chết mới có thể chấm dứt chuỗi tháng ngày cực khổ của ông, lại là để giải thoát cho bản thân mình, giải thoát khỏi căn bệnh quái ác dây dưa...

Nhưng vì có sự xuất hiện của Lạc Khuynh Thành, lại đem đến cho hắn một tia hy vọng ảm áp. Tồn tại trên đời đã hơn mười tám năm, nhưng đây là lần đầu tiên Marcus sinh ra loại khao khát níu giữ sinh mệnh của mình như vậy, chưa bao giờ, hắn nghĩ việc coi trọng mạng sống của mình, lại quý giá đến thế, thì ra chỉ cần vẫn còn sống, vẫn còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, hít thở bầu không khí mới mẻ bên ngoài, cũng là một loại hạnh phúc.

Hắn muốn sống, hắn muốn vùng lên khỏi số phận để trở nên mạnh mẽ hơn, hắn muốn mình đủ cứng cáp để có thể mang hạnh phúc đến cho Lạc Khuynh Thành!

Chỉ tiếc, hắn còn chưa kịp về ra tương lai cho bản thân mình, chưa biết mình phải cứng cáp thế nào, mạnh mẽ thế nào, hắn còn chưa có cơ hội thổ lộ với Lạc Khuynh Thành thì cô đã bị Thượng Tướng gọi đi, ...

Tuy là một người suy nghĩ đơn giản, chưa có cọ xát với thế giới đầy rẫy nguy hiểm và xô bồ bên ngoài, nhưng Marcus cũng không phải không hiểu chuyện đời, hắn đương nhiên biết, mối quan hệ giữa Lạc Khuynh Thành và German, và hai người họ sắp phải phát sinh chuyện gì.

Tuy rằng Lạc Khuynh Thành chưa hề tâm sự với hắn về chuyện riêng tư của cô nhưng trong khoảng thời gian vui vẻ cùng cô, đôi khi, hắn bắt gặp được ánh mắt u buồn, có chút đau thương và ảm đạm, tựa như một lớp sương mù bủa vây. Có mấy lần, hắn tính thử hỏi cô, cô chỉ cười đáp

"không có gì".

Trong mắt và toàn bộ trong sâu thẳm trái tim Marcus bây giờ chỉ là hình ảnh của Lạc Khuynh Thành, cô là người con gái mà hắn nguyện hy sinh hết thảy để thấy được nụ cười của cô, thậm chí nếu cô không mở miệng yêu cầu, hắn cũng chỉ đành âm thầm xuống tay giúp cô ...

Nghe nói Thượng tướng chưa bao giờ gần gũi với phụ nữ, hơn nữa Lạc Khuynh Thành lại là người từ một quốc gia khác tới, chỉ bằng loại thân phận này thôi cũng đã đủ khiến cho cuộc sống của Thượng tướng vướng phải rất nhiều rắc rối, điều này thật sự rất lạ. Đối với con người của cô, Marcus đã sớm sinh lòng hiếu kỳ, cho nên mới nhân cơ hội này, tìm hiểu từng chút một.

Muốn tìm hiểu, kỳ thật rất đơn giản, thậm chí Marcus cũng không cần phải đi hỏi thăm những người xung quanh, tất cả là nhờ có ông thỉnh thoảng nhắc đến cô trước mặt hắn nên hắn mới biết được chút ít có liên quan đến cô, nói thẳng ra...

Sau khi biết được chân tướng sự việc, Marcus vừa khiếp sợ, phần nhiều lại là phần nộ, rốt cuộc vì sao một người con gái non nớt mềm yếu như cô, lại phải chịu đựng sống trong cái thế giới đen tối đầy rẫy xấu xa như vậy.

Hơn nữa đối tượng lại là người con gái mà chính hắn thầm yêu!

Trong mắt Marcus chỉ từng tồn tại một Lạc Khuynh Thành tốt đẹp, luôn vui vẻ, luôn tràn trề năng lượng. Nhưng chuyện này thật sự đã khiến cho thế giới quan của hắn hoàn toàn bị phá vỡ! Chỉ cần nghĩ tới chuyện người con gái mình thầm yêu phải bị bắt nhốt, rồi còn hầu hạ, trái tim Marcus, như bị con dao sắc bén cứa vào đến ứa máu!

Vừa đau lòng thay cô, nhưng phần nhiều vẫn là cực kỳ ghen tị German, hắn ghen tị vì sao hắn ta lại có được Lạc Khuynh Thành, hắn căm ghét vì sao hắn ta lại có thể tàn nhẫn nhốt cô, hơn nữa còn ngược đãi cô! Hắn căm ghét mọi thứ về German!

Giống như một khối u ác tính đáng ghét, trong đầu của người thiếu niên mới hơn mười tám tuổi chọt nảy ra một loại suy nghĩ, loại suy nghĩ đó ngày càng bành trướng, hơn nữa đối với một người trong sáng và chất phác như hắn, thì cái khối u ác tính này, đang chậm rãi lợi dụng hắn, rồi dần dần chi phối toàn bộ thể xác lẫn tinh thần...

###

Sau khi xuống xe, cùng German đi vào thư phòng, đưa phần tài liệu cơ mật cho German, Gavin mới xoay người rời đi, nhưng vừa đi đến cửa ra thì chợt nhớ đến việc gì, nên đành xoay người trở lại..

Mấy ngày này đầu óc vận hành đến hết công suất nên suýt nữa quên mất việc này.

"Thunder, đây là thuốc mỡ lần trước cậu yêu cầu, nghe nói có hiệu quả trong vòng ba ngày, cậu xem thử đi."

Đứng trước mặt German, từ trong túi quần lấy ra một lọ thuốc mỡ, Gavin đưa cho hắn, khéo môi thân nhiên cong lên ý cười, nhưng đáy lòng, lại nảy sinh chút nghi hoặc khác thường...

Quen nhau cũng gần tám năm, cho dù có bị thương thì chưa bao giờ Thunder chịu để ý xử lý vết thương cả, sao đột nhiên lại vì một vết sẹo nhỏ nhoi và dễ tan?

Nhưng Gavin chỉ để sự thắc mắc của mình trong lòng, vì hắn biết, với tính cách của German, cho dù có tò mò, chỉ cần là câu hỏi mà hắn không nên hỏi, German nhất định sẽ không trả lời.

"Vất vả cho cậu rồi, trở về nghỉ ngơi đi."

Mặt mày không chút thay đổi nhận lấy thuốc mỡ từ tay Gavin, cực kỳ tự nhiên ngênh đón ánh mắt đầy nghi hoặc của Gavin, con người sắc bén của German khó có được lóe lên một tia chân thành thân thiết...

Chỉ sợ, trên thế giới này, người đàn ông đầu tiên có thể thấy được sự quan tâm chân thành nhất của đại ma sói German chính là Gavin.

"Cậu cũng vậy."

Khẽ cười lên tiếng đáp, Gavin cũng không hỏi thêm gì nhiều, lặng lẽ xoay người rời đi, vừa đi tới cầu thang, hắn tình cờ chạm mặt Lạc Khuynh Thành đang gấp gấp đi lên...

"Chào cô."

Khẽ gật đầu, Gavin cực kỳ lịch sự chào hỏi thăm Lạc Khuynh Thành, tầm mắt hạ xuống, hắn nhìn thấy trên cổ nhỏ bé trắng ngần của cô xuất hiện một vết sẹo bóng, Gavin hơi giật mình, một lúc lâu mới nhận không được mỉm cười...

Thì ra, vì cô nên Thunder mới yêu cầu thuốc, bởi mới nói, làm gì có chuyện một người đàn ông không màng sống chết như German đột nhiên có một ngày muốn mua thuốc trị sẹo.

Lạc Khuynh Thành mỉm môi, nhẹ nhàng gật đầu lấy lệ rồi đi qua người Gavin, hướng thẳng về phía phòng...

Không biết hắn đang ở đâu?

Hy vọng không phải đang ở trong phòng, nếu không cô không biết phải đối mặt với hắn thế nào ...

Không biết trong lòng mình giờ đang có loại cảm xúc gì, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc phải đối diện với hắn qua bảy ngày xa cách, Lạc Khuynh Thành không biết vì sao, bản thân mình lại sinh ra chút khẩn trương khác thường!

Căn phòng nằm ở cuối hành lang, còn thư phòng lại nằm ở đầu ngược lại, Lạc Khuynh Thành nâng gót chân đi ngược hướng đến thư phòng, cước bộ nhẹ nhàng mà vụn vặt, dường như đang cố không gây ra động tĩnh.

Nhưng chỉ riêng có German mới đủ bản lĩnh bắt thóp cô, phát hiện cô đang đi trốn tránh hắn!

"Đi đâu?"

Cầm lấy lọ thuốc mỡ, nắm chặt trong tay cho vào túi quần quân trang, cất bước rời khỏi thư phòng, âm thanh trầm thấp mà quen thuộc của German mạnh mẽ vang lên, phiêu đảng trong không khí...

Trái tim đột nhiên co rút mãnh liệt, hô hấp lập tức ngưng đọng, bước chân khựng lại trên không, tay nắm chặt thành quyền, Lạc Khuynh Thành bị hấn bất quả tang, không biết phải xoay người đối diện với hấn thế nào, cô chưa có quên những gì hấn cảnh cáo với cô trước khi đi: Nếu biểu hiện của cô ngoan ngoãn một chút thì cơ hội sống sót của cô mới cao hơn.

Xoay người, mặc cho bước chân trầm ổn của người đàn ông ngày càng gõ mạnh vào màng tai, nâng mắt chớp đầy vô tội, Lạc Khuynh Thành thấy German đang chậm rãi bước về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tàn Nhẫn Tù Điệp 49 : Nguy Hiểm - Đến Gần

Ánh sáng âm áp tình nghịch xuyên qua tán lá cây, vuron ra khỏi tầm với chạm lên rìa cửa sổ tiến vào trong, mon trốn lên toàn bộ cơ thể người đàn ông, thoát nhìn hấn, từ tóc tai, mặt mũi, đến từng đường nét trên cơ thể đằng sau bộ quân trang uy nghiêm, đều tỏa ra một thứ ánh hào quang chói lọi, mà mọi thứ xung quanh hấn, chỉ là phù du.

Dáng dấp ấy, khí chất ấy hoàn toàn khiến cho Lạc Khuynh Thành chìm đắm trong sự mơ màng, một vẻ đẹp tựa như con dao hai lưỡi chết người, quả đúng là người đàn ông sinh ra chỉ để ngắm, cô có cảm giác đằng sau lưng hấn, có một đôi cánh màu đen huyền bí chậm rãi mở bung ra với ý đồ muốn cuốn cô vào với thế giới hắc ám.

German từng bước đến gần Lạc Khuynh Thành, hình ảnh chân thực xuất hiện rõ mồn một trước mắt, là vì khí chất của hấn, là vì thân phận của hấn, cô không tự chủ được sinh ra loại rung động nhẹ nhẹ, trái tim không ngừng nhảy lên.

Trên thế giới này, có một loại đàn ông, tên là German, anh đại diện cho sự oai hùng và dũng mãnh; anh tồn tại, để chứng kiến và ăn nỗi sợ hãi của con người!

Một tuần không gặp, cô không biết hấn sẽ dùng thái độ gì để đối mặt với cô, hay là vẫn, lạnh lùng trước sau như một?

Mở to con ngươi, Lạc Khuynh Thành cố gắng muốn hấn thấy hấn rõ hơn, nhưng vì cả gương mặt hấn bị ánh sáng chói lọi của mặt trời bao phủ nên rõ ràng cô chẳng là cái gì trong thế giới hấn, chỉ đơn giản chống lại đôi mắt thâm sâu tựa biển cả, đôi khi ánh mắt đó có thể hóa sói ăn thịt người, đáng sợ như vậy, uy mãnh như vậy, lạ thường như vậy, hoàn toàn có thể nhìn thấu được lòng người. . .

Không hiểu sao trái tim đột nhiên đập điên cuồng dữ dội, sự kích động ấy khiến cô hoảng sợ đến bần rùn chân tay!

Trong lòng có hai loại cảm xúc đang xen, một là hoảng sợ, hai là khấn trương, Lạc Khuynh Thành thật sự rất muốn phi nhổ bản thân vì sao chỉ cần liếc mắt nhìn hấn thôi mà đã bị dọa sợ đến muốn chạy trốn thế này!?

Khó khăn nuốt nước bọt, cánh tay vô lực rũ xuống bên người, nắm chặt làn váy đến nhàu nát, Lạc Khuynh Thành rất muốn lùi về phía sau tìm cách chạy trốn, nhưng lòng tự tôn của cô không có phép cô làm như vậy, mà sự thật, cô cũng không được phép!

Nặng nề cất bước đến bên Lạc Khuynh Thành, cả người tản ra một kiểu khí chất đàn ông lịch lãm, German hơi cúi người, chớp mũi khẽ chạm nhẹ lên chóp mũi cô. . .

"Sao không nói gì thế? Bảy ngày không gặp, không nhận ra tôi?"

Bảy ngày, đã qua những bảy ngày hấn không nhìn thấy cô!

Con số này, cho đến bây giờ nghĩ đến, hấn đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, nghe thì khoảng thời gian không dài lắm, nhưng trên thực tế, đối với German mà nói, thì cực kỳ dài, có điều, trong bảy ngày này, công việc hấn làm ngay cả thời gian chớp mắt cũng không có chứ nói chi đến thời gian thỏa mãn ham muốn của bản thân. Mỗi đêm, ngẫu nhiên rút một liều thuốc hút để giải tỏa, nhớ đến gương mặt, hình dáng của cô, hấn vẫn không tự chủ được mà thừa nhận rằng, hấn nhớ cô...

Quên, làm sao hấn có thể quên cô được?

Làm sao có thể quên một con thỏ trắng bé nhỏ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như cô!

Bị German dọa đến ngừng thở, Lạc Khuynh Thành cảm giác bản thân mình như bị hơi thở của mãnh thú xâm nhập vào tận xương tủy, đầu, muốn ngửa ra

sau, tránh thoát sự tiếp xúc của German. . .

Đúng vậy, bảy ngày không gặp, thiếu chút nữa cô đã quên tồn tại của hắn trong lòng cô – một người đàn ông cường đại, hương vị, vẫn mãnh liệt và đáng sợ như vậy, ngay cả hô hấp của hắn, cũng khiến cô cảm thấy nóng người!

"Trốn cái gì mà trốn?!"

Khẽ nhú mày, không ung thuận hừ một tiếng, German vươn tay nắm lấy cằm nhỏ của Lạc Khuynh Thành khẽ vuốt, không cho cô có cơ hội chạy thoát. .

"Nói, có phải làm chuyện xấu gì sau lưng tôi không?"

Nếu không, vì sao biểu tình trên mặt cô lại lộ vẻ chột dạ thế kia!?

Nhìn thấy ánh mắt dò xét của hắn, Lạc Khuynh Thành hoảng sợ, vừa khấn trương lại bàng hoàng, rốt cuộc là cô đang sợ hãi cái gì chứ? Lẽ nào, hắn thật sự đáng sợ đến vậy sao!?

Uông cho hắn trên đường trở về biệt thự, trong lòng hắn không nguôi xao động, còn có háo hức muốn được nhìn thấy cô, ngay lập tức!

"Mỗi ngày tôi bị giam trong phòng, ngay cả tự do cũng không có, làm gì có chuyện tôi đi làm chuyện xấu?"

Theo bản năng cãi lại, Lạc Khuynh Thành mở miệng nói vô cùng hợp tình hợp lý, nhưng không hiểu vì sao, trong đầu cô đột nhiên hiện lên gương mặt hỗn nhiên của Marcus, trái tim chột co thắt lại, trong lòng mỗi lúc một khấn trương hơn...

Tuy không đoán ra được vì sao bản thân mình lại nghĩ đến Marcus, nhưng cô biết rõ một điều: tuyệt đối không thể nói chuyện của Marcus ra ngoài, càng không thể cho hắn biết chuyện giữa cô và hắn chơi đùa với nhau trong bảy ngày qua, nếu không, không chỉ bản thân mình gặp chuyện, mà Marcus, đều khó lòng thoát khỏi án tử!

Khẽ cắn môi, giống như đang khẳng định rõ ràng với hắn rằng mình đang nói thật, ngẩng đầu nhìn chằm chằm German, Lạc Khuynh Thành cố lấy hết dũng khí nhìn vào mắt hắn....

Đáng chết! Chẳng qua chỉ mới có bảy ngày không gặp, thế nào mà hắn lại cảm thấy, người con gái này càng lúc càng xinh đẹp hơn trước! ?

Nhìn thấy gương mặt của cô, so với trước hồng hào và có sức sống hơn!

Giống như một trái hồng đào vừa chín tới, tươi tắn và căng mọng, con ngươi đen láy to tròn trong suốt tựa như nước mùa thu, sự trong suốt ấy!

Mẹ nó... thật mê người!

Đôi mắt theo thói quen lóe lên một tia tà mị, con ngươi màu lam sáng ngời đóng đinh lên gương mặt Lạc Khuynh Thành, tầm mắt của German quá mức thâm mật, tuy có phần lạnh nhạt tựa băng, nhưng không hiểu vì sao Lạc Khuynh Thành lại cảm nhận ẩn sâu bên trong sự lạnh nhạt đó, chính là... Lửa nóng?

Hắn vẫn là một ác ma! !

Loại ánh mắt quá mức trực tiếp, quá mức nóng bỏng của hắn như một chiếc roi da bóng trời chặt người cô, hai má cô chột ửng hồng, không quá ba giây, cô không chịu đựng được, đành phải cắn răng quay đầu sang một bên...

Quả nhiên, ngay tại ánh mắt và đầu của cô nghiêng đi, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh khàn thấp của German.

Mỉm cười, hắn nói: "Hôn tôi."

Lạc Khuynh Thành ngẩn người, ngoái đầu nhìn German, Lạc Khuynh Thành vội vàng ngửa đầu ra phía sau, về mặt cảnh giác. . .

Vì, vì sao lại muốn cô hôn hắn?

Rốt cuộc người đàn ông này đang nghĩ gì, cô thật sự không thể đoán ra ý đồ của hắn!

Chỉ là, mặc kệ bản thân mình có hiểu hắn hay không, đảng này đã không muốn hôn hắn thì thôi, đây lại yêu cầu chủ động!

German muốn làm gì, muốn ra lệnh thứ gì, ai có thể chống đối?!

Cô biết rõ, biết rõ không thể phản kháng, nhưng vẫn cố bướng bỉnh, giữ cho mình chút danh dự ít ỏi, chỉ sợ hy vọng này quá xa vời, không phải cô không muốn chống đối lại hắn, nhưng bằng thân phận cô, bằng quyền lực hắn nắm giữ, bằng khí chất cường đại của hắn, là người thông minh, cô biết cô không nên phản kháng vô ích...

Nghe lời...

"Em hiểu tính khí của tôi mà."

Cho nên, không được phản kháng, không được trốn tránh, càng không được phép khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn!

Chết tiệt! Cái đồ chỉ biết uy hiếp cô!

Nghe được giọng điệu của người đàn ông có chút thiếu kiên nhẫn cùng cảnh cáo, Lạc Khuynh Thành khẽ chớp mi run rẩy nhìn German, cô cắn chặt răng, kiễng mũi chân, đem môi mình chạm khẽ lên môi hắn. . .

Lạc Khuynh Thành không biết, bộ dáng bất lực và không tình nguyện của cô, đối với German mà nói, cực kỳ quyến rũ và xinh đẹp, ngay cả German, cũng không nhận được mà rung động.

Đôi môi anh đào của thiếu nữ, nhẹ nhàng chạm lên môi mỏng của người đàn ông, giống như chuồn chuồn đập nước, lập tức rời đi. Cô đẹp như vậy, ngoan ngoãn như vậy, mà một người bá đạo như German, làm sao chịu bỏ qua cơ hội chủ động hiếm hoi này được!

Giữ chặt Lạc Khuynh Thành, đôi mắt nhìn theo có chút ý muốn xâm chiếm. Từ mái tóc lại nhìn đến khuôn mặt, khuôn mặt cô điềm tĩnh như vàng trắng sáng, làn môi mỏng hơi cong lên...Làn váy mỏng tuy có thể che được thân thể cô nhưng dáng người cô thì không cách nào giấu đi được. Lại chính bởi bộ dáng lúng túng vụng về có chút đề phòng khiến dòng máu muốn chinh phục của đàn ông trở nên điên cuồng. German mạnh mẽ không chút nghĩ ngợi tấn công môi cô. . .

Bờ môi cô, vừa ngọt ngào, vừa mềm mại, rõ ràng chỉ mới bảy ngày không động vào cô, thế nhưng German lại ngỡ như bảy năm, loại tham lam chiếm hữu bắt đầu ăn mòn lý trí, lực đạo bắt đầu lớn dần khiến da đầu cô mỗi lúc một căng lên!

Hắn là vậy, tính khí bá đạo còn chưa tính, đằng này, ngay cả hôn môi, cũng trở nên hung tàn xâm chiếm, đưa toàn bộ hương vị đặc trưng của người đàn ông chuyển hết sang khoang miệng cô,. . .

Rõ ràng đã hôn cô không dưới một lần nhưng vì sao cảm giác cô mang đến cho hắn lại mới mẻ và trúc trắc, có phần hơi thẹn thùng như lần hôn đầu tiên thế kia, cho dù hắn có can quấy đầu lưỡi thế nào, thì lưỡi của cô, vẫn luôn tìm cách né tránh dây dưa với hắn.

German cho rằng, bản thân mình không thích những người phụ nữ quá ngây thơ đối với chuyện tình dục, nhưng, không hiểu sao, riêng cô, càng biểu hiện non nớt, hắn lại càng trở nên mạnh mẽ và lỗ mãng, mỗi một cái cử chỉ động tác đều khiến cô mê muội đắm chìm!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng German lại biết rõ, hắn nhớ mùi hương ngọt ngào cô mang đến cho hắn, hắn nhớ cô đến điên cuồng!

"A..."

Khuôn mặt trở nên ửng đỏ, Lạc Khuynh Thành ngửa đầu, bị bắt ép phải thừa nhận sự điên cuồng đã lâu chưa phát tiết của người đàn ông. Cô muốn chống cự, nhưng càng cố gắng dựa, German lại càng hôn cô mãnh liệt hơn, cứ như vậy, không hề cho cô bất kỳ cơ hội để thương lượng, cô bị hắn giam chặt trong lồng ngực rắn chắc, toàn quyền kiểm soát trao cho cô những cái hôn sâu!

Vừa tiếp tục hôn, vừa nhắc bóng cô lên mang vào phòng, trong suốt quá trình di chuyển, hắn đều không hề buông cô ra, môi, vẫn bưng bình dây dưa với bờ môi đã sưng đỏ của cô, mà cô, vì hành động quá mức mãnh liệt của hắn mà kinh hoàng chống cự, cô sợ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nên cả người không ngừng giãy dụa hòng thoát khỏi trói buộc của hắn...

Rõ ràng là cưỡng ép, nhưng người bên ngoài nhìn vào, với góc độ thế kia, hình ảnh hai người họ không khác gì đôi tình nhân xa cách nhau lâu năm mới trở về đoàn tụ, mọi nhớ nhung, yêu thương đều nhiệt tình thể hiện qua hành động ôm ấp đầy thân thiết!

Đập cánh cửa ra, bị German ném thẳng vào phòng, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp đứng vững, đã bị hắn nhẹ nhàng áp lên tường!

Bàn tay to lớn của hắn, không cần tốn nhiều sức đã xé nát thân váy dài của Lạc Khuynh Thành, mạnh mẽ ném đi, thứ vật liệu màu trắng mỏng manh được tung lên không trung, tạo nên một đường cong ảo diệu, giống như đóa hoa lưu ly trắng nhẹ nhàng rơi...

"Không..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tàn Nhẫn Từ Điệp 50 : Người Con Gái Giang Nam

Mạnh mẽ lắc đầu, từng sợi tóc màu đen óng ánh lóe lên đong đưa giữa nền trời xanh thẳm, trong lòng Lạc Khuynh Thành vừa gấp gáp vừa thẹn thùng, không từ bỏ ý định chống cự German.

Tên này rốt cuộc là bị cái gì vậy hả, trước kia cho dù có ham muốn cô, thì quá lắm cũng không đến độ khản trương và vội vàng như bây giờ a! Bộ dáng

hắn bây giờ chả khác gì một con quái thú bị cô tàn nhẫn bỏ đói những mấy năm, rồi đột nhiên vắt và lăm mới dính được một ít thức ăn mặn lên miệng thì thú tính bắt đầu nổi lên, kích thích mọi tế bào, cuồng dã và mãnh liệt . . .

Bình thường hắn cũng đã mạnh mẽ rồi, giờ đây lại biểu hiện rõ ràng và gấp gáp hơn, làm sao còn có chuyện khuyên bảo hắn tiết chế được chứ? Nếu không làm gì đó, cô sợ hắn sẽ xé đôi người cô thành hai mảnh mất?

Chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ rợn tóc gáy, nhưng trước mặt hắn, cô chỉ làm một con kiến nhỏ bám cạnh, rõ ràng không có khả năng địch lại sức lực của hắn..

Cô không thể, không thể nói, không thể can ngăn, không thể chống cự, không phải là vì cô ngu ngốc đến mức đứng trước miệng sói còn không biết chống đỡ mà là, sự thật là, cô bây giờ, không được!

"Này, German, đi cả đến rồi...!"

Nâng tay lên ấn giữ bả vai German, chỉ chậm một giây thôi thì lớp bảo vệ cuối cùng của cô sẽ bị xé rách, đúng lúc ném những lời giận dữ cho hắn, hô hấp bắt đầu trở nên nóng bỏng, từ đầu lưỡi đến khoang miệng, rồi cả chóp mũi bị lấp đầy bởi hương vị đặc trưng đầy nam tính của hắn. . .

Cơ thể to lớn chột cứng người, German nhẹ nhàng di chuyển tay mình trượt xuống, chỉ bằng thứ xúc cảm non mềm ở nơi cảm kỳ của cô đã đủ khiến cho "cậu hai" của hắn phình lên, hắn nhìn không được thấp giọng chửi thề!

Mẹ kiếp! Chỉ mới ma sát tiểu yêu tinh này thôi đã khiến hắn phản ứng! Lẽ nào cô không biết, hắn đã "lên nòng" thế này rồi, không thể không "hành động" sao! ?

Kỳ thật, German biết, chuyện không thể trách cứ Lạc Khuynh Thành được, hắn quên mất rằng bây giờ là khoảng thời gian kinh nguyệt đến chơi, là hắn nôn nóng quá mức, khẩn cấp quá mức nên mới quên mất chuyện này...

Gương mặt tuần mỹ mang một nét khó chịu khôn cùng chôn sâu bên gáy Lạc Khuynh Thành, German cố gắng lấy lại hô hấp trầm ổn, ban đầu hắn vốn muốn mượn hành động này khống chế dục vọng của bản thân, nhưng nào ngờ, hô hấp một hồi, hắn mới biết bản thân mình càng ngày càng ngốc nghếch lạ thường. Mùi hương của cô, sự mềm mại của cô tựa như một ly rượu đỏ vừa quyến rũ vừa gợi cảm. Và, vắt và kìm nén cảm giác ham muốn kia xuống coi như công cốc, dương vật lại bắt đầu cứng trở lại, quá khả năng chịu đựng của hắn, quá mức điên cuồng!

German ôm cô lên thả xuống ngồi trên giường, còn bản thân mình thì đứng nơi đó. Lạc Khuynh Thành bất ngờ không kịp phòng bị, quỳ gối đối diện với "vật đó" của hắn. . .

Lửa giận bốc lên, Lạc Khuynh Thành ngẩng đầu, trong mắt dường như lóe lên một tia oán giận, German lại chỉ hờ hững giữ chặt cô, lời thứ đó ra trước mặt cô!

"Em biết mình nên làm gì không?"

Thần nhiên vút cho cô một câu, mang theo một tia cảnh cáo và sự thiếu kiên nhẫn, German thậm chí còn không cho cô có cơ hội để phản kháng, giữ chặt lấy ót cô, kéo thẳng về phía dương vật hắn ấn xuống, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng to lớn, ép cô phải mở rộng miệng ra ôm lấy dương vật hắn...

Trong không khí, tiếng hô hấp đầy nam tính và dục vọng của người đàn ông hoà lẫn với loại âm thanh ngưng ngừng liếm hút lý lẽ, chỉ nghe thôi, cũng đã đủ khiến người ta phải nóng người đỏ mặt!

Bây giờ chia xa, đến khi gặp lại, sĩ quan Đế quốc và cô gái phương Đông xinh đẹp, trong lúc đó, đã dùng phương thức này để giải tỏa nhu cầu...

Ba ngày sau, một chiều hoàng hôn.

Ngồi bên lan can, Lạc Khuynh Thành đưa mắt nhìn thẳng về phía chân trời, cô một mình cô đơn ngồi sau khuôn viên chuồng ngựa với đồng cỏ xanh rộng lớn, về phần vị đại ác ma kia đâu thì, vẫn còn đang ở thư phòng tiếp kiến vị khách đột nhiên tới chơi.

Ngoài thảm cỏ xanh mướt ở chuồng ngựa thì hầu như không có bất cứ cái cây gì to lớn tồn tại, nhìn giống như một đấu trường sân gôn nhân tạo, rộng lớn vô cùng, bao bọc xung quanh chuồng ngựa chính là dãy hàng rào hình tròn màu trắng tinh. Nâng tầm mắt nhìn về phía xa xăm, khoảng trời rộng với sự tươi mát của bãi cỏ xanh khiến cho tâm trạng cô vui vẻ và thoải mái hẳn lên...

Thoải mái là vậy, vui vẻ là vậy, nhưng khi nhìn thấy ánh chiều tà mờ nhạt dần dần biến mất, dường như cho bóng tối chế ngự, trên gương mặt xinh đẹp kia chợt xuất hiện một tia ưu sầu khó phát hiện.

Đã nhiều ngày trôi qua, nhưng cô vẫn chưa nhận được tin tức gì có liên quan đến Ngâm Tích, cô thật sự rất sốt ruột, rất lo lắng!

Dưới nền trời đang dần tối sầm lại cùng với chuồng ngựa trống trải, chỉ có một bóng người mềm mại, cô độc nơi đó, từ xa nhìn lại, bóng người ấy tựa như một bức tranh chân dung đẹp tuyệt mỹ. Marcus đang từ đằng xa chạy tới, bắt gặp được cảnh tượng này, hắn không cảm lòng được, ngăn người đứng đó!

Ánh chiều tà màu vàng cam tựa như làn khói mờ ảo dày đặc, người con gái phương Đông ấy tùy ý dùng dây buộc nhúm tóc ra sau vai, làn tóc dài đen óng ả, nhẹ nhàng vờn giữa gió nhẹ, tạo ra một đường cong lượn sóng trong không khí...

Dưới bức tường đá màu trắng, hình ảnh xinh đẹp tựa như tiên nữ giáng trần khiến cho bất kỳ ai nhìn vào cũng không thể quên được vẻ đẹp đó, vẻ đẹp

đặc trưng chỉ ở Giang Nam Trung Quốc mới có, tuy rằng bây giờ Lạc Khuynh Thành đang sinh sống ở nước Đức, nhưng nét phong tình và sự quyến rũ vô hình vẫn được biểu hiện rất rõ nét, quả nhiên, chỉ có thể dùng bốn chữ cô gái Giang Nam để nói hết vẻ đẹp ấy!

Cô là một thiên sứ với thứ ánh sáng vàng nhạt bao bọc xung quanh, cô thanh tú tựa như một cô nữ sinh mới đầu tuổi thanh xuân, cô dịu dàng tựa như một người con gái mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn lấy cô làm vợ để được cuu mang và bao bọc. Đôi mắt cô, vừa trong sáng, vừa có nét ngây thơ hấp dẫn biết bao nhiêu ánh nhìn, đáng người mảnh khảnh nhưng không quá gầy kết hợp với bộ váy màu trắng tinh mỏng manh ngời thần thờ ngấm khung cảnh bên ngoài chuồng ngựa, một khung cảnh thật động lòng người . . .

Cả người Marcus hoàn toàn bất động, hẩn ngẩn người con gái ấy đến ngây người, cả trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vừa có nét tán dương, vừa ái mộ yêu thương vô hạn...

Một người con gái đẹp một cách hoàn hảo như vậy, khắp thế giới này có mấy người tồn tại cơ chứ, mà hẩn là người may mắn nhất, gặp được cô, gần gũi cô, hơn nữa lại được cô quan tâm dịu dàng chăm sóc. Marcus hẩn thê, nhất định sẽ có một ngày hẩn trở nên mạnh mẽ hơn, cường đại hơn để giữ chặt cô trong lòng mình, bảo vệ cô thật tốt, hẩn sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội bắt nạt cô, ăn hiếp cô, cho dù có là Thượng tướng, có là đệ nhất sói hoang nước Đức như lời đồn trong truyền thuyết đi chăng nữa!

"Dora!"

Nắm chặt tay âm thầm thê trong lòng, Marcus sai bước chạy về phía cô gọi lớn...

"Marcus? Sao em lại tới đây?"

Nhìn thấy Marcus đang đến, trên khuôn mặt Lạc Khuynh Thành tràn ngập vẻ kinh ngạc. . .

German đã trở về, cô lại mất đi tự do của mình, tuy hẩn vẫn còn bận rộn như cũ, không có thời gian đến làm phiền cô. Đôi lúc cô lại muốn đến hỏi thăm Marcus thế nào, nhưng cô có điên mới làm thế, có ngu xuẩn mới rước họa vào thân, thậm chí là cả hẩn!

"Ba ngày không gặp, em rất lo cho chị, mới nãy nghe chú Nick nói chị ở trong này, em mới nhin không được, vụng trộm chạy đến đây !" "

Nick, là người quét dọn ở chuồng ngựa, nếu ông ấy mà biết ông vô tư nói ra câu đó, lại suýt chút đặt hai mạng người vào tình thế hiểm nguy, thì không biết ông có bao nhiêu áy náy?

"Em mau trở về đi, tuyệt đối đừng để anh ta bắt gặp, nếu không hai chúng ta sẽ không xong đâu."

"Đừng như vậy! Đã lâu rồi em vẫn chưa được gặp chị, em thật sự rất nhớ chị!"

Vẫn từ chối, khẩu khí của Marcus trở nên ngoan cố và bướng bỉnh hơn trước, một sự cường ngạnh chưa bao giờ xuất hiện ở hẩn, chỉ đến khi nhắc đến hai chữ "rất nhớ" Lạc Khuynh Thành, trên gương mặt non nớt của hẩn, xuất hiện một tia ửng hồng.

"Chị đừng lo, nghe nói khách này rất có địa vị, Thượng tướng nhất định rất bận tiếp khách nên sẽ không chú ý đến chị đâu! Hơn nữa bình thường ngài ấy chỉ ghé đến chuồng ngựa vào buổi sáng, cho nên chị đừng lo lắng vô ích!"

Hẩn sợ nhất là bị Lạc Khuynh Thành xua đuổi mình, cũng vì vừa rồi cố gắng che dấu nỗi nhớ mong cô, Marcus lấy tốc độ cực nhanh đưa ra lý do để níu kéo cô ở lại, cũng không đợi Lạc Khuynh Thành trả lời, hẩn giờ lấy con điều trong tay, hưng phấn nói : "Dora, đây là điều do tự em làm, rất dễ bay lên trời, em chơi thử cho chị xem nha."

Marcus chạy rất nhanh, cơ bản là không chịu nghe đối phương có đồng ý hay không, Lạc Khuynh Thành đành bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn thấy hẩn vui vẻ như đứa trẻ thê kia, cô nở lòng nào phá tan tâm trạng của hẩn, khoe mỗi cong lên ý cười hiền lành.

Thôi không sao, nếu German thật sự chỉ đến chuồng ngựa vào buổi sáng, vậy thì cứ ở lại chơi cùng hẩn một lát cũng được.

Nào ngờ, cái vì chưa bao giờ bước chân đến chuồng ngựa vào buổi chiều, hôm nay đột nhiên chuyển hướng gió, đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tàn Nhẫn Tù Điệp 51: Rung Động - Kinh Hãi!

Vị khách đặc biệt đến hỏi thăm chính là một người đồng nghiệp trong quân đội, Miller, sau khi vừa kết thúc chính sự với German tại thư phòng, đột nhiên hẩn muốn đưa ngựa một ván với German. . .

Ở bộ môn này, German là người luôn đứng hạng đầu, ở bộ môn bắn súng, súng bắn tỉa, súng ngắn,... tất cả đều giỏi toàn diện, cưỡi ngựa cũng là một phần nhỏ trong số nhiều thành tựu mà hẩn đạt được. Phạm là người đứng đầu một đảng phái, cho nên ở một mức độ nhất định, hẩn phải thông thạo và tài

năng trên tất cả mọi phương diện.

Mà Miller, sở trường mạnh nhất của hắn chính là bắn cung, có thể nói trong quân đội là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng, không ngờ có một lần ngẫu nhiên đấu giao hữu với German, bị đánh bại thảm hại. Đó là chưa kể, ngày hôm đó, German chơi chưa có nghiêm túc, cho nên chưa thể hiện hết tài năng của mình. Lúc đó Miller thật sự rất không phục, trong lòng vẫn có một cục uất nghẹn không tan đi, mà dạo này vì sự thành lập của Đế quốc Thứ ba nên cái tên thiên tài kia hắn không có thời gian. Bây giờ phải nhân cơ hội rảnh rỗi này, tranh tài phân định thắng thua một lần nữa cho bỏ tức . . .

German thì không phải nói thêm gì, bản tính của hắn là thích khiêu chiến, thậm chí còn rất hưởng thụ cảm giác đó, bởi vậy, khi Miller vừa nhắc tới, hắn không chút do dự mà đồng ý, trước tiên đi chọn ngựa tốt, sau đó đưa Miller đến khuôn viên chuồng ngựa phía sau.

Nhưng ai ngờ rằng, vừa mới đến gần khuôn viên, cửa còn chưa có kịp đẩy ra thì chợt nghe âm thanh non nớt lại có phần ngây ngô của một cậu thiếu niên truyền đến, có thể tưởng tượng cậu thiếu niên đó vui vẻ và hưng phấn đến mức nào, hay nói cách khác, hắn là có cái gì đó khiến cậu mới có thể hào hứng như vậy...

Âm thanh cậu thiếu niên đó rất ấm áp, kỳ thật có vài phần cuốn hút làm cho người ngoài nghe được không khỏi vui lây, dĩ nhiên, người ngoài đó không bao gồm cả German, bởi vì, cậu thiếu niên đó vừa gọi rõ to một tiếng —— Dora!

Dora, không phải là tên tiếng nước ngoài của Lạc Khuynh Thành sao, lúc trước xem sơ qua tài liệu thông tin của cô, German nhớ rõ mồn một trong đầu, làm sao có thể quên được?

"Thunder, đừng nói cậu đang giấu món đồ chơi quý giá gì đó sau chuồng ngựa này nha, sao lại có thể khiến người ta cười đùa vui vẻ như vậy?"

Ngay khi nghe được tiếng cười đùa vui vẻ tại biệt thự German, Miller có chút không tin vào tai mình, hắn khẽ giật mình, cong miệng nhẹ giọng cười, Miller mở miệng trêu ghẹo một câu nhưng dường như German lại không hề quan tâm hắn, hắn chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời...

Chỉ thấy, trên bầu trời có một con điều đang chao lượn, hình dạng là một con bướm màu trắng xinh đẹp, trên nền trắng kia, rõ ràng còn có xuất hiện hai chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo rất to, chỉ tiếc, khoảng cách ấy thực sự quá xa, dù thị lực có tốt như German thì cũng đành bất lực đứng nhìn, im hơi lặng tiếng .

German một câu cũng không đáp, chỉ nhíu mày nhìn chăm chăm con điều, con người phóng ra toàn bộ hoa lệ, ý cười trên môi mờ nhạt như bị phủ một lớp sương mù, đáy mắt là một màu đen sâu không thấy đáy, cả người lộ ra hơi thở sa đọa, mang theo vẻ đẹp của sự nguy hiểm..

"Cậu về trước đi."

Đầu cũng không thèm quay lại, ánh mắt vẫn ngưng đọng trước cánh bướm trên bầu trời, German thản nhiên mở miệng, ngữ điệu trầm thấp nghe ra dường như không mang chút cảm tình...

Miller lại lần nữa giật mình, nhưng cũng không để tâm nhiều, chỉ ôn hòa cười, nói : "Vậy còn tý thì?"

"Lần sau."

Thân phận của Lạc Khuynh Thành rất đặc thù, càng ít người biết cô thì nguy hiểm sẽ càng giảm đi, mà hắn, rất muốn lập tức mở cánh cửa ấy, xem xem đằng sau khuôn viên chuồng ngựa, rốt cuộc là hai người đó đang diễn trò gì! Nếu như Miller đi theo thì sẽ không thuận tiện! Cũng không lợi cho hắn...đánh đám trút giận!

"Người đâu, tiền khách."

Giơ tay lên ra hiệu cho đám cánh vệ phía sau, German trầm giọng phân phó, đơn giản bốn chữ, đã đuổi trực tiếp Miller rời khỏi biệt thự...

Trong tay nắm chặt dây cương ngựa, lập tức ở phía sau cửa, khoanh tay lặng yên đứng đó. German dựng thẳng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, giữa không gian im ắng với màn đêm dần bủa vây,hắn nghe được tiếng bước chân của Miller hoàn toàn đi xa, hắn nghe được âm thanh cười đùa vui vẻ của cậu thiếu niên vừa gọi tên Lạc Khuynh Thành, mà thứ âm thanh hắn nghe rõ nhất, là tiếng cười vui vẻ của Lạc Khuynh Thành.

Tiếng cười của cô, vừa trong vắt vừa êm dịu tựa như nước mùa thu róc rách chảy vào tai hắn, mang một nét độc đáo đặc trưng của người châu Á, thật ra bình thường hắn rất thích nghe giọng nói của cô, nhưng hầu như chín mươi phần trăm chỉ toàn là lời đầu khẩu với hắn, dịu dàng nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay, chứ đừng nói chuyện là cười?

Cho đến bây giờ German vẫn không hề biết, thì ra con thỏ trắng luôn chỉ biết dùng thái độ lạnh nhạt, khó coi, đôi lúc lại hay phản nộ trước mặt hắn, cũng biết cười vui vẻ như thế? Quan trọng hơn là, âm thanh cô cười rõ kia, rất dễ nghe!?

Tựa như tiếng đàn thánh thót vang lên hòa vào khoảng không trời rộng, men theo hướng gió mà thổi vào tai người đàn ông, từng chút từng chút khảy lên màng tai hắn, không hiểu sao, hắn lại cảm thấy rất chói tai!

Tiếp tục khoanh tay đứng lặng, dáng đứng đàn ông của German, dưới ánh chiều tà chiếu rọi, tạo ra một cái bóng đen quỷ dị trên mặt tuyết,...

Các đốt ngón tay bắt đầu căng ra, siết chặt dây cương, đôi chân dài bắt đầu cử động, giày quân đội chậm rãi gãi từng bước trên nền tuyết, một cánh tay giơ lên, cánh cửa trước mặt German, bắt đầu mở ra...

Sau khuôn viên.

Marcus nắm chặt con thoi, vui vẻ chạy nhảy trong sân đua ngựa rộng lớn, trên gương mặt thanh thú kia tràn đầy sự tươi tắn của tuổi trẻ, hơn nữa bây giờ lại có ánh chiều tà bao phủ trên người hắn, khiến hắn giống như dải lụa, tung bay trong gió...

Đây mới đúng là biểu hiện của một cậu thiếu niên ở tuổi này nên có, nhìn thấy Marcus cười tươi vui như vậy, trong lòng Lạc Khuynh Thành, cũng thôi lo lắng vài phần.

Thằng bé này, vốn đã mang bệnh trong người, lại thiếu thốn tình cảm gia đình bạn bè, nếu như bản thân mình liên tục nói ra những lời vô tình với hắn, vậy thì quãng thời gian tuổi trẻ của hắn sẽ cứ trôi qua lặng lẽ và buồn chán như vậy, ngay cả sinh lực, cũng không có...

May thay, lúc này nhìn hắn trông sáng sủa hơn bao giờ hết.

Dịu dàng như cánh hoa anh đào, môi mông hơi mấp máy, Lạc Khuynh Thành vẫn ngồi trên thành trường đua ngựa, đôi tay chống ở hai bên ổn định thân mình, trên mặt cô tràn ngập ý cười nhìn Marcus, mặc dù hắn đang tung tăng bay nhảy, nhưng phạm vi cũng không qua xa cô là bao, xem ra hắn đang có lòng đến chọc cô vui vẻ đấy mà. . .

"Marcus, em chạy chậm chút, sức khỏe em còn chưa có tốt lên, vận động nhiều vậy, không tốt đâu."

Trong lòng vừa cảm động, nhưng phần nhiều là lo lắng, cô cất cao giọng nhắc nhở, Lạc Khuynh Thành nhin không được thờ dãi. . .

Cậu là là một đứa trẻ nhạy cảm, chắc là đã nhìn ra tâm trạng cô không tốt, nếu không thì hắn cũng không có tâm đến đây để chọc cô cười, tiếc rằng, tâm trạng tồi tệ của cô, không phải đơn giản muốn quét thể nào là sạch thể ấy, cô thật sự rất lo cho Ngâm Tích, chỉ cần một ngày không nhận được tin tức của chị ấy thì ngày ấy không ngày nào là cảm thấy vui vẻ!

"Chắc, Dora à, chị đừng có ngồi một chỗ được không? Lại đây chơi cùng em đi?"

Nắm chặt con thoi, xoay mạnh xoay người, chạy thẳng về phía Lạc Khuynh Thành, Marcus dùng giọng điệu nửa là cầu xin nửa là khao khát nhìn cô, con ngươi màu xanh tựa như mặt hồ, xanh thắm mà trong vắt, . . .

Đối mặt với ánh mắt đầy thỉnh cầu như vậy, Lạc Khuynh Thành chợt ngăn người ra, cô không biết mình phải trả lời hắn thế nào, đột nhiên trong đầu bất ngờ vụt lên đôi mắt sắc bén và sâu thẳm của German, đôi mắt như vậy, so với đôi mắt đang nhìn cô kia, hoàn toàn trái ngược nhau!

U ám, thâm trầm, lạnh lẽo, ẩn chứa trong đó là một sự chiếm giữ trời cho, một đôi mắt phức tạp luôn nhìn thấu lòng người; đôi khi lại tựa như con sóng thần, cuốn suy nghĩ và tâm trí người khác vào thế giới hắc ám của hắn, giam giữ, tra tấn hành hạ cả đời, không cách gì thoát ra. . .

Hiện tại, đôi mắt của Marcus,...không phức tạp như German, Lạc Khuynh Thành không hiểu đột nhiên lại nhớ đến đôi mắt của ác ma đó, cô cảm thấy bối rối lạ thường.

Thấy Lạc Khuynh Thành ngần ngại cả người, Marcus còn cho rằng cô không thích kỹ thuật chơi điều của mình, nên thay vì dùng lời nói thì cô lựa chọn im lặng để từ chối không chơi cùng hắn. . .

"Dora, chị đừng lo, em đã học cách chơi điều từ ông rồi, ba ngày nay cứ nửa đêm em lại lên chạy ra đây luyện tập, kỹ thuật rất ổn, điều bay cũng rất cao, cho nên chị chơi cùng em đi, có được không?"

Vừa lo lắng và không hài lòng với dáng vẻ chần chừ của Lạc Khuynh Thành, Marcus trực tiếp vươn tay giữ chặt mép váy cô, giống như hắn nói, nhẹ nhàng dẫn dắt cô, như một đứa em trai đang vui vẻ chơi cùng chị gái xinh đẹp của mình, nhưng bởi vì ánh mắt của hắn chứa quá nhiều loại tình cảm, đặc biệt là loại vô tư như đang nhìn cô bạn gái thanh mai trúc mã, dùng phương thức trao đổi tình cảm thông qua ánh mắt. . .

Nửa đêm lên kút luyện tập?

Bị dao động vì nỗ lực của hắn, con ngươi Lạc Khuynh Thành khẽ co rút lại, cô lập tức lên tiếng hỏi: "Sức khỏe em không tốt, nửa đêm nửa hôm lên chạy đi tập thả điều làm gì?"

Phải biết rằng, bây giờ trời vẫn còn đang giữa đông, đây là nước Đức, Đức của về đêm chính là địa ngục của cái lạnh, sức khỏe hắn không tốt, hệ miễn dịch lại kém, thế nhưng chỉ vì cô...

"Thế mới nói, để đền đáp công sức của em, chị phải chơi cùng em mới đúng?"

Cũng không thể phủ nhận, Marcus rất ít khi cười, nhưng một khi đã cong môi lên thì Marcus có thể giết chết đối phương chỉ vì vẻ điển trai và áp áp từ trong đôi mắt biết cười của hắn, và Lạc Khuynh Thành cũng không phải ngoại lệ, trái tim cô bắt đầu mềm nhũn, vừa cảm động, nhưng phần nhiều là đau lòng, Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng gạt đầu, hiền hòa cười, lộ ra dung nhan xinh đẹp tựa tiên giáng trần...

"Lại đây, em đỡ chị từ từ thôi."

Một tay giữ chặt con thoi, một tay kia ôm eo đỡ Lạc Khuynh Thành, Marcus có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng và thanh nhã tỏa ra từ người cô, trái tim Marcus chợt xao động, tim bắt đầu đập nảy lên, ánh mắt trở nên mê ly. . .

Marcus nhìn cô đến thất thần, động tác tay tự nhiên cũng chính vì sự mê đắm của mình mà mạnh dạn hơn. Còn Lạc Khuynh Thành lại rất tin tưởng hắn, nhưng nào ngờ ngay khi đang định nhảy xuống, hắn lại không vươn tay đỡ lấy cô, hai chân vì mất đi trọng tâm, theo quán tính ngã về phía trước.

"Cẩn thận!"

Kính hải hết lên, Marcus lập tức vươn đôi tay ôm lấy Lạc Khuynh Thành, không kể cả thân hình cường tráng của mình, hắn dùng hết toàn bộ sức lực mình có để đứng vững, cuối cùng là đã bảo vệ được cả người cô không tiếp xúc với bề mặt tuyết lạnh lẽo . . .

Thở ra một hơi, Marcus mới vừa nhẹ nhõm vì tình huống phát sinh bất ngờ thì chớp mắt, hắn đột nhiên ý thức được bản thân mình đang làm gì, là đang ôm chặt Lạc Khuynh Thành, bởi vì sự tiếp xúc quá đỗi hiếm hoi này nên hắn không khống chế được mà ngây dại đi!

"Marcus, em có thể buông chị ra không."

Có chút xấu hổ, đẩy Marcus ra, Lạc Khuynh Thành hốt hoảng lên tiếng thúc giục, đúng lúc này, cánh cửa "kéo kẹt" chậm rãi mở ra !

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tàn Nhẫn Tù Điệp 52: Roi Da, Vung Lên!

Nghe tiếng cửa gỗ phát ra cọt kẹt, cả trái tim cô chợt run lên dữ dội, cô không hiểu sao đáy lòng dâng lên một dự cảm không tốt...

"Marcus, em mau đứng dậy đi, chị không sao rồi."

Nâng cánh tay lên vỗ nhẹ lên đầu vai Marcus, giọng điệu Lạc Khuynh Thành vừa thể hiện sự lo lắng vừa có chút gấp gáp hốt hoảng. Nhưng cô có thúc giục hắn thế nào thì hắn cũng vẫn làm như không nghe thấy, bởi vì hắn đang lạc trong thế giới hạnh phúc của chính mình, ở nơi đó, chỉ có hắn và người con gái trong lòng hắn bấy giờ, tung tăng chơi đùa, rồi đột nhiên vô tình xà vào lòng nhau, biểu hiện tình cảm mặn nồng... !

Dora, vòng eo của cô ấy thật nhỏ, hơn nữa lại rất mềm mại, trên người cô còn có mùi thơm rất dễ chịu, rất dễ ngủ. Cả một đời này, hắn chưa bao giờ ngủ qua một mùi hương thuần khiết và thanh nhã như thế, chỉ sợ mùi nước hoa cũng còn thua xa! ! !

Hơn nữa cô còn chủ động chạm lên bờ vai hắn, lòng bàn tay mềm mại xuyên qua lớp áo nhẹ nhàng di động, giống như đang vỗ về trái tim hắn, sự ngọt ngào và ấm áp dần dần bị sự tiếp xúc của cô mà hạnh phúc không ngừng...

Cảm xúc lại một lần nữa lần lần sóng gợn, Marcus làm gì có chuyện buông bỏ Lạc Khuynh Thành khi cô rõ ràng đang nằm trên người mình?!

"Marcus!"

Tiếp tục đẩy Marcus ra khỏi người mình, Lạc Khuynh Thành có chút sốt ruột, cô vừa thúc giục, vừa dán mắt về phía cửa...

Không nhìn thấy rõ ràng lắm nhưng tận sâu đáy lòng cô không ngừng sinh sôi cảm giác bất an, ngay khi cô nhìn rõ được những gì đang diễn ra trước mắt thì, quả nhiên cô nghe được tiếng trái tim mình vỡ vụn!

Chết rồi!

German! Người đang đứng ở cửa , chính là German! ?

Cơ thể mềm mại của cô chợt cứng đờ, đầu óc trở nên mờ mịt, con người Lạc Khuynh Thành mạnh mẽ cơ rụt, sự hoảng sợ và kinh hãi không che giấu được trên gương mặt xinh đẹp của cô, thoát nhìn qua, trông cô giống như một con nai vàng ngơ ngác đang ngơ ngẩn và hoảng sợ khi thấy kẻ săn mồi, vừa đáng thương, vừa mảnh mai yếu ớt, cô khiến người ta không nhìn được mà chạy đến kéo cô vào lòng mà bảo vệ, chở che, nguyện gánh chịu hết mọi đau khổ và sợ hãi của cô...

Nhưng mà, điều này có thể sao?

Phải biết rằng, bên đó kế tiếp, chính là German! !

Nắm chặt roi ngựa, con người màu xanh lam tĩnh lặng nhìn chăm chăm Lạc Khuynh Thành đang nằm trên người Marcus, khóa chặt hai người họ vào trong tầm mắt mình, cho đến khi German nhận ra hai cánh tay của Marcus đang ôm chặt bên hông Lạc Khuynh Thành!

Hai mắt sắc bén của người đàn ông xuyên qua màn đêm dừng trên người cô khiến toàn thân cô trở nên run rẩy, theo bản năng, cô rung mình một cái, mở to đôi mắt vô tội mà nhìn. Lạnh, rất lạnh, sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có ở đôi mắt hắn, giống như lưỡi dao được sinh ra từ vùng băng tuyết giá lạnh!

Bộ âu phục làm thủ công hoàn mỹ thể hiện khí chất quý tộc lạnh lùng kết hợp với gương mặt bình tĩnh lạnh lùng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn

khiến cô cảm thấy như mình bị đẩy vào một thế giới trắng tinh, một nơi không có sự sống!

Dùng sức nắm chặt roi ngựa, German không hề cao giọng hỏi cô, cũng không dồn dập truy hỏi, nhưng hơi thở cường đại của hắn cùng với vẻ mặt giận dữ và hốc mắt đỏ rực của hắn lại khiến bầu không khí tràn ngập cảm giác nguy hiểm, giống như thể tất cả sẽ bị huỷ diệt chỉ trong chớp mắt.

Màu mắt còn trở nên tối đi khi bắt gặp thái độ mê luyến và yêu thương vô hạn của Marcus dành cho người con gái trên ngực mình, từ hung ác nham hiểm đến khi xuất hiện một tia sát khí, sắc bén xẹt qua!

Trái tim bắt đầu đập hoảng loạn, Lạc Khuynh Thành bị gương mặt và thái độ của German dọa đến sợ trắng mặt. Rõ ràng là mùa đông, nhưng vì sao lòng bàn tay cô lại toát ra mồ hôi, mồ hôi lạnh... Sự trầm mặc, bình tĩnh của hắn giống như một tấm lưới cực lớn, rơi xuống đầu cô không tiếng động, từ từ trói chặt lấy cơ thể cô. Loại đàn ông này, cho dù là lúc yên lặng không nói tiếng nào cũng mang lại cho người đối diện một áp lực không thể diễn tả thành lời. Cô không thích cảm giác cứ phải né tránh.

"Marcus, em nhanh buông chị ra! German đến rồi!"

Mặc kệ sức khỏe của Marcus có ảnh hưởng khi đỡ cô ngã xuống đất hay không, càng không quan tâm đến trái tim của cậu thiếu niên đó đang trôi nổi ở thế giới đầy màu hồng, Lạc Khuynh Thành gấp gấp đến mức gần như muốn khóc, trong lòng ngày một hoảng loạn, phần nhiều là sợ hãi, là cảm giác sợ hãi mà từ trước đến nay cô chưa từng trải qua, chỉ vì sự tĩnh lặng và máu lạnh khác thường trong mắt hắn khi nhìn cô...

Nhưng Marcus, hồn vẫn còn lạc ở chốn nào, cô thật đẹp, hắn thật sự mê luyến cô, không nỡ buông cô ra khỏi vòng tay mình.

Hơn nữa, thứ ánh sáng dịu dàng của buổi chiều tà nhẹ nhàng hôn lên bên má cô, tạo ra một vầng sáng rực rỡ bao phủ, nhìn cô tựa như một vị tiên nữ xinh đẹp...

Một loại đẹp không chỉ đơn thuần có thể dùng hai chữ để nói hết, cô như một đóa bồ công anh trắng mềm mại, hồn nhiên phiêu dạt trong gió, từng cử chỉ, hành vi của cô đều mang một dáng vẻ cao quý lại điềm tĩnh, chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng đủ khiến trái tim đối phương bị lạc lối!

Nhưng, quá xinh đẹp cũng không phải là chuyện tốt. Hơn nữa đối với một cô gái đến từ một quốc gia khác mà nói, thân phận của cô quá mức đặc biệt, quá mức nguy hiểm, vẻ đẹp của cô, sẽ mang đến tai họa cho những ai lỡ sa vào ...

Giống như lúc này đây, cô không biết rằng chính vì vẻ đẹp đơn thuần của mình đã hấp dẫn trái tim Marcus thế nào, khiến cho hắn hồn điên bát đảo thế nào, thế nhưng sự thẹn thùng và rụt rè của cô lập tức bị áp lực và lo lắng che lấp đi, cô vươn tay tát vào mặt Marcus!

Một cái tát đó, Lạc Khuynh Thành chỉ cảm thấy nóng ruột hơn, đối diện với ánh mắt lạnh băng như vậy, ánh mắt tràn ngập vị tanh của máu, không phải là cô ảo tưởng, mà đó chính là hậu quả mà cô sắp phải đối mặt!

Lạc Khuynh Thành nghĩ cái tát này, vừa khiến cho Marcus tỉnh táo lại, cũng là đang chứng minh cho sự gay gắt bất đắc dĩ của mình, cô đang dùng hành động để nói cho German biết rõ, cảnh tượng vừa rồi, không phải như hắn nghĩ, không phải cô tự nguyện sả vào lòng Marcus, thật sự không phải!

Nhưng động tác này, khi lọt vào mắt German, lại hoàn toàn chuyển biến theo một nghĩa khác, hơn nữa ánh mắt của cô ngập tràn sự hoảng sợ như vậy, càng khiến cho hắn hiểu lầm đây là cô đang chột dạ vì bị bắt quả tang ...

Cô gái chết tiệt! Đúng là hồ ly tinh! Chỉ rời mắt cô có một chút đã lại đi quyến rũ đàn ông?

Đúng là không muốn sống nữa rồi!

Môi mọng khẽ cong lên lộ rõ hàm ý mỉa mai lạnh lùng, hắn nhìn về phía cô chằm chằm, vẻ mặt cực kỳ khó đoán định, hai bàn tay để bên người cũng nhanh chóng siết chặt lại thành nắm đấm. German chậm rãi đi đến, một bước lại một bước, trầm ổn mà hữu lực đạp lên nền tuyết trắng xóa!

Mà lúc này, Marcus sau khi bị Lạc Khuynh Thành đột ngột quăng cho mình một cái tát thì rốt cuộc cũng chịu tỉnh táo lại, hắn nhìn theo tầm mắt của Lạc Khuynh Thành, phát hiện ra German đang đến gần đây, lúc này trái tim mong manh của hắn mới miễn cảm mà run lên!

Thượng, thượng tướng?

Xong rồi! Sao lại là Thượng tướng! ?

Thoạt nhìn có vẻ ngài ấy đang tức giận, giống như Diêm La dưới địa ngục, thật đáng sợ...

Khó khăn nuốt nước miếng, Marcus hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng chợt nhớ ra Lạc Khuynh Thành vẫn còn ở đây, ở trong lòng mình, hắn mới tỉnh táo dừng lại mọi động tác!

Không, hắn không thể chạy trốn, nam tử hán đại trượng phu, trước mặt người con gái mình yêu, tuyệt đối không thể mất thể diện, chỉ sợ đối thủ quá cường đại và quyền lực, phần thắng dành cho hắn gần như bằng không.

Nghiêng đầu nhìn Lạc Khuynh Thành, nhìn thấy gương mặt cô vì hoảng sợ mà mất sắc, Marcus cảm thấy thương xót, nhẹ nhàng ngồi dậy, vươn tay chạm lên gương mặt tái nhợt của cô, sau đó vòng qua eo cô, siết chặt.

"Dora, chị đừng sợ, em sẽ bảo vệ chị."

Thật sự hắn không đành lòng nhìn thấy một Lạc Khuynh Thành mang bộ dáng tuyệt vọng như vậy, một câu kiên định của Marcus, đơn giản chỉ là muốn an ủi cô, nhưng hắn nào biết, một câu này, lại càng đổ thêm dầu vào lửa, chọc tức cơn giận của German, ...

Lời Marcus vừa dứt, Lạc Khuynh Thành lập tức cảm thấy bầu không khí xung quanh mình đột nhiên lạnh đi mấy phần, cùng lúc đó, một loại âm thanh như cát xé không khí vang lên, hướng vào cô, không, là hướng về phía Marcus.

"Không..."

Lạc Khuynh Thành hốt hoảng hét lên, ngay cả thời gian thương lượng cũng không có, mắt cô phải chịu đựng Marcus nhận thêm roi thứ hai, không chút nương tay đánh thẳng trên lưng Marcus, lực mạnh như vậy, mà người gầy yếu như Marcus, sao có thể chịu nổi?

Tiếng hét thảm thiết vang lên, cậu thiếu niên sợ roi đòn trừng phải người Lạc Khuynh Thành, bèn cố nhẫn nhịn đau đớn, vòng tay ôm chặt cô vào ngực, khiến hô hấp của Lạc Khuynh Thành gần như ngừng hoạt động!

Nhưng, cô không thể cứ để mọi chuyện diễn ra như vậy, càng không thể lùi bước, bởi vì Marcus, thằng bé cần sự giúp đỡ của cô, hắn vô tội !

"Marcus!"

Lạc Khuynh Thành sợ hãi gọi tên hắn, cô gỡ vòng tay hắn ra khỏi người, sau đó muốn tìm cách nâng hắn đứng dậy, nhưng ngay khi tay cô sắp chạm được vào tay người của Marcus thì "sur" một tiếng, roi ngựa bay thẳng về phía cô, ngón tay không nghe theo lý trí và khẽ run rẩy, Lạc Khuynh Thành thậm chí đã có sự chuẩn bị cho hành động trừng phạt của German, nhưng nào ngờ, không như cô dự tính, bề mặt roi da, không phải quất lên người cô, mà là quần lấy thất lưng cô...

Cả người bắt đầu cứng đờ, Lạc Khuynh Thành chưa kịp phản ứng thì đột nhiên roi da thắt chặt vòng eo cô. German mạnh mẽ giật cánh tay kéo cô nằng nằng luống cuống đứng đó bay thẳng đến trước mặt hắn.

Đầu mạnh mẽ va vào lồng ngực rắn rỏi của German, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ, cô theo bản năng ôm chặt thất lưng hắn nhằm để tránh bị mất thăng bằng, nhưng ngay khi lòng bàn tay tiếp xúc với bộ âu phục lạnh như băng kia, cô thốt nhiên sợ hãi rút tay về...

Vốn chỉ là bản thân tự nhiên sinh ra phản xạ là né tránh, nhưng cô nào biết, loại động tác này, rơi vào mắt German, lại như con dao đang âm thầm vạch tìm hắn!

Em, thế nhưng dám tình nguyện ôm người đàn ông khác, còn tôi, thì không sao?!

Giỏi, em giỏi lắm!

Hôm nay, nếu tôi không dạy dỗ em một bài học, thì tôi không còn là German nữa, nhục thay cho một thằng đàn ông khi chứng kiến cảnh này!

Một tay nắm chặt thành quyền khổng lồ Lạc Khuynh Thành, German giữ chặt roi da trong tay, không biết mình phải trừng phạt cô gái bướng bỉnh này thế nào thì đột nhiên phía trước truyền đến một loại thanh âm, là của Marcus, dường như hắn đang cố gắng gượng đứng lên khỏi nền tuyết trắng, cơ thể gầy yếu run rẩy trong gió lạnh.

Ôm ngực, rõ ràng hắn đã ho ra máu, nhưng vẫn cố chấp quát : "Buông cô ấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Tàn Nhẫn Từ Điệp 53 : Vì Sao Lại Như Thế?!

Buông cô ấy ra!

Rõ ràng hắn chỉ là một cậu thiếu niên gầy yếu, rõ ràng âm thanh cậu thiếu niên thật sự rất non nớt, nhưng chỉ vì yêu, chỉ vì muốn bảo vệ người con gái mình yêu, hắn lại có thể dùng hết toàn bộ sức lực hết lớn vào người đàn ông mà hắn nghĩ cả đời mình sẽ không bao giờ dám ngang đầu nhìn...

Tình yêu của Marcus rất đơn thuần và xuất phát từ tận trái tim, lại rất trần trụi không một chút giấu diếm, cho nên hắn không biết một tiếng hét của mình đã chọc giận đến German thế nào, lửa giận, bùng cháy mãnh liệt hơn trước!

Giỏi, em giỏi lắm, em lại dám đi quyến rũ một kẻ ti tiện, khiến hắn chết mê chết mệt em đến mức hắn ta dám vì em mà rống lớn vào mặt tôi, vênh mặt hát hàm ra lệnh tôi !

Nắm chặt roi da, mu bàn tay trên gân xanh đều phát bạo, German nâng tay hướng thẳng về phía Marcus, Lạc Khuynh Thành đứng đó cũng đã sớm đoán được ý định của German...

"Marcus cẩn thận!"

Sợ hãi kêu lên cảnh báo Marcus, Lạc Khuynh Thành hốt hoảng vươn tay túm chặt cánh tay đang vung lên của German, khổng chế không để roi da có dịp đánh người..

Nhưng, với sức lực và tốc độ của German, liệu cô địch nổi sao? Roi da tựa như một con rắn độc được ban phát sự sống, mặc sức biến hóa khôn lường hòng đạt được mục tiêu công kích đối phương! Tuy cô khiến cho roi da không đánh vào điểm chí mạng nhưng cô đã hoàn toàn bị cuốn vào trong sự cuồng bạo!

"Ba" một tiếng, roi da vừa bị túm lấy vô tình quất lên mu bàn tay Lạc Khuynh Thành, cả người Lạc Khuynh Thành mạnh mẽ run lên!

Chết tiệt!

Cơ thể cao lớn hơi cứng lại, German không dám tin vào mắt mình nhìn Lạc Khuynh Thành, đáy mắt, nhanh chóng hiện lên một tia mà ngay chính cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra...là đau lòng.

"Cút ngay!"

Ngữ khí của hắn càng lúc càng thêm lạnh băng, tiếng nghiền răng nhẹ nhàng phát ra giống như một loại găm thép, German dùng sức kéo căng Lạc Khuynh Thành ném sang một bên, không để cô đứng trong vòng nguy hiểm, sau đó chính mình tự bước đến chỗ Marcus, một lần nữa vung roi!

Roi da nhảy múa giữa nền trời cam nhạt, vừa nguy hiểm vừa khát máu nhắm lên người Marcus, hai tròng mắt Lạc Khuynh Thành trừng lớn, trong lòng lo lắng không thôi, nghĩ đến thể chất yếu ớt cùng với bệnh tình của hắn làm sao có thể chịu đựng roi đòn đau đớn đó, cũng càng không nghĩ rằng chính mình đã khiến hắn rơi vào bước đường nguy hiểm, Lạc Khuynh Thành không thể nghĩ nhiều hơn nữa, cô chỉ làm theo tình cảm mạch bảo, vội vàng chạy nhanh hết mức có thể về phía Marcus, rồi sau đó, nhanh chóng đang rộng hai tay che chắn trước mặt Marcus, dùng cảm đối diện German...

Trên thực tế thì Lạc Khuynh Thành rất sợ German của lúc này, là một sự hung bạo cô chưa từng chứng kiến ở hắn, giống như Satan chuyển thể, vừa cuồng mãnh, vừa máu lạnh, nhưng cô không thể lùi bước, ít nhất là lúc này đây, một mình cô bị hắn tù đầy, giam lỏng, tra tấn đủ đủ lắm rồi.

Cô không muốn phải chứng kiến thêm một nạn nhân phải chịu bị hắn đây

đọa, đặc biệt là một đứa bé mới đầu tuổi thanh xuân, Marcus còn nhỏ, sức khỏe lại yếu kém, nếu như cô làm liên lụy đến tính mạng của hắn, cô nhất định sẽ hối hận cả đời!

Cô đã mất đi một đứa em trai, cô không muốn để chuyện đau lòng đó xảy ra thêm lần nào!

Chết tiệt!

Thấp giọng chửi thề, con người màu lam đã nhiễm màu máu tươi bắt mắt co rút lại, cánh tay German lập tức khựng lại, roi da vốn đang theo quỹ đạo của nó roi thẳng xuống mục tiêu, ấy vậy mà đột nhiên giống như chiếc xe tải đang bị mất lái bỗng nhiên phanh gấp..

Ngẩng đầu lên nhìn German, Lạc Khuynh Thành có động cũng không dám, chỉ ngây ngốc đứng đó, dùng cảm đối diện với đôi mắt đỏ sẫm của hắn.

Trong đầu Lạc Khuynh Thành lúc này chỉ thăm niệm, cầu mong cho chuyện này không liên lụy đến Marcus, hơn nữa đối với cái chết của đứa em trai kiếp trước, cô hoàn toàn chưa bao giờ quên và cũng coi Marcus như thể thân của nó. Điều cô không thể ngờ rằng, một hành động này của mình đã gần như chọc trúng chỗ đau nhất trong lòng German, tựa như một thanh kiếm nhỏ vô hình đâm thẳng vào giữa trái tim sắc đá của hắn, khiến hắn vừa đau đớn vừa cay đắng!

Rõ ràng cô chỉ là một cô gái ngoại quốc nhỏ bé, dưới mắt cô đua ngựa rộng lớn, trông cô càng nhỏ hơn bao giờ hết, nhưng tư thế của cô, sự kiên định trên nét mặt cô đã hoàn toàn đập tắt định kiến của những kẻ chỉ biết nhìn bề ngoài của người khác để đánh giá bản chất bên trong....

Thì ra, cô cũng có thể cao quý và rực rỡ tựa như một nữ thần!

Chỉ tiếc, sự kiên cường của cô, sự cao quý của cô chỉ vì một người đàn ông khác mà bộc lộ ra, về điểm này khiến cho German, tức giận đến điên máu!

"Oanh" một tiếng, lý trí hoàn toàn bị cắn đứt, bức tường đồng sắt đá ngày nào giờ đây đã sụp đổ, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ cảm thấy giận dữ ăn mòn suy nghĩ của mình như thế, trong cơ thể German, lửa giận đang dần dần áp đảo, có ý đồ muốn lan tỏa và xâm chiếm mọi góc ngách, khiến cho toàn thân hắn đều bị lửa giận vây quanh, mà cùng lúc đó, một luồng khí lạnh tựa như vịnh bắc cực lạnh lẽo đến khiến người phát ra, băng với lửa, hai loại thái cực, đang hiện hữu trên người hắn!

"Tránh, ra!"

German cắn răng cảnh cáo, cô là người đầu tiên khiến hắn nổi điên đến mức rít gào ở bậc này, về theo phần góc nghiêng hoàn hảo bởi ánh chiều tà, hắn của bây giờ không khác gì quý vương mới ngai lên từ địa ngục, sắc trời cũng vì phần nộ của hắn mà dần dần âm u,...

"Trừ phi anh tha cho cậu ấy, nếu không tôi tuyệt đối không tránh!"

Tiếp tục đứng thẳng lưng, Lạc Khuynh Thành rõ ràng là bị bộ dạng đáng sợ của German mà dọa hoảng đến mất mặt, thế nhưng cô lại cố giữ bản thân mình bình tĩnh, đối diện với German, miệng không hề sợ chết mà lên tiếng chống đối...

Trừ phi thả tên đó, nếu không em không tránh đi?

A, cô gái này, em quả nhiên dám, em đúng là dám mà! Lẽ nào em cho rằng tôi không có biện pháp dạy dỗ em sao?! Lẽ nào em cho rằng sự dung túng của tôi dành cho em bao gồm cả việc em muốn can thiệp thế nào là can thiệp sao!?

Đúng là giờ phút này hấn giận sôi máu đến mức có thể vung một roi lên đánh chết cô! Không xuống tay đánh phụ nữ là nguyên tắc của hấn! Cho dù bình thường có ngược đãi tàn bạo với cô, hấn cũng không trực tiếp giơ tay giơ chân đánh cô, chính vì lý do này nên hấn mới không đánh cô?!

Cô đứng là đồ ngốc!

German đột nhiên cười khê, nụ cười này so với ma quỷ còn có cảm giác uy hiếp đáng sợ hơn nhiều. Ánh mắt thâm thúy như co lại gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Khuynh Thành, trầm mặc trong giây lát, German cười nói...

"Cô gái, tôi sẽ cho em biết, cái giá của việc phản bội tôi."

Nhưng trước tiên, hấn muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao cô dám can đảm lựa chọn thả rước họa vào thân còn hơn là phản bội cái tên đó!

Cánh tay mạnh mẽ vung lên, ném roi da xuống đất, khoe miệng German vẫn duy trì ý cười lạnh, tầm mắt vẫn giữ trên người Lạc Khuynh Thành không rời, nhưng bàn tay hấn, lại di chuyển đến bên thắt lưng, thuận thực rút khẩu súng ra khỏi bao da, khẩu súng mà hấn luôn giữ bên mình, cùng hấn chinh chiến nhiều năm, bắn chết biết bao nhiêu sinh mệnh!

German sai những bước mạnh mẽ tiến về phía cô, sau đó dùng một lực rất mạnh, kéo cả người cô nhào vào trong ngực mình. Hấn nhấc chân lên, đập một cú, Marcus ngã nhào ra đất, tiếp sau đó, hấn giẫm gót giày mình lên ngực cậu thiếu niên, thân nhiên giơ súng trong tay đặt ở vị trí huyết thái dương của Marcus, ngay tức khắc, "Rắc rắc" một tiếng lạnh lẽo trong không khí, chốt đạn đã được mở...

"Anh...anh...cho dù anh có giết tôi, tôi cũng, cũng phải bảo vệ Dora!"

Đầu óc vì căng thẳng mà rung lên, cảm giác huyết thái dương mình lạnh đi vì họng súng cứng rắn, mọi tế bào trong cơ thể dường như ngưng đọng, Marcus cảm thấy máu trong người mình cũng đang hoàn toàn bị đóng băng...

Nhưng vẫn chưa đủ để ngăn cản lý trí của chàng trai này, hấn vẫn còn đủ can đảm để đảm bảo sự an toàn cho người con gái đó.

German hừ lạnh một tiếng, cong môi cười mỉa mai, ngón tay sắp di động thì đúng lúc này, Lạc Khuynh Thành đang nằm trong lòng hấn sợ hãi kêu lên...

Giữ chặt lấy cánh tay đang cầm súng của German, Lạc Khuynh Thành vội vàng quý gối xuống đất, nhưng giọng điệu của cô, lại không hề thấp hèn chút nào, cô cắn răng, kiên định gằng từng chữ một: "Nếu anh muốn giết cậu ấy, giết tôi trước đi!"

Giọng nói mang theo sự lạnh lùng đến cùng cực, lúc này, German đột nhiên giật mình, từ tận sâu trong nội tâm dâng lên một thứ cảm giác có tên là rung động, rõ ràng so với cảm giác từ đêm tuyết năm mười hai tuổi đó, cảm giác còn mãnh liệt và đáng sợ hơn nhiều. Hấn đang rất sợ mất cô, thật sự rất sợ hãi. Loại cảm giác như vậy hấn chưa từng trải qua bao giờ. Hấn chưa từng biết đến thất bại, cho tới giờ luôn là người chiến thắng, cho tới giờ muốn gì đều được nấy. Nhưng hôm nay, nỗi sợ hãi này thực sự khiến hấn cảm thấy mình vô lực.

Nỗi đau nhói dần dần lan tỏa khắp ngực gác cơ thể, German không nói lời nào, nên Lạc Khuynh Thành mới nhân cơ hội này mà vươn tay cướp súng của hấn, miệng không quên hét lên: "Marcus chạy mau!"

Tâm phát hoảng, cánh tay dường như tê dại đi, German lập tức nắm lấy cổ vấy, xách Lạc Khuynh Thành nhấc khỏi mặt đất. Hấn đã định từ bỏ, hấn đã định tha cho cô, nhưng vì sao, vì sao thái độ của cô lại bùng binh và cứng đầu như vậy, vì sao cô lại đối xử với hấn như vậy, khí lực bất ngờ lớn hơn, cô gấp gấp giữ chặt cánh tay hấn lấy thăng bằng, cô biết không mất mạng dưới đường súng của hấn thì cũng sẽ mất mạng dưới lòng bàn tay hấn...

Hàng mày khê nhíu chặt, German thật sự muốn bắn chết cô ngay lập tức, nhưng không hiểu sao họng súng lại hướng ra ở vị trí khác, đề phòng trường hợp lạc đạn lên người cô.

Cô gái chết tiệt này, em đúng là ngu xuẩn hết mức, nếu em cứ hành động ương bướng như thế, nhờ đâu tôi chạm phải cò súng, thì em có biết là mất mạng như chơi không hả?!

Quả nhiên, German theo bản năng mà bảo vệ Lạc Khuynh Thành, nhưng không có nghĩa là hấn không tức giận, tay bắt đầu di chuyển lên cổ họng Lạc Khuynh Thành.

"Muốn chết? Tôi sẽ ban cho em!"

Khinh miệt cười, bàn tay German dùng sức siết chặt cổ Lạc Khuynh Thành, khiến cô cảm thấy sự sống xung quanh mình dường như bị trút cạn...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Tàn Nhẫn Từ Điệp 54: Nước Mắt - Lạc Lối!

"Anh buông cô ấy ra, mau buông... A!"

Quá sợ hãi, Marcus chạy nhanh về phía German, hoảng sợ thét to, rồi đột nhiên nghe "đoàng" một tiếng, là German, cầm súng bắn vào đùi hắn!

Ngay tức khắc, tiếng hét thê lương vang lên, Marcus đau đớn đến mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất. Nhưng hắn vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục dùng toàn bộ sức lực non nớt của mình để đứng dậy giải cứu Lạc Khuynh Thành, nhưng bởi vì hàng năm đều sinh bệnh nên hiện giờ hắn suy yếu vô cùng, đã thể lại còn ăn phải một phát súng nên cả cơ thể hắn đã sớm mềm nhũn vô lực, nên có muốn cố đứng dậy cũng không thể?

Lúc này, ánh chiều tà ở cuối chân trời đã dần tan, nhường chỗ cho bóng tối ngự trị, ánh chiều hoàng hôn, biến mất trong sự cô đơn và tịch liêu...

Mùa đông chính là như thế, một khi đã không còn ánh mặt trời thì sắc trời sẽ tối nhanh như vậy, khiến cho người ta trở tay không kịp, giống như German, động tác ấy...!

"A..."

Bờ môi chỉ kịp hét lên một tiếng rõ to, nghe bên tai vang lên tiếng súng nổ, hai tròng mắt bỗng nhiên trừng lớn, Lạc Khuynh Thành không có thời gian quan sát xem rốt cuộc Marcus bị thương có nặng không, có khi nào chết rồi không?

Cổ họng bị một bàn tay to lớn sắt kẽm kẹp lấy, dễ dàng nhấc toàn bộ cơ thể cô rời khỏi mặt đất, theo động tác càng thêm lớn của German. Lạc Khuynh Thành cảm thấy hô hấp mình giống như bị bàn tay hắn trút hết đi...

Sự việc chỉ xảy ra chỉ trong vài giây, Lạc Khuynh Thành không biết mình đã khó thở đến mức độ nào, rõ ràng chỉ trong khoảng mấy giây, thế nhưng cô cảm thấy nó dài hơn ngàn thế kỷ, hai tròng mắt vừa nãy còn trong suốt kiên định, giờ đây đã bị lấp đầy bởi sự sợ hãi và kinh hoàng, cô không rời mắt khỏi German, chân liên tục giẫy dụa trong không khí, đôi tay, đồng thời giữ chặt lấy cánh tay dai dẳng đang siết chặt cổ mình.

Nhưng, cánh tay người đàn ông rắn chắc và khỏe mạnh như vậy, kết hợp với cơ thể cao lớn dưới bầu trời đang dần hắc ám, trông hắn cứ như một thảm phán tàn độc dưới địa ngục. Hắn nhẹ nhếch môi cười khinh miệt, mang một bụng tức giận cùng với khí lạnh hòa lẫn cùng nhau, mãnh liệt như thể làm sao Lạc Khuynh Thành nhỏ bé có thể chịu nổi. trên gương mặt từ đó ứng chuyển sang trắng bệch. . .

Lẽ nào, Satan thật sự chuyển thể sao?

Không, không, sự cường đại của người đàn ông này, chỉ sợ so với Satan cũng không có cách gì địch nổi! Tuyệt đối là vô dụng!

Đúng là hắn rất tức giận, bởi vì, cho dù bây giờ cô có hô hấp khó khăn đến mức nào, đầu óc trở nên mê muội đến mức nào, cả người cô lâm vào tình trạng tê dại đến nhường nào, cô vẫn có thể khắc sâu cảm giác đáng sợ truyền từ các ngón tay đang bóp chặt nơi cổ mình. Lòng bàn tay German lạnh lẽo đến ghê rợn tiếp xúc lên da thịt cô, hơi thở nóng rực có pha sự điên cuồng mất kiểm soát bao vây lấy người cô khiến cho cô cảm thấy khó chịu vô cùng!

Thật đau đớn, cho tới tận bây giờ Lạc Khuynh Thành mới biết rõ, thì ra cảm giác bị người khác bóp cổ là đau đớn đến mức này!

Cơ thể, chẳng qua chỉ là một khối thể xác mà cô bắt đầu đi bị mắc kẹt, có lẽ đối với một hồn ma như cô thì không có nghiêm trọng như những gì nó diễn ra, nhưng trái tim cô, tâm can cô, một khi bị bàn tay lạnh lẽo của hắn bóp nghẹt như vậy, cô không thể không cảm thấy bất lực!

Hô hấp mỗi lúc một khó khăn và nặng nề hơn, Lạc Khuynh Thành gian nan mở miệng nhằm để kéo thêm nguồn sống vào cơ thể mình, nhưng...

Nhưng cho dù có nỗ lực thế nào đi chăng nữa thì sắc mặt cô vẫn trắng bệch như cũ, đầu óc một mảng trắng xóa, ngoại trừ đôi con ngươi màu lam máu lạnh của German đang nhìn chằm chằm cô thì cô không còn ý thức được gì xung quanh, tai cũng bắt đầu ù đi, cô cảm thấy từng sợi thần kinh trong cơ thể mình đang dần héo hơn vì thiếu dưỡng khí.

Đúng lúc này, bên tai cô đột nhiên truyền đến một tiếng gầm cảnh cáo của German, tiếng gầm vừa dứt khoát vừa mãnh liệt như đang chứng tỏ cho cô rõ ràng, đây là lần đầu tiên hắn nổi giận như vậy!

"Lạc, Khuynh, Thành, em cho rằng tôi không dám làm như vậy với em sao? Em cho rằng tôi không dám!?"

Bàn tay như gong kiếm sắt, ngoan cố giữ chặt ở cổ Lạc Khuynh Thành, đối diện với đôi mắt đang trở nên mờ mịt của cô, con ngươi màu lam kia giờ đã không còn lạnh lẽo như trước, mà thay vào đó, là hai ngọn đuốc đang cháy rực, ẩn hiện đâu đó là màu đỏ của máu, hắn thấy gương mặt dần dần mất đi sự sống của Lạc Khuynh Thành, trái tim đã đóng băng bao năm dường như bị đánh về đau đớn của cô mà rỉ máu, từng giọt, từng giọt một, rơi xuống...

Đôi mắt cô ẩn chứa một sự đau khổ khó tả, cô đau là thế, nhưng nỗi đau mà hắn đang phải chịu đựng không hề kém cô một chút nào, là nỗi đau hắn chưa từng nếm trải qua!

Thứ German hận nhất trên đời chính là bị phản bội! Mà cô gái này đúng là khắc tinh của hắn, hắn rất muốn hủy diệt cô, giết chết cô, giết chết đi khắc tinh

dai đẳng nhất tồn tại trong thế giới hần!

Rống giận xong, German nhếch môi, đôi mắt băng lãnh chứa đầy sự nguy hiểm nhẹ chớp, hần cũng không nói gì thêm, chỉ dùng sức co rút các đầu ngón tay, sức lực so với lúc trước còn lớn hơn, cả người hần như chìm vào hơi thở cuồng loạn của ác ma. . .

Lạc Khuynh Thành, đây là lần đầu tiên hần gọi tên cô, là một kiểu gọi không hề dễ dàng cho những người chưa từng tiếp xúc tiếng Trung như hần, hơn nữa bị vây trong giữa con thịnh nộ nên ngữ điệu và cách phát âm của hần vừa chậm rãi vừa rõ ràng, có thể nói, là đang muốn khắc ghi tên cô, từng chữ từng chữ một, ba tiếng gọi đầy quen thuộc, ấy thế mà qua tai cô lại không hề có cảm giác gì, chỉ có nỗi đau và thống khổ khiến cô hoảng hốt!

"... Không "

Khó khăn mở miệng, Lạc Khuynh Thành vô lực chống cự, một tiếng rên nhẹ như kéo sự tỉnh táo của cô quay trở về.

Có lẽ, cô sẽ chết?

Hay là một dạng tự giải thoát cho bản thân, quay trở về thời đại của cô, nơi mà cô vốn dĩ thuộc về, có người thân, có bạn bè, chứ không phải thời đại, nơi mà cô phải đối mặt với ác ma German?!

Nhưng không hiểu vì sao, vừa nghĩ đến cái chết, trái tim cô đột nhiên trở nên đau nhói? Rõ ràng hần luôn tìm mọi cách ức hiếp cô, đôi lúc nổi giận thì lại muốn giết cô, hần chỉ coi cô như là một món đồ chơi mặc sức hành hạ. Vì sao? Trái tim cô lại cảm thấy trống rỗng, sự trống rỗng đó khiến cô lạc lõng và thất vọng đến tuyệt vọng? Vì sao!

Ngâm Tích, vĩnh biệt , em thật có lỗi với chị, là em vô dụng, không bảo vệ được chị, em đúng là đồ vô dụng, xin lỗi chị. . .

Tuyệt vọng cuốn chặt lấy cơ thể nhỏ bé của Lạc Khuynh Thành, theo cánh tay đang siết chặt cổ cô, Lạc Khuynh Thành chậm rãi nhắm mắt, hai cánh tay vô lực buông lỏng xuống, không còn tiếng gậy dựa hay chống cự nào nữa, cô chỉ âm thầm chờ thần Chết đến mang mình đi.

Cuối cùng, cô cũng được giải thoát, cô không cần phải tìm mọi cách để giữ lòng tự tôn của mình trước mặt hần, cuối cùng cô cũng đã có thể muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười!

Yên bình nhắm mắt, Lạc Khuynh Thành ngoan cố không để cho những giọt nước mắt cuối cùng của mình rơi xuống, hốc mắt đỏ ửng nín giữ giọt lệ đang chực trào ra, nóng bỏng, chua chát, cô ngửa đầu ra sau, mang những giọt nước mắt đó lăn dài hai gò má. . .

"Lách cách" – âm thanh tựa như tiếng thủy tinh vang lên trong không khí, đó là nước mắt của Lạc Khuynh Thành vô tình rơi xuống mu bàn tay German, thứ âm thanh mang theo sự u buồn nhẹ nhàng, còn có cả đau!

Nước mắt mang theo hơi ấm nóng, thấm dần vào từng lỗ chân lông trên da thịt người đàn ông, lặng lẽ đi thẳng vào trái tim, German lúc này mới tỉnh táo trở lại, ý thức trở về, đầu óc hần như vừa xảy ra vụ nổ lớn, ù ù cạc cạc!

German bị giọt nước mắt của cô mà dần lấy lại bình tĩnh, hần gạt mình trừng mở to mắt nhìn gương mặt vô hồn của Lạc Khuynh Thành, đáy mắt xuất hiện một tia đau đớn, lẫn hối hận!

German hoảng sợ không thôi, hần mạnh mẽ buông tay, trả lời hô hấp cho Lạc Khuynh Thành, cả người cô giống như con chim sẻ nhỏ gãy cánh không có sự sống vô lực ngã xuống. Ngay sau đó, German lập tức vút sừng sang một bên, vuron rộng cả hai tay giữ chặt lấy người con gái mình vừa suýt chút nữa tiễn cô đến Quỷ Môn Quan, . . .

Bởi vì hần quá lo lắng nên lực ôm của hần rất dùng sức khiến cho Lạc Khuynh Thành càng không thể hô hấp, German chỉ ngây ngốc quỳ sụp xuống, tay cứng đờ ôm cô tựa vào lòng mình, dịu dàng như vậy, đau lòng là vậy, cuối cùng là... hối hận.

Tiếc rằng, Lạc Khuynh Thành chỉ mãi ho khan một hơi lấy lại hô hấp nên không rảnh đâu quan tâm đến sự biến đổi tâm lý trên nét mặt của hần.

Dựa vào lồng ngực German, cả người Lạc Khuynh Thành run lên dữ dội, cô mở miệng hít lấy hít để nguồn sống, thỉnh thoảng lại sặc sụa ho khan, ngực vì thế mà kịch liệt đập phồng lên xuống, cô giống như con thỏ con đang hấp hối. . .

German cúi đầu, ngây người nhìn bộ dáng sắp chết của Lạc Khuynh Thành, gương mặt cô lạnh tanh vì đầm ướt lệ, từ tận đáy lòng, quả nhiên là hần đang cảm thấy rất hối hận, và phần nhiều là đau lòng.

Tính cách của hần vốn đã như vậy, mắt chứng kiến thấy cô cùng với người khác giới khác ôm ôm ấp ấp, cười đùa thân mật. Cô thậm chí còn vì cứu hần mà không tiếc cái mạng quý giá của mình, làm sao hần không điên tiết được? Lừa gạt một khi đã bùng phát thì ngay cả bản thân hần cũng không có cách nào khống chế được, cho là hần có chút quá đáng nhưng, lẽ ra cô cũng không nên tiếp xúc với người đàn ông khác ngoài hần!

Nếu như đã biết tính tình hần như vậy, vì sao cô còn ngu ngốc mà khiêu khích hần! Còn chằm đầu vào lừa!

Nổi lòng cực kỳ phức tạp, German hơi mím chặt môi, gương mặt vừa tức giận lại vừa thể hiện chút hốt hoảng lo lắng, ôm chặt Lạc Khuynh Thành, có lẽ bởi vì quá mức lo cho tình trạng sức khỏe cô nên hần quên mất, ở đây vẫn còn một người.

Tay sờ soạng dưới đất, phát hiện không thấy khẩu súng đâu, đột nhiên Marcus gắng gượng đứng dậy, giơ súng lên, nhắm hòng súng về phía German, sau đó "Pằng" một tiếng!

Chương 56: Tàn Nhẫn Từ Địch 55: Không Muốn Hấn Chết!

"Pằng" một tiếng, âm thanh chói tai đầy mùi máu tanh vang lên xé rách bầu trời giá lạnh, viên đạn, bay thẳng về phía German...

Con người màu lam thốt nhiên neho lại, ánh mắt trở nên cực kỳ u ám cùng đáng sợ như dã thú. Hấn cũng không ngạc nhiên gì mấy, càng không có chút biểu hiện của sự sợ hãi, German chỉ lặng lẽ ôm Lạc Khuynh Thành, một vòng xoay người, dưới sắc trời u ám, một đường đạn lạnh lẽo xuyên qua lớp áo phục của người đàn ông, cơ thể rần ròi quỹ dị linh hoạt né đi, tránh khỏi đường đạn trong chớp mắt.

German là người được huấn luyện chuyên nghiệp trong quân đội, đó là chưa kể hấn luôn đứng hạng đầu trong bảng danh sách những người có tố chất và tiềm năng nhất trong đội. Vì thế đối với đạn dược thuốc súng hấn rất nhạy cảm, một trong những môn mà hấn giỏi nhất đó chính là bắn súng và né đạn, đã sớm tích lũy kinh nghiệm bao năm trên chiến trường, đối với loại non tay như Marcus thì việc tránh được đường đạn đó cũng không có gì khó...

Nhưng vì mọi lực chú ý của hấn đều đặt lên người Lạc Khuynh Thành nên hấn không hề có chút phòng bị với đòn tấn công của Marcus, hơn nữa, hấn nghĩ Marcus không có lá gan dám cầm súng lên bắn hấn.

Quan trọng hơn là, trong ngực hấn vẫn còn đang che chở cô gái ngốc nghếch tên Lạc Khuynh Thành, nên đầu óc hấn hoàn toàn chỉ theo trái tim mách bảo, hấn cần suy tính xem né tránh hướng nào mới không để Lạc Khuynh Thành bị ảnh hưởng bởi đường đạn. Trong giây phút đó hấn tự hỏi, là hấn đang cố gắng bảo vệ bản thân mình, hay là người con gái đó...

Vì thế, cho dù động tác của hấn có nhanh đến mức nào, viên đạn cũng không lệch được mà trượt qua cánh tay trái hấn. Là đạn thật nên uy lực vô cùng mạnh, cánh tay đột nhiên căng ra, thân mình to lớn của German cứng ngắc trong tức khắc. Lạc Khuynh Thành đang nằm thờ hồn hèn trong lòng hấn cũng có thể cảm nhận được âm thanh rên rỉ khe khẽ trên đỉnh đầu, rất nhỏ, lại trầm thấp, không chỉ là cố gắng giấu nhẫn nhịn, mà còn là đau đớn!

Con người đen kịt lập tức co rút lại vì kinh ngạc, Lạc Khuynh Thành nhanh chóng ngẩng đầu lên hỏi han German...

"Anh làm sao vậy?"

Không hề cân nhắc hay do dự, theo bản năng một cách tự nhiên nhất, cô đưa mắt nhìn German lo lắng hỏi, trái tim không hiểu sao khi đối diện với ánh mắt màu lam sắc lạnh ấy, có chút đau ...

German cắn chặt răng không lên tiếng trả lời cô, chỉ mạnh mẽ ôm cô, cánh tay không hề biểu hiện chút gì khác thường, vẫn mạnh mẽ như trước, German quét đôi mắt máu lạnh về phía Marcus! !!

Dám giờ hòng súng bắn hấn?

Thằng nhóc này, dám to gan lớn mật lợi dụng thời cơ ôm thân mật Lạc Khuynh Thành, hôm nay cho dù có chết, cũng đã là nhân từ mà hấn ban cho kẻ đó!

Lòng ngực lên xuống phập phồng, German đã hạ quyết tâm phải giết bằng được Marcus, nhưng hấn lại quên người con gái phương Đông đang nằm trong lòng hấn mãi mãi không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của hấn. Mỗi hành động của cô, vĩnh viễn nằm ngoài dự đoán, hơn nữa lại khiến hấn không ít lần bị ảnh hưởng, phân tâm. Cụ thể là ngay lúc này đây.

Thật ra thì, Lạc Khuynh Thành có chút... quan tâm hấn.

Tiếng súng vang đỉnh tai nhức óc mới vừa rồi vẫn còn đang ong ong rung động trong đầu cô, đồng thời tiếng hừ khẽ phát ra trên đỉnh đầu cô cũng vang lên sau đó, cho dù đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành chứng kiến cảnh bắn súng, nhưng cô cũng đủ hiểu được, âm thanh gào thét đó được gây ra bởi tốc độ bay của viên đạn ...

Lạc Khuynh Thành rất lo lắng, cô tự hỏi trong lòng rằng, có phải phát súng đó đã bắn trúng người German rồi không? Hấn có bị thương không?

Vì thế ánh mắt cô trở nên dịu hiền và ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cô không phát hiện ra sự biến hóa khác thường trong đôi mắt mình, chỉ lo lắng quét mắt nhìn khắp người German, rồi sau đó nhận ra cánh tay trái hấn có gì đó rất lạ...

Trên lớp vải bộ âu phục có một vết cháy xém, quan trọng hơn là, từ chỗ bị cháy xém đó, một phần chất liệu vải bị đổi màu, có cảm giác đó là màu của máu.

Cô giật nảy mình ngạc nhiên, ngay khi German đang muốn đứng dậy thì Lạc Khuynh Thành vội vàng vươn tay ra giữ chặt cánh tay trái hấn...

Lạc Khuynh Thành có thể cảm nhận được sự ấm nóng của máu đang thấm dần trong da thịt cô, rồi chậm rãi len lỏi vào trái tim cô, giống như liều thuốc

độc bóp nát tâm cô. Tâm trạng của cô bây giờ rất phức tạp, tựa hàng ngàn con sóng vỗ đập vào thành tim, cô không biết nên làm gì lúc này, nhưng có một điều cô cảm nhận được rõ ràng, chính là đau nhói...

"German, anh bị thương rồi!"

Lo lắng thốt lên, Lạc Khuynh Thành gấp gấp lấy khăn tay trong người giúp hấn cẩn thận xem xét vết thương rồi sơ cứu cơ bản, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là cầm máu.

"Bỏ tay ra."

Hít một hơi thật sâu, German buông ra ba chữ lạnh tanh, lộ ra thái độ thiếu kiên nhẫn cùng sự cố chấp cường ngạnh, chỉ đơn giản ba chữ, tuy mang tính chất ra lệnh nhưng ẩn sâu bên trong nó chính là phần ưu tư chân thật, như thực như không, có lẽ chính bản thân hấn cũng không phát hiện ra?

Đúng, hấn không hề nhận ra, cả Lạc Khuynh Thành cũng không, cô chỉ lo lắng cúi đầu nhìn vết thương, không đoái hoài gì đến thái độ của hấn, càng bước bình làm ngỡ những lời hấn nói, tiếp tục dùng khăn nhẹ nhàng giữ chặt miệng vết thương, muốn cầm máu cho hấn...

"Em bỏ tay ra!"

Rõ ràng quả tim bắt đầu xuất hiện một tia âm áp, mềm mại, thế nhưng German vẫn luôn dùng giọng điệu lạnh tanh, không chút cảm tình để cảnh cáo cô. Hấn nâng tay phải lên nắm chặt cổ áo Lạc Khuynh Thành, giống như đang xách một con gà, rồi sau đó ném cô sang một bên khỏi phải gây vướng víu hấn...

Còn Marcus, chàng trai vốn lương thiện chưa biết trải qua cảm giác cầm súng giờ đây, sau khi đã bắn thành công lên người German, hấn lại tiếp tục tìm cơ hội, giờ họng súng hướng về phía German một lần nữa!

Bởi vì cơ thể suy nhược, hơn nữa đây là lần đầu tiên cầm súng giết người nên trong lòng bối rối vô cùng, tuy là giờ súng, nhưng tay vẫn không khống chế được mà run rẩy. Dù vậy, kể từ khi nổ phát súng đầu tiên, hấn đã quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng phải cứu được người con gái hấn yêu từ tay ác ma thượng tướng...

Biết rằng không tâm sự với cô được gì nhiều, biết rằng cô chưa từng nổi giận, hay phát cáu với hấn, nhưng chỉ trong một tuần chơi đùa cùng cô, hấn biết, cô vẫn có gì đó buồn bã trống vắng trong lòng. Lúc đó hấn không hiểu nguyên nhân do đâu, bây giờ, cuối cùng hấn cũng đã rõ, thì ra, phiền muộn của cô, trống vắng của cô đều là vì German.

Marcus là một cậu bé biết suy nghĩ và quan sát, hấn thấy Lạc Khuynh Thành là người thuộc về ánh sáng, thuộc về tự do. Và chính bản thân cô cũng khát khao thứ đó..

Hấn thích Lạc Khuynh Thành, cô là người con gái dịu dàng và tốt bụng nhất thế gian, cho dù có ở trong tình cảnh khốn khổ, tù đầy, cô vẫn luôn mỉm cười dịu dàng trước mặt hấn, cho hấn bao nhiêu âm áp và quan tâm, một người con gái hoàn hảo như vậy, hấn nhất định phải quý trọng, hơn nữa, là trân trọng!

Mà điều kiện trước tiên để hấn có thể trân trọng cô chính là phải khiến cô là của hấn. Một khi cô ở bên cạnh hấn cả đời, hấn nhất định sẽ tìm mọi cách giải thoát cô khỏi chốn địa ngục, mới phát súng vừa rồi chỉ là bước đầu tiên, bây giờ, sẽ là bước thứ hai...

Marcus cắn răng, đôi mắt màu xanh lục lóe lên dưới vè ám trầm của hoàng hôn tràn ngập khát vọng về một tương lai có Lạc Khuynh Thành ở bên, hít một hơi thật sâu, Marcus giờ súng, bóp cò... viên đạn, cũng một lần nữa bay nhanh về phía German, góc độ hoàn toàn chính xác!

Marcus rất muốn giết chết German, cứu Lạc Khuynh Thành, nhưng hấn nào có biết, trong lòng Lạc Khuynh Thành, chưa bao giờ có ý định muốn German chết, cho dù hấn có đối xử với cô tàn bạo thế nào, cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó, thậm chí có lẽ trong mơ ...

Hơn nữa, trong tình cảnh hiểm nguy, tình cảm và phản ứng của lòng người chính là lúc bộc lộ chân thành nhất, đối mặt với loại tình huống đáng sợ này, Lạc Khuynh Thành có nghĩ cũng không kịp, ngay khi nhìn thấy Marcus giờ súng về phía German, nghe được âm thanh chói tai đậm mùi chết chóc, cô thậm chí có thể cảm nhận được sự nóng hổi của viên đạn đang bay đến đây!

"Cẩn thận!"

Con người đen láy trường lớn đầy kinh hoàng, cô hét lên một tiếng nhắc nhở German, đồng thời cả người không tự chủ được mà nhảy qua...

Đầu óc trở nên trống rỗng, cô không thể nghĩ gì được hơn nữa ngoài một điều, cô không muốn German chết, là không thể chết, không thể!

Người con gái phương Đông xinh đẹp dùng thân hình nhỏ bé uyển chuyển mềm mòng, tựa như con bướm tung cánh tiến về biển xanh, che chắn trước mặt German, cô lấy mình ra, làm lá chắn cản đường súng cho hấn!

Hành động của cô thật sự là ngoài dự tính của cả hai người đàn ông có mặt ở đây, German không thể nào đoán ra vì sao cô lại làm thế, hướng chỉ là nhanh tay cản cô?

Vì thế, viên đạn cứ như vậy mà bay về phía Lạc Khuynh Thành, nhằm vào vai trái.

"A!"

Đau đớn hô một tiếng, hai chân Lạc Khuynh Thành trở nên mềm nhũn, cả người dần dần mất tê liệt mà ngã xuống. Cùng lúc đó, một đôi tay trắng kiết có chút run rẩy vươn ra, nhanh chóng ôm lấy cô, giờ phút này trên gương mặt German chỉ toàn là sự khiếp sợ...

Cô gái đáng chết này! Rõ ràng tôi đã lo lắng cho em trúng phải đạn, mặc sự quan tâm hỏi han của em dành cho tôi mà vứt em sang một bên, bảo vệ sự an toàn cho em, ai bảo em chạy sang đây? Bộ em không muốn sống nữa sao!?

Em nghĩ German tôi cần sao? Tôi bắt lực đến mức cần một cô gái yếu ớt như em bảo vệ sao?

Tất cả là do tên khốn đó!!!

Con người chợt tối sầm lại, trong mắt như muốn nổi bão, German trực tiếp đi về phía Marcus, hấn nhát roi da lên, vung tay thành công khiến cho đối phương vút súng xuống đất. Sau đó dùng roi da quấn chặt tay hắn, dùng sức kéo về phía mình, Marcus vì mất thăng bằng mà ngã nằm trên mặt đất!

Đôi giày bóng loáng giẫm lên báng súng, dùng mũi giày nhấc bổng súng lên, German lạnh lùng giờ tay tiếp được, chân dài giờ lên hung hăng đạp lên người Marcus, rồi sau đó, giờ hòng súng, đặt sát giữa thái dương Marcus...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tàn Nhẫn Từ Điệp 56: Rõ Ràng, Là Oán Hận!

Thằng nhóc khốn nạn, dám đã thương người phụ nữ của hắn, hôm nay nếu không giết được kẻ này, hắn sẽ không còn là German nữa!

Hòng súng lạnh như băng đặt lên trán Marcus, mu bàn tay German nổi đầy gân xanh, chân giẫm lên người Marcus, hắn đưa ngón tay chạm lên cò súng, nội tâm thề rằng phải cho đạn xuyên qua não người này, nhưng, ngay lúc đó cánh tay hắn lại bị Lạc Khuynh Thành giữ chặt ...

Động tác của Lạc Khuynh Thành khiến German trở tay không kịp, hòng súng phát ra một tiếng nổ lớn, nhưng vị trí đạn bay qua vốn không phải là đầu mà là xương bả vai Marcus, máu tươi bắt đầu trào ra, giống như dòng thác chảy cuộn cuộn không ngừng.

German là con người có thù tất báo, hắn chưa bao giờ có chuyện nương tay cho kẻ khác, hay sẽ tha thứ cho những kẻ khiến hắn gai mắt!

Hơn nữa, kẻ tạp chủng trước mắt này không chỉ đã thương hắn mà quan trọng hơn hết là còn khiến Lạc Khuynh Thành bị thương, làm sao có chuyện hắn sẽ bỏ qua dễ dàng được? Nếu như không chứng kiến đầu kẻ đó nở hoa, hắn thề sẽ không bỏ qua!

Nào ngờ, Lạc Khuynh Thành từ đâu lại ôm chặt cứng cánh tay hắn không buông. Có lẽ là vì trúng đạn nên cơ thể cô còn run rẩy và suy nhược, tất cả sự run rẩy đó đều được German cảm nhận rõ ràng, và thậm chí rung động cả trái tim.

Lần này, German đúng là không đành lòng thô lỗ vứt cô sang một bên, đồng thời, hòng súng lại được hắn tạm thời hướng ra chỗ khác.

"German, anh tha,...tha mạng cho cậu ấy đi, coi như là tôi van xin anh, cầu xin anh hãy tha cho hắn..."

Cả người cô tê dại đi như người hút ma túy, cô thật không thể cảm cự nổi nữa, nhưng vẫn cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình để bám chặt lấy cánh tay German, ngăn cản hắn không thể xuống tay lần nữa.

Rõ ràng số phận Thằng bé Marcus này đã đủ bi thảm rồi, bây giờ còn bị cô mà liên lụy đến tính mạng, cô không đành lòng nhìn thấy hắn mất mạng, nếu không, cả đời này cô sẽ bị cảm giác tội lỗi dày vò đến chết mất.

Vừa nghe Lạc Khuynh Thành mở miệng, lửa giận German lại một lần nữa bùng lên.

Cô gái đáng chết, rõ ràng cô yếu đến dạng nào rồi còn sống chết đòi thương lượng quyền sống của tên tình lang này! ?

Rốt cuộc hắn ta có cái gì tốt khiến em phải lưu luyến hắn như vậy?!

Mạng của mình còn chưa biết có bảo toàn nổi hay không, lại còn tâm trí đi lo lắng cho thằng đàn ông khác?! Sao thế, em cho rằng, em giúp tôi cần được một đường súng là em có quyền nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho em?

Nằm mơ, đúng là nằm mơ! Nằm mơ! Nằm mơ! !

"Em câm miệng cho tôi! Lo bản thân mình đi!"

Càng nghĩ càng tức giận, German cắn răng thấp giọng cảnh cáo, âm thanh đặc trưng sắc mùi lạnh lẽo và chết chóc, sự tức giận của hắn thể hiện rõ ràng qua nét mặt và thái độ ...

Lạc Khuynh Thành khẳng định, nếu không vì cô bị trúng đạn thì hẳn nhất định sẽ nổi bạo mà giờ họng súng đặt ngay trước thái dương cô!

Người đàn ông này, tính cách thật đáng sợ! !

Đinh sát lên người German, cánh tay Lạc Khuynh Thành đang ôm tay hắn chuyển lên vòm ngực rắn chắc, mái tóc đen mượt cũng theo động tác mà rũ xuống...

"Tôi với cậu ấy không có làm gì cả, vừa rồi tôi chỉ xem cậu ấy như em trai mình nên đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, thật đó, anh đừng tức giận nữa có được không? Hơn nữa cậu ấy cũng bị anh đánh cho mấy roi, còn bị trúng đạn nữa, anh bỏ qua cho cậu ấy đi, tôi cầu xin anh, đừng để cả cuộc đời này tôi phải cảm thấy có lỗi với cậu ấy, cầu xin anh."

Giải thích một hồi, Lạc Khuynh Thành khó khăn thở dồn dập, tiếng nói vừa dứt, cô cảm thấy đại não mình dường như bị trút hết không khí, mí mắt hầu như không thể chống cự thêm nữa mà khép hờ. Nhưng cô không dám, cô sợ, chỉ cần cô nhắm mắt lại, súng của German sẽ làm cho đầu Marcus tan nát...

Rõ ràng đã yếu như vậy, suy nhược như vậy, lại cố gắng gượng đến cùng.

Loại cảm giác đau đớn đến bóp nghẹt tim gan khiến Lạc Khuynh Thành tuy sống đến tận mạng thứ hai cũng không khỏi ngỡ như lần đầu!

Đau khổ, khiến người ta cảm thấy sợ hãi, sợ rằng có bị dày vò ở dưới mười tám tầng địa ngục cũng không bằng cái loại đau đớn này?

Cũng may, German cũng không hề để cô chịu bị dày vò lâu, thậm chí có thể nói, cô vừa dứt lời, cũng là lúc hắn đưa ra quyết định...

Cả đời cảm thấy tội lỗi với kẻ đó? Vậy có nghĩa rằng, nếu giết hắn, cô sẽ nhớ đến kẻ này cả đời sao?

Không, không thể, cả trái tim và suy nghĩ cô chỉ có thể chứa mỗi German hắn, chỉ duy nhất một người là hắn, bất kể là nam hay nữ, ai ngoài hắn ra cũng không thể!

Nghĩ như vậy, một German bá đạo như hắn làm gì có chuyện có phép điều đó xảy ra? Là một người đàn ông có tính độc chiếm cao như hắn, thứ hắn muốn, tất nhiên không chỉ có thể xác Lạc Khuynh Thành, mà còn bao gồm cả linh hồn và trái tim cô!

Cho nên khi nghe cô nói vậy, trong đầu hắn như có hai dòng chữ lập tức đóng đinh chắc nịch—— không thể!

Hơn nữa, không thể phủ nhận, lời giải thích của Lạc Khuynh Thành, nói cách khác là đang lấy lòng hắn. Một câu "không có làm gì cả" phát ra từ miệng cô khiến cho tâm trạng của hắn thoáng được trấn an đôi chút, và thậm chí có một thùng dấm chua mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết mình đã ném trái, dường như cũng sớm giảm đi...

German ôm chặt Lạc Khuynh Thành, để cô tránh xa Marcus càng xa càng tốt, chân German hơi nhấc lên sau đó, lại một lần nữa tàn nhẫn giẫm xuống!

German là ai? Sức lực của hắn, ai có thể so sánh được? Huống hồ bây giờ hắn lại dùng hết toàn lực, về cơ bản một người bình thường không thể chịu đựng được, huống chi là một kẻ yếu ớt như Marcus...

Bởi vậy, đương nhiên Marcus bị giẫm đến học máu, nằm úp sấp mặt trên đất, gương mặt tái nhợt còn dính đầy máu, chặt vật đến vô cùng.

"Nghe cho rõ, từ nay về sau không được phép tiếp xúc với cô ấy, nếu không, tôi sẽ bắn chết cậu!"

Giống như giẫm chết một con kiến, German lớn tiếng quát, từng lời nói lẫn giọng điệu đều lạnh lẽo và nặng nề cảnh cáo, nguy hiểm giống như lời phán xét của ác ma...

Nhưng thật may âm thanh lãnh huyết của German lại khiến cho Lạc Khuynh Thành an lòng không ít.

Môi hơi mím chặt cong lên ý cười miễn cưỡng, Lạc Khuynh Thành hóa giải sự căng thẳng của mình, thở phào nhẹ nhõm, mí mắt không cảm cự nổi nữa hoàn toàn nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh...

Phát hiện Lạc Khuynh Thành ngất đi, hàng mày rậm rạp đầy nam tính của người đàn ông lập tức nhăn lại, đáy mắt lóe lên một tia thương xót, German nhanh chóng thu chân về, đồng thời cũng vất súng về bên thắt lưng, cơ thể to lớn hơi cúi xuống, nhẹ nhàng bế Lạc Khuynh Thành lên.

Hắn ôm nàng, sai bước đi trở về phòng, bước chân vội vàng, gấp gấp hơn bình thường, không giống với tác phong của hắn.

Đôi bàn tay không màng đau đớn cào lóp tuyết trên mặt đất nắm chặt, mười đầu ngón tay thậm chí còn rỉ chút máu tươi, Marcus ho khan không ngừng, không bỏ cuộc trừng mắt nhìn bóng dáng xa dần của German, không, nói chính xác hơn, có lẽ là, Lạc Khuynh Thành...

Giờ khắc này, đôi mắt màu xanh lục của Marcus đã không còn mang nét ngây thơ của một cậu thiếu niên ngày nào, mà ẩn sâu trong đó là sự thù oán nồng đậm, cùng với đau đớn, nặng nề bao trùm quanh hốc mắt hắn, trông rất đáng sợ.

Rõ ràng, là thù hận, Marcus bắt đầu oán hận Lạc Khuynh Thành, bởi vì những lời cô vừa nói, những gì cô vừa phát ngôn, đều là vì muốn bảo vệ tính mạng cho hắn...

Cô đối xử với hắn dịu dàng như vậy, luôn luôn cười ảm áp như vậy, thậm chí đôi khi còn quan tâm hỏi han tình hình sức khỏe của hắn, rồi cung cấp thuốc bổ cho hắn uống, đưa cơm đầy món dinh dưỡng đến bồi bổ hắn...

Tất cả những gì cô mang đến cho hắn, cô làm cho hắn, hắn chưa bao nếm trải qua, mỗi một giây một phút cô ở bên hắn, cười đùa với hắn, cũng là mỗi một giây phút cô cho hắn hy vọng, hy vọng về một tương lai tương sáng, một tương lai mà từ trước đến nay hắn chưa bao giờ trông mong tới.

Nhưng vừa rồi, cô nói gì, cô nói chẳng qua cô chỉ xem hắn là em trai!?

Chưa kể, cô còn nói, hai người bọn họ chưa hề làm cái gì cả, thế chuyện vừa rồi là thế nào, cái gì là không phải! ?

Vậy cái cảm giác tim đập chân run hắn cảm nhận được, chẳng phải đều là trò cười cho thiên hạ sao? Lẽ nào, cô vẫn luôn cười cợt khi quan sát hắn như vậy? Lẽ nào cô luôn cố ý, cố ý làm ra vẻ dịu dàng, quyến rũ hắn trầm luân vào vũng bùn đó, không lối thoát, nhìn thấy hắn vì dành tình cảm đặc biệt cho cô mà, hưởng thụ sao? !

Đối mặt với bộ dáng ngốc nghếch của hắn, lẽ nào mỗi ngày cô đều âm thầm cười trộm khinh rẻ hắn? Lẽ nào cô hưởng thụ tất cả sao? !

Tất cả, tất cả những điều đó khiến Marcus điên đầu không thôi, hắn không ngừng đặt câu hỏi rồi tự cười nhạo mình, bởi vì hắn rất dễ ý, hắn đang lâm vào tình trạng rối rắm không lối thoát, mà nguyên căn gây ra tất cả mọi sự hỗn loạn này chính là vì cảnh tượng Lạc Khuynh Thành đỡ một phát súng cho German!

Lẽ ra cô phải biết, Marcus vì cô nên mới làm ra chuyện mà ngay từ lúc sinh ra cho đến bây giờ vẫn không dám làm, hắn đã nỗ lực chỉ muốn German có thể chết đi ...

Trước kia Marcus mà một người chưa nếm mùi đời, cho tới bây giờ vẫn chỉ sống bình lặng ngày qua ngày với bốn bức tường, một mình nằm trên giường dưỡng bệnh. Tuy yếu ớt, tuy vô dụng, tuy hắn luôn có thái độ cực đoan với thế giới xung quanh, nhưng bản chất vốn có của hắn chính là lương thiện. Hắn chưa từng có ý định hại ai bao giờ, chứ đừng nói là giết người, có thể nói, từ ngày có sự xuất hiện của Lạc Khuynh Thành, nếu như bảo hắn làm thế một lần nữa, hắn rất sẵn sàng!

Nhưng, phần suy nghĩ đó, lại bị Lạc Khuynh Thành tàn nhẫn bóp nát!

Hắn không ngờ cô lại đi chủ động lấy thân mình ra làm lá chắn, chắn một đường đạn cho Reggie Nord? Không phải cô rất hận Reggie Nord sao, không phải cô luôn muốn chạy trốn khỏi hắn, thoát khỏi bàn tay của hắn sao? Vì sao cô lại có biểu hiện mà hắn hy vọng cô đừng bao giờ có ... có tình cảm? !

Cô không biết, chỉ cần nhìn thấy cô, nhìn thấy bộ dạng của cô, tựa như một con bướm mềm mại tung bay trong gió, phi người mạnh mẽ đứng chắn trước người Reggie Nord, hắn đã khiếp sợ đến nhường nào? Trái tim hắn, đã đau đến nhường nào? !

Không, rõ ràng cô ấy không hề biết, trong lòng cô, chỉ đều đặt lên người Reggie Nord, cả lý trí và trái tim cô đều trôi chảy lấy hắn, đều lưu luyến hắn!

Chính vì điều đó, nội tâm Marcus vừa ghen tị nhưng phần lớn là tức giận. Rồi lại vì chính những lời nói của cô sau đó, trái tim bị tổn thương ngay lập tức tan vỡ, toàn bộ mọi đau đớn, đều biến thành oán hận!

Tình yêu, là như thế, luôn cho người khác hy vọng, nhưng sau khi đối phương lại vô tình xoay lưng, đẩy người đó vào con đường tuyệt vọng, thì ngay cả cô là một người lương thiện và hiền lành như Marcus, bởi vì tình yêu, hắn có thể trải nghiệm cái thứ cảm giác gọi là đau đớn đến tận tâm can, một nỗi đau mà bất cứ ai trải qua một mối tình đầu không may mắn đều cảm nhận được, giống như hắn của lúc này, hắn mệt mỏi sau khi phải chịu đựng quá đủ về thể xác lẫn tinh thần, lập tức chìm trong bóng tối mờ mịt không lối thoát...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tàn Nhẫn Từ Điệp 57: Sao Lại Lạnh Thế Này?

"Đem kẻ ở chuồng ngựa kia ném đi!"

Cánh tay trắng kiện mạnh mẽ ôm Lạc Khuynh Thành, ngay thời điểm đi qua đám lính gác, lời mệnh lệnh lạnh lẽo chậm rãi phát ra từ miệng German, sau đó hắn tiếp tục sải rộng bước chân, nhanh chóng ôm Lạc Khuynh Thành trở về phòng...

Động tác của người đàn ông, tuy không thể nói là quá nhẹ nhàng, hay nói phóng đại hơn là dịu dàng và nâng niu. Có điều, so với sự thô lỗ của hắn thường ngày thì đã "tiền bộ" hơn rất nhiều, ít nhất là lúc này đây, hắn không có trực tiếp ném cô lên giường, xem cử chỉ cẩn thận và hơi cứng nhắc đặt cô nằm xuống, có lẽ hắn rất lo lắng cho vết thương do đạn gây ra trên người Lạc Khuynh Thành, sợ rằng mình quá thô lỗ mà ảnh hưởng đến vết thương của cô?

Nhưng, còn vết thương của hắn thì sao?

Dường như hắn không hề để ý đến, cũng đã quên mất trên người mình cũng có một vết đạn tương tự gây ra, tất cả tâm trí của hắn đều đặt lên người Lạc Khuynh Thành, điều hắn muốn làm nhất bây giờ chính là cứu cô, hắn lập tức ra lệnh khẩn cấp cho bác sĩ tư nhân bằng cách nhanh nhất đến biệt thự hắn. Cũng vì vẻ đáng sợ và nguy hiểm của hắn dọa, nên không ai dám liếc mắt nhìn hắn, càng không dám nhiều lời, nom nớp lo sợ làm thế nào xử lý vết thương trên người Lạc Khuynh Thành...

Đứng bên người sở, bóng người cao lớn của người đàn ông phản chiếu dưới ánh trăng mờ ảo trên nền trời đêm sâu thẳm, cả gương mặt German chìm trong làn khói thuốc dày đặc, vẫn là gương mặt trầm ổn, nghiêm nghị như trước, nhưng tâm mắt lại có chút âu lo khi nhìn thấy tên bác sĩ đang thuần thực lấy đạn ra khỏi người Lạc Khuynh Thành.

Đã được bác sĩ khuyên rằng tốt nhất là hắn nên đi ra ngoài, nhưng không hiểu sao hắn không muốn rời đi, một phút một giây cũng không, ít nhất, ngay khi hắn chưa xác định được sinh mạng của cô có an toàn hay không, hắn không muốn rời đi...

Không thể phủ nhận rằng, cô gái này khiến cho hắn phải trải qua nhiều loại cung bậc cảm xúc, đặc biệt là sự rung động không ngừng! Là sự rung động từ trước đến nay hắn chưa có! Thứ cảm xúc này khiến cho trái tim hắn, ngay cả bây giờ, vẫn còn đập loạn nhịp không ngừng.

Hắn chưa hề ngờ tới, cô lại vì hắn mà đỡ phát súng kia, hắn lại càng không ngờ rằng, cô lại tình nguyện vì hắn, mà không màng an nguy của bản thân...

Rất không giống cô của thường ngày, cũng vượt sức tưởng tượng của hắn, cô gái này, chẳng phải rất hận hắn sao, chẳng phải rất muốn rời khỏi hắn sau đó tìm đến một chân trời khác, một chân trời không có hắn sao?

Vừa rồi khi cậu thiếu niên kia nổ súng, đối với cô mà nói, phải là một cơ hội rất tốt mới đúng? Nếu như hắn thật sự bị trúng đạn, thậm chí là chết tại chỗ, có phải cô sẽ nhận cơ hội đó...chạy trốn, rời khỏi hắn? Cho dù hắn không chết, nhưng chỉ bị thương, liệu cô có dùng chút hy vọng cuối cùng đó mà liều mạng bỏ trốn? Hơn nữa, lúc đó cô đứng gần như rất xa hắn, mà hắn lại không hề đề phòng cô, cô hoàn toàn có dư thừa cơ hội để cùng cái tên tình lang kia, đâm sau lưng hắn một nhát dao, sau đó ngênh ngang bỏ đi. Cô máu lạnh như vậy, thông minh như vậy, German không tin, cô lại không hiểu rõ tình cảnh đó!

Nhưng vì sao, vì sao dù biết điều đó là có khả thi, cô vẫn chạy lại chỗ hắn?

Đương nhiên, cũng không loại trừ trường hợp, cô sợ bản thân mình xảy ra chuyện, ví như trong quá trình chạy trốn sẽ bị lính gác tóm được, hoặc trực tiếp giết chết!

Tất cả những điều này, một người thông minh như German, cũng không thể hiểu hết được, hắn không thể thăm dò được rốt cuộc Lạc Khuynh Thành đã nghĩ gì lúc đó.

Có điều cô không biết, chính là giây phút cô phi thân đến chắn trước người hắn, đẩy lòng hắn, đã rung động đến nhường nào! Cô càng không biết, một phát súng đó, khiến cho trái tim hắn, như muốn ngừng đập...

Nhiều đó đã là quá đủ, quá đủ thành công làm cho trái tim vốn đã đóng băng tận bao giờ, lại bắt đầu tan chảy và nổi từng đợt sóng dồn dập.

Tiếng đồng hồ báo thức tí tách trôi qua, trong phòng, ngoài hô hấp ngắn dài lan tỏa trong không khí dần dần thay đổi mà trở nên phập phồng thì không gian bên ngoài vẫn duy trì ở trạng thái yên tĩnh trầm mặc không tiếng động...

Không biết rốt cuộc thời gian đã trôi qua bao lâu, cho đến khi màn trời ngoài cửa sổ, lại chìm trong màn đêm lạnh lẽo, ánh trăng lại một lần nữa leo cao trên đỉnh đầu soi sáng vạn vật dưới nhân gian.

"Thượng tướng, viên đạn đã được lấy ra, máu cũng đã cầm, bây giờ không còn gì đáng ngại nữa."

"Vậy sao?"

Mang theo một hơi khói dày đặc, môi chậm rãi cong lên ý cười khinh miệt nhẹ nhàng hỏi lại một tiếng, đương nhiên German có chút mất hứng...

Vậy sao là cái gì? Tay nghề của bác sĩ bọn hắn, có bỏ ra giá cao bao nhiêu cũng đừng hòng mời được bọn họ đến chữa trị, thế mà danh dự của bọn hắn hoàn toàn bị giẫm đạp khi thượng tướng lại có thể mở lời hỏi một câu đầy nghi hoặc và vô nghĩa với bọn hắn như vậy!

Đối với bọn họ, câu hỏi của German đáng sợ và dọa người đến nhường nào, bọn bác sĩ không ngừng nhấc tay lau mồ hôi, chân tay không ngừng run lên...

Đệ nhất sói hoang nước Đức, quả nhiên không phải hạng vừa! Không cần đánh cũng dọa được đối phương a, chẳng qua chỉ nói một câu bảo thủ thôi mà, sao đáng sợ ghê người đến vậy? !

"Thượng tướng xin yên tâm, miệng vết thương của cô ấy đã xử lý ổn thỏa, sẽ không có sơ suất gì xảy ra."

Cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất để đáp lại, vị bác sĩ đó căng thẳng nói vài câu chắc nịch, lúc này mới làm cho German trấn an chút...

"Lui xuống đi."

Tay lớn vung lên, German vút tàn thuốc vào trong gạt, từ trong bóng đêm thông thả bước đến bên giường, ngồi xuống nghiêng người nhìn chăm chú Lạc

Khuynh Thành.

Sắc mặt vẫn chưa hồng hào, còn tái nhợt thế này sao?

Bị cái gương mặt trắng hệt như tuyết đó đâm chọc vào mắt, German rũ mắt xuống, lười biếng cười nhạt, sau đó vươn bàn tay to lớn âu yếm vuốt ve mặt cô, nhưng ngay lập tức con người màu xanh bắt ngờ co rụt lại, ...

Sao lại lạnh thế này?

Gương mặt cô rất nhỏ, mà bàn tay German lại rất lớn, dường như cả bàn tay hắn có thể ôm trọn hơn phân nửa mặt cô, từng ngón tay có chút thô ráp nhẹ nhàng lướt qua lớp da non nớt, mịn màng, giống như đang truyền nhiệt cho cô, bỗng nhiên, German vội vàng thu tay về...

Không đúng, không nên có bộ dạng này, rõ ràng là cô phản bội hắn trước, vụng trộm gặp người đàn ông khác, hắn chưa tính đến chuyện trừng phạt cô đã là nhân từ lớn nhất hắn ban cho cô, vì sao lại còn đối xử khác thường với cô như bây giờ!

Hành động của hắn bây giờ, giống như có chút... ôn nhu?

Không, hai chữ này, không hề thích hợp để hình dung về con người hắn, hắn là ác ma không tim không phổi, không có tình người, càng không có tâm tư đi phân phát loại ôn nhu gì đó cho người khác, làm gì có chuyện đó? !

Mà cô, Lạc Khuynh Thành, chẳng qua chỉ là một con mồi lạ, một con thỏ con mà hắn ngẫu nhiên cảm thấy thích thú bất về mà thôi, ngoại trừ việc chơi đùa cô, đối xử tàn bạo với cô, thì cô không là gì đối với hắn, cho nên, hắn lại càng không nên sinh ra loại cảm tình đặc biệt đó với cô ...

Không phải cô chỉ đỡ cho hắn một phát súng thôi sao? Cho dù không có cô, hắn cũng sẽ không bị súng bắn trúng, cho nên việc cô đứng ra cứu mạng hắn, là do cô tự rước phiền phức vào người! !

Nắm ngón tay bắt đầu thu lại, rất rõ ràng có thể nhìn thấy chủ nhân của bàn tay này đang đấu tranh nội tâm dữ dội, cuối cùng, hắn nắm chặt thành quyền, giống như đã hạ quyết tâm...

Thu nắm tay trở về, German vốn định đứng lên rời khỏi phòng, bỏ mặc Lạc Khuynh Thành nằm một mình ở đây, tự sinh tự diệt. Thế nhưng, ngay khi nắm tay mới thu về một nửa thì, đôi môi tái nhợt hơi mấp máy, cô "um" một tiếng, run rẩy thì thào: "Lạnh..."

Âm thanh của người con gái rất mỏng manh, mềm nhẹ tựa như một cơn gió xuân thoảng qua, mang theo chút run rẩy tinh tế giống như đang chịu đựng loại đau khổ nào đó. Cô không khác gì một kẻ lang thang nơi núi tuyết giá lạnh, không người không nơi chốn, cái giá lạnh, cái thiếu thốn cảm giác ấm áp khiến cô trở nên đáng thương vô cùng.

Nắm thật chặt cái đốt ngón tay, German lập tức đứng yên tại chỗ, môi không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch của Lạc Khuynh Thành, không biết có phải vì màn đêm u ám, hay là vì ánh sáng nơi con người màu xanh đặc trưng của hắn biến hóa còn thâm sâu hơn biển, giống như đáy biển đại dương thần nhiên có chút dao động ngầm.

"Lạnh, lạnh quá... hức..., German... lạnh quá..."

Cánh môi luôn đỏ hồng như cánh hoa anh đào kia, giờ đây lại trắng bệch đến dọa người, lại còn hơi run rẩy, phát ra những tiếng nức nở tựa như tiếng thủy tinh vỡ. Có lẽ vì thật sự rất lạnh nên cả người Lạc Khuynh Thành không chịu đựng được mà run lên từng cơn, mười đầu ngón tay bầu chặt lấy chân, nhìn cô bây giờ giống như con mèo đang nũng nịu chủ nhân sưởi ấm cho mình.

Nếu là German của lúc trước thì làm gì có chuyện rối rắm hay do dự trước tình huống này, chỉ một chữ "German" phát ra từ miệng Lạc Khuynh Thành, thì cho dù tảng đá trong tim German có cứng rắn và lạnh lẽo đến mức nào cũng phải mềm lòng mà tan chảy, lý trí cuối cùng hoàn toàn bị âm thanh yếu ớt có phần dựa dẫm mà đốt cháy...

German lật chăn lên, cúi người ôm cả người Lạc Khuynh Thành lên sưởi ấm cô, nhưng vì bộ quân trang trên người hắn vẫn mang hơi thở lạnh lẽo của băng tuyết nên không chỉ không truyền hơi ấm cho cô mà còn trực tiếp đổ thêm dầu vào lửa.

"A..."

Bị thất lưng lạnh ngắt của đối phương tập kích, vốn Lạc Khuynh Thành đã run rẩy thân mình, giờ lại càng thêm mãnh liệt hơn, đầu cũng ụ rũ trong lòng German, cô kháng nghị muốn né tránh khỏi người hắn, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp không tự chủ được mà bất mãn rên khẽ...

Lạnh, người anh lạnh lắm, tôi không cần anh ôm tôi!

Trong lòng nổi lên một loại cảm xúc phức tạp mà bản thân hắn cũng không hiểu được, buông Lạc Khuynh Thành đặt ngay ngắn trên giường, quay người đi đốt lò sưởi cạnh tường, German cởi sạch bộ quân phục trên người mình, đồng thời cởi chiếc váy trên người Lạc Khuynh Thành, cô bây giờ không một mảnh vải che thân, hắn lại lần nữa mới yên lòng mà tung chăn ôm cô nằm gọn trong lòng mình, trong suốt quá trình, động tác của hắn hoàn toàn cẩn thận và nhẹ nhàng, tránh ảnh hưởng đến vết thương bên vai trái của cô.

Hai người đều dùng da thịt trực tiếp truyền hơi ấm cho nhau, cả người cô lạnh như tảng băng, còn hắn thì nóng như máy sưởi, hai loại thái cực đối nghịch rõ ràng như thế khiến cho cảm xúc đối phương trở nên dễ bị kích thích mà mãnh cảm hơn. Trong phút chốc, Lạc Khuynh Thành bắt đầu tận hưởng sự ấm áp vây quanh mình, từ trạng thái run rẩy bấy, cơ thể đã dần dần thích ứng và chậm rãi thả lỏng, cô thoải mái rên lên một tiếng, chẳng qua là vẫn còn hôn

mê...

Cảm nhận được sự mềm mại và ngoan ngoãn của người con gái trong lòng mình, German không khỏi buồn cười trước bộ dáng đáng yêu của cô, hài lòng cong môi cười nhạt, sau đó từ từ nhắm mắt lại, cùng cô chìm vào giấc ngủ....

Nhưng vì giấc ngủ của hắn luôn không sâu, lại vì Lạc Khuynh Thành hành hạ nên chỉ mới nửa đêm, cô đột nhiên lại sốt cao.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tàn Nhẫn Từ Điệp 58 : Cô Gái Này, Đúng Là Khắc Tinh Của Hắn!

Trận sốt lần này, thật đúng là hành hạ người.

Ôm cô, dùng cơ thể của chính mình sưởi ấm cô, hơn nữa trong phòng còn có lò sưởi, rất ấm áp. Ở trong cái tiết trời rét giữa đêm khuya thế này, German lại vì nóng mà ra không ít mồ hôi, mồ hôi men theo từng đường nét quyến rũ và gợi cảm trên cơ thể người đàn ông, từng chút một lần xuống, người đàn ông đó cảm giác được người con gái trong lòng mình có gì đó không ổn, hắn bỗng nhiên mở mắt...

Đưa mắt quan sát sự thay đổi nét mặt của Lạc Khuynh Thành, thấy gương mặt rõ ràng đã hồng hào hơn không ít, German nhướn mày nghĩ ngợi, cái hồng hào này, có phần....

Không xong rồi, cô phát sốt?

"Nóng.. Nóng quá..." .

Môi khô nứt nẻ, Lạc Khuynh Thành không ngừng giãy dụa hồng muốn đẩy cái lò sưởi nóng bỏng kia ra khỏi người mình. Nhưng không hiểu sao cái lò thép nung ấy lại chẳng mấy may động đậy, mặc cho cô có dùng sức thế nào, cũng không thoát ra nổi!

Nóng, rất nóng, cứ có cảm giác như rơi vào lò nước sôi, khiến cho cô khó chịu vô cùng..

"Tránh ra...um... Tránh ra!"

Lại bất mãn lên tiếng kháng nghị, Lạc Khuynh Thành buồn bực quăng mấy nắm đấm vô lực lên lồng ngực trần trụi của người đàn ông.

Chết tiệt! Vết thương trên vai cô, khó khăn lắm mới khép miệng, giờ lại sắp nứt ra rồi...

Trái tim như bị búa đập vào, German hoảng hốt nhanh chóng vươn tay giữ chặt cánh tay cô, khiến cô không còn khả năng nhúc nhích, đồng thời hắn hơi lùi ra sau, rời khỏi người cô.

Nâng tay lên, sờ trán Lạc Khuynh Thành, German phát hiện, nhiệt độ cơ thể cô tăng cao một cách đột biến! ?

Sao lại nóng nghiêm trọng đến vậy!

Đáy mắt lóe lên một tia đau lòng, German rời khỏi giường, khoác sơ chiếc áo ngủ lên người, cầm lấy điện thoại trên bàn, triệu tập mấy tên bác sĩ mới vừa hoàn thành nhiệm vụ hôm qua.

Đêm nay là đêm mà cả căn biệt thự đều chìm trong mùi vị của sự nguy hiểm và chết chóc, u ám đến tận cùng. Cho dù đèn có sáng, người giúp việc có vội vàng phân phó công việc thì bầu không khí vẫn lạnh lẽo và đáng sợ hơn bao giờ hết, đặc biệt là mấy vị bác sĩ tư đang mơ mơ màng màng an giấc thì bị gọi đầu dậy,...

Bận rộn cả một đêm, cho đến khi ánh sáng của buổi bình minh le lói qua khe cửa sổ thủy tinh dày.

Nhưng còn tâm tình German, lại không có tươi sáng như thế, ngược lại, âm trầm hơn bao giờ hết!

"Rốt cuộc là các người có trị được không hả? Cả một đêm, cô ấy vẫn không có biến chuyển tốt là sao? Vẫn sốt cao không hạ thế này!"

Tức giận quát to, ánh mắt của German trở nên cực kỳ u ám cùng đáng sợ như dã thú, giống như được phủ bởi một lớp màn đen tối, lạnh lẽo, lạnh nhạt, nhìn thẳng về phía mấy tên bác sĩ tư.

Quá đáng sợ, quá hung hãn, giống như ánh mắt đó đang muốn moi hết tim gan bọn họ, sau đó lại ngai chưa trừng phạt đủ mà bắn thêm phát súng ngay giữa thái dương!

Nhìn cô như vậy chỉ mới một ngày một đêm, sao lại có thể gầy đến như vậy, sắc mặt tái nhợt, không còn hồng hào như trước, môi vì thiếu nước lại vô cùng nứt nẻ và trắng bệch. Cô của bây giờ đâu giống một cô gái đã từng hoạt bát, đáng yêu mang bộ dáng tức giận hay hồn oán hấn...

Rõ ràng đằng sau lớp chăn dày kia chính là thân hình yếu ớt và yếu đuối của cô, chỉ để lộ hai cánh tay bên ngoài, ngón tay thon thả ấy, mềm mại là thế, đáng yêu là thế, nhớ lại dáng vẻ cô cuộn tròn mình trong lòng hấn khiến hấn liên tưởng cô giống như một pho tượng mỏng manh bằng thủy tinh, món đồ trân quý đó chỉ có thể đem cất đi trong lồng kính, lặng lẽ đứng ngoài ngắm, hấn sợ, chỉ cần chạm vào cô, cô sẽ tan vỡ!

Bộ dạng của Lạc Khuynh Thành bây giờ thật khiến cho German không thể tiếp tục nhìn thêm nữa, sự đau xót ẩn sâu trong con người hấn bắt đầu hóa thành sự tức giận, hấn đưa mắt thẳng tắp bắn về phía những người khác trong phòng. Nhìn bộ dáng nhát gan nơm nớp lo sợ của bọn họ, lửa giận dần dần tích tụ nơi lồng ngực sau đó, có xu hướng lan rộng...

"Nếu cô ấy có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ giết chết các người!"

Giơ lên cánh tay mang theo khối thuốc, German trực tiếp ném điếu thuốc đi, sai bước chân đến bên bàn, tùy ý vung tay cầm một thanh kiếm nghệ thuật treo trên tường, sau đó, "xoát" một tiếng, hấn đâm thẳng kiếm về phía đám bác sĩ tụt. Trong phòng, ngoài âm thanh cắt xé gió sắc bén của kiếm, ngoài âm thanh rên rỉ vì sợ hãi của đám bác sĩ trong phòng thì, tóm lại, trong cả biệt thự German, không ai dám lên tiếng hay thậm chí là cả thờ...

Ngay từ khi quyết định bán mạng cho cái biệt thự này, nhóm người giúp việc đã quen với sự lạnh lẽo và cô quạnh của tòa nhà, nhưng thái độ của German bây giờ, khiến bọn họ phải xem xét lại, thà rằng tìm mọi cách rời khỏi chốn đáng sợ này, sau đó bị chết công còn hơn là bị người hù chết.

Bộ dáng của German lúc này, thật sự mà nói, vô cùng khủng bố. Đêm nay, bọn họ đã không biết bao lần trải qua cảm giác đứng trước ngưỡng cửa địa ngục.

Bọn họ chưa bao giờ chứng kiến thượng tướng Reggie Nord nổi giận đến bức này, bình thường, ngoài lạnh lùng và đáng sợ cường thế uy phong đầy quyền lực biểu hiện ra ngoài mặt thì trong đời bọn họ chưa nghĩ thượng tướng lại có thể đẩy cơn tức giận lên đến đỉnh điểm.

Thượng tướng Reggie Nord lẽ nào vì một người con gái trẻ tuổi kia mà nảy sinh biến hóa cảm xúc sao? Rõ ràng là rống giận rít gào, nhưng ẩn sâu trong đó còn có một loại lo lắng và ưu sầu, nếu tình mất thì có thể nhận ra...

Nhưng, nếu có lo lắng cho bệnh tình của cô thì ngại cần gì phải lớn tiếng quát tháo như thế? Nếu như cô gái nằm trên giường kia, chỉ là người qua đường tình cờ gặp gỡ, thì cần gì phải quan tâm quá mức như vậy?

Lẽ nào, người con gái này thực sự rất quan trọng với ngài ấy sao? Lúc trước bọn họ nghe nói, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi thôi mà, bây giờ xem ra, sợ là có ẩn tình khác!

Một vị bác sĩ bất chấp sợ hãi, liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, làm như đang xác định nghi ngờ trong lòng mình. Hấn muốn xem xem, rốt cuộc cô gái này có loại ma lực gì lại khiến thượng tướng Reggie Nord vì cô mà hóa điên như thế!

Nhưng nào ngờ, mới quét nhìn Lạc Khuynh Thành chưa được giây thứ hai, thì bất chợt ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát ý bắn về phía hấn, so với thanh kiếm hấn cầm trên tay thì còn sắc bén hơn...

Hai chân theo bản năng run rẩy, vị bác sĩ đó mấp máy môi, bộ dáng gần như sắp ngất đến nơi: "Thượng, thượng tướng, bởi vì cơ thể cô ấy vốn rất suy nhược, giờ lại chịu một phát súng, cộng thêm miệng vết thương bị hở nên bị cảm lạnh là điều không thể tránh khỏi. Vì hệ thống miễn dịch của cô ấy còn yếu nên liên tục sốt cao không hạ, tuy nhiên, chúng... chúng tôi đã thức cả đêm để chữa trị cho cô ấy, chỉ cần cho cô ấy thêm ít thời gian lấy sức phục hồi thì khí lạnh tích tụ trong người sẽ tan ra, cô ấy sẽ ổn thôi."

"Đúng vậy, xin thượng tướng yên tâm, nhất định sẽ không có gì nguy hiểm đến tính mạng cả, Thượng tướng ngài..." Xin hãy an tâm một chút, đừng nóng nảy như vậy a!

Nếu không, bệnh nhân còn chưa tỉnh thì đám bác sĩ bọn hấn sẽ bị dọa sợ mà đau tim chết tại chỗ mất, lỡ như cô ấy không tỉnh lại, mà bọn hấn lại đi trước cô một bước, thì đến lúc đó, ai chữa bệnh cho cô ấy đây!

"Xác định không có gì?"

Âm thanh mang theo mùi máu tanh, German thân nhiên hỏi một câu, một câu hỏi sắc mùi áp bách và uy hiếp, chỉ sợ, so với ác ma, thì cũng không bằng?

"Xác định, xác định, chúng tôi rất xác định!"

Lau mồ hôi lạnh tuôn như suối, ba tên bác sĩ trầm miệng một lời khẳng định, bọn họ chỉ muốn trốn nhanh đâu đó. Vừa nghe được một câu hỏi mang tính ẩn xả từ miệng German, bọn hấn như vỡ được điều ước, không cần ẩn xả, chỉ cần đuổi cổ bọn hấn đi là được, chỉ cần bọn hấn rời khỏi nơi đáng sợ này là được...!

Vẫn trong trạng thái hôn mê, Lạc Khuynh Thành cảm thấy cả người nóng rang, giống như đang đi vào khu vực có núi lửa hoạt động!

Nóng đến mức khó chịu, muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh mình, như cô thật sự không biết phải xua tan cái nóng này thế nào? Nó giống như gông xiềng xích chặt chân tay cô, buộc cô phải chịu đựng nó, cô mơ hồ cảm nhận được âm thanh của rất nhiều người, người tới người lui, rất ồn, khiến đầu cô đau vô cùng. Cô rất muốn mở miệng bảo bọn họ đừng làm ồn nữa, nhưng vì yết hầu từng bị German bóp chặt, đến bây giờ vẫn chưa thể hồi phục hoàn

toàn nên không có bất cứ âm thanh nào được phát ra.

Cô rất muốn mở mắt ra nhìn xung quanh, nhưng vì mí mắt trở nên trĩu nặng có nỗ lực đến đâu cũng vô ích!

Thật mệt mỏi! Cô khó chịu! Lúc trước là bị German siết cổ, rồi bị trúng đạn, .. nhưng trận ốm lần này còn khủng khiếp hơn.

Không, cô không thể chịu đựng thêm được nữa, cô không muốn chết! Không muốn!

"A..."

Mười đầu ngón tay siết chặt mép cắn dày, đầu không ngừng lắc lư kháng cự, khuôn mặt Lạc Khuynh Thành, bình thường đã hồng hào, giờ đây thì đỏ lựng...

Đáng chết!

"Đừng nhúc nhích!"

Tuy vẫn rất giận mấy tay bác sĩ đó, nhưng mọi sự quan tâm chú ý của German đều luôn hướng về Lạc Khuynh Thành, phát hiện cô đang giãy dụa, hấn gấp gấp chạy đến, lập tức giữ chặt tay cô xuống giường, không để cô tiếp tục vùng vẫy ...

Vốn đã bị thương, nếu cứ tiếp tục không ngoan ngoãn như vậy, e rằng miệng vết thương mới vừa thay thuốc kia, lại một lần nữa rỉ máu mất!

Cô gái này, em đúng là khắc tinh của tôi mà!

Ánh mắt thoáng hiện lên một tia hờn giận, German hung hăng trừng mắt nhìn mắt Lạc Khuynh Thành, giống như đang ép bức cô, đứng dậy ngồi sau cô, cẩn thận không chạm phải miệng vết thương, hấn ôm cô nửa ngồi dậy, dùng lưng mình làm chỗ dựa cho cô tựa vào, động tác, vô cùng nhẹ nhàng và cẩn trọng, khiến cho đám người có mặt trong phòng không khỏi ngây người...

Tuy thượng tướng là người vô cảm, nhưng ngài của bây giờ, quả thực hoàn toàn tương phản với con người vốn có của ngài, mọi ưu tư và tình cảm của ngài đang cảm nhận lúc này, đều biểu hiện rõ ràng ra ngoài mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tàn Nhẫn Từ Điện 59 : Trong Mơ - Kêu Khóc

Bộ dáng đó, rõ ràng là biểu hiện sự lo lắng không hề che giấu, cử chỉ và biểu cảm tự nhiên đó, có muốn phủ nhận cũng chẳng ai tin?

Mọi người trong phòng đưa ánh mắt đầy sợ hãi nhìn German, ai cũng đều có loại suy nghĩ đó, nhưng có cho họ lá gan của ông trời thì cũng không dám hé miệng nửa lời...

Hai gò má ửng hồng một cách không bình thường, cả người nóng lạnh thay phiên hành hạ, Lạc Khuynh Thành khó chịu rên lên một tiếng, vô lực dựa hoàn toàn vào ngực German, đầu không ngừng phe phẩy, môi mấp máy như muốn truyền đạt gì đó,...

"Đau..."

Sau vài lần gắng gượng, cuối cùng cô cũng khó khăn thốt ra một tiếng, âm thanh khàn đục pha chút âm rung đáng thương khiến người nghe cảm thấy hoảng hốt vì lo lắng.

Rốt cuộc em đã sốt cao đến mức nào rồi, sao về mặt em lại đau đớn như vậy?!

Trái tim luôn luôn lạnh lẽo và sắt đá của German ngay lập tức bị vỡ tung, vát và lăm mòi áp chế lửa giận trong lòng, giờ lại bắt đầu tăng vọt...

Một lũ vô dụng! Một đám lang băm đần độn! Có mỗi sốt cao cũng không chữa trị đến nơi đến chốn, đáng bị lôi ra bắn chết!

Hàng lông mày rậm lặng lẽ chau lại, nếp gấp giữa ấn đường lộ ra rãnh sâu cùng với hơi thở nguy hiểm và lạnh lẽo trói chặt mọi linh hồn có mặt trong phòng. Đám người xung quanh không ngừng nổi da gà, chân tay bắt đầu tê cứng, khiếp đảm không nói nên lời...

Xong rồi, coi bộ thượng tướng nổi khùng đến nơi rồi, gió bão so với ban nãy còn khủng khiếp hơn! Xem ra, nếu không nhìn thấy đầu rơi hay máu đổ thì không thể nào xóa đi cơn tức giận kinh khủng đó!

Mọi người ở đây, ai cũng đều cảm nhận được luồng khí lạnh mang theo mùi máu tanh tỏa ra từ người German. Bọn họ không ngừng trừng mắt to hai mắt, khó khăn hô hấp, ...

Chết, bọn họ cảm thấy cái chết đang tới rất gần...

Cho đến khi người con gái đang mệt mỏi tựa vào lòng German đột nhiên run rẩy khắp thân thể phát ra một tiếng kháng nghị : "Ồn!"

Đúng vậy, ồn quá, thật sự rất ồn, ồn đến mức khiến đầu óc cô quay cuồng choáng váng, thậm chí cả màng tai cô cũng không chịu nổi mà "ong, ong" như muốn vỡ vụn ra, cô rất khó chịu...

"Ồn..đau đầu quá...ồn lắm..."

Lạc Khuynh Thành vừa nói vừa khó chịu vung vẩy đầu, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra như suối, trông cô suy nhược đến độ hơi thở cũng mỏng tang tựa tờ giấy manh.

German hơi giật nảy mình, ôm chặt Lạc Khuynh Thành hơn, đầu cúi xuống ghé tai nghe những gì cô thì thầm...

Ồn?

"Cút!"

Lập tức mở miệng, lạnh giọng truyền lệnh xuống, giọng điệu mang theo thái độ khinh bỉ cùng tức giận, nhưng đám người trong phòng, đã đứng chờ mỗi chữ này rất lâu rồi, ...

Không, thật ra thì người muốn nghe German nói chữ "Cút" đó là Lạc Khuynh Thành mới đúng, cô rất muốn hất đuổi cô đi đâu đó, miễn là đừng phải chạm mặt với hắn,...Lý do chỉ vì cô sợ, cô không biết phải đối mặt với hắn, thậm chí là bản thân mình, cô cảm thấy từ sau khi bị trúng đạn, suy nghĩ và trái tim cô có sự biến chuyển rất lớn.

Biến chuyển cụ thể thế nào, cô cũng không biết rõ, bây giờ, cô chỉ muốn mình an tĩnh một mình, nhưng xem ra, tình hình này, là không thể rồi...

Bên tai đã không còn tiếng ồn, Lạc Khuynh Thành thoải mái giãn mày, môi cũng không mím chặt như trước, hơn nữa còn cong lên ý cười hài lòng, mà điều này, lại dọa German kinh sợ không thôi!

Nụ cười của cô, thật sự rất đẹp, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng tựa như cơn gió xuân lướt qua nhưng đủ cho một người chưa hề thấy cô cười, như hắn, cảm thấy tuyệt mỹ, tựa như bông tuyết kiêu ngạo khoe dáng trước tia nắng ấm áp của buổi sáng đầu mùa, đẹp đến say lòng người.

Chỉ tiếc, nụ cười này, vẫn không phải dành cho hắn, không phải là nụ cười chân thành mà cô dành cho hắn, cho đến bây giờ đều không...

Trước mặt hắn, cô vĩnh viễn vẫn chỉ trưng bộ mặt gắt gỏng, thành kiến với hắn, đôi khi lại phồng mang trợn mắt khi bước binh đầu khẩu với hắn, đôi khi lại hất cằm trừng mắt cãi lời hắn, giống như một con thú hoang nhỏ chưa được dạy dỗ từ tẻ!

Cũng vì điều này nên khi nghe được tiếng cười trong trẻo cô dành cho cái tên thiếu niên ở chuồng ngựa kia, German mới nổi khùng đến mức này!

Hắn biết, cô là một người con gái xinh đẹp, đẹp đến khuynh quốc khuynh, khuôn mặt cô toát lên một vẻ đẹp rất đặc trưng và khí chất cao quý không ai sánh bằng, tựa như nữ thần Athena, chỉ cần một cái nhếch môi của cô, cũng đã khiến lòng người xao động. . .

Vậy thì dựa vào cái gì tên nhóc đó, dựa vào cái gì tên đó lại được nhìn thấy thứ mà German hắn chưa từng thấy qua, một vẻ mặt rung động khác mà cô sở hữu! ?

Chạng vạng hôm qua, dưới nền trời cam nhạt đầy thơ mộng, lần đầu tiên kể từ ngày gặp cô, German mới biết được, thì ra Lạc Khuynh Thành khi cười, lại có lúm đồng tiền đáng yêu đến vậy, xoáy rất sâu. Vừa xinh đẹp, vừa duyên dáng, vòng xoáy đó, chỉ cần liếc nhìn qua thôi đã có thể cuốn đối phương vào hố đen vũ trụ, không cách gì không chế được mà tình nguyện rơi vào đó. Tuy thỉnh thoảng hắn cũng thấy được lúm đồng tiền đó lộ ra trên gương mặt cô khi cô phụng phịu hay bĩu môi, bình thường nhìn đã rất đáng yêu và dễ thương, khi cười lên thì lại mang một nét đẹp yêu kiều, trong sáng.

Tuy nhiên, cho dù cô có đáng yêu đến mấy, trong sáng đến mấy, thuần khiết đến mấy thì cả đời này, cô cũng chỉ có thể cùng hắn, cùng ác ma như hắn, hòa nguyện vào nhau,...

Ánh mắt ngây dại nhìn gương mặt hồng hào của Lạc Khuynh Thành, German không kiềm chế được mà vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, yêu kiều ấy, vừa mang chút quyến luyến, lại dường như đang an ủi, German không nhận ra rằng, hành động của hắn giờ phút này, chỉ có dịu dàng và mềm mỏng, ánh mắt sắc lạnh thường ngày đã có chút ấm áp lan tỏa, pha thêm chút ...thâm tình hiếm thấy.

Hơn nữa động tác của hắn cẩn thận mà nâng niu giống như đang vuốt ve món bảo bối quý giá khó tìm trên đời. Thậm chí từ tận đáy lòng, lại vô tình lộ ra ý cười thanh nhả!

Không gian đã trở về sự yên tĩnh, Lạc Khuynh Thành cảm thấy đầu không còn đau nhức như trước, thế nhưng, sự yên tĩnh đó khiến cô lại gặp ác mộng. Trong mơ, cô nhìn thấy Marcus giờ sủng nhắm vào German, ...

Cô muốn lao người về phía German, che chắn cho hắn, nhưng đột nhiên cô nhận ra, hai chân mình, như bị đinh đóng chặt xuống mặt đất, mặc cho cô có cố sức nhấc lên, mặc cho cô có phí công hao tổn khí lực thế nào, kết quả vẫn bất lực như cũ, hai chân, không cách gì nhúc nhích, di chuyển được.

Muốn bỏ nhào lên cứu German nhưng không thành, gương mặt Marcus đã không còn ngây thơ và vô tội như trước, thay vào đó, hận thù và dữ tợn đang ăn mòn hân, hai tay hân chợt di động, cô biết hân muốn nổ súng.

Chỉ hành động đó thôi cũng đủ khiến Lạc Khuynh Thành như chết lặng, cả người cô run lên bần bật, cô sợ German bị trúng đạn, không hiểu sao, cô cảm thấy hận bản thân mình, vì sao lại vô dụng đến như vậy, vì sao lại yếu đuối đến như vậy, vì sao chỉ có thể trở mặt đứng nhìn hân bị người khác dùng súng bắn chết? !

Nàng sợ German chết, cả người không ngừng run rẩy, bên tai chợt vang lên tiếng súng rõ to, đáy lòng Lạc Khuynh Thành như rơi xuống vực sâu, âm thanh chói tai ấy như len lỏi vào từng góc ngách trên cơ thể cô, chạm đến tim cô, như một cây búa lớn, đập nát tia hy vọng của cô ẩn giấu sâu trong nội tâm. Cô đau đớn vì không động đậy được, vì thế cô chỉ biết khản cổ đứng đó, hét lên : "Đừng giết anh ấy... Đừng giết... Cậu xin cậu đừng giết anh ấy! German... hức hức..."

Trong mộng, Lạc Khuynh Thành khốn khổ khóc thét lên, hai mắt nhắm chặt, đầu không ngừng phe phẩy.

Nhưng khi Lạc Khuynh Thành vừa nói ra những lời này, bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô dần dần, co cứng lại!

Người con gái đáng chết này, cả mơ cũng mơ đến cái tên nhóc con đó!?

(Vì trong trung quốc , tã 他 chỉ anh ấy nói chung, mà ở đây...Khuynh Thành nói mơ hồ chữ đó nên German cứ tưởng cô đang nhắc đến Marcus.)

Rốt cuộc hân ta đã cho em những gì, có gì tốt để em quyến luyến hân như vậy? Đến cả bản thân mình cũng sắp không cứu được, vậy mà còn dám suy nghĩ đến chuyện cứu hân, không muốn hân chết!

Theo động tác của German, không khó để nhìn ra nội tâm bất ổn, đôi mắt thâm thúy cũng lộ ra vẻ nguy hiểm dị thường. Con người co rụt lại hóa băng lạnh lẽo, hân thu bàn tay về, tránh đề xảy ra chuyện hân sẽ đặt đôi bàn tay mang mùi phấn nộ nhuộm lên cổ cô, rõ ràng biết rõ cô sẽ không nghe, rõ ràng biết hành vi tiếp theo của mình quá mức trẻ con, nhưng German vẫn không nhịn được mà mở miệng, lạnh lẽo nói : "Thằng đó chết rồi! Tôi giết hân rồi!"

Biểu tình lạnh nhạt, cử chỉ lạnh lùng bình tĩnh, vẻ đẹp quyến rũ thấu tận xương. Bạc môi chỉ cần nói một câu, cũng đủ lực uy hiếp người khác. Khóe môi German cong lên ý cười tàn nhẫn, hơi thở nồng nặc mùi vị của sự chết chóc, hân thậm chí có thể lấy tính mạng của đối phương ngay tức khắc!

Chỉ là một lời nói gió bay nhưng nào ngờ Lạc Khuynh Thành lại nghe được, thế là nước mắt như gặp được mùa, rơi như tuôn mưa...

Tựa như có một lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim cô, rồi cắt nó ra thành từng mảnh. Đau đớn dần dần lan ra, chà đạp lên từng vết thương.

Cô máy mảy mòi, không ngừng khóc hô : "Không, không được giết anh ấy, anh ấy không thể chết được, không thể chết..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tàn Nhẫn Tù Điệp 60 : Ngoài Tôi Ra, Không Còn Ai Khác!

Sắc mặt của Lạc Khuynh Thành trông tái đi vì đau khổ, German biết, trong mơ cô coi sự kiện này là thật, cô tin rằng hân thật sự đã giết cái tên Marcus gì đó!

Quả nhiên, chính vì điều này, nên hân mới nổi điên!

Hân thương cô như vậy, bỏ qua bao nhiêu lỗi lầm mà cô phạm phải như vậy, thậm chí khắp người đều nóng như lửa đốt vì lo lắng cho sự an nguy của cô. Còn cô, chưa bao giờ đối xử ngoan ngoãn với hân dù chỉ một lần, thậm chí mỗi ngày đều luôn tra tấn hân bằng thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, ngay cả trong mộng, cô cũng chỉ nghĩ đến người con trai khác, đúng là, ... không thể tha thứ được!

Siết chặt bàn tay thành nắm đấm, German âm thầm hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế hành động muốn bóp chết cô, mạnh mẽ ném cô lên giường, hân đứng dậy, cất bước rời đi.

Hân phải rời khỏi chỗ này, nếu không, hân sẽ làm ra loại chuyện ngu xuẩn nhất là giết chết cô . . .

Bởi vì phần nộ nên lúc German buông Lạc Khuynh Thành, động tác rất thô bạo, làm ảnh hưởng đến miệng vết thương bên vai trái! Nỗi đau đớn cảm nhận được từ trong mơ, cộng thêm nỗi đau về thể xác kia, đau đớn càng tăng lên gấp bội, Lạc Khuynh Thành nín chặt môi, hai gò má đỏ ửng lên như muốn thiêu cháy mọi thứ xung quanh, nước mắt chưa chảy lại một lần nữa rơi xuống.

Sự tĩnh lặng của căn phòng, bất ngờ bị thứ âm thanh tựa như tiếng thủy tinh trong suốt vỡ tan trong không khí, xuyên thẳng vào màng nhĩ của German, giống như giọt máu rơi xuống đáy lòng German, khiến cho tim hân, đột ngột co thắt lại.

Nhưng lửa giận bắt diệt lại như một con mãnh hổ cắn nuốt sự thương xót của hắn dành cho Lạc Khuynh Thành, giọt nước mắt cô, ngược lại, như thứ chất lỏng dễ bắt cháy, châm ngòi ngọn lửa đó, cần quấy hắn đến long trời lở đất!

Hơi thở nam tính của người đàn ông dần dần trở nên u ám, mang theo sự lạnh lùng đến cùng cực nhưng chỉ mình hắn mới biết, lúc này, hắn đang sợ điều gì và cũng căm ghét điều gì. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng nếm trải mùi vị của sự thất bại, cho tới giờ luôn là người chiến thắng, cho tới giờ muốn gì đều được nấy. Nhưng hôm nay, nỗi tức giận này thực sự khiến hắn cảm thấy mình bất lực. Hắn đã nhún mình như vậy, chẳng lẽ, vẫn không thể xóa đi hình ảnh của kẻ đó trong đầu cô?

Nghĩ thế, German nặng nề bước chân ra ngoài, cả người như tản ra hơi thở nguy hiểm, mỗi bước như muốn tiến lên cắn nuốt con mồi...

Bên tai mơ hồ nghe tiếng bước chân xa dần, Lạc Khuynh Thành dường như bị lạc giữa hai thế giới hiện thực và ảo ảnh, cô cảm thấy tiếng bước chân kia như sinh mệnh của German, đang chậm rãi rời xa cô, rời khỏi cô, rời khỏi thế gian, đến một nơi, không có cô...

Lần này, Lạc Khuynh Thành như phát điên lên, cả tâm can cô như bị tiếng bước chân đó mà giẫm đạp đến rỉ máu, cô không biết phải làm gì để níu giữ không cho tiếng bước chân ấy vang lên, cô muốn chạy đến giữ chân hắn, nhưng vô dụng, cô bối rối, cô hoảng sợ, cô cố dùng sức, tập trung khí lực ở cổ họng, gào khóc: "German, đừng đi, anh không được chết!"

Bước chân, bất ngờ dừng lại!

Giống như đang đi trên đường cao tốc và đột ngột thắng gấp, cơ thể cao lớn của người đàn ông bỗng nhiên cứng ngắc, German ôm một bụng kinh ngạc đứng sững người, con ngươi màu lam đồng thời cũng nổi lên vài đợt sóng vô định, trái tim cũng rạo rực khó tin, chưa bao giờ German cảm thấy chỉ trong một đêm lại trải qua đủ loại cung bậc cảm xúc như vậy . .

Cô, vừa mới nói cái gì?

Cô nói hắn không thể chết? Thật sự, là đang nói tới hắn sao?

Chưa bao giờ German lại hoài nghi suy đoán của mình đến vậy, và cũng chưa bao giờ German cảm thấy tâm trạng của mình dao động mãnh liệt đến vậy. Hắn ngạc nhiên đến mức không tin vào tai mình, hắn hoài nghi, hắn hy vọng, và rồi cuối cùng sau khi xác nhận rất cả đều là thật, mọi thứ cảm xúc hỗn độn đều trở thành vui mừng ngạc nhiên...chỉ vì một câu nói đơn giản của cô trong mơ!

German vẫn không có dấu hiệu cử động, có lẽ vì hắn vẫn chưa không chế được cảm xúc ngay lúc này, bóng lưng hắn đổ xuống nền nhà, trông cứ như một vị thần cao quý thời cổ đại, to lớn với bờ vai vững chắc. . .

Thật ra thì hắn không biết mình có nghe lầm không, hay là...?

Tận bây giờ German mới rõ, thì ra, một người ngờ như nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay, lại cũng có thời điểm do dự, ngờ vực bản thân. .

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, cô gái nhỏ bé yêu kiều đến từ một đất nước xa lạ khác, có ảnh hưởng lớn đối với cảm xúc của hắn như thế?

Cô giống như một thứ thuốc phiện màu máu tươi, cho dù chỉ đứng hoạt động trong phạm vi của mình nhưng lại có thể phóng ra sợi dây sức quyến rũ, không có cách gì che dấu, và mùi hương của cô, lan tỏa khắp nơi, hòa tan trong không khí, phiêu đảng ngán dậm, cuối cùng tìm được mục tiêu, cô lặng lẽ cắm sợi dây vô hình đó và sâu trong nội tâm hắn, bắt đầu ăn mòn hắn. . .

Hoàn toàn như một gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa mới bùng cháy vừa rồi, trái tim lạnh lẽo phủ đầy băng tuyết bỗng dưng bị một thứ gì đó tựa như chiếc búa lớn đập xuống, từng mảnh băng vỡ ra tứ phía, tạo nên một đợt sóng ngầm lớn để lộ ra màu sắc âm áp có nét dịu dàng của quả tim đó.

Lạc Khuynh Thành lại hồn nhiên không biết, tiếp tục nỉ non nói mê.

"Marcus... cậu đừng giết anh ấy. . . Đừng giết anh ấy!"

Hàng mi dài bị nước mắt thấm ướt, sống mũi nhỏ nhắn cao vút dưới ngọn đèn vàng mờ ảo nhẹ lóe lên một thứ ánh sáng lấp lánh, Lạc Khuynh Thành gần như khóc đến muốn ngất đi, cô bất lực, nhưng những lời nói gần gũi mà đáng thương ấy lại tiếp tục hò hét từ tận đáy lòng cô.

"Nếu như anh ấy chết, tôi biết phải làm sao đây,...tôi phải làm sao..."

Chỉ vì cho rằng German thật sự rời bỏ thế gian nên biểu hiện của Lạc Khuynh Thành dường như trở nên kích động hơn bao giờ hết, trên gương mặt đỏ ửng vì cảm mạo gây ra thâm đấm lẹ roi, trông cô lúc này vừa đáng thương, vừa thống khổ. Mọi âm thanh khóc la, cầu xin của cô truyền đến tai người đàn ông rõ mồn một từng chữ, khiến cho trái tim hắn, không ngừng co thắt lại vì kinh hoàng!

Xoay người lại, giống như kiếm đã kiên quyết rút ra đột nhiên thu về vỏ, German sai bước đi về phía giường, thân hình to lớn của hắn chậm rãi cúi xuống, lặng lẽ nắm chặt bàn tay Lạc Khuynh Thành...

Sự nóng bỏng truyền đến từ lòng bàn tay nhỏ bé của cô sưởi ấm từng tế bào thần kinh cảm giác của hắn. Độ ẩm đó, giống như có sự sống, có sinh mệnh, len lỏi theo từng góc ngách trong cơ thể hắn. Rồi chậm rãi, bao phủ lấy trái tim hắn, khiến cho một kẻ máu lạnh như German cũng trở nên ấm áp lên.

Dùng sức nắm chặt tay Lạc Khuynh Thành, động tác của German mang theo dáng vẻ của sự lo lắng và thương tiếc vô hạn, hần nhẹ nhàng đưa tay cô lên bờ môi mình, đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn nhẹ..

"Vì sao German không thể chết?"

Âm thanh trầm ấm mà mê hoặc lòng người kia nhẹ nhàng quay về lay động bên tai cô, German chậm rãi đợi chờ đáp án từ Lạc Khuynh Thành, chưa từng có giây phút nào khiến hần cảm thấy việc chờ đợi lại trở nên khẩn trương và chờ mong đến thế...

Khẩn trương, đương nhiên hần đang rất khẩn trương chờ đợi Lạc Khuynh Thành trả lời, hần lo sợ rằng, những gì Lạc Khuynh Thành nói lúc này là hần nghe lầm, có lẽ câu trả lời của cô sẽ là : bởi vì hần là kẻ thù của tôi, tôi hận hần phải chết, tôi sẽ phải làm thịt hần! Hay là: bởi vì cô không muốn Marcus phải gánh cái tội danh ám sát sĩ quan đề quốc cấp cao nên...

Hả? Vì sao?

Đúng vậy, vì sao? Vì sao cô không muốn để German chết? Vì sao, chỉ cần vừa nghĩ đến hần chết, cô liền cảm thấy lòng mình như đứt từng khúc ruột?!

"Tôi... Tôi không biết..."

Hàng mi dài khẽ động, Lạc Khuynh Thành nhẹ lắc đầu ní non đáp, gương mặt vẫn bày ra vẻ đau khổ, một phần là vì bị tra tấn bởi con sói, một phần cũng là vì ác mộng !

Lời người con gái vừa dứt, German chỉ trầm mặc không nói gì, càng không biết giờ phút này hần đang nghĩ gì, giống như đang cố gắng che giấu đi sự sợ hãi bởi vì đáp án dường như không ăn khớp như những gì hần nghĩ, hoặc là tức giận bỏ mặc cô, hoặc là chịu đựng không nổi đã kích mà trầm mặc, bỗng nhiên Lạc Khuynh Thành hơi giật ngón tay, run rẩy bỏ sung :

"Tôi chỉ biết là. . ."

"Tôi chỉ biết... tôi không muốn anh ấy chết..."

Không muốn.

Hai chữ nhẹ nhàng phát ra từ miệng cô, truyền đến màng nhĩ German, tựa như một sợi lông tơ mỏng dính quét qua tim hần.

Đáp án này, tuy không rõ ràng, nhưng trên thực tế, cũng chính là những gì mà cô nghĩ trong lòng, cô không biết vì sao mình lại không muốn hần chết, cũng không biết vì sao mình lại đau khổ khi chứng kiến hần phải đổ máu.

Một câu trả lời nằm ngoài dự kiến của German dự kiến, nhưng cũng được xem như xoa dịu nỗi sốt ruột trong lòng hần!

Bỗng nhiên, German cảm thấy trái tim mình như được đông đầy bởi sự lo lắng của cô dành cho hần, một niềm vui ấm áp len lỏi từng góc ngách trong cơ thể . . .

Một lúc sau, khi xác định bản thân mình không thể kiềm chế được niềm vui sướng ấy, German đột nhiên cúi đầu, áp nhẹ xuống môi cô, không tàn bạo càn quét, không xâm chiếm cưỡng bức, chỉ còn lại sự dịu dàng và quyến luyến tận hưởng đầu môi cô, ánh mắt trở nên ôn hòa và ấm áp hơn rất nhiều.

Hần biết nụ hôn sâu này khiến cô sẽ không thờ nổi nên nhân cơ hội đó, hần đưa hơi thở đầy nam tính của mình, chậm rãi truyền qua cho cô, khiến từ mũi đến khoang miệng đều ngập tràn hương vị đặc trưng của hần. . .

Lạc Khuynh Thành bị thiếu khí nên hô hấp trở nên ngày một dồn dập, sau đó, có lẽ vì hơi thở của người đàn ông quá nóng bỏng, quá nhiều, đến mức cơ thể nhỏ bé như cô không thể thích ứng được, cô khó chịu ho khan, cả người không ngừng run rẩy tỏ thái độ né tránh sự xâm chiếm ấy.

Miền cường rời khỏi nơi mềm mại và ngọt ngào của cô, German dùng môi nhẹ đóp lên miệng cô một cách quyến luyến, sau đó chuyển nụ hôn dịu dàng đó lên vầng trán bóng loáng của Lạc Khuynh Thành , đôi mắt xanh lam ánh lên một tia âu yếm, triu mến đến thâm tình.

Vì thế mà khóc thảm như vậy?

Nước mắt còn ngưng đọng trên khóe mi, lông mi cũng trở nên ướt đẫm, cái mũi nhỏ nhắn của cô cũng đỏ bừng lên, trán thì không ngừng đổ mồ hôi lạnh, không biết là vì gặp ác mộng hay là sốt cao đây?

Coi bộ dáng giống như con mèo hoa nhỏ cô độc giữa đêm mưa không nơi nương tựa ngồi co rút người trú mưa, trông đáng thương và thảm hại vô cùng, nhưng vì sao, trong mắt hần, cả đến hình dáng ấy cũng khiến hần cảm thấy ...rất đẹp?

Không, thậm chí còn đẹp hơn cả bình thường! Tối tận bây giờ German vẫn không hề biết, thì ra, khi con gái khóc, lại có thể đáng yêu và xinh đẹp như vậy, và hơn cả, không phải tất cả con gái mỗi lần rơi nước mắt, hần cũng đều cảm thấy chán ghét.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, nháy mắt xua tan sự nghiêm túc cứng rắn ở đuôi lông mày, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. German chậm rãi đặt môi mình lên má Lạc Khuynh Thành, dịu dàng hôn lên giọt nước mắt còn đọng lại, có phần giống như đang nhắm nháp hương vị rượu, nhẹ nhàng thưởng thức. . .

Rất mặn, còn có chút cay đắng, nhưng vì sao hần lại cảm nhận được trong đó có chút ngọt, có lẽ là vì ảnh hưởng của tâm trạng?

Lòng German rạo rức là thế nhưng còn Lạc Khuynh Thành, lại giống như bột biển sị hơi, vô lực nằm trên giường, hai mắt vẫn nhắm chặt, cả người khẽ run lên vì khóc.

Cô đúng là bị ác mộng hành hạ đến trút cạn sức lực, từ nỗi bi thống khi nhận ra người đàn ông kia đã rời xa cô, kí ức lại ngược về khoảng thời gian khi cô còn vui vẻ bên gia đình, rồi cảnh mộng chợt chuyển, cô thấy cha mẹ mình đau khổ và tuyệt vọng vì sự biến mất của cô, mẹ cô thì gào khóc đến ngất đi, còn cha cô, gương mặt già nua đã nhiều nếp nhăn trước, ông đau khổ nhắm mắt ôm mẹ cô đang khóc ngất trong lòng mình, trấn an bà. . .

"Cha. . . Mẹ. . .con sai rồi. . ."

Con sai rồi, con không thể ở bên cạnh mọi người được nữa, con không thể báo hiếu cho hai người được nữa, con chỉ hy vọng hai người có thể sống tốt, an đường tuổi già.

Lạc Khuynh Thành buông một câu lấp bắp bằng tiếng Trung, German nghe được bèn nhủ mảy khó chịu, đương nhiên German không hiểu rốt cuộc cô đang nói gì, cũng không biết làm sao với tình trạng này của cô.

Cúi người ôm Lạc Khuynh Thành lên, giống như đang vỗ về một đứa nhóc cục cưng bé bỏng, German nhẹ nhàng đặt một tay sau lưng cô an ủi, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô nhằm xoa tan sự đau khổ và bất an cô trải qua trong mộng, để cô ngoan ngoãn an giấc...

Nếu không phải vì cô đau ốm đến bất tỉnh nhân sự thế kia, còn bị thương nghiêm trọng ở bả vai thì hần sẽ lay tỉnh cô, sau đó tét vào mông cô trừng phạt một phen!

"Đợi em tỉnh dậy, xem tôi trừng phạt em thế nào!"

German cắn răng cúi đầu đe dọa, chưa bao giờ hần kiên nhẫn đến mức này, hần chậm rãi cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai Lạc Khuynh Thành, giống như đang phát tiết tính nhẫn nại của bản thân, sau đó hần dùng miệng mình hớp một ngụm nước, sau đó mớm cho cô, trên gương mặt điển trai góc cạnh như bức tượng thạch được điêu khắc tỉ mỉ xuất hiện một tia thiếu kiên nhẫn. . .

Kỳ thật, German hoàn toàn có thể ra lệnh cho người hầu nữ đến chăm sóc cho Lạc Khuynh Thành nhưng bởi vì con người lạnh từ trước đến nay đều rất ghét mùi hương của phụ nữ ở ngay trong phạm vi của mình nên trong phủ hần cũng chỉ có người hầu là nam. Mà một người bá đạo với tính chiếm hữu cao ngất ngưỡng thế kia thì há có chuyện hần dễ dàng giao công việc chăm sóc cô cho bọn hần, bởi, tự mình ra tay là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, cô quậy hần cũng dữ dội thật, bình thường cô luôn là người ít nói, thỉnh thoảng hay đôi co với hần, nhưng cũng chưa có loại tình trạng khóc nháo thế này bao giờ!

Không biết rốt cuộc cô lại mơ thấy cái gì, miệng nói bô bô tiếng Trung làm hần không biết phải hình dung từ ngữ cô nói là thế nào, nếu mộng nói tiếng Anh hần còn nghe ra được, đằng này ngoài cái tên Trung quốc Lạc Ngâm Tích phát ra từ miệng cô thì hần không hề biết cô đang nói gì.

Cuối cùng, sau khi nghe được hai chữ Ngâm Tích, German nhin không được đưa miệng đến bên tai cô, lạnh lùng buông lời ác ý : "Không có Lạc Ngâm Tích, không có em trai gì hết, ngoài tôi ra, không còn ai hết cả, em nghe có rõ không?!"

Không còn ai hết cả sao?

"Oa" một tiếng, một lần nữa tiếng khóc lại bật lên, lần này so với lần trước còn dữ tợn hơn.

German thấy tình huống chuyển biến ngày càng xấu bèn cứng đờ người, trong mắt lóe lên một tia tức giận khiến đối phương nhìn vào không khỏi nóng lạnh toàn thân. Nếu là lúc trước, cho dù Lạc Khuynh Thành có không sợ hần, tính tình bướng bỉnh cố chấp thì bản chất vẫn nhút nhát, sợ hãi. Đáng tiếc lúc này đây, cô trầm mình trong thế giới của mộng cảnh, có bao nhiêu đau khổ, thống hận đều phát tiết ra, mặc kệ đối phương là ai, cứ động đến người thân của cô, cứ động đến chỗ mềm yếu nhất của cô, cô sẽ khóc nháo lên cho hả lòng hả dạ.

Phương pháp đưa ra phản tác dụng, lần đầu tiên, German cảm thấy mệt mỏi tột độ đến vậy, không phải vì công việc, không phải vì thức thâu đêm, mà là vì một cô gái nhỏ mıt ứt hành hạ đến khổ tâm, đau não. German đã sớm không thể chịu nổi nữa, nhưng hể cứ nhìn thấy nước mắt lăn rơi trên mặt cô là hần lại không đành lòng, cho dù tính tình có cứng rắn đến đâu, có thiếu kiên nhẫn đến đâu thì vẫn bị cô nắm cổ trở về. . .

Cũng may, chạng vạng tối hôm sau, cuối cùng Lạc Khuynh Thành cũng chịu tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tàn Nhẫn Tù Điệp 61: Đã Lén Lút Làm Gì?!

Thời điểm Lạc Khuynh Thành tỉnh dậy chính là lúc German đang dùng miệng nghiêng người mớm nước cho cô...

Vì bị sốt cao không tỉnh nên cơ thể cô bị thiếu hụt nước nghiêm trọng, với lại cô cũng khóc đến hạ hê rồi, nếu cứ tiếp tục như thế, cô sẽ chết vì thiếu nước. Sờ dĩ không dùng muỗng múm cho cô bởi vì, có dùng cũng vô dụng, nên tốt nhất vẫn là dùng miệng.

Ban đầu, hấn bực bội vô cùng, bởi vì hấn chưa bao giờ hạ mình xuống hầu hạ chăm sóc cho ai, khó chịu hơn nữa là cô còn chẳng phối hợp với hấn một chút nào, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng lăn qua lăn lại, cánh tay thì không an phận quơ quào vô thức trong không trung, đôi lúc đang cảm chén cháo múm cô ăn, lại bị cô hắt đi, khiến toàn bộ cháo bám cả lên bộ đồ quân phục ngay ngắn sạch sẽ ...

German hấn, đã bao giờ chật vật như vậy đâu?

Nhưng vì bệnh tình của cô, hấn cố nhường nhịn cô lần này, vì cô, hấn cố gắng chịu đựng thói ngang ngược vô thức của cô, vì cô, hấn chịu khom mình về cô khi lại phải nghe tiếng khóc nức nở của cô, vì cô, hấn ôm lấy cô, dịu dàng vỗ lưng cô, dùng những lời ngon ngọt dỗ dành cô, khuyên bảo cô nào là phải biết nghe lời, phải ngoan ngoãn một...

Cứ lặp đi lặp lại bao lần, dần dần công việc đó trở thành thói quen của hấn, vài lần sau, việc chăm sóc cô gần như dễ dàng hơn bao giờ hết, đôi khi thấy bộ dáng ngoan ngoãn của cô, hấn lại lợi dụng đưa đầu lưỡi mình khám phá sự non mềm bên trong khoang miệng cô, sự ngọt ngào và mềm mại đó khiến hấn cảm thấy thỏa mãn và quyến luyến không thôi. Hấn dùng đầu lưỡi mình vẽ lên đôi môi nhợt nhạt cô, ăn đậu hủ miễn phí thế, đúng là...được lợi còn kể khổ!

Và...!

Lông mi nhẹ nhàng run rẩy, Lạc Khuynh Thành còn chưa sẵn sàng mở mắt thì đã cảm giác được khoang miệng mình giống như có một cái gì đó mềm mại với mùi hương nam tính nồng nặc bữa vậy, tuy nó chỉ nhẹ nhàng treu đùa đầu lưỡi cô, nhưng không thể khiến hô hấp cô bị ngưng trệ...

Lạc Khuynh Thành cảm thấy cổ họng mình bỗng rất hấn lên, đúng là cô khát đến khô người rồi. Mắt không buồn mở, cô theo bản năng mút lấy nguồn cung cấp nước đang khuấy đảo khoang miệng mình, ngay khi cô muốn nhiều hơn, cô chợt nhận ra nguồn cung cấp nước đó dường như có sự sống, bỗng nhiên muốn tránh thoát cô.

Lạc Khuynh Thành bắt đầu bực bội, cô quyết không để cho đầu nguồn rời khỏi miệng mình, muốn bắt nó quay trở về!

Rốt cuộc cái nguồn nước đó có phải cố ý hay không, vì sao cô càng truy đuổi, nguồn nước lại không ngừng tìm mọi cách trốn đi...

Đó là chưa kể trong quá trình truy đuổi, cái nguồn dẫn nước lại như con sói hoang, thỉnh thoảng cắn vào môi cô, thỉnh thoảng lại cố ý treu đùa cô, chọc ghẹo cô!

Được một lúc sau, Lạc Khuynh Thành bùng nổ giận dữ, cô mất kiên nhẫn, cố gắng dùng thế chủ động về mình, cô mạnh mẽ đáp trả thử ngang ngược đó. Đồng thời cũng chậm rãi mở mắt ra, đầy lòng, cũng đắc ý với hành động phản kháng của mình vừa rồi ...

Trón thử xem, dám treu đùa bà này hả, thấy chưa, vẫn bị bà dễ dàng bắt về thôi, xem nhà người còn đắc ý nữa không! ?

Một thứ ánh sáng chói mắt lập tức chiếu thẳng vào mắt Lạc Khuynh Thành, hàng mi cong dài ngậy ngô nhẹ chớp, sau khi thích ứng được hoàn cảnh trước mắt, cô mới nhận ra ...

Nhận ra rằng, thứ ánh sáng chói mắt đó có màu xanh thẳm của biển cả, phản chiếu chút gì đó kiêu sa lấp lánh của bầu trời, hai thứ vẻ đẹp kỳ quan của tạo hóa kết hợp với nhau tạo nên một kiệt tác nghệ thuật, đẹp đến say lòng người.

Không, không chỉ có sự mỹ lệ hoàn hảo của màu xanh lam thuần khiết mà sâu trong tận đáy mắt, lại ánh lên một nét cực kỳ bí hiểm, có thể hình dung khi con người tìm được rương kho báu, bên trong chiếc rương đó là cả một chiếc hộp được ví như hộp Pandora, bí ẩn nhưng không được phép tiếp cận, không thể mở ra để khám phá bí ẩn bên trong, ...

Loại cảm giác kích thích đến từ đôi mắt đó đúng là hết sức quen thuộc, trái tim khẽ khàng run lên, Lạc Khuynh Thành lập tức sáng tỏ mọi chuyện nháy mắt, là đôi mắt của German, là con người ma mị tựa sói đôi đang áp chế con mồi.

Đáy mắt nhẹ nhàng sóng, Lạc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn về phía German, ngỡ như con người trước mắt mình chỉ là mộng ảo...

Hấn lại gần cô thế làm gì?

Nếu như hấn thật sự ở đây, vậy rõ ràng cái thứ ẩm áp bắt nạt khoang miệng cô, khiến cô vì tính hiếu thắng của mình mà tỉnh dậy, là đầu lưỡi hấn sao?

Nghĩ vậy, cô không khỏi giật mình kinh ngạc, trong nháy mắt, cả gương mặt nhỏ nhắn trở nên ửng hồng, hai bờ môi theo bản năng mím chặt, đồng thời cũng cuốn đầu lưỡi mình về, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác hồi hận vô cùng, âm thầm mắng chửi bản thân!

Cái quái gì thế này? Dừng lại hòa cùng hấn chơi đùa? Bộ bị hấn cướp mất nụ hôn đầu đời của mình còn chưa đủ sao, đằng này còn như một con ngốc chủ động dâng kẹo đến miệng hấn!?

"Không chơi tiếp nữa sao?"

Nghiêng đầu nhường này, tầm mắt sáng ngời chăm chú nhìn Lạc Khuynh Thành một hồi lâu, mọi thứ cảm xúc của cô toàn bộ đều biểu hiện ra ngoài

mặt, chẳng hạn như, hẳn có thể thấy rõ được sự ngỡ ngàng của cô, sau đó hai gò má đột nhiên đỏ hồng trông đáng yêu và dễ thương vô cùng. Đáng về bối rối và ngượng ngùng của cô khiến hẳn cảm thấy trái tim rạo rực đến lạ, German theo thứ tâm trạng vui vẻ đang len lỏi trong lòng mình, cong khóe môi cười, hẳn hững hờ lên tiếng, âm thanh quyến rũ tựa như ly rượu vang gọi cảm say lòng người ...

Ngoài những lần bị ép thì chưa bao giờ cô chủ động hôn hẳn, chứ đừng nói là cô đưa đầu lưỡi mình ra cùng rong đuối theo, giống như con bướm nhỏ mềm mại vui vẻ chơi đùa cùng hẳn quanh bụi hoa, loại cảm giác này, thành thật mà nói, German cảm thấy vô cùng thích thú, hơn nữa càng muốn chơi đùa lâu hơn một chút.

Thế nhưng, khi cô vừa mới mở tròn đôi mắt đẹp kia ra, trò chơi chấm dứt, thái độ của cô là kiểu tình huống bất đắc dĩ, hoàn toàn không một chút tình nguyện, tuy hẳn rất không muốn thừa nhận, nhưng khi nhìn thấy hành động rút lưỡi vào, ním chặt môi thế kia, đáy lòng hẳn dâng lên một thứ cảm giác mất mát, trống trải, mặc dù không hiểu cảm giác này xuất phát từ đâu nhưng rõ ràng, hẳn biết cô vẫn còn chán ghét hẳn...

Hơi thở người đàn ông, từ đầu đến cuối vẫn nồng nặc mùi vị nam tính, nóng bỏng và gọi cảm, toàn bộ đều xâm chiếm mặt cô, còn có môi cô.

"Không có, chỉ là vừa rồi tôi coi...coi..."

Đầu lưỡi của anh là nguồn nước.

Như bị bắt quả tang làm chuyện không đứng đắn, gương mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ ửng hơn lúc trước, Lạc Khuynh Thành theo bản năng muốn phản bác lời của German nhưng càng về sau, câu chữ của cô càng loạn xạ, mấy chữ còn lại đều nói lý nhí trong miệng, cô không biết vì sao mình làm như thế, trong lòng cũng nỗ lực tự an ủi bản thân rằng hành động vừa rồi chỉ đơn giản là một trò đùa, chơi một chút thì có đáng kể gì, dù sao cô cũng đang trong tình trạng mơ mơ màng màng, có thể tha thứ được...

Chẳng qua, việc đã xảy ra rồi thì đành cho qua thôi, dù có mạnh miệng đi phủ nhận thì cũng là đang tự lừa gạt bản thân mình, để mình có thể tạm an tâm một chút mà thôi, về phần đối với người đàn ông tạo ảnh hưởng đến cô kia, hoặc là hẳn không bận tâm nhiều, hoặc là nhớ mãi không quên!

Giống như lúc cô nằm mơ, một giấc mơ kinh khủng mà cô ngỡ mình đã trải qua mười kiếp, hình ảnh Marcus nổ súng, hình ảnh cô hoảng hốt lao thẳng tới chắn trước người hẳn, biểu lộ tình cảm của mình...

Khi lời vừa nói ra, Lạc Khuynh Thành mới nhận ra giọng nói của mình trở nên khàn đặc và đục ngầu khó nghe.

Cô bị gì vậy? Chỉ trúng một phát súng thôi mà, bộ có tác dụng phụ đến dây thanh quản sao?

"Sốt cao một ngày."

Đồng thời cũng hành hạ hẳn một ngày!

Có ý tốt lên tiếng giải thích, German đột nhiên cảm thấy khó chịu khi nhớ đến khoảng thời gian bị cô giày vò ...

Cô gái này, sợ rằng có ngày cô sẽ hư hỏng nếu hẳn cứ dung túng cho cô như vậy! Cô là một nhóc con bướng bỉnh, cái tính ương ngạnh không chịu ngoan ngoãn nghe lời người khác, đôi khi lại kiêu căng bảo vệ lòng tự trọng của mình, thật là khiến cho hẳn ngay cả khi muốn yêu thương, đối xử với cô nhẹ nhàng hơn cũng khó!

"Ngựa..."

Đã một ngày rồi? Không biết Marcus thế nào rồi?

Đầu óc mơ hồ bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, Lạc Khuynh Thành trượt theo cảm xúc trong lòng, mở miệng hỏi. Đến khi bắt ngờ chạm phải con người sắc lạnh của German, mọi thắc mắc đều bị nuốt ngược xuống cổ họng, nội tâm cũng bắt đầu hoang mang, không biết là vì lo cho tình trạng của Marcus hay là bị German hù dọa đến sợ hãi.

Thật ra, German chẳng biểu tình là bao, sự lạnh nhạt vốn đã ăn sâu vào máu thịt của hẳn mơ hồ tựa như lớp tuyết giá lạnh ngoài kia. Sự trầm mặc, bình tĩnh của hẳn giống như một tảng đá băng cực lớn, lặng thầm rơi xuống đầu cô, từ từ trói chặt lấy cơ thể cô. Loại đàn ông này, cho dù là lúc yên lặng không nói tiếng nào cũng mang lại cho người đối diện một áp lực không thể diễn tả thành lời. Nhưng Lạc Khuynh Thành cảm giác được đằng sau đáng vẻ lạnh lùng đó chính là không hề có sự uy hiếp, ví như nếu hẳn muốn tức giận thì lòng mày sẽ nhíu chặt sắc nhọn hơn bình thường, ví như khi hẳn thiếu kiên nhẫn, đôi mắt sẽ hơn nheo lại một chút...

Rất nhiều, rất nhiều lần, từng cử chỉ thái độ của hẳn cô điều ghi nhớ rõ, Lạc Khuynh Thành cứ như vậy, khắc ghi mọi khoảnh khắc của hẳn trong đầu mình, và cũng ý thức được rằng, mọi thứ liên quan đến hẳn, cô đã sớm khắc cốt ghi tâm.

"Em cùng gã đó, đã lên lút làm gì sau lưng tôi?"

Kỳ thật về chuyện của Marcus, sau một ngày Lạc Khuynh Thành hôn mê, German có phái người bí mật điều tra, mới biết được, chẳng qua hẳn ta chỉ là cháu của tên làm vườn...

Những gì có liên quan đến lão làm vườn, hẳn đều nhớ rõ, trước khi hẳn đi làm nhiệm vụ bảy ngày, đã sớm ra lệnh cho lão rút đi, nhưng ai ngờ lão lại không chịu đi.

Là hẳn quá mức tự tin, cứ cho những lời mình nói không kẻ nào dám chống đối, thực ra ban đầu hẳn nghĩ chuyện này cũng chẳng đáng để bụng, nhưng chỉ mới bảy ngày không có ở biệt thự, đã có biết bao nhiêu chuyện lên lút mà hẳn không mảy may biết...

Biết sớm như vậy, ở tại thư phòng, hẳn đã bắn chết lão già đó! Dám cấu kết với thằng cháu ẻo là đó, lợi dụng thời cơ lúc hẳn không có ở nhà, đi gần gũi tiếp cận Lạc Khuynh Thành!

Nhớ đến những chuyện đó, trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh Lạc Khuynh Thành bị cái gã đó ôm vào ngực, ánh mắt German dần trở nên lạnh lẽo và máu lạnh hơn bao giờ hết, còn có âm u...

Ánh mắt quá mức đáng sợ của người đàn ông khiến Lạc Khuynh Thành cũng không kiềm được mà run lên, lúc trước cô vội vàng giải thích là vì cô quá mức nóng vội, cho nên cũng vô tình tiết lộ chuyện cô có một người em trai cho hẳn.

German biết rõ, theo như những gì hẳn điều tra với những lời mà cô nói hôm nọ, có gì đó không ăn khớp?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tàn Nhẫn Tù Điệp 62 : german, Vết Thương Của Anh.

"Em trai?"

Hắn nhớ, theo như thông tin cá nhân của cô hẳn thu thập được, ngoại trừ cha mẹ ra, cô chỉ có một cô chị tên Lạc Ngâm Tích. Ở đâu ra thêm một đứa em trai vào đây, lại còn có quan hệ ruột thịt?

Không xong, lỡ miệng rồi!

Sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cả người như bị điểm huyết, căng cứng như đá, Lạc Khuynh Thành nhanh chóng ho khan một tiếng, cần môi do dự trong giây lát, sau đó, ra về bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt German, mở miệng giải thích...

"À thì, trước kia tôi có một đứa em trai, chẳng qua vì năm đó nó cứu tôi nên mất mạng, trong lòng tôi luôn không ngừng dằn vặt bản thân mình nên khi nhìn thấy Marcus, biết hẳn lại bằng tuổi em trai mình hồi nhỏ nên tôi mới quan tâm hẳn."

Có lẽ vì vẫn chưa khỏi bệnh hẳn nên khi nói được vài câu, cô cảm thấy kiệt sức và mệt mỏi, Lạc Khuynh Thành khó chịu thở dốc, và có lẽ vì có chút cô đơn trống trải khi nhớ lại chuyện năm đó...

Những lời cô giải thích với hẳn tất cả đều là thật, ngay cả khi cô là Lạc Khuynh Thành của kiếp trước hay đang sống ở kiếp này, cô không muốn giấu hẳn bất kỳ điều gì, càng không đại ý nói dối hẳn bởi vì đôi mắt hẳn quá mức sắc bén và nhanh nhạy, hẳn có thể đọc được nội tâm của đối phương thông qua cử chỉ và thái độ biểu hiện trên nét mặt của họ, cô biết, cô muốn giấu diếm hẳn cũng không thể, nhưng, lẽ nào ngay cả việc hôn cô nhập vào thân xác này cũng đem kể hết cho hẳn? Đúng là một việc khó khăn và gian nan. Tuy nhiên, cô không biết sự bối rối và ngập ngừng của mình đã bị German hoàn toàn nhìn thấu.

Dám làm bộ mặt ngây ngô đó để lừa hẳn?

Giây phút này, ngoại trừ nguy hiểm, còn có cảm giác khẩn trương, trái tim đập rộn ràng không ngớt, ánh mắt hẳn quá mức trầm tĩnh, trầm tĩnh đến nỗi làm cô hít thở khó khăn. Hai mắt sắc bén của người đàn ông dừng trên người cô, độ lạnh khiến cho toàn thân Lạc Khuynh Thành run rẩy, theo bản năng, cô rung mình một cái, mở to đôi mắt vô tội mà nhìn. Tuy German biết rõ trong lời kể của cô có gì đó không đúng, nhưng lại không hề lật tẩy cô, hẳn biết với tính cách bướng bỉnh và ngoan cường của cô, nếu có trực tiếp hỏi cô thì ngược lại chỉ khiến cho con nhím cứng đầu này xù lông thêm thôi, từ đó, cô sẽ càng đề phòng hẳn hơn, và đó là điều hẳn chẳng muốn cô đối xử với hẳn như thế, khó khăn lắm mới chạm rãi dự đoán cô mở cửa trái tim mình, nếu vì điều này mà đóng lại thì sẽ chẳng còn cơ hội nào cho hẳn mở ra nữa!

Hắn không có gốc rễ trực tiếp truy hỏi cô, tất cả hãy cứ thuận theo tự nhiên, rồi một ngày nào đó, hẳn hy vọng chính miệng cô sẽ nói cho hẳn biết...

Tầm mắt băng lãnh hơi nghiêng đi, hẳn chăm chú nhìn biểu hiện của cô, là một kiểu lo lắng đến chột dạ nhưng lại cố tỏ vẻ bình tĩnh, German cảm thấy con thỏ ngọc ngà này đáng yêu vô cùng, đáy mắt ánh lên một tia thích thú.

Cúi người xuống, tay nâng nửa người Lạc Khuynh Thành lên, cánh tay trắng kiêu vắt ngang thắt lưng cô, cẩn thận tránh chạm phải vết thương trên vai cô. German ôm cô rời khỏi giường, giống như đang bế một tiểu cục cưng trong lòng, mà nói chính xác cảm nhận của cô bây giờ, là hẳn dành cho cô kiểu ôm công chúa...

Bị German thỉnh thoảng ôm lên, một hồi Lạc Khuynh Thành mới biết mình đang bị bế với tư thế gì, trong nháy mắt hai gò má ửng hồng!

Đừng trách cô vì có suy nghĩ không trong sáng, nhưng loại tư thế này, thật là không muốn rung động thì cũng khắc ghi rõ trong mắt...

Vì ngay từ lần đầu gặp nhau, ngay khoảng khắc hắn muốn chiếm hữu cô, hủy hoại cô, hắn đã dùng loại tư thế đó đối xử với cô, có thể nói là hắn đặc biệt ưu ái cho cô cái tư thế này, ở rất nhiều thời điểm, mỗi lần bế cô lên, việc tiếp theo là đưa cô vào phòng, sau đó điên cuồng như ma quỷ, ăn sạch cô đến chết đi sống lại!

Nhưng còn bình thường, hắn hầu như không tỏ ra thái độ thân thiết đến vậy, đừng nói là ôm, bình thường chỉ cần ở chung với nhau, bọn họ rất ít khi tiếp xúc nhau, chứ huống chi là bây giờ...vì sao?

"Cả người toàn mồ hôi, rất bẩn."

Không chỉ có cô, còn có hắn, cả một ngày chăm sóc cô, bị cô hành hạ, nên cả một thân cũng bẩn không kém!

Giống như có thể đọc thấu nghĩ hoặc trong mắt cô, German cúi đầu nói một câu nhắc nhở, tuy giọng điệu vẫn lạnh lẽo như thường, nhưng ẩn sâu bên trong đó chính là sự yêu chiều khó hiểu.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng đến tận mang tai của Lạc Khuynh Thành, German chỉ khẽ cong môi cười nhạt, sau đó xoay người đi thẳng về phía phòng tắm.

Bước vào phòng tắm, German suýt chút nữa đã trực tiếp mở vòi nước lạnh, đơn giản là vì bao nhiêu năm trôi qua, việc tắm nước lạnh đã trở thành thói quen, tay lập tức khựng lại, sau đó vươn đầu ngón tay mở chốt điều chỉnh thành vòi nước nóng.

Đợi sau khi nước đã ngập bể, German nghiêng người bế Lạc Khuynh Thành nằm vào bồn tắm lớn, thậm chí hắn còn cởi cả đồ mình ra, rồi sai chân bước vào bồn...

"Anh..."

Đừng nói là anh muốn cùng tắm với tôi đó chứ?

Theo bản năng muốn chạy trốn, cả người cô vội vàng lui về sau cho đến khi lưng chạm vào vách bồn tắm, Lạc Khuynh Thành kinh ngạc ngẩng đầu, liên tục nhìn về phía German, bất chợt tầm mắt ngừng lên miệng vết thương trên cánh tay, vừa định mở miệng hỏi thì lập tức nuốt hết vào trong...

"German, vết thương của anh!"

Anh ta muốn chết sao?! Rõ ràng là bị súng bắn nghiêm trọng thế kia, tuy chỉ là cọ qua, nhưng dù sao hung khí cũng chính là súng – một thứ vũ khí cực kỳ nguy hiểm, dễ dấy chết người a, vì sao ngay cả băng bó hắn cũng không màng?!

Nói là trầy da nhưng qua con mắt của Lạc Khuynh Thành mà đánh giá thì miệng vết thương để lộ ra ngoài không khí kia trông rất ghê người, Lạc Khuynh Thành tự hỏi liệu hắn đã từng xử lý vết thương chưa? Với tính cách ngông cuồng tự cho mình là cường đại kia thì có xử lý cơ bản nhất hắn cũng chẳng thèm đá động!

"Vết thương, để tôi xem xem..."

Hai cánh tay cũng mặc kệ xấu hổ, không còn e thẹn che chắn bầu ngực mình, Lạc Khuynh Thành nghiêng người hướng về phía German, nhưng không may rằng sức lực cô không đủ, đã không kéo được tay hắn lại, đáng này còn tự hại mình, hai chân mất thăng bằng trơn trượt trong bồn tắm, cả người theo quán tính ngã sấp về phía trước...

Cô ngốc này! Đúng là không chịu an phận!

Thấp giọng chửi thề, cánh tay to lớn của German lập tức giơ ra đón lấy cả người cô, German nhanh chóng ôm cô vào lòng, tránh cô ngã nhào vào trong nước...

"Em ngoan ngoãn chút đi! Đừng lộn xộn!"

Dùng tay đánh nhẹ vào mũi Lạc Khuynh Thành, giọng điệu German nghe có chút ngang tàn cùng với mấy phần thiếu kiên nhẫn, vẫn thái độ cao ngạo và bá đạo như trước, hắn kiên nhẫn lấy một ít sữa tắm cho vào lòng bàn tay, tạo ra chút bọt, sau đó di chuyển bọt sữa tắm lên người cô, là hắn đang giúp cô tắm rửa...

Việc German tự tay tắm cho cô, đúng là chuyện khiến cho người người kinh sợ, là chuyện mà có dám cả gan mơ đến cũng không ai dám!

Nếu là lúc trước, ắt hẳn Lạc Khuynh Thành đã sớm bị dọa đến nhảy dựng lên, nhưng là lúc này, toàn bộ sự quan tâm và chú ý của cô đều tập trung lên miệng vết thương hắn nên vốn dĩ cô không rảnh để bận tâm đến chuyện kinh thiên động địa đang diễn ra trước mắt...

Giữ chặt mu bàn tay German, ngăn cản động tác của hắn, sau đó, không hiểu sao lại vỗ nhẹ lên, không biết rốt cuộc là đang an ủi hắn hay là cảnh cáo, tóm lại, cử chỉ của Lạc Khuynh Thành vô cùng tự nhiên, giống như biểu hiện tình cảm của người con gái đang dành cho đối phương.

"Anh mới đừng lộn xộn, tôi muốn xem vết thương của anh trước."

Không dung, người lớn xộn lại đảo ngược thành German, Lạc Khuynh Thành nhẹ giọng nói, nâng cánh tay phải xoa cánh tay trái của hắn, rồi cẩn thận kiểm tra vết thương bên cạnh, có mấy lần muốn chạm vào mà không dám, giống như là đang xem nơi đó như là món bảo vật trân quý, mà trên thực tế, cũng đúng là vậy, vì trên thế giới này, German là chỉ có một!

"Anh đã đến chỗ bác sĩ kiểm tra chưa, không xử lý gì sao? Nhìn vết thương nghiêm trọng thế này, sao anh lại không băng bó gì cả? Nhờ đâu miệng vết thương bị nhiễm trùng, ảnh hưởng đến sức..."

"Câm miệng!"

Hắn không có yếu đuối đến vậy, trước kia mỗi khi bị trúng đạn, hắn cũng chỉ xử lý vết thương qua loa để cầm máu, còn đây, vết đạn cũng chẳng to tát gì nên không xử lý thì có làm sao. Em cũng không cần phải lo lắng đến mức đó chứ, phụ nữ nhiều lời như em, thật phiền phức!

Ngữ điệu có phần lạnh lẽo mang đậm mùi vị của sự cảnh cáo, German cúi đầu quát, trực tiếp gạt tay Lạc Khuynh Thành ra khỏi người mình...

Tay bị German đẩy ra, quét lên bề mặt, bọt nước vung vẩy tung tóe, không ngoại trừ cả miệng vết thương của German, mắt thấy bọt nước bám lên vết thương của hắn, Lạc Khuynh Thành hốt hoảng, không màng đến lời quở trách của hắn, nhanh chóng giặt lấy khăn mặt vắt bên bồn, nhẹ nhàng ấn giữ lên miệng vết thương nhằm không để nước ăn vào, sau đó cô nâng mắt nhìn về phía German.

Lạc Khuynh Thành cắn môi không nói được lời nào, biểu tình tuy bình tĩnh nhưng nhìn kỹ trong con ngươi quát cường kia chính là sự ỳ khuất và vô tội đến đáng thương, thái độ của cô giống như là hắn đang làm chuyện sai mà còn mắng oan cô, khiến cô tủi thân ...

German hơi ngăn người nhìn đôi mắt hơi ướt đầm của Lạc Khuynh Thành, hắn không biết phải làm gì lúc này, là gạt tay cô ra thêm lần nữa, hay lại lên giọng mắng quát cô đừng xen vào chuyện của người khác...nhưng không hiểu sao, khi chạm phải con ngươi đen láy hơi sáng ánh nước kia, hắn không thể tin được rằng lòng kiên định của bản thân lại hoàn toàn bại trận dưới hành động đáng thương của cô?

"Không thoa thuốc, chỉ mới rửa sạch vết thương."

Này cũng là nhân nhượng hết mức của hắn, ít nhất cũng phải giải thích cho cô rõ tình hình, chứ tiếp tục thế này, hắn sợ mình sẽ mềm lòng mà ôm cô vào lòng an ủi mất!

Lặng lẽ thờ dài, German cúi đầu mím môi, hắn không hề nhận ra cảm xúc của bản thân khi nói ra những lời này, là một sự thỏa hiệp, giống như nghĩa vụ của người chồng là phải báo cáo hoạt động của mình cho bà xã biết...

"Để tôi đi lấy thuốc giúp anh băng bó."

Vết thương rất nghiêm trọng, không thể không băng bó được?

Lạc Khuynh Thành loay hoay người muốn ngồi dậy thì lại bị German vươn tay giữ chặt, kéo về ngã vào lòng ngực hắn...

"Tắm trước đi đã."

Lần cuối, em ngoan ngoãn cho tôi, nếu còn dám được dâng chân lên dâng đầu, đừng trách vì sao tôi lại trừng phạt em ngay tại đây!

Mây nhẹ nhũn lại, German dường như không giấu được sự bức dọc, tuy Lạc Khuynh Thành rất sốt ruột, nhưng xem tình hình thấy hắn cũng đã nhượng bộ mình quá nhiều, nên cô đành phải ngoan ngoãn nghe lời hắn một phen, nếu không thì kết cục của cô, chỉ sợ là rất thảm ...

Được rồi, tắm xong rồi tính, dù sao cũng không phải cô bị thương, việc gì cô phải sốt ruột!

Nhẹ nhàng lên tiếng đáp, cuối cùng Lạc Khuynh Thành cũng chịu an phận, từ từ ngồi lên đùi German, và lúc này đây cô mới nhận thức được tình hình trước mắt.

Ngượng ngùng bùng nổ trong não cô, mặt mày đỏ ửng, Lạc Khuynh Thành ngượng chín mặt cúi thấp đầu, miễn cưỡng dựa vào bồn tắm lớn, German thấy cô đột nhiên biến thành một con thỏ trắng thẹn thùng, môi hắn nhếch lên một nụ cười vô cùng tà mị...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tàn Nhẫn Từ Điệp 63: Chỉ Là, Thân Thiết?!

"Giờ mới biết thẹn thùng?"

Không biết vừa rồi là ai ngịch ngợm loay hoay này nọ ! Có cần cũng mặc kệ!

Cô đương nhiên không biết, trong suốt quá trình di động của mình, hai bầu ngực tròn trịa dường như được truyền thêm sự sống, dưới góc nhìn của German mà nói, cái mà nhân gian đích thực định nghĩa sự mềm mại và trắng nõn đều hiện hữu thông qua bầu ngực đó, tựa như hai con thỏ con cả gan đứng trước miệng sói, trêu chọc nó...

Mà cô lại không biết, cứ vô tư bám lên người hắn, khi thì giống như quả cầu bóng mềm mại ma sát vào lồng ngực hắn, khi thì đàn hồi vỗ về hắn, hàng mây hấn khẽ nhăn lại, nhìn qua thì có vẻ đang đau đớn chịu đựng nỗi thống khổ nào đó, vẻ đẹp của cô ấy, chết tiệt, đúng là rất... mê người! !

"Tôi, tôi tự mình tắm."

Mặt nước khẽ động, hai cánh tay lại vung lên phí công che lấp hai bầu ngực xinh đẹp, Lạc Khuynh Thành hơi hoảng, chân bắt giắc lui về sau...

Từ trước đến nay, cô với hắn, chỉ như chó với mèo, không cần nhau thì cũng mặt lạnh với nhau, có bao giờ thân mật như thế này đâu? Huống chi, loại chuyện tắm chung này, không phải chỉ xảy ra với những cặp đôi yêu nhau sâu đậm thôi sao ?

Nghĩ thế nào cô cũng thấy không được tự nhiên, vốn dĩ cô và hắn không nên phát sinh loại chuyện đó, quan trọng hơn là, hành động của hắn, như có ý định muốn tự mình tắm cho cô, cảm giác này...

Một người cao ngạo như hắn, chưa bao giờ cúi đầu phục vụ, chăm sóc cho ai, hơn nữa, với tính cách lúc nóng lúc lạnh bất thường, đôi khi, nếu chẳng may làm hắn phật lòng, máu lạnh nổi lên, cô chẳng muốn trở thành vật thí nghiệm cho hắn phát tiết đâu? Vui vẻ thì gần mây giúp cô tắm rửa, còn tức giận lên thì trực tiếp ném cô sang một bên?!

Chỉ là, làm gì có chuyện German tha cho cô?

Thịt thơm đều đã chủ động dâng đến miệng, lần này nếu mà bỏ qua thì hắn cũng không đội cái tên German này nữa!

"Đừng lộn xộn, miệng vết thương sẽ rách."

Qua một ngày vất vả chăm nom "bệnh nhân", hắn mới thật sự biết được bản lĩnh khóc nỉ non của cô nàng này, nước mắt dường như không hề có ý định biến mất trên gương mặt cô, đôi khi hắn tự hỏi, nếu cô cứ tiếp tục khóc như thế, liệu rằng cả tòa Berlin có bị nước mắt cô làm chìm ngập luôn không?!

Giữ chặt Lạc Khuynh Thành, German đưa tay vòng sau bờ lưng trần trụi trắng nõn như tuyết vỗ về, sau đó kéo cô nhập vào lồng ngực mình, âm thanh rần rờ nhưng không hề lạnh lẽo, không biết có phải ảo giác hay không, Lạc Khuynh Thành cứ cảm thấy, giọng nói của người đàn ông này có chút gì đó vừa âu yếm, lại vừa thân thiết?

Là, thân thiết?

Cảm giác này... là điều không thể!

Không, không phải, là tuyệt đối không có khả năng xảy ra!

Nhẹ lắc đầu xóa cái suy nghĩ ngốc nghếch đó ra khỏi tâm trí, Lạc Khuynh Thành cố gắng phủ nhận giả định của bản thân, nhưng ngay giây sau đó, suy nghĩ của cô hoàn toàn bị thái độ của German đánh sập, thậm chí cô cảm thấy trái tim mình, điều vì biểu hiện của hắn trước mắt mà rung động ...

Rõ ràng, là dịu dàng.

Thấy Lạc Khuynh Thành từ đầu đến cuối không nói gì, thậm chí còn hơi ngây ngốc lắc đầu, German cho rằng cô có chỗ nào đó không thoải mái nên mới giờ tay ra phía sau lưng cô an ủi, tuy rằng động tác có chút gượng ép, nhưng cũng tràn ngập sự lo lắng và quan tâm nơi đáy mắt.

Bởi vì chứng kiến cảnh Lạc Khuynh Thành hôn mê khóc nháo một ngày, hắn mới hoảng lòng ôm cô, khi thì sợ cô đau đầu đó khó chịu, hắn dịu dàng vuốt lưng cô, khi thì tay âu yếm vuốt ve tóc cô để cô phần nào cảm thấy dễ chịu hơn...

"Ngoan, em đang bị thương."

Không thể tự mình tắm rửa được, hơn nữa, vết thương không thể nhiễm nước...

Tiếp tục vỗ nhẹ, giống như là dụ dỗ một đứa trẻ bướng bỉnh không chịu nghe lời, âm thanh của German, là một sự trầm thấp độc nhất, có chút nam tính và quyến rũ, cộng thêm phần dịu dàng hiếm có, vô hình tạo cho đối phương cảm giác dễ mê, đắm chìm trong vẻ đẹp đậm chất đàn ông và gợi cảm.

Cả người cứng đờ, Lạc Khuynh Thành hoàn toàn giật mình ngẩng đầu lên, cô mặc kệ xấu hổ đưa mắt nhìn thẳng về phía German, con người mang theo một tia sáng mờ ảo, giống như khó hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt, cô muốn xác định rõ ràng, thăm dò xem, người đàn ông trước mắt mình, rốt cuộc có phải là German hay không?

Nếu phải thì con người hắn làm gì có chuyện dịu dàng? Mà nếu không thì vì sao hơi thở và mùi hương trên người hắn lại nam tính đặc trưng đến như vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bởi vì quá mức khiếp sợ nên Lạc Khuynh Thành không biết bản thân mình đã ngẩn người bao lâu, ánh mắt cũng ngây dại ra ...

"Nhìn cái gì đó?"

Môi mòng nhẹ cong lên, có chút buồn cười nhìn Lạc Khuynh Thành, German vẫn luôn khóa tầm mắt của mình vào toàn bộ biểu cảm trên gương mặt cô, từ vẻ xấu hổ, hai má đỏ hồng hây hây, cho đến ngờ ngàng, hai mắt tròn tròn, bờ môi hình cánh hoa mòng manh khẽ hé mở, trông đáng yêu vô cùng, đương nhiên, hẳn biết giờ đây trong đầu nàng thỏ con ngọc ngà này đang nghĩ gì...

"Có nhìn cái gì đâu, cũng chẳng có gì khác biệt, vẫn là đại ác ma như ngày nào!"

Khẩu khí của người đàn ông, vừa giống như đang trêu chọc nhưng phần nhiều là cười nhạo, truyền vào tai Lạc Khuynh Thành, như kéo dòng suy nghĩ vẫn vơ trở về, theo bản năng, cô há miệng phản bác hẳn, con người đen láy lóc lên một tia sáng long lanh, cô nhất thời quên mất tình hình, hai gò má hơi ửng hồng, môi hồng cong lên nụ cười đắc ý, thật khiến German cảm thấy... rung động con tim

Đại ác ma sao?

Thôi được, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hẳn nghe những lời mắng chửi đó từ miệng cô, nhưng lúc này đây, không hiểu sao ba chữ đó thốt ra khiến tâm trạng của hẳn không hề tệ như hẳn nghĩ...

Con người tà mị khẽ nheo lại, bắt đầu nhìn Lạc Khuynh Thành, bộ dáng vô tình để lộ bản chất thật sự kia, đúng là khiến cho German cảm thấy mới mẻ lạ thường, hẳn nhìn không được cúi đầu bật cười, một nụ cười thật lòng xuất phát từ nội tâm.

Lạc Khuynh Thành chưa bao giờ thấy được German cười thế nào, mà hẳn lại cúi đầu, không để lộ nụ cười đó, chỉ để lại một thứ âm thanh tựa như tiếng đàn êm dịu của đàn violon kích thích lòng người đến lạ, cô thề, đây là tiếng cười dễ nghe và có tầm ảnh hưởng nhất mà cô từng nghe ...

Lạc Khuynh Thành cắn môi ngượng ngùng cúi thấp đầu, thứ ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chiếu rọi khắp phòng, tô điểm hai gò má đang ửng hồng đến đáng yêu.

German không nói gì nữa, môi cong lên ý cười nhân nhật, tay lại vươn lên, bắt đầu tắm rửa cho cô, từ chiếc cổ cao thon trắng nõn, rồi tiếp tục đi xuống, ...

Bàn tay German trượt xuống, ôm trọn một bên bầu ngực cô, rõ ràng, là hẳn cố ý, động tác của hẳn không chỉ đơn thuần là tẩy sạch mà lại mang theo chút gợi hoặc, đầu cô hơi nghiêng đi để tránh nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ như vậy, nhưng cô không biết rằng chính tư thế của cô bây giờ lại khiến cho mắt hẳn như mờ ra một thế giới quan khác, một thế giới được so sánh với sự mềm mại, sự quyến rũ, nhẹ nhàng xoa nắn, khi lại dùng lực, khi lại khảy nơi đỉnh đầu, quan trọng hơn là, bàn tay hẳn lại lưu luyến nơi này và dành nhiều thời gian cho nó hơn là bất cứ nơi nào khác!

Phản môi cố gắng cắn chặt, hô hấp của Lạc Khuynh Thành dần dần trở nên dồn dập hơn, đầu cô nhẹ ngửa ra sau, làn tóc đen mượt phủ xuống bề mặt nước, vài sợi tóc buông bồng bềnh vươn trên mặt cô tạo nên một dáng vẻ gợi cảm đến mê người, chiếc cổ trắng nõn như ẩn như hiện mà theo góc độ của German mà nói, cô không khác gì một vũ công ba lê xinh đẹp...

Con người ánh lên ngọn lửa tình, German cảm giác cổ họng khô rất, rồi đột nhiên hẳn cúi đầu ngậm lấy vành tai nhỏ bé của Lạc Khuynh Thành, nhẹ nhàng mút ngấm, đồng thời, bàn tay cũng xuôi theo dòng nước, ngón tay hẳn đã bắt đầu cuộc thám hiểm mới trong nơi tư mật. Khi nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh hoa mềm mại, hẳn khẽ nói: "Muốn tôi không? Hửm?"

Hắn chỉ cảm thấy ngón tay mình đang tiến vào một đầm lầy ướt đầm khiến hẳn mê đắm không thể thoát ra.

"Không... A!"

Thân thể khẽ run lên, trong màn đêm yên tĩnh, cô giống như bị hẳn thôi miên, hoặc ăn phải mê dược, cô rất muốn phản kháng, rất muốn đẩy hẳn ra, nhưng không hiểu lý trí trong đầu cô đã hoàn toàn trôi dạt tận phương nào.

Khung cảnh đẹp nhất là hai bầu ngực kết hợp với hai chấm nhỏ đỏ tươi trên đỉnh dưới ánh sáng ngọn đèn càng trở nên mê hoặc. Ánh mắt German tựa như dã thú, ngón tay cũng không chịu thua kém tiếp tục nhẹ nhàng nhào nặn nụ hoa bên cạnh.

"Nhóc con chỉ biết dối lòng, đầu ngón tay tôi bị em cắn chặt đến không buông thế này, không phải vì đói bụng, thì là cái gì?"

Thân thể căng cứng, không thể động đậy, Lạc Khuynh Thành không còn sức để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình dưới bàn tay to của hẳn đang từ từ nở rộ. Hẳn giống như đang vuốt ve báu vật, ngón tay trên da thịt cô lưu lại từng dấu vết nóng bỏng khiến cô không ngừng run lên, cảm giác run rẩy này len lỏi dần đến đại não, khiến cho cô cơ hồ mất đi ý thức.

Trong ánh mắt German lúc này chỉ đơn giản là dục vọng. Nhìn thấy cô quyến rũ như vậy, ánh mắt chiếm hữu của hẳn chợt loé lên một tia lạnh lẽo, bên khóe môi cũng nhếch lên một nụ cười mang theo nét hài lòng.

"Nói, muốn tôi không?"

Hắn muốn nghe đáp án từ cô...

Xa cách bảy ngày, thêm chuyện phải chờ cô qua ba ngày kinh nguyệt, còn phải chăm sóc cô cả một ngày. Hai người bọn họ, cũng đã lâu chưa bọn họ chưa quan hệ với nhau. Lâu như vậy, có cố kiềm chế dục vọng hẳn cũng cảm thấy khó khăn, huống chi giờ này bộ dáng của cô mê người và ngoan ngoãn đến vậy, hẳn không còn không chế được bản thân, tự động cúi xuống, hôn lên da thịt nàng, lưu lại những dấu vết hồng hồng trên làn da trắng nõn.

Một hồi tê dại nhanh chóng bao trùm toàn thân, thân thể của cô trở nên căng thẳng, mang theo một chút đau đớn, nở rộ dưới lòng bàn tay của hắn. Cô cố gắng chống lại cái cảm giác khó chịu đang ăn mòn mình.

"Không, không muốn!"

Cấn rắng, cổ nén tiếng thờ gập gọi tình của mình, Lạc Khuynh Thành run rẩy cánh môi phản bác, nửa là kháng cự nửa là ngượng ngùng, khuôn mặt đã sẫm đỏ ửng một mảng, là vì làn khói ẩm mờ ảo trong phòng tắm, cùng là vì xúc cảm nơi đầu ngón tay hắn truyền đến khiến cô cảm thấy bỏng rát....

Chiếc cổ thon dài, làn da trắng nõn, hai vai gầy uyển chuyển, cánh tay êm ái, vòng eo mềm mại tựa cành liễu đón gió, tính cả nơi tròn trịa nhô lên, từng đường cong quyến rũ, da thịt non mềm, tất cả kết hợp hài hoà tạo nên một thân hình kiều mị mê người.

"Để tôi xem xem, em có dối tôi không?"

German mỉm cười, cất tiếng nói êm ái đến dọa người, thanh âm cũng lộ ra sự thô cát trầm thấp, biết trước chuẩn bị sắp xảy ra chuyện gì, cả người Lạc Khuynh Thành khẽ run lên, theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng ai ngờ, cô chưa kịp động thì hắn đã nhanh hơn cô một bước...

Khoé môi vừa dứt lời, ngay sau đó, cúi người xuống, bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ của cô, mạnh mẽ dùng sức đưa thắt lưng xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Tàn Nhẫn Từ Điệp 64 : Không Đành Lòng?!

Trong bầu không khí mờ ảo của làn khói ẩm nóng, chợt vang lên tiếng thét chói tai, Lạc Khuynh Thành đột ngột trừng lớn hai mắt. Sự đau đớn kịch liệt bất ngờ xuất hiện bao trùm thân thể cơ hồ khiến cô hôn mê bất tỉnh. Cả người trở nên trắng tái, lại không tự chủ được, đau đớn hét thành tiếng, đồng thời là tiếng gầm trầm thấp của người đàn ông vang lên....

Thật căng! ! !

Cô gái này, mới mười một ngày không muốn cô mà cô vẫn nhỏ hẹp và ẩm nóng như vậy?

"German! Tôi còn...đau, còn rất đau!"

Đột nhiên bị xâm phạm, cô không biết là sẽ đau đớn như vậy. Sức mạnh khổng lồ dường như muốn xé cô thành hai nửa. Thân thể nhỏ bé không chịu nổi sự xâm lược mạnh bạo, trực tiếp muốn nối liền cô, hơn nữa còn không cho cô chút thời gian thích ứng, thật sâu chiếm giữ thân thể cô.

Là vì cái đó của hắn quá lớn, cho dù cô có trải qua bao nhiêu lần quan hệ, ngay từ lần đầu hắn đã không chút do dự, hung mãnh tiến vào thân thể cô khiến cô đau đến chết đi sống lại, bây giờ nếu vẫn cứ điên cuồng như lúc đó, hắn sẽ lấy mạng cô mất!

Hơn nữa, vừa phải chịu đựng đau đớn từ vết thương, từ bệnh tật hành hạ, thân thể cũng rất trống rỗng đến khó chịu, giờ lại phải chịu đựng cảm giác xâm nhập to lớn từ hắn, cô cảm thấy hô hấp càng khó khăn hơn...

Đúng vậy, làm sao hắn lại quên mất trên người cô đang có vết thương? Làm sao hắn lại có thể quên, sức khỏe của cô bây giờ, không thích hợp để cho hắn kích động mà điên cuồng ra vào cô?

Làm sao hắn có thể quên, chỉ cần một cử chỉ và hành động mê hoặc trên cơ thể cô, bản thân hắn sẽ trở thành một con mãnh thú cuồng dã, hoàn toàn không khống chế được!?

Con người đen thẫm có chút thoả mãn nhìn vào ánh mắt rung rung của cô, đáng vẻ như thể ác ma đối nghịch với thiên sứ. Nhìn thân thể xinh đẹp của cô lúc này thật khiến ma quỷ cũng chẳng thể buông tay, ngược lại càng muốn chiếm hữu thật triệt để.

"Em đúng là tiểu yêu tinh!"

Ánh mắt của German so với lúc bình thường càng trở nên thâm thúy, u tối hết như bầu trời đêm mất đi ánh trăng, ánh lên ham muốn thôn tính tựa dã thú. Đề nén cảm giác muốn hung hăng chiếm giữ cơ thể nàng khiến gương mặt cương nghị xuất ra mồ hôi hột, đem mái tóc đen của hắn thấm ướt, rũ xuống trán, cảm giác hô hấp càng lúc càng khó khăn. German không tự chủ được đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay lại, thấp giọng sùng sục nói.

Một câu ngắn gọn như vậy, lộ ra đáng vẻ nhẫn nại của người đàn ông, thậm chí biểu hiện của hắn còn có chút dịu dàng, yêu thương.

Trái tim Lạc Khuynh Thành chợt nhảy lên, có lẽ cả người cô giờ đây đang bị những lời nói dụ dỗ của hắn mà bay thẳng lên tầng mây, nhẹ nhàng lơ lửng trôi, không biết rốt cuộc là vì hắn quá mức vĩ ngạn khiến cô khó thở, hay là vì sự ôn nhu của hắn, khiến cô không thể thừa nhận mà mất hồn...

Thân thể cao lớn bất giác run rẩy. Nhưng mà thân thể nhỏ bé dưới thân hắn bất giác chợt vận vẹo như muốn thoát ra khỏi sự thống khổ cơ hồ càng làm

dẩy lên dục vọng nguyên thủy.

"Đừng nhúc nhích."

Hắn bị cô cắn đến đau đớn, thân thể cao lớn lại càng áp chặt xuống, đôi môi kiều bạc khê hôn lấy môi nàng, hấn sợ, nếu cô chỉ động thêm một chút nữa, hấn sẽ điên cuồng mà ham muốn cô, khiến vết thương trên người cô lại rách toạc ra mất, bèn chỉ khàn khàn cất tiếng,

"Ồ bên trong em rất ấm, cứ để tôi như vậy một lúc, một lúc thôi."

Thật ấm áp, sự ấm áp này khiến một German chỉ quen với cái giá lạnh cũng tham lam và quyến luyến không thôi...

Đáy mắt lộ ra ra một tia ngạc nhiên, lời thì thầm đầy dịu dàng, kiên nhẫn của German khiến cho cô hoàn toàn ngẩn người.

Không còn chống cự, chậm rãi từ trong lòng German ngẩng đầu nhìn hấn, hai con ngươi đen láy như muốn khắc sâu hình ảnh hiếm có của hấn dưới đáy mắt cô...

Nước nóng tạo ra độ ẩm cao, hơi nước như làn sương mù buổi ban mai xuyên thấu qua không khí lơ lửng trôi, khuôn mặt điển trai đậm chất hoang dã của người ngoại quốc, dưới làn khói ảo, như một vị thần cao quý không ai có thể chạm tới, tuy Lạc Khuynh Thành không nhìn rõ lắm, nhưng chỉ cần đối diện với ánh mắt lửa nóng của hấn, tìm cô đập không ngừng tăng tốc!

Trời ạ, người đàn ông này, quả nhiên đúng là German? Không chỉ có bá đạo, cường thế, mà còn có thể quyến rũ và nóng bỏng đến nhường này?!

Đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành nhận ra một người lạnh lùng như German, cũng lại có mặt ấm áp!?

Phải chấp nhận thêm một sự biến đổi quá nhanh trong suy nghĩ, Lạc Khuynh Thành cảm thấy bản thân mình như từ địa ngục ngóc đầu lên thiên đường, hay tất cả mọi thứ xung quanh cô, đều trở nên hư ảo, cho dù cô cảm nhận được nó, nhưng cô lại không cách nào nắm bắt được, đồng thời, cô lại cảm thấy khoảng khắc đó rất hoàn mỹ, một vẻ đẹp không chân thật...

Cô rõ ràng còn nhớ, cô đã trải qua một đêm đối mặt giữa sự sống và cái chết thế nào? Vậy mà vì sao ngay cả việc tỏ ra lạnh nhạt với hấn cô không làm được?

Là chỉ vì, cô vì hấn mà dờ một phát súng? Cho nên mới khiến lương tâm hấn thức tỉnh, hay là, cô đã khiến hấn, động tâm?

Kỳ thật, không chỉ có Lạc Khuynh Thành, mà ngay cả chính bản thân German cũng không rõ ràng, hấn không rõ vì sao bản thân mình lại đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy, là vì cái gì? Hấn càng không hiểu, vì sao mình lại quan tâm để ý đến từng chi tiết nhỏ nhặt liên quan đến cô gái ấy như vậy, mọi thứ liên quan đến cô, hấn đều nắm rõ trong lòng bàn tay?

German rất mơ hồ, phần nhiều là hơi rối loạn, việc bày ra bộ dáng ôn nhu thế này đúng là hấn có chút buồn nôn bản thân, nhưng sự ân cần mà hấn dành cho cô, hấn đã lờ lún sâu, đắm chìm vào trong vùng nước ấm áp này rồi, từ thể xác cho đến tinh thần, hấn chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác thoải mái và kỳ diệu như vậy, một chút cũng không chán ghét, thậm chí hấn còn có chút tham lam, vì thế, thay vì cố sống cố chết giữ lấy chút danh dự cho bản thân, ném cô ra ngoài thì hấn lại muốn tiếp tục đi theo cảm xúc thật của mình hơn...

Dù biết điều đó là không nên, German cũng vẫn khó gỡ được cái mắc vô tình, lãnh mạc, phóng túng của mình hồi quá khứ, tâm tình dần dần thay đổi, chỉ vì có sự xuất hiện của ai đó mà thôi.

Cô xuất hiện giống như một ngôi sao băng chớp lóe, không cho người khác kịp thưởng thức khoảng khắc tuyệt diệu khi nó đến, chỉ là lướt qua, giống như lông hồng nhẹ nhàng ngang qua con ngươi xanh thẳm màu trời, và cũng đồng thời vô tình đi vào trái tim hấn.

Lạc Khuynh Thành không hề nói gì, chỉ đơn giản là ngoan ngoãn nằm trong lòng German...

Cô quá mệt mỏi nên không buồn động đây, cũng là vì khó có được khung cảnh thương tiếc của hấn, cô không ngốc đến mức đi phá vỡ bầu không khí ấy nên thay vì chọc giận hấn, cô sẽ ngoan ngoãn phớt nghe lời hấn lần này!

Mái tóc đen dài của Lạc Khuynh Thành có chút rối xõa trên gối, vàng trắng mịn như bạch ngọc cùng với hai hàng lông mày cong cong, lông mi dài, đôi mắt to tròn, chiếc mũi xinh đẹp thẳng tắp có chút kích động, dưới chiếc mũi dọc dừa là cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng khiến người ta nhìn vào đã muốn hôn, ngũ quan cân đối xinh đẹp, da thịt mềm mại nhẵn mịn, đúng là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành.

"Yêu tình! Lại cần tôi!"

Từng đường gân xanh bắt đầu biểu hiện rõ rệt, yết hầu trượt lên xuống, không khó nhận ra, hấn đang cố gắng nhẫn nại, kìm nén ý nghĩ muốn điên cuồng tiến vào cơ thể cô. German nhẹ cắn vành tai Lạc Khuynh Thành, hô hấp của hấn, cũng bắt đầu trở nên nặng nề, hấn mở miệng, cất tiếng trầm khàn khiến người nghe không khó nhận ra giọng nói của hấn đã sớm bị biến đổi vì dục vọng.

Hấn rất muốn động, rất muốn ra vào nơi mềm yếu nhất tận sâu bên trong cô, nhưng cuối cùng lại, không đành lòng!

Không đành lòng?

Một German bá đạo, từ khi sinh ra đến nay nào trải qua loại ưu tư này, hơn nữa còn vì một người con gái? !

Ngay khi German đang bận tự vấn trong lòng, thì Lạc Khuynh Thành, vốn mặc cho cánh tay rắn chắc của hắn tùy tiện ôm chặt người mình, ấy thế mà vì một câu quá mức trắng trợn của hắn mà cả người mềm ngoác như sắp nhũn ra, cô không biết, là vì cô quá hồ thẹn với bản thân, hay là vì cả người cô vì sự tiếp xúc của hắn mà trở nên trống rỗng?

"Rõ ràng là tại anh háo sắc..."

Lạc Khuynh Thành thực sự rất muốn dán miệng hắn lại để hắn không phải nói những lời khiến đối phương đỏ mặt tím rung thế kia, nhưng hiện giờ cô cảm thấy rất suy yếu, ngay cả động nhấc một ngón tay cũng không thể, nên thay vì dùng bạo lực áp chế, thì cô đành nương ngừng gân cổ bác bỏ.

Âm thanh mềm mại tựa làn gió xuân nhẹ thoảng qua màng nhĩ hắn, liệu có đủ áp lực ngăn cản? Mà hơn cả, ngữ điệu của cô, nghe tựa như đang làm nũng đối phương, khi lại có cảm giác ngọt ngào như viên đường, khi lại hờn giận tựa như ly cà phê đắng ngắt. Và ai cũng biết, khi hai thành phần này kết hợp với nhau, chúng tạo nên một loại chất gây nghiện, khiến những kẻ một khi đã muốn thưởng thức thì họ càng trở nên mê đắm và không thoát ra được.

Con người đen thẫm có chút thoả mãn nhìn vào ánh mắt bối rối của cô.

Nhìn thân thể xinh đẹp của cô lúc này thật khiến ác ma như hắn chẳng thể nào buông tay được, ngược lại càng muốn chiếm hữu thật triệt để.

German cười nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn lại càng áp chặt xuống, đôi môi kiều bạc khê hôn lấy môi cô, bàn tay to lớn của hắn chậm rãi trượt xuống, cổ áp chế cảm giác muốn hung hăng loạn động, trên người cô bắt đầu nhen nhóm từng chuỗi lửa nóng.

Tuy không ăn cô một cách trực tiếp, nhưng việc chậm rãi cảm thụ sự biến hóa của người con gái dưới thân mình, lắng nghe những tiếng rên nhỏ vụn, đáng yêu phát ra từ bờ môi nhỏ nhắn của cô, German lại như được mở rộng tầm mắt...

Bên ngoài, bông tuyết không ngừng tung bay trên nền trời trắng xóa, bên trong, từng làn khói trắng mờ ảo mỏng manh kết hợp với hơi nước, tạo nên một bức tranh mê người.

German từ từ tắm rửa sạch sẽ cho Lạc Khuynh Thành, vẫn không làm gì quá phận như trước...

Bế cô lên, kéo chiếc khăn tắm cỡ lớn phủ lên người cô, ôm cô trở về phòng.

Hắn còn nhớ bác sĩ có dặn, sau khi cô tỉnh lại, nhất định phải cho cô ăn thức ăn bổ dưỡng để bồi bổ cơ thể.

Có điều, hắn không có nhiều kinh nghiệm trong việc làm thức ăn bổ dưỡng gì đó cho bệnh nhân, nên những chi tiết vặt vãnh đó, hắn đã sớm giao cho lão quản gia phụ trách.

Trước mặt Lạc Khuynh Thành, tuy rằng chỉ là một ít cháo thịt băm, nhưng điều khiến cô kinh ngạc chính là, nơi cô đang sống là một nơi không hề có khái niệm ăn cháo do chính tay dân bản địa nấu, trừ phi là chính cô xuống bếp, không thì khó như lên trời?

Việc Lạc Khuynh Thành kinh ngạc, German sao lại không biết?

Chẳng qua, hắn không tính toán với cô, đương nhiên cũng sẽ không nói cho cô biết rằng, thức ăn cô đang thưởng thức, toàn bộ đều do một tay hắn hao tổn công sức tìm kiếm, sắp xếp một tên đầu bếp chuyên nấu đồ ăn Trung Quốc...

"Tự ăn đi, xong rồi nghỉ ngơi."

Thần nhiên bỏ một câu, German cũng không nán lại nhìn cô, chỉ lặng lẽ xoay người trở về thư phòng...

Công vụ chất chồng như núi, lẽ ra số công việc này đã sớm giải quyết xong trong mấy ngày trước đó, chỉ vì cô mà giờ phải lãng phí nhiều thời gian đến vậy, không thức khuya giải quyết mở này thì không xong thời hạn?

Thời gian dần trôi, Lạc Khuynh Thành cảm thấy sức khỏe và vết thương của mình đã tốt hơn rất nhiều, German cũng vì quá bận rộn với việc chính sự nên không có thời gian để ý đến cô, đương nhiên cũng không có chuyện trừng phạt hay làm khó cô, cho nên cô cũng sẽ tranh thủ hưởng thụ khoảng thời gian tự do hiếm hoi này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tàn Nhẫn Từ Điệp 65: Ghét Cảm Giác Ấy!

Mới đó thôi mà đã được hơn nửa tháng.

Một ngày nọ, cú điện thoại mà Lạc Khuynh Thành chờ rất lâu từ phía Hobart cuối cùng cũng đến, tình hình là có liên quan đến Lạc Ngâm Tích...

Khi Hobart điện thoại đến thì vừa lúc Lạc Khuynh Thành cũng đang ở trong thư phòng chọn sách, đây là "phúc lợi" mà cô được nhận từ sau hôm đỡ cho hân một phát đạn, cũng có thể nói, cô phải biết tranh thủ những ngày tháng nhận được đặc ân to lớn này. Từ lần bị hân "ăn sạch" đến nay, cô vẫn ở ru rú trong phòng nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại thấy chán chường đến mức muốn đào mộ chui xuống. Cho nên cô đã hỏi ý kiến German về chuyện đọc sách ở thư phòng, hơn nữa còn cam đoan, nói sẽ không gây phiền phức hay làm ồn hân, còn nếu hân không muốn cô ở đó thì cô có thể đến thư phòng lấy mấy quyển sách rồi về phòng đọc cũng được...

Cuối cùng, German cũng không biết bản thân mình bị dính bùa mê thuốc lú gì, dừng lại đồng ý cô!?

Cứ như vậy, mấy ngày qua, Lạc Khuynh Thành vui vẻ chọn vài cuốn sách thuộc lĩnh vực mình thích, tìm một chỗ yên tĩnh thưởng thức, cuộc sống yên bình như vậy, thực thích...

Hiện giờ lúc này, cô đang đứng bên giá sách cao, cúi đầu lật xem mấy quyển lịch sử học, mà German, đang ngồi ở bàn làm việc, cúi đầu xử lý công vụ, miệng còn không quên ngậm một miếng thuốc, khoảng khắc đó, chỉ có âm thanh của tiếng trang giấy lật mở, không khí trở nên yên ắng và tĩnh lặng hơn bao giờ hết.

Tầm mắt lơ dềnh hơi hướng về phía bàn làm việc, Lạc Khuynh Thành nhướng mày quan sát phong thái làm việc của người đàn ông đứng từ góc độ nghiêng này, nào ngờ, ngay khi cô ngẩng người thì con người màu lam nào đó cũng đồng thời lưu chuyển, tầm mắt khóa chặt lên người cô...

Nhiu chân mày, German lười biếng tựa lưng vào ghế, một tay cầm miếng thuốc, tay còn lại đặt lên bên thái dương, bộ dáng ung dung mà thanh thản, như có như không nhìn Lạc Khuynh Thành.

Bất ngờ bị bắt quả tang, cả gương mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng vì xấu hổ, hai gò má như đám mây lượn lờ giữa sớm chiều tà, Lạc Khuynh Thành lập tức đặt mắt trở về chỗ cũ, nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, nhìn ở góc độ của German mà nói, trông bộ dáng thẹn thùng nhỏ nhắn của cô, thực sự rất đáng yêu...

Rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả vòng khói, German thân nhiên nhìn Lạc Khuynh Thành, hân cảm thấy, hai gò má của cô, dù có nhìn ở góc cạnh nào cũng đều dễ thương và rạng rỡ, cả người vừa toát ra bộ dáng bừng bừng, đôi khi ngốc nghếch tựa con lừa nhỏ, đôi khi lém lỉnh tựa con sóc con, nhiều lúc lại nổi quạu giận hờn vu vơ giống như thiếu nữ mới lớn, và hiếm khi, cô lại giống như lúc này, tỉ mỉ cầm một quyển sách, khi thì bật cười ngây ngô, khi thì nhíu mày nghiêm túc, khi lại gắt gù tán thưởng, mùi hương phức tạp nhưng nhẹ nhàng thoang thoảng từ trên người cô, yên tĩnh lượn lờ, giống như ngọn gió xuân mang theo mùi hương hoang dã của hoa cỏ.

German híp mắt thú vị dừng trên vành tai của Lạc Khuynh Thành...

Có lẽ vì quá ngược ngùng nên vành tai của cô đều hóa đỏ, tựa như bị nhuộm bởi thuốc. Đây là phản ứng rất dễ dàng nhận ra ở cô, khi cô bối rối, thẹn thùng, mặt rất dễ dàng đỏ ửng lên, hơn nữa, nếu mức độ có nghiêm trọng hơn một chút, vành tai cô cũng theo đó mà hồng lên, German chưa bao giờ nghĩ khi con gái đỏ mặt lại trông đáng yêu như một đứa trẻ con thế kia.

Tóm lại, chỉ trong nội hôm nay, hân đã thấy cô đỏ mặt ít nhất ba lần, mỗi lần hân cô một chút lên mặt, sờ nhẹ lên má cô một chút, vỗ mông cô một chút, mặt cô lại ửng đỏ lên, giờ chỉ mới liếc nhìn cô thôi, cô vẫn có thể đỏ mặt được, ...

Không hiểu, German cảm thấy nội tâm mình như bị cào bởi móng vuốt mèo, rất ngứa, rất muốn chạm vào cô, chạm vào làn da phấn nộn không tỳ vết ấy...

German vốn là người nghĩ gì làm đó, đây cũng có thể được coi là phong cách làm việc của hân, huống chi bây giờ lại đang nằm trong địa bàn của mình, hân không làm chút đùa giỡn lưu manh thì chẳng khác gì đang tự hành hạ con tim ngứa ngáy của mình.

Đầu ngón tay hưng phấn gõ nhẹ lên mặt bàn, German đập đầu thuốc vào gạt tàn, sau đó, đứng lên, sai bước đi thẳng về phía Lạc Khuynh Thành, đột nhiên, chuông điện thoại vang lên...

Bước chân khựng lại, German quay người trở về bàn làm việc, duỗi cánh tay to lớn cầm điện thoại lên mới nhận ra đầu dây bên kia chính là Hobart.

Đạo này đại gia như hân bề bộn nhiều việc, nào là bị cử đến Munich chấp hành nhiệm vụ những nửa tháng, khó có được một ngày hai tai được thanh tĩnh, bây giờ thì thế nào? Bắt đầu làm phiền hân?

Bực dọc nhàu mày, con người màu lam German lóe lên một tia thiếu kiên nhẫn, với tính cách của hân, nếu đã không thể nhẫn được thì không việc gì phải ép buộc bản thân nhịn, nhưng hân lại không hề treo máy, cũng không có dấu hiệu muốn đập máy, chỉ là nhíu mày chờ đối phương nói chuyện...

Thật ra thì, quan hệ giữa German và Hobart có gì đó rất kỳ lạ, rõ ràng chỉ cần nhìn thấy mặt đối phương, cho dù có ở đâu, ở bất kỳ tình huống hay hoàn cảnh nào, German cũng không bao giờ cho Hobart chút thể diện, còn Hobart, đương nhiên sẽ sinh lòng tức giận và bất bình, có thể nói mối quan hệ của bọn họ chẳng tốt đẹp gì.

Mà German, tuy tính khí thay đổi thất thường, khi nóng khi lạnh, lại thiếu tính kiên nhẫn, nhưng đối với vài chuyện, hân có phần bao dung cho Hobart.

Thậm chí khi Hobart có làm biết bao nhiêu chuyện xấu đối với hân, tính kế thâm sâu lưng hân không biết bao nhiêu lần, thế nhưng German cũng chỉ đáp lại đòn tấn công đó hoặc lớn tiếng cảnh cáo hân, hoặc bị đánh một trận như từ, chứ không giống cách hân đối xử với những kẻ khác, tàn bạo mà lấy tính mạng kẻ đó.

Thái độ khác thường của German như thế, thật ra thì có nguyên nhân đằng sau nó ...

Còn về phần nguyên nhân đằng sau nó là gì, sợ rằng, chỉ có German và Hobart biết!

"Hobart, cậu biết tính khí của tôi mà."

Trên mặt nổi lên một tia tàn nhẫn, German mím môi có chút mất kiên nhẫn, một chữ Hobart từ miệng hắn khiến Lạc Khuynh Thành đang chìm trong suy nghĩ thẹn thùng, nháy mắt liên tục bình tĩnh...

Hobart? Đã lâu chưa có tin tức gì từ hắn, lần điện thoại này, lẽ nào có liên quan đến Ngâm Tích?

Nắm chặt quyển sách trong tay, Lạc Khuynh Thành vờ cúi đầu, làm bộ như đang tiếp tục lật sách xem nội dung bên trong, nhưng thật ra thì hô hấp đều đã bắt đầu ngưng lại, cố gắng vênh tai nghe ngóng tình hình bên đó...

Nhưng ngoài ngữ điệu lạnh lẽo từ phía German thì cô chẳng nghe được gì, đại khái cuộc hội thoại của hai người bọn họ, cô không hề biết, cho đến khi, German đột nhiên cúi đầu nói một câu: "Tôi sẽ đi, đứng, một mình."

Sau đó, German liền gác điện thoại.

Sẽ đi? Hơn nữa là đi một mình? Đi đâu?

Tầm mắt mơ màng nhìn lên mặt sách, đầu óc Lạc Khuynh Thành có chút hỗn loạn, đột nhiên, cô nhớ có lần lão quản gia nói với cô...

Cô nhớ, German từng đồng ý với Hobart, đi xem mặt Ngâm Tích.

Lẽ nào chuyện hắn vừa đồng ý, là chuyện này? Chẳng lẽ, hắn thật sự muốn đi xem mặt Ngâm Tích? Nếu nhìn trúng thì sao? Sẽ mang chị ấy về?

Sau đó vứt cô đổi cho Hobart? Nếu không nhìn trúng thì sao? Ngâm Tích sẽ ở chỗ Hobart vĩnh viễn?

Cho dù kết quả có thể nào, cô cũng đều không muốn nó xảy ra, tuy cô không thể khẳng định rõ ràng rốt cuộc đằng sau chuyện này là thể nào...

Làm sao bây giờ, cô biết phải làm sao đây?

"Em xác định là đang tìm sách?"

Đang mãi suy nghĩ, Lạc Khuynh Thành không nhận ra rằng có một thứ âm thanh trầm thấp mang đậm ngữ điệu chất vấn cưỡi cọt sau lưng cô, ...

Thì ra, German đã đến bên cạnh cô lúc nào không hay, đứng sau lưng cô, quý dị vô cùng.

Giật mình hô nhỏ một tiếng, Lạc Khuynh Thành bị dọa đến run cả người, ngay cả quyển sách trên tay cũng không cầm chắc được mà rơi xuống đất, "ầm" một tiếng, tiếng sách đập trên nền nhà giống hệt như câu nghi vấn của German, nặng nề vỗ vào tim cô.

"Tôi..."

Chậm rãi nuốt nước miếng, Lạc Khuynh Thành nghiêng người đối diện với German, hai tay hắn khoanh vòng trước ngực, cả người hắn lười biếng tựa lên giá sách.

Tư thế cực kỳ đàn ông với người sở hữu một vóc dáng cao lớn như German, từng đường nét trên gương mặt vừa sắc xảo, lại cực kỳ nam tính, hơn nữa vì hắn là quân nhân cho nên bất kể hắn ngồi hay đứng, tư thế và cử chỉ đều vô cùng dứt khoát và quyết đoán, chỉ bằng chút nghiêm nghị và quyền uy của mình, hắn có thể khống chế thế giới đen của hắn một cách mượt mà và dễ dàng...

Bởi vì, hắn ung dung nhìn cô như vậy, ánh mắt lạnh lẽo như vậy, khiến cô có chút ngẩn ngơ, con người tuy lạnh, nhưng trong cái nhìn đó là ngập tràn ý trêu chọc, hơn nữa còn hứng thú xem phản ứng của con mồi trước mắt.

"Em xác định muốn tôi lặp lại lần nữa?"

Hơi xoay người, cúi đầu xuống gần sát gương mặt cứng đờ của Lạc Khuynh Thành, từ ánh mắt cho đến ngữ điệu của German, đều lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, một thân lạnh nhạt, nguy hiểm vạn phần...

"Tôi không có ý đó! Nhưng nếu anh muốn lặp lại lần nữa thì tôi không ngại nghe đâu."

Hơi nhấc cằm, Lạc Khuynh Thành cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao, đứng lại to gan đi đôi co với hắn...

Lạc Khuynh Thành vừa buồn bực vừa khó chịu, cô ghét cái cảm giác bị người khác nắm thóp, hơn nữa, cô ghét cái cảm giác mơ hồ, không biết gì về thế giới lạnh với cuộc sống hoang sa tựa chìm hoàng yến, càng ghét mỗi ngày phải sống trong sự cảnh giác và hoài nghi, cô cảm thấy mình sắp điên thật rồi, đột nhiên cô muốn cùng German, thẳng thắn nói ra hết tất cả những suy nghĩ trong đầu mình...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Tàn Nhẫn Từ Điệp 66 : Vô Tâm - Thứ Đáng Sợ Nhất Trên Đời

Nhưng, German không phải là kiểu đàn ông nhiều lời, nếu hắn đã không muốn nói chuyện thì đừng hòng một ai biết, cô thật sự là không có nắm chắc nhiều phần về việc hắn có mở miệng lặp lại hay không...

Cho nên, ngoại trừ âm thanh của cô thì đáp lại câu hỏi đó chính là một sự trầm mặc đến u ám từ German.

Hít sâu một hơi, Lạc Khuynh Thành cắn răng, ngẩng mặt đối diện nhìn German, cô biết hoặc là bây giờ, hoặc là không bao giờ...

"Vừa rồi Hobart điện đến, anh định sẽ đi xem mặt Ngâm Tích sao?"

Lạc Khuynh Thành biết, một khi mình đã mở miệng hỏi câu này chính là đang gián tiếp nói cho hắn cô đang ngấm ngầm tìm hiểu bí mật về hắn, lại còn tự mình nạp mạng cho German, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, thật sự cô không còn cách nào khác ...

Nhưng, nằm ngoài dự đoán của Lạc Khuynh Thành, sau khi nghe được câu hỏi của cô, German không hề có phản ứng gì, càng không hề tỏ ra kinh ngạc hay phẫn nộ.

Lạc Khuynh Thành không hiểu, thật sự không hiểu nổi, mọi thứ liên quan đến cô, German đều nắm rõ trong lòng bàn tay, người đàn ông này rất đáng sợ, chỉ cần hắn muốn, trên thế giới này, không có gì là thoát khỏi được con mắt sắc bén tựa chim ưng của hắn...

Về việc Lạc Khuynh Thành tìm mọi cách mọi tin tức về người chị của mình hay thậm chí là muốn nhân cơ hội này để chạy trốn, German đều biết rõ ràng, nhưng hắn lại không muốn vạch trần, càng không tỏ vẻ hay thắng tay xóa tan ý niệm đó của cô, cứ để mọi chuyện tự nhiên diễn ra, tiếp tục đùa giỡn cô năng bướng bỉnh đó.

Chính vì sự tự tin đó của German, đúng như hắn dự liệu, Lạc Khuynh Thành sẽ không thể nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn, về phần chuyện còn con trước mắt đây, là do lần trước cô ép buộc hắn...

Mà càng ngoài dự đoán của Lạc Khuynh Thành chính là cô vốn cho rằng, German hoặc là sẽ bỏ mặc cô muốn nói gì nói, hoặc là sẽ cứng rắn yêu cầu cô đừng can dự vào việc của người khác, nào ngờ, hắn không những để ý mà còn nhẹ nhàng gạt đầu, trả lời vấn đề cô vừa hỏi.

"Anh đồng ý rồi sao? Nếu anh thật lòng muốn đến gặp Ngâm Tích, nếu anh cảm thấy chị ấy không tệ thì anh sẽ mang chị ấy về đây sao? Nếu không thì anh sẽ để mặt chị ấy một mình, mặc Hobart chà đạp?"

Sững sốt, kinh ngạc nhìn German vài lần, Lạc Khuynh Thành lại mở miệng giải bày hết tất cả thắc mắc trong lòng mình để đổi lại một câu hỏi hột của đối phương...

"Chỉ để chơi đùa mà thôi."

Từ chối cho ý kiến tiếp tục nhẹ gạt đầu, German thấp giọng đáp, trong lời nói có một phần ngả ngớn...

Tuy rằng chỉ ngắn gọn mấy chữ nhưng Lạc Khuynh Thành biết, cho dù kết quả có thế nào, hắn cũng không thêm để tâm, ban đầu hắn vốn chỉ đến đó để xem trò hay, còn tính mạng của Ngâm Tích, có thể nói, đều nằm trong tay cô.

"Tôi cũng muốn đi."

Gót sen nhẹ nâng lên, kết nối khoảng cách giữa hai người, Lạc Khuynh Thành kiên định nói ra yêu cầu của mình...

Cô nhất định phải đi theo cho bằng được, nếu chẳng may German nhìn trúng Ngâm Tích, ít nhất còn có thể bảo vệ cô an toàn đem về biệt thự, nhưng, nhờ như hắn không hề có chút cảm giác gì, nếu cô có mặt ở đó, lựa thời cơ nói vài câu đánh lạc hướng hắn, sau đó nhân cơ hội cứu chị ấy ra!

Thật ra, Lạc Khuynh Thành đã tính toán trước rằng, nếu như có cơ hội giải cứu được Ngâm Tích, hai người sẽ cùng nhau bỏ trốn, dù sao cuộc sống ở bên ngoài, so với việc bị giam cầm ở trong biệt thự German thì dễ dàng hơn nhiều...

Tóm lại, cho dù kết quả có tốt hay xấu, cô cũng phải đi theo, nàng không thể lấy tính mạng của Ngâm Tích ra làm trò đùa được, tuyệt đối tuyệt đối không thể! !

Đáng tiếc, chẳng qua đây là suy nghĩ từ một chiều của cô mà thôi, German đã sớm quyết định chỉ một mình hắn đến đó, làm gì có chuyện đưa cô đi?

Chỉ liếc đôi mắt ngập tràn nguy hiểm về phía Lạc Khuynh Thành, German cũng không hề lên tiếng trả lời, chỉ bày ra bộ mặt lạnh nhạt, u ám đến cùng

cực...

Quả nhiên, làm sao Lạc Khuynh Thành có thể dễ dàng từ bỏ được? Cho đến bây giờ tính mạng của mình cô cũng không cần, huống chi là một lời từ chối đơn giản từ hắn!?

"German, tôi cũng muốn đi, anh dẫn tôi đi theo, có được không?"

Dừng cảm đón ánh mắt tối sầm của German, Lạc Khuynh Thành tiếp tục vận hỏi hắn, thậm chí còn mang theo chút thỉnh cầu, thế nhưng, không thể chính là không thể, có thể nào cũng đều không thể!

Đáy mắt lóe lên một tia âm trầm, German dùng thái độ của mình cảnh cáo Lạc Khuynh Thành, tuyệt đối đừng được đằng chân lên đằng đầu, đối với sự bao dung của hắn dành cho cô, cũng có giới hạn của nó, hắn tuyệt đối không cho phép cô khiêu chiến đến quyền uy hắn!

Bình tĩnh nhìn bóng lưng rời đi, trái tim Lạc Khuynh Thành bị chùn xuống, giống như rơi xuống vực sâu, nhưng sự bình tĩnh và kiên cường trước đó dần dần bị hình ảnh bị quan ám ảnh trong đầu nuốt...

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện gương mặt phúc hậu của Lạc Ngâm Tích, hai đôi mắt đầm lệ với nụ cười vĩnh biệt đầy bi ai, Lạc Khuynh Thành cảm thấy tương lai của chị mình cũng sẽ kết thúc cùng với nụ cười đó, tia hy vọng cuối cùng của cô dần lui tắt, trước mắt là một màu trời u ám không thấy lối ra...

Cô còn tự trách chính bản thân mình đã đẩy Lạc Ngâm Tích đến bước đường này, chỉ vì cô, chỉ vì cô là sao chổi, ngẫu nhiên cướp thân xác của em gái chị ấy, giờ lại còn gây họa, hại chị ấy chịu sự đày đoạ của tên biến thái Hobart, đúng là không thể tha thứ được! Hơn nữa nếu cô không cứu được Ngâm Tích thoát khỏi đó, cô không có tư cách gì tồn tại trên đời này nữa!

Cuối cùng, tuyệt vọng hóa thành phần hận, Lạc Khuynh Thành cảm thấy bản thân mình so với việc bị German giam cầm, cường bạo thì càng tuyệt vọng hơn.

Thì ra, không phải cứ chấp thuận theo dòng đời mới có thể tồn tại được, giống như khi con người nhìn thấy mặt nước biển phẳng lặng, ngỡ như là một thời điểm tốt cho người đánh cá ra khơi, nhưng có ai ngờ, với cách nhìn thiên cận đó, bọn họ không biết rằng có biết bao hiểm nguy đang rình rập họ trước mắt!

Trong bóng đêm, ở tầng hai tòa biệt thự của German.

Trong phòng ngủ, một bóng dáng với mái tóc hơi rối loạn và ẩm ướt, lớp tuyết mỏng tan lạnh lẽo bám lên bờ vai nhỏ bé, cả người Lạc Khuynh Thành dờ ra, cô đắm mình trong một thế giới mà ở nơi đó chỉ có sự yên lặng của chết chóc, cô nghiêng người ngồi ở đầu giường, ngẩng đầu yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt tựa như vô hồn, cô nhìn vào khoảng không trên trời, nơi đó không có trăng, không có sao, không có một thứ ánh sáng gì ngoại trừ bầu trời hắc ám...

Vốn vóc dáng của Lạc Khuynh Thành rất nhỏ bé, lại còn gầy, nhìn cô thần thờ như muốn chôn sâu mình vào bóng đêm ngoài kia, thật sự khiến người khác không khỏi nhìn ra sự cô đơn đang ôm chặt lấy cô.

Cô đã giam mình trong phòng ước chừng cũng được ba tiếng đồng hồ, cả cơn chiều cũng không buồn động dậy, vẫn cứ duy trì tư thế ấy, ngẩng đầu nhìn trời không âm đạm, Lạc Khuynh Thành suy nghĩ trong lòng...

Kiếp trước, tuy cuộc sống của cô vất vả, nhưng cô lại có một gia đình sung túc, quây quần bên cha mẹ, rồi đột nhiên hồn xuyên, thế giới của cô lập tức tối mờ, giống như khi cô đang ở trong thang máy, từng tầng từng tầng tường chừng như đưa cô lên đỉnh cao nhất để có thể nhìn thấy rõ thế giới của ánh sáng muôn màu nhưng bỗng dưng thang máy trục trặc, tất cả ánh sáng xung quanh đều vụt tắt, còn lại một mình bị sự cô lập và lạnh lẽo xâm nhập vào trái tim, thế giới của cô không còn muôn màu giống như cô tưởng tượng, rồi tựa như có một thứ màu xanh lam lạnh lẽo lặng lẽ bước vào đời cô, cô gặp German, người đàn ông sở hữu màu mắt đẹp vô cùng, nhưng cũng đáng sợ vô cùng, hắn không một lời, nhắc bóng cô rời khỏi thang máy đó, ép buộc cô phải bước vào thế giới chết chóc mà máu lạnh của hắn, tựa như một con chim hoàng yến, cuộc sống tuy no đủ, nhưng thế giới nội tâm của nó lại cần cỗi và cô độc, đến cuối cùng lại tự đẩy mình vào ngục tối.

Không biết có phải ông trời đã lắng nghe được tiếng lòng của mình hay không, đến cả thời tiết cũng trở nên âm đạm, quạnh hiu...

Ngoài cửa sổ, gió lạnh đột nhiên nổi lên, mặc sức tàn sát bữa bãi mọi thứ nó đi qua, mưa to ào xuống, từng hạt mưa lạnh lẽo giống như lưỡi dao băng giá đập mạnh vào cửa sổ, tựa như đang bất bình thay cho cô gái phương Đông, âm thanh hỗn loạn vô tình tạo nên một khúc nhạc bi ai, phù khiến tòa biệt thự.

Đúng lúc này...

"Rầm" một tiếng, cửa phòng bị đá văng, đèn trần được bật lên, German đứng ngay trước cửa, môi mỏng mím chặt, con ngươi màu lam nhiễm màu u ám của địa ngục nhìn chằm chằm lên bóng dáng người con gái vô hồn kia, giờ phút này hắn thực sự rất tức giận...

Cô gái này, đúng là càng lúc càng kiêu ngạo! Cô thể mà cũng dám!

"Em muốn giận đối tôi đến khi nào hả?"

Sải bước to lớn đi nhanh về phía Lạc Khuynh Thành, German cúi người xuống, vươn tay nắm lấy bả vai Lạc Khuynh Thành, hắn dùng sức ép cô phải quay đầu nhìn hắn...

Bắt đầu từ lúc bị hấn từ chối nói chuyện ở thư phòng, người phụ nữ ngốc nghếch này lại tỏ thái độ không quan tâm đến mình, dùng bộ mặt oán trách mà đối diện với hấn còn không tính toán làm gì, cuối cùng lại dùng cách thức tiêu cực hơn, không thèm coi hấn tồn tại trên đời?

Đã nhìn cô gần một ngày rồi, đã quá đủ cho hấn rồi, hấn quyết định không thể nhẫn nại hơn được nữa!

German hấn không hiểu nổi, rõ ràng ý định ban đầu chỉ bắt cô gái này về nuôi dưỡng như thú cưng, mà hấn mới là chủ nhân, rốt cuộc thì cô có cái quyền gì mà cao ngạo với hấn? Là do bởi vì hấn luôn nuông chiều cảm xúc cho cô, yêu thương cô? Nếu đúng là vì sự yêu thương của hấn đối lấy sự lãnh ngạo coi thường của cô thì thà rằng hấn tình nguyện dùng phương thức cũ, hung ác mà tàn bạo làm nhục cô!

"Nói chuyện!"

Nắm chặt lấy cằm Lạc Khuynh Thành, dùng sức nhấc lên, âm thanh German lạnh lẽo như tuyết nơi miền cực lạc, trên người toát ra hơi thở của lửa, nó như ăn mòn đối phương, khiến đối phương không thể không cảm thấy sợ hãi...

Chỉ là, anh đang nhẫn nại cái gì cơ chứ?

Người thật sự phải nhẫn nại là cô mới đúng, vẫn luôn là cô! Cũng chỉ có cô!

Môi mòng Lạc Khuynh Thành cong lên một nụ cười lạnh lùng trào phúng.

Con bé này, à không, phải nói là người phụ nữ đáng chết này, rốt cuộc cũng chịu phản ứng, nghiêng đầu nhìn về phía hấn, ánh mắt của cô không còn vẻ quật cường, kiên định như lúc trước, giờ đây, ánh mắt ấy lại lóe lên một tia âm trầm, cô quạnh, nhìn vào thật khiến người khác đau lòng...

Mặt mày hấn lại tỏ vẻ khó chịu, German không thể phủ nhận bản thân mình rằng, chính sự lạnh lùng và cô độc của cô khiến con tim của hấn nhói lên từng đợt đau đớn, hấn không thể ngưng phủ nhận rằng, hấn không muốn cô cứ tiếp tục mang bộ dáng như vậy!

Yêu là một cảm xúc hạnh phúc, ngọt ngào mà bất cứ ai đang yêu sẽ cảm nhận được và luôn muốn có được. Khi đã yêu, dù có giận dữ nhau, có căm ghét nhau, có ghen tuông nhau thì thứ đáng sợ nhất trong tình yêu chính là sự vô tâm, họ không quan tâm, để ý đến những cảm xúc buồn của đối phương. Khi đó tình yêu không còn đẹp như chúng ta nghĩ, thậm chí nó nguy hiểm như liều thuốc độc có thể giết chết tình yêu ấy. Bởi vậy, sự vô tâm chính là thứ đáng sợ nhất trên đời...

"Nói cái gì? Thứ nên nói cũng đã nói ở thư phòng rồi! Là anh không muốn nghe!"

Ngồi thẳng lưng, Lạc Khuynh Thành không nhúc nhích nhìn chằm chằm German, hấn cũng đang rũ mắt nhìn cô, một thứ hơi thở nghiêm nghị khiến đối phương không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của họ, nhưng giờ phút này, cô chính là muốn vô cảm với hấn!

Con người lóe lên một tia lạnh lẽo, cô giờ tay đẩy cánh tay German đang đặt lên vai mình, Lạc Khuynh Thành đứng dậy, cô muốn rời khỏi đây...

Hấn nói đúng, cô bướng bỉnh vậy đó, cô đang giận dữ hấn đó, là hấn cướp mất lần đầu tiên của cô, trói buộc tự do của cô, hủy đi tất cả thế giới quan cô từng nhìn nhận xung quanh mình, bây giờ, ngay đến cả chuyện cho cô cơ hội đi cứu mạng Ngâm Tích cũng tàn nhẫn không cho cô đi, vậy việc gì cô phải để ý đến hấn?! Chẳng lẽ cô không có quyền được làm vậy?

Thái độ quyết tuyệt này đúng là từ trước đến nay Lạc Khuynh Thành chưa bao giờ biểu hiện ra, lúc trước, cùng lắm cô cũng chỉ tức giận quậy phá German một trận, nhưng chưa bao giờ, cô lại giống như hôm nay, vừa khiến hấn phẫn nộ, nhưng phần nhiều là hấn cảm thấy bất lực...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tàn Nhẫn Từ Điện 67 : Không Thể Thả Cô Đi!

Làm sao bây giờ, hấn thực sự không thể chịu nổi sự hừng hờ của cô, một chút cũng không chịu nổi nữa!

Cho tới tận bây giờ German mới biết được, thì ra cảm giác đối phương làm mất lạnh với mình, lại khiến tim đau nhói đến bực này?

Cho đến tận giờ phút này, German mới hiểu rõ, thì ra một người có cường đại bao nhiêu, cũng sẽ sinh ra cảm giác bất lực, thì ra, chính Lạc Khuynh Thành là người khiến hấn cảm thấy do dự khi đưa ra quyết định, mỗi khi đứng trước mặt cô, đối diện với đôi mắt trầm buồn đó, hấn không hiểu sao lại chạnh lòng, có chút rối bời...

Và một thứ cảm giác đáng sợ đang ôm lấy cảm xúc của hấn, là cảm giác sợ hãi vì sắp mất đi thứ quan trọng thuộc về mình, sự lạnh nhạt, thờ ơ của cô, chẳng khác gì một liều thuốc độc ăn mòn tim gan hấn. Hấn hoang mang, sợ rằng có một ngày cô sẽ dùng gương mặt lạnh lẽo đó, nói lời tạm biệt, chậm

rãi bước ra khỏi thế giới của hắn, tựa như tiểu thiên thần trở về nơi cô thuộc về.

Lập tức xua tan ý nghĩ khủng bố tinh thần hắn đó, tay vươn ra nghiêng người bế Lạc Khuynh Thành lên, mạnh bạo ném thẳng lên giường.

"German!"

Người đàn ông này, lại muốn chơi trò hành hạ, cường bạo cô sao? Yên tĩnh lâu như vậy, cuối cùng chịu không được, lộ nguyên hình sao?

Nhanh chóng dùng khuỷu tay chống đỡ trên giường, âm thanh Lạc Khuynh Thành cố gắng ổn định và lạnh lẽo hết mức có thể, cho dù nó xuất phát từ bản năng hay xuất phát từ trong lòng mình, nhưng cô lại không biết, đây chính là thái độ mà German ghét nhất! Giống như khẩu súng giảm thanh, bắn một phát đạn vô thanh vào thẳng tim hắn!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt bị German nâng lên, con ngươi đen thẳm trong đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn cô không chớp, người đàn ông giang hai cánh tay ra, vây cô trong phạm vi thuộc về riêng hắn. Mùi hương nam tính đặc trưng của hắn càng thêm nồng đậm, tản ra sự nguy hiểm. Hắn cúi đầu xuống, chớp mũi anh tuấn gần như gần sát đến cô, khiến cô có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt lạnh tanh của hắn.

German cũng không buồn để ý tới việc Lạc Khuynh Thành đang giãy giụa, một bàn tay to đưa ra, đem hai tay đang chống đỡ lồng ngực của cô kéo ra, cố định lại trên đỉnh đầu cô, sau đó cúi xuống thô lỗ hôn lên đôi môi anh đào của cô. Môi cô tựa đóa hoa hồng, vừa quyến rũ vừa mang một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, ôn nhu mềm mại, mỗi một nụ hôn của hắn, làm cho cô không thể nào nghĩ được bất kỳ thứ gì ngoài —— đoạt lấy!

Hơn nữa tâm cô mới vừa rời lạnh lẽo, hắn muốn tự mình châm lửa vào sâu trong nội tâm cô, khiến cô trở nên rực lửa với hắn, để cô không thể lạnh lùng trước mặt hắn, không thể khiến hắn trở nên bất lực...

Điện cuồng xé rách lớp vải che trên người Lạc Khuynh Thành, German giống như một loại ma chướng, cực vi điện cuồng kích thích mọi xúc cảm trên người cô, bỗng nhiên, môi hắn rời khỏi môi cô, mặc sức đưa lưỡi hôn lên cằm cô, sau đó, là gáy.

Một tay không chế vuốt cầm cô, ép cô không thể né tránh "yêu thương" mà hắn dành cho cô, Lạc Khuynh Thành chỉ cảm thấy đầu óc căng trướng, lý trí cũng theo cảm giác nóng rát kia mà trở nên mơ hồ. Một nụ hôn nóng bỏng nữa lại đặt lên phần cổ của cô, khiến trong nháy mắt, các tế bào trong cơ thể dường như đều mở ra, sẵn sàng nghênh đón hơi thở đang xâm nhập kia. Mà thân thể nàng lúc này, một chút cũng không thể cử động, cũng không muốn động, chỉ muốn hoà tan vào hơi thở nóng rực đó. Cổ họng vô thức phát ra một loại âm thanh gọi cảm, Lạc Khuynh Thành ra sức kháng cự, nhưng đồng thời, một cánh tay khác của German, lại bắt đầu thăm dò về phía lá chắn bảo vệ cuối cùng của cô, mỗi một chỗ chạm đều lộ ra một tia mãnh liệt nguy hiểm cảm. . . Quả nhiên là một con thú săn hung ác.

"A... Không cần."

Hắn là người đàn ông cầm súng lão luyện nhiều năm, từng nơi mà ngón tay hắn đi qua, đều như một phát súng chí mạng nhắm vào những nơi nhạy cảm và yếu ớt nhất trên người cô, Lạc Khuynh Thành run rẩy trước kháng cự, nhưng trong lòng chợt dâng lên một cảm giác khó tả, thăm sâu trong thân thể theo ánh nhìn chăm chú và từng động tác của hắn mà trở nên nóng rực, giống như có một luồng nhiệt lớn điên cuồng thôn tính khắp người cô, đem tất cả hoà tan. Cô không hiểu sao bản thân mình lại trở nên như vậy, chỉ bởi vì ánh mắt chăm chú của hắn, mà cô bắt đầu trở nên khát vọng, trở nên...không cách nào chi phối bản thân mình.

Cô sợ cảm giác này.

Cô biết, thân thể cô là do một tay hắn khai phá, cô biết bản thân mình đã sớm thuộc về ai, tuy cô vẫn luôn nỗ lực chống cự khoái cảm hắn mang đến cho cô, kiên quyết níu giữ chút lý trí cho mình, nhưng tình huống này là sao?

Là cô thật sự bị hắn nhiễm bản sao? Để giải thích cho khúc mắc này, dùng thân thể của hắn chính là minh chứng tốt nhất!

Trước kia cô rất bài xích sự đụng chạm của German, nhưng bây giờ, tuy vẫn luôn là người yếu thế, có giãy dụa cũng vô ích nhưng, không hiểu sao, mỗi cái chạm thô cuồng của hắn, thậm chí là những lời nói gây đỏ mặt phát ra âm muội từ miệng hắn, cô lại bị kích thích mà nóng người lên, cơ thể dâng lên một thứ cảm giác chấn động tới tận sâu thẳm tâm hồn cô.

Bàn tay của hắn như có ma lực, kích thích đến từng sợi dây thần kinh nhỏ bé, khiến cô vừa có cảm giác khổ sở lại vừa vô cùng thoải mái!

Thật khó chịu, cô thật sự bị hắn đào tạo đến hư hỏng rồi, có muốn phủ nhận cũng không thể...

"German!"

Xấu hổ gờ tay che mặt, Lạc Khuynh Thành lại lần nữa gọi tên người đàn ông đang đè trên người mình, ngữ điệu có phần trách móc, rõ ràng cô không muốn khóc, nhưng vì sao tâm mắt lại trở nên mơ hồ, tựa lớp sương mù bao phủ?

Đáy lòng, lại giống như mảnh giấy mỏng bị người đàn ông đó xé rách, cô có thể cảm nhận sâu sắc được sự tuyệt vọng và thể lương, đồng thời ập đến, cô không biết rốt cuộc mình nên làm cái gì, không biết phải đối diện với dáng vẻ của bản thân mình thế nào, chỉ gọi tên hắn trong vô vọng, một tiếng, rồi thêm một tiếng nữa, như thể cô muốn dùng phương thức đó để báo cho hắn biết, cô đang sợ hãi và tuyệt vọng thế nào...

Bờ vai nhỏ nhắn người con gái lại không ngừng run lên, German lại bắt đầu một đợt tấn công mới, vô cùng chậm rãi. Mỗi động tác lên xuống của hắn đều thông thả tới cực điểm, cô chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, sự đòi hỏi mãnh liệt của hắn khiến thân thể cô còn đang tê dại, cả trái tim và thể xác, giống như đang bắt đầu phối hợp với cử động của hắn.

Cảm nhận được sự khác thường của người con gái dưới thân mình, German đột ngột dừng động tác, đưa đôi mắt thâm sâu nhìn cô, ánh mắt người đàn ông, giống như một loại virus, muốn xâm nhập vào đáy lòng đối phương để tìm ra đáp án,...

"German, đưa tôi đi đi."

Đầu quả tim mềm nhũn, Lạc Khuynh Thành không tự chủ được khe khẽ rên rỉ, thân thể nhỏ bé càng lúc càng phát run. Cô mở miệng vô thức nói một câu, cô không biết rốt cuộc mình bị làm sao? Chỉ biết ánh nhìn của German khiến cô nảy sinh một tia hy vọng, khiến cô cảm thấy, cô có thể tìm thấy được ánh sáng nơi vực thẳm, chỉ cần cô chớp được thời cơ...

"Thật sự muốn đi?"

Giống như một câu đáp vô nghĩa, German nặng nề hỏi...

Thật ra, Lạc Khuynh Thành đang suy nghĩ gì, sao hắn lại không biết? Chỉ là, cô quá mức ngây thơ, ở chỗ đó, cô muốn cứu người, không có gì là không thể?

Mà hắn, cũng có ý định nhân cơ hội đem Lạc Ngâm Tích mang về biệt thự, nhưng, tâm tư của Hobart hoàn toàn không đơn giản, một kẻ ranh ma nổi tiếng nhất nước Đức, tạo ra không biết bao nhiêu là tai họa, vốn ban đầu, hắn không muốn vì chuyện phụ nữ mà bỏ thời gian chơi cùng hắn, mà cũng chưa bao giờ có chuyện hắn phải đưa ra quyết định mang nhiều phiền phức đến thế...

Chỉ vì Lạc Khuynh Thành, chỉ bằng một mình cô, cũng đã phải khiến hắn hao tâm tổn phí nghĩ cách để cứu chị cô ấy về, tính đường tới phải tính đường lui, nếu như có gì sơ sẩy, hắn không nghĩ rằng mình phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Lạc Ngâm Tích, người ích kỷ như hắn, cùng với cô ta không có quan hệ, thì việc gì phải ra tay?

Huống chi, German biết rất rõ, một khi đã dây dưa với Lạc Ngâm Tích, với tính cách của cô em Lạc Khuynh Thành ngốc nghếch kia, tuyệt đối là muốn liều chết theo cô chị cùng bỏ trốn, nhưng, có chuyện đó sao? Đã được hắn cho phép sao? Tuy đúng là mục đích của hắn từ khi bắt cô về biệt thự bị lệch khỏi quỹ đạo, nhưng có một điều chắc chắn chưa bao giờ thay đổi, chính là—— hắn sẽ không bao giờ thả cô!

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, hắn đã có dự tính cho cuộc chơi sắp tới, nhưng mọi tính toán của hắn đều bị thiếu mất một yếu tố quan trọng, cô không hề nằm trong kế hoạch của hắn – người phụ nữ ngoại quốc càng ngày càng có lực ảnh hưởng đến anh – không thể không nói, thái độ của cô thật sự có tính uy hiếp cao với hắn, nhất là sự thờ ơ và lạnh nhạt của cô...

Còn bây giờ, lại là một sự dựa dẫm đến đáng thương hắn cảm nhận ở cô, hai con ngươi màu đen trong trẻo, nhìn chăm chăm vào hắn, đồng tử thì thoáng lại lóe sáng như thể đang khát vọng một sự dịu dàng từ hắn.

Thôi, mang cô đi cũng không sao, để cho cô nếm chút mùi vị của sự tuyệt vọng, cũng như để cô chặt đứt ý niệm muốn chạy trốn khỏi hắn!

"Cũng không hẳn là không thể."

Hai cánh tay như hai trụ cột rắn chắc đặt hai bên người Lạc Khuynh Thành, khống chế cô trong phạm vi hoạt động của mình, thân hình to lớn của German hạ thấp xuống, như muốn dán lên cơ thể mềm mại bên dưới, hắn cúi đầu thổi nhẹ vào vành tai cô, âm muội nói: "Chỉ cần em làm cho tôi vui về."

Lời này, ý tứ này, quả thật đã rõ như ban ngày, mà giọng điệu quyền rũ phát ra từ yết hầu hắn, ánh mắt lóe lên một tia lửa nóng rực, Lạc Khuynh Thành đã sớm quen, há có thể không hiểu?

"Thật, thật sao? Anh sẽ không đổi ý chứ?"

Khuôn mặt chợt ửng đỏ, Lạc Khuynh Thành trầm mặc trong giây lát, rồi cũng dừng cảm đối diện nhìn German, tuy thẹn thùng nhưng lại không hề có ý định chùn bước...

Lạc Khuynh Thành biết, lần lấy lòng này, nhất định không chỉ đơn giản là sờ hay ngậm, nhưng vì Ngâm Tích, có khó khăn đến đâu cô cũng phải đi, dù sao, cô cũng trải qua bao nhiêu lần với hắn, có thêm lần nữa cũng không sao...

"Tự mình làm."

Một cái xoay người, chuyển quyền chủ động về phía Lạc Khuynh Thành, German đặt cô với tư thế ôm ngồi lên bụng mình, giờ phút này, hắn không khác gì một vị quân vương cổ đại, truyền lệnh cho phi tử mình, lần này hãy chủ động một lần cho hắn xem.

Tự, tự mình làm? Làm, làm hết tất cả sao?

Con mắt lóe lên một tia lửa lạnh, Lạc Khuynh Thành biết, tuy cô thường xuyên phục vụ cho hắn, nhưng quyền chủ động luôn là ở hắn, cho đến tận bây giờ, cô hoàn toàn không biết đến "bài học" về sự chủ động đòi hỏi ham muốn từ hắn, yêu cầu của hắn, thật sự là... không thể ngờ được!

"Không dám?"

Lười biếng tựa lưng lên đầu giường, tựa như một vị thần Apollo tái thế, người đàn ông anh tuấn như hắn, khiến đối phương mỗi lần nhìn ngắm lại có cảm giác như một người thần bí chìm trong màn sương mờ ảo, mang theo sự hấp dẫn đủ để mê hoặc lòng người, khiến người ta không tự chủ mà tiến lại gần

hắn, càng lúc càng muốn gần thêm...

German cong môi cười trào phúng, cũng thâm trầm kích thích Lạc Khuynh Thành...

"Ai nói !"

Nụ cười trên môi hắn hết một thanh đao sắc bén, trong nháy mắt xé tan mọi rào chắn nơi trái tim cô. Cô lập tức dựng thẳng người, cúi đầu nhìn xuống ngực German, hít sâu một hơi, Lạc Khuynh Thành không ngừng an ủi dưới đáy lòng rằng, không sao, không sao, không có vấn đề gì, loại chuyện này, chủ động một lần cho biết ...

Thở sâu, cố gắng đắp da mặt thêm mấy tầng xi măng, Lạc Khuynh Thành nỗ lực tránh đi ánh mắt nóng rực của người đàn ông dưới thân mình, cô đỏ mặt, chậm rãi nâng tay, run rẩy cầm lấy thứ "vĩ ngạn" của hắn!

"Tự mình nhét vào đi."

Khóe môi ác ma, giống như người được mùi hương thơm ngon của bữa ăn, mị hoặc cong lên, chậm rãi đọc thần chú.

Thân thể Lạc Khuynh Thành mềm mại như con rắn nhỏ khế dựa vào bộ ngực vạm vỡ của hắn, bàn tay nhỏ bé dọc theo lồng ngực đã sớm bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, cô nhắm mắt, đưa thứ đó kết hợp vào cơ thể cô...

Một đêm dài mới mẻ lại bắt đầu...

Ngày thứ hai, vào lúc chạng vạng .

Bước xuống xe, German hơi nâng cánh tay lên, Lạc Khuynh Thành vô cùng ngoan ngoãn đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, một chút ánh chiều tà buông xuống thế gian, khung cảnh tựa như chốn thần tiên, một người đàn ông nam tính với vẻ đẹp khó cưỡng, cùng với người con gái mềm mại nhỏ nhắn, thực khiến cho người ta cảm thấy có chút đui mù...

Hài lòng cong khóe môi, German một tay cầm túi, tay kia vòng qua thắt lưng Lạc Khuynh Thành, thong thả bước vào trong, chính là biệt thự của Hobart.

Từng bước đi vào, quan sát cách bài trí xung quanh, tìm cô chốt co rút, Lạc Khuynh Thành miễn cảm phát hiện, bữa tiệc này, có gì đó không đúng.

"Phát hiện gì à?"

Môi mông tà mị cong lên, German trào phúng nở miệng cười, ánh mắt mị hoặc lười biếng liếc nhìn cô.

Đúng là một cô gái thông minh, chỉ liếc mắt nhìn một chút đã nhận ra, đây cũng là lý do vì sao hắn mới không muốn mang cô đến đây ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tàn Nhẫn Tù Điệp 68: Theo Sát Tôi, Tuyệt Đối Đừng Đi Lạc...

Bởi vì, bữa tiệc này được tổ chức, nhìn bên ngoài chỉ đơn giản là mang tính chất giao lưu, khách khứa đến đây, nếu đến một mình, thì sẽ không có chuyện gì, chỉ thoải mái xem náo nhiệt, thậm chí là được mở mang kiến thức, nhưng một khi đã mang theo bạn gái, vậy thì mục đích cốt lõi của bữa tiệc được phát huy, tức là —— trao đổi phụ nữ, đương nhiên, chỉ có German là ngoại lệ!

Một cái nơi có bầu không khí bản thủ theo nghĩa đen và nghĩa bóng, bất cứ ai cũng cảm giác được, hơn nữa một cô gái có đầu óc như Lạc Khuynh Thành, có cái nhìn vô cùng tinh tế với những thứ xung quanh, nên một khi bước vào cửa, nhận ra đám đông tụm ba tụm bảy nói chuyện vui đùa âm ỉ, cô cảm thấy phản cảm và khó chịu vô cùng, mùi vị thối nát nồng nặc quanh Chop mũi cô...

Quả nhiên, những lời lạnh nhạt của German đã chứng minh rõ ràng những gì cô suy đoán, chỉ là, cô không thể ngờ được, bọn họ còn có thể nghĩ ra được loại trò chơi như trao đổi phụ nữ với nhau thế này!?

Chà trách, chà trách German một mực không cho phép cô đến đây! Nhưng giờ cô đã đến đây rồi, biết làm sao?!

Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt thành quyền, ôm cánh tay German chắc hơn, Lạc Khuynh Thành theo bản năng nép vào người hắn...

Ở bữa tiệc xa hoa này tập trung chủ yếu là đàn ông, vì cô xuất hiện gần như sau cùng nên mọi ánh mắt gần như tập trung hết lên người cô, trông thì giống như đang đánh giá cô, nhưng rõ ràng mà nói, nó không chỉ đơn giản là đánh giá. Bởi vì, cách bọn đàn ông đó nhìn cô, vừa có sự đói khát của dã thú, vừa có sự treu ghẹo thêm thường ái muội bên trong, nó trực tiếp và rõ ràng đến mức cô cảm thấy bản thân mình giống như một nữ nô, mặc cho bọn họ hành

hạ và bắt nạt.

Lạc Khuynh Thành không rõ, trên thế giới này, làm sao có thể tồn tại những loại người như thế? Thật ô uế cho cái danh xưng là nhân sĩ cấp cao trong xã hội thượng lưu, hừ, cũng chỉ là một đám thối nát thích tổ chức những loại tiệc dơ bẩn này thôi!

Rõ ràng đám người đó, ai cũng một thân âu phục lịch lãm, giày da, có người còn khoác lên mình một bộ vét nhung, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi đã xác định kẻ đó là người chức cao vọng trọng, nhưng vì sao, cô lại cảm thấy ẩn chứa đằng sau bộ tây trang đó chính là một linh hồn thối nát đến ghê người?

Không, nơi này vốn dĩ không phải là tiệc dành cho đám người quyền cao chức trọng, mà là một cái hang rác – nơi mà các thể loại như rắn rết, sói hổ đều tập trung lại, để ăn thịt người!

Máu nóng trong người điên cuồng sôi sục, sau đó lập tức đóng thành băng lạnh, giờ phút này, Lạc Khuynh Thành cảm thấy bản thân mình như lạc bước vào một khu rừng của quỷ dữ, nơi chỉ có mãnh thú và mãnh thú!

"German..."

Nuốt nước miếng, con người đen láy sáng ngời đã không còn sự kiên cường như ban đầu, rõ ràng bên trong đã lộ ra một tia hoảng sợ, Lạc Khuynh Thành nắm chặt vạt áo của German, nhẹ kéo giật, cứ như chứng kiến tình cảnh diễn ra xung quanh khiến cô không thể chịu đựng được, cô dùng thái độ cầu xin giúp đỡ, ngẩng đầu sợ hãi nhìn hắn, giọng điệu nhẹ nhàng, có chút run rẩy như hòa vào bầu không khí hỗn loạn, là cô đang cầu xin hắn, tuyệt đối đừng đem cô trao đổi với người khác, xin đừng!

German phiêu diêu liếc nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, khóe môi hài hước mà hơi cong lên. Mỗi một suy nghĩ và tính toán trong lòng cô, hắn đều rõ ràng, chỉ cần nhìn qua ánh mắt cô đã nói lên hết tất cả, German bình tĩnh nhìn thẳng cô, đôi mắt vẫn như cũ không hề có chút gợn sóng: "Theo sát tôi, tuyệt đối đừng đi lạc, nếu không..."

Nếu không cái gì?

Người đàn ông không có ý định tiếp tục nói, chỉ bằng mấy chữ hàm dọa đáng giá của hắn cũng đủ khiến Lạc Khuynh Thành thấu hiểu hiện trạng nơi đây!

Lạc Khuynh Thành biết, tuy tính cách German khi nóng khi lạnh, đôi khi còn có sở thích vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng thành thực mà nói, hắn chưa bao giờ nói dối cô, cũng chưa bao giờ dưới tình huống đặc biệt nào đó mà dọa cô, những lời hắn vừa nói, chắc chắn là thật...

Thật ra, từ tối hôm qua, khi German đồng ý đưa Lạc Khuynh Thành đi theo, đồng thời hắn cũng nhắc nhở cô, tuyệt đối luôn theo sát bên hắn, không được rời khỏi hắn, thậm chí trước lúc lên xe, hắn còn lặp đi lặp lại không biết bao lần, chỉ cho đến khi cô chân thành đáp trả cho hắn một cái gật đầu, lúc đó hắn mới chịu bỏ qua.

Mặc dù mục đích chính của bữa tiệc chính là tiệc trao đổi người, nhưng chỉ cần người tham gia không đồng ý thì bất cứ ai cũng không có quyền động một ngón tay vào người con gái bên cạnh mình, cho dù trên thực tế, một bữa tiệc dơ bẩn thế này cũng có quy tắc ngầm, nếu cô luôn theo sát bên cạnh German, dù có người nào ham muốn cô cũng phải đành ngậm ngùi từ bỏ vì uy nghiêm của German. Nhưng một khi cô bị bỏ rơi, lẻ loi một mình, điều đó đồng nghĩa với việc, bất cứ kẻ nào cũng có thể nhân cơ hội hiếm có, bắt cóc cô lôi vào góc tối, bắt đầu làm nhục, xâm phạm cô, dù sao phái nữ bị đưa đến đây chủ yếu đều là công cụ để mua vui, phát tiết của bọn họ, đương nhiên, trừ cô ra!

"Vậy anh nhất định không được cố ý bỏ rơi tôi."

Tay càng siết chặt góc áo của German, Lạc Khuynh Thành khẩn trương đáp trả cho hắn một câu.

Người đàn ông này, vừa xấu tính, vừa có bệnh nắng mưa thất thường, nếu lỡ như cô chọc giận hắn, khiến hắn mất hứng, rồi ném cô đi cho kẻ khác, đến lúc đó, cô đứng là khóc không ra nước mắt mất!

Hơn nữa, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là đi theo sát hắn, cô không biết bản thân mình đã đấu tranh tư tưởng những bao nhiêu lần, dù sao, cô đã phải dùng trăm phương ngàn kế để đến được đây, thậm chí còn hy sinh tự tôn của bản thân, để có thể cứu Ngâm Tích rời khỏi nơi này, cho nên, cô nhất định phải nằm chờ thời cô, yên lặng hành động, thăm thính tình hình nơi Ngâm Tích đang bị nhốt. Ngoài ra, nếu lỡ như cô tìm thấy được Ngâm Tích, mà German lại không có ý định ra tay cứu giúp, nếu có chuyện đó xảy ra, làm sao cô có thể thấy chết mà không cứu đây? !

Chút kế hoạch giải thoát vật vãn của Lạc Khuynh Thành, làm sao German lại không nhìn thấu được?

Đôi môi mỏng khẽ cong lên lộ rõ hàm ý mỉa mai, đứng đó nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt cực kỳ khó đoán định. German cũng không có nói gì, chỉ sai chân bước đi, đưa Lạc Khuynh Thành cùng đi vào trong...

Không biết có phải là vì hắn không coi trọng bữa tiệc hèn mọn này hay là vì không muốn chỉ vì một bữa tiệc mang bầu không khí bẩn thỉu sẽ hủy hoại khí chất của bộ quân phục. Đêm nay, trang phục của German không phải là áo vét nhung, càng không phải là bộ tây trang, mà là một bộ thường phục thoải mái.

Nhập xuân, thời tiết nước Đức vẫn còn rất lạnh, nhưng hắn lại chỉ khoác trên mình một chiếc áo gió màu đen bên ngoài, dường như cái lạnh không bao giờ làm khó được hắn.

Đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành thấy German mặc loại thường phục thế này, vóc người cao lớn kết hợp với đôi chân thon dài rắn chắc vô cùng vững vàng, chiếc áo gió hắn mặc không những không làm mất đi vẻ cương nghị và uy nghiêm thường ngày mà ngược lại, người đàn ông trước mắt cô với

hàng lông mày đầy anh khí, đôi mắt sáng như những vì sao trên trời, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, ánh mắt sắc bén đầy thâm thúy, gương mặt cương nghị với những đường nét tinh tế, còn cả khí tức toát ra từ người khiến tâm tình người ta trở nên cuồng loạn không kiềm chế được. Cô có thể cảm nhận được mùi hương nam tính đầy dễ chịu có thể khiến phụ nữ nhanh chóng bị chinh phục trên người hắn. Một mùi hương tựa như chất kích thích, khiến đối phương vô tri vô giác muốn cúi đầu nguyện bị hắn thuần phục.

Tiệc tùng, nghe có vẻ trang trọng và tao nhã, đám đàn ông ở đây, người không mặc quân trang thì cũng mặc tây trang, tóm lại, ai nấy đều cũng chỉnh tề, hợp cảnh, chỉ có hắn, so với ngày thường lại thoải mái và phong nhã hơn một chút, thậm chí thái độ còn có phần kiêu ngạo hơn thường ngày! Thật khiến trái tim Lạc Khuynh Thành ... đập lỗ nhịp!

Đập lỗ nhịp vì sự tinh tế của hắn, ở một bữa tiệc dơ bẩn như vậy, hắn trực tiếp dùng cách này để đá xoáy!

"Rốt cuộc cậu cũng đến rồi, Lôi!"

Thật ra tên thân thiết mọi người thường gọi German không phải là Thunder mà là Lôi nha...

Bước ra từ trong đám đông, người vừa mới lên tiếng – cũng chính là chủ nhân của bữa tiệc —— Hobart, một tay bưng một ly rượu, một tay đút vào túi quần, sải dài bước chân tiến về phía German...

"Nào, chúng ta cùng cạn ly đi."

Cầm ly rượu đưa trước mặt German, Hobart nở nụ cười thương hiệu, thậm chí còn có chút nhiệt tình, nhưng ngay sau đó, ý cười lập tức trở nên cứng nhắc, bởi vì, German không hề có ý định nhận lấy lời mời rượu, thậm chí cũng không thèm lên tiếng nói gì, chỉ dùng ánh mắt lãnh băng để từ chối hắn..

Chủ nhân của bữa tiệc là tên ma mãnh Hobart, ai biết được hắn có động tay động chân vào rượu hay không?!

Ly rượu cứ vậy lơ lửng trên không trung, Hobart không ung bưng nhử mảy, đáy lòng dâng lên một nỗi niềm căm giận nhưng lại không biểu hiện ra mặt, thu đi biểu hiện cứng nhắc của mình, hắn lại nở nụ cười lần nữa, tự nhiên rút tay về, đồng thời, tầm mắt cũng tập trung lên người con gái đi bên cạnh German...

Gần một tháng không gặp, cô lại càng ngày càng đẹp và sắc xảo hơn trước, khuôn mặt thanh tú và hồng hào hơn, cái cổ trắng nõn, tóc dài mềm mại, làn da trắng mịn màng, dáng người thon thả với những đường nét quyến rũ hết như một tuyệt phẩm của thượng đế, nhất là cặp mắt kia quá mức mê lệ, con ngươi trong trẻo tựa ngọc lưu ly, xem ra, dạo này Lôi "tâm bỏ" cho cô nàng này không ít!

Thật sự là ghen tị, không thể được, tối hôm nay, hắn nhất định phải cướp cô gái này khỏi tay Lôi! Cho dù có cướp không được, ít nhất cũng thưởng thức cô một lần! Để cô cũng nếm thử tình hoa của hắn!

"Không phải nói không đưa cô ấy theo sao? Đột nhiên lại thay đổi chủ ý vậy? Lẽ nào chơi cô ấy chán rồi, muốn đổi người?"

Vứt một câu hỏi đầy thâm ý, ánh mắt nóng rực vô hình ôm chặt lấy người Lạc Khuynh Thành, hắn lạnh lẽo đánh giá cô từ trên xuống dưới, tuy Hobart chỉ đang cười, nhưng ý cười lại ẩn chứa một con dao sắc bén, về điểm này, Lạc Khuynh Thành cảm nhận được rất rõ ràng..

Thật ghê tởm! Cho dù đã lâu không gặp, nhưng mỗi sự xuất hiện của hắn đều khiến cho cô, ngoại trừ cảm thấy ghê tởm thì không có bất cứ cảm giác gì!

Gà da nổi lên khắp người, Lạc Khuynh Thành vốn dĩ không thèm để ý đến cái tên Hobart đó, chỉ ngoan ngoãn dịu dàng dựa vào người German, không nói một lời, nhưng ánh mắt cô vẫn lạnh lẽo và âm u như cũ..

"Không phải chuyện của cậu."

Lạnh lùng buông một câu, German trực tiếp đánh gãy ý định của Hobart, càng không hề coi lời nói của hắn ra gì, thực khiến cho hắn có chút tức giận, hơn nữa còn rất xấu hổ...

"Ha, cậu cứ ở đây, tôi đi tiếp khách chút, cứ thoải mái như ở nhà, nếu như không nhẫn nhịn được thì có thể tìm một góc nào đó vui chơi tận hưởng a."

Giấu đi ý cười ghê tởm, Hobart vừa dứt lời bèn bưng ly rượu đi ra ngoài tiếp khách, những lời nói từ trong miệng hắn, có thâm ý cỡ nào, Lạc Khuynh Thành vừa nghe xong cũng hiểu được?

Cái tên khốn nạn bản thủ! Đồ mặt người dạ thú!

Tối nay cô phải theo dõi mọi động thái của tên này, bởi vì, cô muốn tìm chút tung tích của Ngâm Tích trên người hắn!

Chỉ là...

"German, nếu tôi không cẩn thận...đi lạc đâu đó không biết, có phải, sẽ rất nguy hiểm?"

Hơi nhỏ giọng hỏi thử một câu, Lạc Khuynh Thành bày ra vẻ mặt vô tội, đôi mắt sáng ngời tựa như mắt thỏ ngọc, ngây thơ lại thuần khiết, so với bầu không khí dơ bẩn ở đây thì hoàn toàn đối lập.

German chỉ nhún vai, từ chối cho ý kiến, cũng không muốn nhiều lời, trong đầu nghĩ gì đó, chợt mở lời vàng ngọc...

"Em cũng nghe rồi đó, nơi này góc gác gì đó đều là nơi để chơi đùa, nếu em đi lạc, tôi không bảo vệ được em, đến lúc đó em sẽ bị người khác đè dưới thân lúc nào không biết."

Thật không phải hấn cố ý muốn dọa cô, chỉ là, dường như người con gái này vẫn chưa từ bỏ ý định của mình?

Đúng là hết cách! Đến lúc đó, nếu thật sự có chuyện đó xảy ra, em đừng có trách cứ tôi vì sao không bảo vệ em!

Môi anh đào khẽ run rẩy, Lạc Khuynh Thành không có lên tiếng, tuy rằng cô hoàn toàn bị những lời của hấn dọa đến tim đập chân run, nhưng cô chỉ nghĩ đơn giản rằng nếu như cô có thể né tránh những cái nơi đó, thì mình sẽ không gặp chuyện không may.

Sau đó, không ngừng có người đi đến bắt chuyện cùng German, Lạc Khuynh Thành im lặng từ đầu đến cuối, ngoan ngoãn sắm tròn vai, nhưng đôi mắt của cô lại không hề nhàn rỗi, vẫn không hề rời bóng dáng của Hobart, cô không tin, hấn không có bất kỳ động tác gì khác thường!

Quả nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tàn Nhẫn Từ Điệp 69 : Cứu Mạng!

Tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, đám đàn ông ở giữa sảnh đã bắt tay tiến hành cuộc giao dịch thoắt nát, trao đổi bạn gái của đối phương bằng một thái độ dâm uế và kinh tởm, sau đó đám người đó lặng lẽ biến mất trong bóng tối, việc tiếp theo chính là trực tiếp đưa "hàng hóa" đến một góc tối, mặc sức hành động, trong khoảng thời gian ngắn, thứ âm thanh dâm tục, thoắt nát bắt đầu vang lên không ngừng.

Đêm nay, cuối cùng Lạc Khuynh Thành cũng đã được mở rộng tầm mắt, biết cái gì gọi là "sự cời mờ" của người Phương Tây...

Sao không làm trực tiếp ở đại sảnh luôn đi?

Trốn ở một góc tối làm gì, vừa thiếu ánh sáng, vừa không kích thích, lại không nhìn kỹ biểu hiện của đối phương, chắc, nhưng dù sao, ở đây cũng nhiều người như vậy!

Lạc Khuynh Thành nhẹ cắn môi, cố đè nén cái suy nghĩ buồn nôn trong đầu mình, vô thức nhìn xung quanh quan sát tình hình, cô vốn dĩ cho rằng mọi hành động của mình đều không hề để lộ chút sơ hở, nhưng trên thực tế, Hobart biết, German lại càng biết!

Chỉ là hai người đàn ông này không hề có ý định vạch trần, sự kiên nhẫn của Hobart, là vì đang chờ đợi thời cơ chín muồi, còn về phần German, vì sao hấn lại im hơi lặng tiếng . . .

Ngay khi tầm mắt của Lạc Khuynh Thành vừa rời đi, ánh mắt của German, thật ra cũng không hề nhàn rỗi, con ngươi lạnh lẽo mờ ám lóe lên, hấn mới chính là người hành động âm thầm mà không để lại bất cứ dấu vết nào, không một ai biết, kể cả Lạc Khuynh Thành, mục đích cốt lõi của chuyến đi lần này, không chỉ đơn giản là đến chơi, rất không thích hợp, ngược lại, hấn đang lặng lẽ tìm kiếm gì đó, hay nói cụ thể hơn, là tìm người! Nhưng, tuyệt đối không phải là Lạc Ngâm Tích!

Mới vừa kết thúc cuộc trò chuyện với một người cùng cấp, German đưa Lạc Khuynh Thành đến chiếc bàn bên cạnh, trên bàn bày rất nhiều loại rượu cao cấp với đủ kiểu dáng khác nhau.

Nhưng Lạc Khuynh Thành lại không hề thưởng thức những thứ đó, bởi vì, tầm mắt cô hoàn toàn dõi theo Hobart đang chậm rãi bước chân lên lầu, không biết là đi đâu? Đừng nói là đi tìm Ngâm Tích chứ?

Cô rất muốn đuổi theo a, nhưng lại bị German lôi đến bàn!

Đứng trước bàn lớn, German hơi khựng người, khẽ cúi đầu làm như đang tình tế đánh giá nhãn hiệu rượu trên bàn, do dự không biết chọn loại nào mới tốt, nhưng thực chất, một cánh tay linh hoạt của hấn khéo léo đưa xuống bàn, hai ngón tay thon dài giữ chặt một thứ vật thể màu đen, trông rất giống máy nghe trộm?

German vô cùng tự nhiên và bình tĩnh, còn Lạc Khuynh Thành lại rất gấp gáp và lo lắng, bởi vì, ở một góc hẻo lánh gần bàn rượu nơi bọn họ đang đứng, có hai vị ông bướm đang ở đây... !

Rõ ràng người ta rất thức thời, tìm một góc kín đáo làm chuyện đó, vì sao German lại hồn nhiên không biết, còn kéo cô lại đứng chỗ này? Cô không tin, một người tâm tư thâm sâu tinh tế như hấn, không thể nào không nghe thấy mấy loại âm thanh dâm đãng vang vọng bên tai kia!

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn đối tượng sẽ cảm thấy khó chịu và kỳ quái, nhưng vì người này là German, tính cách quái đản, khó dò, kiêu ngạo có thừa, thích làm những chuyện theo ý mình, cho nên người khác cũng không lạ lẫm hay quan tâm lắm đến sự xuất hiện của hấn ở đây...

Linh hoạt mà quý mỹ, ngay khi những người xung quanh không để ý, German khéo léo đặt thiết bị nghe lén xuống mặt dưới bàn rượu, sau đó vô cùng tự nhiên nâng tay lên vô thức chỉ lên chỗ bánh ngọt trên bàn, trầm giọng lên tiếng : "Đút cho tôi."

Những lời này, đương nhiên là German đang yêu cầu Lạc Khuynh Thành, dù có chút không cam lòng nhưng cô đang nằm trong quyền kiểm soát của hắn, nên đành phải ngoan ngoãn vươn tay cầm lấy mẫu bánh ngọt...

Vì cao quá tầm với nên Lạc Khuynh Thành phải kiễng mũi chân, chuyển bánh ngọt đến bên miệng German, trong lòng cô không khỏi thắc mắc tự hỏi, người đàn ông này có bao giờ động đến đồ ngọt đâu? Thậm chí bất kể loại kẹo gì có thành phần đường, hắn cũng không bao giờ đếm xỉa đến!

Mùi béo ngậy của sữa xông thẳng lên mũi, German không thể chịu nổi cảm giác ớn lạnh đó, bèn nhẹ nhún mảy cô làm về thường thức, sau đó bỗng nhiên hắn giữ chặt lấy gáy Lạc Khuynh Thành, trực tiếp cúi đầu khóa đầu môi cô, ép cô đưa lưỡi mình ra đón nhận hết toàn bộ số bánh trong miệng hắn...

"A, hai vị nhiệt tình quá nha, còn ở đây chơi màn dạo đầu kích thích thật."

Yết hầu bắt đầu rên lên tiếng kháng nghị, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp giãy dụa thì bên tai lại đột nhiên truyền đến một thứ âm thanh giễu cợt, cô chưa bao giờ nghe qua giọng nói này bao giờ, đến lúc ngoái đầu nhìn lại thì phát hiện chủ nhân của âm thanh đó là một người đàn ông mặc quân trang, nhìn từ trên xuống, so với German thì trẻ hơn vài tuổi, nhưng về quân hàm thì tuyệt đối không thua gì tuổi tác của hắn, xem ra, đây là một cậu thanh niên có bản lĩnh...

Người này tên là Miller, là người đã từng đến biệt thự German một lần, vốn định so tài với German ở chuồng ngựa. Mọi quan hệ của hai người này cũng không hẳn là tệ, nhưng lại cứ thích bày vẽ mặt lạnh tanh mà nói chuyện với nhau, lẽ nào là cố ý?

"Lôi, cho mượn mỹ nhân tâm sự chút đi."

Lạc Khuynh Thành nhìn ra được biểu tình lạnh nhạt từ gương mặt điển trai mà góc cạnh của German, cô biết rõ, hai người này nhất định có quan hệ thân thiết với nhau, nếu không, một người đàn ông cao ngạo như German không thể nào để người khác leo lên đầu lên cổ hắn ngồi, thậm chí là nói chuyện một cách ngang hàng như thế . . .

Có điều, bây giờ cô không có rảnh đi suy đoán mối quan hệ mờ ám giữa bọn họ, bây giờ cô rất sốt ruột muốn lên lầu tìm cho ra Hobart, hay nói một cách chính xác hơn, là tìm nơi Ngâm Tích bị nhốt?

Tiếp tục đi bên cạnh German, Lạc Khuynh Thành cố gắng giữ bình tĩnh cùng hắn lên lầu, có thể tâm sự của cô đang bị lo lắng bán đứng, nhưng may thay, German dường như không quá chú ý đến cô, chỉ đơn giản trò chuyện với Miller mấy câu?

Nắm chặt lòng bàn tay, ngay khi Lạc Khuynh Thành đang lâm vào tình trạng rối mù, không biết phải bắt đầu hành động thế nào thì bỗng nhiên, ngay góc cua đi lên tầng ba, khóe mắt cô vô tình liếc nhìn căn phòng bên trái cuối hành lang, nơi đó, hình như mới có một bóng người vụt qua, đồng thời, một thứ âm thanh mơ hồ thoáng qua trong không khí, nghe rất giống hai chữ —— cứu mạng?

Cứu mạng!

Đây là tiếng Trung, hơn nữa âm thanh ấy, là của Ngâm Tích !

Ngâm Tích? !

Hai tròng mắt trừng lớn, Lạc Khuynh Thành nghiêng đầu nghe ngóng thêm lần nữa, cô muốn xác minh cho rõ rốt cuộc những gì mình nghe thấy, những gì mình suy đoán, có chính xác không. Nhưng cô lại bị German kéo đi thẳng lên tầng trên...

Tuy nghe không rõ, nhưng đây là giọng của Ngâm Tích, tuyệt đối không thể nhầm!

Hay quá, cuối cùng cũng thấy được tia hy vọng! Nếu đúng như cô đoán, vậy căn phòng ở bên trái hành lang lầu hai chính là nơi đã nhốt chị ấy, chỉ cần chị ấy có trong căn phòng đó, điều đó đồng nghĩa với việc, cô sẽ tìm mọi cách cứu chị ấy thoát ra ngoài, có điều, làm thế nào cô mới thoát khỏi tầm mắt của German?

Đáy lòng không ngừng nôn nóng suy tính, tâm trạng giống như kiến bò trên chảo nóng, Lạc Khuynh Thành lẻ mề bước theo German lên tầng ba, bước chân như gấn thêm sắt, cô không muốn lên đó!

Khóe môi cong lên ý cười lạnh như có như không, German khóa chặt mọi tâm tư cô vào trong mắt mình, không quá lộ liễu, chỉ đủ để cô không nhận ra, tiếp tục màn trò chuyện nhằm chán cùng Miller, bỏ mặc một mình Lạc Khuynh Thành ở nơi nào đó, lòng nóng như lửa đốt. . .

Ngay khi cô đang vắt óc tìm cách thoát khỏi German, thì quả nhiên, ông trời còn ưu ái cô, đột nhiên có một bóng dáng là lướt tiến về phía German.

Là một người phụ nữ Đức xinh đẹp với thân hình bốc lửa.

Tiến thẳng về phía German, dùng sức gỡ lấy bàn tay Lạc Khuynh Thành đang khoắc lên cánh tay hắn, đẩy mạnh cô ra ngoài, nếu như Lạc Khuynh Thành không kịp phản ứng giữ chặt cái lan can thì chỉ sợ đã bị cô nàng kia đẩy ngã lăn cù xuống cầu thang rồi. . .

"Ai nha, đây không phải là Reggie Nord thượng tướng sao? Ngưỡng mộ danh tiếng của anh đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là anh tuần phi phạm

không ai sánh bằng! Thượng tướng, anh có muốn cùng đi cùng em không? Em cầu xin anh, anh sẽ đi cùng em chứ?! Bởi vì anh rất vừa mắt em."

Dùng lực kiểm mũi chân, người phụ nữ như muốn bám lên người German hòng "đốt lửa" cho đối phương, đôi môi đỏ chót không ngừng thêu thảo phun ra những từ ngữ ái muội, gọi tình : "Em ướt rồi."

Hai tay siết chặt lấy lan can, ổn định thân mình, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp định thần lại chuyện gì đang xảy ra thì đã bị ba chữ như sấm dậy của cô nàng kia làm cho choáng váng!

Cái..cái..cái cô kia nói chuyện phóng đảng thế!

Nếu là cô của trước kia, có thông nào cho cô biết bao nhiêu lần thì cô cũng không hiểu, nhưng đã trải qua khóa huấn luyện khắc nghiệt từ German, thậm chí còn thực hành một cách vô cùng nghiêm túc, thì có đánh chết cô cũng không bao giờ nói mấy chữ đó.

Lạc Khuynh Thành đỡ người đứng cạnh lan can, khuôn mặt vì thế mà ửng đỏ lên, còn cái cô kia, một chút e thẹn ngại ngùng không hề có, thậm chí còn mãnh liệt khiêu khích đối phương, tiến tới vành tai của German mà đưa đầu lưỡi...

Hai người, một nam một nữ quần quýt, nhưng người phụ nữ kia nóng bỏng bao nhiêu thì German lại lạnh lẽo bấy nhiêu.

"Cút!"

Quay đầu đi, German lạnh giọng quát, thô lỗ hất cánh tay thon dài của người phụ nữ đó ra khỏi người mình, động tác vừa tỏ ra khinh bỉ, vừa giống như ghê tởm loại rác rưởi nào đó vừa bám dính lên người, vỗ vỗ khuỷu tay.

"Ha ha" cười một tiếng, Miller thông thả bước đến chỗ người phụ nữ đó, hạ thắt lưng, gờ tay duyên dáng nâng cô ta dậy, Miller làm vẻ bất đắc dĩ thờ dài : "Lôi à, cậu cư xử lỗ mãng quá đấy, đối xử với phái nữ, phải dịu dàng, như tôi...nè!"

Vừa dứt lời, Miller lập tức rút súng, hòng súng đặt chính xác lên vị trí tim người phụ nữ.

"Nói đi, ai phái cô tới, mục đích tiếp cận Lôi là gì?"

Thì ra, cô này là gián điệp, từ lúc cô ả đến đây, German và Miller đã phát hiện ra, vậy cái ý "đối xử không dịu dàng với phái nữ" là vì German lười đóng kịch với ả, không muốn phải lãng phí đạn và nước bọt nên mới để Miller ra mặt .

Trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, Lạc Khuynh Thành vừa kinh ngạc lại phần nhiều là hoảng sợ, hàm răng nhẹ cắn môi dưới, đang do dự trong giây lát thì đôi chân cô, như đi theo tiếng gọi của con tim, lặng lẽ nâng lên, từng bước lui xuống...

German và người đàn ông kia đều đưa lưng về phía cô nên đối với cô mà nói, chính là thời cơ tốt nhất để bỏ trốn, hoặc là hành động ngay đêm nay, hoặc không bao giờ có cơ hội quay trở lại!

Ngâm Tích còn đang ở dưới lầu chờ cô, có lẽ chị ấy đang phải chịu đựng khổ nhục, cho dù có mạo hiểm thế nào, cô cũng phải qua đó cứu chị ấy ra!

Can đảm nuốt trọn sợ hãi, Lạc Khuynh Thành cố gắng hít một hơi thật sâu, chạy xuống lầu hai, sau đó xoay người chạy thẳng đến cuối hành lang bên trái.

Khom người nhấc tà váy lên chạy hết tốc lực, đứng trước cửa phòng, Lạc Khuynh Thành từ trong tất chân lấy một khẩu súng nhỏ vừa tầm tay, hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi vươn tay đẩy mạnh cửa!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tàn Nhẫn Tù Điệp 70: chị, Là Chị Sao?

Khẩu súng này là cô trộm trước ở trong phòng chứa đồ của German, người đàn ông này, ngoài có một trái tim máu lạnh với những suy nghĩ điên rồ thì việc hấn thích sưu tầm vũ khí cũng không có gì mới lạ. Trong biệt thự có một căn phòng, ở nơi đó là nơi bày chứa rất nhiều loại vũ khí với đủ loại kiểu dáng khác nhau, nhìn vào thì là những khẩu súng với niên đại rất lâu đời, chủ yếu là trưng bày súng...

Vì sao cô biết được căn phòng này là vì một lần ngẫu nhiên, cô vô tình phát hiện ra...

Còn vì sao cô có được khẩu súng trong tay thì có một lần, trong thời gian dưỡng thương, cô nhận lúc German không có ở nhà, lén lút chạy đến phòng chứa đồ, vơ đại một khẩu súng cỡ nhỏ.

Sống bên cạnh German, cô cảm thấy bản thân mình như đang trên lò lửa thiêu, có thể rơi xuống đó bất cứ lúc nào, nhất là mỗi lần hấn nổi khùng, giờ trò tàn bạo, những lúc đó một chút an toàn cô hoàn toàn không cảm giác được, cho nên, tuy cô chưa từng học qua bộ môn bắn súng, cũng chả biết kỹ thuật tháo lắp súng nhưng có súng bên cạnh, thì cái gì cô cũng không lo lắng nữa.

Sau khi trộm khẩu súng xong, Lạc Khuynh Thành vẫn luôn cất giấu nó ở dưới sàn, mà ngay buổi tối hôm qua, sau khi cùng hấn trải qua trận kịch tình, nửa đêm cô đột nhiên giật mình tỉnh giấc, nhớ đến chuyện giải cứu Ngâm Tích là việc quá mạo hiểm, cho nên cô lặng lẽ chui ra khỏi lòng hấn, rón rén xuống giường, lôi khẩu súng dưới sàn ra giấu nhem trong áo để khi đến trời sáng, nhân lúc German không để ý, cô sẽ âm thầm giấu súng ở dưới tất chân...

Lúc ấy, tuy German nằm đưa lưng về phía cô, về lý mà nói thì hấn sẽ không thấy được mọi hành động của cô, nhưng vì lúc cô giấu súng, tay cô cứ không ngừng run lên, đến cả tim cũng giật nảy mạnh từng cơn, cô rất sợ, sợ sẽ bị hấn phát hiện, càng sợ hấn sẽ sử dụng khẩu súng này với cô!

Bây giờ, dù có dùng đến hay không dùng, có nó làm đồ phòng thân cũng yên tâm hơn...

Nắm chặt báng súng, điều tiết hô hấp, Lạc Khuynh Thành đưa tay đẩy nhẹ cửa vào, rồi đột nhiên cô nhận ra, cửa vốn dĩ không đóng!?

Trong lòng dâng lên một thứ niềm vui khó tả, Lạc Khuynh Thành thấp người bước vào, lén lút tựa như một con mèo hoang nhỏ...

Lạc Khuynh Thành đã từng nghĩ đến khả năng, hai tiếng kêu cứu ấy có thể đã được Hobart ghi âm lại nhằm dụ cô vào bẫy, nhưng vì đây là cơ hội duy nhất để cứu Ngâm Tích, nên cô đành mạo hiểm một lần?

Chút sợ hãi này, không đủ để khiến cô từ bỏ...

Cho nên, biết rõ sẽ có bẫy, biết rõ mình cũng sẽ bị bắt nhốt tại đây, nhưng cuối cùng Lạc Khuynh Thành vẫn ngoan cố vào hang sói!

Bên trong căn phòng, không hề có ngọn đèn nào, ngoài ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn đường bên ngoài hắt vào thì xung quanh chỉ có bóng tối bao phủ khiến Lạc Khuynh Thành không nhìn thấy quang cảnh xung quanh.

Men theo chút ánh sáng từ bên ngoài, ít nhất Lạc Khuynh Thành cũng đủ khả năng để xác định liệu Ngâm Tích có mặt trong này hay không...

Vô cùng khẩn trương, trái tim không ngừng đập lên hồi, Lạc Khuynh Thành linh hoạt dán người lên tường đá, có cử động cũng không dám.

Cô có nên bật đèn lên kiểm không?

Không, không thể, nhờ đâu trong phòng còn có Hobart, vậy chẳng phải cô tự chui đầu vào lưới à?

Nhưng bây giờ cô biết phải làm sao, vất vả lắm cô mới thoát khỏi vòng kiểm cặp của German, tuyệt đối không có chuyện không công mà trở về! Hướng chỉ, rõ ràng cô nghe được tiếng kêu cứu của Ngâm Tích ở đây! Cô không thể vứt bỏ chị ấy được, có liều chết cũng không!

Nghiến chặt răng, ngay khi Lạc Khuynh Thành đang do dự nghĩ cách thì bỗng nhiên cô nghe được một thứ âm thanh rất nhỏ, giống như đang kêu cứu?

Nghiêng tai cẩn thận thám thính, trái tim Lạc Khuynh Thành chưa bao giờ trải qua cảm giác căng thẳng đến bậc này, quả nhiên, là tiếng kêu cứu, cô không hề nghe lầm.

"Cứu mạng... Cứu mạng... Ai nhanh tới cứu tôi với?"

Là Lạc Ngâm Tích, đúng là âm thanh của Lạc Ngâm Tích, nó phát ra từ cánh cửa sổ kia, âm điệu rất nhỏ, còn có chút run rẩy, giống như đang gãy dựa?

Con người ngưng đọng, chăm chú nhìn về phương hướng phát ra âm thanh, mượn ánh sáng từ ngọn đèn đường bên ngoài, Lạc Khuynh Thành phát hiện có điều gì đó khác thường, hình như có người bên đó, cái bóng của đối phương lác lác phản chiếu dưới ngọn đèn...

Trong lòng vui mừng như điên, nắm chặt khẩu súng trong tay, Lạc Khuynh Thành không có cách gì để khống chế được sự kích động đang dâng trào, gót chân nhẹ nhàng nhấc lên, nương theo ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài cửa sổ, sải bước chạy đến.

"Chị, là chị sao!?"

Lạc Khuynh Thành xoay người toàn bộ quỹ gối trên mặt đất, có chút lo lắng vờn đầu ngón tay, không cẩn thận chạm vào da thịt của đối phương, cô nhin không được run lên!

Sao lại lạnh như vậy?

"Khuynh Thành?"

Nhận được một câu phản hồi của đối phương, Lạc Khuynh Thành sức ngẩn người, bả vai khẽ khàng run lên, giọng nói gần gũi mà quen thuộc mà bao ngày cô mong muốn được nghe một lần, cô không dám tin, cũng không dám động đậy.

Là Lạc Ngâm Tích...

"Chị!"

Nhanh chóng đỡ Lạc Ngâm Tích đang quỵ bệch xuống đất lên, Lạc Khuynh Thành không chớp mắt nhìn chăm chăm cô...

Là Ngâm Tích, đúng là Ngâm Tích thật rồi!

Nhưng, vì sao chị ấy lại gầy đến mức này, hơn nữa lại còn rất tiêu tụy, thoát nhìn như bị bỏ đói mấy ngày.

Là tại cô, lúc trước ngay khi biết Ngâm Tích bị Hobart bắt được, lẽ ra cô nên liều mạng tìm cách cứu chị ấy ra, nhưng cô lại vô dụng, kéo dài thời gian, hại chị ấy sống khổ sống sở đến mức này...

"Chị ơi, em sai rồi, là em tới chậm."

Trái tim đau nhói như bị hàng ngàn cây kim châm đâm vào, Lạc Khuynh Thành run rẩy vươn tay xoa vuốt mặt Lạc Ngâm Tích, âm thanh trở nên nghẹn ngào và chua xót...

"Khuynh Thành, là em sao...đúng thật là em sao? Cuối cùng chị cũng gặp được em."

Nước mắt, giống như con diều đứt dây, "Lạch chạch lạch chạch" rơi xuống, Lạc Ngâm Tích không ngừng lắc đầu, kích động đến mức cả người run rẩy.

Mẹ, cha, cuối cùng con cũng tìm thấy Khuynh Thành rồi, tuy đã không thể làm tròn nghĩa vụ mà hai người giao phó – không có bảo vệ tốt cho con bé, nhưng cuối cùng con đã gặp được nó rồi, cuối cùng..

"Khuynh Thành, em vẫn khỏe chứ? Có ốm đau ở đâu không? Reggie Nord không làm khó em chứ?"

Ánh sáng trong phòng bây giờ rất yếu nên cô không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt Khuynh Thành, cô rất muốn biết, khoảng thời gian vừa qua, em mình sống thế nào, có...bị ăn hiếp hay không?

"Em vẫn khỏe, chị đừng lo lắng. Còn chị thì sao..." Hình như trông không được tốt lắm.

Hốc mắt đỏ bừng, Lạc Khuynh Thành cũng khó che giấu được nỗi niềm và sự kích động đang trào dâng, nhào vào lòng Lạc Ngâm Tích, ôm cô, mặc cho nước mắt ướt đầm hai gò má.

Đã lâu, lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy chị của mình, một cái hôn xuyên qua đất nước xa lạ, lúc cô lâm vào bước đường cùng, không chôn dung thân, lạc lõng giữa dòng người thì chính Ngâm Tích – người đã cho cô ấm áp và chở che quý giá, tất cả là lỗi của cô, nếu như không vì cô thì chị cô lẽ ra cũng không phải liên lụy vào.

"Khuynh Thành..."

Âm thanh gần gũi nhỏ nhẹ vang lên, Lạc Ngâm Tích cũng nghẹn ngào mở lời, hai chị em, trong khoảng thời gian dài, trải qua biết bao nhiêu khó khăn vất vả, đau khổ xương máu, để nay được ôm chầm lấy nhau, được trò chuyện gọi tên nhau, dùng nước mắt để giải bày hết tâm sự và nhớ nhung của mình tới đối phương.

Trong hiện tại và tương lai, cho dù không phải là em gái ruột, cho dù con đường phía trước có như thế nào, có lưu lạc ở đâu thì Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích vẫn mãi là chị em ruột chưa bao giờ hết săn sóc và yêu thương nhau, thậm chí sẽ liều mạng mà bảo vệ đối phương!

"Nơi này không thể ở lâu được, trước hết em đưa chị ra ngoài, xong rồi chị em mình nói chuyện sau."

Chỉ mở miệng nói ra một câu ngắn gọn, Lạc Khuynh Thành buông tay Lạc Ngâm Tích, kiên cường lau đi nước mắt, dùng tay cời trói cho chị mình, từng đầu ngón tay khi chạm đến mu bàn tay Ngâm Tích, Lạc Khuynh Thành không khỏi thương tâm, cảm xúc lại một lần nữa ứ nghẹn...

Tay Ngâm Tích, lạnh quá,...

Cái tên Hobart biến thái chết tiệt, rốt cuộc đã ngược đãi gì với chị ấy?!

Sẽ có một ngày, Lạc Khuynh Thành cô sẽ khiến hắn trả giá gấp đôi, nhất định!

"Chúng ta nhanh lên một chút, chắc Hobart cũng sắp trở về rồi, hắn rất biến thái, chuyện gì cũng có thể làm được, nếu như hắn ta phát hiện ra em thì em sẽ gặp nguy hiểm mất."

Lạc Ngâm Tích chống đỡ cái thân thể cạn kiệt sức lực, dựa lên vách tường, nhắc đến khả năng sẽ bị Hobart bắt gặp, cơ thể Lạc Ngâm Tích không tự chủ được là run rẩy, cô rất sợ hắn, sợ hãi đến tận xương tủy!

"Đừng sợ, có em ở đây, em sẽ không để hắn xúc phạm đến chị, tuyệt đối không."

Lạc Khuynh Thành đau lòng vỗ lên mu bàn tay lạnh lẽo của Ngâm Tích mà trấn an, lời nói và giọng điệu của Lạc Khuynh Thành đều chắc nịch và kiên định, tựa như một lời thề nguyện, khiến cho đáy lòng Lạc Ngâm Tích trở nên an tâm hơn rất nhiều, đồng thời còn cảm thấy kì lạ...

Bởi vì, cô em gái mình từ nhỏ đến lớn đều nhất như chuột, gặp phải bất kỳ tình huống vật vãn nào thì tay chân cũng sẽ trở nên luống cuống, chứ đừng nói đến hoàn cảnh bây giờ - tình cảnh đánh cược tính mạng và danh dự của hai người. Về lý mà nói, thân là chị lớn, phải là người đứng ra bảo vệ cho em mình mới phải, nhưng hành vi và thái độ của Lạc Khuynh Thành khiến Ngâm Tích yên lòng và trấn tĩnh hơn rất nhiều, chính nó đã cho cô cảm giác được an toàn, được bảo vệ!

"Ừm."

Đáp nhẹ một tiếng, giờ tay lên phối hợp với Lạc Khuynh Thành, rốt cuộc Lạc Ngâm Tích cũng thoát khỏi sự kiềm kẹp của sợi dây thừng dày...

"Đi."

Ném dây thừng xuống đất, một tay Lạc Khuynh Thành sờ sờ tìm khẩu súng dưới mặt đất, một tay kia cầm chặt lấy tay Lạc Ngâm Tích tay, cô kéo chị mình đứng dậy, định rời khỏi nơi tù ngục này, nhưng thậm chí còn chưa bước được một bước chân thì trong không khí vang lên tiếng cười đầy âm hiểm cùng ma quỷ, nhẹ nhàng truyền đến.

Là Hobart...

Dưới tình huống căng như sợi dây đàn cộng thêm sự u ám mà căn phòng mang lại, thành thật mà nói, một tràng cười của Hobart bất ngờ phát ra khiến hai chị em cô bị dọa không ít, quan trọng hơn là, khẩu khí của hắn, nhẹ nhàng tựa ma quỷ, kinh khủng đến cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tàn Nhẫn Tù Điệp 71 : nếu Không, Tôi Giết Anh!

Chỉ bằng một tiếng cười của Hobart đã khiến cho hai trái tim của hai người con gái đang chuẩn bị đào tẩu bất ngờ nảy lên, bầu không khí quanh thân bọn họ trở nên lạnh lẽo đến kinh người, nhất là Lạc Ngâm Tích, hai bả vai không ngừng run lên!

"Các em muốn đi đâu?"

Một câu vừa dứt, toàn bộ đèn trong phòng lập tức được bật lên, mọi góc ngách đều được thấp sáng, đương nhiên, so với đáy lòng của hai chị em, thì hoàn toàn tương phản,...

"Dora, em muốn mang con mèo nhỏ của tôi chạy đi đâu thế? Tôi đúng là bội phục em nha, gan đủ lớn đó, dám chạy đến đây cứu người?"

Hai tay khoanh lại trước ngực, cả thân hình to lớn của Hobart lười biếng dựa lên ván cửa ra vào, khóe môi Hobart cong lên ý cười nhạt nhẽo, vẻ mặt ngập tràn sự đắc ý, rõ ràng nếu là người bình thường, ít nhất họ cũng phải tỏ ra tức giận nếu người của họ bị bắt đi, đằng này, kẻ này không những không giận dữ mà còn vui vẻ tươi cười, tựa như toàn bộ đều nằm trong kế hoạch của hắn...

Lạc Khuynh Thành hoảng sợ, cô biết có lẽ mình đã sớm rơi vào bẫy của Hobart, nhưng cô lại không biết tên biến thái này rốt cuộc đã có mặt ở đây từ khi nào, hay là ngay từ đầu hắn không hề rời khỏi căn phòng!?

Tên khốn chết đấm! Là hắn có ý! Nhất định vừa rồi hắn thích thú ngồi chứng kiến toàn bộ, nấp ở đâu đó kín đáo trầm mặc không lên tiếng, nhẫn nại chờ cho hai chị em cô thấp lên hy vọng, để sau đó, hắn sẽ chính là người bóp nát tia hy vọng đó!

Chẳng qua, Lạc Khuynh Thành cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng cúi đầu như vậy, đúng vậy, bọn họ vẫn còn cơ hội...

"Hobart, là đàn ông thì hãy bỏ qua cho chúng tôi đi, muốn đấu thì đấu cho quang minh chính đại!"

Một tay nắm chặt Lạc Ngâm Tích, bước lên chắn trước người chị mình, Lạc Khuynh Thành trấn tĩnh đáp một câu, tay cầm giữ khẩu súng cũng đưa ra phía sau lưng, lòng bàn tay bắt đầu ướt đầm mồ hôi.

"Chắc chắn, nhiều ngày không gặp em, em vẫn đáng yêu như vậy."

Lắc lắc đầu, Hobart làm vẻ giống như thờ dài, khóe miệng cong lên chút ý cười, hắn nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Thành nhưng cũng không vội vàng bước tiếp mà lại đứng đó. Ánh mắt hắn lộ rõ dục vọng cực độ của đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp. Một lát sau, hắn cất tiếng cười đầy thâm tà!

"Tôi đúng là nhớ em chết đi được, em kiên cường như một con báo con, chị em thì yếu đuối như một con mèo nhỏ, hai người mỗi người đều có một tính cách đặc sắc khác nhau, hai đóa hoa xinh đẹp đến từ Phương Đông, đúng là hiếm gặp, em có biết, vì để có được ngày hôm nay, tôi đã phải mất biết bao tâm tư không?"

Buông thông tay, Hobart chậm rãi đưa cánh tay phải ra sau, đồng thời là âm thanh "răng rắc" ghê rợn vang lên, Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích

đều biết, đó là tiếng then chốt cửa bị khóa...

Hồ hấp càng lúc càng trở nên gấp gáp, Lạc Khuynh Thành chờ người vì khẩn trương, nhưng vẫn cố giữ bản thân mình trấn định.

"Hobart, tôi khuyên anh tốt nhất là nên thả chúng tôi đi, nếu không đừng trách sao tôi không khách khí!"

Lạc Khuynh Thành co tay lại thành nắm đấm, gắt gao cắn chặt đôi môi anh đào, nhìn người đàn ông ghê tởm trước mắt, cô lạnh lùng cất tiếng, giọng điệu mang vẻ hung ác, nhưng cô lại không biết, chính vì tính cách này của cô, lại là thứ hấp dẫn Hobart nhất...

"Không có khả năng Dora à, đừng nằm mơ nữa, khó khăn lắm mới bắt được hai chị em em, làm gì có chuyện tôi dễ dàng bỏ qua cho hai người được?"

Hobart hẳn không phải kẻ ngốc, không có lý gì công sức hắn hao tâm bỏ ra đều quảng xuống sông xuống bể, huống chi, hai chị em trước mặt hắn, là một món quà tuyệt vời của Thượng đế, chỉ cần tưởng tượng thôi là cả thân dưới hắn đã nóng rực lên!

"Bây giờ hai chị em em nên ngoan ngoãn nghe lời, nằm dưới thân tôi rên rỉ đi!"

Lúc này đây, ai cũng không thể ngăn được hắn "choi" chết hai chị em này, hắn muốn mãnh liệt ra vào hai người họ, khiến bọn họ rên rỉ, cầu xin muốn hắn!

"Nằm mơ!"

"Biến thái!"

Trăm miệng một lời, Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích đều rống to về phía Hobart, nhưng không những không chọc giận được hắn, mà đảng này còn khiến hắn kích thích và hưng phấn muốn phần...

"Ha, la đi, mắng chửi đi, các em cứ thế này càng khiến tôi hưng phấn thêm thôi!"

Nhìn dáng vẻ hai chị em nhà này thôi cũng đã khiến hắn không nhịn được mà dấy lên dục vọng, đúng là khiến hắn chết mê chết mệt, Hobart hẳn quả nhiên là may mắn vô cùng, lại có trong tay được hai cô gái quá tuyệt vời, thượng đế, yêu chết ông mất!

"Hobart, anh tha cho Khuynh Thành đi, không liên quan đến em ấy."

Giữ chặt tay Lạc Khuynh Thành, bỗng nhiên kéo cô ra phía sau, một Lạc Ngâm Tích trước giờ luôn sợ hãi khi đứng trước mặt Hobart thì giờ đây lại lấy hết dũng khí, kiên cường ngẩng đầu, cố gắng kéo giữ một tia lý trí cho bản thân, mặc dù trong giọng nói vẫn có chút run rẩy...

Khuynh Thành vì cứu mình nên mới mạo hiểm bản thân, mình không thể hại con bé, hơn nữa, phận làm chị, phải có trách nhiệm bảo vệ em gái mình!

Nhưng Lạc Ngâm Tích chỉ là một cô gái ngây thơ chưa hiểu mùi đời, một kẻ ti bỉ, xấu xa thành tính như Hobart đã nỗ lực tìm mọi cách lừa hai chị em bọn họ vào tròng, làm gì có chuyện nói buông tay là buông tay?

"Chị, đừng phí lời với hắn."

Kéo tay Lạc Ngâm Tích, Lạc Khuynh Thành cùng trao đổi ánh mắt với chị mình, sau khi nhận được hành động hồi đáp từ Lạc Ngâm Tích, Lạc Khuynh Thành bỗng nhiên giọng khàn sừng lên, hướng họng súng trực tiếp nhắm ngay Hobart...

"Đừng qua đây, nếu không, tôi giết anh!"

Lạc Khuynh Thành khẩn trương đến tột độ, rõ ràng chỉ là đang cầm một khẩu súng nhưng cô lại cảm thấy như mình đang cầm một tảng đá nặng ngàn cân, tảng đá đó khiến cô mất hết sức lực, từ thể xác đến tinh thần, đều bị khẩu súng này hành hạ đến mệt mỏi rồi!

Hobart tệ gì cũng là một kẻ có nhiều kinh nghiệm chinh chiến sa trường, từng trải qua vô số nguy hiểm lớn nhỏ, loại đe dọa của Lạc Khuynh Thành, đối với hắn mà nói không có trọng lượng gì, Hobart hơi giật mình ngẩng đầu lên cười "Ha ha ha", âm thanh chói tai ẩn chứa một vẻ châm chọc!

Giày da nhẹ nhàng nhấc lên, thu hẹp khoảng cách với chị em Lạc Khuynh Thành, Hobart tiếp tục cười cợt, tựa như thú mà hắn đang đối mặt, không phải là màn đánh cược tính mạng mình, mà là một vở bi hài...

Lạc Khuynh Thành cắn môi, đối với từng cử động đáng sợ của Hobart, tâm trí Lạc Khuynh Thành như căng ra, mỗi từng bước chân của hắn, giống như tiếng trống tang thương đập vào tim cô, cô sẽ đem hết mọi lo lắng, sợ hãi đó, dồn vào ngón trỏ đang đặt lên cò súng.

"Dora, em ngoan cố thật đấy, em cứ như vậy chỉ khiến tôi muốn đè em dưới thân, hung hăng làm em... A!"

"Pằng" một tiếng, viên đạn bay thẳng vào ngực Hobart, hoàn toàn đánh gãy lời nói của hắn, cũng khiến toàn thân hắn trở nên đau đớn.

"Chạy đi!"

Không có thời gian để đánh giá tình hình, Lạc Khuynh Thành kéo Lạc Ngâm Tích bỏ chạy... .

Tuy Hobart quả thật đã trúng đạn, nhưng hắn không phải hạng người yếu đuối, đã chịu qua không biết bao nhiêu đau đớn do súng đạn, lẽ nào một viên đạn mới ghim này lại làm khó được hắn?

Không hề, không chỉ không hề bị đánh gục và ngược lại, hắn càng trở nên hung tàn hơn.

Con người bắt đầu tối sầm lại, so với bóng đêm bên ngoài thì còn đáng sợ hơn, Hobart dùng một tay ôm ngực, mặc cho dòng máu ấm nóng men theo khe hở chảy xuống, hắn cắn chặt răng, ý cười đê tiện vẫn giữ trên mặt, vừa hung ác nham hiểm lại còn máu lạnh!

Cô gái này, dám thực sự nổ súng bắn hắn?

Nếu không dạy dỗ cô một chút, cắt hết móng vuốt trên người cô, vậy xem ra hắn không xứng đáng tồn tại với cái tên "biến thái" rồi!

"Muốn chạy? Dám bắn chết ông mày sao?!"

Xoay người đuổi theo, Hobart nhắm thẳng về hướng Lạc Khuynh Thành, đôi chân dài của hắn như là một lợi thế lớn, cho dù cô có chạy nhanh đến mức nào thì so với hắn cũng không ăn thua, bởi vậy, chỉ trong giây lát, bà vai cô đã bị hắn mạnh mẽ chống chế ...

"Ngâm Tích, chị chạy trước đi!"

Hét lên một tiếng, lập tức buông tay Lạc Ngâm Tích, Lạc Khuynh Thành dùng tiếng Trung khuyên chị mình chạy trốn, đừng quay đầu lại, dưới tình huống này, đúng là phải hy sinh một người!

Chỉ là, Lạc Ngâm Tích không có khả năng làm chuyện đó? Làm sao cô có thể bỏ mặt em gái mình chạy trước được chứ?

"Không, phải đi cùng nhau!"

Lạc Ngâm Tích lắc đầu, khuôn mặt trở nên tái nhợt, hai chân bắt đầu run lên, cô nhanh chóng quay đầu chạy đến chỗ Lạc Khuynh Thành...

"Thả em ấy ra! Đồ biến thái! Thả nó ra! Buông ra!"

Chạy đến bên người Lạc Khuynh Thành, Lạc Ngâm Tích cố nén cảm giác sợ hãi, cuộn tròn bàn tay, giờ tay đâm thẳng vào miệng vết thương của Hobart, một đâm, rồi lại một đâm, cho đến khi đối phương như một kẻ tâm thần, gào gú lên vì đau đớn!

Lạc Ngâm Tích xuống tay rất nặng, khiến vết thương chưa kịp khép miệng lại có xu hướng nghiêm trọng hơn, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phòng bị, tay Hobart không chịu được mà buông ra.

Nhân cơ hội đó, hai chị em một lần nữa co giò chạy ra ngoài, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại bị một nguồn sức mạnh từ sau lưng lao thẳng tới, cả hai mất đà ngã xuống đất.

Là Hobart, hắn hoàn toàn bị hai chị em chọc giận đến điên người, hô hấp bắt đầu thiếu hụt đi, có đau đớn cũng không màng, tựa như một con sói đói liều mạng lao người đến...

Roi vào địa bàn của hắn, bắn thương hắn rồi còn muốn chạy trốn? Đúng là mơ mộng giữa ban ngày!

"Tôi nói rồi, hôm nay tôi phải ăn sạch hết hai chị em các người, để xem các người còn trốn được hay không?!"

Gân xanh nổi bạo khắp người, Hobart giận dữ rít gào một tiếng, thân hình cường tráng của hắn ép chặt hai chị em yếu ớt dưới thân mình, rõ ràng không là vấn đề gì với hắn, Hobart dùng chân đè chặt Lạc Ngâm Tích, đồng thời hắn vươn tay nắm chặt bộ lễ phục trên người Lạc Khuynh Thành, có ý muốn xé đi...

"Biến thái! Không được phép động vào người tôi!"

Hét lên một tiếng chói tai, Lạc Khuynh Thành liều chết cũng không chịu ngoan ngoãn nằm chờ chết, Hobart nghe xong điên tiết, giờ tay lên tát cô một tát như trời giáng, ngay sau đó, hắn nắm chặt cổ áo cô, mạnh mẽ xé tan!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tàn Nhẫn Từ Điệp 72: German, Anh Đang Ở Đâu?

Một cái tát của Hobart khiến cho đầu óc Lạc Khuynh Thành như quay cuồng, tầm mắt trở nên mù mịt, choáng váng...

"Khuyh Thành!"

Liên tục hét lên, Lạc Ngâm Tích thấy vật không khỏi đau lòng, cái tát của Hobart, đúng là không nể nang ai, ngay cả màng tai của cô cũng bị chấn động không ít, huống chi em gái mình, sao nó có thể chịu nổi...

Âm thanh chói tai của tiếng vác bị xé khiến Lạc Ngâm Tích từ đau lòng chuyển sang sợ hãi, cả gương mặt cô trở nên tái nhợt, Lạc Ngâm Tích rút ruột ra sức nhào đến chỗ Lạc Khuyh Thành, giữ chặt cổ tay Hobart, cô sẽ sống chết cũng không cho hắn đụng một ngón tay vào em gái mình.

"Hobart, không được phép chạm vào người nó!"

Loại đàn ông dơ bẩn xấu xa như vậy, nếu thật sự bị hắn làm bẩn thì cả một đời Khuyh Thành xem như bị hủy mất!

"Đừng vội, cô cũng chạy không thoát đâu, lát nữa ông mày sẽ làm chết cô!"

Hung hăng đập Lạc Ngâm Tích sang một bên, giờ bàn tay lên cho cô lãnh một cái tát, Hobart lớn tiếng cười dâm tà buông một câu.

Lạc Ngâm Tích, cô gái này, bình thường luôn tỏ ra yếu đuối, nhu nhược, cứ mỗi lần hắn tới gần, cô đều trung ra bộ mặt sợ hãi, run rẩy không ngừng, cả người chui vào góc tường, ôm chân khóc lóc. Có lúc hắn muốn ra tay chạm vào người cô, làm thịt cô thì cô lại thay đổi thành một con người khác, ngoan cường đòi cắn lưỡi tự sát này nọ, khiến hắn có muốn làm gì cũng không được, hại hắn mềm lòng hết lần này đến lần khác, không được chạm vào cô. Nhưng hôm nay, vất vả lắm hắn mới có được hai chị em bọn họ, cho dù cô có đòi chết, hắn cũng không từ bỏ!

Chắc chắn, hai chị em nhà này, đúng là đẹp đến đoạt hồn người, da dẻ non mềm, trắng nõn như da em bé, rất thơm mà lại trơn bóng, chưa từng có một người phụ nữ nào hắn tiếp xúc qua có loại da dẻ này...

Híp mắt dâm tà cười, Hobart giờ tay vuốt ve bà vai Lạc Khuyh Thành, sau đó là xương quai xanh.

Da gà bắt đầu nổi lên, hô hấp trở nên dồn dập, Lạc Khuyh Thành ghé tòm cái cảm giác bàn tay bẩn thỉu của Hobart lướt qua người mình, hai chân cô không ngừng vung đập lung tung nhằm khiến Hobart từ bỏ ý định!

Đột nhiên, đầu ngón tay chạm đến một vật lạnh như băng, đáy mắt cô ánh lên một tia sung sướng, cầm bán súng trong tay, nâng lên, Lạc Khuyh Thành ngay cả nhắm mắt cũng không cần, giờ họng súng vô thức chĩa vào Hobart, đang định nổ súng thì không hiểu sao lần này hắn lại có phòng bị, hắn dùng lực quật tay cô ra sau khiến cô đau đớn đến mức buông thả khẩu súng trong tay...

"Con mẹ nó ! Loại gái điên như cô! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Đợi lát nữa xem ông mày có đâm chết cô không!"

Nắm chặt tóc Lạc Khuyh Thành kéo ra sau, Hobart cho cô ăn thêm một cái tát trên mặt, có lẽ vì quá tức giận nên vẻ mặt của hắn trở nên dữ tợn và hung tàn hơn bao giờ hết!

"Phụt" một tiếng, phun hết máu trong miệng lên mặt Hobart, Lạc Khuyh Thành không ngừng giãy dụa, lợi dụng lúc hắn không chú ý, dùng sức ngồi dậy đẩy hắn ra khỏi người mình! Đồng thời, Lạc Ngâm Tích thấy thế cũng nhòem dậy, dùng sức cắn mạnh lên cánh tay Hobart, hòng để hắn buông Lạc Khuyh Thành ra...

"Mẹ nó! Hai con điên các cô! Chống cự giỏi lắm! Không chịu hợp tác sao? Xem ra, tôi phải làm chút gì đó rồi!"

Hoàn toàn bị chọc giận kích thích mọi tế bào nóng dần lên, Hobart mạnh mẽ nắm lấy cổ áo Lạc Khuyh Thành và Lạc Ngâm Tích quăng thẳng vào tường. Hobart giờ tay ôm lấy vết thương còn rỉ máu trên ngực, loạng choạng đứng dậy, sải bước tiến về phía Lạc Khuyh Thành, hắn giờ căng chân giẫm lên bụng cô!

"A!"

Sức lực Hobart lớn như vậy, một người con gái yếu ớt như Lạc Khuyh Thành làm sao có thể chịu được nổi, cô đau đớn thê lương hét lên, ngay cả sức lực để khóc cũng không có, cả người đều run lên vì đau đớn, đau, rất đau, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn này bao giờ!

"Khuyh, Khuyh Thành..."

Lạc Ngâm Tích hoàn toàn không quan tâm đến việc bản thân mình cũng phải sắp gãy mấy cái xương vì bị quăng vào tường, vừa nghe được tiếng kêu thảm thiết của em gái mình, tim cô gần như bị chính đôi bàn chân thối rửa đó dẫm nát, cô hoảng sợ nằm úp sấp trên mặt đất, run rẩy gọi tên em mình, cơ thể cô quá mệt mỏi để phải chịu đựng đau đớn từ thể xác đến tinh thần, cô không biết phải làm gì, chỉ có nước mắt là ướt đầm trên mặt.

Hai chị em bọn họ rốt cuộc đã làm sai cái gì? Vì sao họ phải rơi vào tình cảnh này?

Việc Khuyh Thành bị Reggie Nord bắt đi, cô đã tự trách bản thân mình rất nhiều lần, còn bây giờ, chỉ vì con bé muốn cứu cô, nên mới bắt đắc dĩ lâm vào loại tình trạng này...

Một tiếng thét thảm thiết, tựa như con dao sắc bén không thương tiếc đâm thẳng vào tim cô, cô có một cảm giác đau khổ chưa từng có!

"Hobart, tha cho con bé, cầu xin anh, tha cho con bé đi, chỉ cần anh chịu tha cho nó, anh có muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ đáp ứng."

Lạc Ngâm Tích ngào khóc, cổ họng như bị người khác nhét cát vào, chua xót vô cùng, từng một câu một chữ, đau đớn, tuyệt vọng tuôn ra từ miệng cô. . .

Lạc Ngâm Tích là một cô gái còn mang chủ nghĩa truyền thống thời Trung Quốc bấy giờ, tư tưởng cổ hủ cho nên cô nghĩ rằng việc lấy đi sự trong trắng của mình để đánh đổi hoàn toàn đồng nghĩa với việc đánh đổi tính mạng. Lạc Khuynh Thành đương nhiên hiểu rõ điều đó, nhưng bây giờ, chị ấy, vì cứu một đứa em gái không thân không thích này đây, mà không tiếc dùng trong sạch của mình để đánh đổi, trả giá bằng cách đó, làm sao cô có thể thừa nhận nổi?

Bởi vì, cô chẳng qua chỉ là một hồn ma lưu lạc vào trong thân xác này mà thôi!

"Chị..."

Một tiếng chị vang lên, không những chỉ để xác minh quan hệ giữa mình và Ngâm Tích, mà còn là như nỗi lòng và sự dằn xé của cô.

Chị à, xin chị đừng đối xử tốt với em như vậy, chị cứ như thế, bảo em làm thế nào mới tốt đây? Chị muốn em đau lòng đến chết sao?

Môi mọng khổng lồ không được run rẩy, hai đôi mắt Lạc Khuynh Thành lúc này giờ chỉ đầm lệ, rõ ràng thể xác bên ngoài đã ném trái biết bao loại đau đớn, cực hình, dường như đau đến chết đi sống lại, nhưng, so với nỗi đau trong tim mình, thì có thấm là gì!

"Ha! Shirley ơi là Shirley, cô nói nghe buồn cười thật! Cô cho rằng, với tình huống hiện tại của hai người thì còn cần thỏa thuận với cô sao?"

Lại một lần nữa dùng sức mạnh mẽ giẫm lên, cuối cùng Hobart cũng chịu thỏa mãn thu chân về, nhưng, nương theo một câu mạng đầy ý trào phúng đó, hần lại chậm rãi đi từng bước về phía Lạc Ngâm Tích...

"Nếu không cần thỏa thuận, vậy thì dù có chết, tôi cũng không cho anh có cơ hội đó!"

Nằm úp sấp trên mặt đất, Lạc Ngâm Tích dùng hai con ngươi tràn ngập nước mắt, hận thù nhìn Hobart!

"Lại lấy cái chết ra để uy hiếp tôi?"

Hobart khẽ nhún vai, sau đó bật lên ý cười trào phúng, hần cúi người dăm dang nói một câu : "Không sao, bây giờ đối với tôi không thành vấn đề, bởi vì, tôi không ngại, ... cường bức thì thế!"

Bốn chữ cuối vừa thốt ra, Hobart lập tức nâng gót chân dùng sức giẫm lên mu bàn tay Lạc Ngâm Tích, đối lại chính là một tràng tiếng thét thê lương đầy thảm thiết của cô.

Con ngươi đen láy ánh lên một tia võ vụn đầy tuyệt vọng, Lạc Ngâm Tích tựa như con thiêu thân mất đi sức lực. Cảm giác được điều này, Lạc Khuynh Thành cắn chặt môi, không hề quan tâm đến vết thương trên người mình, chậm rãi bò lên phía trước, lần mò tìm súng, lần này, không một chút do dự, tay cũng không còn run rẩy như ban đầu, cô nâng súng lên, ngón trỏ đặt lên vị trí cò súng bóp mạnh, họng súng nhắm thẳng vào bấp đuôi Hobart. . .

Không ngờ rằng Lạc Khuynh Thành còn có sức lực cầm súng bắn hần, sắc mặt Hobart ngày một trở nên khó coi hơn, hần đau đớn la lên một tiếng, lao thẳng về phía cô, chụp lấy khẩu súng trong tay cô ném đi, vết thương ngay ngực cộng thêm vết thương ở bấp đuôi khiến hần không chống cự được mà hai chân mềm nhũn, đổ nhào quỵ xuống đất.

"Tên khốn! Có chết trăm ngàn lần cũng không xứng!"

Đôi mắt bùng lên lửa hận, một câu của Lạc Khuynh Thành mang theo hơi thở lạnh lẽo từ trước đến nay chưa từng có, cô còn đang muốn nổ phát súng thứ hai thì đột nhiên đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó đá văng, vì dùng lực quá lớn nên ngay khi cánh cửa đột ngột rơi ầm xuống đất, ba người trong phòng không khỏi giật nảy mình...

Trong lòng nhất thời mừng rỡ, nhưng lập tức lại trở nên hoảng hốt, Lạc Khuynh Thành còn tưởng người đến là German, cô bất chấp đau đớn, mạnh mẽ chống tay ngồi dậy, nhưng bóng người đang bao phủ lên cơ thể nhỏ nhắn của cô khiến cô có cảm giác như ai đó ném mình xuống thẳng vực sâu tối tăm, không đáy!

Ramiro, sao lại là Ramiro?

Trong tình huống này, sao hần lại tới đây?

Lạc Khuynh Thành còn chưa có quên gương mặt thiên thần lương thiện lúc trước dám lừa gạt cô; cô càng không có quên chính hần đã mỉm cười thân thiện thuyết phục cô phải đi làm những việc gây bất lợi cho German, đối với hiểu biết của cô về người đàn ông này, cô rất không thích cách làm người của hần, càng đặc biệt biết rằng, hần đến đây không phải để cứu người!

"Hobart, gì đây? Chơi trò gì mà thảm đến mức này?"

Lắc đầu, làm ra vẻ tiếc hận thờ dãi, Ramiro đi thông thả vào trong, vẫn bộ dáng hiền hòa hay cười, giống như lần đó....

Tiếc rằng, tất cả chỉ là biểu hiện để che dấu sự giả dối trong con người hần, hần càng thân thiện bao nhiêu thì tâm cơ của hần càng đen tối và đáng sợ bấy

nhieu, Lạc Khuynh Thành có dự cảm không ổn với tình huống đang phát sinh.

Quả nhiên...

"Đạo này lu bu công việc, chưa có ngày nào được nghỉ ngơi cả, thấy các người chơi đùa hưng phấn thế kia, tao cũng muốn gia nhập a."

Đi đến bên người Hobart, cong thắt lưng thì thào vào tai hắn, Ramiro không có ý định nâng hắn dậy, chỉ lười biếng vỗ nhẹ lên bờ vai hắn cười nói :
"Chắc, thăm đến mức này sao?"

"Nhìn hai cô gái kia có vẻ khó thuần phục đấy, một mình mày không đủ sức đâu, có muốn tao giúp mày một tay không?"

Ý ngoài mặt chứ, tuy không nói trắng trợn ý định dơ bẩn của mình, nhưng Ramiro là một kẻ xảo quyệt, lời hắn nói, kết hợp với ý cười trên mặt, người bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ bị mê hoặc,...

Đau đốn quỹ trên mặt đất, Hobart giờ tay ôm miệng vết thương, hô hấp trở nên khó khăn và gấp gáp hơn, xem như hắn cũng không chịu nổi hai viên đạn, nhưng lại không vì thế mà bỏ cuộc....

"Được, muốn chơi thì cùng chơi!"

Trầm mặc trong giây lát, Hobart cắn răng làm bộ hăng hái, đồng ý với ý tưởng của Ramiro!?

Lời Hobart vừa nói ra hoàn toàn khiến hai chị em Lạc Khuynh Thành lâm vào trạng thái kinh hoàng, nhất là Lạc Khuynh Thành, cô biết Hobart là người rất ích kỷ, không thích chia sẻ đồ của mình cho người khác, càng không bao giờ dễ dàng đồng ý cho người khác chơi đồ của mình, mà lại là đồ hắn hao tâm tốn phí mới có được!

Nhưng vì cái gì, bây giờ hắn lại dễ dàng chấp nhận, thật sự là khiến cho người khác không dám tin...

Lạc Khuynh Thành nào biết rằng, thật ra vốn tận sâu đáy lòng Hobart không hề cam lòng, nhưng vì hắn là người biết mình biết ta, vì mục đích mà bất chấp mọi thủ đoạn, tốn hết bao công sức với bất được hai chị em họ, thậm chí còn vì thế mà bị ăn hai viên kẹo, nếu như không ăn được thì có chết hắn cũng không cam lòng!

Bởi vậy, thay vì tiếp tục dây dưa với hai chị em họ, rồi lại để bản thân mình bị thương, cuối cùng không thương thức trọn vẹn được bữa ăn, chỉ bằng cho tên khốn Ramiro nhập bọn, dù sao hắn ta cũng không có bị thương, đối phó với hai chị em này, đúng là dư dả....

Cho nên, dù có không cam lòng chia sẻ bữa ăn thịnh soạn do mình tốn công tốn sức thì Hobart vẫn phải nén lòng cố nhẫn nhịn, hạ quyết tâm, cùng nhau chơi!

Không thể không bội phục Hobart , rõ ràng máu đều đã chảy ướm hết quần trang, đầu óc bắt đầu quay cuồng, đùi dưới cũng bị đạn ghim vào, chân tay đều mềm nhũn, thế nhưng dục vọng vẫn không ngừng cắn nuốt hắn, suy nghĩ tìm mọi cách để đề hai chị em Lạc Khuynh Thành dưới người mình, thật khiến cho người ta nhìn hắn với con mắt khác xưa!

"Xem như mày biết điều."

Mím môi nhẹ giọng cười, lại lần nữa vỗ bả vai Hobart, Ramiro quét mắt nhìn nhìn Lạc Khuynh Thành và Lạc Ngâm Tích một lượt, sau đó, nụ cười của hắn bắt đầu trở nên gượng ép, có phần hơi do dự...

"Nhìn qua ai cũng thơm như nhau, tao biết phải chọn món nào thưởng thức trước đây?"

"Trước cho mày người phụ nữ của Lôi! Không, không được, người phụ nữ của Lôi để tao, mày xoi em kia trước đi, nói cho mày biết, là hàng sạch, hàng quý, mày lợi nhất rồi!"

Thật ra, không chỉ có Ramiro do dự, mà ngay cả Hobart cũng đắn đo không yên. Hắn thật sự không biết rốt cuộc nên ném thử em nào mới tốt, rõ ràng, nếu không phải gặp tình huống trở trêu như thế này thì hắn chẳng do dự gì mà "xoi tái" luôn hai chị em!

Ngay khi hai người đàn ông còn đang do dự chông chênh nghĩ ngợi thì ở trước cửa lại xuất hiện thêm một người đàn ông xa lạ mặc một thân tây trang, hắn đến được đây thì nương theo tiếng súng, vốn dĩ cứ tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì, nào ngờ, vừa bước vào cửa đã chứng kiến một màn đặc sắc.

Chủ nhân của bộ tây trang đó cũng là một kẻ bản thủ không hơn kém hai người kia là mấy. Ngay từ lúc quan sát Lạc Khuynh Thành vào cửa, hai con người hắn liền dán chặt lên người cô, cô quyến rũ và hấp dẫn đến kinh người, từ phong thái cho đến cử chỉ, đều khiến hắn chỉ muốn ôm vào lòng mà "thịt" cô, thật không may, cô lại cứ ở bên cạnh German mọi lúc mọi nơi, nên vốn dĩ hắn chẳng có cơ hội ra tay, điều này khiến hắn cảm thấy khó chịu vô cùng!

Có điều bây giờ...

Thượng đế đúng là thấu hiểu nỗi lòng của hắn, vì không muốn hắn mất hứng trở về nên mới tự dâng con mồi đến miệng thế này a!

"Không ngại cho tao tham gia chứ?"

Cười thầm tà một tiếng, người đàn ông mặc tây trang bước nhanh về phía Lạc Khuynh Thành, không cho Hobart và Ramiro kịp tỉnh táo đánh giá tình hình, thì hắn đã trực tiếp cúi người ôm lấy cô...

"Cút! Đừng chạm vào người tôi!"

Lạc Khuynh Thành nghiêng răng thét lên, giống như một con mãng xà con muốn tự vệ, há miệng phun độc về phía hắn, vốn dĩ cả người cô lúc này chỉ cảm thấy ê ẩm và đau đớn, cô không còn sức lực để né tránh hay phản kháng. Nhưng khi cánh tay của người đàn ông xa lạ đó sắp chạm lên da dẻ cô thì khả năng phòng ngự bắt đầu hoạt động, cô cố gắng giấu đi bộ dáng yếu đuối của mình, mạnh mẽ trừng mắt cảnh cáo...

Một người con gái cứng cỏi và quyết liệt như vậy, thậm chí khi bản thân mình đang ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vẫn không tỏ ra chút hèn mọn hay yếu đuối cầu xin, một khí chất cao ngạo đáng nể, dưới ánh đèn vàng sáng ngời, lại càng tỏa ra một thứ mùi hương quyến rũ, mê hoặc lòng người, cô của lúc này chẳng khác gì một nữ thần hạ phàm!

"Không thích?"

Bị khí thế áp bức của Lạc Khuynh Thành dọa đến ngây người, cánh tay người đàn ông đó cứng ngắc dừng giữa không trung, nhưng chỉ giây lát sau, người đàn ông bắt ngờ ngừng đầu, trào phúng cười dài...

"Tôi sợ lát nữa em sẽ phải khóc lóc mà cầu xin tôi chạm em!"

Đàn bà, là loại động vật thích nói một đằng làm một nẻo! Chỉ cần chút kỹ xảo cao siêu của hắn, lát nữa sẽ khiến cho cô sững đến run người!

Nhanh chóng cúi tây trang ra, mạnh mẽ ném xuống đất, người đàn ông đó giờ tay cời mấy khuy cúc áo trên người, quỳ gối xuống, bé Lạc Khuynh Thành nằm trên áo tây hắn vừa cời. Còn Lạc Khuynh Thành, đã không còn sức lực để chống cự, qua một trận sống còn chạy thoát, cô đã hoàn toàn kiệt sức, bụng đau, chân lại bị thương, nỗi đau đớn gần như ăn mòn từ thể xác đến tinh thần...

Cô muốn đập người đàn ông xa lạ đó ra khỏi người mình, cô muốn dùng ánh mắt sắc bén của mình để cưa cánh tay đang quá phạm trên cơ thể mình,...

Nhưng, cô đau lắm, chân đau, bụng đau, còn tim, lại càng đau!

Vì sao cứ phải dồn cô vào bước đường cùng? Vì sao ông trời, lại cứ muốn cô ôm nỗi tuyệt vọng hết lần này đến lần khác?

Nếu như chỉ có mình cô, thì cũng không đến mức đau đớn như vậy, nhưng, còn có cả Ngâm Tích, chỉ vì người em phiền phức này mà hại chị ấy!

Mãi cho đến giờ phút này, Lạc Khuynh Thành hiểu được, thì ra, một người tàn bạo như German, luôn đối xử tốt với mình như vậy, hắn là kẻ xấu xa, nhưng không bao giờ đâm lên sau lưng người khác, lại không bao giờ làm chuyện hạ lưu, vô sỉ...

German, đúng rồi, cô rất muốn gặp German, cô nguyện cùng hắn chà đạp, còn hơn là bị lũ khốn nạn này giẫm đạp!

Cô còn nhớ âm thanh trầm thấp của German vang bên tai mình mỗi đêm, ánh mắt thâm thúy đôi khi lại biểu hiện một tia giễu cợt, châm chọc cô, nhưng khi cô bị thương, hắn luôn ở bên cô, săn sóc cho cô, khi cô nhầm chán, hắn cố tạo không gian, tạo điều kiện để cô tự giải trí, khi cô khóc, hắn ghét phải lau đi nước mắt cho cô nhưng hắn lại ôm chặt cô vào lòng, tuy vẫn nói những lời lẽ khó nghe khiến cô rất muốn bầm vằm hắn nhưng tâm trạng cô lại thoải mái đi phần nào.

Sống mũi chọt cay xè, Lạc Khuynh Thành bỗng nhiên nhận ra, giọt nước mắt vốn đã cổ nuốt ngược vào tim, giờ lại không ché không được mà tuôn rơi.

German, anh đang ở đâu, nếu như anh biết có người tra tấn tôi thế này, liệu anh có cảm thấy một chút... đau lòng không?

Cấn răng, cố gắng đè nén cảm xúc của mình, Lạc Khuynh Thành dùng hết khí lực, giờ tay lên tát lên mặt người đàn ông kia!

"Nếu dám chạm vào tôi, German nhất định sẽ không tha cho anh!"

"Tiện nhân! Dám đánh tôi? Cô chẳng qua chỉ là đồ chơi của hắn, có gì mà phải sợ!"

Chộp qua, dùng sức đè chặt người Lạc Khuynh Thành, người đàn ông bỗng chốc trở nên điên cuồng, hắn cúi đầu, dùng đôi môi nóng rực hừng hực lửa, hôn lên gáy cô, bàn tay cũng không nhàn rỗi mà chui tọt vào dưới làn váy ...

"German!"

Hai tròng mắt bỗng nhiên trừng lớn, Lạc Khuynh Thành hoảng sợ, không cố kỵ, không ngần ngại thêm nữa, cô dùng sức hét lên một tiếng chói tai.

German, anh đang ở đâu, nhanh đến cứu tôi, tôi không muốn bị người đàn ông khác chạm vào người mình, không muốn!

Đúng lúc này...

"Người của tôi các người cũng dám động đến?"

Chương 74: Tàn Nhẫn Từ Điệp 73: Máu Lạnh, Anh Là Tử Thần!

Trong không khí vang lên tiếng nói trầm ổn, lạnh lẽo lại pha chút hàm ý cảnh cáo, sau đó xuất hiện một hình bóng mờ hồ trong bộ thường phục, Lạc Khuynh Thành cảm giác được động tác của gã đàn ông đột nhiên cứng đờ, hai cánh tay gã đó còn không ngừng run lên.

Chớp thời cơ, Lạc Khuynh Thành vung tay lên, tự giải thoát bản thân ra khỏi gọng kiềm của gã, cô run rẩy, hoảng sợ lui về phía sau trong vô thức cho đến khi bờ lưng trần trụi chạm lên bức tường đá lạnh lẽo...

Cô muốn thoát khỏi cái mùi hương ghê tởm và thối nát của người đàn ông đó.

Bờ lưng non mịn tiếp xúc với vách tường đá thô ráp khiến cô cảm thấy bóng rât, nhưng mọi tâm trí của cô đều bị một câu vừa rồi tập kích.

Người của anh.

Ba chữ nhẹ nhàng mạnh thốt ra từ miệng của một người đàn ông vốn được mệnh danh là sói hoang tàn nhẫn nhất nước Đức. Tuy cô không nghe ra được ý vị gì khi anh nói vậy, nhưng không hiểu sao, ba chữ đó lại khiến trái tim Lạc Khuynh Thành, như được ngọn lửa sưởi ấm, hơi ấm từng chút từng chút một vây quanh trái tim cô, sau đó len lỏi vào từng góc ngách tế bào...

Nhưng, quanh thân German lại không hề ấm như Lạc Khuynh Thành đang cảm nhận bây giờ, đôi mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm xuyên thấu toàn bộ thân thể người đàn ông kia.

Một thứ cảm giác nặng nề, lạnh lẽo tựa như vùng núi tuyết băng vĩnh cửu, nó tỏa ra từ người German, không chỉ muốn đóng băng toàn bộ căn phòng, mà bởi chính đôi mắt máu lạnh có thể giết người kia, hoàn toàn khiến cho những ai có mặt ở đây đều rơi vào tình trạng sợ hãi cứng đờ, không lối thoát!

"Lôi, Reggie Nord thượng tướng."

Lập tức buông hai cánh tay, một đang đặt lên bộ ngực Lạc Khuynh Thành, một đang chui vào quần lót cô, người đàn ông với bộ dáng xộc xệch, mặt mày tái nhợt đến khó coi chậm rãi đứng lên, đối diện với German, hẳn không khỏi lo sợ mà khó khăn nuốt nước miếng, hai chân hẳn bắt đầu có dấu hiệu run rẩy, không đứng vững, có lẽ vì khí thế quá cường đại và nguy hiểm phóng và từ đối phương ...

"Cô ta chẳng qua là đồ chơi của ngài thôi, tôi chơi một chút, làm gì căng thế?"

Nếu không phải coi cô ta là đồ chơi thì tại sao lại mang cô ta đến đây?

Chính vì điểm này nên người đàn ông đó mới dám thốt ra quan điểm của mình, nhưng cái sai của hắn chính là, không "biết người biết ta", hẳn chưa hiểu hết về con người của German,...

Đồ chơi?

Dù có là đồ chơi thì cũng chỉ German hắn mới có quyền động vào!

Môi mỏng nhẹ nhàng cong lên ý cười lạnh lẽo, German trả cho hắn một nụ cười khinh thường, sau đó không nói lời nào, chỉ hơi nhấc chân, dùng sức đá vào người gã đó!

"A...aa... ͡!"

Đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết, người đàn ông ngu xuẩn đó chưa kịp nhận ra tình huống trước mắt thì đã bị ăn đòn, đồng thời, một thứ âm thanh giòn tan, vỡ vụn từ bên trong vang lên rõ ràng trong không khí, nghe có vẻ như bị gãy xương ở đâu đó...

"Reggie Nord, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt! Tao nói cho mày biết, chú tao là cấp trên của mày! Mày dám động đến tao, tao sẽ bảo ông ta cất chức của mày... A!"

Hèn mọn quỳ gối trên mặt đất, người đàn ông cố giữ lấy si diện cao ngạo cuối cùng của mình, lại là kiểu người hay thích nịnh hót, thích vuốt mông ngựa nên khi bị German ngạo mạn đá hắn, cú sốc này làm sao hắn chịu nổi, hai tay chống đỡ dưới đất, hắn cố gắng nén đau đớn, đứng dậy, nổi giận dùng đũa rồng vào mặt German.

Thì ra, hắn cũng chỉ là một tên công tử bột ỷ vào quyền thế trong nhà, chà trách trước mặt German mà hắn cũng dám kiêu ngạo cho được...

Cho nên, hắn càng kiêu ngạo bao nhiêu thì kết cục chỉ càng thảm bại bấy nhiêu!

Bước từng bước chân nặng nề đến gần người đàn ông đó, German lại lần nữa giơ chân lên, khoe mắt nguy hiểm nheo lại, đôi giày da cứng rắn lập tức đáp thẳng lên mu bàn tay của người đàn ông xấu số đó, chỉ nghe vài âm thanh "răng rắc" chói tai liên tiếp vang lên, đó là tiếng xương khớp bị vỡ vụn...

"Cứu, cứu mạng! Đau...thả, thả tao ra, cầu xin mày!"

German không hề thay đổi sắc mặt, biểu cảm lạnh nhạt, lạnh tanh tiếp tục động tác, lần trước so với lần sau còn đáng sợ hơn, đã không còn kiêu ngạo, đã không còn si diện, người đàn ông đau đớn nằm úp sấp trên mặt đất gào khóc cầu xin thảm thiết, trong khoảng thời gian ngắn, bên trong căn phòng chỉ toàn là tiếng hét chói tai, tang thương của người đàn ông, nghe không khác gì sấm dậy.

Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp thích ứng với tình huống trước mắt, con người hơi ngây dại ra, cô không tự chủ được mà ngồi co ro, đầu rụt xuống đầu gối, hai tay không ngừng run lên! Không biết là vì cô lạnh, hay là bị tiếng hét đó dọa sợ!

German không quan tâm tên kia có đau đớn, van xin hãn thế nào, chỉ nhẹ nhũn mày, đẩy mắt xẹt qua một tia dao động lạ thường, anh thu chân về, cơ thể to lớn chậm rãi đi thẳng về phía Lạc Khuynh Thành...

Đứng trước cơ thể đang giấu mình co ro ở góc tường, German đảo mắt đánh giá Lạc Khuynh Thành từ trên xuống dưới, cuối cùng, thân mình cao lớn của anh như cứng đờ lại, bàn tay lớn thô bạo siết chặt vào nhau, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của anh chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước. Cơ thể cứng rắn như vị thần, toàn bộ đường nét cơ thể đều đẹp như vậy; bộ thường phục màu đen hoàn toàn phù hợp với vẻ lạnh lùng vốn có của anh, so với bình thường càng thêm sắc bén bức người, giống như một vị Đế Vương phần nộ từ trên trời giáng xuống. Đôi mắt anh lạnh ngắt nhìn lên gò má sưng đỏ của cô.

Mẹ nó! Dám đánh cô ấy ra nông nổi này!?

Cánh tay nâng lên, còi chiếc khoác dạ, German cúi người dùng nó để bọc lấy cơ thể lạnh lẽo của Lạc Khuynh Thành...

Chiếc váy dạ tiệc trên người Lạc Khuynh Thành bị xé rách thành nhiều mảnh, trải qua lần kinh hoàng vừa rồi, cô vẫn không thể giữ cho hô hấp mình được bình thường, cảm giác buốt rát, lạnh lẽo không ngừng cắn xé làn da mỏng manh, non nớt của cô, cho đến khi chiếc áo khoác dạ của German được phủ lên người cô.

Bàn tay nhỏ nhắn đầy vết máu theo bản năng nắm chặt lấy áo khoác, cảm nhận được mùi hương nam tính đặc trưng chỉ thuộc về German, Lạc Khuynh Thành nhắm nhin cần môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không còn một chút huyết sắc. Cô gian nan ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt sắc bén lãnh khốc của German, là đôi mắt lãnh tình quen thuộc, hốc mắt bắt đầu ửng đỏ, sống mũi như xộc lên men cay, bỗng nhiên, cô muốn òa lên khóc thật to, nước mắt không nuốt ngược được vào trong...

Có lẽ vì có sự xuất hiện của German, cô mới có được cảm giác an toàn, trái tim Lạc Khuynh Thành đã không cần phải căng lên vì sợ, cô không cần phải chiến đấu để tự vệ và cứu người nữa rồi.

Cô đã rất sợ hãi, nhưng bây giờ, nỗi sợ hãi đó như hóa thành tro bụi bởi hơi thở của người đó, cô không cách gì tưởng tượng được, nếu như German không tìm ra được nơi na, hoặc là tìm ra chậm một bước, nói vậy, cơ thể của cô, chẳng phải sẽ bị xâm hại bởi người đàn ông khác thật sao? Đến lúc đó, cô biết phải đối mặt với sự thật thế nào đây?

Không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, cả người Lạc Khuynh Thành run lên từng cơn, nước mắt trong sáng như những viên kim cương, lấp lánh rơi xuống...

Cô không định nghĩa rõ được, cảm xúc của bản thân lúc này là thế nào, cho dù mới vừa là nạn nhân của trò chơi thối nát kia, cho dù có vô vọng đến mức nào, cô cũng không hề muốn mất yếu đuối này của mình bộc lộ ra, nhưng bây giờ thì sao, German đang ở đây, còn dịu dàng đưa áo khoác lên cho cô, hơi ấm của anh, mùi hương của anh khiến cô không nhịn được mà bật khóc.

"German..."

German, rốt cuộc anh cũng chịu tới cứu tôi, rốt cuộc anh cũng đã tới.

Rõ ràng anh luôn ức hiếp cô, trêu chọc cô, nhưng vì sao cô lại luôn tin tưởng anh, tin tưởng anh sẽ bảo vệ cô!

Đôi môi nhỏ nhắn có chút tái nhợt khẽ run lên, Lạc Khuynh Thành nghẹn ngào gọi tên người đàn ông trước mặt, trái tim cô như mềm nhũn ra, cô run rẩy siết chặt áo khoác trong lòng bàn tay mình.

Một giọt, rồi lại đến giọt thứ hai, thứ ba, nước mắt thi nhau không ngừng rơi xuống đất.

Cô đứng bật dậy, lao thẳng vào lòng German...

"German, German ——— "

Thân mình mềm mại như một con thỏ nhồi bông biết đi ngã nhào vào lòng German, cánh tay ngó sen quấn quýt lấy chiếc cổ thon dài của hắn, Lạc Khuynh Thành ôm thật chặt đối phương. Nước mắt, lại không thể nhịn được mà trào lên vành mắt. Đầu tựa vào trước ngực hắn, bên tai lắng nghe rõ ràng tiếng tim đập thình thịch mạnh mẽ, Lạc Khuynh Thành lại một lần nữa cảm nhận được sự an toàn cùng cứng rắn của thân thể này.

Đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Thành chủ động còn nóng vội ôm lấy mình, German cảm thấy chuyện vừa xảy ra trước mắt quá bất ngờ và đột ngột

khiến anh có chút mờ mịt, giật mình ngậy người, hàng mày từ đầu đến cuối đều nhú chặt giờ đã thả lỏng. German vẫn chưa nguôi giận, chỉ đơn giản nói bàn tay đang siết chặt ra. Cánh tay anh vòng qua lưng Lạc Khuynh Thành, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng mình, hai cánh tay hơi dùng lực một chút, hai thân thể liền dán chặt vào nhau,...

German nhạy cảm nhận ra sự biến hóa của cô, trong lòng nổi đau như dè nặng thêm...

Sao lại run rẩy đến mức này?

Loại biểu hiện hoảng sợ này, dù là có đối mặt với những lần bị anh tra tấn làm nhục, cô cũng không sợ hãi đến mức này, thậm chí trước mặt anh, cô chưa bao giờ bộc lộ đáng vẻ yếu đuối hay bất lực, có lẽ, cô phải bằng hoàng và hoảng sợ lắm đây...

Hàng mày lại nhăn lần nữa, trái tim German, như có một nhát dao nhiều cạnh đâm thẳng vào, nó khiến cho đối phương không chết ngay tức khắc, cái đáng sợ nhất chính là nỗi đau đớn không ngừng ăn mòn, sống không bằng chết.

Tay German nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dày mềm cùng thái dương Lạc Khuynh Thành, hít vào thật sâu mùi hương trong trẻo của cô. Đôi môi lướt qua vầng trán mịn, thái dương, qua mái tóc quăn mềm...

"Không sao rồi."

Nhẹ nhàng hôn, ánh mắt rã rời của cô gần như muốn bức điên German.

Cánh tay như kim sắt giữ chặt lấy bờ vai cô, giọng nói có chút thô ráp khàn khàn, thậm chí, khi nghe được lại giống như một sự an ủi, trấn an... Những lời này khiến Lạc Khuynh Thành hoàn toàn chấn động, con tim chợt nảy lên, mũi lại một lần nữa chua xót, bỗng nhiên, cô òa lên khóc thật to...

Đúng vậy, không sao rồi, trải qua tình huống đáng sợ như thế, cuối cùng cũng không sao rồi!

Dùng hết lực ôm chặt German, Lạc Khuynh Thành là thế, khi đã tin tưởng và dựa dẫm vào ai đó, cô sẽ òa lên khóc to không khác gì một đứa trẻ mới sinh...

Người con gái yếu ớt trong ngực hít thở khó khăn vì bật khóc, lẳng lặng phả vào lồng ngực anh, lại khiến ngực anh đau đớn đến nhường này. Mùi hương thoang thoảng dịu dàng tỏa ra từ người cô lại quen thuộc, xua tan đi toàn bộ mùi thuốc súng quanh người anh. Cô yếu ớt đến như vậy, mà anh...?

Cánh tay sát vòng quanh eo Lạc Khuynh Thành, German bế nhẹ cô lên, vốn định để cô đứng sang một bên để anh giải quyết chuyện, nhưng cô lại cứ bước bình như một cô ngọc, mỗi lần cánh tay anh buông cô ra thì cô tựa như con gấu Koala, lập tức ôm giữ anh không buông, miệng không ngừng ư ư kháng nghị, quăn quít lấy anh, ...

Cuối cùng, không biết phải xử lý cô ngọc này thế nào, anh đành phải vòng tay qua vai cô, bế cô nằm gọn trong lòng mình, đưa cô cùng đi đến đứng trước mặt gã đang nằm lăn lộn ôm chặt cánh tay gần như bị phế của mình kia.

"Mày, mày dừng, dừng đến đây... !"

Vị nào đó mới vừa tự xưng là con cháu của quan lớn, có chú cha chống đỡ, đang sợ sệt lui ra sau,....

Cứ gã kia lui ra một bước, German liền tiến gần hẳn một bước, bước chân trầm ổn, tựa như mang theo linh hồn của Thần Chết, thong dong bước trong địa bàn của mình cho đến khi dồn ép con mồi vào góc tường, không đường thối lui...

"Thật sự, chúng mày dám đánh cô ấy ra nông nổi này?"

Ngữ điệu của người đàn ông thậm chí không hề tăng cao, chỉ lạnh nhạt nhưng lại mang theo hơi thở lạnh toát, phảng phất quanh lỗ tai đối phương, chạy đến từng chân tơ kẽ tóc rồi cuối cùng làm cho đối phương hoàn toàn đông cứng. Khỏe mới German từ từ cong lên nụ cười khê, dường như chính biểu cảm như vậy lại báo hiệu cho sự nguy hiểm sắp ập tới...

Quả nhiên, ngay khi tiếng nói kia vừa dứt, cánh tay đang vòng quanh eo Lạc Khuynh Thành bỗng nhiên nâng lên, đặt ngang sau đầu, cánh tay dày rộng ép chặt vào lỗ tai cô, cùng lúc đó, những người đi theo German cũng không nhận ra tình huống gì đang phát sinh, chỉ theo bản năng rút súng từ sau thắt lưng giờ lên.

Tiếng súng nổ lớn vang lên, đường bay của viên đạn, tất nhiên nhắm thẳng ót của người đàn ông mặc tây trang kia, thậm chí hẳn còn chưa kịp ư hử vài tiếng, chỉ trùng to mắt hoảng sợ, mang theo đáng vẻ không cam lòng, tựa như hận thù toàn thế giới,...

Thom thóp thò, như đang đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, nhưng German lại không hải lòng với kết quả như vậy, đầu ngón tay co lại lần nữa, German cho đối phương ăn thêm hai phát đạn trên đầu, máu tươi không ngừng phun ra từ vết thương, chỉ như vậy, German mới hải lòng.

Giải quyết xong một tên, giờ thì đến hai tên tiếp theo.

P/s : Có thấy hấp dẫn không nào mấy bảo bối của Nương? Các con có đợi Nương vào thứ bảy tuần tới được không? Nương hứa với các con, Tết đây các con sẽ có "tiền lý xỳ" từ Nương đó.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Tàn Nhẫn Từ Điệp 74: ngoan ! Tôi Đưa Em Về Nhà.

Hải lòng nhìn một bãi máu tươi lênh láng trên mặt đất, German thu tay về, ngẩng đầu lên hững hờ quét mắt nhìn về phía Hobart và Ramiro...

Hai tên khốn kia, ngay khi tên vừa chết có ý đồ vấy bẩn Lạc Khuynh Thành thì cũng bắt tay nhau tiến hành bóc lột sạch sẽ Lạc Ngâm Tích, đang định bạo dân thì đột nhiên bị Miller từ đầu tới đập hai tên chẳng hề có chút phòng bị, té ngã sõng soài xuống đất, cả hai người mê mang nhìn nhau, sau đó thì bên tai nghe được liên tục mấy tiếng súng.

Đến khi gọi được hồn về thì đã thấy cơ thể to lớn của German hướng thẳng về phía bọn hắn...

"Lôi, tôi chưa hề động vào cô ấy một chút nào a."

Ramiro thoải mái lên tiếng phản búa, giống như không phải chuyện của mình, khúc miệng vẫn cong lên nụ cười đều đặn như thường, thậm chí là trong hoàn cảnh này, hắn vẫn còn đủ lý trí và tinh thần để nói đùa German, mặc dù trên thực tế, lòng hắn nóng lên như lửa đốt...

Đối với cách nhìn của Ramiro về German, ngay từ đầu hắn đã hoàn toàn không thể nhìn thấu được con người lạ lùng này, về lý mà nói, bất kỳ người phụ nữ nào được hắn mang đến bữa tiệc hôm nay, tuyệt đối sẽ là người mà hắn không hề để mắt, hoặc ít ra thì cũng chẳng quan tâm đến việc bị ai chà đạp, nhưng một loạt thái độ và hành động tàn nhẫn đối với Âu Lăng kia, có lẽ không phải như Ramiro suy đoán.

Điều khiến cho Ramiro cảm thấy khó hiểu hơn là, Reggie Nord là một người luôn luôn máu lạnh, thậm chí có thể nói tuýp người vô tâm, nhưng vì sao lại để ý đến một cô gái nước ngoài như thế?

Cho dù đúng là Reggie Nord không thích bất kỳ ai động đến đồ mà hắn nhìn trúng, nhưng tệ gì Âu Lăng còn có cái để lợi dụng, so với cô gái phương Đông này, ai nặng ai nhẹ, một người thông minh như hắn, làm gì có chuyện không thể cân đo đong đếm được?

Chẳng lẽ ở lâu ngày nên nảy sinh tình cảm? Không, không thể, với tính cách của Reggie Nord, không thể nào đi yêu một cô gái có gốc gác không rõ ràng như thế, hơn nữa, trừ phi hắn không cần tiền đồ của hắn rộng mở nữa, nếu không, tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra!

Chính vì nghĩ vậy nên Ramiro không thể đoán được rốt cuộc Reggie Nord đang suy nghĩ cái gì trong đầu, nhưng, dù cho Ramiro hắn có theo không kịp cách nghĩ của hắn hay không thì German cũng mặc kệ, bởi vì vấn đề không phải ở việc có động vào Lạc Khuynh Thành hay không, mà là dám có gan sinh dục vọng chiếm đoạt cô hay không, chỉ bằng đó thôi cũng đã không thể tha thứ rồi!

Hướng chi, đối với Ramiro, German vẫn luôn tìm cách dạy dỗ hắn một chút, vừa hay, không cần phải mệt đầu suy nghĩ, nhân cơ hội này đi...

Môi mòng hơi cong lên lên ý cười lạnh lẽo, German nhấc chân trầm ổn đi về phía Ramiro, về mặt bình thân như nước, khó có thể đọc được rốt cuộc trong đầu hắn đang âm mưu cái gì, chỉ còn lại hương vị của sự nguy hiểm là nồng nặc, cũng là tín hiệu trực tiếp nhất.

Đáy lòng "Lộp bộp" một chút, Ramiro nâng tay lên, sờ soạn vũ khí phòng thân trên người mình, đồng thời, chân dài German cũng linh hoạt nhấc lên, động tác nhanh như một tia chớp, không ai có thể nhìn rõ được rốt cuộc German đã động cước từ lúc nào, chỉ thấy khẩu súng trên tay Ramiro đã không còn, ...

"Dám ham muốn cô ấy, đã là chuyện không thể tha thứ!"

Nâng chân lên, hung bạo đập lên đầu gối Ramiro, khiến cho hắn không nổi một đòn mà quỵ xuống, sau đó, German tiếp tục lặp lại động tác, so với ban đầu thì ngoan độc hung ác hơn nhiều, con ngươi màu hồ lam cũng trở nên sắc lạnh, đồng thời bên trong còn len lỏi lửa giận...

"Đáng chết! Reggie Nord, mày dám... A!"

"Vì sao tao không dám?"

Giọng nói trầm thấp lộ rõ sự cuồng ngạo lạnh lẽo vang lên, giống như một lần roi quất lên người Ramiro. German giờ sùng, thậm chí đến mắt cũng không thèm chớp, nhắm thẳng họng súng về phía đầu gối Ramiro, nổ súng!

"Nói cho mày biết, hôm nay, chân của mày, tao sẽ phế!"

Dùng chân, tàn bạo giẫm lên chân Ramiro, German nguy hiểm nheo mắt lại, cong lên nụ cười lạnh, cũng rất tuyệt đẹp, nhưng lời nói của hắn thực khiến người ta kinh hãi. Chỉ một cái chớp mắt của hắn cũng đủ khiến người ta tan xương nát thịt, máu chảy thành sông, không còn đường sống.

Lời vừa dứt, chỉ nghe, "Răng rắc" một tiếng! Trong không khí, vô số cánh hoa màu đỏ tươi kích động văng ra...

Khó khăn nuốt nước miếng, Hobart rốt cuộc cũng ý thức được nguy hiểm đang đến cận kề, hắn cố che miệng vết thương, chân không ngừng lui ra sau

tìm cách chạy trốn, ngay khi đã cách German một khoảng thật xa, hấn ôm bộ mặt tái nhợt, thất thểu nhắm thẳng chạy ra ngoài.

Nhưng German nào phải loại người dễ dàng bỏ qua cho những kẻ mà hấn muốn xử lý, ngay lập tức?

Một tay ôm Lạc Khuynh Thành giữ chặt bên mình, dưới chân vừa động, xoay người hoa lên một cái, German giống như một con lốc xoáy, chỉ trong nháy mắt tập kích bên người Hobart, cánh tay còn lại nhấc lên nắm chặt góc áo Hobart kéo mạnh hấn về, chân đồng thời cũng vung lên không chút thương tiếc đá lên vết thương trên đùi Hobart!

"Lôi! Mày đừng manh động, có chuyện gì thương lượng... A! Tao có động! Mày ra tay thật sao... !"

Bị German đá vào vết thương đến muốn ngất tại chỗ, cơ thể cường tráng giống như quay cuồng trong gió đỏ sụp xuống đất, Hobart ngã nhào xuống đất, ngoài miệng không ngừng vang lên tiếng chửi rủa tức giận, phần nhiều là kinh ngạc và... la hét vì đau đớn!

"Tao nhớ đã nói rõ với mày, cô ấy, đến cả một cọng lông tóc, mày cũng không được phép động vào mà?!"

Nhưng bây giờ thì sao?

Không chỉ có gan dám cài bẫy dụ cô vào tròng, có ý đồ xấu xa với cô, thậm chí còn dám đánh cô ấy bị thương đến nông nỗi này!?

Nhìn thấy một thân đầy thương tích, ngay cả khi German hấn có lâm vào tình trạng điên cuồng đến không ai có thể ngăn cản nổi cũng không bao giờ nỡ đánh cô, nỡ nhìn thấy cô bị thương, thế mà tên khốn ăn tạp Hobart này dám! Là ai cho hấn lá gan đó? Đúng là không thể tha thứ!

"Tao chưa có động cô ấy!"

Tê liệt ngã xuống đất, toàn bộ cơ thể cuộn tròn cắn răng chịu đau đớn đang ăn mòn cơ thể mình, máu chảy bê bết trên sàn, Hobart đau đến mức mặt mày trắng bệch, nhưng lại vì chữ sĩ mà cố không chịu tỏ ra yếu thế, nghiêng răng nghiêng lợi khẳng định một câu, giống như không phục?

Đến lúc này mà hấn còn dám biện hộ cho sai lầm của mình? Dám lấy nguyên nhân vì không động cô mà tức giận khó nhịn?

"Mày nên cảm thấy may mắn vì chưa động đến cô ấy!"

Nếu không, German tao, sẽ cho mày ném trái cảm giác đến cả chữ chết mày cũng không biết viết thế nào!

Thấp giọng cảnh cáo, hơi thở German càng thêm gấp gáp, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng, ngoan tuyệt, Lạc Khuynh Thành cuộn mình trong lòng anh, mặc dù cô không thấy hết được toàn bộ diễn biến vừa xảy ra, nhưng đại khái cũng đoán được tình hình...

Giây phút này, German nhất định rất tàn bạo?

Nhưng cô thắc mắc một chuyện, cô không chỉ không sợ, mà thậm chí còn cảm thấy an lòng là đằng khác, chỉ bằng một cánh tay đơn độc ôm chặt lấy cô, đã mang cho cô một cảm giác an toàn, ấm áp khó tả...

Nước mắt đột nhiên lại rơi xuống, Lạc Khuynh Thành càng siết chặt vòng tay mình lên cổ German, mặt cũng chui trực tiếp vào lồng ngực anh cọ xát, tham lam hít lấy mùi hương nam tính quen thuộc trên người anh, một động tác ý lại của cô đã khiến cho người đàn ông nhuộm màu máu tanh thoáng bối rối. German cắn chặt răng, lồng ngực đau đớn như bị nỏ tung khiến anh đột nhiên ngạt thở.

"Mày đánh cô ấy thế nào?"

Nghiêng mắt lạnh lẽo nhìn Hobart, German cười lạnh nâng súng lên, biểu hiện giống như đang chơi trò chơi, vẻ mặt thành thạo kết hợp với cánh tay cầm súng, di chuyển đến chỗ đã được chọn...

"Thế này?"

Khẩu khí lạnh vẻ nghi hoặc, German nhướn mày hững hờ hỏi, bỗng nhiên, anh nhắm huyệt súng lên cánh tay phải của Hobart, bóp cò!

"Hay là thế này?"

Khẩu khí hoàn toàn phiêu đảng, German lại di huyệt súng, nhắm thẳng vào cánh tay trái của Hobart, lại thêm một phát súng, con người màu lam chợt trở nên tối sầm lại, hòa cùng với màn đêm đen tối ngoài kia, u ám và đáng sợ vô cùng!

Giờ phút này Hobart nghiêm nhiên biến thành bia ngắm bắn để German thử trình độ bắn súng của mình...

Nếu về lý mà nói, nếu đang trong tình trạng như vậy, lẽ ra German nên cho Hobart một phát súng chí mạng, chết ngay tại chỗ, hơn nữa, hấn là kẻ đầu têu, cho nên rõ ràng German phải đập nát sọ của kẻ đó mới thôi, để cho hấn nhớ kỹ một đời rằng đừng xem thường những lời nói của German anh, nhưng, German lại không làm thế, anh chỉ đơn giản ngắm bắn tứ chi, không hề ngắm vào chỗ chí mạng.

Tuy hành vi của German được cho là rất thô bạo nhưng xét về tính cách muôn thuở của anh, đây là hành vi được cho là nhân từ nhất mà anh từng ban phát, có thể, hành vi khác biệt này, chỉ có German và Hobart hiểu được, mặc dù Hobart căn bản không biết cái gì là nhân từ!

Hắn hận German đến chết đi sống lại, chỉ vì một đứa con gái ngoại quốc chỉ mới quen biết mấy ngày, hắn lại dám giương súng bắn mình!?

"Reggie Nord, mày chờ đó cho tao! Một ngày nào đó tao sẽ báo thù!"

Cấn răng, Hobart tức giận phun máu gào thét gầm trời, mười khớp ngón tay bắt đầu hẳn in rõ rệt trên mu bàn tay!

Báo thù?

A, thế còn, thù của tao, thì đi đâu báo đây?!

"Mày biết không, mẹ nó, tao thật muốn bắn chết mày!"

Chân nhấc lên giẫm lên người Hobart, hơi thở German trở nên lạnh lẽo và nguy hiểm hơn bao giờ hết, câu nói vừa dứt, hắn lập tức vung chân lên đạp lên hai chân của Hobart, không có gì hơn ngoài phát tiết cho hả giận, thậm chí còn có chút gì đó ... thất vọng vì rèn sắt không thành thép trong đó?

Thu chân về, cuối cùng German cũng giải quyết xong, súng ống hoàn mỹ xoay một vòng trên không, sau đó giắt về lại thắt lưng...

"Miller."

Xoay người bế Lạc Khuynh Thành ôm vào lòng, đến cả đầu cũng không thèm ngoảnh lại, German chỉ thản nhiên gọi một tiếng, ôm Lạc Khuynh Thành đi ra khỏi cửa, nhưng vừa mới đi được hai bước thì đã bị Miller phía sau gọi giật lại...

"Lôi, còn cô ta thì sao?"

Cô ta, đương nhiên là đang ám chỉ Lạc Ngâm Tích, cô bị khung cảnh máu me trước mắt dọa đến sợ hãi không nói nên lời, chỉ vô thức nắm chặt góc áo khoác của Miller không chịu buông, rồi sau đó còn nép mình vào áo hắn khóc đến thảm thương.

Miller chưa bao giờ trải qua chứng kiến qua cảnh phụ nữ khóc, cũng chưa bao giờ có kinh nghiệm trong việc an ủi hay xoa dịu đối phương, muốn đẩy Lạc Ngâm Tích ra khỏi người mình nhưng không đành lòng, muốn ôm lại vỗ về một chút cũng thấy không ổn, trong lòng chợt dâng lên một thứ cảm giác xấu hổ lạ thường, bây giờ, hắn chỉ đành phải hỏi ý kiến của Lôi, xem hắn ra quyết định thế nào!

"Quăng đi."

Vẫn không hề quay đầu, ngay cả một tia do dự cũng không hề, German vẫn giữ thái độ lạnh tanh phun ra hai chữ hững hờ, vô tình...

Mỗi một chữ của anh như muốn dập tắt hết hy vọng của đối phương. Từ đầu đến cuối, cứu Lạc Ngâm Tích không hề nằm trong kế hoạch của anh, bữa tiệc đêm nay, lý do mang Lạc Khuynh Thành đến đây, chỉ là để cô hiểu rõ một điều, —— cô vốn dĩ không thể rời xa anh! Thậm chí còn phải dựa dẫm vào anh, đi theo anh cả đời!

Hơn nữa, thêm một Lạc Ngâm Tích, sẽ khiến anh phải ôm thêm nhiều phiền phức, cho nên, anh không tính đưa cô ta trở về ...

Nhưng, German lại quên mất một điều, hay nói chính xác hơn, là xem nhẹ tình cảm chị em giữa Lạc Khuynh Thành đối với Lạc Ngâm Tích.

Tính cách của Lạc Khuynh Thành kiên cường, bướng bỉnh thế kia, đã vượt qua biết bao khó khăn, túi nhục mới có được kết quả hôm nay, làm gì có chuyện cô can tâm bỏ qua?

Thậm chí mới vừa rồi, cô suýt chút nữa vì gã đàn ông kia cường hiếp, dù có đau đến mức té xỉu thì cũng phải cứu cho bằng được Ngâm Tích! Nếu không, có chết cô cũng không can tâm!

"Đưa chị ấy về, German, đưa chị ấy về đi."

Nằm ở trong lòng German, Lạc Khuynh Thành ngẩng đầu, cơ thể khẽ run rẩy, cô khó khăn mở miệng, hơi thở cực kỳ mỏng manh, phảng phất giống như hơi thở của người bệnh đang hấp hối, khiến cho đối phương cảm thấy kinh hồn bạt vía, sợ rằng cô sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay ...

"Câm miệng!"

German nhú mày, nâng mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào đôi mắt mơ hồ còn đọng nước mắt của Lạc Khuynh Thành, sắc mặt anh quá mức trầm tĩnh, một chút biến đổi xung quanh cũng không ảnh hưởng gì đến quyết định của anh, tiếp tục đi nhanh về phía trước,...

Người đàn ông quyết không cứu người, người phụ nữ, lại liều mạng cầu xin cứu người cho bằng được, cô biết, cô biết người đàn ông này là loại động vật máu lạnh, vô tình, cho dù có đánh vỡ cả bàng quan anh thì cũng khó mà thay đổi được quyết định của anh, chứ đừng nói đến chuyện anh sẽ nghĩ cách cứu viện.

Lần này anh ra mặt cứu cô, chỉ sợ là đã quá sức chịu đựng của anh, cô biết, giờ phút này, im lặng ngoan ngoãn nghe lời anh chính là thứ mà anh muốn ở cô, nhưng, cứ nghĩ đến Ngâm Tích, nếu như cứ để chị ấy phải chịu lao khổ bên ngoài, cái đói cái lạnh như muốn ăn mòn, cắn xé chị ấy thành trăm ngàn mảnh, lở như chị ấy lại bị Hobart bắt được, nhất định sẽ tra tấn đến sống không bằng chết mất!

Cho nên, cô phải cố tiếp tục kiên trì, vì Ngâm Tích...

"Nếu chị ấy tiếp tục ở đây, nhất định sẽ chết mất."

Có xảy ra chuyện không may gì, đến trường tượng cô cũng không dám, huống chi là Ngâm Tích?

"Tôi cầu xin anh, German, coi như tôi đang cầu xin anh..."

Run môi nhỏ vụn rên rĩ, Lạc Khuynh Thành mở miệng cầu xin, cô biết, anh nói một là một, nói không cứu chính là không cứu!

Sự cứng rắn của German khiến cho Lạc Khuynh Thành sốt ruột và lo lắng không thôi, đáy mắt rơi xuống đáng người mảnh mai đang nỉ non khóc lóc, trái tim cô bất giác nhói đau, đột nhiên cô lấy hết dũng khí và tinh thần, run rẩy nhòe người dậy, muốn thoát khỏi cái ôm của German...

"Anh thả tôi xuống, thả tôi xuống... Nếu anh không cứu chị ấy, vậy tôi với chị ấy sẽ cùng nhau ở trong này! Thả tôi xuống!"

Xoay người quăng nắm đấm lên người German, Lạc Khuynh Thành ném hết hình tượng của bản thân, hai chân hoàn toàn mất đi cảm giác đau đớn, vung đập lung tung trên không, cô không thể bỏ mặt chị ấy một mình ở đây được.

"Khuynh Thành, em không cần phải..."

Lời bị nghẹn lại nơi cổ họng, đến bây giờ Lạc Ngâm Tích có muốn nói cũng không thành câu, thất tha thất thểu nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, lại bởi vì quá mức suy yếu mà té ngã, thậm chí nước mắt còn không ngừng tuôn rơi như em bé.

Đây là lần đầu tiên German chứng kiến Lạc Khuynh Thành bùng bình khóc lóc một cách ương ngạnh như vậy, chẳng khác gì cô bé đang nằm ăn vạ bên đường!

Cô không chỉ khóc mà còn không biết tốt xấu đánh túi bụi vào người anh, thậm chí còn há miệng cắn lên vai anh hòng ép anh buông cô ra...

"Đủ rồi!"

Mặt mày nhăn lại, German lúc này trông khó coi và lãnh khốc vô cùng, anh lạnh giọng quát, lộ ra một tia không kiên nhẫn và...chút khó xử.

Con bé này, khi không lại dờ dờ khóc lóc với mình!

Anh muốn điên rồi, con nhóc này, không hiểu sao, khi nhìn thấy cô khóc, nước mắt nước mũi lấm lem trên gương mặt tái nhợt thê kia, anh cảm thấy rất chi là khó coi, thậm chí là chướng mắt, còn trái tim thì như có hàng ngàn cây kim sắc nhọn vô hình đâm vào khiến anh nhói đau đến lạ, anh hận bản thân không thể lập tức lau đi hết thứ chất lỏng đáng ghét đó biến mất khỏi mặt cô, và cũng đừng bao giờ xuất hiện trên mặt cô thêm lần nữa!

"Nếu anh không đưa chị ấy theo, tôi sẽ cùng chị ấy ở chỗ này."

Không thèm nghe lời German, Lạc Khuynh Thành to gan không sợ hấn, thậm chí còn bày bộ dáng uy hiếp?

Nhưng cô lại không biết, hành vi và thái độ của mình bây giờ chẳng khác gì một cô nhóc đang làm nũng người yêu mình ...

Không hiểu vì sao, Lạc Khuynh Thành cũng không rõ bản thân mình đang nghĩ gì, nhưng cô biết German không có chuyện bỏ lại cô một mình ở nơi này, nên cô mới cả gan dẫn mặt với anh, giống như kiểu, nếu như anh không chịu hôn em trước đám đông thì em sẽ đứng mãi ở đây cho đến khi anh hôn thì thôi vậy.

Chết tiệt!

Gương mặt vốn lãnh băng giờ đột nhiên trở nên cứng đờ, thoáng chốc xuất hiện một tia lo lắng, German lập tức giữ chặt tay cô, lần nữa ôm Lạc Khuynh Thành bế vào lòng, giống như khư khư ôm giữ báu vật quý giá, cẩn thận mà nâng niu...

"Biết điều một chút cho tôi!"

German bình tĩnh ném cho cô một câu không ưng thuận...

Bị thương nặng đến mức này rồi còn không an phận, hung dữ thì vô ích, mắng thì cũng không thèm nghe, đánh thì cũng không lại, bây giờ đúng là anh không biết phải dùng biện pháp gì để dạy dỗ cô nàng!

Chỉ là một người chị, vì có gì phải bùng bình như vậy?!

Lập tức đứng tại chỗ, hai mắt giống như muốn phun mưa tuyết trùng liếc cảnh cáo Lạc Khuynh Thành, ngay khi lại phải nhìn thấy vành mắt cô còn đầm lệ, có tranh cãi với cô cũng dư thừa, German đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Miller, ra lệnh ...

"Đưa cô ta về."

Con thỏ ngọc ngê đáng chết này, em đúng là bùng bình hết sức!

Còn cô ta, muốn ở đâu thì ở, sống hay chết không liên can gì đến tôi!

Thật không hiểu nổi, vì sao tôi lại đi mềm lòng đồng ý thỏa hiệp với em chứ!?

"Không khóc nữa!"

Tựa như mũi tên hàn băng sắc bén lóe qua bên trong con ngươi màu hồ lam, German lớn giọng quát rất hung, kì thực bên trong lời quát đó cũng có một chút lúng túng không biết phải làm sao ...

Thậm chí còn có hơi đau lòng.

Đàn ông là thế, không thích nói nhiều, cũng không có khiếu đi an ủi người ta vài câu dễ nghe, chỉ biết âm thầm dùng hành động để chứng minh tâm ý của mình.

"... Cảm ơn anh."

Môi anh đào khê mấp máy, Lạc Khuynh Thành chột cong môi cười, là một nụ cười lương thiện xuất phát từ nội tâm, là lần đầu tiên cô cười như thế với German.

Chả trách, tuy vốn dĩ hai má đã đỏ sừng, nhưng nếu quan sát rõ, có thể thấy vành tai và gò má cô cũng đỏ hồng lên rõ rệt, mái tóc đen dài hơi rối bời hòa cùng với những giọt nước mắt trên mặt, thoát nhìn trông cô chật vật và đáng thương đến lạ, vốn chẳng có chút xinh đẹp gì đáng nói, thậm chí có thể nói là rất xấu, nhưng không hiểu sao German có bị trúng bùa mê thuốc lú gì không, dung chỉ thấy một nụ cười nhạt vừa rồi của Lạc Khuynh Thành, cũng đủ quyến rũ đối phương?

"Đừng bướng bỉnh nữa, ngoan, tôi đưa em về nhà."

Âm thầm thở dài, German cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Lạc Khuynh Thành, đáy mắt German như ẩn chứa một tia đau lòng, không nở...

Về nhà.

Hai chữ "về nhà" nhẹ nhàng tựa như khối kẹo bông ngọt ngào tan chảy cả tim cô, đúng là mê người và gọi cảm như vậy, hơn nữa giọng điệu của anh, mang theo một chút sùng nịch, khiến cả trái tim Lạc Khuynh Thành hoàn toàn mềm yếu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tàn Nhẫn Từ Điệp 75 : Hạnh Phúc?!

Người đàn ông này, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ cho tới bây giờ, trải qua bao nhiêu lần bị anh tra tấn, trêu chọc, hành hạ mỗi đêm, cô cảm thấy quá sức chịu đựng của mình, cô cảm thấy anh là kiểu người tàn nhẫn vô tình, là một khối băng vĩnh viễn không tan đi, u ám còn thâm trầm, cơ bản không thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh...

Mà Lạc Khuynh Thành cô, cũng đã quyết tâm không bao giờ mềm lòng với anh.

Ngay từ đầu, cô cảm thấy bản thân mình như bị đẩy đến một chốn xa lạ, bơ vơ không chốn dung thân, từ thể xác đến tinh thần đều bị bóng tối hắc ám bao phủ, không chút ánh sáng, không tia hy vọng, càng muốn tìm một lối thoát cho bản thân, càng cảm thấy vô vọng, cô không xác định được tương lai của mình trước mắt, cái loại cảm giác bất an và hoảng sợ ăn mòn cô, khiến con tim cô mệt mỏi, rồi lại mệt mỏi?

Cho đến chiều ngày hôm ấy, ngay khi Marcus nổ súng về phía German, cô không màng đến những việc người đàn ông ấy đã đối xử tồi tệ với mình thế nào, cô không màng chính người đàn ông ấy đã khiến cuộc sống vốn yên bình của mình bị đảo loạn, cô không màng mình đã hận người đàn ông ấy vì đã cướp hết tất cả mọi thứ của cô, từ thể xác đến tinh thần, không chút do dự, cố giữ bản thân tỉnh táo để cứu anh, cô không muốn anh chết! Sau ngày hôm đó, trong khoảng thời gian dưỡng thương, cô cảm thấy trái tim mình rất mâu thuẫn, thậm chí còn không hiểu rốt cuộc vì sao mình lại làm thế, vì sao lại có loại cảm giác đó, Lạc Khuynh Thành không rõ, vì sao lại không muốn anh chết? Thậm chí còn không tiếc cái mạng của mình!

Mặc dù sâu trong nội tâm, Lạc Khuynh Thành đã có chút cảm giác với German, chỉ có điều, cô sợ một khi trái tim mình đã dao động với German, kết quả sẽ chẳng có gì tốt đẹp, tuy cô không biết bao lần liều chết phủ nhận, ví như muốn chạy trốn rời khỏi hắn, ...

Chính vì điều đó, cô cảm thấy bản thân mình chả khác gì con ngốc, sau đó chợt nhận ra mình đáng thương đến mức nào...

Cũng chính vì nó mà cô lại nảy sinh tình cảm với một ác ma tàn nhẫn chỉ biết giam cầm cô?

Cho nên, đừng bị vẻ ngoài bình tĩnh của Lạc Khuynh Thành mà đánh lừa, sâu tận trong tim cô, mỗi lần đối diện với anh là biết bao rối bời, căng thẳng hỗn loạn trong tâm trí cô, trước kia, lý do cô muốn rời khỏi anh rất đơn giản, chỉ là muốn tự do mà thôi, nhưng trải qua lần nổ súng ở chuồng ngựa, thứ

cảm xúc cuối cùng của cô chỉ là... Bối rối và lúng túng.

Bối rối, đúng vậy, Lạc Khuynh Thành thực sự đã bắt đầu hoang mang với thứ tình cảm đang le lói nơi trái tim mình dành cho German, cô có dự cảm, nếu như không sớm thoát khỏi nó, chỉ sợ, cô sẽ càng lún càng sâu.

Mưa dầm thấm lâu. Thề xác của cô, vốn cũng đã bị anh thấu tóm, tống vào nhà tù vô hình riêng của anh, không thể nào trốn thoát.

Bởi vậy, Lạc Khuynh Thành bắt đầu khẩn trương, cô muốn chạy trốn, chạy trốn khỏi thứ tình cảm chỉ biết giày vò trái tim và không bao giờ có kết cục tốt. Nhưng rồi, tình cảm cứ lớn dần lên, cứ níu kéo cô, khiến cô cảm hận bản thân, vì sao lại trở nên như vậy?

Mới vừa rồi, chỉ một câu hờ hững của German "Tôi đưa em về nhà", truyền thẳng vào tai khiến Lạc Khuynh Thành nhận ra một điều...

Cô cuối cùng cũng đã hiểu, cô buộc phải đối diện với phần tình cảm này, vì vốn dĩ cô không cách nào phủ nhận, càng không thể trốn tránh.

Người đàn ông tên German này, tuy anh luôn tìm mọi cách bắt nạt cô, có thể cách thức của anh có chút quân chủ chuyên chế, thích làm theo ý mình, cũng không thích tuân theo bất cứ nguyên tắc nào...Nhưng, anh không chỉ bao dung cô, mà thậm chí còn bảo vệ cô... cho cô cái cảm giác ấm áp tựa như nhà mình.

Loại cảm giác này, thành thật mà nói, khiến cho cô cảm thấy nghẹn ngào không nói nên lời, hơn nữa, hành động với vừa rồi của anh, bảo vệ cô, báo thù cho cô, thậm chí còn mềm lòng theo ý cô, đồng ý đưa Ngâm Tích cùng về, những chuyện mà anh làm cho cô, thật sự khiến cô cảm động không thôi, đến cả tim mình, cũng không không chế được mà rung động ...

Và, đột nhiên Lạc Khuynh Thành cảm thấy, sau sự việc này, mình như hiểu một chút gì đó về German .

Anh là người đàn ông German bá đạo, rõ ràng anh là người máu lạnh, vô tình, khiến từng xương tủy của cô như muốn đóng thành băng tuyết, nhưng đồng thời, anh lại là cái máy sưởi ấm di động, mỗi khi cô cần, nó sẽ mở rộng vòng tay kiên cố để cô có thể chui vào, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của mình, cũng như là tận sâu trong nội tâm...

Anh là người đàn ông vừa khiến cho cô cảm thấy tuyệt vọng, nhưng lại đồng thời đưa tấm thân to lớn tựa như tấm khiên vững chãi che chắn trước mặt cô, kéo cô ra khỏi ranh giới của sự tuyệt vọng, mặc dù thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như trước, hành động và cử chỉ vẫn hờ hững và máy móc, nhưng ở giữa thời khắc đen tối nhất, mỗi một động tác đơn giản cứng nhắc của anh cũng đủ trái tim cô từ héo tàn đến bừng tỉnh bùng cháy!

Vừa lạnh vừa nóng, hai loại thái cực cùng hòa vào nhau khiến cô nhớ mãi không quên, tất cả là anh mang đến cho cô, mà cô cũng rõ một điều, có lẽ, ngay từ lúc bắt đầu, cái lạnh của anh đã trở thành thứ thuốc phiện mà cô không dứt ra được...

Cuối cùng Lạc Khuynh Thành cũng biết, yêu, thì ra đều đến một cách tự nhiên.

Vô thức thở dài một hơi, Lạc Khuynh Thành có chút khó xử không biết làm sao, chỉ cong khóe môi nở một nụ cười đẹp, một nụ cười tỏ ý bất lực...

"Ừm, về nhà thôi."

Tựa đầu lên bờ vai kiên cố của German, Lạc Khuynh Thành chủ động dựa vào lòng anh, hai cánh tay ôm chặt chiếc cổ thon dài của German, không tự chủ được mà quấn chặt hơn, ôm hân, nàng tại hân bên tai nhẹ lời nói thấp lằm bẩm, cho phép là vì mới vừa rồi tiêu hao thể lực nhiều lắm, của nàng lời nói tức rất là mỏng manh, nhưng là hô hấp trong lúc đó kiên định, lại rõ ràng có thể nghe...

Bước chân hơi chững lại, German rũ mắt ngây dại nhìn ngắm người con gái đang nằm trong lòng mình, tóc mai rối bời, hai gò má sưng tấy nhưng trong đó vẫn có một tầng hồng phấn lượn lờ, anh nhìn không được đáng vẻ đáng yêu của cô mà cười khẽ, hình dáng này của anh, có lẽ là cả đời, anh chưa bao giờ lộ ra vẻ dịu dàng này với bất kỳ ai.

German không hiểu, bộ dáng chật vật của cô bây giờ, lại khiến anh say mê đến như vậy?

Trong không khí lúc này phảng phất một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ da thịt cùng mái tóc của cô không ngừng quấn lấy hô hấp của German, khiến tâm thần hẳn không khỏi có chút mất tự chủ. Da thịt mềm mại của cô áp sát lòng bàn tay hẳn không ngừng tản ra một hương vị đầy mê hoặc lòng người...

Quan trọng hơn là, đây là lần đầu tiên cô cười với anh, một nụ cười chân thành và xuất phát từ tận sâu trong tâm hồn cô, chỉ cần nhìn qua anh đều biết, nhưng thái độ của cô đến quá đột ngột khiến cho một người dù có lạnh nhạt vô tình như anh cũng phải kinh ngạc ngây ngốc liên tục, đồng thời, từ tận đáy lòng an, đang dấy lên một thứ cảm giác rộn rạo, người ta thường gọi thứ cảm xúc đó là... hạnh phúc?

Hạnh phúc?

Dùng từ này, chắc đúng chứ?

Về lạnh lùng đầy quyền uy cùng cao ngạo thường ngày của German dường như đã tan biến, lúc này anh hết như một người đàn ông đang yêu, ngay cả ánh mắt cũng ôn nhu đến dọa người. Nội tâm cứng rắn lạnh băng nhanh chóng bị thần thái mê ly của cô làm cho mềm đi. Khóe miệng hơi nhếch lên, hẳn không kìm lòng được cúi đầu xuống, muốn đem đôi môi nóng bỏng của mình đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh băng của cô, nhưng khi sắp chạm vào môi cô, anh chợt dừng động tác.

Miệng cười xinh đẹp này, đúng là giống như thứ rượu thơm, khiến anh cảm thấy say mê mà muốn nhắm nháp, nhưng anh không nỡ trêu chọc nó trong

tình huống này.

Nhắc mi mắt lên, German yên tĩnh nhìn ngắm gương mặt hơi tái nhợt của Lạc Khuynh Thành, đôi mắt đẹp của cô dâng lên một màn sương mờ, đầy mê hoặc lại có chút mỏng lung, tựa như những hạt sương sớm đọng lại trên tán lá cây tươi non. Dáng vẻ này của cô khiến anh không cách nào kìm lòng cúi xuống dịu dàng hôn lên đôi mắt cô, lau đi giọt sương sớm nơi khóe mắt cô, sau đó lại chuyển nụ hôn của mình dịu dàng đặt lên trán Lạc Khuynh Thành.

German ngẩng đầu lên, vòng tay siết chặt cái ôm, thân nhiệt trả cho cô một cái nhìn đầy thâm tình, không hề lạnh lẽo, không hề vô tình...

Tuy chỉ ngắn gọn trong vài giây, nhưng Lạc Khuynh Thành sẽ khắc cốt ghi tâm nó đến hết đời, đây là cái nhìn dịu dàng nhất mà cả đời cô chưa bao giờ từng thấy qua, vừa chân tình, vừa đong đầy tình cảm trong đó, là của German!

Đôi môi nhợt nhạt tiếp tục cong lên cười yếu ớt, khuôn mặt Lạc Khuynh Thành như tô thêm một lớp nền phấn hồng nhạt khiến cô trông không hề chật vật mà ngược lại, xinh đẹp tuyệt trần!

Lông mi nhẹ nhàng chớp động, Lạc Khuynh Thành cảm thấy quá mệt mỏi, hai mắt chậm rãi nhắm lại, cô từ từ chìm vào giấc ngủ, một cảm giác an toàn và an tâm chưa từng có.

Thu lại tình ý trong đôi mắt mình, trở về với dáng vẻ lạnh lùng đậm mạc, German ôm chặt Lạc Khuynh Thành vào lòng rồi bước đi xuống lầu...

Sắc trời giờ đã khuya, tiệc tùng cũng đã đến lúc tàn, người người tụ tập chơi đùa giờ đã không còn ai, có lẽ cũng là điều tốt, nếu không, cảnh tượng German bế Lạc Khuynh Thành rồi đi chắc chắn sẽ khiến cho người ta phải kinh hãi vì hoảng sợ! Đến lúc đó, người gặp nguy hiểm nhất sẽ chính là cô!

Trầm bước đi đến bàn đồ uống, dừng lại nơi mà anh đã đặt máy nghe trộm, giờ một cánh tay sờ soạng dưới bàn, chuẩn xác tìm được thiết bị, nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó cất bước rời đi...

"Lôi, giải quyết cô ta thế nào?"

Cánh tay vòng qua eo Lạc Ngâm Tích dìu cô đi, Miller ở trong xe mở miệng hỏi German...

"Thôi, hay là cứ mang về nhà tôi trước đi?"

Không đợi German trả lời, Miller lại lần nữa đã mở miệng, giọng điệu có chút thân thiết...

Đương nhiên là thân thiết rồi, Miller giúp đỡ German chỉ đơn giản là xuất phát từ nội tâm mình, tuy hẳn biết, mấy cô nàng ngoại quốc sẽ là hòn đá gây biết bao phiền phức cho những loại nhân vật để quan như bọn hắn, nhưng hẳn lại không bận tâm nhiều khi đưa ra lời giúp đỡ German.

Hay nói một cách rõ ràng hơn, sở dĩ Miller mở miệng như vậy, cũng là có nguyên nhân của nó, nếu Lôi lại rước thêm một cô nàng ngoại quốc vào nhà mình, chẳng phải rắc rối sẽ tăng gấp bội sao? Hơn nữa, bây giờ trong lòng Lôi còn đang ôm một cô, mà theo con mắt tinh tường của hắn đánh giá thì Lôi có vẻ rất dễ tâm và lo lắng cho cô nàng, làm gì có chuyện đi quan tâm đến cô nàng đang trong khuỷu tay mình?

Là anh em tốt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

"Chỉ cần cậu không phiền, tôi không ý kiến."

Ngoái đầu nhìn lại, trong con ngươi German ánh lên một vẻ tin tưởng đầy chân thành...

"Được rồi, cậu biết rõ tôi mệt nhất là mấy cô nàng phiền phức mà!"

Tiến lên một bước, Miller giờ nắm đấm, nhẹ nhàng đập lên vai German...

"Nhưng so với việc tôi chỉ cung cấp nơi ở cho cô bé này thì, phiền phức của cậu, còn lớn hơn tôi đấy."

Bởi vì hắn nhận ra được, cô gái này, có ý nghĩa không nhỏ với Lôi.

Nói con người là loại động vật cảm tính không hề sai, một khi đã dắm đầu vào bề tình, thì dù có cố phủ định, hay chỉ đơn thuần là quan tâm đối phương một chút, cũng đủ khiến con người lạc lối, dần dần thứ tình cảm đơn thuần đó lớn lên, sẽ kéo theo những biến cố mà người trong cuộc không kịp trở tay, đó chính là lúc trái tim bắt đầu rạn nứt, có thể để lại sẹo mãi mãi ...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tàn Nhẫn Tù Điệp 76 : German, Tôi Đau!

"Sau khi đại nhân về nhà, xin ngài nên biết tiết chế một chút, cô bé còn đang bị thương đó."

Cổ ý sử dụng kính ngữ, ngữ điệu ngập giọng châm chọc ám chỉ sâu xa, chỉ khi quét mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, Miller nhìn không được bật cười ha ha.
..

"Cút!"

Chân dài thoáng vừa nhấc, không chút khách khí đạp về phía Miller, German lạnh giọng quát, lực cước rất lớn, nếu Miller không kịp phản ứng thì chỉ sợ, hai chân đã không còn ...

"Chờ tin của tôi."

Ngắn gọn dạn một câu, German mặc kệ Miller, xoay người, ôm Lạc Khuynh Thành bước trên xe, cơ thể to lớn của anh biến mất khỏi bầu trời đen tối..

Chiếc xe tựa như đuôi cá đại dương, khẽ động rồi chìm vào bóng đêm, cho đến khi nó tìm được nơi cư trú.

Xuất hiện u ám dưới bầu trời đêm, một tòa biệt thự xa hoa với kiến trúc đậm nét Tây Âu, khu hoa viên rộng lớn với nhiều lối đi uốn lượn khúc chiết vờn quanh ở giữa, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn đường, tòa biệt thự tựa như cung điện trắng lộng lẫy, lung linh giữa mặt hồ nước đã kết tinh thành băng, sự yên tĩnh, sự lạnh giá, sự hoa lệ, cộng hưởng với nhau tạo nên một thế giới băng huyền ảo, khí chất lãnh mạc quả nhiên là phong cách của chủ nhân tòa biệt thự...

Đứng dậy xuống xe, German ôm Lạc Khuynh Thành bước ra hòa cùng với bầu trời hắc ám, ung dung đi vào nhà, dáng người cao to, phản chiếu bóng đen dưới ngọn đèn đường trông rất mờ hồ và quý mị...

Bị tập kích bởi gió lạnh, Lạc Khuynh Thành vốn đang ngủ sâu thì bắt đầu có dấu hiệu tỉnh.

"A..."

Có lẽ là vì lạnh nên cơ thể cô hơi run lên bần bật, miệng khẽ "um" nhỏ một tiếng, cô vô thức ôm chặt cổ German, đầu không thoải mái cọ cọ lên vòm ngực anh.

German cảm nhận được sự run rẩy của cô, mảy hơi nhăn lại, bước chân của anh càng sải lớn và nhanh hơn, chỉ trong chớp lát đã vào đến phòng...

Người đàn ông như anh, đúng là chẳng có bao kiên nhẫn, vừa đứng trước phòng, anh chẳng màng đến việc giơ tay mở cửa mà trực tiếp dùng chân, thô lỗ đạp cửa, anh sải bước đi đến bên giường, nghiêng người, đặt Lạc Khuynh Thành lên giường, từng động tác cho đến cử chỉ, hoàn toàn là một loại điệu dáng chưa từng có, là tuyệt đối chưa bao giờ xuất hiện ở anh.

Mà hiện tại Lạc Khuynh Thành không hề cảm thấy buồn ngủ, hàm răng nhẹ cắn cánh môi mềm, cô nhìn German không chớp mắt, hàng mi dài tinh tế khẽ rung động, để lộ ra một đôi mắt đen láy thuần túy, là một cái nhìn chăm chú và lưu luyến chưa từng có...

Hai cánh tay rắn chắc đè xuống giường, trói Lạc Khuynh Thành vào phạm vi của mình, German cũng đưa mắt nhìn cô, dần dần, anh có chút không chống cự được?

Cô, cho tới bây giờ vẫn chưa hề cho anh một ánh mắt trong suốt và thuần khiết đến như vậy, anh không hiểu, anh cảm thấy cảm xúc và trái tim mình có gì đó khác thường, trong đầu anh hồi tưởng lại cảnh tượng anh thỏa hiệp với cô trong nhà Hobart, sau đó khẽ hôn lên bờ môi cô, nhìn cô trêu mến, đột nhiên nội tâm German có chút buồn cười bất đắc dĩ...

Con nhóc này đúng là có ma lực gì đó mà, chỉ cần một đôi mắt trong trẻo của cô cũng đủ thành thứ vũ khí ám sát anh!

"Ngủ tiếp đi."

Dùng bàn tay rộng lớn của mình che đi mắt Lạc Khuynh Thành, German thần nhiên ra lệnh một tiếng, bên trong ẩn chứa một tia quan tâm cùng...bất lực.

Từ lúc sinh tồn cho đến nay, một người đàn ông mạnh mẽ và máu lạnh như German, lại phải chào thua với một cô gái yếu ớt nhỏ bé, đúng là khiến anh cảm thấy làm người thất bại vô cùng!

Bởi vậy, anh phải dùng phương thức này để trốn tránh nó?

Nhưng Lạc Khuynh Thành không hề cảm thấy buồn ngủ, tinh thần của cô cũng bắt đầu lên dây cót, làm sao có thể nói nhắm mắt ngủ là ngủ ngay được?

"Chỉ tôi thì sao?"

Lạc Khuynh Thành biết, German là một người đàn ông nói được làm được, tuy anh không phải là một người dễ hứa hẹn, nhưng một khi anh đã mở

miệng đồng ý bất cứ thứ gì, thì tuyệt đối sẽ không có chuyện đổi ý, về lý mà nói, cô không nên dùng không khí nghi ngờ này hỏi anh, nhưng cô vẫn rất lo lắng...

"Cô ta rất an toàn, yên tâm."

Mi nhỏ nhẹ nhàng nhấn lại, giống như có chút không hài lòng, tuy German không tức giận, thậm chí còn cúi đầu trả lời câu hỏi của cô, âm thanh mặc dù rất lạnh, có điều đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, bao nhiêu đó đã đủ rồi..

Anh nói an toàn thì Ngâm Tích nhất định sẽ không có việc gì.

"Cảm ơn anh."

Mi mất ả giấu dưới lòng bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng chớp động, dưới tình trạng bốn phía là một mảnh đen tối, cô mượn nó để nói lên lời cảm ơn xuất phát từ tận đáy lòng mình. German dấm cá, ánh mắt của cô bây giờ, nhất định phải rất trong trẻo và còn rất chân thành...

Đôi mắt của cô xinh đẹp như vậy, nếu nó còn chứa chan niềm chân thành của cô vào đó, vậy nhất định sẽ rất xinh đẹp, không hiểu sao, khi mí mắt cô quét qua lòng bàn tay anh, khiến anh cảm thấy trái tim ngứa ngáy và rạo rực đến lạ, anh muốn rút tay mình về ngắm nhìn gương mặt hiếm có đó của cô.

May thay, lời nói kế tiếp của Lạc Khuynh Thành lại cho German một lý do chính đáng để buông tay...

Môi anh đào hé mở, nhẹ hô hấp, Lạc Khuynh Thành nhỏ giọng than một câu: "Tôi muốn tắm rửa."

Âm thanh Lạc Khuynh Thành mỏng nhẹ đến mức khiến cho German không thể nào thờ ơ thêm được nữa,...

Có lẽ, cô vẫn còn cảm thấy ghê tởm với cảnh tượng bị Hobart và cái tên kia động chạm mình nên muốn tẩy rửa sạch sẽ chúng?

Chậm rãi buông tay, thân nhiên quan sát Lạc Khuynh Thành, con người màu lam khóa chặt gò má sung đỏ trong phạm vi của mình, trái tim German, bắt giắc run lên!

Đột nhiên, anh cảm thấy đau lòng, hơn nữa lồng ngực như có một luồng khí tức bị nghẹn, nhanh chóng bành trướng khiến anh khó thở và buồn bực vô cớ, đương nhiên anh rất tức giận, thậm chí anh còn nghĩ rằng mình đã quá nương tay khi trừng phạt Hobart và Âu Lăng như thế, nhất là Hobart, lẽ ra anh nên phế toàn bộ tứ chi của hắn, sau đó sẽ thiên đi "huyênh đê" của hắn, xem hắn có nhớ đời không?!

"Ừm."

Đầu hơi cúi xuống, trông German không khác gì một vị quân vương, đồng ý yêu cầu của Lạc Khuynh Thành, thành thật mà nói, cô rất không chịu nổi cái thái độ cao ngạo này của anh, mỗi lời nói đều giống như ra lệnh!

Tức giận trừng mắt nhìn German, cánh tay mềm mại nhẹ đặt lên lồng ngực anh, cô khẽ đẩy đẩy...

"Tránh ra, để tôi đứng lên."

Môi anh đào khép mở, khẩu khí của người con gái pha một chút hờn dỗi, cảm giác này đối với German lại rất kì diệu, rất nhanh đã hoàn toàn lấy lòng German...

Hơi mỉm môi, German không nói gì, chỉ nâng thân lên, hợp tác tránh đường cho Lạc Khuynh Thành.

Anh lặng lẽ ngồi trên giường, không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn cô gắng gượng đứng dậy, nhìn bộ dạng cô di chuyển trông rất khó khăn, cho đến khi hai chân hoàn toàn đặt xuống nền nhà.

Cả người Lạc Khuynh Thành vì đau đớn mà mất thăng bằng, nghiêng người tựa như con ngựa hoang bị mất dây cương, cảm giác tê tái truyền từ lòng bàn chân chạy đến tim. . .

"A!"

Mẹ nó! Anh quên mất, chuyện chân cô còn đang bị thương! ?

German lập tức biến sắc, cánh tay rộng lớn nhanh chóng mở ra, ôm chặt Lạc Khuynh Thành vào trong lòng. . .

Nhéch môi không nói lời nào, German tìm một vị trí thoải mái cho Lạc Khuynh Thành ngồi trên giường, thậm chí bản thân mình cũng ngồi xõm xuống bên cạnh cô.

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành vì đau đớn mà trở nên tái nhợt, vốn lúc này đau đến thấu tim nhưng hành động của người đàn ông trước mắt mình, mới là thứ đang khống chế trái tim cô!

Anh, anh...anh ấy đang... làm cái gì?

Đương nhiên cô biết, anh đang muốn kiểm tra vết thương cho cô, nhưng, anh là German, là người đàn ông đại diện cho kiểu người cao ngạo, coi trời

bằng vung, làm sao có thể vì chút vết thương nhỏ của cô mà, quỳ một gối xuống ?

Tuy động tác của anh không hề tỏ ra hèn mọn nhưng Lạc Khuynh Thành vẫn bị dọa cho khiếp sợ, cô trừng lớn hai mắt kinh hãi không thôi, ngoài ra còn có... rung động.

Trái tim Lạc Khuynh Thành giờ đang rất bối rối và hỗn loạn, đủ loại cảm xúc đang chi phối cô, nào là ảm áp, nào là cảm động, nào là ngạc nhiên, ...nhưng người đàn ông kia, từ đầu đến cuối vẫn không có chút biểu hiện gì, chỉ mắt điếc tai ngơ .

Anh cúi đầu cầm lấy chân Lạc Khuynh Thành nâng lên, động tác của anh vô cùng linh hoạt mà cẩn thận, đặt chân cô lên đầu gối mình...

Fuck! !

Dám đánh cô ấy ra nông nổi này!?

Môi mọng mím lại thành một đường cong thâm sâu, lạnh lẽo, ánh mắt German chợt trầm xuống đầy mờ ám, tựa như hàng ngàn mũi tên độc, muốn nhắm thẳng vào cái kẻ đã gây bao nhiêu đau bầm đau xót cho cô, khiến hân ngay cả sống cũng không bằng chết!

Tức giận đến không nói nên lời, German u ám đánh giá kỹ mắt cá chân sưng đỏ của cô, cánh tay nâng lên bắt đầu sờ soạng vuốt ve...

"Á, đau..."

Hít một ngụm khí lạnh, Lạc Khuynh Thành nhìn không được đau đớn mà hô lên, đồng thời, động tác trên tay German cũng hơi dừng lại.

German ngẩng đầu, nghiêng mắt nhìn chằm chằm biểu hiện của Lạc Khuynh Thành, càng nhìn thấy cô đau đớn như vậy, anh lại càng tức giận, có thể nói anh đã cố kiềm nén nó, nhưng bởi vì ánh mắt không thể nói dối được nên sự lạnh lẽo trong mắt anh hoàn toàn chứng minh rằng, anh đang ảm nhẫn bao nhiêu tức giận. . .

Lạc Khuynh Thành còn cho rằng, German giận cô vì cô đã gây ra cho anh nhiều phiền phức, nhưng làm sao bây giờ, cô rất đau mà.

Bày ra vẻ mặt đầy hối lỗi nhìn German, Lạc Khuynh Thành ủy khuất bĩu môi, dùng loại âm thanh mềm mỏng và nhẹ nhàng nhất xoa dịu anh : "German, tôi đau..."

Cho nên, anh đừng tiếp tục giận tôi nữa, càng không thể bắt nạt tôi, ngay bây giờ!

Hành động làm nũng pha chút oan ức của Lạc Khuynh Thành khiến German có đang trong tình trạng muốn bùng cháy lửa giận cũng không nở phát tiết, huống chi, vốn dĩ anh không hề giận cô.

Cô đau, anh biết chứ!

Chẳng qua anh vừa mới nhẹ nhàng động vào thì cả người cô chợt đau đến rung người, cô là một đứa nhóc kiên cường cỡ nào, cho dù anh có tra tấn ác ý thế nào, cô cũng không thềm hé răng kêu đau một tiếng, nhưng vừa rồi, cô lại nói cô đau...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đón Tết Ở Trung Quốc.

"German, anh nhìn nè, nhìn nè, đây là hình con thỏ làm bằng bột đường a, tay nghề thật khéo a, nhìn giống thật ấy, anh xem hai cái tai thỏ này, trông thật đáng yêu."

Lạc Khuynh Thành vui vẻ dạo chợ xuân ở Trung Quốc dưới thế kỷ mười chín, thấy món đồ nặn vô cùng dễ thương, cô tung tăng cầm nó chạy đến trước mặt German, giống như một bé gái lần đầu tiên thấy được của lạ, cười duyên khoe khoang với German, ý cười kiêu diễm như hoa thẹn, thanh tú hơn nữa lại có nét thông minh đáng yêu.

German hơi nhướng mày nhìn chằm chằm vào gương mặt rạng rỡ của Lạc Khuynh Thành, sau đó, đáy mắt chợt lóe lên, anh giống như một tên lưu manh xấu xa cười, lập tức cúi đầu, cắn cái tai thỏ mà bà xã mình vừa mới bảo là vô cùng đáng yêu kia.

"A, anh làm gì vậy? Sao lại đi cắn nó?!"

Que kẹo nặn hình thỏ bỗng dưng bị khuyết đi, Lạc Khuynh Thành buồn bực, tức giận đến mức giơ chân giơ tay đòi anh trả lại cho cô con thỏ nguyên vẹn, còn German thì thờ ơ, làm như không quan tâm đến thái độ bực dọc của cô.

Lạc Khuynh Thành hậm hực, thứ cô muốn chia sẻ với anh, không phải là cho anh ăn, mà là cho anh nhìn ngắm con thỏ đáng yêu a! Hơn nữa, chẳng phải

anh không thích ăn đồ ngọt sao, thậm chí ép anh phải bỏ nửa cái mạng cũng không bao giờ động đến nó, sao hôm nay lại chủ động vậy a ? !

"Muốn cắn nữa không? Muốn cắn không?! Tức chết đi được!"

Lải nhải oán giận, Lạc Khuynh Thành thờ phỉ phò liếc mắt nhìn German, bởi vì cuối năm rồi nên thời tiết có hơi lạnh, Lạc Khuynh Thành mặt rất nhiều áo ấm, nào là đội mũ len, nào là khăn quàng cổ, cả gương mặt của cô đều bị thứ vải len ôm chặt lấy, chỉ thấy được một đôi mắt đẹp cũng với chiếc mũi nhỏ cao đáng yêu lộ ra, bây giờ đôi mắt ấy đang tròn lớn thế kia, vừa dễ thương vừa hiếu động vô cùng

Nhìn thấy bộ dáng phòng mang tròn mắt đáng yêu của cô, cả tâm can German như bị móng vuốt của con mèo nhỏ cào xé, bắt đầu mềm ngửa, anh vốn định chọc cô một chút, ai ngờ giờ nhện không được, nhẫn nại cũng không xong, chẳng ngại ngần đám người Trung Quốc bảo thủ đang đi lại nườm nượp trên đường cái, một phen ôm cô vào lòng.

Muốn yêu thương cô, người đàn ông dùng hành động trao cho người con gái cái ôm đầy ấm áp, Lạc Khuynh Thành cũng không vui vẻ là bao, mắt chỉ hơi thoáng qua tia ngờ ngàng, sau đó miệng thủ thỉ than thở : "Anh thật quá đáng, em thấy nó đáng yêu, tính mua về cầm chơi... A..."

Lạc Khuynh Thành không ngờ anh lại hôn cô giữa chợ Tết đông người thế này, lại còn dưới trời mưa tuyết, người đi mua đồ Tết rất nhiều, mà German lại là kiểu người phương Tây thuần túy, có lối sống tự do phóng khoáng, chẳng giống với đất nước cô nên có rất nhiều người quay đầu nhìn hai người bọn họ với ánh mắt tròn tròn như đang nhìn quái vật?

Người đàn ông sở hữu thân hình cao lớn nổi bật giữa đám đông, cùng với người con gái kiều mỹ, nhỏ nhắn nằm trong lòng người đàn ông, bị người đàn ông chủ động hôn môi khiến cho đám thị phi xung quanh bèn đứng lại vây xem, thế nhưng German lại không thèm để ý, anh cứ bất chấp đi theo tiếng gọi của bản năng, hôn cô đến khi gương mặt cô thẹn đỏ lên, cô nhẹ nhàng đánh vào ngực anh, rất muốn nói gì đó cản hành động tùy tiện của anh ngay lúc này, ví như "chỗ này là Trung Quốc a, đừng có cởi mở quá như vậy", nhưng không biết làm sao, ông xã nhà mình lại cứ thích ngược đãi lý trí cô, nên đành mặc anh chà đạp, nhiệt tình hôn môi cô, đúng là cô có chút không chịu đựng nổi, hai chân bắt đầu mềm nhũn ra.

"Chặc, chặc!"

Miller bắt đầu đi lác đầu, đến nhìn cũng lười, xoay người tiếp tục ngắm mấy món kẹo nặn bày bán trên sạp, yêu cầu ông bán hàng giúp hấn nặn mấy hình thù dễ thương, trong lòng không ngừng tính toán, ví như —— dùng mấy món đồ chơi bằng đường đó dụ dỗ cục cưng vui vẻ, dụ cục cưng phải gọi hấn tiếng "papa" nhiều lần vào cho thỏa lòng mong mỏi!

Đám Hobart bọn hấn cũng nhìn riết chai mặt, xoay người sang chỗ khác dùng con người như kiểm sắc nhon càn quét chợ Tết, xem có cái gì đó lạ lạ mua về chơi, còn có thể lừa dụ cục cưng, tuy cục cưng khiến bọn hấn "mệt tâm" không dưới hai ba lần, nhưng phải công nhận, cục cưng được bọn hấn yêu quý như vàng trên trời, có súng bao nhiêu cũng không đủ.

Quyến luyến tha cho đôi môi đỏ mọng của Lạc Khuynh Thành, German rất không cam lòng áp trán mình lên trán cô, anh vô tư dùng như lời lẽ thân thiết, môi lại mở xuống môi cô, ái muội nói nhỏ: "Rất ngọt."

"Quả nhiên là đặc sản quốc gia của bà xã, đến cả kẹo đường cũng ngọt hết sức, giống như bảo bối của anh vậy."

Là vì kẹo đường ngọt thật sao? Làm gì đến nỗi phải khiến một người đàn ông mở miệng ra là chết chóc, lạnh tình, đến cả bình luận một câu cũng lười, đột nhiên giờ phút này miệng lại ngọt , giống như mới phết mật ong lên vậy? !

Khuôn mặt bỗng chốc bạo hồng, ánh mắt Lạc Khuynh Thành bị gương mặt điển trai của anh mà hơi rung động, đáy lòng rõ ràng đã bị một câu chí mạng của anh mà ngọt đến ngấy, thế nhưng cô vẫn giả vờ giận anh, "Phi" một tiếng.

"Anh là đồ xấu xa!"

Anh lại đùa giỡn cô trên đường!

Nhưng làm sao bây giờ, cô rất thích, trái tim đều vì những lời nói của anh mà ngọt ngào thêm.

Đương nhiên bắt gặp được ánh mắt cảm động của Lạc Khuynh Thành, ý cười trong khóe mắt anh thêm mở rộng, German đứng đắn đáp trả một câu: "Em thích là được."

Đúng vậy, có xấu xa hơn nữa cũng không sao, chỉ cần bà xã đại nhân của mình thích là được.

"Con mẹ nó! Lệ Thiếu Đình, có thau không? Tao muốn ới! Thau a! Có thùng cũng nôn không hết a!"

Gà da nổi lên, Hobart rùng mình khoa trương tru lên khiến cả đám không nhịn được bật cười, bầu không khí hòa thuận vui vẻ , giống hệt cái không khí Tết đang ngập tràn khắp muôn nơi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tàn Nhẫn Từ Điệp 77: Tâm Tình Hoảng Loạn.

Cũng đúng, đều sưng tấy thành ra như vậy, không đau sao được!?

Hobart chết tiệt, mày chờ đó cho tao, chờ một ngày tao sẽ dạy dỗ chết mày!

"Kiến nhẫn một chút, để tôi xem có ảnh hưởng đến xương cốt không?"

Nhiều chặt mí, German nhàn nhạt mở miệng khuyên giải, cúi đầu cảm lấy mắt cá chân của Lạc Khuynh Thành, lại ấn xung quanh vết bầm vài lần nữa, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra biết bao cảnh đâm chém Hobart thành chực ngàn mảnh!

"A..."

Cúi đầu rít một hơi đau đớn, mí nhỏ nhắm lại, Lạc Khuynh Thành cảm thấy chính mình hồ hạp đều phải bị đau đớn xâm chiếm đi, hơn nữa từng động tác di chuyển tay của German khiến cô đau đến nước mắt dàn dụa, nhưng đột nhiên chợt nhận ra, việc khóc lóc ỉ ôi trước mặt anh, thật sự rất ngu ngơ ngu ngốc, nên cố gắng cắn răng chịu đựng.

Nhưng, rất đau, thật sự rất đau...

Lúc bị Hobart giẫm lên, cô đã đau đến mức tê liệt toàn thân, tuy nhiên, ở thời điểm đó, cô cũng không quá mức đau đớn, khổ sở, càng không biết uất ức hay ủy khuất ngoại trừ cảm giác phẫn hận dâng lên từ đáy lòng, vậy mà bây giờ, không biết rốt cuộc vì sao, khi nhận được sự chăm sóc, quan tâm đặc biệt từ phía German, tận sâu trong trái tim cô, còn có một loại cảm xúc kỳ diệu đang không ngừng phun trào...

Đau đớn thì có, nhưng khi anh chạm vào thì lại càng đau đớn nhiều hơn, phần nhiều là uất ức, tủi thân, cô rất muốn òa khóc, hơn nữa, còn muốn ôm anh, nằm trong lòng anh, được anh an ủi.

Ý thức được loại suy nghĩ ngu xuẩn đang quần quanh trong đầu mình, khuôn mặt lạnh yên của Lạc Khuynh Thành đột nhiên đỏ ửng lên, cô không khỏi thẹn mắng bản thân...

Người đàn ông này là một kẻ không có nhân tính, là một con sói hoang dã, sao mình lại có thể vì chút dịu dàng của anh mà suy nghĩ thiếu lý trí?

Cô tuyệt đối không được quên, trước kia anh đã đối xử tàn bạo với cô thế nào!

Thế mà giờ lại muốn nằm trong lòng anh làm nũng?

A, cái viễn cảnh ấy, Lạc Khuynh Thành không cho phép mình tiếp tục nghĩ ngợi sâu xa! Hơn nữa, nhờ đâu cái bản mặt lạnh như mặt tiền của anh, một khi mà nhìn thấy biểu hiện nhõng nhẽo, nũng nịu của cô, không biết có phát điên mà ném cô ra ngoài hay không!

Lạc Khuynh Thành có chút thất thần tưởng tượng, đối với hai con người trống rỗng ngây dại ra, German nâng mắt thản nhiên liếc nhìn cô, anh không ưng thuận hơi nhẫn nại...

Trước mặt tôi, sao em dám thất thần như thế? Rốt cuộc là trong đầu em đang nghĩ cái quái gì, so với tôi còn quan trọng hơn sao? Hơn nữa, chân của em còn bị thương, sao còn ngây ngốc ra đó! ?

Mắt dài bập bênh nghi hoặc, nguy hiểm nhú lại, German hơi dùng sức nắm chặt mắt cá chân Lạc Khuynh Thành!

"A... Nhẹ, nhẹ chút! Đau quá..."

Đang miên man đắm chìm trong dòng suy nghĩ, đột nhiên, Lạc Khuynh Thành cảm thấy mắt cá chân nhói lên đau xót, cô nhìn không được ngậm lên một tiếng ỉ ôi, hít một hơi dài, thậm chí đến cả hồ hạp cũng trở nên dồn dập, giọng nói có chút nghẹn ngào, tuy là vì đau, nhưng loại âm điệu này, so với thời điểm German mạnh mẽ "muốn" cô thì đúng là chẳng có gì khác biệt, quả thật rất dễ khiến người khác hiểu sai ý.

Có lẽ là vì cũng phát hiện gì đó không đúng, hơn nữa cảm giác ánh mắt người đàn ông chợt âm u trầm mặc, Lạc Khuynh Thành lập tức cắn môi, không dám ngu ngơ ngu ngốc kêu nữa, tuy cả người cô đang bị đau đớn ăn mòn...

"Chân đau thôi mà, ầm ĩ cái gì?"

Nhận ra sự lẩn tránh ngốc nghếch của cô, nụ cười trên gheo trên môi càng đậm, thân thể cao lớn của anh càng cố ý sát lại, cúi đầu nói một câu.

"Anh...anh mới ầm ĩ!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành có chút xấu hổ, phát hiện bản thân có chút kích động, theo bản năng chối đẩy, cả người đều e thẹn một mảng, cô rất muốn đào một cái lỗ to chui xuống đó, hay là tìm cái gì đó bịt mắt German đi, sau đó đánh anh một trận cho hả hê, mặc dù cô biết hành vi này chỉ có trong tưởng tượng, hơn nữa lại bị thương, chân còn bị anh cầm trong lòng bàn tay, đúng là buồn bực không thôi, cô không có cách nào ứng

phó với người đàn ông ma mãnh như anh ...

"Muốn nghe?"

Tiếng nói của anh trầm thấp, tựa như hương rượu ngon tản ra làm người ta si mê, nhưng ánh mắt thì ngập vẻ uy hiếp cùng với...dục vọng.

Cái gì? !

Cô mở tròn hai mắt nhìn anh, khuôn mặt vốn đỏ bừng giờ lại như lửa bắt được rom...

"Rõ ràng là tự anh muốn nghe, đừng có bẽ cong ý tứ của tôi!"

Lửa nóng đột ngột bốc lên, Lạc Khuynh Thành không sợ chết cái lý, nhưng mà cô lại không biết rằng, bởi vì chính thẹn thùng của mình nên ngữ điệu của cô nghe rất nhẹ nhàng và êm tai, giống như con cừu con vậy?

"Nhưng tôi chỉ muốn nghe, của em "

Yết hầu trầm thấp phát lên một loại âm thanh quyến rũ, gương mặt anh tuấn ma mị phản chiếu trong đôi mắt của Lạc Khuynh Thành, cô nhìn thấy môi mỏng lạnh lẽo của anh hơi cong lên, hai chữ cuối cùng phát ra, tựa như một loại thần khúc tấu lên dưới không gian ảo diệu, mê hoặc lòng người...

Bị German ngắt lời trêu chọc, cả người Lạc Khuynh Thành lúc này hơi cứng đờ, cô không biết phải tiếp chiêu của anh thế nào. Người đàn ông như anh, bình thường luôn giữ thái độ lạnh lùng, tính cách thay đổi thất thường, nhưng một khi tâm tình trở nên hưng phấn thì anh tuyệt đối không bao giờ keo kiệt dùng những ngôn từ đùa cợt với cô, giống như vừa rồi.

Lạc Khuynh Thành cảm thấy, hiểu rõ loại đàn ông như anh thật sự rất thiết thòi, mỗi lần đối diện với anh, cô đến cái nhau cũng phải lựa lời, càng không thể tìm những lời lẽ thô tục để phát tiết, tuy đạo này anh dùng rất nhiều những lời nói thô tục, nhưng cô đảm bảo, cô sẽ không học theo anh, bởi thế, cô luôn bị đuổi lý và ăn hiếp đến oan ức!

Thành thật mà nói, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên bị German đùa ghẹo như vậy, nhưng cái khác thường chính là cảm giác, cảm giác của Lạc Khuynh Thành lúc này là bối rối và ngượng ngùng, rốt cuộc là vì sao, cảm xúc của cô so với ban đầu lại rất mâu thuẫn?

Hơn nữa, lòng của cô chợt nảy lên, có chút khấn trương...

Đồ xấu xa, bại hoại!

Miệng luôn buông những lời không cho đối phương lối thoát, tính cách khó chiều! Một người khó đoán như anh, xấu xa như anh! Cô mới không thêm quan tâm đến anh!

Thật sự không biết nên mở miệng đáp thế nào, bờ môi hơi mím chặt, Lạc Khuynh Thành hờn dỗi quay đầu sang một bên, né tránh ánh mắt nóng rực của anh, trên gương mặt tràn ngập vẻ thẹn thùng, giận hờn vu vơ đến hồn nhiên, ...

Hơn nữa cô gái ngốc này, anh càng nhìn, lại càng thấy đáng yêu.

German mãi dán mắt chăm chú quan sát nét mặt của cô cho đến khi thấy cô thả lỏng người, anh lại lần nữa cúi đầu, mặc dù sắc mặt vẫn không thay đổi là bao nhưng sâu bên trong con người màu xanh thẫm tựa mặt nước biển kia, lại bỗng nhiên lóe lên một tia thỏa mãn...

Động tác tay của anh rất chuyên nghiệp, lực tay nhẹ nhàng vừa đủ, chẳng qua vì Lạc Khuynh Thành là phụ nữ nên khó tránh khỏi đau đớn, cho nên, anh mới di chuyển vài ba cái, cô đã đau đến mất ngủ mất ngủ, nhưng, cô cô nên cái cảm giác đau nhức đến thấu tận xương, cả hô hấp của không dám hôn hển, chỉ sợ German lại mượn cớ cười nhạo mình.

Nước mắt, ngập tràn quanh khóe mi, Lạc Khuynh Thành cắn môi, cố gắng không để nó rơi xuống...

Cảm nhận được sự kiềm nén đau đớn của người con gái, động tác của anh, lặng lẽ chậm lại, thậm chí còn có chút dịu dàng, dưới ánh sáng mờ nhạt của ánh đèn, người đàn ông bao với đôi bàn tay chai sạn vì luyện súng, cầm bàn chân của người con gái, loại tình huống này, nói không mờ ám là dối trá.

Chân cô, rất đẹp...

Đây là lần đầu tiên, German mới biết rằng, thì ra chân của phụ nữ cũng có thể nhỏ bé mà xinh đẹp đến vậy?

Bàn chân cô chỉ nhỏ vừa bằng bàn tay anh, với lớp da trắng nõn mịn màng, lòng bàn chân có hình vân xoáy, ngón chân dài, thon gọn được xếp bằng là chứng tỏ cô là một con người thuần hậu, tính tình ngay thẳng. Cho dù mắt cá chân đã bị sưng đỏ lên, nhưng nó không hề che lấp đi vẻ đẹp ban đầu, ...

Trong giây phút ấn xoa đó, German chợt lơ đãng cọ ngón tay mình qua gan bàn chân cô, ngón chân cô, thi thoảng sẽ mảy máy mà co rút lại, một động tác nhỏ, lại rất dễ thương khiến toàn bộ trái tim băng giá của anh đều trở nên ngả ngày, tựa như có sợi lông chim vô tình lướt qua, cào nhẹ vào tim anh.

Anh ngừng đầu, nhìn chăm chú Lạc Khuynh Thành, từ mái tóc lại nhìn đến khuôn mặt, khuôn mặt cô diễm đạm tựa như vàng trắng sáng, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong hai khóe môi, cái cằm đầy, gò xương quai xanh gợi cảm... Nhất là cặp mắt kia quá mức mê lệ, con ngươi trong trẻo tựa ngọc lưu ly. Thân mình quyến rũ, mềm mại như nước dứa. Hai chân thon dài hơi ngả sang một bên, trắng nõn, sáng bóng như có một tầng ánh sáng phủ lên.

"Nhìn tôi."

Với bộ dáng phong tình và gợi cảm của cô khiến thị giác và xúc giác của anh như bị kích thích đến vạn phần, anh mở miệng cúi đầu ra lệnh một câu, một tay giữ chặt hai tay Lạc Khuynh Thành, tay còn lại không tự chủ được mà mê mẩn vuốt ve từ bắp đùi thon thả, dần dần hướng lên trên...

Âm thanh người đàn ông vì dục vọng mà trở nên trầm đục, giọng nói tựa như rượu vang đỏ thơm mát và tinh khiết, có sức quyến rũ đối phương đến không ngờ, hơn nữa mùi hương nam tính khi anh tiếp xúc với cô hoàn toàn khiến cô say đắm ngập tràn mê hoặc?

Trái tim khẽ run lên, giống như bị ai thúc dục mà trở nên căng thẳng, Lạc Khuynh Thành tiến thoái lưỡng nan, đưa mắt nhìn German.

Đôi mắt ngân ngấn lệ, chính là điểm nhấn đặc sắc nhất anh cảm nhận ở cô, cô đủ mềm yếu để anh cảm thấy cô dễ dàng bị mình kiểm soát, cô đủ cố chấp để anh cảm thấy cô không khác gì một con hổ báo đội lông mèo nhỏ, thỉnh thoảng, cô luôn làm cho anh ngạc nhiên với nhiều sắc thái khác nhau, khi cô cười rộ lên, khi cô ngượng ngùng xấu hổ, và khi cô quyến rũ gợi cảm rên rỉ dưới thân anh...

German hoàn toàn bị mê hoặc, bàn tay, chậm rãi vờn về từ bắp chân lên đầu gối, cuối cùng là ở đùi nhỏ của cô.

Khi ngón tay anh chạm nhẹ vào da thịt cô, cô chỉ thấy hơi ngứa ngứa. Lòng bàn tay anh rắn chắc và ấm áp, những ngón tay thon dài lại hơi lạnh, lúc tiếp xúc với da cô, hơi lạnh đó nhanh chóng ngấm vào cơ thể. Cái thô ráp của anh kết hợp với cái nhẵn mịn của cô hình thành một sự tương phản rõ rệt, tâm trạng bất giác thấy hỗn loạn.

Thân mình đàn ông rắn chắc, nóng bỏng nhanh chóng bao phủ lấy cô, thậm chí cô còn có thể ngửi thấy hương vị nam tính dịu nhẹ quen thuộc. Tim cô mỗi lúc đập nhanh hơn, cô không dám đưa mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực toát ra từ đôi mắt xanh thâm kia.

Hơi thở anh lướt qua trán cô, mát lạnh dễ chịu, khiến tim cô hoảng hốt đột ngột đập liên hồi. Ánh mắt anh như ngọn đuốc, vừa có sự mê hoặc khi say, vừa có sự tỉnh táo lý trí. Nhất thời cô không biết phải làm sao để thoát khỏi vòng vây của anh, vô thức muốn né tránh ánh nhìn trực diện của anh.

Cô biết rõ ánh lửa trong đôi mắt anh muốn nói lên điều gì, cô cũng đã chứng kiến qua rất nhiều lần, nhưng không như lần này, ánh mắt anh lại khiến tâm tình cô ngày một hoảng loạn!

"Đừng, Ger... A."

P/s: Xin lỗi các con vì tuần trước Nương mãi chơi Tết nên không edit truyện cho các con được, Nương chân thành xin lỗi đến các con nhiều.... giờ mà "đền bù" ấy thì hơi khó, bởi Nương bận bịu việc học lắm nên thứ bảy tuần sau mới có chương mới nhá. Nương hy vọng các con vẫn mãi ủng hộ Nương nha....

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tàn Nhẫn Tù Điệp 78 : Chỉ Là Say Lòng.

Cô không kịp hét, mặt lập tức vùi vào lòng người đàn ông. Người đàn ông theo đà ôm chặt lấy cô, còn chưa tới kịp nhiều lời một chữ, môi, liền gọi một cái môi mỏng ngăn chặn, hương vị nam tính thoang thoảng vị khói thuốc toàn bộ xâm chiếm hô hấp của cô, ...

Hôn, thực sự đến quá nhanh, Lạc Khuynh Thành bất ngờ không kịp phòng, cái ôm cường thế như muốn chiếm giữ cho riêng mình, rất nhanh đã làm cô thấy khó thở.

Hơi thở nóng hầm hập của anh phả vào tai cô. Lý trí của cô dần trở nên mơ hồ, nụ hôn này không quá dịu dàng đến say lòng người, lại bá đạo khủng khiếp. Anh triển miên nhắm nháp, như muốn hút đi tất cả không khí trong miệng cô, khiến đầu óc cô choáng váng, mơ màng...

Vừa mạnh mẽ vừa ngang tàng, đột ngột nghiền nát mọi thứ trên đường đi, cắn đau đôi môi của Lạc Khuynh Thành. Anh dường như đang gặm nhấm môi lưỡi cô, khiến không khỏi bồi hồi tê dại, từng tiếng nước nở phản đối từ hai cánh mũi yếu kiêu bật...

Rõ ràng cô bị anh hôn đến khó thở, rõ ràng toàn thân cô vẫn còn ề ảm, nhưng cô không biết bản thân mình đang bị yểm bùa mê thuốc lú gì, đứng không muốn đẩy anh ra.

Không chỉ là không muốn đẩy anh, mà thậm chí, cánh tay cô còn không tự chủ được mà nâng lên, quàng lấy cổ anh, cả người nhào về phía anh đón hết toàn bộ nhiệt tình anh dành cho cô, cùng anh gần gũi thân mật ...

Đầu hơi ngửa ra, giống như một đứa trẻ hồn nhiên, ngây thơ thực hành bài học liên quan đến giáo dục giới tính, cô tò mò tìm hiểu đầu lưỡi, mỗi lần môi cô rong đuôi một chút, lại như mồi lửa châm vào trái tim German, khiến anh càng muốn cô nhiều hơn.

Hơi thở nam tính của anh mỗi lúc một mãnh liệt, quyen chặt cùng những tiếng thở dồn dập của cô. Khoảng khắc này, cả người cô như bị anh châm lửa,

chủ động bắt kịp mọi động tác của anh, nhắm nháp hương vị đặc trưng chỉ thuộc về riêng anh, lúy túy say mê, ý thức dần trở nên mơ hồ, mộng mị cho đến giây tiếp theo, cô bị người đàn ông mãnh liệt trước quyền, đầu lưỡi anh hoàn toàn kiểm soát đầu lưỡi cô, quấn bện vào nhau, tựa như hai con rắn đang nhảy một điệu van nhẹ nhàng hấp dẫn đối phương...

Rằng môi như gắn bó vào nhau, một cử chỉ mà trước giờ chưa từng xảy ra ở hai người, rồi đến cánh tay anh cũng siết chặt vòng eo cô hơn, cô bị hơi thở nóng bỏng của anh xâm chiếm đến ngạt thở, cả người mềm ngoặt như cọng bún, cô chịu không được lần hôn sâu này bèn ngã khụy xuống. German nhanh tay lẹ mắt, vòng tay giữ chặt cô, nếu không có sức mạnh của anh, e là cô đã không còn sức để cầm cự, chỉ cảm thấy cả người dán chặt vào người anh, chút sức còn sót lại cũng là do anh chống đỡ.

Trên người cô như có một sức nặng đè ép, cảm giác mát lạnh dưới chân nhẹ nhàng đánh úp mọi xúc giác trên lưng cô, cả lý trí, thoáng trở về, trái tim khẽ run lên, cô mở to mắt vô lực nhìn người đàn ông trên người mình đang tận hưởng nhắm nháp.

Con người ướt đầm lợ chưa kịp tan, đồng tử cô ánh lên một thứ ánh sáng lấp lánh, tựa như giọt sương sớm buổi đêm không trăng không gió, kết hợp với đôi môi mọng ướt át vô tình tạo nên một bức họa quyến rũ, không gì sánh bằng. Hình ảnh mỹ lệ đó, đi thẳng vào từng ngăn ký ức của anh, lặng lẽ giấu nó vào một nơi bí mật, một nơi mà cả đời này, anh sẽ không bao giờ đánh mất nó.

German không thể không thừa nhận, đối với anh mà nói, cô gái này có năng lực quyến rũ anh rất lớn, cho dù cô không hề làm cái gì, nhưng chính mỗi động tác trúc trắc, ngây ngốc của cô, lại dễ dàng tác động đến suy nghĩ và cảm xúc của anh, tâm anh như muốn điên cuồng bùng nổ! Cảm xúc kỳ lạ này, là chưa từng xảy ra trên người anh...

Anh biết, ngoài miệng anh luôn không ngừng cảnh cáo, uy hiếp cô, nói sẽ vấy bẩn thế giới sạch sẽ của cô, đe dọa sẽ hủy diệt toàn bộ mọi thứ ảnh hưởng đến quyết định muốn rời khỏi anh của cô, thậm chí là giết hại người thân của cô, thế nhưng, tự sâu trong thâm tâm anh, anh vốn dĩ không muốn điều đó xảy ra, lại càng không nỡ khi đối xử tàn nhẫn với cô như vậy!

Thâm trầm lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan kiều diễm trước mắt, màu xanh trong con ngươi anh như trở nên mờ đục, tựa như màu biển dưới tận đáy sâu, một nơi gần như nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, ...

Bởi cái nhìn nóng rực và chăm chú của anh, Lạc Khuynh Thành nhận ra bản thân mình đột nhiên chìm đắm trong đôi mắt xinh đẹp đó, cô mê man buông mình trong sự thâm tình đó, rồi bất giác, cô cảm thấy miệng lưỡi đột nhiên khô khốc, cô hơi liếm môi, nuốt nước miếng, đáy mắt cô ánh lên một tia rồi bởi, rạn rở lóng lánh không biết làm sao, cô bây giờ, khẩn trương vô cùng, tim đập nhanh đến mức mất kiểm soát, thật xấu hổ, nằm dưới thân anh, lại trở nên căng thẳng và hồi hộp đến vậy.

"German..."

Môi mềm nhỏ nhẹ mấp mấp, Lạc Khuynh Thành bị bối rối đến tay chân bắt đầu không nghe lời, ngoại trừ nhẹ giọng gọi tên anh, thì cô không biết phải nói gì trong trường hợp này.

Âm thanh của Lạc Khuynh Thành vốn đã rất ngọt ngào, dễ chịu, mang đậm chất phương Đông, ngữ điệu đôi khi trang nhã, thanh lịch, nhưng có lúc, nó giống như món rượu ủ ngâm đất lâu năm, vị nồng của nó có thể khiến người ta say đắm, thế mà, vừa rồi, cô lại dùng chất giọng ngọt ảm trời cho thủ thi gọi tên anh, hình dáng của cô lúc đó, chẳng khác gì một cô bé bị lạc đường vô tình tìm thấy được phao cứu sinh, muốn tin tưởng dựa dẫm vào anh để tìm lối ra.

Tựa như màn đêm sâu thẳm lấp ló ánh bình minh rạng, con ngươi chợt co rút lại, German chỉ cảm thấy trái tim vốn kiên cường và lạnh lẽo của mình dần dần trở nên yếu mềm, thậm chí còn trở nên phức tạp mọi xúc cảm, khi lạnh, khi nóng, khi ảm áp, khi mát rượi.

"Tôi đây."

Đáp lại cô với hai chữ, âm thanh nhàn nhã ấy bỗng nhiên khiến Lạc Khuynh Thành cảm thấy an tâm đến lạ, khoe miệng cô yêu kiều cong lên, một nụ cười xinh đẹp dần dần nở ra, so với đoá hoa hồng nở rộ dưới làn sương sớm của buổi bình minh thì mềm mại và đáng yêu hơn nhiều, khiến cho German anh không cách nào dời tầm mắt mình đi được...

Nghiêng người dần dần áp xuống, không chút do dự, German lại lần nữa hôn lên đôi môi ngọt lịm ấy, bàn tay, cũng bắt đầu không nhàn rỗi mà tấn công, động tác của anh vội vã mà gấp gáp hơn bình thường.

Chỉ trong giây lát, hai người tiếp xúc với nhau theo cách nguyên thủy và trần trụi nhất, xúc cảm toàn bộ cảm nhận được làn da trần của đối phương, Lạc Khuynh Thành nhìn không được nhột nhột rên lên một tiếng, cơ thể anh, thực sự rất ảm, giống như mỗi đêm anh luôn tình nguyện trở thành máy sưởi ảm, ôm chặt cô mỗi khi cô run lẩy bẩy vì lạnh, ...

Còn German, cũng cùng lúc đó, ánh mắt trở nên đục ngầu.

Làn da cô trắng nõn, mịn màng đến không tí vết, không lỗ chân lông, có thể nói da cô tựa như làn da của đứa trẻ sơ sinh, khiến cho anh muốn nhào nặn lên nó, đặt lên đó những nụ hôn dài...

"Tiếp theo, để tôi nghe âm thanh gọi cảm của em nào, ả?"

Kéo chân nhỏ Lạc Khuynh Thành lên, đặt nó lên đùi mình, German bắt đầu thực hiện bước tấn công đầu tiên, anh nhẹ day lên vành tai cô, ái muội thổi khí, trầm thấp một tiếng "ả", âm cuối kéo dài, chuyển thành một kiểu dụ hoặc đến quyến rũ, quá mức gọi cảm, gương mặt cương nghị lạnh lùng kết hợp với dáng vẻ động tình, thật sự quá hấp dẫn ...

Tất nhiên cô biết anh đang ám chỉ cái gì, cả gương mặt cô lập tức bỗng cháy vì xấu hổ, cô không biết phải giấu bộ dáng ngớ ngẩn của mình đi đâu, bèn vòng tay qua cổ German, chui tọt đầu mình lên hõm vai anh, ngoan ngoãn mặc anh "lâm thịt".

Nhưng ..

Nụ hôn vừa mới đi xuống từ cổ đến xuong quai xanh, German đang muốn động thân mãnh liệt xâm nhập vào cô thì đúng lúc này....

"Reng, reng, reng"

Tiếng chuông vô tình vang lên, cắt rạch bầu trời đêm yên tĩnh, cũng đồng thời, phá vỡ chuyện tốt của hai người nào đó, khó có được nhu tình ôn nhu...

Đáng chết! ! !

Cả cơ thể cao lớn kia bỗng nhiên căng lên, từng khối cơ bắp bắt đầu nổi bạo, German tức giận cắn răng, anh nhin không được thấp giọng chửi thề....

Sớm không gọi, tối không điện, vì sao cứ phải chọn cái thời gian này!?

Loại sự tình đột ngột này khiến vật nam tính của anh, đang trong trạng thái dừng mãinh và hùng phong nhất, bị tổn thương nghiêm trọng!

Gân xanh nổi bạo, mồ hôi lạnh lẽ rơi xuống người Lạc Khuynh Thành, hô hấp của anh trở nên dồn dập, khó khăn, bên tai tiếng chuông điện thoại không có dấu hiệu ngưng như đang thúc dục đối phương. Lạc Khuynh Thành ý thức tình trạng khổ sở của anh, bèn nhỏ giọng đáp..

"Anh...ừm..anh, đi bắt điện thoại trước đi, tôi...tôi đi tắm."

Bàn tay mềm mại khẽ vỗ nhẹ đầu vai German, như muốn giúp anh một phần nào đó đừng tức giận...

Thật là điên mất! Vừa rồi cô không có e thẹn như vậy, giờ trở lại trạng thái thanh tĩnh, cô đúng là ngượng muốn chết.

Mặt, lạnh lẽ chôn sâu ở rãnh ngực cô, lưu luyến nhắm nháp, anh buồn bực khó chịu một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu rồi cắn răng lui ra.

Anh ngồi dậy, gơ cánh tay đến thẳng đầu giường, bàn tay thô lỗ nhấn nút...

"Tốt nhất phải là chuyện đặc biệt quan trọng, nếu không, thứ tôi muốn là mạng chó của cậu!"

Khẩu khí của anh hoàn toàn không hề tốt một chút nào, hơn nữa còn rất hung dữ, giống như một con mãnh hổ điên cuồng vì bị cướp mất miếng ăn!

Một khi người đàn ông đã tức giận lên, thì dù đầu dây kia có là thuộc hạ chí cốt Gavin đi chăng nữa thì cũng phải vô tội hững chịu lửa đạn, mắng tai hơi chấn động, cả người ngỡ như nằm mộng, hẳn không biết vì sao mới nửa đêm mà Thượng tướng lại lớn tiếng mắng mình.

Gavin không biết, nhưng Lạc Khuynh Thành lại rất rõ ràng...

Quét mắt liếc nhìn German một cái, anh tựa như một vị chiến thần dừng mãinh với cơ ngực cơ bụng rõ ràng, làn da anh hơi ngăm đen tựa như được trát bởi lớp chocolate sữa, đặc biệt Lạc Khuynh Thành không thể nào không lảng tránh đi cái vật ương ngạnh nào đó, còn ở trạng thái "dừng đứng".

Vốn hai gò má đã đỏ bừng, giờ lại lần nữa muốn bạo hồng, cô nhanh chóng nhắm chặt mắt mình, cơ bản là không dám nhìn cơ thể hấp dẫn của người đàn ông đó thêm lần nữa, cho dù có liếc một chút, cô sợ cái thứ không nên xem gì đó, sẽ khiến những suy nghĩ không nên nghĩ lại bộc phát...

Ngẫm nghĩ một lát, cô lắc đầu nguầy nguậy, từng sợi tóc tinh nghịch chơi đùa với không khí, cô âm thầm hít một hơi lấy tinh thần, cố gắng loại bỏ mấy cái ý nghĩ xấu xa ra khỏi đầu.

Cúi đầu, dùng chân quần kỹ cơ thể trần truồng của mình, đảm bảo không có bất cứ cảnh xuân nào lộ ra, Lạc Khuynh Thành gắng sức ngồi dậy, khập khiễng đi vào phòng tắm...

P/s: Gavin nó có tội tình gì đâu chứ a, tuần sau đến hẹn lại lên nhá mấy nàng, chương sau xác định hấp dẫn hơn bao giờ hết a.. cú điện thoại đó ... đảm bảo bao gồm sự kiện thú vị lắm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Tàn Nhẫn Tù Điệp 80: Là Người Yêu?

Lửa nóng trong người vẫn chưa thể tan đi, chớp mắt German lại nhìn chăm chăm bộ dáng khập khiễng ngô nghĩnh của Lạc Khuynh Thành, nhìn mãi cho

đến khi đáng người mỏng manh hoàn toàn biến mất trước mặt, anh mới chịu thu tầm mắt về.

"Nói đi."

Lấy một điều thuốc hàng hiệu, lười biếng châm thuốc, miễn cưỡng tựa nửa người trần trụi lên đầu giường, anh hơi híp mắt, tư thái hết sức ung dung, khói thuốc phun ra từ miệng anh tựa như luồng khí độc, anh thần nhiên vút cho đôi phương hai chữ, trạng thái động tình ban nãy cũng hoàn toàn tan đi...

"Lôi, cậu giết Âu Lăng? Sao cậu có thể giết chết Âu Lăng! ? Rõ ràng cậu biết hắn ta là..."

Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng Gavin cũng biết lý do vì sao Lôi lại hành động như thế, hắn thờ gấp gáp, có chút không dám tin, thông qua tuyến điện thoại, có thể nghe ra được sự trách cứ rất trực tiếp truyền vào lỗ tai German, hơn nữa, còn là sự quan tâm, cùng với... Lo lắng.

Thứ Gavin đang lo lắng là cái gì, đương nhiên German rất rõ ràng, có điều, khoảng khắc anh quyết định giờ hóng súng lên thái dương Âu Lăng, anh không hề có bất cứ sự lo lắng hay lưỡng lự gì trong đó, còn sau đó thì sao, hừ, việc gì anh phải lo lắng?

German anh, đã bao giờ hành sự lỗ mãng đến mức mất đi chừng mực chưa, lại càng không bao giờ để người bên cạnh mình gặp nguy hiểm, về điểm này, Gavin đi theo anh lâu như vậy, phong cách làm việc của anh cũng hiểu được bao nhiêu, làm sao lại hoảng sợ như một kẻ thua trận bị mất hàng phòng tuyến thế này?

"Simon tướng quân đã biết tin rồi, ông ta rất tức giận, mới làm ầm ĩ một trận ở biệt thự, vừa nãy cảnh vệ nhà ông ta lên lút nói tin này với tôi, tôi tình ngu luôn, cậu coi phải cẩn thận một chút, Simon tướng quân đang sắp tâm muốn trả thù cho Âu Lăng đó."

Gavin kẻ lẻ một thôi, bày tỏ nỗi kinh hoàng và lo lắng của mình cho German, chỉ nhiều đó, đủ để German hiểu rõ cục diện...

Thì ra là vì Simon đã biết chuyện, chẳng qua, lão già đó có là cái thá gì anh phải sợ?!

"Gavin, bình tĩnh, cậu đi theo tôi bao lâu, nhất định phải biết phong cách làm việc của tôi, yên tâm, lão Simon gì đó, tôi đã có cách đối phó với ông ta."

Ngậm điều thuốc trong miệng, anh dùng vai giữ điện thoại cầm tay bên tai, hơi nhòm người ngồi thẳng dậy, lấy trên đầu tủ giường một thiết bị nhỏ màu đen bóng, anh nửa híp mắt, lạnh lùng quan sát kỹ nó bằng ánh mắt sắc bén, khóe môi, bỗng nhiên cong lên một nụ cười lạnh lẽo, ngoan độc mà cuồng phách...

Tuy anh không có thời gian để nghe nội dung bên trong, nhưng đại khái vẫn đề gì được đề cập trong này, anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Xét về tính cách của anh, nếu không nắm chắc mười phần thắng thì anh cũng không nể mặt hạ mình tham gia cái loại tiệc rượu dơ bẩn kia.

"Nhưng Lôi à, theo như tin tình báo của Miller, đêm nay Simon tướng quân sẽ ra tay, cậu một mình ở đó, tôi không an tâm."

Che loa điện thoại lại, âm thanh Gavin được hạ xuống hết mức có thể, tuy đang ở trong nhà riêng của hắn, hệ thống bảo mật hoạt động rất tốt, nhưng vì điều kiện làm việc đòi hỏi hắn luôn giữ cho bản thân mình duy trì tỉnh táo và sự cảnh giác cao để có thể tự vệ bản thân...

Đêm nay?

Lão Simon kia, đến cũng nhanh đấy!

"Gavin, tôi cho cậu nghe một thứ."

Đem máy nghe trộm đặt bên ống nghe, German nhấn nút chạy audi, lười biếng ngửa đầu ra sau, tiếp tục hút thuốc, nội dung và hai người họ đang nghe, chính là bằng chứng đánh thép trực tiếp nhất nhằm để lật đổ Simon....

Bên trong phòng tắm.

Cửa kính mờ đã đóng lại, Lạc Khuynh Thành cúi đầu thở hồng hộc, nửa là mệt, nửa còn lại là hoảng sợ ...

Chân của cô hiện giờ vẫn chưa ổn là bao, muốn đi lại một chút cũng phải gắng hết sức để lếch đến đây, cho nên cô cảm thấy toàn thân mệt mỏi muốn rã rời, mà quan trọng nhất là vẫn có một đôi mắt sắc bén phía sau luôn nhìn chăm chăm cô, ánh mắt quá mức chăm chú, lại mang theo ngọn lửa nóng rực, cho dù khoảng cách không gần, nhưng cô vẫn bị nó ám ảnh đến mức cô có thể tưởng tượng ánh mắt anh đủ nóng để thiêu thủng một lỗ to trên người cô!

Thật ngượng, xấu hổ chết được!

Lạc Khuynh Thành cắn chặt môi, một tay ôm ngực vỗ về, tay kia sờ sờ bên má đang nóng hực hực lên vì ngượng...

Đêm nay, rốt cuộc là mình bị cái gì thế?

Rõ ràng sống trên đời này, cô chưa bao giờ gặp phải tình huống nguy hiểm cận kề như lúc ở biệt thự Hobart, rõ ràng cả người bị đánh đập đau nhức đến rã rời, nhưng vì sao đến khi được German xoa nắn, ôm hôn, cô lại cảm thấy không đau nữa? Thậm chí, trái tim còn bỗng bình tĩnh tựa như đám mây kẹo ngọt trôi lững lờ,...

Đặc biệt là cái nhìn của anh, Lạc Khuynh Thành cho rằng cả đời mình sẽ chẳng bao giờ được chứng kiến qua, một mặt khác của anh, một đôi mắt ngập tràn sự dịu dàng và thâm tình, chỉ mới vừa rồi, anh ân cần khuy chu chân, cầm lấy gót chân cô, chậm rãi xoa nắn, sau đó là một loạt động tác nhiệt tình của anh, tựa như đến kỳ núi lửa phun trào, thứ dung nham nó phun ra, đủ nóng bỏng để đúc rền cô, để khiến từ xương đến tủy trong cơ thể cô đều tan chảy.

Giống như lúc này, nếu mình mình cô thì không sao, chứ chỉ cần anh dùng gương mặt xuất chúng xuất hiện trước mắt cô, cơ thể tự động phản ứng rất kỳ lạ, miệng khô lưỡi khô, cả người mềm nhũn như cọng bún...

Lạc Khuynh Thành thờ dãi chán nản, đứng trước bồn rửa, vốn muốn dùng tí nước lạnh vỗ lên mặt cho tỉnh táo chút, nào ngờ, khi ngẩng đầu lên nhìn bản thân mình trong gương, nhận ra gương mặt của mình đỏ bầm như trái cà chua, lòng cô lập tức lạnh đi vài phần!

Cái... người xấu xí trong gương đó, là mình sao?

Hai gò má sưng đỏ, đôi mắt cũng vì khóc nên sưng húp lên, mái tóc mềm mại ngày nào, đã sớm biến thành ổ quạ, thật sự, rất xấu!

Cô giờ tay lên, chậm rãi vuốt ve mặt mình, con người lập tức chột tở đi...

Thật ra, từ trước đến giờ cô rất ít khi để ý đến ngoại hình bên ngoài của mình, càng không quan tâm lắm đến đẹp xấu, nhưng giờ đây, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng cô dùng gương mặt xấu xí này đối mặt với German, trái tim cô trở nên lạnh băng.

Đã xấu, tóc tai lại bù xù không chịu nổi, cả cô thấy bản thân mình còn không chấp nhận được nữa là, làm sao anh có thể... có thể hôn cô được chứ?

Có lẽ, phụ nữ đều có loại suy nghĩ như thế, luôn hy vọng sẽ xuất hiện trước người mình yêu với một diện mạo hoàn hảo và xinh đẹp nhất.

Người... mình yêu?

Ám chỉ ai, ám chỉ German sao?

Không phải chứ! Đùa chả vui tẹo nào!

Sắc mặt dần dần trắng bệch, bản thân cô luôn tự hào về khả năng kiểm soát cảm xúc của mình thì giờ đây, đầu óc lại trở nên hỗn loạn, rối bời, cô bị cái suy nghĩ ngớ ngẩn của bản thân mà dọa đến kinh hãi...

Cô không rõ, vì sao mình lại coi anh... là người yêu mình?

Anh là German, là ác ma tàn nhẫn giam cầm cô trong chính ngục của anh, cô có điên khùng, bệnh hoạn mới nảy sinh tình cảm với anh.

Nắm chặt hai mắt, Lạc Khuynh Thành không ngừng muốn xé nát cái vọng tưởng ấy ra khỏi đầu mình, nhưng có làm sao cũng không áp chế được, cho dù có muốn phủ nhận nó, cũng không thể nào chạy thoát khỏi một chữ vĩ đại nhất thế gian ... Yêu!

Bộ ngực bắt đầu phập phồng lên xuống, cô không ngừng hít thở sâu, trái tim vô cùng rối rắm, đấu tranh nội tâm một hồi cuối cùng không có kết quả.

Bỗng nhiên mở hai mắt, Lạc Khuynh Thành cũng không biết bản thân mình tức giận cái gì, tóm lại cô cảm thấy tức nghẹn nơi lồng ngực, cô rất khó chịu...

Không được, cô phải đi dội nước lạnh vào người, đó là cách duy nhất dập tan mọi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình!

Bỗng nhiên mạnh mẽ xoa người, bởi vì có chút gấp gáp cùng lúng túng, Lạc Khuynh Thành quên mất vết thương trên chân mình, càng quên mất sàn phòng tắm rất dễ trơn trượt, cô đi được hai bước liền mất thăng bằng, cảm thấy không ổn...

"A!"

Mất cá chân bắt đầu tê rần, hai chân cô trở nên mềm nhũn, cả người ngã nghiêng lắc lư, trên mặt ngập tràn hoảng sợ, cô sợ hãi hét lên, hai mắt nhắm chặt lại...

Quên đi, ngã chết cũng tốt, như thế cô mới không thể yêu được tên đại ác ma đó!

Nhưng, trời không cho cô được như ý, cửa, đột nhiên bị một lực bên ngoài đá mạnh, văng bật vào trong, đúng thời điểm toàn bộ cơ thể Lạc Khuynh Thành sắp tiếp đất, một trận gió mạnh đánh úp lại, bên eo căng thẳng, cơ thể của cô từ trạng thái lơ lửng trên không lập tức bị một cơ thể sống ôm toàn bộ vào lòng...

Cánh tay rắn chắc đó, tốc độ linh hoạt mạnh mẽ đó, mùi hương nam tính mãnh liệt đó, trên đời này, chỉ thuộc riêng có German.

Cô không biết, từ khi nào bản thân mình lại ghi nhớ rõ từ hình dáng đến hơi thở của anh một cách chi tiết và sâu đậm như thế, bỗng dưng bị anh ôm chặt vào lòng, cảm giác được che chở, được bảo vệ, cho dù có trong tình huống nguy nan, trái tim bất ngờ đau nhói, cô thật sự rất muốn khóc...

Vì sao, vì sao anh không chịu buông tha cô!

Anh cướp lấy cơ thể cô, trói chặt cô, không chế tự do của cô, phá hủy tất cả những gì liên quan đến cô, lẽ nào, ngay đến cả tâm can mình, anh cũng

muốn bá đạo cướp nó đi sao!?

Thật muốn khóc, Lạc Khuynh Thành cảm thấy uất nghẹn trong lòng, nhưng không muốn bị German nhìn thấu, nên đành tiếp tục nhắm mắt, giả chết tựa vào lòng anh...

German rũ mắt xuống, cúi đầu vội vàng quan sát Lạc Khuynh Thành từ trên xuống dưới, sau khi xác định cô vẫn bình an vô sự, không có thêm vết thương nào, German mới giãn mày, thờ phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng đập vào mắt anh khi mới vừa đập cửa, thật sự khiến anh bị dọa đến kinh hồn lạc vía, tim dường như ngừng đập, thậm chí anh còn không dám nghĩ đến màn sau đó, nếu như anh không vào kịp thời!

Con nhóc này, mới rồi mắt có một lát lại gây chuyện, đúng là thiếu dạy dỗ mà!

Men theo ánh đèn, anh thấy rõ được dáng vẻ yếu ớt của cô gái này, đôi mắt tròn tinh tế nhắm chặt với hàng mi dài hơi run rẩy, khóe mắt còn lấp lánh ánh nước, khiến cả người cô toát ra một dáng vẻ gọi cảm, dù đồ lông người, còn chiếc cổ thon dài trắng muốt, đi xuống nữa là...

Con người lập tức lóe lên một tia nguy hiểm, vất vả lắm German mới ức chế được khao khát dục vọng, giờ nó lại lần nữa muốn bộc phát, "huynh đệ" của anh cũng bắt đầu thay đổi hình dạng!

Bé Lạc Khuynh Thành lên, anh gần như không thể nhìn xuống được nữa, thậm chí còn gấp gấp hơn ban đầu, có cho anh thêm một giây để xem xét cũng không đủ nhẫn nại, mạnh mẽ ôm cô trực tiếp đặt trên bồn rửa mặt!

Lạnh lẽo bất ngờ đánh úp lại, Lạc Khuynh Thành run lên, trong đầu cảm giác được có gì đó không ổn!

"A... A!"

Lạc Khuynh Thành nhanh chóng mở hai mắt, nhưng cô còn chưa kịp nhìn rõ gương mặt của German thì đã bị anh hung hăng công chiếm!

"Anh, anh..."

Cả người bị anh giữ chặt, Lạc Khuynh Thành suýt chút nữa bị sự xâm nhập tàn bạo của anh mà chết đi sống lại, cô ngửa mặt lắc đầu nguầy nguậy, hô hấp dường như nghẹn lại ở yết hầu.

Người đàn ông đáng chết này! Làm gì gấp như khi điên thế?!

"Tôi thế nào?"

Anh cắn răng, yết hầu phát ra một thứ âm thanh gọi cảm chết người, thứ âm thanh đó khiến người con gái với làn da mịn màng bên dưới chìm trong khoái cảm phải run người, German hài lòng cong khóe môi, anh đưa cánh tay mình vòng qua khớp gối cô, để địa phương "bất khả xâm phạm" của cô mở rộng trước mắt anh... +

Một lần nữa, thất lưng chuyển động, German lại dùng sức, mạnh mẽ tiến nhập vào trong.

"A!"

P/s: Hớ hớ hớ... *che miệng cười đều* hứa hẹn chương sau cho mắt các con ăn no căng luôn, cũng h này tuần sau nhá bé cưng..

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Tàn Nhẫn Từ Điệp 81: Ánh Mắt, Như Si Như Cuồng.

Âm thanh sột hổi, hòa lẫn với một tia ngỡ ngàng lập tức vang lên khắp phòng tắm!

"German!"

Hai gò má mềm mại tựa như đóa phù dung trắng nõn, xuyên qua thứ ánh sáng chói lọi ở phòng tắm đóa hoa như chậm rãi đổi màu, từ sắc trắng trong đến gam màu hồng nhạt nhẹ nhàng điểm tô cho sự bông bênh và mong manh của nó, chiếc cằm xinh đẹp tuyệt trần nhếch lên cao, vẽ lên một đường cong vô cùng hoàn mỹ trên không trung, Lạc Khuynh Thành không biết rốt cuộc là vì sao cô lại e thẹn, nhẹ giọng lên tiếng gọi tên trách anh, mà trong giọng điệu lại mang chút nũng nịu, nếu nói cô không phải đang làm nũng, chỉ sợ, không ai thêm tin...

"Hửm?"

German nhiệt tình đáp lại cô, mỗi chậm rãi di chuyển đến vành tai nhỏ nhắn của cô, nhẹ cắn lên, âm thanh anh nghe ra có sự gần gũi cùng ái muội, anh của lúc này, mỗi một cử chỉ động tác của mình, đều quá quyến rũ, quá gợi cảm, đến cả hô hấp của anh cũng trở nên mị hoặc, đầy tính dụ dỗ...

Người đàn ông như anh, chắc chắn là được thượng đế ưu ái chế tạo ra trong lúc ông ta mơ thấy hình mẫu nàng tình nhân nào đó trong lúc ngủ quên, nếu không, vì cái gì anh lại quá hoàn mỹ đến vậy, đến cả thứ âm thanh phát ra từ yết hầu thôi cũng đã gợi cảm đến mức chấn động lòng người, nó có thể kích thích đối phương phải buông bỏ hàng phòng bị, sẵn sàng nghe theo lời sai bảo của anh. Lạc Khuynh Thành không nằm trong số ngoại lệ đó.

Cả người cô lập tức mềm xuống, không khống chế được bản thân mà dựa cả người vào lòng German.

Cảm giác quá đáng sợ! Người đàn ông này, ngoại trừ tàn khốc ra, vì sao lại có khả năng mê hoặc lòng người kinh khủng như vậy?

Thật trùng, thật khó sợ, cô nâng cánh tay mềm nhũn của mình lên quán quanh cổ anh, định cứ giữ tư thế đó mà dựa cả vào anh, giao quyền kiểm soát cho hắn, nhưng, trong chốc lát cô lại không cam lòng! Không cam lòng bị anh dễ dàng chinh phục mình như vậy!

Lạc Khuynh Thành không rõ, từ khi nào bản thân lại bắt đầu thay đổi, không còn kháng cự anh như trước nữa? Từ khi nào anh đã bắt đầu len lỏi vào trái tim cô, xâm chiếm toàn bộ cảm xúc của cô?

"Anh, anh đi ra đi!"

Bàn tay nhỏ nhắn mềm nhẹ đặt lên trên lồng ngực German, miễn cưỡng dùng chút sức lực đẩy anh ra khỏi phạm vi của mình, Lạc Khuynh Thành không muốn bị anh khống chế, chỉ biết dùng loại ngữ điệu mềm mại như tơ ngấn cản anh, nhưng cô nào biết, thứ âm thanh ni non đầy ái muội đó, lại khiến cho dục vọng đang hùng hực lửa nóng trong người cô, lại tăng lên gấp bội..

German càng lúc càng vì bộ dáng quyến rũ của cô mà điên cuồng.

Với vẻ đẹp tinh thuần của cô, ngay từ lần đầu tiên gặp cô cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ phủ nhận một điều, cô là một người con gái xinh đẹp, luận từ vóc dáng đến khuôn mặt, anh hoàn toàn yêu thích và say mê, cô như đóa hoa mỏng manh nở rộ dưới lòng bàn tay anh, yêu kiều nghiêng ngả; đôi khi lại có chút ngây ngô, đáng yêu, phảng phất hương vị yêu đã, vô tình lấy đi hồn phách của anh...

Đối với một quân nhân mà nói, tính kiên nhẫn và sự kiềm chế đều là những thuộc tính bắt buộc phải luôn vận dụng nó một cách triệt để trong mọi hoàn cảnh, với German mà nói, loại cứng rắn, lạnh lùng này, là dư sức với anh, cho nên việc cấm dục không phải là chuyện khó khăn.

Nhiều năm trôi qua, sống dưới một trái tim băng giá cùng với gương mặt điển trai nhưng lạnh lẽo, không khỏi cô gái nóng bỏng đều ước ao được một người mặt lạnh tuấn tú quyền lực như anh đoái hoài đến, nhưng cuối cùng hy vọng của bọn họ hoàn toàn bị thái độ và phong cách làm việc máu lạnh của anh dập tắt. Mãi cho đến thời điểm này, German đột nhiên phát hiện ra, người con gái nằm trong lòng mình, sở hữu một loại tính cách vô cùng đặc biệt, cô luôn khiến anh ở trong trạng thái hưng phấn, kích thích bản tính đi săn vốn ăn sâu từ trong máu trời vốn, bắt trọn con mồi, mỗi khi con mồi tỏ ra run sợ, anh lại như muốn ăn sạch nó, mỗi khi con mồi bày ra ánh mắt quật cường, không chịu khuất phục, anh lại càng muốn trêu chọc cho đến khi nó thuần phục dưới gối anh, rồi dần dần, thứ cảm xúc được cho là hứng thú đó, càng lúc càng ăn mòn anh, đến khi toàn bộ đều lệch ra khỏi dự liệu...

Con thỏ trắng này đúng là lợi hại, mọi hành động, cử chỉ của cô, đều xuất phát rất tự nhiên, tự nhiên đến mức khiến anh chỉ muốn chìm đắm sâu vào nó, mùi hương dễ chịu, êm ái từ cơ thể cô, luôn khiến mọi tế bào trong anh đều bùng lên, dẫn đến dục vọng ham muốn nguyên thủy của người đàn ông bộc phát, anh không khống chế được bản thân muốn ngay lập tức ăn sạch cô, thậm chí đến tận xương cốt! Giống như bây giờ!

"Muốn tôi đi ra, vì sao còn cắn chặt không buông? Hửm?"

Giống như để chứng minh lời nói của mình là thật, thất lung anh hơi chấn động, anh ra vào cự vật một cách chậm rãi : "Sao đây, lại cắn tôi, cho nên tôi vốn không thể di chuyển được."

"Em nói xem, phải làm sao tôi mới ra được, hửm?"

"Anh... anh... Không được phép động nữa!"

Hốt hoảng ngẩng đầu lên, Lạc Khuynh Thành lập tức bị miệng German bịt chặt, cảm thấy toàn bộ trái tim mình, đều bị những lời nói ám muội của anh mà vỡ nát!

Làm gì có loại người nói chuyện vô lý như anh chứ?

Rõ ràng là háo sắc, lại còn không chịu tội, cứ đổ thừa lên đầu cô! Anh đúng là tên vô lại nhất mà cô từng gặp!

Bị môi German công chiếm, Lạc Khuynh Thành cảm thấy kiệt sức, hàng lông mi tựa như cánh bướm run rẩy khi bị lọt bẫy vào lưới nhện, vừa tỉnh tê lại yếu ớt, vùng vẫy vùng loạn xạ, nếu chỉ dùng hai từ "xinh đẹp" để hình dung cô thì vẫn chưa đủ, cô có sức quyến rũ trong đôi mắt, có vẻ gợi cảm nơi đôi môi và một đôi mắt đen lấy hớp hồn lòng người, ...

German chậm rãi nhắm nháp cô, cúi đầu gầm lên một tiếng, anh nhưn mảy quan sát đáng vẻ hấp dẫn của cô, cô đã không còn sức để gầy dựa hay chống cự, điều này lại khiến cho anh không kiềm chế được muốn trêu chọc cô, đầu lưỡi vờn ra nhẹ liếm lên lòng bàn tay cô, gây cho cô cảm giác mới lạ và lênh đênh chưa từng có!

Cảm giác được đầu lưỡi ấm nóng của anh, bị anh liếm như vậy, cả quả tim cô như muốn bùng nổ, cô gần như lạc hướng theo từng động tác của anh,

mãnh liệt, ái muội quấy động trong từng mạch máu cô, nóng bỏng đến quay cuồng...

"Anh!"

Luu, luu manh! Anh xấu xa lắm!

Cánh tay nồn nà chọt mềm nhũn, Lạc Khuynh Thành vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng trừng mắt nhìn German, ...

"Oanh" một tiếng, cả khuôn mặt với làn da mỏng dính đều đỏ lựng lên, Lạc Khuynh Thành lập tức ngoảnh mặt sang hướng khác, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Đôi mắt anh rất lợi hại, giống như ánh mắt sắc bén của loài chim ưng, có thể lấy mạng con mồi một cách dễ dàng, về điểm ấy, cô biết rất rõ, nhưng, chưa bao giờ cô đối diện một cách chăm chú và can đảm như giờ phút bối rối khi hai người ở trên giường, nó khiến cô có cảm giác như bị nuốt bởi chính đôi mắt nóng bỏng của anh.

Cảm giác này rất đáng sợ, nó gây cho cô một loại cảm giác bất lực và thất bại, cô nhận ra, dù có thế nào, cô cũng không thể nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay người đàn ông cao ngạo này, người đàn ông ma quỷ như anh, luôn nắm rõ mọi nhất cử nhất động của cô, cho nên đôi khi lấy điều đó để trêu chọc cô, làm trò tiêu khiển cho mình...

Lạc Khuynh Thành liều chết không dám đối diện với German, gương mặt bởi vì suy nghĩ của mình mà càng thêm bạo độ, dưới góc nhìn của người đàn ông, cô không khác gì đóa hoa hồng đào đang ngượng ngùng nở rộ.

Mà chính cả cô và anh đều không biết, thái độ của cô giờ phút này, có ẩn chứa một tia dịu dàng mà cả đời này khiến cho người đàn ông trước mặt cô, yêu cô điên cuồng cả một đời!

Thậm chí không cần phải sau này, thật ra ngay giây phút này, anh cũng đã vì cô mà điên cuồng...

Mắt dài hơi nheo lại một chút, lóe lên một tia ma mị quỷ dị, để ngăn cản hành động ngượng ngùng của Lạc Khuynh Thành, German lập tức động thân mình!

"A!"

Anh như vậy, chẳng khác gì đang trực tiếp lấy mạng cô!

Hành động quá đột ngột khiến cô trở tay không kịp, cô lại sợ hãi hét lên một tiếng, da đầu một trận run lên, phải nói là cô bị anh xâm nhập đến suýt chút nữa hôn mê!

Sự vĩ ngạn của anh, cho dù có là lần đầu tiên hay là nhiều lần sau, cô vẫn đều cảm thấy khó khăn để thích ứng, hiện nay, anh lại hoàn toàn phóng túng, giống như điều gió đứt dây, không một chút khống chế dục vọng bản thân mà muốn chiếm đoạt cả sinh mạng cô...

Yết hầu khê tràn ra một loại âm thanh trầm đục đầy từ tính, German thoải mái đến từng lỗ chân lông trên người đều giãn nở, anh mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, dùng mãnh rong đuổi trên người cô.

Người con gái này, đúng là trời sinh ra vốn đã là yêu tinh! Anh có muốn cô bao nhiêu cũng không đủ!

Xác định được điểm nhạy cảm của cô, anh điên cuồng muốn đùa vồn cô, bờ môi nóng bỏng khê thổi lên vành tai nhỏ của cô, anh bỗng nhiên tà mị gọi cô: "Bảo bối."

"Em thật mềm"

Rõ ràng là những lời nói chẳng hay ho gì, nhưng không hiểu sao, giọng nói tràn trề của người đàn ông đang đắm chìm trong tình triều khiến đối phương không chỉ không cảm thấy phản cảm mà thậm chí còn mê người và quýt rữ cực hạn, đầu óc như quay cuồng, Lạc Khuynh Thành bị anh kích thích đến máu nóng muốn trào ra...

"Câm, câm miệng!"

Rốt cuộc anh là kiểu đàn ông gì a? !

Bình thường anh rất kiệm lời, nhưng vì sao ở những tình huống thế này, anh lại chẳng ngại mà nói những câu nhạy cảm đáng xấu hổ như vậy? Anh đúng là xấu xa!

Giờ nắm tay vô lực đầm nhe lên vòm ngực trần trụi của anh, Lạc Khuynh Thành hỏn hỏn quát khê, e thẹn đến mức muốn ngất cho xong...

Cô đang trong tình trạng chân mở rộng ngồi lên người anh, hay nói cách khác, một khi cô cúi đầu xuống, cô có thể dễ dàng thấy được nơi giao hợp của hai người, điều đó cũng đã đủ khiến cô khó xử, đằng này anh lại nói những lời ái muội kia, nếu muốn cô e thẹn đến chết ngẹn thì anh cứ việc nói thẳng a!

Sự xấu hổ của Lạc Khuynh Thành, German lại hồn nhiên không hề để ý...

Đặt từng nụ hôn nhỏ vun chạy dọc theo sau gáy thon thả xinh đẹp, German tiếp tục di chuyển xuống, mỗi một nụ hôn, anh đều mang theo một câu thần chú bật thốt lên, khi thì nói "em thật căng", khi lại khen "em rất đáng yêu".

Cuối cùng, khi cô thật sự bị anh trêu chọc khắp cơ thể nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng, cô không chịu nổi sự khó chịu dưới thân bèn vươn tay ôm lấy German, cô ngẩng đầu lên, chủ động dâng hiến đôi môi mình cho anh, chặn hết tất cả những câu nói càn rỡ...

Được giai nhân yêu thương nhưng nhớ, sao German có thể dễ dàng buông tha được?

Cánh tay trắng kiêu mở ra, nâng ót Lạc Khuynh Thành đem quyền chủ động đoạt về, anh không chút khách khí hút trọn hương thơm ngon ngọt của cô, bên dưới thân cũng không ngừng ra vào mạnh mẽ, động tác mỗi lúc một mãnh liệt...

Cho đến khi Lạc Khuynh Thành không thể thừa nhận nổi, cổ họng khẽ phát ra tiếng "um, um" kháng nghị, cô cố gắng vực mình ra khỏi lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thẹn thùng mà đỏ bừng, hô hấp gần như ngừng trệ.

Một môi, đầu cô tựa lên lồng ngực chắc khỏe của German, hoàn toàn bị vây bọc bởi hơi thở đầy dục vọng của anh, Lạc Khuynh Thành khó khăn thở hổn hển, xương cốt cả người đều rã rời, cô rất muốn nghỉ ngơi, nhưng người đàn ông kia lại không cho cô có cơ hội làm thế, ánh mắt anh đã bị mỹ cảnh trước mắt che mờ, đỏ sạm một màu, vốn dĩ không cho cô lùi bước...

"Bảo bối, em xem"

Hít sâu một hơi, đáp nhẹ lên môi Lạc Khuynh Thành, German bỗng nhiên nắm lấy cằm dưới cô, ép cô phải cúi đầu xuống..

Có lẽ vì đã không còn chút sức lực nên Lạc Khuynh Thành ngoan ngoãn mắt nhắm mắt mở, cùng German nhìn về phía bên dưới, nơi anh và cô gắn chặt với nhau.

Quả nhiên, chỉ bằng một cảnh tượng này, đã đủ khiến hồn phách cô trôi dạt tận phương trời nào!

Đôi mắt mờ nhạt đắm một lần sương sớm bên trong, cả cơ thể trần truồng hoàn toàn bị hình ảnh bên dưới làm cho đỏ hồng lên, hàng lông mi run rẩy, Lạc Khuynh Thành lập tức giây dụa muốn quay đầu sang hướng khác nhưng German lại không cho phép, tiếp tục giữ chặt cằm cô, thậm chí động tác còn cố ý chậm lại, để cho cô có thể thấy rõ chi tiết quá trình anh xâm chiếm cô.

"Xem tôi muốn em thế nào? Ân?"

Với tư thế chiếm đoạt của người đàn ông dành cho người con gái, sự cao to đối nghịch với sự nhỏ bé, cuồng dã và sức quyến rũ của anh như được đẩy cao đến đỉnh điểm dưới ngọn đèn mờ ảo, động tác chậm rãi như biểu thị, German đang cố kiềm nén cảm giác muốn mạnh mẽ ra vào bên trong cô, từng giọt mồ hôi nóng hổi rơi xuống khiến anh càng thêm nam tính và cuồng nhiệt ...

P/s: Cứ phải làm mấy chương giường chiếu thế này, cái thân FA này sắp đi tìm cỗ quan tài nào đó chui vào quá.... ta nói, ta chẳng hứng thú gì edit mấy cảnh này đâu, nó tốn nhiều từ hoa mỹ với lại thứ ta tệ nhất chính là tả chân dung người, chời má, phải tả từng góc ngách cơ thể là não tự động teo lại...

Chương sau ngọt lịm mấy bé yêu, tính tuần sau có mà thi xong thì sẽ tặng cho các bé yêu thêm một chương nữa coi như là quà cho sự chờ đợi của các bé... hy vọng các bé yêu sẽ thấy hài lòng với món quà này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tàn Nhẫn Từ Điệp 81: Đáy Lòng, Mềm Nhũn.

Ôm Lạc Khuynh Thành, nghiêng người đặt cô lên giường, lúc này German mới chịu lấy cự vật rút ra khỏi tiểu huyết cô...

"Ân..."

Không ức chế được nhẹ nhàng yêu kiều bật hơi ngâm nga, Lạc Khuynh Thành e thẹn mặt mày ửng đỏ, lập tức quay mặt né tránh, giống như con sò biển hơi hé miệng lấp lánh dưới vầng hào quang chói lọi trên mặt biển.

Bộ ngực vì sự nhiệt tình của anh mà có chút phập phồng, hơi thở dồn dập, người bình thường nhìn vào cũng biết rõ, bộ dáng của cô, là mới vừa thừa nhận sự sung ái cuồng dã tựa lốc xoáy của người đàn ông nào đó!

Mắt dài mang theo một tia ma mị sáng bóng, quét lên gò má hồng hào của Lạc Khuynh Thành, quan sát những nếp nhăn ở nhiều góc độ, cuối cùng, anh nhìn không được mà quay mặt cô nhìn thẳng vào mình...

Gương mặt còn có chút sưng, hơn nữa mới vừa trải qua một hồi kích tình, lại càng khiến cho vết sưng đỏ thêm phần đỏ tươi, tựa như đóa hồng nở rộ dưới ánh bình minh.

German đưa mắt nhìn chăm chăm Lạc Khuynh Thành, mi nhỏ thần nhiên nhìn lại tỏ vẻ không ưng thuận, đồng thời, đầu quả tim của anh như bị cây kim nhỏ vô hình chung đâm vào, khiến anh đau nhói khác thường.

Giờ phút này, anh không hề biết, cảm giác ấy, được định nghĩa bằng hai chữ "đau lòng".

Anh đã bắt đầu đau lòng cho cô, nhưng anh lại vô tâm không nhận ra, trái tim anh, đã bắt đầu thay đổi, ban đầu, mục đích anh bắt cô về, chỉ đơn giản xem cô là một món đồ chơi đặc biệt mới lạ, không hơn không kém, nhưng một chút, một chút một, người con gái mà anh xem là món đồ chơi ấy, lại dần dần xâm chiếm vào trái tim anh, chế ngự bằng tuyết trong tim anh bằng sự ấm áp và dịu dàng của cô, cho đến khi, lớp bảo vệ lạnh lẽo ấy, hoàn toàn bị ngọt ngào của cô công phá!

Ánh mắt càng trở nên âm u, hơi thở lạnh lẽo đã trở lại, German lần nữa lại hối hận vì không thể dạy dỗ chết cái tên Hobart khốn khiếp kia. Bỗng nhiên, anh nâng tay lên, xoa nhẹ gương mặt sưng đỏ của cô, bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi...

"Đau sao?"

Tông giọng người đàn ông, trầm bổng lên xuống, vừa mờ ám lại vô cùng gợi cảm, thật sự khiến đối phương không cách nào ngó lơ, nhưng điều khiến Lạc Khuynh Thành dễ tâm, chính là ẩn chứa bên trong câu hỏi đầy tính mờ ám ấy, còn có chứa một tia, thương tiếc...

Chỉ trong nháy mắt, lực chú ý liền bị dời đi, cô bỗng nhiên liếc mắt nhìn anh, con ngươi đen láy trùng mở lớn, chấp chôn hình ảnh phản chiếu gương mặt điển trai của anh trong đó, một sự kinh ngạc, sau đó là khiếp sợ!

Thương tiếc?

Lời vừa rồi, là German hỏi sao? Anh hỏi cô bằng một giọng đầy thương tiếc thật sao?

Lạc Khuynh Thành biết, thái độ của anh giờ phút này, thật sự có chút lạ lẫm đến choáng váng, trong phòng rõ ràng chỉ có mình cô với anh, rõ ràng ngoài âm thanh yêu kiều phát ra từ miệng cô thì câu hỏi đó hẳn là chỉ có mỗi German; hương vị nam tính nồng nặc quanh chóp mũi cô, ngoại trừ anh, thì không có người nào khác...

Cho nên, Lạc Khuynh Thành biết, có lẽ là bản thân cô nghe lầm, dẫn đến sinh ra ảo tưởng, hay nói cách khác, cô không dám tin, bởi vì, cô không dám thừa nhận, cho nên, mới tìm mọi cách trốn tránh!

Lạc Khuynh Thành không muốn thừa nhận đau đớn của bản thân cho anh biết, cô sợ, cô đang sa vào vũng bùn lầy có tên "Ý lại", ý thức được điểm này, cô vừa khiếp sợ, sau là kinh hoàng, cuối cùng lại là hối hận, tóm lại nội tâm cô đang vô cùng phức tạp, cô không ngừng đấu tranh tâm lý gay gắt, liệu chết cũng không cúi đầu chịu thừa nhận, càng không muốn thừa nhận...

Bản thân cô, hiện đang rơi vào tình trạng yếu đuối nhất, mà sự thương tiếc của anh, tựa mảnh thiên thạch khổng lồ, đi thẳng đến khu vực – nơi mà trái tim cô cất giấu toàn bộ nhạy cảm và yếu đuối của mình, rơi xuống, khiến tất cả đều sụp đổ!

Không giữ được thân, sự thật là vì bị ép, tuy cô hận anh, nhưng không hối hận vì trao thân cho anh, lại càng không bao giờ trách móc bản thân, nhưng nếu bị một kẻ mà đến cả một chút cảm tình cô cũng không hề có xâm hại, nói vậy, cô sẽ tự si và mình, sống trong hận thù cả đời mất...

Nói rõ ra thì, nếu đổi lại là người khác, trải qua tình cảnh như của Lạc Khuynh Thành, phải nói người đó sẽ hận German hận đến chết, hận không thể thoát khỏi bàn tay anh, giống như cô của trước kia.

Đúng thế, là của trước kia, cho nên, bây giờ, đừng nói là phản văn không biết ngả rẽ cho trái tim mình, cô biết cô yêu anh, chỉ là cô luôn tự dối lòng, dù sao, ngay từ đầu, anh trong tâm trí cô mà nói, là một kẻ thù hung bạo không có tính người!

Anh tàn nhẫn bắt nhốt cô, cho dù tình trạng hiện tại cũng chẳng có tiến triển mấy, nhưng vì sao, cũng đều là giam nhốt, nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng?

Có lẽ, vì trái tim cô đổi thay, nên cảm giác cũng đã không còn nguyên vẹn như lúc ban đầu?

Cho nên, cô không thể trốn tránh được sao?

Phản môi hơi cắn, Lạc Khuynh Thành không nói lời nào, chỉ ngẩng ngốc nhìn thẳng vào đôi mắt dò hỏi của German, lông mi chớp động, giống như một cây quạt giấy nhỏ, uyển chuyển nhẹ lướt trong không khí...

German nhận ra được trong ánh mắt của cô đang đấu tranh nội tâm gay gắt, từ lý trí cho đến tình cảm của cô, đều rất giản đơn và thuần túy, cho nên chẳng khó cho anh để đọc được suy nghĩ của cô trong giờ phút này.

Cô đang do dự giữa lựa chọn có muốn ở bên cạnh anh hay không; cô đang cân nhắc, liệu về sau ở bên cạnh anh, cô có còn gặp phải những chuyện nguy hiểm như vừa rồi, liệu cô có phải bị thương không; có thể là vì trong lòng cô vẫn còn kiêng kỵ anh, hoặc có thể là vì cô sợ anh, cho nên nội tâm anh cũng dâng lên một thứ cảm giác bàng hoàng, lo lắng...

Cảm giác bàng hoàng đó, cứ như sợi dây xích lớn trói chặt trái tim anh, siết đến rí máu!

Anh không ngờ, trong mắt cô, anh là người khiến cô sợ hãi đến mức không dám tới gần, không ngờ, anh trong mắt cô lại trở nên xấu xa và tồi tệ đến thế, đến mức cô luôn bày ra bộ dáng đề phòng anh.

"Đau sao? Hửm?"

Cánh tay rắn chắc đặt bên người Lạc Khuynh Thành, German đặt chóp mũi mình lên đầu mũi cô, môi mỏng khẽ mở, âm thanh trầm thấp khàn khàn vang nhẹ bên tai cô, mang theo từ tính dụ hoặc chí mạng...

Như một khối bom nổ chậm, sợi dây chống đỡ cuối cùng trong lòng Lạc Khuynh Thành cuối cùng cũng hoàn toàn bị sự quan tâm đến điệu dáng của anh mà, đứt gãy!

Không phải ảo tưởng, cũng không phải cô nghe lầm, rõ ràng cô nhận ra được sự đau lòng của anh trong câu hỏi đó, một chút đều không hề che giấu, giống như súng thần công, nhắm bắn vào điểm yếu của lòng cô, lập tức công phá!

"Đau..."

Nhào vào lòng anh, cô ôm cổ hắn, cánh môi khẽ run thốt lên, giống như một đứa trẻ uất ức muốn òa khóc.

"Đau, rất đau."

Cánh tay ngó sen như sợi dây leo bền chặt, gắt gao ôm giữ lấy gáy German, Lạc Khuynh Thành nức nở giấu đầu vào trong lồng ngực anh bật khóc, bao nhiêu tủi nhục, uất ức bị dồn nén đều được giải tỏa...

Ngay thời điểm cho anh câu trả lời, cô biết mình tiêu rồi, đời mình coi như đi tong rồi!

Bởi vì, cô khi không lại chủ động ôm lấy một ác ma, tựa đầu vào lồng ngực anh, giải bày toàn bộ bi thương ủy khuất của mình.

Bộ dáng của cô, chẳng khác gì một người con gái đang tìm bạn trai mình để an ủi nỗi lòng, thật xấu hổ, mắt mặt muốn chết mất thôi, nhưng biết làm sao bây giờ, cô không chịu nổi nữa rồi...

Người đàn ông xấu xa!

Tự xưng đối xử tốt với cô làm gì, chỉ điệu dáng hỏi han cô một câu thôi, hại cô đến quyền kháng cự cũng không có? Vì sao đoạt cơ thể cô rồi, anh lại tham lam muốn chiếm đoạt cả trái tim cô? Vì sao!

Ôm chặt German, Lạc Khuynh Thành cuối cùng đã buông bỏ mâu thuẫn trong lòng mình, không hề cố kỵ, siết vòng tay quấn lên người anh, cô yếu đuối yêu kiều mà y lại vào anh...

Cơ thể to lớn bỗng cứng đờ, ban đầu, German không thể tin vào mắt mình, chỉ biết ngậy người mặc cho đối phương ôm mình, sau đó nhận ra cả người cô run lên vì uất ức, bỗng nhiên, trái tim anh như mềm nhũn đi.

Cô bé này, không ngờ lại đang làm nũng với mình đây?

Âm thanh nhu mềm gọi tên anh, nói với anh, cô rất đau, là một sự ỷ lại dựa dẫm tốt cùng, vừa đáng yêu, vừa đáng thương, hơn nữa cơ thể cô còn dán chặt lên người anh, giống như con mèo sùng đang ngo nguẩy trong lồng ngực mình, động tác nhỏ vun, trúc trắc, thật sự giống như viên kẹo ngọt phếch đường lên tim anh, khiến anh cảm thấy ngọt ngào đến kỳ lạ...

Mắt dài khẽ chớp, nâng một cánh tay lên đặt lên eo cô ôm chặt, German cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vàng trán cô, hành động của anh, càng khiến cho cô cảm thấy ủy khuất hơn.

"German... Ô ô... Tôi ghét anh...Anh hại tôi thảm thế này, còn muốn ăn hiếp tôi, tôi ghét anh...ghét anh!"

Úp mặt vào ngực German, Lạc Khuynh Thành nức nở bật khóc, những lời nói dối lòng bắt đầu tuôn ra, dựa dẫm như vậy, một người đàn ông thông minh thấu hiểu lòng người như German, làm gì có chuyện không nhận ra được cô đang làm nũng mình chứ?

Kỳ thật, cũng có thể những gì cô phát tiết – chính là những gì trong lòng cô luôn sợ hãi?

Dù sao, khoảng khắc bị Hobart đối xử tàn bạo đó, có lẽ cô đã rất hoảng sợ, tuy rằng anh kịp thời cứu cô, thành công khiến cô phải khóc vì sự tồn tại của anh trong lòng cô, dù sao cô chỉ là một cô gái yếu đuối tay trái gả không chặt, chứng kiến phải chuyện đáng sợ như vậy, ai nào có thể dễ dàng vượt qua được khủng hoảng đó chứ?

Giờ đây, đúng là Lạc Khuynh Thành đang phát tiết, không chỉ có sợ hãi, mà phần nhiều chính là sự bàng hoàng luống cuống khi phần tình ý của mình bị đối phương trộm nhìn ra...

Lạc Khuynh Thành sợ, cô không biết, nếu yêu phải German, liệu con đường phía trước của cô, rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Mặt mày càng nhũn nhặn hơn, anh mím chặt môi không nói lời nào, mặc cho cô làm càn trong lòng mình hả hê khóc lóc, đợi chờ trong giây lát, một tay giơ lên sờ mồm từ đầu giường tìm kiếm thuốc mỡ, một tay khác anh sờ đến cầm cô, khẽ vuốt ve một hồi sau đó hơi dùng sức, nhấc mặt cô lên...

Thật là, sao lại khóc thảm thành ra thế này?

Nhủn nhũn quan sát Lạc Khuynh Thành, cực vì rất khó chịu khi nhìn kỹ nước mắt của cô, chỉ nhẹ nhàng đưa ngón tay cái vội lau, German rốt cục cũng mở lời: "Đừng khóc, tôi thoa thuốc cho em, thoa xong sẽ không đau nữa."

Ngửa đầu, nhìn German, đôi mắt Lạc Khuynh Thành ánh lên một tia long lanh, tựa như giọt sương sớm, cô nhìn bản thân mình phản chiếu ngược dưới con ngươi anh.

Cô quá xấu...

Tóc tai hỗn độn, mắt sưng vù như gấu trúc, hai gò má sưng tấy ngập tràn lệ là lệ, bộ dạng cô trông lếch thếch vô cùng.

"Anh đừng nhìn tôi, đừng nhìn..."

Hoảng loạn nâng tay lên, che đi đôi mắt của German, nhưng khi tay cô vừa mới chạm lên mặt người đàn ông đối diện mình thì, cổ tay, lại bị anh nhẹ nhàng giữ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tàn Nhẫn Từ Điệp 82: Vừa Ái Muội, Vừa Âm Áp.

Chút tâm tư của Lạc Khuynh Thành, đương nhiên German dễ dàng thấu hiểu toàn bộ, da thịt tiếp xúc với nhau, đột nhiên anh cảm giác được sự mảnh mai và nhỏ bé của cô, nội tâm từ thương tiếc, giờ lại càng thêm sâu sắc mấy phần...

"Vì sao?"

Sợ rằng nếu không nhẫn nhịn được, bản thân sẽ bẽ gãy tay cô, anh nhẹ nhàng nắm tay Lạc Khuynh Thành, khuôn mặt điển trai máu lạnh xuất hiện một tia nghi hoặc khó có được...

German rất ngạc nhiên, cô nhóc này, vì sao mới vừa rồi khóc lóc nỉ non, giờ thì nháo loạn này nọ? Đến cả anh cũng không thể hiểu nổi?

Bấy lâu nay, trước mặt anh, tính tình của cô có bao giờ biến hóa thất thường như vậy đâu. Nói không thích thì cũng không đúng, không hiểu vì sao, anh thậm chí cảm thấy hưởng thụ bộ dáng đáng yêu đó của cô, xem gương mặt xinh đẹp nhộp nhem, còn tỏ thái độ ý lại, dựa dẫm, không biết sao, sâu trong nội tâm anh, một phần cái gọi là lòng tự trọng cao ngất như núi của người đàn ông, dần dần bành trướng, là một sự thỏa mãn chưa từng có...

Đối với anh mà nói, cảm giác này đúng là quá mức kỳ diệu, cho đến bây giờ anh chưa hề trải nghiệm qua một lần, cho nên trong khoảng khắc đó, dù cho có là một người đàn ông bình tĩnh như anh, thì đáy lòng vẫn rất tò mò.

Cái anh tò mò, tuy anh chưa có kinh nghiệm để khám phá, nhưng, chẳng cái gì làm khó được anh cả...

Lạc Khuynh Thành muốn giằng tay thoát ra khỏi gọng kiềm của anh nhưng không hiểu sao, mặc dù anh không dùng sức là bao nhưng cô vẫn chẳng thể nào thoát ra được.

"Dù sao thì anh cũng đừng nhìn..."

Lắc đầu, thoát không được, trốn cũng không xong, dưới cái nhìn chăm chú của người đàn ông, Lạc Khuynh Thành có chút nóng vội, cô bắt lực cản môi, cô đành nhoài người, giấu mặt mình vào gáy anh, phải nói là cô đang dùng loại phương thức làm nũng giữa các cặp đôi yêu nhau để trốn tránh câu hỏi của anh.

Cô không còn cách nào khác a, tay bị anh nắm lấy, cô không thể nào dùng tay che mặt được, trốn không thoát, nên mới đành phải mượn tài nguyên của anh...

Bản thân cô lại không hề hay biết, hành động đơn thuần theo bản năng của mình, lại khiến cho tâm tình German như bùng nổ!

Trong đầu lướt qua một loại suy nghĩ...

Cơ thể bé nhỏ yếu đuối của cô, run rẩy bám lên người anh, mọi hành động dựa dẫm, ý lại xuất phát một cách tự nhiên của người con gái mềm mại đó,

thật khiến anh chỉ muốn ôm chặt trong lòng mà yêu thương sùng ái hết mực, bộ dáng phong tình và diễm lệ của cô chỉ nở rộ trong lòng bàn tay anh, khiến anh này sinh một loại độc chiếm điên cuồng, có thể nói, cô vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về mỗi anh!

Khoảng khắc đó, German hận không thể nhập cô vào cơ thể mình, hóa thành cốt thịt, trở thành một phần không thể thiếu trong đời anh, anh không biết cổ khí nóng rực sâu trong lồng ngực mình xuất phát từ đâu, cho dù có bị nó thiêu đốt, thậm chí là hóa thành tro tàn, anh luôn thầm nghĩ muốn ôm lấy cô, để cô hòa vào sinh mạng của mình, sống chết không rời...

Hơi cong khoe môi, German vẫn giữ thái độ lãnh ngạo nhìn cô, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia lo lắng rõ rệt, đồng thời, đáy mắt tản ra một loại ánh nhìn chiều chuộng, như ẩn như hiện.

Anh nắm chặt cánh tay Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực mình, anh hơi cúi đầu, dán môi mỏng mình dịu dàng đắp mô lên gò má cô...

"Ngao, nói cho tôi biết."

Từng nụ hôn nhỏ vun của anh, dọc theo từng đường cong non mềm dần dần di chuyển xuống, âm thanh của anh vẫn khàn đặc, đầy nam tính và quyến rũ khiến biết bao phụ nữ phải điên cuồng đắm chìm như cũ, ...

Đầu óc lập tức ù đi, ý thức không theo kịp thân thể, đôi môi anh đào tự động mở ra.

"Quá xấu..."

Giọng điệu ngưng ngừng, cô cực kỳ nhỏ giọng than thở, trong cả quá trình, gương mặt của cô còn phối hợp với nụ hôn của anh, nhẹ nhàng cọ bên má anh, không biết là đang kháng nghị hay là đang làm nũng?

Một đoạn kịch tình vừa nãy, làm cho cổ họng Lạc Khuynh Thành trở nên khô khốc, âm thanh phát ra có chút khó khăn, nhưng lại vẫn cố gắng níu non: "Tôi thấy bộ dạng tôi giờ rất xấu..."

Xấu đến cả bản thân cô còn chẳng chấp nhận nổi nữa là!

Lúc trước ở phòng tắm có soi mình trong gương, cả bản thân cô còn bị sốc đến không nhận ra bản thân, đau khổ nhất là vừa rồi cô còn dùng gương mặt xấu xí này mà nhìn anh trực tiếp với thời gian dài a, mãi đến tận bây giờ mới ý thức được...

Sửng sốt, bởi vì câu trả lời của Lạc Khuynh Thành khiến German anh không khỏi giật mình!

Xấu?

Vì sao những lời cô nói, hoàn toàn khác những gì trong lòng anh hình dung?

Rõ ràng, anh cảm thấy đêm nay cô xinh đẹp vô cùng, nhất là khi cô ôm anh thờ thớm khi cô đạt khoái cảm cực độ, một loại kiều diễm quyến rũ đến hại người, quả thực suýt chút nữa khiến cho anh vất vả lắm mới kiềm chế được dục vọng, giờ lại một lần nữa thoát cương, hận không thể tiếp tục rong đuổi thêm lần nữa...

"Tôi thấy không xấu là được."

Dù sao cô là người của anh, cô có xấu hay đẹp, cũng là anh nhìn ngắm, không phải sao!

Khẩu khí vẫn bá đạo, mang đậm chất kiều ngạo chỉ có ở German, vừa không có thành ý an ủi cô, lại thể hiện quan điểm một cách thẳng thắn, khiến con tim mỏng manh của Lạc Khuynh Thành bỗng dậy sóng, cô cảm thấy khoan khoái dễ chịu hẳn lên, tựa như vừa mới ăn viên chocolate, khi ăn vào có chút đắng, nhưng sau đó lại là hương vị thơm ngọt tràn ngập khoang miệng...

Cô sẽ không hỏi anh điều đó có thật hay không, vì cô chưa bao giờ hoài nghi những lời mà anh nói, German là kiểu đàn ông nói một không nói hai, thậm chí sẽ không bao giờ nói dối những chuyện nhỏ nhặt, trừ phi anh toan tính một điều gì.

"Nói khoác."

Chu cái miệng nhỏ nhắn, cô cong miệng nhợt nhạt cười, thêu thảo bật ra hai chữ. Thật ra thì cô chỉ muốn lên giọng trách cứ anh một chút, nhưng chẳng hiểu tại sao ngữ điệu phát ra khỏi miệng lại hoàn toàn thay đổi, từ mục đích muốn trách cứ anh, lại trở thành hờn dỗi, từng chữ từng chữ như mềm nhẹ gõ lên đầu quả tim anh...

Đáng thương cho anh, rõ ràng là một người đàn ông được cho là quyền lực và đáng sợ nhất cả cái nước Đức to lớn kia, rõ ràng mỗi lời nói xuất phát từ miệng anh quý giá ngang bằng trời, rõ ràng là nghĩ đầu nói đó, thế mà trong mắt cô lại thành ra nói khoác?

Một German trong mắt Lạc Khuynh Thành, là người đàn ông lạnh lùng, ma quỷ cỡ nào, mỗi lời nói đều mang đậm mùi vị chết chóc, nhiều lần nghiêm túc lên thì có thể dọa chết đối phương, vậy mà trong mắt cô, anh lại trở thành cái hình tượng này? Quả thực đáng để ngạc nhiên!

German nào biết, phụ nữ, từ cổ chí kim, đều là loại động vật rất cảm tính, đôi khi mỗi hành động, lời nói, thái độ đều xuất phát rất tự nhiên, đơn giản là bị trái tim chi phối, mặc cho cô của quá khứ có cảm giác sợ hãi anh, mặc cho trắng đen thiện ác đều hỗn loạn trong thế giới quan của anh, chỉ cần anh luôn bên cạnh cô, bảo vệ cô, khiến cô cảm thấy an toàn, chỉ thế thôi là đủ...

"Gan em ngày càng to lên bất ngờ đấy."

Đám nói tôi nói khoác, trên đời này, em là người duy nhất!

Thần nhiên nhìn hàng mi khẽ run nhẹ, trong mắt German ánh lên một tia ngập tràn trêu chọc, tuy lời nói tỏ vẻ châm biếm đối phương, nhưng miệng lại nhẹ nhàng cong lên ý cười sùng nịch, anh chăm chú quan sát bộ dáng ngượng ngùng của cô, nhìn không nổi sự đáng yêu của cô mà thiếp mỗi mình lên môi cô...

Động tác của người đàn ông, tuy nhìn vào rất tầm thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự dịu dàng và ưu ái đến lạ, đối phương dường như muốn dùng hành động này của mình để chứng minh cho người con gái kia biết, cô không hề xấu, thậm chí, cô còn hại anh nhìn không được muốn hôn cô.

Lạc Khuynh Thành bị hành vi ôn nhu không chút che giấu của người đàn ông đối diện mà sợ hãi, hai con ngươi đen láy trừng mở lớn, ngoại trừ nhìn chăm chăm German thì trong khoảng khắc đó, cô không hề có chút phản ứng, đầy lòng, một loạt thứ cảm xúc hỗn độn bắt đầu trời dậy, có kinh ngạc, có cảm động, lại còn có ngập tràn ngọt ngào...

Cô thấy bản thân mình xấu, mà anh vẫn không ngần ngại mà hôn cô?

Thì ra, anh cũng có mặt dịu dàng hiếm có thể này à?

Thì ra, trái tim anh, không phải là một viên đá Granite cứng rắn, lạnh lẽo như cô vẫn thường đánh giá, ít nhất, ngay giờ khắc này, anh đã cho cô thấy được một thái độ khác, một gương mặt khác, hoàn toàn trái ngược với anh của thường ngày, đồng thời, cũng làm cho lòng cô, từng chút, từng chút một mềm nhũn đi...

Cô cứ ngỡ ngàng ngồi đó, ngốc lảng nhìn German, mặc cho anh đang giúp mình thoa thuốc. Mượn trông mắt đắm ướt lệ che kín đi tâm tư sâu thẳm, tê dại của một trận kích tình trước đó, vẫn còn đề mê trong cơ thể cô, giờ đây lại thừa cơ, rong chơi bồi hồi, tựa như luồng điện xẹt qua lòng cô, gây xúc cảm mềm mại, thậm chí là cả rối rối bời bời!

Trong phòng giờ phút này rất là yên tĩnh, German cùng Lạc Khuynh Thành đều vẫn giữ thái độ trầm mặc không nói gì, nhưng bầu không khí xấu hổ gần như đã biến mất, thay vào đó là sự gần gũi, thân thiết, hơn nữa còn có chút ái muội, ấm áp...

Sâu trong tâm hồn cô gợn lên vài đợt sóng bập bênh, cô vươn tay nhỏ bé, kim lòng không nổi nhẹ cầm lấy bàn tay lớn của anh, sau đó, nhẹ nhàng lắc lắc.

"German... chân đau..."

Sợ hãi nhìn thẳng vào đáy mắt người đàn ông, Lạc Khuynh Thành nhỏ giọng ní non thăm thì, con ngươi đen láy nồng đậm nhu tình chân thành.

German cảm thấy, bản thân mình bị Lạc Khuynh Thành hành hạ đến điên rồi!

Cô gái này, chẳng khác gì con mèo nhỏ dựa sát vào ngực anh tìm hơi ấm, không chỉ không ý thức được hành động nhỏ của cô đối với anh nguy hiểm đến mức nào, mà bây giờ lại còn dùng âm điệu làm nũng ngọt ngào gọi tên anh...

Lẽ nào cô không biết, giọng nói đó, hình dáng đó, sẽ quyến rũ biết bao loài khác giới sao!? Đó là chưa kể, bọn họ đang ở trên giường, tình huống quá sức phù hợp để hớp hồn anh, khiến anh không khống chế máu phạm tội!

Ánh mắt dịu dàng của cô, khiến anh hận không được lập tức vọt cự vật của anh chôn vùi vào cơ thể cô, hung hăng mà yêu thương cô, thậm chí có làm bao nhiêu cũng không đủ!

Nhưng, cô nói cô đau chân...

Những lời nói này, nếu là trước kia, lọt vào tai anh chỉ là một cơ nhặt nhẻo mà cô bịa ra để trốn tránh trách nhiệm làm đồ chơi trên giường của anh, anh luôn mặc kệ điều đó, nhưng đêm nay, có lẽ anh trúng phải loại ma chướng gì, trái tim lại sinh ra cảm giác không nở?

Thật ra, đây cũng chính là lý do mà anh chỉ làm cô mỗi một lần...

Một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Khuynh Thành, màu mắt German, từ từ trở nên ám trầm, anh trầm mặc nhìn chăm chú cô thật lâu, sau đó mới chịu mở miệng, giọng điệu phải nói là nam tính đến mê hoặc.

"Xương cốt không sao, chỉ có mấy đốt ngón tay bị thương."

Tuy nói thế, nhưng cánh tay của German vẫn không thể rời nổi vòng eo cô, anh tìm cho cô một tư thế thoải mái đặt cô tựa lên đầu giường, rồi sau đó, bàn tay to lớn của anh cẩn thận nhấc mắt cá chân cô lên, gác lên đùi mình... 1

Chương 85: Tàn Nhẫn Từ Điệp 83: Chơi Với Tôi Trò Chơi Nhỏ Đi!

Mắt dài sụp xuống, German không nói lời nào, chỉ dịu dàng xoa nắn chỗ sưng nơi mắt cá chân, gương mặt lãnh đạm không nhìn ra chút ưu tư gì từ anh, chỉ có thể thông qua động tác ôn nhu của anh để thể hiện nội tâm chân thật của anh.

"German..."

Môi anh đào hơi mấp máy, Lạc Khuynh Thành không biết, ngoại trừ gọi tên anh thì mình phải làm gì tiếp theo? Cô lại càng không biết, mình gọi tên anh để làm gì?

Có thể giải thích đơn giản rằng cô chỉ muốn gọi tên anh, trong cơ thể cô có một loại cảm xúc gì đó trào dâng, thúc giục cô hãy gọi tên anh, sử dụng một loại ngữ điệu ôn nhu và êm ái nhất gọi tên anh...

"Àn."

German cũng không hề ngắt đầu, chỉ nhẹ đáp một tiếng, động tác tên tay không hề ngừng lại, khi thì ấn áp, khi thì vuốt ve, giúp Lạc Khuynh Thành giảm bớt cơn đau...

Bàn chân của cô thật nhỏ, nhỏ đến nỗi anh có thể nắm trọn nó trong lòng bàn tay mình.

Vừa non mềm, vừa phấn nộn, cuộn tròn nằm im trong lòng bàn tay anh, ngoại trừ thỉnh thoảng bị anh xoa nắn có chút run lên, còn đôi bàn chân cô biểu lộ chẳng khác gì tính cách con người cô, từ khi chất tình lặng dịu dàng, cho đến đáng vẻ thẹn thùng, e ngại, nhiều lần gương mặt phúng phính xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh, ánh mắt ẩn chứa một tia sợ hãi, tựa như con thỏ con đáng yêu, tung tăng hồn nhiên...

Hơn nữa, cô vừa mới tắm rửa qua, làn da mềm mại thơm tho lạ thường, còn lưu lại một chút dư vị kích thích vờn quanh thân cô khiến cho anh không rượu vỡ say đắm.

Khoảng cách hai người gần như thể tiếp xúc cả da thịt, trên người cô tỏa ra hương thơm ngọt ngào của sữa tắm, mềm nhẹ thoảng qua chóp mũi anh, như cánh hoa hồng tươi nở rộ giữa ánh bình minh, xua tan khí trời âm u, phải nói rằng, nó là một loại mùi hương khó mà có thể tự kiềm chế được!

Mà cô còn không tự biết, vô tư lộ ra đáng vẻ mị hoặc trước mặt anh, là đàn ông bình thường chỉ cần liếc nhìn cô thôi cũng đã muốn cô, huống chi loại đàn ông đầy chính chiếm hữu phát cuồng sắc lang như anh...

Là cô không biết, cô có bao nhiêu sức gợi cảm, quyến rũ chi phối lý trí anh, dục vọng anh, bao nhiêu nhẫn nhịn ban nãy hoàn toàn bị hình dáng đó mà nổi lên dục hỏa.

German cảm thấy, nếu như sự việc xảy ra ở bữa tiệc tối nay, chỉ cần anh đến muộn vài giây thì cô đã sớm nằm trong vòng tay thẳng đàn ông khốn nạn khác, anh cảm thấy may mắn vì đêm nay, anh đã có mặt kịp thời để cứu cô, để mọi kế hoạch của anh trở nên hoàn mỹ!

Khi cô đau, cô nghĩ đến anh, khi cô bị người khác làm nhục, người cô nghĩ muốn xuất hiện nhất cũng là anh, đúng, điều anh muốn ở cô, không chỉ cơ thể cô, mà cả sự dục dẫm, ý lại xuất phát từ tận đáy lòng, từ trái tim cô.

"German, đêm nay anh... giết người."

Hơi cần mồi, ánh mắt nhìn thẳng về phía German, Lạc Khuynh Thành có chút do dự mở miệng gọi đề tài, khi nói chuyện, trong đầu cô nhất thời tái hiện lại tình cảnh của khi đó...

Nói không sợ hãi là không đúng, cô vẫn còn nhớ rõ mồn một từng đầu ngón tay ghê tởm của người đàn ông mặc tây trang đó, đặt lên da dẻ cô biến thái vuốt ve, cô thậm chí còn nhớ rõ, gương mặt dâm tà của hắn nở một nụ cười đều đặn cùng sức nặng trên người mà đè ép cô, rất khủng bố, lúc ấy cô chỉ suy tính trong đầu là làm sao có thể thoát khỏi hắn, chứ không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, bây giờ hồi tưởng lại, cô thật cảm thấy, rợn cả sống lưng!

"Ừm."

Lại là một câu đáp không nghe ra chút ưu tư gì, anh cảm nhận sâu sắc được sự run rẩy của cô, cánh tay trắng kiện nâng lên, anh vuốt nhẹ một bên đùi cô trấn an, đồng thời, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô...

German hơi nhíu mày không nói lời nào, chỉ là dùng thái độ lãnh đạm bằng mắt để nói cho cô biết rằng: Đúng, là tôi giết người, vậy thì sao?

Thái độ của người đàn ông, vừa tùy ý, vừa mang một loại thần thái cao lãnh, vô thức chứng tỏ sự cuồng ngạo vốn có của anh, thậm chí là cả sự nguy hiểm đồng loạt ập lên đầu đối phương, biểu tình của anh là ngập tràn sự khinh bỉ, đến một tên có thể lực tiền đồ còn không đáng để anh nhắc tới, huống chi là trong mắt anh, tên oắt con Âu Lăng kia, chẳng bằng một tên gia nhân? !

Kỳ thật, Lạc Khuynh Thành cảm thấy, German là một con thú máu lạnh bệnh hoạn, vốn trời đã cho anh cái loại lãnh ngạo coi trời bằng vung để sinh tồn, một người đàn ông, quả quyết trong từng lời nói, cứng rắn trong từng hành động, bình tĩnh trước mọi tình huống, tuy có thể nói điều đó rất kinh khủng nhưng trong mắt một số người, anh là một loại kiệt tác nhân loại mà ai ai cũng muốn thưởng thức...

Lạc Khuynh Thành cũng biết, ngay trong thời kỳ đế quốc thứ ba đang trong tình trạng hỗn loạn - một bản chết cả mạng bao nhiêu người, hoàn toàn dễ hiểu khi tính cách con người anh trở nên thế này, chứ đừng nói người đó là German – một người đàn ông hung ác, nham hiểm, đối xử với đồng loại mình đều không hề tỏ ra khách khí hay khoan nhượng, ...

Cô là người thuộc về thế giới hòa bình, nơi mâu thuẫn giữa người với người đều được giải quyết bằng pháp luật, cho tới bây giờ yên ổn phân phân, giải quyết mạng người loại này sự tình, không có khả năng làm mai mối gặp đến, lại liên nữa điểm cảm giác đều không có, vậy rất già, hướng chỉ, nàng nữa quật cường cũng chỉ là cái nữ nhân, mắt thấy trước hân lãnh mạc gió súng, như là từ thân một loại, một thân xơ xác tiêu điều khí, bao nhiêu là sẽ có chút sợ hãi!

Bất quá, tựa loại nam nhân, sống ở thế giới trên chỉ biết giết hại càng nhiều nữ tính đồng bào, quả thật đáng chết! !

"Không có gì, là hân ta đáng chết."

Nhanh chóng đem là đó kính hách hình ảnh tản ra đi, lác lác đầu, Lạc Khuynh Thành khẽ mở trước lẳng môi, thần nhiên quả nhiên một lời nói, về mặt cũng hơi thể hiện đậm mực, mặc dù có nhẹ nhẹ tức giận cùng... Lo lắng, bí mật mang theo trong đó.

"Chẳng qua, hân là ai? Thân phận của hân thế nào? Anh giết hân, nhờ đâu lại gây phiền phức cho anh thì sao?"

Cô có nghe rõ cuộc đối thoại, hân nói hân ta có cậu là cấp trên của German, khẩu khí của hân khi nói chuyện rất đanh đá và kiêu ngạo, giống như hân có thể chắc chắn German sẽ không dám dẫm thương hân, tuy cuối cùng hân vẫn bị ăn một phát đạn đầu đón từ German, nhưng sự ngạo kiều của hân vẫn không hề mất đi!

Tuy nhìn German trông chẳng có gì xảy ra, nhưng bây giờ cô thật sự đã có chút lo lắng, từ sau khi trở thành một vong hồn xuyên qua đây, cô cảm thấy, đàn ông sống ở niên đại này, đều là những lũ sai lang đội lốt người, chẳng thấy mấy ai thanh cao! Người nhà mình bị giết, chắc chắn sẽ không tránh khỏi được chuyển lấy mạng đền mạng, có thù tất báo, nghĩ đến điều đó cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, nhờ đâu họ lợi dụng quyền cao chức trọng đến áp chế German, vậy phải làm sao đây? Với tính cách ngông cuồng, lãnh đạm của anh, làm gì có chuyện anh sẽ dễ dàng bị người khác khống chế? Nhưng lỡ điều đó xảy ra, lỡ người nọ bất chấp bằng mọi giá, chỉ sợ German cũng sẽ nổi bão!

Tính khí người đàn ông này, khi nổi nóng thì như núi lửa phun trào, khi lạnh lùng thì đừng nói đến chuyện đối phương sẽ toàn mạng, thật là thay đổi sửa lại, một chút cũng không khéo đưa đẩy, quả thực chút cũng đều không hiểu thoái nhượng...

Ý nghĩ đó không khỏi khiến cô khiếp đảm, Lạc Khuynh Thành nhẹ cắn môi dưới, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, ngược mắt nhìn chăm chăm German, trong mắt cô ánh lên một tia quan tâm không chút che giấu.

"Tiểu bạch thỏ, em đang lo lắng cho tôi?"

Từng ngón tay thon dài, cổ ý mềm nhẹ mon trón gần bàn chân Lạc Khuynh, German, cơ thể anh hơi nhào lên phía cô mấy phần, con ngươi màu lam sáng ngời dừng trên người cô, dần dần, nó trở nên sâu thẳm, tựa như hố sâu dưới lòng biển cả, nơi mà không một ai có đủ can đảm và khả năng để khám phá hết bí mật của nó...

Hừ, anh là đồ xấu xa!

Chắc chắn là anh ấy có ý, nhưng trong lời nói lại mang hàm ý khiêu khích, giống như đang an ủi cô, nhưng phần nhiều là đang muốn đánh thức sự thất thố bên trong cô, làm cô phải hoảng hốt run rẩy, hàm răng nhẹ cắn phần môi, mặt cô, bỗng chốc đỏ ửng lên, khoảng khắc đó thật khiến cho đối phương phải trào máu mũi.

"Không hề!"

Cầm dưới cổ lấy chút tự trọng nghênh lên, cố gắng giữ bình tĩnh trước thái độ đặc ý của anh. Cô từng cho rằng, khả năng nguy trạng cảm xúc của mình không tệ, nhưng thực tế thật sự quá phù phàng, quá nhiều điểm sơ hở như muốn phản bội cô rằng cô đang cố đánh lừa thị giác của anh.

Mi nhỏ hơi nhướng lên, có chút buồn cười nhìn Lạc Khuynh Thành, German hứng thú quan sát mọi diễn biến cảm xúc lộ ra trên gương mặt cô, điều này đúng là đã kích đến lòng tự trọng cô không ít.

Dựa vào cái gì anh lại có thể nhìn thấu cô như vậy? Dựa vào cái gì cô lại quan tâm đến anh?

"Dù sao cũng không phải, là anh tự mình đa tình thì có!"

Không muốn bị German dễ dàng vạch mặt, Lạc Khuynh Thành trực tiếp dùng ngữ điệu pha chút phiến muộn cùng nũng nịu lên án anh?

Không hiểu vì sao ánh mắt người đàn ông trước mắt quá lợi hại, khí thế cũng quá bức người, anh không nói lời nào, chỉ đặt cô vào tầm ngắm của anh, khóe môi cong lên nụ cười châm biếm, có phần hứng thú với tiết mục giả vờ của cô, thái độ này thật khiến cô muốn tìm lỗ chỗ nào chui xuống!

"Không cho phép anh tiếp tục nhìn tôi như vậy!"

Cứ bị anh nhiều mãi thế này, chắc toàn bộ cả người cô sẽ bị anh khoét đến không còn manh giáp, nếu anh đã không thèm mở miệng thì cô sẽ chủ động lên tiếng!

Vừa ngưng ngừng, vừa buồn bực, cô không biết phải làm sao, thật muốn vươn tay che đi đôi mắt anh lại, âm điệu mềm mại của cô, truyền đến tai anh, nếu không phải là đang làm nũng, thì ai đòi nào tin?

Cầm lấy bàn tay trắng nõn không xương mềm mại của cô đưa lên bờ môi mình, German há miệng nhẹ nhàng cắn lên mu bàn tay trắng nõn kia...

"A" một tiếng sợ hãi, Lạc Khuynh Thành nặt mày đỏ bừng kháng nghị.

Luu, luu mạnh!

Bộ anh thích cắn tay cô lắm sao! Còn trực tiếp mút đầu ngón tay cô nữa! Anh thật xấu xa!

"Anh đừng có cắn tôi!"

Hồn giật lên tiếng, Lạc Khuynh Thành nhìn không được trừng mắt nhìn anh, ý bảo anh bỏ tay cô ra, cơ mà, anh sẽ đồng ý sao?

"Bé con giấu đầu hở đuôi."

Kéo tay Lạc Khuynh Thành về phía mình, lần này là nhẹ nhàng vuốt ve, áp bàn tay cô vào trong ngực mình, anh cúi đầu, nghiêng khóe môi cười, yết hầu chuyển động trầm thấp vang lên, anh dường như không thể giữ được nụ cười trên choker cô, chọc thủng tấm chắn ngực trắng của cô, hại cô không biết tìm cách nào để giấu mặt.

Mặc dù anh vẫn giữ thái độ lãnh đạm như trước, nhưng nụ cười nhạt của anh, lại khiến cho đối phương cảm thấy một phần nào đó là sự... sùng nịch.

Nhưng thế thì sao, cô vẫn là người yếu thế, ...

"Anh buông tôi ra, tôi không phải bé con!"

Khuôn mặt nóng bừng vì xấu hổ, cô buồn bực thấp giọng la hét trong lòng anh, vừa mới giây dựa một hồi liền bị anh một phen không chế.

"Xuyt, đừng nháo, có người đến."

German ôm chặt Lạc Khuynh Thành, yên tĩnh nghe động thái xung quanh bỗng nhiên, anh cuồng ngạo cười.

"Bảo bối, chơi với tôi trò chơi nhỏ đi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tàn Nhẫn Từ Điệp 84: Bẫy, Âm Dạ Kinh Hồn

Ghé sát bên tai, dùng loại ngữ điệu khàn trầm đầy dụ dỗ, German kích thích cô một phen.

"Hả? Trò chơi nhỏ? Trò chơi nhỏ gì?"

Hơi thở nóng rực của người đàn ông phả lên vành tai cô khiến mọi xúc cảm trên người đều trở nên ngứa ngáy lạ thường, cô rụt cổ lại kinh ngạc nhìn anh... đại khái là tỏ ý không hiểu ý anh.

"Có người đến."

Ba chữ rõ ràng, vẻ mặt thần bí của anh lóe lên ý cười bí ẩn ảm ảm, ánh mắt trở nên gian tà, ngày một trở nên sắc bén...

"Là thứ mà em lo lắng."

"Là người quen của tên bị giết sao? Là cấp trên của anh? Hẳn ta tới tìm anh báo thù?"

Hai con người trừng mắt nhìn nhau, Lạc Khuynh Thành bắt đầu khàn khàn, nắm chặt lòng bàn tay German, cô ngẩng đầu truy vấn anh, âm thanh trở nên gấp

gấp, cô rất lo, tuy cô không biết tình huống thế nào...

Gật nhẹ, German ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, màu mắt kia, so với bóng đêm còn tăm tối và đáng sợ hơn nhiều, anh nghiêng tai yên tĩnh quan sát trong giây lát, sau đó một lần nữa đưa môi để sát bên tai Lạc Khuynh Thành: "Giúp tôi diễn cảnh giường chiếu đi."

Môi mỏng đóng mở như có như không, German thấp giọng chỉ đạo "kịch bản" cho cô, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa, anh mới buông cô ra, đứng dậy xuống giường...

Bắt đầu mặc quần áo, đôi chân dài rắn chắc hữu lực chậm rãi bước về phía cửa sổ, quan sát một hồi, thân hình cao lớn lập tức biến mất trong bóng đêm

Lạc Khuynh Thành luôn đặt mắt mình lên người German, mãi đến khi cánh cửa sổ vang lên tiếng báo hiệu đã được đóng lại, cô hơi nuốt nước miếng, lập tức mặc váy ngủ, sau đó, lại lần nữa nằm lên giường...

Đắp chăn lên tận cổ, nằm cứng đờ trên giường, lông mi chớp động, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm trần nhà, đột nhiên, cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng dấy lên biết bao khăn trương cùng hồi hộp, cô yên lặng nằm chờ đợi đối phương.

Thời gian tích tắc trôi qua, tựa như chiếc đồng hồ cát, không biết lượng cát đã chảy đến mức nào, đến khi...

"Không được nhúc nhích!"

Lần theo màn đêm đen tối đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn, âm thanh lạnh lẽo của người đàn ông tựa như con dao sắc bén cắt ngang sự tĩnh lặng trong căn phòng, Lạc Khuynh Thành cảm giác đặt lên gáy mình, chính là một thứ vật thể lạnh như băng, không cần mở đôi mắt ra cô cũng biết, là súng, là thứ vũ khí cô đã từng chạm vào nó, cũng đã từng sử dụng nó!

Đến thật nhanh a...

Đáy lưng lạnh lùng lù một tiếng, cô bỗng nhiên mở đôi mắt, làm bộ làm tịch giống như vừa mới tỉnh dậy.

"Anh là ai? Anh muốn gì?"

Mở tròn mắt, ngốc lăng đánh giá người đàn ông đang ngồi bên mép giường dùng súng khống chế mình. Lạc Khuynh Thành "A" lên một tiếng sợ hãi, cô hoảng hốt bật người dậy, ôm lấy chăn, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ kinh hoàng, thất thố hô lên...

"Cứu mạng a... Cứu... A! ... A a!"

Gần giọng thét chói tai, Lạc Khuynh Thành vừa run rẩy mấp máy miệng, vừa lo sợ lui thân ra sau, theo bản năng, cô định ném chăn xoay người chạy trốn, nhưng người kia lại nhanh tay hơn cô, khẩu súng đặt lên gáy cô, lập tức đã chuyển lên trước thái dương!

"Không được phép lên tiếng, nếu không tôi giết cô!"

Một tay khóa chặt miệng cô, tay kia tiếp tục giữ khẩu súng giữa huyệt cô, người đàn ông hung tợn quát bên tai cô, rất hung dữ, lại còn máu lạnh vô tình. Chẳng qua, đó chỉ là cô đang giả vờ, German ác ma kia bao lần đe dọa, uy hiếp, cô còn cứng đầu chống đối, chứ đừng nói là một chút trò hăm dọa vật vãnh của tên này, cô mới không sợ hãi a...

Nhưng, nếu đã chơi thì phải diễn đến nơi đến chốn, vai của cô chính là một cô gái yếu đuối, sợ sệt trước mọi tình huống bất ngờ phát sinh có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

"A a..."

Không ngừng lắc đầu, yết hầu cũng hừ hừ kháng nghị, Lạc Khuynh Thành ngoan ngoãn ngồi im không hề nhúc nhích, cô nghiêm nhiên biến mình thành một cô gái hoảng sợ vì lâm vào tình trạng khủng hoảng trầm trọng, con ngươi từng lớn đồng tử trống rỗng, giống như bị mất hồn.

Có lẽ trong mắt cánh đàn ông mà nói, phụ nữ là loại động vật cấp cao trời sinh ra đại diện cho sự yếu đuối, hơn nữa sau khi ở vị trí bất lợi, bọn họ sẽ bắt đầu mê hoặc, ngay khi xác định đối phương mất đi phòng bị, họ cũng tùy ý mà biến họ thành món đồ chơi dễ dàng tiêu khiển.

"Bây giờ tôi muốn cô ngoan ngoãn thành thật trả lời tôi vài vấn đề, nếu không viên đạn của tôi sẽ lập tức bắn nát óc cô, nghe rõ không?!"

Hầu gian "A a" kêu, Lạc Khuynh Thành run rẩy gật đầu chứng minh cho người đối diện biết cô sẽ nghe lời hần, hơn nữa, bộ dáng yếu đuối, nhu nhược của cô thật khiến cho đối phương không nở mà dọa nạt, hần vừa lòng nhấp nháy môi, buông tha miệng cô, tay vẫn tiếp tục giương súng thẳng giữa trán cô...

"Tôi hỏi cô, đây có phải là phòng của Reggie Nord không, tại sao cô lại ở đây?"

"Anh ta chưa bao giờ ở trong này."

Rũ mắt trốn tránh tầm mắt của người đàn ông, cả người cuộn mình thành một khối, hai tay run rẩy ôm chặt hai đầu gối, Lạc Khuynh Thành bày ra bộ dáng nom nớp lo sợ trả lời câu hỏi đối phương, vô vô tư tư nói dối không chớp mắt, cơ mà đối phương lại rất hài lòng với câu đáp của cô, nhẹ gật đầu ra vẻ, hần cho rằng đó là tin tốt...

"Sợ là cô đang gạt tôi!"

Không ngờ tên khốn nạn Reggie Nord kia lại cẩn thận đến mức này, ngay cả người của hắn đều rất nhạy bén, thủ thuật che mắt rất hoàn hảo?

"Cô là người của hắn? Hắn thường hay làm gì vào tối muộn? Cô là ai? Vì sao lại ngủ trong phòng hắn?"

Hắn đưa mắt nhìn chằm chằm đánh giá người con gái xinh đẹp trên giường, miệng không ngừng đưa ra bao nhiêu câu nghi vấn...

"Tôi bị anh ta bắt nhốt trong phòng này, thậm chí vừa rồi anh ta còn ở đây, tra tấn tôi, nhưng có người nào đó tên là Miller đến tìm nên anh ta mới chịu bỏ qua cho tôi, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại."

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: rốt Cuộc Em Đang Nổi Quạ Cái Gì?

"Phanh" một tiếng, vang vọng trời đất, cũng gây ra chấn động không nhỏ đến màng nhĩ Lạc Khuynh Thành, hai con ngươi trừng mở lớn, cô kinh ngạc đưa mắt nhìn sang...

Lạc Khuynh Thành nghĩ rằng, hòng súng đặt tại chính ngực mình sẽ cho cô một "viên kẹo bạc" ghim thẳng vào tim, cô biết mình cách cái chết không còn xa nữa, nhưng nào ngờ, tiếng súng vang lên, không xuất phát từ ngực cô, mà có người còn nhanh tay hơn cả Erwin, là German nổ súng?

Đúng thế, là German.

Hốc mắt lồm đồm vì kinh hãi, Erwin cúi gập mình co giật từng cơn, đồng thời hắn lấy chút sức lực, nâng tay cầm súng hướng về phía Lạc Khuynh Thành, tuy nhiên, một viên đạn khác, bay thẳng vào khoảng không giữa hai người, sau đó, chuẩn xác găm phập vào cổ tay Erwin, khẩu súng trong tay, lập tức rơi xuống chấm dứt hành vi muốn hãm hại Lạc Khuynh Thành...

Thét lên một tiếng đau đớn, lực đạo trên cánh tay Erwin hoàn toàn biến mất, cả khẩu súng rơi tự do trên không trung, đáp thẳng xuống đất, rất là vang dội, đáp vào sàn trên, tựa như tiếng sấm rền giữa khí trời đang vào thu.

Lạc Khuynh Thành vô cùng kinh sợ, trái tim cô không ngừng nảy lên vì cảnh tượng trước mắt mà bị hù dọa, cô ngây ngốc trừng mắt đứng đó, nhưng German lại phản ứng cực nhanh, là trong khoảng thời gian khẩu súng trong tay Erwin rơi xuống đất, đôi chân dài rắn chắc lập tức lấy đà, giống như một con sóc xoáy quét qua người cô, sau đó, cánh tay trắng kiện mở rộng, đón lấy cơ thể nhỏ nhắn đang run rẩy ôm chặt cô vào lòng...

"Fuck! Mày dám bắn con tao!?"

Sau khi đoạt được Lạc Khuynh Thành về vòng tay mình, đương nhiên Simon chẳng còn giá trị gì với anh, mắt thấy con trai ruột nhà mình bị trúng đạn, trông mắt Simon đỏ sẫm, theo bản năng sợ mớ thất lung lấy súng ra, nhưng lão đã quên một điều, ...

Một tay ôm căng Lạc Khuynh Thành bảo vệ bên người, tay còn lại hồ hững nhấc khẩu súng lên, "Đoàng" một tiếng bắn ngay vào cánh tay Simon, ngay sau đó, là liên tiếp mấy phát súng, phân bố rải rác tứ chi lão khiến lão phải ôm đau đớn mà đổ gập người xuống sàn.

Mà cùng lúc đó, bên phía Erwin, vẫn còn cứng đầu, giờ tay trái lên muốn lấy lại khẩu súng đang nằm chễm chệ trên mặt đất thì không may, cái người nhàn nhạt đứng một bên nhàn nhạ xem phim hành động miễn phí kia lặng lẽ đi đến trước mặt Erwin từ lúc nào, nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất, vùng chân đá mạnh khẩu súng ra khỏi tầm tay với của đối phương, đồng thời mu bàn tay Erwin bị Miller giẫm lên không thương tiếc!

"A!"

"Ha, cháu ngoan, muốn liếm chân ông nội mày sao?!"

Miller tăng lực đạo ở chân, trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười sung sướng, thoạt nhìn nụ cười đó rất sáng lạn, nhưng ngôn ngữ và cử chỉ của anh, một chút cũng không rạng rỡ, thậm chí còn u ám vô cùng...

Cầm khẩu súng đặt lên giữa trán Erwin, hai mắt Miller không hề chớp động, trực tiếp bóp cò, dễ dàng bóp nát sinh mệnh của Erwin đang đau đớn lẫn xả dưới chân mình, mang theo gương mặt kinh hoàng cùng oán hận xuống địa ngục.

"Con tao! A!"

Nằm úp sấp trên sàn nhà, thất thần nhìn con trai nhà mình chết thảm thương nơi đó, Simon hét lên một tiếng bi thương, cơ thể vì đau đớn mà run lên kịch

liệt, trong mắt phóng ra hàng ngàn tia bi phẫn và thị huyết...

"Reggie Nord, Miller, hai chúng mày dám sát hại con tao? Tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày! Tao muốn hai chúng mày chết hóa thành tro... A!"

Rên lên một tiếng, gương mặt già nua của Simon hiện lên đầy vết nhăn nhăn nhoe loang lổ, lão đau khổ đến trắng mặt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, lão liều chết không hé răng kêu đau, trừng mắt nhìn về phía German, bên trong con người đó ẩn chứa loại thể khí cực độc, một khi nhìn vào có thể dễ dàng đoạt mệnh đối phương!

Chỉ tiếc, lão ác độc, nhưng German lại độc ác hơn cả lão!

"Lão già, những lời này, tốt nhất là đợi đến khi nằm trong quan tài rồi hãy nói."

Khỏe mỗi nhẹ cong lên, cơ thể cao lớn cường tráng của anh bỗng ngạo đối diện trước Simon, giọng nói trầm thấp của anh như lời phán quyết cuối cùng của Thần Chết dành cho Simon...

"Reggie Nord, mày không dám giết tao, đúng chứ, viên đạn vừa rồi, mày không dành nó cho tao."

Miệng run rẩy mấp máy, cả người nằm úp sấp trên mặt đất, lão càn rỡ điên cuồng cười to, nhớ lại khoảng khắc đó, lão không khỏi đắc ý tự cho mình chút hiển ngang kiêu ngạo...

Việc Simon đắc ý cũng là chuyện dễ hiểu, lão cho rằng cho dù German có muốn giết lão thì cũng không có tư cách, lão là ai trên toàn nước Đức này, quyền lực, địa vị, nào ai có thể sánh ngang với lão, là tướng lĩnh cấp cao trong hội nguyên lão sĩ quan, tướng quân đứng đầu đế quốc thứ ba hiện tại, thân phận của lão, đến cả nguyên thủ cũng phải nể mặt, một German cuồng ngạo như hắn, cho dù có được nguyên thủ coi trọng, cũng chẳng qua là một cái mầm cây mới nhú, so với loại cổ thụ như lão thì khẳng định nguyên thủ sẽ thiên vị lão hơn.

Nhưng Simon lại thiếu hiểu biết về con người German, tính cách của anh không những cứng rắn trong hành động mà còn lãnh nghị trong cả lời nói, mọi quyết định của anh một khi đã đặt trên đầu môi thì rất khó thay đổi, cho dù có bị đặt trong tình thế nguy hiểm khẩn cấp đến bậc nào, anh cũng vẫn luôn bình tĩnh tìm cách giải quyết, với phong cách làm việc như anh, nếu không nắm chắc phần thắng trong tay, anh sẽ không tùy tiện hành động mù quáng, giống tình hình đêm nay, chính vì anh đã nắm rõ đại cục nên mới chính thức bắt đầu phát động phản công...

Đột nhiên, Simon có linh cảm chính mình bị dụ vào bẫy của German, đã thế còn hồn nhiên không biết, nực cười thay giờ lão lại mạnh miệng cố giữ chút thanh danh quyền vị cho mình, thật đáng thương!

"Simon, một mình đầu cơ trục lợi số hóa lực hạng nặng, nguyên thủ mà biết được tội danh này, xem đầu mày có tồn tại nổi không!"

Nghiêm trọng hơn là còn lén lút cấu kết với gián điệp của quân địch, tiết lộ bí mật quốc gia... Tội trạng này có tử hình cũng không trừng phạt đủ!

"Mày, mày, mày..." Làm sao mày biết được!?

Hai tròng mắt hoảng sợ trừng lớn, bộ dáng còn đắc ý của Simon lập tức biến mất, thế chỗ cho sự kinh hoàng và sợ hãi...

Chuyện bí mật này lão đã che giấu hành tung rất cẩn thận, vì sao một tên kém hèn như Reggie Nord có thể biết được ? !

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Dựa Vào Tôi Là Người Đàn Ông Của Em!

Nhìn bóng lưng lạnh lẽo của người đàn ông chậm rãi rời xa tầm mắt mình, trái tim Lạc Khuynh Thành như theo gót chân anh mà trầm xuống, cô cuộn người ôm lấy đầu gối mình, giống như con ốc sên nhỏ bé chui khỏi cơ thể mỏng manh của mình vào lớp vỏ cứng rắn, bảo vệ cô khỏi cái giá lạnh tê tái, bảo vệ cô khỏi thế giới rộng lớn được bao phủ bởi màn đêm tối tăm, trông cô bây giờ càng nhỏ bé và gầy yếu tựa như một đứa trẻ cơ nhỡ không chốn dung thân...

Đau đớn cắn chặt môi, cô gối đầu lên đầu gối, mái tóc tán loạn tung bay trong gió đêm, trên gương mặt tuyết trắng, đôi mắt đau thương đã tràn ra một giọt lệ.

Người đàn ông và người phụ nữ, hai người ôm hai bầu tâm sự khác nhau, phía người phụ nữ, cô cảm thấy mình bị tổn thương sâu sắc, cái suy nghĩ bị anh ghét bỏ không chút nương tình găm nhăm trái tim cô, dòng máu vô hình như nhỏ giọt tựa như dòng nước mắt đang tuôn rơi trên hai gò má sưng húp, cô khó khăn đấu tranh tư tưởng, một bên là đau thương, một bên khổ sở hơn, chính là yêu!

Còn người đàn ông, anh cũng thật sự vì thái độ lạnh nhạt của cô mà mất đi bình tĩnh, sống từng này tuổi, đây là lần đầu tiên trong đời anh nảy sinh cảm

giác lo sợ, chỉ có anh mới biết ngữ khí và hành vi thô lỗ vừa rồi phản ánh nỗi sợ hãi của anh ở mức độ nào, anh rất sợ mất cô, thật sự sợ hãi. Loại cảm giác đó khiến anh cảm thấy mình thật thất bại, cho tới giờ luôn là người chiến thắng, cho tới giờ muốn gì đều được nấy. Nhưng hôm nay, nỗi sợ hãi này thực sự khiến anh cảm thấy mình vô lực. Đầu quạ tím như hàng ngàn con kiến lửa bò lên cắn phê, đau rất, nhức nhối?

Sau khi gặp mặt nguyên thủ, anh cố giữ thái độ điềm nhiên trầm tĩnh, trần thuật toàn bộ sự tình có liên quan đến hành vi bi ối của Simon, khi anh xoay người rời đi, hơi thở cường thể lộ rõ sự nguy hiểm lan tràn đến từng góc nhỏ hành lang, trong lòng trở nên rối bời hốt hoảng!

Loại cảm giác đó, liên tục đeo bám anh cho đến khi về tới biệt thự, sai chân một mạch đi thẳng đến phòng ngủ của Lạc Khuynh Thành...

Cô, đang ngủ.

Để xử lý xong chuyện Simon cùng dấu tích của lão, German đã phải mất trắng một đêm, bây giờ, sắc trời đã sáng, rèm che vẫn chưa kéo ra nên trong phòng chỉ là một khoảng không gian tối mù, mắt vừa nhìn thấy cô, trái tim anh như nhẹ nhõm hơn phần nào, anh nghĩ, chỉ cần có sự hiện diện của cô trước mắt anh, chỉ cần cô vẫn luôn ở đây, mọi lo lắng kỳ lạ trong lòng sẽ vơi đi phần nào ...

Ẩn dưới lớp chăn dày màu đen thuần là người con gái xinh đẹp đang say giấc nồng, da thịt cô như tỏa ra hương thơm dễ chịu của hoa, cái mũi nhỏ khẽ thở, đôi con ngươi lưu ly xinh đẹp động lòng người kia giờ đã được hàng mi thật dài che khuất, giấu đi đôi mắt sắc xảo đẹp như giọt sương sớm, tất cả đều mang một vẻ đẹp thuần túy đậm chất Phương Đông, mà kiến trúc căn phòng, cách bài trí vật dụng, đều mang phong cách phương Tây phóng khoáng, giữa sự dịu dàng như nước thu sang với sự phóng khoáng mạnh mẽ như núi đá, giữa cái thanh nhã, duyên dáng với sự ngạo mạn độc duy, rõ ràng là hai loại thái cực hoàn toàn trái ngược, thế nhưng một khi kết hợp, nó lại tạo nên một bức tranh phong tình tuyệt thế, điều này khiến tâm tình German sinh ra loại cảm giác quuyến luyến.

Một cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài chăn, đôi mắt anh nhìn theo có chút ý muốn xâm chiếm. Từ mái tóc lại nhìn đến khuôn mặt, khuôn mặt cô điềm tĩnh tựa vầng trăng sáng, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong, cái cằm đầy kết hợp với xương quai xanh gợi cảm. Làn váy ngủ phảng phất dáng người quuyến rũ của cô. Lại chính vì bộ dáng đáng yêu không chút đề phòng, hồn nhiên dụ hoặc người thế này khiến anh không cách nào dời mắt đi...

Đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, nháy mắt xua tan sự nghiêm túc cứng rắn ở đuôi lông mày, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Anh sai bước đi đến bên giường.

Vốn Lạc Khuynh Thành ngủ không an giấc, đột nhiên trong cơn mơ màng, cô cảm thấy lông mi mình hơi ngứa ngáy, lười biếng không muốn mở mắt, đôi môi anh đào mấp máy lên tiếng kháng nghị, sau đó tìm một vị trí thoải mái xoay người nhưng lại ngoài ý muốn chạm phải cánh tay của ai đó...

Trên cánh tay ấy có phảng phất hương vị cô đồng nội, mùi hương cực kỳ thanh dịu và dễ ngủ, rất quen thuộc, mỗi lần cô ngủ được hương vị này, cô may mắn thường thức nó mà không biết chán.

Gần như giấc ngủ qua loa vừa rồi khiến cô suýt nữa quên đi chuyện mình vẫn còn giận German, máu nóng dâng lên, cô lập tức bắt lấy cánh tay kia, mắt không buồn mở, coi nó là khối thịt heo xông khói, chậm rãi đưa lên môi, há miệng cắn...

Nhưng chủ nhân của cánh tay kia, lại không có ý định rút về.

Dùng một chút, hàng mi dài tựa cánh quạt nhỏ tinh tế xòe ra khẽ chớp động, Lạc Khuynh Thành có chút kiềm chế không được, một bên mắt chậm rãi hé mở lên lút quan sát thái độ của anh, chỉ thấy ý cười mỏng manh trên gương mặt điển trai ấy, mang theo chút buồn cười nhìn cô, không biết ý cười đó, rốt cuộc là đang dung túng cho cô, hay là sùng nịch?

Giống như sinh viên cá biệt bị giáo viên bắt gian tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên, cô dùng sức hất cánh tay anh ra...

Hai cánh tay chống đỡ sau người, cô bĩu môi ngồi dậy nói: "Đánh lén nhân lúc người ta đang ngủ, không phải hành vi của đại trượng phu nên có."

Cho nên, cô không thèm so đo với anh!

Không che giấu được dáng vẻ ngượng ngùng đến bông mặt của mình, cô gấp gấp muốn chạy thoát khỏi anh, nhưng đồng thời, cả cơ thể lập tức bị kéo về nằm gọn trong lòng ngực German, cô liền dùng sức chống tay lên ngực anh, lạnh lùng trừng mắt nhìn vào đôi mắt màu lam kia rất lâu, kháng cự, rồi kháng cự, cô xóc chân lên nhảy xuống giường định trốn vào phòng tắm, mặc kệ vết thương ở chân còn đau nhói, thứ cô quan tâm, chính là không muốn nhìn mặt anh.

Nhưng, German đã cho phép cô thực hiện hành vi đó sao?

German phản ứng cực nhanh, đứng dậy một phen giữ chặt thắt lưng cô, thân hình cao lớn của người đàn ông phương Tây dính sát lên tấm lưng với đường cong duyên dáng của người con gái phương Đông. Cô có thể cảm nhận được anh đang dùng thân thể cao lớn của mình miêu tả từng đường cong trên thân thể cô. Bàn tay to từ phía sau khóa chặt vòng eo, khiến cô không khó cảm nhận được luồng sức mạnh vô cùng lớn đang áp chế...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sợ!

Ánh mắt của German vẫn không rời khỏi gương mặt cô, dường như ánh mắt ấy đang muốn khẳng định cho đối phương biết câu nói vừa rồi của mình có mấy phần thật, mấy phần giả!

"Em cho rằng, đàn ông như tôi, sẽ dễ dàng để người phụ nữ của mình trốn thoát sao?"

Nếu thực sự để cho cô chạy mất, vậy German anh còn xứng làm đàn ông sao?

Quả nhiên, những lời này như đủ nói lên German đang đánh mất dần tính nhẫn nại của mình, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của anh chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước. Đôi mắt anh lạnh giá nhìn chằm chằm cô khiến cô không khỏi giật mình!

Anh là người đàn ông của cô? Cô là người phụ nữ của anh?

Rốt cuộc anh đang nói cái gì a? Sao cô chẳng hiểu gì cả?

"Cái gì mà người phụ nữ của anh? Lúc trước không phải anh đã nói tôi chỉ là món đồ chơi của anh thôi sao? Giờ còn dám lật lọng! ?"

"Hay là anh cho rằng, chỉ cần anh muốn, thì đối phương sẽ nguyện ý nghe lời anh? Muốn tôi làm gì thì làm đó sao! ?"

Cánh tay non mịn chậm rãi nâng lên, từng đầu ngón tay nhỏ nhắn khẽ chạm lên lồng ngực anh, miệng không ngừng lên án, bộ dáng tức giận thờ phỉ phò của cô, không những khiến đối phương cảm thấy đáng yêu, mà còn có phần duyên dáng. . .

Lần phát tiết này của Lạc Khuynh Thành khiến German có phần sững sốt, so với sự kích động của cô thì anh dường như lại càng thêm bình tĩnh tuy toàn thân tản ra đầy hơi thở nguy hiểm, anh chỉ trầm mặc nhìn cô, khóa chặt khoảng khắc ấy trong ký ức mình, trong trái tim mình. . .

Thì ra, thỏ con nhút nhát nhà anh khi nổi điên cũng có bộ dáng thế này đây?

"Không sai, German anh là người làm việc có năng lực, có thủ đoạn, bây giờ đúng là tôi không thể đánh bại anh, trốn cũng không thoát, nhưng tôi cho anh biết German, chỉ cần tôi còn một tia hy vọng tồn tại, tôi nhất định sẽ chạy trốn, chạy đến một nơi không có anh, sống một cuộc sống bình yên mà không phải bị ràng buộc dưới trướng của anh, không phải làm món đồ chơi dưới sự khống chế của anh, mặc cho anh đùa cợt cả đời!"

"Hừ, người đàn ông của tôi? Là ai mạnh miệng nói tôi chỉ là đồ chơi của anh, bây giờ còn tự cho mình là đúng! Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì!"

Càng nói càng điên cuồng, Lạc Khuynh Thành giẫy dụa trong vòng tay của anh, đem mọi đè nén uất ức bấy lâu phun trào ra, câu cuối cùng, cô vô thức xả giận bằng tiếng Trung, bởi vì bình thường cô rất hiếm khi cãi nhau với ai, cũng chẳng mấy khi sử dụng tiếng Trung ở xứ người, chứ đừng nói là mắng chửi người bằng tiếng Đức.

Tuy cô học bên ngành tiếng Đức, nhưng có một sự thật rất hiển nhiên là đó không phải thứ tiếng mẹ đẻ của cô, miệng mắng chửi người xuất phát từ bản năng, mà hành động theo bản năng sẽ xung thần kinh não sẽ ở chế độ phản xạ có điều kiện, huống chi, để có thể mắng người mà hả lòng hả dạ thì chỉ có thể dùng chính tiếng mẹ đẻ của mình mà thốt lên thôi..

Có điều, cô thì khoan khoái dễ chịu, nhưng người nào đó nghe xong lại ghen tức!

Con mẹ nó!

Rốt cuộc người phụ nữ đáng chết này vừa nói cái gì?!

Vì sao cô lại đi dùng tiếng quốc ngữ, khiến một chữ cô nói anh không thể hiểu nổi? Ngoài miệng thì mở đóng, ngực thì phập phồng tức giận, thứ quan trọng nhất là ý nghĩa của câu nói, anh muốn hiểu cũng đành bất lực!

"Nói tiếng người cho tôi!"

Nắm chặt cảm Lạc Khuynh Thành nhấc lên, German có chút thiếu kiên nhẫn găm nhẹ, che giấu bộ dáng hoài nghi vô lực của mình..

Anh đúng là hết cách với cô, cảm giác xa lạ này khiến anh khó chịu vô cùng, hiểu người con gái trước mặt, thậm chí còn khó hơn mưu lược đối phó trên chiến trường!?

"Nói, những lời em nói vừa rồi là cái gì? Là đang mắng tôi? Hừm?"

German đè thấp âm thanh truy hỏi, ngữ quan anh tuần của anh mang khí thể bức người, gương mặt hoàn mỹ trước sau vẫn mang vẻ lạnh lùng, điềm đạm khiến bất cứ ai liếc nhìn cũng có đôi phần hoảng sợ, Lạc Khuynh Thành cũng không phải ngoại lệ, cô ngần ngại nhìn thẳng vào mắt anh, một lúc lâu mới nhận ra vừa rồi đã vô thức làm gì, khó trách anh bảo cô nói tiếng người.

Nhưng bộ dáng này của anh, gây cho cô cảm giác hai người có chút.. Thân thiết?

Giờ phút này, có thể nói tuy gương mặt điển trai trông nguy hiểm thế nhưng đã không còn ngạo mạn, cao cao tại thượng như thường ngày, chỉ có con người màu lam đặc trưng mang theo một tia nghi hoặc, khó hiểu. Thì ra trên thế giới này, không phải không có chuyện gì mà người đàn ông này không làm được....

Nhọt nhạt thở ra một hơi, không hiểu vì sao Lạc Khuynh Thành bỗng nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường, cô cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh như được rút ngắn.

Mà nhìn bộ dáng nhún nhún của anh, có lẽ thứ anh cần bây giờ chính là đáp án từ miệng!

"Có phải tôi chưa bao giờ mắng người đâu, việc gì phải che giấu?"

Lạc Khuynh Thành bĩu môi tùy tiện đáp một câu, cảm giác hòn gợn tích tụ nơi lồng ngực dần dần tan biến đi, khẩu khí cũng hòa nhã hơn lúc trước, thậm chí là có phần nhỏ nhẹ...

"Vậy sao lại nói nhỏ?"

Hàng mi gắt gao nhíu lại, German rõ ràng không ưng thuận với đáp án của cô...

"Tôi nói, anh dựa vào cái gì mà tự cho mình là người đàn ông của tôi?"

Hít sâu một hơi, Lạc Khuynh Thành lặp lại câu tiếng Trung mình nói vừa rồi cho anh nghe...

Con người màu băng phách trở nên âm trầm, German không nói lời nào, trầm mặc ngắm nhìn cô một lúc lâu, giống như muốn moi hết toàn bộ ưu tư từ đáy lòng cô ra thăm dò, bỗng nhiên, anh nhẹ nhàng cong môi, tà mị cười, nói: "Dựa vào tôi ngủ với em"

"Anh!"

Hai gò má lập tức bạo hồng, cô ghen hòng trên trời tròng mắt nhìn German, chỉ một câu nói của anh, hoàn toàn khiến cô nói không nên lời...

Người đàn ông này, anh có còn là người không hả, bộ não anh là vật để trang trí sao?

"Luu manh!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Khuynh Thành.

Yết hầu chợt thắt nghẹn, nước mắt cứ như được mùa mà tuôn trào, một chữ "sợ" trầm thấp phát ra từ miệng anh khiến đáy lòng cô chợt rung động, đầu óc hỗn loạn, rốt cuộc không có cách nào mà suy nghĩ được. Ánh mắt và khuôn mặt cương nghị này, đã quyết định hết thảy....

Anh nói anh sợ? Làm sao anh nói sợ được chứ?

Cô còn cho rằng, còn cho rằng anh vốn dĩ không cần cô, cho dù cô có sống hay chết!

Thì ra, giây phút Erwin đặt hòng súng lên người cô, cũng chính là lúc con người sắt đá kia bắt đầu cảm thấy sợ hãi?

Thì ra, một người lãnh huyết như German, cũng biết sợ vì an nguy của người con gái...

Kéo cánh tay Lạc Khuynh Thành đặt nó lên trái tim mình, để cô cảm nhận được nhịp đập rộn rạo của nó, German ngẩng đầu, tầm mắt trở nên sáng ngời.

"Lúc ấy, trái tim tôi như ngừng đập."

Chính xác là cả hô hấp cũng ngưng trệ theo, giây phút hòng súng chậm rãi di chuyển lên trái tim cô, anh cảm nhận được nỗi kinh hoàng đang bao trùm lấy lý trí mình!

Cô nhất định không biết, lúc đó tâm trạng anh như thế nào? Là căng thẳng, hoảng sợ, cả người anh trong khoảng khắc ấy như bị sét đánh, thậm chí khi anh cảm súng hướng về phía Erwin, hô hấp của anh, cũng đều ngưng trệ!

Anh thừa nhận chỉ có cô gái trước mặt anh mới khiến anh sản sinh ra thứ cảm giác khó chịu đó, chỉ duy nhất những gì liên quan đến cô, mọi tác phong

làm việc đã không còn bình tĩnh hay quá quyết như trước, anh sợ cô sẽ biến mất giống như mẹ anh trong trận tuyết năm đó.

"Khuynh Thành."

Tôi không cách nào tưởng tượng được, nếu như em thật sự bị trúng đạn, tôi sẽ hóa điên ở mức độ nào, sẽ đau lòng đến thế nào, hay là giống như năm đó, trái tim lại chết đi một lần nữa?

Kéo cơ thể mềm ngoặc kia qua, anh nắm nhẹ cầm cô nhấc lên, khẽ đặt lên bờ môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng, gương mặt anh vẫn không mặn không nhạt như trước, ngoại trừ đôi mi hơi nhắm lại, sự cương nghị sắc bén căn bản khiến người ta không thể thăm dò, nhưng sâu trong lòng anh, lại mặc niệm lên tiếng.

Ngay khi nụ hôn nhột nhạt đặt lên bờ môi cô, một con người chỉ biết bộc lộ tính cách tàn bạo và lời nói vô tình qua bờ môi ấy, nhưng chỉ trong khoảng khắc này, cho phép đôi môi lạnh lẽo ấy, có thể gọi lên hai tiếng..

Khuynh Thành.

Chỉ hai chữ này, một khi lặng lẽ rơi thẳng vào màng nhĩ cô, nó tựa như tiếng chuông ngân dài, vang vọng quanh màng tai cô, đồng thời cũng vang vọng trái tim cô, khiến nó không thôi rung động..

Cũng chỉ hai chữ này, lại lần nữa khiến nước mắt cô tuôn rơi, sự bướng bỉnh, kiên cường lập tức sụp đổ hoàn toàn!

Rõ ràng chỉ là một tiếng xưng hô quá phổ thông, cô nghe nhiều đến nỗi nhón cả tai, thế nhưng khi hai chữ này phát ra từ chính miệng anh, trái tim cô đột nhiên rung lên từng hồi, một thứ cảm xúc mạnh mẽ không ngừng bùng cháy trong lòng cô.

Phải nói đối với người nước ngoài, tiếng Trung là một thứ ngôn ngữ làm khó họ nhất, về âm điệu lẫn chữ viết, tất cả đều là chướng ngại vật với họ, không ngoại trừ cả anh, khi anh trầm thấp thốt lên hai chữ đó, trong âm điệu có mang một phần cứng nhắc, nhưng có như thế mới thấy được nó trân quý đến nhường nào...

Anh là người đàn ông không phải kiểu người luôn miệng nói những lời hay ý đẹp, thậm chí luôn khiến cho đối phương chán ghét vì sự thẳng thắn và kiêu ngạo trong lời nói của anh, bây giờ thì sao, đúng là kiểu cách quen thuộc của anh thường ngày, nhưng ngữ điệu lại rất dễ nghe, hơn nữa lại giống như đang thổ lộ tình cảm của mình với cô, cho dù anh không nhiều lời, cũng không có nhiều cử chỉ gì để chứng minh điều đó, nhưng đối phương, lại đủ tinh tế để hiểu được.

Anh là người đàn ông kỳ lạ, cô biết cô không thể tham lam yêu cầu anh phải tỏ thái độ nhún nhường trước cô một chút, càng không thể yêu cầu anh phải nhanh chóng thay đổi, trở nên lương thiện hay dịu dàng hơn trước, thật ra, chỉ bằng biểu hiện nhỏ nhoi này thôi, đã quá đủ với cô! Chỉ bằng hai chữ anh tặng cho cô này thôi, còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ!

Cánh môi mỏng nhột nhạt hơi run rẩy, cô cảm động nhìn về phía anh, cô không biết phải nói gì với anh, nếu phải nói gì đó, cô nghĩ những lời nói ấy cũng chỉ là phù hoa, nở rồi lại tàn.

Đôi mắt đắm lệt, yểu hậu ghen ngào, mí mắt khẽ chớp động nhìn chằm chằm German, một lát sau, cô chậm rãi nâng cánh tay qua ôm chầm lấy anh, cô ngẩng đầu lên, đặt chính đôi môi tái nhợt của mình, chủ động hôn lên bờ môi mỏng kia, nước mắt, đồng thời cũng lặng lẽ rơi xuống..

Làm sao bây giờ, cô không có cách nào để lừa gạt trái tim mình, ép buộc nó không thuộc về anh;

Làm sao bây giờ, cô thật sự không có cách nào để cưỡng lại đáng về đó của anh;

Làm sao bây giờ, Lạc Khuynh Thành cô, hình như đã thực sự, thực sự yêu German rồi ...

German dường như không ngờ rằng cô lại lớn mật chủ động đến vậy, anh cũng không hề động dẩy. Nhưng rất nhanh, làn môi mềm mại của cô kích thích đại não anh. Cơ thể cao lớn mặc dù đứng ra nhưng lúc đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô gãi trong lòng thăm dò khéo miệng anh, đôi tay anh không còn kiểm soát được, ôm chặt lấy eo cô, cảm nhận một chút làn da mịn màng dưới lớp váy, một giây sau hóa bị động thành chủ động, gia tăng thêm sức mạnh, lưỡi anh "tiến quân thần tốc", trực tiếp tấn công khoang miệng cô.

Rõ ràng đã hôn môi vô số lần, nhưng mỗi một lần anh đều sinh ra cảm giác mới mẻ lạ thường, hơn nữa, nụ hôn của anh càng lúc càng trở nên triền miên, mạnh mẽ và bá đạo. Như một người lữ khách giữa vùng đất sa mạc cần cỗi tìm được nguồn nước thanh khiết. German điên cuồng đòi hỏi và chiếm hữu. Đến cả hô hấp của anh cũng bắt đầu nặng nề khàn đục!

Sống một đời mang theo trái tim cần cỗi, vô cảm, anh chỉ luôn coi nó như một bộ phận trang trí trên cơ thể mình, có khả năng giúp anh sống sót, còn ngoài ra, anh đã sớm không mang chút cảm giác của cái gọi là tình cảm mà con người ai cũng luôn tự nguyện trao nó đi và không ngừng thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Quà Tặng.

Cảnh tượng nóng bỏng đập mạnh vào mắt cô, cổ họng bỗng trở nên khô rát, trái tim bắt đầu nhảy nhót không theo nhịp, cô hoang mang đến loạn cả chân tay, lưng túng vuron ngón tay run rẩy của mình cài cúc áo cho anh, nhanh chóng che đi thân hình trần trụi quyến rũ và gọi cảm của anh, che lấp bao nhiêu phần thì mới bớt đi mấy phần suy nghĩ xấu xa trong đầu cô.

"Làm thế này sẽ không thấy vết cắn nữa, người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện đâu, yên tâm, danh dự của anh tuyệt đối sẽ không bị mất mát."

Tránh việc người ngoài nhìn vào, cười nhạo anh bị phụ nữ cắn cho thành ra thế này!

Khóe môi chậm rãi cong lên, cô dịu dàng vỗ nhẹ lên bả vai anh, hài lòng khi nhìn thấy dấu răng bị che khuất, nụ cười nghịch ngợm của cô, tựa như một cô nhóc đắc ý khi trêu chọc được đối phương, khiến cho German cảm thấy, vô cùng đáng yêu và ngây thơ...

Có điều, cái gì mà danh dự của anh?

Một vết cắn nhỏ bé mà thôi, có liên quan gì chứ?

"Dù sao cũng phải coi, phí sức như thế làm gì?"

Mây rậm nhuộm lên, ý tứ của German khiến cho gương mặt đắc ý của ai đó bỗng nhiên đỏ ửng, cô cảm thấy mỗi lời nói của anh tựa như mỗi lửa châm lên khắp người cô, gây cho cô cảm giác khó khăn và nóng rực...

Người đàn ông này, mới nói được vài câu dễ nghe thì lập tức lại bắt đầu hiện nguyên hình!

"Anh là đồ háo sắc!"

Quảng năm đắm nhỏ vào người German, Lạc Khuynh Thành ngượng ngùng lên tiếng kháng nghị, đôi mắt anh, thường ngày nghiêm nghị và lạnh lẽo, nhưng lúc này cô cảm nhận rõ ràng được ánh mắt rực lửa của anh. Cô hơi e sợ sự nhiệt tình ấy, nó như hai ngọn lửa bùng lên thiêu rụi hơi thở xung quanh cô, sau đó dần dần thiêu đốt toàn thân. Cô sợ ánh mắt đó của anh, cô cũng không dám nhìn vào, chỉ biết nhắm chặt mắt quay đầu tránh đi, nhưng anh lại nhìn ra được tâm tư của cô, lập tức giơ tay siết nhẹ gương mặt cô, ra lệnh cho cô phải nhìn anh!

Phòng cũng không có bật đèn, chỉ có bức màn thoáng mát rộng rãi đằng xa, từng giọt nắng nghịch ngợm nhảy nhót trên lớp màng dày, nhưng nó lại e dè với khung cảnh mờ ám bên trong, là không nỡ phá tan cảnh tượng đẹp ấy.

Làn da trắng nõn vì bầu không khí ái muội mà biến thành màu hồng phấn, bộ đầm trắng lò mờ phác họa hình dáng mê người, cô mềm mại như vậy, dịu dàng hết như một chú cừu non đợi giết, không hề cảnh giác đem một mặt đẹp nhất của chính mình phô bày trước mặt người đàn ông...

Mà người đàn ông, ở vị trí chủ động, bình thường anh chỉ dùng thái độ lãnh đạm, hờ hững đến yêu điểm, nói những lời không nhanh không chậm, nhìn cô bị anh bức ép, sau đó liền dùng tư thái gọi cảm dụ dỗ của riêng mình buộc cô thừa nhận toàn bộ ôn nhu cùng toàn bộ tàn nhẫn của anh!

Không hề phủ nhận, lại càng không hề chỉ trích, German không nói lời gì, ngay khi Lạc Khuynh Thành cho rằng, anh lập tức sẽ hóa thành sói đói chén sạch cô thì anh đột nhiên nhòm người dậy, linh hoạt xoay người xuống giường, chuyển hướng về phía ngăn tủ, mở ra.

Lạc Khuynh Thành ngây ngốc ngồi trên giường, trong lòng nảy sinh hàng vạn câu hỏi ngờ vực không có đáp án, rốt cuộc người đàn ông này đang muốn làm gì?

Anh vốn là con người như thế, cái gì cũng không nói, thích làm theo ý mình, kiêu ngạo không chịu được!

Cô ngưng mắt nhìn theo bóng dáng anh bận rộn ngay ngăn tủ, tuy bị tầm lưng dày rộng của anh che khuất đằng sau, nhưng theo từng động tác cẩn thận của anh, Lạc Khuynh Thành cảm thấy, hình như anh đang lấy một thứ gì đó, giống như một món đồ quý giá, bảo bối gì đó chẳng?

Đang suy đoán vắn vớ, bước chân nặng nề đập lên thảm phòng, German xoay người trở về, lòng bàn tay, nhẹ nắm thành quyền...

Tầm mắt cô mới vừa theo anh nhìn lại, cô buồn bực không biết rốt cuộc anh đang làm gì, lập tức, lại một lần nữa đối mặt với cô, anh cố chấp nắm bàn tay mảnh khảnh của cô giờ lên, lòng bàn tay to lớn hơi mở ra, ngay khi Lạc Khuynh Thành chưa kịp phản ứng vật thể nằm trong tay anh là thì cô cảm giác được, cô tay mình chợt lạnh lạnh!

Trong lòng dâng lên một thứ cảm giác kinh sợ, Lạc Khuynh Thành lập tức rũ mắt nhìn qua, lúc này mới phát hiện, trên cổ tay trái của mình, lại có thêm một cái vòng tay?

Vòng tay bằng ngọc?

Giống như là...

Tóm lại, đây là một chiếc vòng tay rất đặc biệt, vòng đeo tay bằng đá sapphire xanh lục, tuy cô không phải là một người sành đá quý, chỉ có thể mơ hồ

phong đoán loại vòng tay này mang đậm phong cách phương Tây thuần túy, mang màu sắc lung linh, đẹp tự nhiên, với thiết kế được điêu khắc tỉ mỉ từng cánh từng gân hoa, nó không chỉ góp phần tôn lên vẻ đẹp quý phái, thanh lịch mà còn khiến người sở hữu nó cảm giác như bước vào một miền đại rất lâu, bởi vì theo độ tương phản màu trên mặt ngọc phản ánh ý vị phong cách cổ xưa, giống như là món đồ cổ được truyền lại từ đời này sang đời khác cho con cháu...

Cánh tay khẽ xoay vòng, cẩn thận đánh giá vài lần, động tác cực kỳ nâng niu và cẩn trọng, chỉ sợ hơi dùng sức sẽ khiến món đồ trên tay mình hỏng khi nào không hay, sâu trong nội tâm, nâng lên một thứ cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Tuy cô không biết vì sao lại phát sinh cảm giác sợ hãi đó, càng không biết vì sao German lại đeo cho cô cái vòng tay này, nhưng trong lòng cô, cứ cảm thấy đằng sau cái vòng tay này, nhất định có một câu chuyện đau buồn nào đó?

"German, đây là?"

Hỏi anh để cân nhắc cẩn thận, mặt khác, cô chỉ muốn moi được một chút thông tin về chủ nhân thần bí trước đó của chiếc vòng này!

Sở dĩ cô đoán chiếc vòng này có chủ nhân trước đó vì German vốn không phải là người tự tiện cất đồ trang sức của phụ nữ ở một nơi kín đáo, càng không bao giờ nâng niu và giữ gìn cẩn thận nó như thế, chuyện này quá đi ngược lại với phong cách làm việc của anh.

"Trên tay em không có trang sức."

Rũ mắt thản nhiên nhìn món đồ nằm vừa vặn trên cổ tay trắng nõn kia, German cũng không lên tiếng trả lời vấn đề của cô, cũng không có ý định trả lời, chỉ khẽ mỉm cười, anh đột nhiên làm thế, cũng là có nguyên nhân của nó...

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cô Gái Kiều Ngạo!

Có vẻ vì quá lúng túng, hay phần lớn là vì ngượng ngùng, trong lúc sửa sang lại bộ váy hỗn loạn trên người, tay chân Lạc Khuynh Thành đều không ngừng run lên lẩy bẩy, hai gò má bạo hồng, hoàn toàn mất đi khống chế, mà sau khi nghe được âm thanh uyển chuyển có phần mỉa mai truyền đến từ phía cửa, cô lập tức dừng mọi động tác... trái tim, đồng thời, chùng xuống.

Âm thanh này rất quen thuộc, hình như cô đã từng nghe qua đâu đó rồi?

Vuốt phẳng tà áo, xác nhận bộ dạng mình tạm thời ổn thỏa, cô thu tay về, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác tò mò khó kiềm chế được, cô lém lỉnh nhòm đầu qua khỏi người German đang che chắn bảo vệ mình phía trước thử dò xét, mắt mở to nhìn thẳng về phía cửa...

Một vóc dáng cao gầy mỹ mều lập tức hiện ra dưới tầm mắt cô, thắc mắc lập tức được cởi bỏ!

Thì ra là cô ta...

Là người phụ nữ mà cô gặp mặt và tiếp tục duy nhất ở tại bữa tiệc được tổ chức tại biệt thự của Hobart!

Nếu cô không nhớ lầm thì tên người phụ nữ là Gina?

Khi cô khoác tay German tiến vào cổng không lâu thì có một đôi nam nữ tiến lên đón tiếp hàn huyên cùng German, lúc ấy cô cũng không mở miệng nói gì nhiều, chỉ im lặng đứng một bên chờ đợi, ngoan ngoãn sắm trọn vai diễn, sở dĩ Gina là người cô ấn tượng nhất trong đám người tiếp xúc với German là vì sự nhiệt tình và phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết của cô, chỉ bằng hai ba câu chào hỏi ngắn gọn và một nụ cười yêu kiều nhột nhột, nghiêm nhiên có thể khiến đối phương lâm vào thế bị động, thậm chí, ngôn từ còn có phần ngả ngớn, câu dẫn trắng trợn đối với German...

Đương nhiên, thứ khiến cô ấn tượng sâu sắc nhất chính là hành động của German lúc đó, tựa như một người cha bảo vệ cho đứa con mình, không hề cho cô tiếp xúc hay nhìn mặt cô ta, đôi khi anh nghiêng đầu thấp giọng nói chuyện với mình, cô ta lập tức bắn ánh mắt đầy ghen ghét về phía cô!

Có lẽ là ghen tị...

Ở thời điểm đó, cô có thể nhìn ra được Gina rất ghen tị với mình, về phần nguyên nhân, có lẽ là vì cô đi bên cạnh German, được đứng cùng German nên cô ta mới so đo đi.

Ngoài lý do này ra, cô cũng không nghĩ ra lý do nào hợp lý hơn để giải thích sự ghen ghét từ ánh mắt của Gina, dù sao, cả hai cũng gặp nhau lần đầu tiên, ngoại trừ German, thì vốn dĩ không có gì đáng để đề cập...

Còn thêm một sự kiện, nếu như cô nhớ không lầm, ngay thời điểm German đưa cô đến bàn ăn, cặp đôi nam nữ đang làm tình ở một góc tối đó, nương theo tiếng dâm dăng phát ra, có phần giống âm thanh của Gina?

Về điểm này Lạc Khuynh Thành cũng không dám khẳng định, vốn cô chỉ nghe giọng nói của Gina có vài lần, hơn nữa, trong lúc làm tình, âm điệu của Gina có phần biến hóa, ngọt ngào và ảo diệu hơn, mà cô cũng rất chán ghét mấy loại chuyện dơ bẩn đó nên cuối cùng cũng không giải quyết được gì...

Chỉ là bây giờ nhìn thấy cô ta, nghe được âm thanh của cô ta, lập tức dòng hồi tưởng bắt đầu chấp vá, dường như cảm thấy phán đoán của mình có phần ăn khớp.

Hai tay khoanh lại trước ngực, dựa lên cạnh cửa, Gina híp mắt nhử mảy, không chút khách khí bắn ánh mắt tìm tòi về phía Lạc Khuynh Thành, cô bày ra bộ dáng khinh thường không chút cố kỵ gửi đến cho đối phương, liếc mắt đánh giá vài lần rồi sau đó mới chịu chuyển tầm mắt lên người German...

"Em nói chứ, Lôi thượng tướng, không phải anh luôn là người không gần gũi với nữ sắc sao, giờ đột nhiên mới sáng lại có ý đồ với người ta rồi?"

Mím môi, Gina mĩa mai một tràn, sau đó hào sảng cười to, nghe thì tràn ngập ý vị trêu chọc, nhưng cất giấu bên trong nó chính là ngọn lửa ghen tức, là ghen tị với Lạc Khuynh Thành, tâm trạng của cô bây giờ chính là nhặt nhèo và phẫn nộ, giống như đang rất tức giận vì Lạc Khuynh Thành có thể thân thiết bên cạnh German.

Nhận ra được y phục trên người Lạc Khuynh Thành đã được sửa sang chỉnh tề, German chậm rãi đứng lên, cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn thẳng về phía Gina, tầm mắt cực kỳ lạnh nhạt như có như không, phần nhiều là sắc lạnh hàn băng, hơn nữa còn có một tia chỉ trích, điều này khiến cho đối phương cảm thấy ủy khuất trong lòng...

Người đàn ông này, vĩnh viễn chỉ bằng một ánh mắt, đã có thể khóa chặt tay chân và trái tim cô, bức bách cô phải quỳ rạp xuống nghe theo mệnh lệnh của anh!

Nhưng đồng thời, cô lại yêu chết đi được loại lãnh khốc này của anh, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều hận không được lập tức bỏ nhào vào người anh, chủ động mở rộng đùi nghênh đón anh!

Có điều, thời gian cô quen biết anh cũng không tính là ngắn, những năm năm, thế mà chưa một lần cô có cơ hội chân chính được chạm vào anh, thậm chí mấy hồi tìm mọi cách tiếp cận anh, gần gũi anh một chút thôi đều bị anh lãnh đạm khước từ không thương tiếc, hai người bọn họ, luôn giữ khoảng cách ít nhất là ba bước chân, nếu không phải vì đáng vẻ thèm khát của cô thì German cũng không đến mức đưa ra loại yêu cầu này...

"Thoạt nhìn, nhan sắc cô gái phương Đông này không tệ à?"

Cố tình ném ánh mắt thưởng thức hững hờ nhìn về phía Lạc Khuynh Thành thêm lần nữa, một câu tưởng chừng dễ nghe nhưng ý tứ sâu xa trong đó thì chỉ chủ nhân của nó mới nắm rõ, nhằm muốn dời lực chú ý của German, nhưng cuối cùng cô vẫn phải ném thêm mùi thất bại, anh là một người rất cứng rắn, đối với những sự thật hiển nhiên, anh không cần người khác phải khẳng định thêm lần hai...

"Đừng có giỡn mặt với tôi."

Bước chân thông thả nhưng có phần nặng nề hướng thẳng về phía Gina, tầm mắt anh vô cùng âm u, sắc bén đến dọa người, im lặng một hồi rồi cuộc anh cũng mở miệng, lời nói ngập tràn mùi vị nguy hiểm của sự cảnh cáo, dọa Gina nhìn không được rút cổ về, miệng không ngừng lẩm bẩm mắng thảm anh!

Cô thích sự lạnh lùng của anh, nhưng tuyệt đối không hề vui khi anh hung dữ với mình!

"Tôi nhớ đã cảnh cáo cô, đừng bao giờ tự tiện xông vào, vì sao lại không nghe?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Xin Lỗi!

German là người đàn ông tuy một khi đã tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm nhưng anh lại là người làm việc rất có nguyên tắc, anh sẽ không vô duyên vô cớ hại người người của anh, vốn dĩ ban đầu Gina là người có lỗi, anh rất rõ điều đó, cho nên làm gì có chuyện anh đổ hết mọi tội lỗi lên đầu lão quân gia?

"Sau khi trở về, chủ động nhận phạt."

Cho cô ta nếm mùi roi đòn mới khôn ra được!

Con người màu hồ lam di chuyển, sau đó hoàn toàn dừng trên người Gina, một câu tưởng như hững hờ của German nhưng lại khiến Gavin và Gina nghe

xong đều trừng mở hai mắt, đầu óc ong ong như bị sét đánh ngang tai...

"Nhận phạt? !"

Âm thanh có phần nghẹn ngào nói không nên lời, cô không dám tin vào mắt mình nhìn thẳng vào German, cô không phục...

Dựa vào cái gì lại bảo cô đi nhận phạt? Cô đã làm sai cái gì? Là tự tiện mặc người cản trở xông thẳng vào biệt thự, rồi sau đó xông thẳng vào phòng mà không gõ cửa? Chỉ một chút chuyện nhỏ không đáng nói này, Thượng tướng cũng nghiêm túc như vậy? Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn keo kiệt thế hả?

Hay là vì cô đã phá hỏng màn tình cảm thâm thiết giữa anh với con nhóc kia?

Cô không rõ, cô gái ngoại quốc kia rốt cuộc tốt ở điểm nào? Dáng người không cao, không thon thả bằng mình, đùi cũng không lớn bằng mình, bộ ngực cũng không to bằng mình, thậm chí đến móng cũng chẳng đầy đặn bằng mình, xấu xí như thế cũng có thể khiến anh mê đắm được sao? Anh hứng thú với cô ta sao? Vì sao anh không chịu chú ý đến cô dù chỉ một chút?

Dựa vào cái loại đàn bà tầm thường này mà cô sẽ bị phạt? !

Anh thật quá đáng! Một chuyện nhuc nhả như vậy, cô không thèm nghe!

"Lôi thượng tướng, em không phục!"

Nói xong bèn ưỡn ngực ra trước, âm thanh Gina rất lớn, có vẻ như đang rất tức giận, khẩu khí ngang tàng khiến cho Gavin đau đầu không thôi...

"Mệnh lệnh của Thượng tướng, em muốn phản bác là được sao?"

Nâng lên tay vỗ lên đầu Gina, Gavin không chút nể tình răn dạy cô, anh cũng không thể không nổi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Lôi là một người làm việc có nguyên tắc, chừng mực, cho tới bây giờ đều chỉ nói một là một, hai là hai, không ngoại lệ với việc đưa ra mệnh lệnh, anh tuyệt đối luôn kiên quyết với quyết định của mình, tuyệt đối không thay đổi, đến cả hấn cũng sợ hãi với uy nghiêm của Lôi, đặc biệt là những lúc Lôi đang trong trạng thái không vui hay tức giận, mà Gina là một đứa, không biết trời cao đất rộng là gì.

"Đừng có đánh em!"

Uốn eo cổ, né tránh bàn tay của Gavin, Gina nâng tay lên phát mạnh vào cánh tay hấn, dùng bộ dáng hung hăng dữ tợn trừng liếc hấn, miệng thì hùng hổ rống lên, âm thanh chói tai như vậy khiến màng nhĩ của Lạc Khuynh Thành cũng sắp bị cô xuyên thủng ...

Cô gái này, coi bộ hung dữ thế kia, có lo lắng cũng bằng thừa!

"Anh ấy dựa vào cái gì lại đi trừng phạt em, chỉ vì người đàn bà kia sao? Không phải chỉ xông vào đây thôi sao? Không phải đó là vì em rất muốn gặp anh ấy hay sao?"

"Lôi thượng tướng, em vừa mới lập công lớn cho anh, anh chưa thưởng cho em, em còn chưa tính toán, đằng này lại đi trừng phạt em? Anh có biết, nếu không phải vì em lấy sắc quyến rũ mọi tin từ miệng Augustine thì anh nghĩ anh có thể dễ dàng khinh địch, lật đổ được tướng quân Simon sao? Trong toàn bộ chuyện này, em là người vất vả nhất, anh phải khen ngợi em mới phải!"

Tức giận rống lên một tiếng, Gina hùng hổ kể công khiến mọi thắc mắc trong lòng Lạc Khuynh Thành gần như được giải đáp...

Thì ra hai người làm tình ở góc tối đêm đó, người con gái phóng khoáng với tiếng kêu đầy dâm đãng đó, thật sự là cô ta. Nói vậy, công lao lớn nhất để German có thể đường đường chính chính lôi Simon đến trước mặt Hitler để vạch tội, chính là cô ấy?

Sự kiện tối hôm qua, thì ra đã được German chuẩn bị kỹ lưỡng, thái độ hững hờ đằng sau nó, chỉ là để ngụy trang cho một âm mưu lớn hơn?

Người đàn ông này thật đáng sợ, không biết trên đời này, rốt cuộc có chuyện gì là anh không nắm rõ trong lòng bàn tay?

Con người đen láy, trong trẻo chột lóe lên một tia hoang mang sợ hãi, Lạc Khuynh Thành đem tầm mắt chuyển hướng về phía German, anh vẫn không lên tiếng nói gì, thậm chí đến cả một cái liếc mắt anh cũng không trao cho Gina, chỉ xoay người đi về phía tủ đầu giường...

Không biết, anh đang muốn làm cái gì? Đi lấy thuốc hút sao?

"Lôi, có gì thì cứ bình tĩnh thương lượng cái đã, cậu đừng quá tức giận."

Hấn khó xử ôm trán, sau đó quắc mắt trừng liếc Gina, hấn thở dài một hơi không biết làm sao, sải lớn bước chân chạy vọt vào phòng, hấn lấy thân mình to lớn chắn trước mặt German, hấn trắng mặt lên tiếng giảng hòa...

German chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn Gavin một cái, không nói lời nào, tiếp tục thông thả bước về phía trước, gạt cánh tay đang dang rộng cản đường anh đi, đến trước tủ đầu giường, anh cầm lấy điện thoại lên, lúc này Lạc Khuynh Thành mới ngó ra, sự thật là anh chỉ muốn gọi điện thoại.

Ngay sau đó, âm thanh lãnh đạm, hờ hững không chút gọn sóng vang vọng khắp phòng ngủ...

"Gina, gấp hai roi hình."

"Lôi!"

"Cái gì? !"

Gavin và Gina sợ hãi đồng thời hét lên, không giấu được vẻ tổn thương trên nét mặt, Gina sững sờ ngây ngốc ở cửa, con người trừng lớn có chút không tin vào mắt mình nhìn chằm chằm German, trái tim, cũng theo từng câu từng chữ của anh mà trở nên nhói đau..

Từ trước đến nay anh vẫn luôn là người đàn ông như thế, máu lạnh vô tình, không động lòng trắc ẩn hay thương ai bất kỳ ai, là một người coi trọng nguyên tắc với phong cách làm việc quá mức hoàn hảo, cô biết, lời nói của anh có sức mạnh và uy lực đến mức nào, cô lại càng rõ một khi câu chữ đã đặt trên đầu môi thì tuyệt không có chuyện anh thu hồi về, nực cười nhất là cô từ đầu đến cuối vẫn cứ ngây thơ, cho rằng vì hành động bán thân bán thịt của mình đổi lấy tin tình báo bí mật, sẽ khiến cho anh không nở đối xử tàn nhẫn với cô!

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: chuyện Của Tôi, Không Cần Cô Quan Tâm.

Phòng ăn, biệt thự German.

German ngồi ở vị trí cao nhất, mà Gavin và Gina, ngồi đối diện ở hai bên, bàn ăn bằng gỗ quý rất dài, mang đậm phong cách cổ điển quý tộc của phương Tây, tuy phải công nhận nó rất hoa lệ, nhưng lại quá mức lạnh lẽo, hơn nữa thái độ của chủ nhà, lại quá mức cứng nhắc và lãnh đạm. . .

"Lôi thượng tướng, vì sao anh lại nuôi phụ nữ Trung quốc ở trong nhà mình thế?"

Hả miệng cắn một mẩu bánh mỳ thật to, Gina đột ngột hỏi một câu, đánh vỡ bầu không khí trầm mặc yên ắng nơi phòng ăn.

Ngón tay thon dài quần quanh thân ly thủy tinh, nhẹ nhàng gõ theo nhịp, tầm mắt thản nhiên dừng trước lớp rượu vang bập bềnh trong veo, German lạnh lùng cong môi hỏi ngược lại : " Phụ nữ Trung Quốc thì sao?"

Đúng vậy, phụ nữ Trung Quốc thì sao ?! Lẽ nào phụ nữ Trung Quốc không phải là phụ nữ !? Vì sao phải bày ra bộ dáng coi thường và chỉ trích phụ nữ ngoại quốc như thế!?

Bàn tay đặt lên lan can, gót sen nhỏ vụn bước xuống từng bậc thang xa hoa, nghe được âm thanh lãnh tình nồng đậm lan tỏa trong không khí, Lạc Khuynh Thành cũng không khỏi tự vấn trong lòng, nếu cô là người trả lời câu hỏi của đối phương, khẩu khí lúc đó, nhất định sẽ mang theo một chút bất bình và tức giận..

Lạc Khuynh Thành không hiểu rõ, rốt cuộc phụ nữ Trung Quốc thì có làm sao? Từ khi cô xuyên hồn qua đất nước xa lạ này, cùng sánh vai với German xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ luôn chỉ trích, đánh giá cô này nọ một cách khác thường, thậm chí cô có thể nhận ra vẻ hèn mọn và khinh thường lóe qua trong mắt họ, về điểm này cô hoàn toàn không hiểu, lẽ nào là vì đến từ nước khác, nên mới bị phân biệt đối xử sao?

Thật ra, không chỉ là vì Lạc Khuynh Thành đến từ một đất nước khác, mà quan trọng hơn là vì thân phận và bối cảnh của German, anh là một sĩ quan đế quốc, là một người nổi tiếng khó gần, chạm tay vào có thể bị bỏng, mỗi lần có tin đồn anh đào hoa này nọ, nó dường như trở thành trò cười gây sự chú ý. Huống hồ, sự nghiệp của anh đang ở đỉnh cao, tiền đồ được dự báo trong tương lai là nhiều không đếm xuể, địa vị và thân phận của anh, phải nói là cao quý vô cùng, nếu như anh kết thân với một cô gái có gia thế ở Đức, phải nói là động lực để anh bành trướng thế lực, mặc dù anh nhất định sẽ không sử dụng phương pháp rẻ tiền – lợi dụng đàn bà để mưu cầu trục lợi...

"Chỉ đây chỉ muốn nói cho Nguyên thủ biết anh suốt ngày ở bên cạnh một cô gái ngoại quốc, không..."

"Gina."

Gavin nghe xong sợ hãi tột độ, hần cảm miếng bánh mỳ còn nguyên vẹn, ném về phía Gina, ánh mắt phóng ra tia lửa điện cảnh cáo, cái con bé chết tiệt, nếu không phải vì có người ở đây, anh này sẽ nhét khối bánh mỳ này vào họng em để xem còn nói điều nữa không?!

Em gái hần, từ trước đến nay tính tình đều như thế, kiêu ngạo ương ngạnh, không biết giữ khế, quan trọng nhất là từ nhỏ đến giờ có dạy cái gì cũng không bao giờ chịu nghe, bị ăn roi đòn còn chưa sáng mắt, coi bộ dạng hiện giờ, có biết sợ là gì không?!

Bạn cũng sẽ thích Giam Em Cả Đồi (hơi yandere , HE , sủng) Bởi uyenphuong12345678 17.1K 524 Cứ đọc và ủng hộ mình nhé Cường say (Love) Hoa Minh Tuyết, NP, Short... Bởi HoaMinhTuyết 18.8K 668 Thể loại: NP - Rating: 18+ - Cảnh báo: Truyện mang tính chất thỏa mãn cá nhân, có thể

có nhiều tình tiết tùy hứng của tác giả, không có ngọt sâu răng, nhịp điệu nhanh, ai không thích mời đi đường khác, tác giả không thích để lại những lời comment mang tính chất chê ông chế eo vì tác giả không phải nhà văn. Thân ái! ٩ (͜ʖ ͜ʖ) ٩ Truyện chỉ đăng tại một trang duy nhất, wattpad của tác giả, cảm sao chép với mọi hình thức. *** Nếu thích truyện thì follow ta (Sau đó đăng nhập lại), ta chia sẻ truyện với chế độ riêng tư, cùng sở thích hà vò :v Ta không thích cmt tiêu cực đâu nhé. [YANDERE, SM] Giam Cầm - Con Rối Của Tôi. Bời Cherry0410 18.5K 1K Oihoto Mako, cô là một cô gái khá xinh xắn, là hot girl của trường. Sahakui Kise, hần là một anh chàng điển trai và tốt bụng..là hot boy của trường. Cô yêu hần lâu lắm rồi và chưa dám nói ra, khi một đứa bạn nghi ngờ là cô yêu hần nên đã đồn bậy bạ. Tin đồn lan nhanh khắp trường chỉ bằng 1 ngày, hần đã nghe được tin đồn ấy...mọi chuyện bắt đầu. TRÔI BUỘC - Hạ Băng Bời habangdong 50.3K 1.1K Hiện trạng : còn cập nhật . Thể loại : SM , BT , cường thủ hào đoạt , ngược thân , ngược tâm , có chút sủng , có h . Truyện mình tự viết , mang đi đâu thì bảo mình một câu nha... có thể một số chi tiết giống các truyện khác nhưng văn phong hoàn toàn là của mình đó :))) Tình yêu bắt nguồn từ sự trôi buộc liệu có bền vững ? Tình yêu bắt nguồn bằng tiếng sét ái tình liệu có được bên nhau dài lâu ? Tình yêu bắt nguồn từ một người sâu đậm với một người thơ ơ liệu có kết cục tốt đẹp ? Chỉ vì một lần nhìn trúng cô gái đó mà khiến cô mất cả gia đình từ đó bị hần giam cầm hành hạ . Rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu khi nỗi hận thù càng ngày càng lớn dần , mời các bạn đọc bộ truyện này.. @ Bông Xuyên Không Vào Yandere Bời huyencao2603 5.8K 409 Hãy tưởng tượng khi bạn xuyên không vào một bộ truyện thể loại yandere thì sẽ làm gì? Nếu là tôi thì tôi chắc chắn sẽ chạy trốn đến chỗ nào mà không có nữ chính và nam chính, nên nhớ đây là truyện yandere nên chúng ta phải chạy, không thì chết lúc nào không biết đấy. Nhưng trong truyện Xuyên không vào yandere thì nữ chính của chúng ta không may mắn như vậy. Muốn biết diễn biến như thế nào thì hãy vào đọc nhé. Nếu các bạn thấy hay thì vote nhé <3 Xuyên qua yandere . Ta là nữ phụ sao ? Bời lolyta789 5.9K 316 Trong đêm tối một cô gái đang chạy rất nhanh sợ như ai bắt được vậy nếu nhìn kỹ mọi người sẽ thấy hai cái xích ở hai bên chân và hai cái lắc tay kêu " leng keng " Mỹ Nhân Vương Triều [Cường thủ hào đoạt, cổ... Bời iQunhAngela 7.9K 131 MỸ NHÂN VƯƠNG TRIỀU - SERIES ĐỘC CHIẾM QUÂN TÂM - Khi ngọn cờ minh chứng cho quyền lực của bậc Đế Vương cầm giữa đại diện đánh dấu một chủ quyền mới trên lãnh thổ xứ người, ngạo nghễ bay trong gió. Khi khói lửa Hoàng Thành của một vương triều bị ép buộc xóa sổ khỏi lịch sử để bắt đầu cho một sự cai trị mới, phần phạt bốc lên thiêu rụi sự xa hoa thối nát. Khi đoàn quân bách chiến bách thắng dưới quyền sinh sát của một bậc chí tôn san bằng từng hàng phòng ngự để công thành đoạt đất, chiếm đóng và áp chế con dân vô tội. Là lúc y gặp nàng. . . "Ngay cả khi nàng chỉ còn là một bộ hài cốt, nàng cũng chỉ có thể là người của ta, lúc ấy ta sẽ đặt nàng vào lồng kính ngày ngày ngắm nhìn. Thục Nghi, nàng thật sự muốn sống một kiếp như vậy hay sao?" Hơi thở của y phả vào tai nàng không dứt, nhịp điệu dồn dập trong lời nói đề lộ sự tức giận đầy kiềm nén của y: "Nàng cứ thử bỏ trốn nữa đi, kể cả khi phải bẻ gãy hai chân của nàng, ta cũng không tiếc đâu. Tốt nhất đừng thử lòng ta nữa, ta sẽ không thể khống chế bản thân, nghe rõ chưa, Đình Thục Nghi?" Nàng cắn môi, trừng mắt nhìn y, bị khóa chặt trong vòng tay cứng như sắt ấy khiến nàng không thể được, nhưng cũng đành bất lực. Nàng biết, y nói được, thì sẽ làm được. May là quan hệ giữa hần với Lôi có chút thân thiết, nếu không, với cái người xem sĩ diện là trên hết kia, còn không tự mình biết, rồi cuộc mình là ai!

"Lo ăn phần của em đi, lần sau còn gây phiền phức đến cho anh nữa, anh sẽ không bao giờ đưa em đến đây!"

Bình tĩnh quát, Gavin bắt đầu đi không biết rần bảo sao với cô, ngoài tròng mắt cảnh cáo Gina ra, hần đồng thời hướng mắt về phía Lạc Khuynh Thành đang chậm rãi đi tới. . .

"Dora tiểu thư."

Gavin đứng lên, lịch sự hơi cúi đầu, nhẹ giọng tiếp đón Lạc Khuynh Thành, đây là lần đầu tiên trước mặt cô, dùng phương thức khiêm tốn, lễ nghĩa đối đãi, phải nói hần rất tôn trọng cô.

Lạc Khuynh Thành xua tay, cười nhợt nhạt đáp lại Gavin, cô cũng không nói lời nào, cất bước đến vị trí gần cuối bàn, kéo ghế dựa ra, tự giác ngồi xuống, phải nói khoảng cách giữa cô và German là hoàn toàn xa xôi. . .

German nhẹ nhõu mày, đầy mắt quét qua một tia không hài lòng, tuy anh rất khó chịu với cách hành xử này của cô, nhưng vẫn không hề hé răng nói nửa lời, chỉ thần nhiên nâng ly rượu, tầm mắt từ đầu đến cuối đặt trên người cô, nhìn cô không hề chớp mắt, cặp mắt nhạt nhẽo nhưng có phần sắc bén, người bên ngoài có lẽ sẽ cảm thấy cái nhìn của anh rất không được tự nhiên, thậm chí là có phần hơi ghê người, nhưng đối với Lạc Khuynh Thành, đã sớm quen thuộc thái độ này của anh, cho nên sẽ không quan tâm lắm.

Cuối đầu cầm lấy muỗng nhỏ, cô vui đầu chăm chú ăn phần rau củ được chuẩn bị trước bàn, đột nhiên, ngay khi cô đang tận hưởng bữa ăn chay của mình thì bỗng trên bàn truyền đến một tiếng vang lớn, "choang" một tiếng, trước mặt cô là một cái đĩa, khoảng cách ngồi xa như vậy, không cần nhìn cũng biết German là người truyền cái đĩa đó qua cho cô. Độ chính xác phải nói hoàn mỹ vô cùng..

Âm thầm bặm môi, cô quét mắt nhìn bộ dao nĩa cùng với đĩa thịt bò beefsteak trước mặt mình, có áp chế cảm giác buồn nôn, cô lập tức ngẩng đầu nhìn về phía German, theo bản năng mở miệng từ chối : "Em không ăn đâu."

Người đàn ông biến thái này, bữa sáng của anh lúc nào cũng là beefsteak, nhìn chẳng thấy có gì ngon miệng, nhưng lại là món mà anh thích ăn, chỉ là, anh gần như ép buộc cô phải ăn theo phần thức ăn của anh!

Góm như thế, ai nuốt trôi nổi?

Hơn nữa rõ ràng là anh biết, cô không thích bữa sáng quá nhiều chất đạm cùng dầu mỡ, thế nhưng lại luôn ép bức cô, chẳng hiểu vì lý do tại sao!?

Tư thế ngồi thẳng tắp, German nhướng mày rậm lên, không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt bức người nhìn chăm chăm cô không thôi. Lạc Khuynh Thành thấy anh không đáp, bèn cố đề nên hô hấp, cánh môi dịu dàng tựa như cánh hoa lìa dưới làn sương sớm hơi hé mở, cô lẩm bầm nói : "Rất ổn, nhìn không thôi đã buồn nôn, thật sự em ăn không vô."

Chất chua trong bụng cô bắt đầu càn quấy, cổ họng truyền đến một loại cảm giác ghê tởm, nước bọt gần như muốn trào ra khỏi miệng, cô cam đoan, chỉ cần cô ghé mũi ngửi cái mùi vị của nó thôi, thì dạ dày cô sẽ lập tức co rút, toàn bộ men chua sẽ tuôn trào ra ngoài cổ họng! Đến lúc đó, chẳng phải anh sẽ càng tức giận hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Bể Cánh Bướm Bay 1 : Cô Gái Trong Trí Nhớ.

Vốn là cùng German đi đến gặp nguyên thủ, cho tới tận sáng sớm mỗi người mới đi một ngả trở về nhà. Về đến biệt thự của hắn, sau khi tắm rửa xong xuôi, vốn định leo lên giường nghỉ ngơi một hồi, nào ngờ vừa mới đặt lưng nằm xuống, cửa phòng lập tức bị người hầu gõ vang, âm thanh từ ngoài cửa truyền vào, nồng đậm một tia gấp gáp và hoảng hốt...

Lúc này Miller mới biết sự tình rằng Lạc Ngâm Tích mất tích, người hầu cũng không biết rốt cuộc cô biến mất như thế nào, chỉ biết vào thời điểm bọn họ mở cửa mang cho cô điểm tâm sáng, gõ mãi vẫn không thấy người bên trong lên tiếng đáp, có chút lo lắng mở cửa xông vào thì mới phát hiện ra là người mất tâm.

Bố trí người giúp việc trong nhà thử tìm xung quanh nhưng kết quả vẫn không có tiến triển gì, lúc này hắn mới sốt sắng đi tìm German...

"Cái gì? Không thấy chị tôi?"

Vừa nghe một câu thông báo dồn dập của Miller lúc bước chân vào cửa, trái tim cô như cứng lại, động tác ho khan ôm ngực cũng dừng lại nốt, cô đẩy vòng tay German ra khỏi người mình, sải chân đi về phía Miller...

"Chị ấy đi đâu? Lẽ nào bị kẻ thù anh bắt đi? Liệu chị ấy có gặp nguy hiểm hay không?"

Bắt lấy cánh tay Miller, trong lòng Lạc Khuynh Thành sốt ruột, phần lớn là lo lắng gấp gáp truy hỏi, nhưng đến cả Miller cũng không rõ tình huống phát sinh thế nào, chỉ có thể khẳng định một điều...

"Là tự cô ấy chạy trốn."

Bởi vì có một tên lính gác cửa đêm khuya đến thay ca, trong lúc vô tình bắt gặp hình dáng của cô đang lén lút một mình dọc theo ngã tư đường chạy ra khỏi biệt thự hắn, vì lính gác chưa bao giờ biết mặt cô, lại bởi vì hướng chạy của cô cách xa bọn hắn, bởi vậy nên mới coi cô là kẻ qua đường không đáng bận tâm, thế là tạo cơ hội cho cô chạy trốn thành công.

Về sự việc này là Miller đã khéo léo tra hỏi cẩn thận mới biết được, đám lính gác cũng bị hắn giáo huấn te tua một trận, đúng là không có tư cách để làm việc dưới trướng của hắn!

"Về phần có nguy hiểm hay không, tôi cũng không thể cam đoan, cô ấy bỏ trốn lúc nửa đêm, đường xá lúc đó rất vắng người, một thân con gái bé nhỏ lang thang ngoài đường rất dễ bị ăn hiếp."

Miller thành thật nói toàn bộ khả năng mà mình có thể nghĩ đến, hắn hoàn toàn không quan tâm đến Lạc Khuynh Thành sẽ nghĩ gì khi nghe được những lời đó, cho nên, ngay khi câu nói của hắn vừa dứt, đáy lòng cô, lập tức chạnh đi.

Đúng thế, ở tại địa bàn của Hobart, Ngâm Tích bị ngược đãi không ít lần, cơ thể rất suy nhược, còn bị thương, đã thế nửa đêm còn lang thang ngoài đường, liệu chị ấy có thể chạy đi đâu?

Sao chị ấy lại ngốc đến như thế?

Tuy bị người ta bắt nhốt, nhưng so với chạy trốn thì vẫn đảm bảo được tính mạng cho chị ấy!

Bởi vì quá xúc động nên từ đầu đến cuối Lạc Khuynh Thành không ý thức được bản thân mình vẫn đang nắm chặt cánh tay Miller không buông, đối với động tác này của cô, vừa có phần thân mật, nhưng phần lớn là một loại bất lực cần điểm tựa...

Quét mắt nhìn German, Miller bắt gặp ánh mắt sắc bén tựa chim ưng của ai đó đang nhìn chằm chằm vào cánh tay mình, đáy mắt hắn không khỏi hiện lên ý cười, trong lòng cô nén cảm giác muốn trêu chọc đối phương, hắn nhẹ nhàng gỡ bỏ cánh tay mình ra khỏi cái nắm của Lạc Khuynh Thành.

Trầm bộ bước về phía German, Miller bày ra vẻ hối lỗi nhìn anh : "Lôi, là sơ sót của tôi, cậu tin tưởng giao người cho tôi quản lý, cuối cùng là tôi lại để cho cô ấy chạy trốn, là tôi không nên!"

Thật không biết là nên nói cô gái đó ngốc hay là nói cô ấy can đảm. Tệ gì hắn cũng là một sĩ quan có hệ thống canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, hơn nữa về đêm, độ cảnh giác của lính canh được tăng cường gấp hai lần so với ban ngày, nếu như cô dễ dàng thoát khỏi biệt thự của hắn, dễ bị phát hiện thử xem, không bắn mấy lỗ trên người cô mới lạ!

Không trách móc, cũng không tức giận, German chỉ nhẹ nhú mi, lạnh nhạt hỏi : "Phái người đi tìm chưa?"

"Trước khi đến đây tôi đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì."

Đương nhiên là không có tin tức gì, nếu không, hắn cũng chẳng nhục mặt đi đến biệt thự German, mà có tiêu hao bao nhiêu nhân lực để tìm ra tung tích Lạc Ngâm Tích cũng vô ích, bởi vì cô đã được một người đàn ông có địa vị hết sức đặc thù cứu giúp, mà người đàn ông bí ẩn này, đến cả Miller và German cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ đến . . .

Ở biệt thự German, Lạc Khuynh Thành lo lắng đến đứng ngồi không yên, mà Lạc Ngâm Tích, lại hồn nhiên không biết.

Trước cửa quán rượu, người người qua lại vui vẻ nườm nượp, duy nhất chỉ có một vị thiếu niên mặc quân trang, mặt mũi quay trước quay sau như đang tìm kiếm thứ gì, coi bộ rất quan trọng với hắn, vì trên mặt hắn che giấu không được vẻ lo âu, bước chân có chút vội vàng đi qua đi lại, phải nói cảm giác của hắn bây giờ là bối rối và hoảng sợ...

Vị thiếu niên này mặc dù mặc quân trang, nhưng xét về hình thức màu sắc và quân hàm trên quân phục, người ngoài có đủ kiến thức để nhận ra, hắn không phải là sĩ quan của nước Đức, nhìn tướng mạo của hắn, có thể dễ dàng đoán ra được, hắn là người châu Á, hắn được biết với cái tên gọi là, phụ tá sĩ quan.

Mặt mày nhú chặt không khi nào buông lỏng, hắn than ngắn thở dài thảm máng bản thân sao có thể vô ý mất dấu của thiếu soái được chứ?!

"Phụ tá, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Một vị tiểu binh cải trang thành thường dân tiến lên, nom nóp lo sợ hỏi, hắn là vệ binh trực trước cửa phòng thiếu soái tối qua, bởi vì sâu ngủ nó bám không buông, nên tựa vào tường một lát đã nhắm nghiền hai mắt, lúc hắn tỉnh lại thì trời đã sáng, mà cái vị mà hắn thờ phụng cũng phải bảo vệ an toàn ấy, đã sớm mất tích...

Đây không phải là Trung Quốc, thân phận thiếu soái lại vô cùng đặc biệt, phải nói là có chút nguy hiểm nếu bị lộ ra ngoài, ấy vậy mà bây giờ lại không thấy thiếu soái đâu, nếu như có chuyện gì không may xảy ra, cho dù hắn có mười cái mạng cũng không bù đắp nổi!

"Phải làm sao? Cậu còn không biết xấu hổ, còn hỏi bây giờ phải làm sao? Bảo cậu đi canh chừng thiếu soái, cậu làm cái quái gì thế hả..."

"Thiếu, thiếu soái!..."

"Thiếu soái cái gì!? Để tôi đánh chết tên oắt con nhà cậu! Thiếu soái mất tích! Nếu ngài ấy xảy ra chuyện gì sơ suất, xem tôi có lấy..."

"Không phải a, phụ tá đại nhân... là thiếu soái, thiếu soái trở lại rồi! Ngài ấy thật sự trở về rồi! Anh xem, anh xem!"

Bắt lấy bả vai tên phụ tá, tên tiểu binh hoàn toàn không xem tức giận của đối phương ra gì, thái độ rõ ràng là rất kích động, lại có phần vui mừng, ngay khi tầm mắt nhận dạng được gương mặt quen thuộc của thiếu soái, trái tim hắn, mới bắt đầu thả lỏng ra. . .

Hô, ông trời phù hộ, cuối cùng thiếu soái cũng đã trở về, cuối cùng cái mạng nhỏ của hắn cũng được bảo toàn!

"Thiếu soái!"

Trong lòng mừng như điên, hắn chạy nhanh đến đó tiếp đón.

"Thiếu soái tốt của tôi ơi, cho dù có say mê cũng có chừng có mực chứ? Đây là nước Đức, không phải địa bàn của ngài, nhớ đâu xảy ra chuyện gì, ngài bảo tôi biết phải làm sao..."

"Được rồi, mới sáng sớm nói toàn mấy chuyện vô nghĩa, cậu không thấy thối mồm sao?!"

Người gọi là thiếu soái kia hơi nhú mày, rõ ràng là anh không thích cái kiểu dạy bảo này nọ của tên phụ tá, bèn cười nhạo châm chọc một tiếng, có điều, giọng điệu đều tỏ ra vô cùng thân thiết, nghe ra thì có thể nói, quan hệ giữa hai người họ rất tốt...

"Có thói cũng phải nói! Ngài đi đâu cũng không nói một tiếng, để lại đám người hầu chúng tôi phải sốt ruột lo lắng, tìm khắp nơi vẫn không thấy người, làm người ta sợ muốn chết, suýt nữa là đi báo đại sứ quán tìm ngài! Tổ tông của tôi ơi, về sau ngài có muốn chạy ra ngoài chơi bời thì tệ gì cũng báo cho tôi một tiếng, để tôi còn biết gọi thêm vài người đi theo bảo vệ ngài, được chứ?"

Tuy biết khả năng tự vệ của thiếu soái không tồi, nhưng dù gì cũng là người ngoại quốc đến, cho dù có bản lĩnh thì cũng chỉ có một người mà thôi, nhớ đâu xảy ra chuyện gì, dưới cái chốn xa lạ này, có năng lực chống đỡ đi chăng nữa cũng không dễ dàng!

"Câm miệng! Lái nhái nữa tôi ném cậu xuống hồ bây giờ! Hay là rước cậu về Lăng Châu đi!"

Nhiều lời đến màng tai cũng sắp bị thủng, không thể không khiến vị thiếu soái nào đó khó chịu mà không khách khí trầm giọng đe dọa. . .

Thiếu soái có tên là Lê Thiếu Đình.

Họ này, ở Trung Quốc hầu như không người không biết, Lê gia là gia tộc bao đời làm quân nhân nổi tiếng nhất vùng Lăng Châu - Giang Nam, đại nghiệp của tổ tiên từng được vinh danh không biết bao nhiêu anh hùng, tiếng tăm vang muôn thuở đến nay, người trụ cột của gia tộc luôn là những tinh anh hùng

hậu, đến thế hệ của cha Lê Thiếu Đình, gia tộc đã sớm trở thành một gia tộc quân nhân xưng bá khắp toàn bộ phương Nam . .

Mà Lê Thiếu Đình, là thiếu công tử của Lê gia, cũng là con trai duy nhất mà Lê đại soái coi trọng nhất, mặc dù bình thường làm việc đều rất thích khoa trương, chủ yếu là làm chuyện xấu, nhưng lại là một vị quân nhân tài năng hiếm có, tốt nghiệp trước tuổi 16, tinh thông hai thứ tiếng Anh Đức, khi làm việc nghiêm túc, quyết đoán khôn khéo, lúc còn trẻ đã được bổ nhiệm vào vị trí tổng tư lệnh mặt trận thứ ba ở phủ đại soái, kiêm cả chức tổng quản lý hành dinh tham nghị ở Phương Nam, tuổi đời còn trẻ đã trở thành một quân nhân với thành tích đồ sộ, là một quân nhân có tiền đồ và anh tuấn nhất Lê gia!

Mà trên hết, Lê Thiếu Đình đã ở độ tuổi chính trực phong lưu, anh tuấn lỗi lạc, danh tiếng sớm đã lưu truyền xa bên ngoài, thế nhưng hễ nhắc đến chuyện phụ nữ là y như rằng anh lại bắt đầu xua tay như xua vịt, ...

Nhiệm vụ đến Đức lần này của Lê Thiếu Đình chính là viết bài khảo sát tình hình quân đội ở nước Đức, thật ra mục đích thật sự đằng sau nó là vì chính phủ Phương Nam muốn mua vũ khí nặng, mà trạm cung cấp đầu tiên chính là nước Đức.

Tuy là quân nhân, nhưng Lê Thiếu Đình không phải là kiểu người nghiêm cẩn hay khắc khe với bản thân, có lẽ vì tuổi còn trẻ, hơn nữa từ nhỏ đã quen với cuộc sống đầy đủ cho nên tính cách của anh cũng cực kỳ tùy tiện, phóng khoáng, thỉnh thoảng lại có phần kiêu căng, phong lưu, không thích tuân theo những nguyên tắc chuẩn mực để ra, hoặc không thích phải trở thành một tiểu thiếu gia luôn nghe lời người khác, giống như chuyện xảy ra nửa đêm hôm qua, nằm trên chiếc giường mềm mại trong quán rượu, cảm giác được bầu không khí đậm chất phương Tây ở đây khiến anh có chút không kiềm chế được muốn chạy ra ngoài phiêu lưu, quân tử nói là làm, anh thân nhiên mở cửa phòng, ném cho tên tiểu binh đang gáy khò ngủ gật một nụ cười châm chọc, sau đó cao ngạo rời đi.

Lê Thiếu Đình tính toán chỉ đi dạo một vòng cho khuây khỏa, chủ yếu là ngắm nhìn cảnh sắc Berlin về đêm, thì đột nhiên bắt gặp ở một góc ven đường có một cô gái nhỏ bé, bước chân yếu ớt lao đảo đi ra,....

Lúc ấy, anh còn tưởng là trộm cướp hay đại loại gì đó không tốt, anh nhắc chân đi qua đó thì bỗng nhiên cô ngã nhào xuống, nằm úp sấp trên mặt đất.

Đầu óc trở nên trống rỗng, cả người đau nhói khôn cùng, đối phương gắng gượng bò trên mặt đất, nắm chặt ống quần Lê Thiếu Đình, oi run rẩy nói: "Cứu, cứu tôi, cầu xin anh, cứu tôi..."

Ông quần bị bàn tay nhỏ bé chạm vào, loại cảm giác được người khác dựa dẫm này đúng là khiến một kẻ sống trên đời chưa bao giờ nếm qua phải rung động, bên tai truyền đến một loại cầu cứu dễ nghe, đáng thương tựa con mèo nhỏ gặp lạnh giữa trời đông, trái tim anh, giống như có sợi lông tơ mềm mại chạm vào, khiến nó trở nên ngứa ngáy lạ thường?

Anh nheo đôi mắt, cong lưng cúi người, tay chậm rãi vươn ra nhẹ nắm chiếc cằm đối phương nâng lên, ngay khi quan sát được nhân diện đối phương, trái tim anh, lập tức đập lệch nhịp!

Gương, gương mặt này...

Đây không phải là cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn mà trên đường thẳng trận trở về, anh tình cờ bắt gặp được cô ngồi dưới tán cây mai trong khi anh cười ngửa đi ngang qua đó sao?

Lúc ấy, đáy lòng anh xuất hiện một thứ cảm xúc khác thường, nhưng vì lý do cha anh thúc giục anh về nhà nên anh mới nóng lòng phụng mệnh, không thể ở lại khoảng khắc đó thêm vài phút, vì quá mức vội vàng, đến cả thông tin cơ bản nhất về cô gái đó, anh hoàn toàn không có cơ hội được biết, chính vì vậy, anh luôn canh cánh trong lòng hình ảnh người con gái dịu dàng dưới ánh nắng mai đó, đồng thời cũng vô cùng hối hận vì không thể hỏi được danh tính của cô.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua đó, lại đủ khiến Lê Thiếu Đình khắc ghi hình ảnh người con gái đó vào lòng, trong tim anh, trong những năm tháng đầy hoài bão của tuổi trẻ, đều chỉ chứa mỗi hình ảnh mờ nhạt và thoáng qua về cô, sau lần đó, gương mặt đó, khiến anh nhớ nhung khôn siết, dù anh có dùng hết nguồn lực để lục tung cả tòa Lăng Châu, thậm chí còn tự mình đến vườn mai theo dõi, nhưng mỗi lần đến là mỗi lần mang theo niềm thất vọng về nhà, cô gái đó, cô gái khiến cho trái tim anh đập liên hồi ấy, giống như cánh hoa bồ công anh, vội vàng lướt qua anh sau đó nhờ gió mang cô biến mất khỏi tầm mắt anh, biến mất khỏi thế giới của anh, cho đến hôm nay!

Thật không ngờ, có tìm nát cả một Giang Nam rộng lớn, cũng không thấy tung tích một người con gái, thế nhưng ở tại nước Đức này, mà không phải đất nước nào khác, tựa như một thước phim tình cảm lãng mạn trên truyền hình, lại để anh gặp được cô?

Say đắm hồng nhan là gì, để một người kiêu căng như anh phải mừng rỡ như điên, để một Lê Thiếu Đình trải qua hai mươi tám năm trên đời lang thang tìm kiếm chỉ duy nhất một bóng hình người con gái..

Anh đúng là đáng chết! Nếu như biết sớm cô là người bị thương đó, anh đã lập tức chạy đến bế cô lên khỏi mặt đường lạnh lẽo đó rồi, cứ không có kiểu để cô xử sự với mình giống như một kẻ khốn nạn thấy chết không cứu ấy!

Đầu ngón tay run rẩy khẽ vuốt ve gương mặt lấm lem của cô, nhìn vào đôi mắt đen láy có một tia bất lực lóe qua, cảm giác sự yếu ớt cùng dựa dẫm của cô, anh trầm mặc trong giây lát, sau đó không chút do dự bế cô lên...

Trong lòng Lê Thiếu Đình rõ ràng là ngập tràn vui sướng, anh đưa đôi mắt quyến luyến cùng yêu thương nhìn người con gái bé nhỏ nằm co rút trong lòng mình, thấp giọng nói: "Yên tâm, anh nhất định sẽ cứu em"

Lúc ấy, cô đang bị sốt, cả người nóng rực, từ lúc chạm lên da mặt cô, Lê Thiếu Đình mới hoảng hồn nhận ra, anh không nghĩ nhiều lập tức chạy đi tìm

một cái phòng khám tư nhân gần đó, không màng giờ giấc đêm hôm khuya khoắc mức nào, không màng mọi người đã sớm chìm vào giấc ngủ, anh nhấc chân lên, dùng lực đá văng cửa ra vào, hành động cử như thổ phỉ, lạnh lùng giờ khẩu súng, một tiếng rống vào mặt tên bác sĩ bảo hấn phải lập tức cứu người. Hành hạ người ta một đêm, mãi đến trời gần sáng, cô mới hạ sốt một chút, cho nên Lê Thiếu Đình cũng tranh thủ lúc thần không biết quỷ không hay chuẩn bị, nhưng trên đường đi đột nhiên bắt gặp bọn lính tuần tra...

Lê Thiếu Đình lo lắng có chuyện gì đó xảy ra với cô gái kia, thậm chí anh có thể đoán lờ mờ được đám lính tuần tra này đang tìm kiếm một ai đó, với tình trạng vừa rồi của cô, có thể là đang chạy thoát khỏi sự truy lùng của đám người này.

Nhờ đâu bọn họ bắt được cô, có tưởng tượng anh cũng không dám, một đường hoảng sợ quay lại phòng khám, thấy người vẫn còn nằm đó, anh mới nhẹ nhàng thở phào yên lòng trở lại.

Thấy Thiếu soái nhà mình trong tay còn ôm một cô gái xa lạ nào đó, Mục Kiên vất vả lắm mới thả lỏng người, giờ lại bắt đầu căng thẳng đợt hai.

"Thiếu soái, đây, cô gái này là ai? Đừng nói ngài mới đến Đức có mấy ngày đã giờ trò lưu manh với con gái nhà người ta chứ?"

Tuy nói Thiếu Soái phong lưu, nhưng không đến mức hám sắc dưới hoàn cảnh thế này a!

"Ồ, là bốn soái giờ trò lưu manh, làm đau cô gái này, cậu còn không mau đi tìm bác sĩ đến trị liệu cho cô ấy?"

Tức giận trừng mắt nhìn Mục Kiên, Lê Thiếu Đình ôm cô gái trở về nhà, giúp cô chuẩn bị mọi thứ hết thảy, tìm một cái giường thoải mái cho cô an tâm nghỉ ngơi.

Thời gian chớp nhoáng trôi qua, vậy mà đã được nửa tháng.

P/s: Xuất chương một quyển hai cho các nàng thưởng thức nè, cô chị cũng sắp hết ế rồi kia kia, còn Nương đây... lập đàn cầu phận FA.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tội Nghiệt Sâu Nặng!

Một ngày nọ, trước cửa sổ nhỏ trong suốt, một bóng dáng nhỏ bé với làn váy trắng tinh lác lác trong gió, Lạc Khuynh Thành dựa người lên ban công, ngẩng đầu lặng yên nhìn khoảng không xanh trong giữa bầu trời, trái tim chợt có chút trống vắng lạ thường...

Đã nửa tháng trôi qua, không hiểu vì sao trong đoạn thời gian này, German đột nhiên không hề đến tìm cô, dường như ngay cả thời gian rảnh rỗi anh hầu như không có, thậm chí cô còn nghe Kelly chính miệng kể qua rằng dạo gần đây German hay vội vàng gặp gỡ với con gái của lão tướng quân nào đó...

Không biết chuyện đó có thật hay không, tóm lại, khi nghe được tin như vậy, cô không thể nào tránh được cảm giác mất mát âm ỉ đau trong lòng, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng đã mấy ngày trôi qua, trái tim cô, cũng theo đó mà héo mòn...

Tình yêu, rốt cuộc là cái gì? Vì sao nó có thể dễ dàng thao túng tâm trạng của đối phương như thế?

Cô cố gắng không nghĩ đến gương mặt đó, không nghĩ đến vòng tay đó, càng không muốn nhớ đến cảm giác ấm áp anh trao cho cô, nếu như có thể, cô muốn tự sinh tự diệt trong cô đơn...

"Dora tiểu thư, đã quá giờ cơm trưa rồi, có cái gì cũng không ăn, có muốn ăn chút hoa quả không?"

Trong tay bụng khay thức ăn, một cô hầu gái lịch sự gõ cửa đi vào, cô chính là Kelly, người hầu gái duy nhất trong biệt thự German, từ lần Lạc Khuynh Thành phát sốt đó, là German ra lệnh cho ông quản gia tìm riêng cho cô một cô hầu gái trẻ tuổi, nhanh nhẹn có kinh nghiệm, trải qua đợt tuyển chọn khắc nghiệt, cuối cùng cũng chọn được một cô ...

"Dora tiểu thư, cô ăn chút hoa quả đi? Quả đào này rất thơm, rất ngọt a."

Dùng nĩa ghim một mẫu anh đào thật to, Kelly cười hiền hậu đưa về phía Lạc Khuynh Thành, thế nhưng cô lại nhẹ nhàng nâng tay lên đẩy ra, mặc dù nhìn thấy miếng đào mọng nước thơm ngon, là món trái cây mà bình thường cô thích ăn nhất, tuy nhiên lần này lại không có cảm giác gì.

Đột nhiên cô nhớ đến nho, cô cảm thấy, nho nước Đức, so với quê hương thì ngon hơn nhiều...

"Tôi muốn ăn nho, hay thứ gì chua cũng được, trong nhà có không?"

"Nho? Không có, cô muốn ăn nho sao? Tôi sẽ lập tức đi nói với chú John, bảo chú ấy đi mua."

Đem miếng đào thả về lại đĩa đựng trái cây, Kelly vội vàng định xoay người đi thì lại bị Lạc Khuynh Thành nhẹ giọng gọi lại...

"Thôi không cần đâu, cô cứ bảo ông quản gia chuẩn bị vài món dưa chua cho tôi, giống như hôm qua ấy, mùi vị rất ngon."

Dưa chua Đức vẫn thơm dịu và được cô ưu ái hơn, hơn nữa dạo này, cô đặc biệt dùng món đó như món khai vị của mình, thật ra, cô đang xem xét cẩn thận khẩu vị của mình dạo gần đây, chỉ có rau củ mới khiến cô không cảm thấy buồn nôn thôi, không biết vì sao cứ mỗi lần cô ăn cái gì thì nôn ra cái đó, thậm chí còn cảm thấy gay mũi khi ngửi những món đồ hải sản...

Theo tình trạng mà cô biết về khối cơ thể mượn này, dường như chủ thể được sống trong sự nuông chiều, gia thế kha giả, hơn nữa về cách ăn, cách mặc được chuẩn bị rất kỹ càng, tỉ mỉ, về lý mà nói dạ dày cũng không đến nỗi khưốc từ những món xa hoa như ở đây.

Môi mềm hơi mím chặt, tầm mắt cô dừng trên cửa sổ thủy tinh, cô ngơ ngác nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong đó, một lúc lâu, cô cảm thấy gò má mình hơi ngứa ngứa, cô nâng tay lên thử chạm vào, bỗng nhiên phát hiện ra cái gì, sắc mặt Lạc Khuynh Thành lập tức biến đổi, hai dòng lệ trong suốt lặng lẽ từ khóe mắt cô rơi xuống, dưới ánh sáng chói lọi của vàng đương, nó như được điểm tô thêm phần lấp lánh, yêu dị, rất đẹp, nhưng cũng đồng thời khiến người ta cảm thấy, ghê người!

German, lẽ nào kiếp trước em thiếu nợ anh cái gì cho nên trời xanh mới tàn nhẫn ném em đến đây để mặc anh hành hạ, bẽ cánh đôi cánh tự do của em?

Tội nghiệt này, rốt cuộc sâu nặng đến mức nào, vì sao phải ép buộc cô nhận hết quả báo này đến quả báo khác?

Cánh tay vô lực buông thõng hai bên, Lạc Khuynh Thành chậm rãi nhắm hai mắt, khóe mắt còn nhiễm viên lệ, sau đó lặng yên rơi xuống...

Đột nhiên, đằng sau cô bắt ngờ vang lên một giọng nói, giọng điệu nặng nề nhưng so với bình thường lại có phần dịu dàng hơn.

Là German.

"Em đang làm gì đó?"

Trái tim bỗng chốc lâm vào trạng thái kinh hoàng, hai tay lập tức nâng lên, hai đôi chân vội vàng co rút lại, cô hơi nghiêng người đi, trốn tránh ánh mắt sắc bén bức người của anh, có thể nói là cô đang đưa lưng về phía anh, động tác tuy tự nhiên, nhưng vẫn bị German bắt thóp...

Sống chung với nhau lâu như vậy, cô còn chưa dứt bỏ cái suy nghĩ muốn né tránh anh?

"Lại trốn tránh tôi?"

Anh vươn tay dài ra giữ chặt bả vai cô, kéo toàn bộ cả người cô hướng về phía mình. German cúi người xuống, hai cánh tay đặt hai bên ban công, khóa chặt người cô trong phạm vi mình...

Lấy lan can ban công làm điểm tựa, cô sợ hãi giơ tay lên đặt lên lồng ngực anh hòng muốn chống cự sự tiếp xúc gần gũi ấy. Lạc Khuynh Thành không biết phải đặt tầm mắt mình ở đâu. Cô sợ phải nhìn vào đôi mắt thâm sâu có thể dễ dàng nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

Đúng vậy, là cô đang trốn tránh anh, bởi vì nội tâm cô đang rất rối bời, rõ ràng là đã dặn lòng mình là không được nhớ đến anh, càng không biết phải nói gì với anh...

Lạc Khuynh Thành không hiểu, không phải anh đang qua lại với con gái của vị lão tướng quân nào đó hay sao, thậm chí đi đến những ba bốn ngày liên tiếp không về nhà? Giờ mới giữa trưa, đột nhiên về nhà làm gì?!

Về thì về, dù sao đây cũng là địa bàn của anh, nhưng làm ơn, cô không muốn gặp anh trong giờ phút này!

"Khóc?"

Nắm nhẹ cầm Lạc Khuynh Thành nhấc lên để cô trực diện nhìn thẳng vào gương mặt anh tuần đến phụ nhân khi tiếp xúc với khoảng cách này cũng phải u mê mà thét chói tai vì phản kích, German không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, tuy vẫn luôn trong suốt tựa viên pha lê nhưng lại mờ hồ phủ một lớp hơi nước, hơn nữa, hốc mắt cũng sưng đỏ hơn so với ngày thường, không phải khóc, thì là cái gì?

"Tôi không có ăn hiếp em, em trốn ở đây khóc cái gì?"

Anh đâu chỉ không có ăn hiếp ? !

Dạo này anh phải làm việc đến ngập đầu, chẳng có thời gian nghỉ ngơi, thậm chí đến cả việc mình muốn làm nhất là về biệt thự gặp cô cũng không thể, làm gì có chuyện rảnh rỗi đi bắt nạt cô?

Lại cái thái độ bướng bỉnh khó coi này, anh đã xuống nước nhẹ giọng hỏi han cô, nào ngờ cô lại bày ra cái bộ dáng có chết cũng không quan tâm? Tức chết anh rồi!

"Nói chuyện!"

Dùng sức siết chặt cầm cô, mắt thấy tính khí của anh sắp bùng nổ, cô hơi cắn môi, hành động trái với lương tâm khê lắc đầu, cổ họng hơi khô rất khàn khàn nói: "Không phải khóc, chỉ hạt cát bay vào mắt thôi."

"Còn gât tôi! ?"

German đủ kiên nhẫn bình tĩnh nghe cô nói dối lần hai, anh bình tĩnh lạnh giọng quát, ngay khi cảm giác được cái run rẩy nhỏ của cô, đáy mắt anh lập tức xẹt qua một tia đau lòng, anh thương tiếc nâng tay khẽ vuốt hai gò má cô...

Là vì gương mặt cô quá nhỏ, hay là vì bàn tay anh quá lớn, chỉ cần gơ tay ra thôi là anh đã gần như ôm trọn cả nửa bên mặt cô.

Mới mấy ngày không chạm vào cô mà lớp da mềm mại dưới lòng bàn tay anh càng ngày càng mịn màng, xúc cảm quả nhiên ngày càng tốt lên.

Chỉ là, biểu cảm của cô gái này làm anh cảm thấy không tốt chút nào! Thái độ thờ ơ, trầm lặng, một chút sức sống cũng không có! Còn có phản hồi tái nhợt, thật chướng mắt!

Thấp giọng chửi thề một tiếng, cánh tay đặt lên ban công cũng buông lỏng, bỗng nhiên nó đột nhiên chuyển hướng, bàn tay to lớn của anh vòng quanh eo thon của cô, cánh tay trắng kiện dùng lực mạnh mẽ nhắc cô ngồi lên trên lan can...

Hét lên một tiếng sợ hãi, Lạc Khuynh Thành bị một loạt hành động điều khiển mình của anh dọa đến mức quơ quào tay chụp vội lấy cánh tay anh, tầm mắt quét xuống bên dưới chân mình, đầu óc cô, gần như choáng đi!

Chỉ mới có lần hai, nhưng vì sao cô lại cảm thấy nó thật cao?

Cô bị mắc chứng sợ độ cao, anh đâu phải lạ gì không biết, vì sao còn cố ý chọc cô!?

Cuối cùng cũng nhìn thấy cô bé vô tri vô giác này có phản ứng, German hài lòng cong khóe môi cười nhạt, nhưng trong lòng lại cảm thấy không đủ, bàn tay giữ chặt bên hông cô chậm rãi buông lỏng, hành động của anh gần như muốn để cô một mình tự sinh tự diệt trên lan can cao vút đó?

"Đừng mà!"

Đừng, có chết cũng đừng bỏ cô lại một mình, cô dám cá, với cái nỗi sợ hãi cứ mãi đeo bám cô không buông kia, chỉ cần anh thả tay cô sẽ lập tức hoang mang mà ngã xuống, cao thế kia, cô sẽ chết mất!

"Đừng mà, em sợ."

Ôm chặt lấy cánh tay German, hai chân cũng rối loạn bò lên thất lung tinh trắng của anh, Lạc Khuynh Thành gần như cố hết sức nhào cả người dựa sát vào lồng ngực anh, âm thanh nỉ non mềm mại phát ra, như khát cầu, phần nhiều như đang làm nũng, đương nhiên đương sự không hề chú ý đến điểm này...

Chỉ có người đàn ông nào đó, vừa nghe xong trái tim như mềm nhũn đi, anh cũng không nỡ ép buộc cô, cánh tay ôm chặt cô trở về, sau đó vẫn không chịu buông, giữ chặt bên vòng eo cô, một cánh tay khác nâng lên, nhẹ vỗ về đầu cô...

"Đạo này buồn chán sao? Hừm?"

Con người hồ lam thâm thúy vẫn sâu lắng như mọi khi, tựa mặt hồ phẳng lặng dưới vầng trăng khuyết. Anh thấp giọng trầm thì vào tai cô, dưới cái nhìn chăm chú của anh khiến toàn thân cô trở nên lúng túng, hơi thở ma mị vô tình phả phát quanh chóp mũi cô, chui thẳng vào trái tim cô, ngập tràn nguy hiểm, khiến Lạc Khuynh Thành bất giác nhẹ nhàng gật đầu...

"Đúng là rất chán, em muốn ra ngoài hít thở không khí."

Buồn bức kể khổ, hàng mi cong dài tựa như đóa hoa cò trắng nở bung cánh khoe sắc, đôi lông mày đen dường như cũng vương hương hoa. Đôi mắt cô trong suốt như viên bảo thạch cò.

"Đêm nay đưa em tới một nơi."

Bờ môi kìm chế không nổi sức quyến rũ của cô mà hôn lên đôi mắt tuyệt đẹp đó, German nhỏ giọng ban cho cô ân điển, lập tức cứu vớt linh hồn cô ra khỏi chốn cầm tù!

"Đi đâu?"

Đừng nói là mấy cái tiệc tùng biến thái a?

Nhìn ra cái ánh mắt ngờ vực đa nghi của cô, anh không khỏi buồn cười với bộ dáng này của cô, trên mặt đột nhiên nghiêm lại lạnh lùng đáp : "Là tiệc, nhưng không phải như em hình dung."

"Là tiệc tổ chức riêng cho các vị sĩ quan nước ngoài, trùng hợp là có cả người ở quê hương em, Trung Quốc, đúng không?"

"Là người Trung Quốc?"

Hai con người đang ở trạng thái âm thầm lập tức lóe sáng lên, Lạc Khuynh Thành gần như nhảy bậc người lên, có thể gặp được người ở nước mình, cảm

giác thật hào hứng!

Có điều...

"Nghe anh nói chắc bữa tiệc này quan trọng lắm, anh dắt em theo làm gì?"

P/s: Sao mấy đứa đoán bà Thành có bầu hay thế nhỉ, lúc dịch tới chương này ta mới ngờ ngờ a, có bầu này rồi mới chết nữa nè, không biết Ger có thích trẻ con không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thưởng Tôi Cho Em, Được Không?

"Đề em làm phiên dịch viên."

Tuy mấy tên sĩ quan nước ngoài kia nghe hiểu tiếng Đức nhưng nếu có người đồng hương ở đây, cảm giác nhất định sẽ khác đi, chưa kể, mấy tên sĩ quan đó là những người rất được nguyên thủ coi trọng, để quốc vừa mới ra đời, tất cả mọi quyền lực đều tập trung vào tay Hitler, nên lời nói của ông ta xếp trên mọi luật lệ. Chính phủ không phải là một cơ quan hợp tác mà là một tập hợp các bè phái đấu tranh vì quyền lực và lợi ích của Hitler cho nên trong giai đoạn đỉnh điểm của cuộc Đại Suy thoái, để khôi phục được một nền kinh tế ổn định nhằm làm tăng thêm lòng yêu mến của nhân dân đối với chế độ, bọn họ cần sự mua hàng lớn đặc biệt là vũ khí từ bên nước ngoài, nếu như ăn ý, bọn họ có thể suy nghĩ đến hợp tác lâu dài.

Quan trọng nhất là, những người làm ở vị trí phiên dịch viên lúc bây giờ được đất nước rất coi trọng và trọng dụng.

Ngoài ra, dưới tình hình Đức và Anh là hai nước luôn bất đồng về ý kiến, nói thẳng ra là không ưa gì nhau, đây là chuyện mà ai cũng rõ, chỉ là bây giờ vẫn đang giữ ở mức ôn hòa, nước ai người đó giữ, tất nhiên sẽ không có chuyện lật mặt xé xác nhau như khoảng thời gian hai năm tới mà lịch sử có ghi chép lại rất kỹ, cho nên hiện nay nếu có thể lôi kéo được đồng minh Trung Quốc về tay mình, để quốc sẽ lại có thêm sức mạnh để chiếm ưu thế!

"Nhưng đối với mấy chuyện đối ngoại em nghe không hiểu."

Sự thật là cô không hiểu rõ mấy chuyện bên mảng quân sự - đối ngoại, cho dù có nắm rõ mọi sự kiện sắp diễn ra trong khoảng thời gian dễ biến động này thì sao? Dù gì đối với những người ở thế kỷ này mà nói sẽ cảm thấy rất mới lạ, luận về mảnh quân sự, đàn ông với đàn ông nói chuyện với nhau có vẻ hợp ý hơn là nói chuyện với phụ nữ.

"Không cần phải hiểu, em chỉ cần đi theo tôi nói chút chuyện phiếm là được."

Thật ra đất nước có vài người tài giỏi bên mảng phiên dịch ngoại giao, chỉ là, anh muốn đặt niềm tin của mình vào cô một chút, anh tin với trí thông minh của cô, có thể dễ dàng lấy lòng được "khách hàng", cho nên anh mới đưa ra quyết định này...

"Vị khách lần này hẳn là một nhân vật rất quan trọng?"

Lạc Khuynh Thành hơi nghiêng đầu, chớp mắt nhìn anh, cố gắng tìm cách moi được chút thông tin gì thông qua cử chỉ và biểu cảm trên gương mặt anh, cuối cùng kế hoạch thất bại, bỗng nhiên, cô cong khóe môi cười nhạt một tiếng: "Vậy em có thể xem là anh đang mượn việc tư giải quyết việc công không? Nếu làm tốt, anh sẽ phát chút tiền lương cho em chứ?"

Lạc Khuynh Thành phải thừa nhận, đến lúc này rồi còn tâm tư đùa cợt này nọ với anh? Là đang tự mình tiêu khiển, hay là hỏi hặn?

"Thường tôi cho em, được không?"

Bờ môi lãnh tính hơi mấp máy, âm thanh trầm thấp của German ẩn chứa vài phần ái muội khiến hai gò má Lạc Khuynh Thành lập tức ửng đỏ...

Sắc lang! !

Ai muốn tên hám sắc như anh làm phần thưởng chứ!? Ăn cũng không được, uống cũng không xong, có tác dụng cái gì chứ, nếu mà nghĩ kỹ lại, tác dụng của anh chủ yếu là để sưởi ấm, là cái gối ôm, nhưng bây giờ, thời tiết cũng đang dần ấm lên, cô không cần nữa...

"Không thích!"

Hai gò má trắng nõn phớt hồng, âm thanh cực kỳ thanh thúy dễ nghe, cô hờn giận liếc German một cái, sau đó quay đầu sang chỗ khác hòng muốn né tránh ánh mắt nóng rực của anh, nào ngờ, giấu đầu hở đuôi, cô lại vô tình dăng vành tai nhạy cảm, nhô nhần của mình đến bên miệng anh.

Lập tức, bờ môi hé mở, anh dễ dàng ngậm lấy vành tai ửng đỏ tựa như mẩu dâu tây vừa chín giữa trời sương sớm huyền ảo, anh nhẹ nhàng kích thích cô, dùng đầu lưỡi khắc họa vành tai cô, anh gần như chìm đắm trong hơi thở mỏng manh cùng mùi hương dịu nhẹ thanh nhã trên người cô.

"Muốn tôi sao?"

Giọng nói người đàn ông cực kỳ giàu từ tính, thân mình đàn ông rắn chắc, nóng bỏng nhanh chóng bao phủ lấy cô, thậm chí cô còn có thể ngửi thấy hương nước hoa dịu nhẹ quen thuộc. Bên tai cô, một giọng nói trầm thấp cùng tiếng cười nhẹ vang, đồng thời, anh dùng hai cánh tay trắng kiện của mình áp đảo, đè cô dưới người mình ...

Trong nháy mắt, Lạc Khuynh Thành có thể cảm nhận rõ ràng vật thể bên dưới người đàn ông, đang dần trở nên cứng rắn, nóng bỏng đặt giữa hai đùi mình.

Anh đáng chết! Dám khiêu khích tán tỉnh cô! ?

"Không muốn!"

Quảng nắm đấm kháng nghị lên lồng ngực anh, lần này, âm thanh Lạc Khuynh Thành đã có chút chống chế, cho dù thực tế mà nói cô đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan...

Nói không muốn là giả, nỗi buồn bực của cô, hơn phân nửa đều xuất phát từ việc anh đã mấy ngày không ở bên cạnh cô, vừa nhớ anh, đồng thời cũng lại giận đối anh, phải nói cô chưa từng trải qua loại cảm giác phức tạp này bao giờ, nội tâm của cô có chút hoảng loạn, rối bời!

Không ưng thuận nhử mày, một bàn tay anh siết chặt lấy vòng eo cô, giống như muốn cô hoàn toàn dung nhập vào người mình..

Bàn tay nâng eo cô bắt đầu không an phận di chuyển lên xuống đem theo luồng nhiệt nóng bỏng xuyên qua lớp vải, cảm nhận rõ ràng cơ thể mềm mại như không xương của cô. Anh đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, cúi đầu xuống, sống mũi anh tuần khắc áp lên má cô, không khó cảm nhận được hơi thở hỗn hển của anh, ngay cả giọng nói cũng trở nên thô cất.

Lạc Khuynh Thành thực sự bị sự đùa bỡn thành thực của anh mà đầu óc trở nên choáng váng, hơi thở đàn ông bá đạo bao phủ cô chặt chẽ, cuồng dã của anh, phóng khoáng của anh, hung hãn của anh, tất cả đều khiến cô hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng căn bản là cô không thể nào thoát khỏi vòng vây của anh.

"Hức, German, đừng như vậy, đây là trên ban công, lỡ đâu người khác thấy..."

Vậy giết cô luôn đi!

"Nói em nhớ tôi."

Anh không hề có ý định ngừng lại hành vi của mình, đôi môi mỏng trực tiếp dán lên cánh môi đỏ mọng mê người của nàng, giống như đã thú say mê, ánh mắt màu lam chuyển thành tối sẫm nhìn đến cánh môi mềm mại như hoa của cô, bá đạo buông một câu!

"Anh..."

Không những là một ác ma, đằng này anh còn rất vô lại!

Cô không cách nào thoát khỏi vòm ngực của anh, mà đôi môi gọi cảm kiều bạc của anh càng lúc càng làm càn, ban đầu là khiêu khích đốp nhẹ, dần biến thành hùng hực cắn mút, lực đạo càng lúc càng mạnh, giống như là muốn đem cô hoàn toàn nuốt chửng

"A a... Đừng, nhớ...em nhớ... em nhớ anh."

Thở gấp, Lạc Khuynh Thành bị anh ép bức không biết làm sao, đành buông cờ trắng đầu hàng, âm thanh ní non có phần e thẹn pha chút tức giận, hơn nữa còn vô cùng bực bội chính mình!

Kỹ năng của anh, sự quyến rũ gợi cảm, lại còn bá đạo cưỡng ép khiến toàn thân cô dường như không còn nghe theo sự sắp xếp của cô nữa, cuối cùng, mặc anh cứ vậy mà dễ dàng công thành, phá tan mọi hàng phòng thủ trên người cô.

Sự vuốt ve, tiếp xúc của anh khiến cô mỗi lúc một nhạy cảm hơn, chỉ cần đôi tay của anh di động một chút trên làn da nõn nà của cô, lập tức cả người cô như trúng phải thuốc mê, có muốn kháng cự cũng vô dụng.

Cuối cùng, là cô phải chủ động thỏa hiệp?!

Chôn sâu giữa khe núi tuyết mềm mại, đôi mắt màu lam của anh nổi lên chân tình sâu sắc cùng chút hài lòng, đôi môi mỏng cuồng mị khẽ nhếch lên. Đầu lưỡi anh mang theo lửa nóng giống như con mẫn xà, tham lam, cuồng dã miêu tả khe rãnh hoàn mỹ, thành công khiến cơ thể cô run lên bần bật, toàn thân giống như bị lửa đốt...

German không nhận được bộ dáng đáng yêu này của cô, yết hầu không khống chế được thấp giọng bật cười.

Bị tiếng cười của người đàn ông dọa đến sợ hãi, Lạc Khuynh Thành vừa thẹn lại quần bách không biết làm sao, cô cắn môi bầy ánh mắt đáng thương nhìn anh, may thay, cuối cùng anh cũng chịu ngừng đầu lên.

Nhẹ nhàng dùng ngón tay thon dài vuốt nhẹ bờ môi cô, anh tham luyến bộ phận đó không thôi, bèn dùng môi mình mỗ nhẹ lên môi cô, quyến rũ mở miệng : "Bảo bối ngoan, tôi cũng nhớ em."

"Buổi tối về sẽ yêu em sau, àn?"

Một chữ "nhớ" của anh gần như khiến con tim yếu mềm của cô bập bênh sóng nước

Cô nhớ anh, là vì cô đã lỡ sa đà vào thứ tình cảm khó mà với tới này, cho dù phần tình cảm này có được German đáp lại hay không, cho dù tình yêu của hai người họ có bị người ngoài dị nghị hay không, cô vẫn muốn ghi giữ trong tim chỉ duy nhất một người đàn ông là anh, vĩnh viễn không đổi. Nhưng còn anh, anh bảo anh cũng nhớ cô, là anh thật lòng, hay chỉ vì giây phút cảm nắng nhất thời!

Một người đàn ông khó đoán, ngoài lạnh trong càng lạnh như anh, có mơ cô cũng muốn được anh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn mình, dùng cử chỉ ấm áp nhất để quan tâm mình.

Cần môi, Lạc Khuynh Thành không nói lời nào, chỉ đỏ ửng mặt tựa con mèo nhỏ ngoan ngoãn chui vào lòng German.

Trông cô nàng đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, yên lặng lạ thường, môi mông anh không khỏi cong lên ý cười nhạt, anh nhẹ nhàng thả cô xuống lan can..

Chân cô vừa chạm sàn, German lập tức kéo tay cô rời đi.

Cô không khỏi ngẩng người mặc cho anh dẫn dắt mình, cô khẽ rút tay về, cô rất muốn nói với anh rằng cô tự mình đi được, không cần anh phải nắm tay mình lôi đi như thế, nhưng phản ứng của cô ngược lại còn khiến anh lại dùng sức, mười đầu ngón tay anh, hoàn toàn đan cài vào giữa khe tay cô!

Hơi ấm từ cơ thể người đàn ông, cứ như vậy, truyền vào lòng bàn tay cô, Lạc Khuynh Thành có chút bối rối, sắc mặt đỏ lên, cô không dám tin vào mắt mình, thậm chí là cảm giác bây giờ...

Anh rất ít khi biểu hiện cảm xúc thật của mình với ai, đặc biệt là về dịu dàng hay ân cần quan tâm với đối phương, nhưng, một khi anh biểu lộ ra ngoài mặt, lại khiến cô khó có thể tiếp nhận được!

Mười đầu ngón tay đan cài vào nhau, hàm nghĩa này, rốt cuộc anh có biết nó tượng trưng có điều gì không?

Có lẽ, người Đức cũng không biết cử chỉ này có ý nghĩa gì, hoặc cũng có thể cô là người sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, là người mang dòng máu người châu Á, với nhận thức và cách nghĩ đậm chất thuần túy phương Đông, cô biết rõ, nếu như người đàn ông đan tất cả các ngón tay của mình lần lượt vào giữa các ngón tay của người con gái, điều đó đồng nghĩa với việc người đàn ông rất yêu thương người phụ nữ và muốn thông báo cho cả thế giới này biết rằng anh ta yêu cô ấy rất nhiều. Cho nên trong một cuộc tình hoặc một cuộc hẹn, người con gái nào cũng luôn muốn người mình yêu siết chặt tay mình. Bởi như vậy sẽ khiến họ có cảm giác rằng đối phương chỉ yêu mỗi cô ấy và không bao giờ rời xa cô ấy...

Nhưng bây giờ, hành động này của anh, lại khiến cô nảy sinh loại cảm giác vô cùng phức tạp, cô yên lặng lắng nghe trái tim mình, rốt cuộc là nó đang hạnh phúc, mê muội, hay là bài xích?

Rũ mất xuống, Lạc Khuynh Thành có chút hoảng hốt, có thể là do cô quá nhạy cảm, phóng đại mọi thứ xảy ra xung quanh cho nên cô luôn để ý đến từng chi tiết mà anh đối xử với cô, German như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Mang một bụng suy nghĩ rối bời mãi cho đến khi bóng đêm dần bao phủ.

Dưới màn đêm ảo diệu, trên chiếc du thuyền xa hoa rộng lớn với thiết kế đậm chất cổ điển trôi nổi trên mặt sông Rhine phẳng lặng, hai bên bờ sông là sự kết hợp những vẻ đẹp duyên dáng của thời Trung cổ với những lâu đài trắng lộng lẫy như bước ra từ truyện cổ tích.

Mùi hương nồng nàn của bia ủ phiếu đẳng khắp du thuyền, nước Đức thời bấy giờ được mệnh danh là "Xứ sở của Bia". Bữa tiệc tối hôm nay được tổ chức cho Lễ Thiếu Đình nên về các loại bia đều được các chuyên gia chuẩn bị rất kỹ lưỡng, mang nét đặc trưng vốn có của nước Đức, từ loại bia nổi tiếng thời thập niên 12 được sản xuất bằng cách sử dụng cây hoa bia, cất ra một loại thức uống có vị mát, hơi chút đắng và mùi thơm cho đến loại hoa bia được ủ trong hũ bằng kim cương, còn có Pilsener hay Weissbier – những loại bia nổi tiếng với nồng độ cacbonat cao...

Đương nhiên ngoài bia ra, nước Đức còn nổi tiếng với nền ẩm thực độc đáo như chân giò hun khói, thịt viên Bouletten, bánh mì Abendbrot...

Không sai, Lễ Thiếu Đình chính là khách quý mà đêm nay chính phủ Đức muốn tiếp đãi.

Lạc Khuynh Thanh đi theo sát phía sau German, đảo mắt đánh giá kiến trúc bên trong, có thể nói, bữa tiệc đêm nay, rất quan trọng.

Bởi vì cô xuất hiện ở đây với vai trò là người phiên dịch cho nên cô luôn đi theo sát German giống như người hầu nhỏ để thuận tiện cho việc anh giao lưu với đối phương.

Đi theo German đến khoang thuyền chính giữa, Lạc Khuynh Thành đưa mắt nhìn lại, trùng hợp lại giao mắt với Lễ Thiếu Đình bên kia.

"Chào vị tiểu thư xinh đẹp, lẽ nào cô chính là phiên dịch viên mà thủ tướng chuẩn bị cho tôi?"

Chương 98: Tiên Nữ Phương Đông Xuống Trần.

Đứng trước mặt Lạc Khuynh Thành, Lệ Thiếu Đình chậm rãi đánh giá cô từ cao đến thấp, anh hơi nghiêng môi cười nói, ngữ điệu hòa nhã đầy lịch lãm ...

Không hiểu sao, anh thấy cô gái này có chút quen thuộc.

Cô ngưng mắt, nhẹ nhàng gật đầu, miệng nhợt nhạt cong lên ý cười, đồng thời tay cũng đưa ra hướng về phía Lệ Thiếu Đình, thái độ cực vì khiêm tốn: "Chào anh, tôi là Dora, là phiên dịch viên của anh hôm nay."

"Dora?"

Hơi giật mình, trong lòng Lệ Thiếu Đình bắt đầu dậy sóng..

Cô nói cô tên là Dora, Tích Nhi từng nói với anh cô có một đứa em gái tên nước ngoài cũng gọi là Dora, lẽ nào chính là người này?

Không đúng, không thể đoán bừa, Tích Nhi kể rằng em gái cô ấy bị bắt đi, làm gì có chuyện Reggie Nord chịu từ bỏ mà thả con bé đi?

"Đúng thế, tên tôi là Dora."

Thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lệ Thiếu Đình, Lạc Khuynh Thành không khỏi có phần nghi hoặc, nhưng ngoài mặt lại không biểu lộ gì, chỉ tiếp tục cười lịch sự đáp lại đối phương..

Đứng sòng vai cùng Lạc Khuynh Thành, chứng kiến toàn bộ dáng vẻ ngạc nhiên của Lệ Thiếu Đình, mặc dù trong lòng có phần nghi ngờ nhưng gương mặt anh vẫn lạnh lùng bình thản như thường.

"Có vấn đề gì sao?"

Anh đưa mắt quét nhìn Lệ Thiếu Đình, cúi đầu mở miệng, tầm mắt đậm đặc nhìn không ra chút ưu tư gì, tuy anh là một người đàn ông trung thành với phong cách lạnh nhạt, có điều đêm nay, thái độ của anh cũng không đến mức dọa tim người khác, ít nhất, anh có chủ trọng lễ nghĩa, đương nhiên, đối với người khác mà nói, chỉ là tương đối chứ không tuyệt đối...

"Không hề, chỉ là có chút kinh ngạc, không ngờ nước anh lại có thể tìm ra được một cô gái phương Đông phiên dịch xinh đẹp như thế, thật không dễ a."

Phụ nữ châu Á rất ít du học sang nước Đức, huống chi là cô gái xinh đẹp tuyệt trần thế này, chỉ cần liếc mắt thôi cũng đã khiến đối phương cảm thấy kinh diễm, say đắm, đúng là không dễ.

Lập tức thu dòng suy nghĩ của mình về, Lệ Thiếu Đình nhếch môi cười, nhún vai tỏ thái độ hào sảng..

"Thượng tướng Reggie Nord, chân thành cảm ơn ý tốt của anh."

"Đương nhiên."

Hàn huyền một hồi, trên gương mặt German xuất hiện một tia cười đậm đặc, trong lòng lại nổi lên cảm giác thành tựu khó nói, không biết là bởi vì lời cảm ơn của Lệ Thiếu Đình, hay là vì một câu khen ngợi Lạc Khuynh Thành từ trong miệng đối phương?

Xinh đẹp, cô đúng là rất xinh đẹp, người con gái này bình thường đã rất đẹp, đêm nay, khoác trên mình một bộ cánh độc đáo trước nay anh chưa từng thường thức qua, quả thực là đẹp đến mê hoặc lòng người!

Bộ cô mặc trên người chính là chiếc sườn xám đậm nét cổ điển phương Đông.

Chiếc áo dài bó sát làm tôn lên đường cong mảnh khảnh trên người cô. Cổ áo thấp kết hợp với kiểu tay áo lờ mờ, hàng khuy được thiết kế chéo sang một bên sườn và chạy dọc một bên sườn khiến cô gần như toát lên vẻ đẹp vừa thanh lịch, lại vừa vô cùng duyên dáng. Hơn nữa, với thiết kế có chút cách tân tinh xảo ôm sát phần hông, điều này yêu cầu người mặc chiếc sườn xám này không những phải có vòng eo thon gọn cùng một vòng ba yêu kiều, còn phải có một đôi chân dài thẳng tắp. Đôi chân Lạc Khuynh Thành nửa giấu trong chiếc váy, nửa trắng nõn lộ ra ngoài không khí. Lớp trang điểm của cô tối nay nhạt vừa phải, không chỉ tôn lên vẻ diễm lệ, mà có thêm một sự gợi cảm kiều kỳ như một đóa hồng.

Bộ sườn xám này do đích thân German đặt riêng nhà thiết kế đặc biệt chuẩn bị cho cô, vì cô sở hữu nước da trắng hồng nên anh nghĩ màu đỏ sẽ rất hợp với cô, vừa không quá nổi bật, nhưng lại không kém phần cao quý, không quá gần gũi, cũng không quá mức lạc quẻ, cô như đóa hoa hồng mới hé nụ khiến người khác nhìn vào không khỏi bị vẻ đẹp của cô dụ hoặc muốn tới gần hơn để thưởng thức.

Mái tóc được buộc lên một cách khéo léo, để lại hai bên mai vài sợi tóc thanh mảnh trông quyến rũ và gợi cảm không kém. Hai gò má ửng hồng dưới sự phản chiếu sắc đỏ của bộ sườn xám, lớp phấn hồng nhẹ ấy lại càng nổi bật, tựa như quả đào mọng nước còn tươi non, hàng mi cong dài tự nhiên hết như tranh vẽ khẽ chớp động, hai con ngươi đen láy sáng ngời dưới ánh đèn vàng ảo diệu, làn da nõn nà, khí chất quý phái toát ra chỉ bằng nụ cười nhạt, hai cánh môi tựa cánh hoa hồng kiều diễm khoe sắc dưới nắng mai hơi hé mở, cho dù có là người đàn ông lạnh lùng, vô tình như German, cũng không không chế được dáng vẻ mê người của cô mà trái tim khẽ động!

Vốn dĩ anh không dự tính cho cô mặc bộ sườn xám này, nhưng bởi vì khách quý lần này là người châu Á nên anh nghĩ để cô nhập gia tùy tục, khiến cả cô lẫn đối phương đều cảm thấy thân thuộc một chút, cho nên German mới đổi bộ lễ phục mang phong cách rườm rà của phương Tây thành bộ sườn xám truyền thống ở phương Đông ...

German biết rõ, Lạc Khuynh Thành là một người phụ nữ xinh đẹp, anh cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ sau khi cô mặc chiếc sườn xám này vào, nhất định sẽ càng mê người hơn, nhưng anh nào biết, chỉ một chiếc váy với thiết kế đơn giản thế kia, lại khiến cô như một nữ vương làm tâm điểm của sự chú ý.

Từ lúc bước lên thuyền đến thời điểm này, đóa hoa cầm tú cầu đỏ này đã khiến cho biết bao ánh mắt đàn ông có mặt trên khoang thuyền trở nên ngây dại, đáy mắt họ không giấu được tia thương thức cùng kinh ngạc vì vẻ đẹp hiếm có của cô!

Nhìn đóa hoa ấy, anh không khỏi kiềm được dục vọng đang bùng cháy trong cơ thể, muốn xé rách chiếc sườn xám ấy mà thương thức lớp da non mềm bên trong.

Yết hầu khẽ động, German đưa đôi mắt tà mị nóng rực của mình nhìn chăm chăm cô, bộ dáng nguy hiểm cùng ánh mắt cuồng hân như thèm khát thịt tươi đến mức muốn cời hết từng khuy áo trên người cô, một khuy, hai khuy...!

Đột nhiên, anh cảm thấy hối hận vì quyết định của mình, là lần đầu tiên, anh cảm thấy anh quá sai rồi, lẽ ra anh phải cất giấu vẻ đẹp này đi, chỉ có anh mới có tư cách ngắm nhìn cô trong tư thái này, anh không muốn bất kỳ thằng đàn ông nào bày ánh mắt thèm khát nhìn cô, chỉ nghĩ thế thôi cũng khiến anh khó chịu vô cùng!

Giống như ánh mắt của Lê Thiếu Đình khi nhìn cô, một ánh mắt tìm tòi hứng thú, tuy không hề có sự ham muốn, chỉ đơn giản là tán thưởng nhưng lại khiến đáy lòng anh nảy sinh chút thấp thòm không yên?

Người phụ nữ đẹp xuất sắc này, chỉ thuộc về duy nhất một người là German anh!

Sóng vai cùng Lê Thiếu Đình, German giới thiệu cho đối phương vài vị sĩ quan của đế quốc mình, lịch thiệp hàn huyên một hồi sau đó đi thẳng vào mục đích chính liên quan đến việc thu mua hỏa lực.

Điều này khiến cho Lạc Khuynh Thành cảm thấy rất kinh ngạc, tuy ở đây có vài phiên dịch viên tiếng Anh, nhưng chỉ khi bàn chuyện với Lê Thiếu Đình, anh cần phải nhờ nhiều vào kỹ năng phiên dịch của cô, còn đối với các đối tác người Anh khác, anh hầu như có thể nói chuyện với họ một cách lưu loát và thuần thục.

Lạc Khuynh Thành chưa từng chứng kiến qua một mặt quyến rũ này của anh, nói làm sao nhỉ? Là một thương nhân đỉnh đặc chuyên nghiệp và nghiêm túc, phong cách điềm tĩnh với cách cư xử có chừng mực, không quá niềm nở nhưng đủ khiến đối phương phải kính nể, khi anh đứng bàn bạc với Lê Thiếu Đình, tuy ngôn ngữ Trung không phải là thứ anh chiếm ưu thế, nhưng phong thái và cách ứng xử của anh đủ gây cho đối phương một sự tin tưởng và muốn thử hợp tác. Giống như hai người đồng nghiệp thoải mái tán gẫu, từ giao thông đến quân hỏa, thậm chí đến vị trí địa lý, hai người bọn họ cứ như vậy mà tiếp tục mở rộng chủ đề.

Thật không ngờ, anh lại có vốn hiểu biết phong phú đến thế, càng không ngờ hơn, phong cách tán ngẫu của anh rất dễ thu hút đối phương?

Cô còn ngỡ rằng, ngoại trừ cái bộ mặt lạnh lẽo như tuyết đầu mùa của anh sẽ dọa chết đối tác, nào ngờ, khả năng ứng xử của anh quá ư là thành thực!

"Lê thiếu soái, ném thử bia đen nổi tiếng ở nước chúng tôi xem"

Đưa bia chuyển qua, bắt gặp ánh mắt ra hiệu của German, Lạc Khuynh Thành phối hợp mở miệng phiên dịch: "Bia được cho là biểu tượng của nét văn hóa "quốc hồn quốc túy" của xứ sở này, đặc biệt là bia đen, pha một chút hương mạch nha thuần khiết, vị đắng dịu, đậm đà và hấp dẫn không kém, cá nhân tôi cho rằng loại bia này rất hợp cho giới quý tộc."

"Thật sao?"

Hơi nhướn mày, Lê Thiếu Đình có chút hứng thú đáp: "Dora tiểu thư hiểu biết không ít nha, nghe cô nói vậy, tôi đây cũng rất tò mò muốn ném thử a."

"Nếu đã có mặt ở đây làm phiên dịch viên của anh thì chút kiến thức cơ bản này có là gì, không thì tôi làm xấu mặt người trong nghề mất."

Lạc Khuynh Thành khẽ bật cười, thái độ cực kỳ thoải mái, cô khẽ đưa mắt nhìn German, tay cầm eo ly bia, ánh mắt mơ màng có phần quyến rũ lác lác nhẹ ly bia sóng sánh, nhẹ nhàng loạng choạng, German thu hết dáng vẻ mê người mị hoặc của cô vào đáy mắt mình, khóe môi anh không khỏi cong lên ý cười vì biểu tình khiêu khích của con thỏ nghịch ngợm này...

Tuy có chút không cam lòng nhưng anh phải thừa nhận một điều, đưa cô đến bữa tiệc ngày hôm nay là quá đúng, biểu hiện của cô rất tốt, sự tự tin cùng cách ăn nói ưu nhã khiến bầu không khí nặng nề lập tức thay đổi, cho dù có nhắc đến vấn đề mua vũ khí, cô cũng đều truyền tải một cách tự nhiên và khôn khéo, đánh đúng vào tâm lý của đối phương.

Cô gái này, càng ngày càng cho anh nhiều ngạc nhiên, cô không khác gì một búp sen non bí ẩn mà anh rất muốn lột bung hết các cánh hoa để nhìn thấu được rốt cuộc còn bao nhiêu tài lẻ nữa mà anh chưa khám phá hết ở cô. Đối đáp với Lê Thiếu Đình vô cùng thành thạo, dường như cô rất có kinh nghiệm ở phương diện này, cô tựa như một món bảo vật trân quý mà ông trời ban xuống cho anh!

"Không biết, tôi có vinh hạnh được mời Dora tiểu thư nhảy một điệu không?"

Bên tai vờn quanh khúc nhạc jazz nhẹ nhàng, Lê Thiếu Đình đứng lên, ưu nhã giơ tay hướng về phía Lạc Khuynh Thành, dùng cách mời mọc lịch lãm và thanh nhã nhất mời mọc cô.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Con Mẹ Nó! Không Được Phép Ôm!

Khiêu vũ?

"Tôi..." Không biết nhảy a.

Không biết khiêu vũ là thật, cô chỉ có nhìn thấy người ta khiêu vũ qua truyền hình, hoặc thi học được những bước nhảy cơ bản nhất, chứ chưa bao giờ có cơ hội "thực hành" như tình huống này a, trước kia cho dù có đi làm phiên dịch, cũng phần lớn là cho các tour du lịch nội địa, hay là các bữa tiệc ở nhà hàng, khách sạn lớn, vì nhiệm vụ của cô chỉ đơn giản là chuyển ngữ cho nên cái màn khiêu vũ hay nhảy nhót gì đó, cô không quan tâm lắm.

Giờ đột nhiên...

Trong lòng thấp thỏm, cô mấp máy môi định từ chối nhưng tình huống hiện tại quả là làm khó cô rồi, cho dù có không biết nhảy cũng không thể thẳng thừng từ chối lời mời của người ta, Lê Thiếu Đình là người Trung Quốc, hơn nữa địa vị của anh ấy, biết đâu có thể giúp ích cho cô, mà khiêu vũ chính là một bước tiến quan trọng.

"Sao thế, Dora tiểu thư không muốn?"

"Không, không phải, đương nhiên là muốn a."

Lạc Khuynh Thành vội vã lắc đầu, miệng không quên nở nụ cười tươi, đặt ly nước trái cây lên bàn, cô thoải mái giơ tay đặt lên lòng bàn tay của Lê Thiếu Đình, mặc cho anh kéo mình ra giữa sàn nhảy, toàn bộ quá trình diễn ra, Lạc Khuynh Thành hoàn toàn không để ý đến tâm trạng người nào đó, cũng không cân nhắc xem có nên hỏi sự cho phép của người đó không, cho đến khi vừa xoay người, ánh mắt cô vô tình liếc về phía German.

Tuy trên gương mặt anh không biểu lộ chút ưu tư gì, thần sắc vẫn lạnh lùng hờ hững như thường, có thể là Lê Thiếu Đình nhạy cảm phát hiện có điều gì đó không đúng, hay là vì cái tên Dora này quá mức trùng hợp khiến nội tâm anh sinh ra chút nghi ngờ. Vì thế, theo bản năng tò mò, tần suất anh quan sát động tĩnh hai người này cũng nhiều hơn hòng tìm ra manh mối chứng minh nghi vấn trong lòng mình...

Quả nhiên, tuy ngoài mặt hai người tỏ ra rất tự nhiên, rất có chừng mực, nhưng thỉnh thoảng lại trao cho nhau cái nhìn quá quan tâm đến đối phương khiến nghi vấn trong lòng Lê Thiếu Đình càng tăng thêm.

Có vẻ như quan hệ hai người này có gì đó không đúng?

"Dora tiểu thư, mạo muội hỏi một câu, tên tiếng Trung của cô là gì?"

Cố ý liếc mắt nhìn sang German, Lê Thiếu Đình khéo léo thu tầm mắt về, lịch sự lên tiếng hỏi đối phương, đáy mắt ánh lên ý cười đầy chân thành...

Người đàn ông này có lẽ là một nhân vật hết sức lợi hại, sợ là tâm tư cũng rất thâm sâu!

"Lạc Khuynh Thành."

Trong lòng âm thầm đánh giá, cô cười nhạt đáp một tiếng.

"Thật sự là em!"

Chả trách mới liếc nhìn cô lần đầu, anh đã cảm thấy có gì đó rất quen mắt, từ gương mặt cho đến thái độ, có mấy phần rất giống Tích Nhi, cho dù phong cách của hai người hoàn toàn bất đồng, cả phong cách cũng có phần khác biệt, chẳng hạn như Tích Nhi của anh là kiểu người đơn giản, nhu nhược khiến anh muốn bảo bọc che chở cô cả đời, còn cô em thì trông cá tính có vài phần cứng rắn, mạnh mẽ hơn nhiều. Luận về diện mạo, nếu đánh giá một cách khách quan, anh phải thốt lên rằng vẻ đẹp của cô em có vài phần nhỉnh hơn nhiều, kiều sa đậm chất quý phái, đáng yêu nhưng gợi cảm, từ gương mặt thon gọn đến vóc dáng nhỏ nhắn, phải công nhận là tinh xảo hơn Tích Nhi, hơn nữa cô gái này sở hữu một loại cá tính rất dễ khiến đối phương mê hoặc,

từ cách ăn nói đến cử chỉ, tự tin uyển chuyển, không giống cô bạn gái nhà anh, nhát như thỏ đế, nhưng để anh nhận xét một cách chủ quan, người ta có câu : tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho nên, cô gái của anh có yếu đuối thì sao, đã có anh bảo hộ cô, cô gái của anh nhất gan thì thế nào, anh ước ao được cô y lại vào mình còn không kịp,...

"Vừa nãy anh ngờ ngờ đoán là em, nào ngờ đúng thật, Reggie Nord kiêu ngạo quá đấy, đến cả bữa tiệc quan trọng này cũng dám mang em theo."

Về mặt thất thố lập tức biến mất, Lê Thiếu Đình nhanh chóng chuyển ngữ, dùng tiếng Trung nói chuyện với cô, đáng về gian xảo bắt đầu bật chế độ ON.

"Sao thế, Lê thiếu soái quen tôi sao?"

"Lạc Ngâm Tích."

"Ngâm Tích? Anh biết Ngâm Tích?"

Giật mình kích động, âm vực cô đột nhiên cao lên, cô quên mất mình đang ở trong hoàn cảnh gì, từng bước nhảy rồi loạn trúc trắc lập tức ngừng lại, hai tay cô nhẹ nhàng khoác lên bà vai Lê Thiếu Đình, sắc mặt cũng theo đó mà biến đổi.

"Anh quen Ngâm Tích trước đây? Hay là mới quen?"

"Em gái à, bình tĩnh nào, đừng nôn nóng."

Đôi mắt đào hoa ánh lên ý cười trêu chọc, Lê Thiếu Đình nở một nụ cười lưu manh khó nói, cánh tay vòng quanh thắt lưng Lạc Khuynh Thành hơi dùng lực hông nhắc khéo cô, anh bắt đầu dẫn dắt từng bước chân cô theo điệu nhạc, từ chậm rãi khoan thai đến cao trào của bản nhạc, dường như câu hỏi của Lạc Khuynh Thành, không mấy khiến Lê Thiếu Đình để tâm là bao...

Hòa chung trong giai điệu nhẹ nhàng, người đàn ông nổi máu tâm trạng vui vẻ muốn trêu ghẹo đối phương, người con gái trúc trắc từng động tác mang loại cảm giác thấp thòm với hàng ngàn câu hỏi chưa được giải đáp từ đối phương. Còn có một người, ánh mắt người đó từ đầu đến cuối đều không rời mắt cặp đôi đang khiêu vũ giữa sảnh chính kia, từ khoảng khắc người con gái ngượng ngừng giờ tay ra, đặt lên lòng bàn tay kẻ kia, mặc dù xung quanh anh có biết bao nhiêu đôi tác đồng nghiệp muốn hàn huyên bắt chuyện với anh, nhưng ánh mắt anh, chưa bao giờ vô tình như hôm nay, cả người lạnh lẽo bắn ra hàng ngàn tia nguy hiểm về phía hai người kia!

Cho dù anh biết, khiêu vũ chính là một loại phương thức xã giao hết sức thông thường ở những buổi tiệc lớn, hoặc những buổi dạ hội ở phương Tây, mấy thế loại động chạm qua lại đối với anh mà nói, là chuyện hết sức bình thường, anh chẳng để ý là bao, nhưng vì sao, vừa nhìn thấy cánh tay Lê Thiếu Đình ôm ngang vòng eo nhỏ nhắn của Lạc Khuynh Thành, German liền cảm thấy khó chịu!

Hơn nữa, một khoảng khắc nào đó, anh thấy được đối phương còn dám dùng lực hông kéo cô lại kề sát vào lồng ngực đối phương, lồng ngực anh lập tức cảm thấy tức nghẹn, khó chịu bức bối vô cùng!

Con mẹ nó! Không được phép ôm!

Lê Thiếu Đình, cậu còn dám kề sát cô ấy thêm một chút nào nữa, tôi sẽ vật xương cậu cho chó ăn!

Rượu vang đỏ nhẹ nhàng sóng sánh trong ly thủy tinh trong suốt, German nhìn thứ chất lỏng màu đỏ tươi phẳng phất hình ảnh phản chiếu của người con gái đang xa kia, anh nhấp một ngụm, ngữ quan anh tuần của anh mang theo khí thể bức người, mỗi cử chỉ, động tác kết hợp với gương mặt hoàn mỹ của anh trước sau vẫn mang vẻ lạnh lùng, điềm đạm khiến tất cả mọi người ở đây có đôi phần hoảng sợ kính nể, ánh mắt anh nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang khiêu vũ giữa sảnh, người khác nhìn qua cũng đủ thấy rộn tóc gáy, thâm trầm đến mức khiến người ta không cách nào dò biết được ý tứ trong đó...

Nhảy được một lúc, cô mới biết hành động của mình có phần thất thố, cô lập tức ngượng cười, cố che giấu nỗi ưu tư thất thường trong lòng mình.

"À, xin lỗi anh, là vì tôi hơi mất bình tĩnh, nghe đến tên Ngâm Tích, tôi có chút gấp gáp không thể ức chế được."

"Người một nhà cả, em đừng áy náy."

Một nhà người? Lẽ nào Lê Thiếu Đình và Ngâm Tích có hôn ước?

Khẩu khí của anh, hoàn toàn chắc nịch, biểu tình lại giống như rất thật lòng, không nhìn ra được chút giả dối hay đùa cợt, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lê Thiếu Đình, cô không biết phải bắt đầu hỏi anh từ vấn đề gì, phần kỷ ức của thân xác này trước kia, cô không hề mấy may biết, cho nên cũng không dám mở miệng đặt nghi vấn.

Lạc Khuynh Thành cúi đầu suy đoán, với cặp mắt nhìn người sắc bén của Lê Thiếu Đình, sao lại không nhìn ra?

"Chuyện này về sau hẳn nói, trước hết anh có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Cánh tay một lần nữa căng lên, mạnh mẽ kéo Lạc Khuynh Thành nhào vào lồng ngực mình, Lê Thiếu Đình hơi cúi đầu, âm thanh đè thấp mấy phần : "Ngâm Tích đang ở chỗ anh."

Động tác nhảy của Lê Thiếu Đình và Lạc Khuynh Thành, về cơ bản đã phá vỡ nguyên tắc khiêu vũ vốn có của nó, hai cơ thể dán sát vào nhau, vô hình lộ ra một loại tư thế thân mật, ở góc độ nhìn của German, người đàn ông với cơ thể cao lớn hơi cúi đầu, thiếp bờ môi mình lên vành tai nhạy cảm tỏ ra hứng

thú với người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ trong lòng, cho dù thực tế môi Lê Thiếu Đình rõ ràng chưa hề động đến Lạc Khuynh Thành, nhưng German lại không thể nào không chế được sự khó chịu cùng lửa giận đang thiêu đốt nơi lồng ngực

Ở một dòng tâm sự khác, có người lại sinh ra cảm giác tội lỗi?

Aida... Tích Nhi ơi, chồng em là vì giúp cứu em gái em nên mới bất đắc dĩ làm ra loại hành động dễ khiến người khác hiểu nhầm thế này, nếu em có biết, hay có nhờ chứng kiến, hay nghe người khác đồn đại qua, làm ơn xin em đừng hiểu lầm chồng a! Lê Thiếu Đình anh vô tội a!

"Chị ấy..."

"Cô ấy vẫn ổn, em đừng lo lắng "

"Làm thế nào để tôi tin tưởng anh là người tốt đây?"

Cố gắng kiềm nén cảm giác kích động muốn bùng lên khỏi cổ họng, Lạc Khuynh Thành vẫn giữ thái độ cẩn trọng, tư thế vẫn bình thản, cái này không thể trách cô, từ khi bắt đầu đặt chân lên mảnh đất này, cô đã trải qua không ít sự tình, cô sợ sự nhẹ dạ cả tin của mình nên càng phải cảnh giác với người ngoài.

Quả nhiên là chị em, hành xử đều rất cẩn trọng! Đúng là không đáng yêu! May là Tích Nhi thông minh, trước đó có nói với anh một chút về tình hình em gái mình, để anh còn biết mà nhận dạng người thân.

Lê Thiếu Đình tiếp tục cúi đầu, kể tai nói nhỏ tình trạng của bạn gái mình cho Lạc Khuynh Thành nghe, hai con người đen láy cẩn thận quét nhìn cảnh giác với đám người xung quanh....

"Tôi muốn gặp chị ấy."

Hai mắt tràn ngập vẻ kích động, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng được dỡ bỏ, cảm ơn trời, Ngâm Tích không có việc gì, có điều, cô muốn tận mắt nhìn chị ấy, xác định xem cô có khỏe không, có bị thương ở đâu không, hơn nữa, cô có rất nhiều lời muốn nói với chị ấy!

Dừng một chút, Lê Thiếu Đình trầm tư trong giây lát: "Bây giờ Tích Nhi đang ở quán rượu anh thuê, lát nữa anh sẽ nghĩ cách để cho hai người bọn em gặp nhau."

Anh không ngờ rằng đêm nay lại gặp được Lạc Khuynh Thành, cho nên trước đó không có lên kế hoạch chuẩn bị chu đáo, hơn nữa dưới loại bữa tiệc mang tính chiến lược ngoại giao nội bộ thế này, anh không thể mạo hiểm đưa Ngâm Tích đến, nhờ đâu cô ấy xảy ra chuyện gì, anh sợ sẽ khiến cho Berlin thành một đồng đồ nát!

"Vi anh chưa có kế hoạch cụ thể nên em tuyệt đối đừng vội hành động thiếu suy nghĩ, tất cả cứ để anh sắp xếp."

"Ừm."

Nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt cô lấp lánh một tia cảm kích, rạng rỡ chớp nháy...

"Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh nhiều."

"Đợi anh cứu em ra ngoài rồi hẳn nói lời này sau!"

"Cứu? Anh định cứu em?"

Giống như một loại phao cứu sinh xuất hiện giữa con sóng thần, cô cố gắng vươn tay bắt lấy nó, cô hơi nhòe người, hai bàn tay đặt lên bả vai Lê Thiếu Đình bầu chặt, ngửi khí có vài phần gấp gáp.

Cô, cô muốn chạy trốn, cho tới thời điểm này, cô vẫn chưa từ bỏ ý định muốn bỏ trốn, cho dù cái loại cảm giác luyến tiếc người đàn ông đang giam cầm cô kia, ngày càng ăn mòn lý trí cô...

"Đợi anh tính toán cẩn thận đã, em yên tâm, anh nhất định sẽ dốc toàn lực cứu em."

Dù gì con bé này tương lai cũng là em dâu mình, làm sao anh có thể trơ mắt đứng nhìn người nhà mình bị một tên lưu manh cầm quyền nước Đức ăn hiếp?!

Quét mắt quan sát đối phương, Lê Thiếu Đình chợt phát hiện đằng kia có một người phụ nữ uyển chuyển đi về phía tên lưu manh cầm quyền nước Đức...

"Hi, Lucy, sao em cũng có mặt ở đây?"

Một tên thiếu tướng đứng bên cạnh German dường như rất có hứng thú với người phụ nữ này bèn vui vẻ mở lời bắt chuyện, chẳng giống ai đó, lãnh đạm vô tình khiến phụ nữ ai cũng muốn bị thuần phục bởi anh...

"Em đi với PaPa."

"Vậy sao? Percy tướng quân cũng đến đây?"

Đây chính là cơ hội tốt để mở rộng quan hệ a!

"Yup, ông ấy đang nói chuyện với mấy chú bên kia."

Lucy mỉm cười ngọt ngào, thoát nhìn qua là người rất khiêm tốn lại lễ phép, cho dù trong lòng cô không ngừng chửi rủa cái tên cán tâm mắt thấp hèn kia, ánh mắt dài hẹp với hàng mi cong vút không ngừng liếc nhìn về phía German, nhưng dường như, anh lại không hề để ý đến cô...

Nội tâm cảm thấy trống rỗng mất mát, Lucy nghiêng đầu vô tội nhìn tên thiếu tướng trước mắt, cắn môi nói: "A, thiếu tướng, anh có muốn gặp mặt ba em không? Em tin là ông ấy sẽ thích những đối tác có khả năng ngoại giao tiềm năng như anh."

"Thật không?"

Hai mắt sáng rực dường như thấy được tiền đồ danh vọng đang bùng sáng trước mắt, tên thiếu tướng kia, vừa muốn đi nhưng lại cũng không muốn đánh mất cơ hội được tâm sự với người đẹp nên có chút do dự không đi...

"Đương nhiên, hình như ông ấy rất có ấn tượng với anh, đã có cơ hội gặp nhau, sao còn không tranh thủ?"

Lucy cười đến sáng lạn, thái độ tích cực cổ vũ đối phương.

"Vậy anh đi trước, xin lỗi vì không thể tiếp."

Hoàn toàn bị đá động, thiếu tướng cảm thấy sốt ruột, đánh bài chuẩn rồi đi, còn Lucy lại cảm thấy hài lòng nường này cười, lượn lờ im lặng đứng kế, chỉ khi nào thấy đối phương chạy đi xa, lúc này Lucy mới ưu nhã chậm rãi bước đến bên German...

"Reggie Nord thượng tướng, rất vinh hạnh được gặp anh."

Đi đến trước mặt German, Lucy nở một nụ cười đầy duyên lệ có phần quyến rũ chào hỏi đối phương, dáng người cô cao gầy, trên người khoác một bộ váy dạ hội màu lam với rãnh ngực sâu hút hấp dẫn lòng người, hai bên dưới mắt có vài đốm tàn nhang nhỏ, nhưng không đủ để che lấp đi vẻ đẹp gợi cảm đậm chất phương Tây, sống mũi cao, hốc mắt sâu, bờ môi dày hé mở, là con gái đang ở độ tuổi hai mươi, nhưng dáng vẻ cô lại có phần điềm đạm, nội liễm, một chút dịu dàng uyển chuyển, một chút ngượng ngùng e thẹn đủ để bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào cũng muốn sở hữu, độc chiếm của riêng...

"Chào."

Tâm mắt không chút thương thức liếc nhìn Lucy, anh nhẹ nhàng gật đầu có lệ, tuy không nhìn ra được ưu tư trên gương mặt anh, nhìn nội tâm anh lại âm thầm trào phúng đối phương...

Tự mình vào miệng cộp?

Vừa hay, anh cũng muốn diễn trò một chút.

"Reggie Nord thượng tướng, sao anh lại một mình đứng đây? Không buồn sao?"

Nếu không phải vì đại sự thì cái loại phụ nữ mở miệng ra chỉ nói những lời ngu ngốc này, đến cả liếc mắt nhìn anh cũng không hề!

Khẽ lắc đầu, German không nói lời nào, ánh mắt xuyên qua bà vai Lucy mà nhìn chăm chăm hai người đang chìm chuột khiêu vũ đằng xa, ngón tay cầm ly rượu lại một lần nữa siết chặt. . .

Nhóc con chết tiệt này, anh đưa cô đến đây là để làm phiên dịch viên, không hơn, thế mà cuối cùng lại nhào trong lòng người khác? Khiêu vũ thì khiêu vũ, cần gì phải ôm chặt tỏ ra gần gũi như thế? Tay cô, cần gì phải ôm chặt người ta như thế, chẳng khác gì một người phụ nữ yếu đuối muốn dựa dẫm vào người đàn ông?

Hay là vì đối phương là thiếu soái đồng hương, còn anh là sĩ quan nước Đức, nên hành động của cô là muốn chứng minh cho anh thấy, anh vốn dĩ không thuộc về cô?!

"Thượng tướng, em thấy mấy người bọn họ đều khiêu vũ cả, hay là chúng ta, chúng ta...cũng đi đi?"

Cố tình cong thắt lưng, cúi người làm bộ như vô ý để lộ vòng một đầy đặn nõn nà khoe ra trước mặt German, Lucy hơi nghiêng đầu, trong ngữ điệu có phần khàn trương, hai con ngươi tràn đầy khao khát.

"Đi."

Chỉ trầm mặc một giây, German lập tức đứng dậy buông ly rượu trên tay, động tác của anh, là vì phong cách khác người của mình, hay là vì anh chán ghét đối phương, không giống cách mời mọc cơ bản của người đàn ông khi mời một người phụ nữ lên sàn khiêu vũ, không nắm tay Lucy, mà chỉ vòng qua eo cô kéo đi, thực hiện mục đích thực sự của bản thân đi thẳng về phía sảnh chính, đứng cách nơi Lạc Khuynh Thành ở vị trí không xa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Độc Chiếm Của Ác Ma Vô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.